NEW YORK TIMES BESTSELLER

SABAH YILDIZI

PIERCE BROWN

PEGASUS

Darrow huzur içinde yaşayabilecekken düşmanları ona savaş getirmiştir. Altın yöneticiler karısını asmış, halkını köleleştirmiştir. Darrow ise karşı koymaya kararlıdır ve Altınların arasına sızmak için her şeyini riske atmıştır. Toplum'un en güçlü savaşçılarını yenip rütbesini yükseltmiştir. Ancak hiyerarşiyi içeriden çökertecek devrime adım adım yaklaşırken aniden sırtından vurulmuştur.

Tüm hayatının birikmiş öfkesine ihanetin acısı eklenmişken karanlığa kapılmamaya çalışan, bu süreçte Altın dostlarına sadakati ve özgürlük arzusu arasında hırpalanan Darrow, Güneş Sistemi'nin kaderi omuzlarındayken her zamankinden daha savunmasızdır. Onun gerçek kimliğini bilen eski müttefikleri, sadakatlerini koruyacak mıdır? Altınlara karşı ayaklanması başarıya ulaşabilecek midir? Darrow başlattığı iç savaşı mutlak zafere taşımaya çabalarken Altın tiranlara karşı direnen milyonlarca insanın hayatını değiştirecek seçimler yapacaktır.

"Mükemmel... Yıldızlararası iç savaşı çok tatmin edici bir sona ulaştırırken coşkulu nutukları, parçalanan ailelerin hikâyelerini ve çarpıcı çatışma sahnelerini okura ön sıradan izletiyor."
Publishers Weekly

"*Yıldız Savaşları*'nda *Jedi'ın Dönüşü* neyse, *Kızıl İsyan* üçlemesinde de *Sabah Yıldızı* o..."
Tor.com

SABAH YILDIZI

KIZIL İSYAN - 3

Pegasus Yayınları: 1446
Bestseller Roman: 637

Sabah Yıldızı
Kızıl İsyan - 3
Pierce Brown
Özgün Adı: Morning Star

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-916-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Pierce Brown, 2016
Harita © Joel Daniel Phillips, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayalî olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfîdir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Pierce Brown

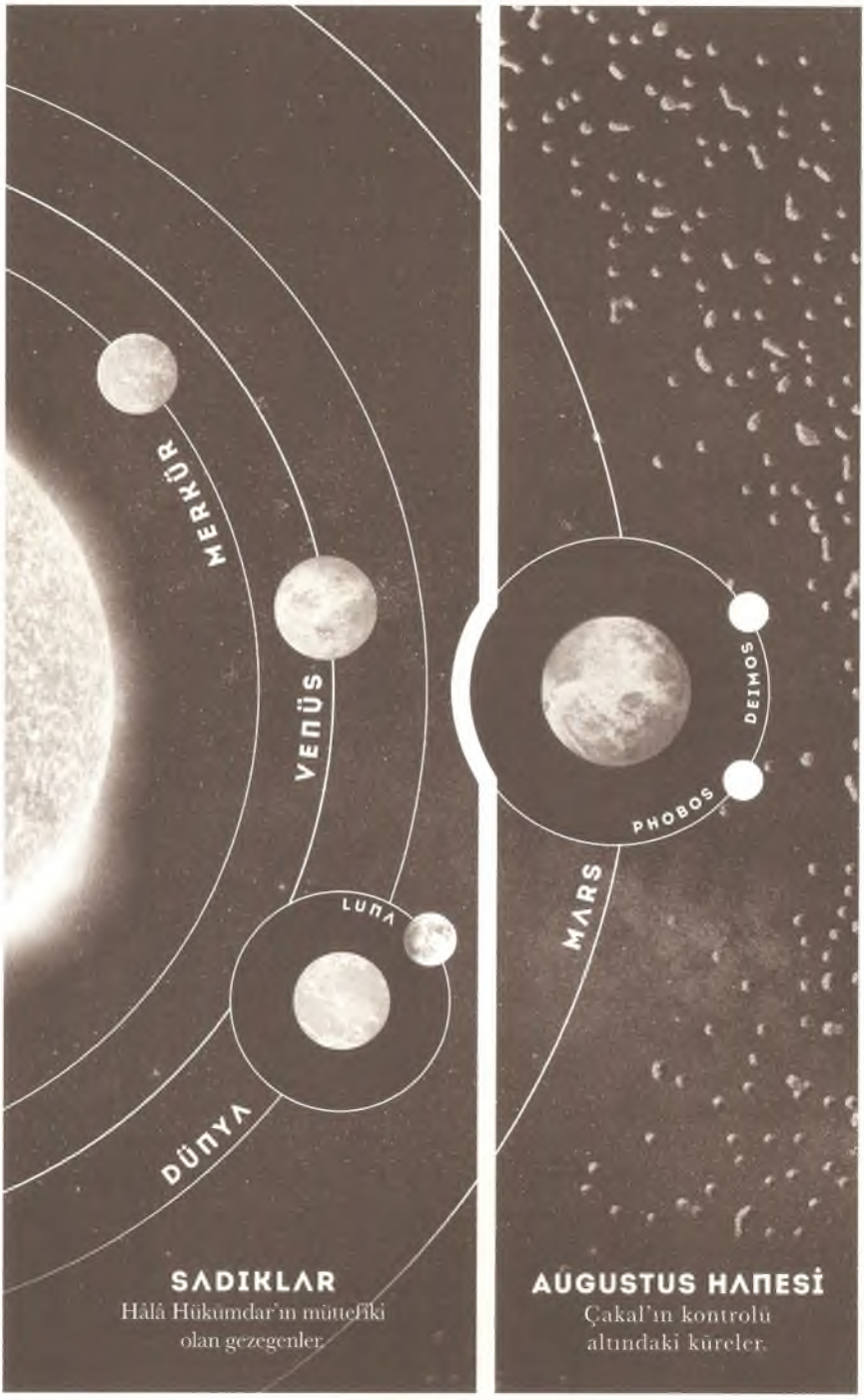
SABAH YILDIZI

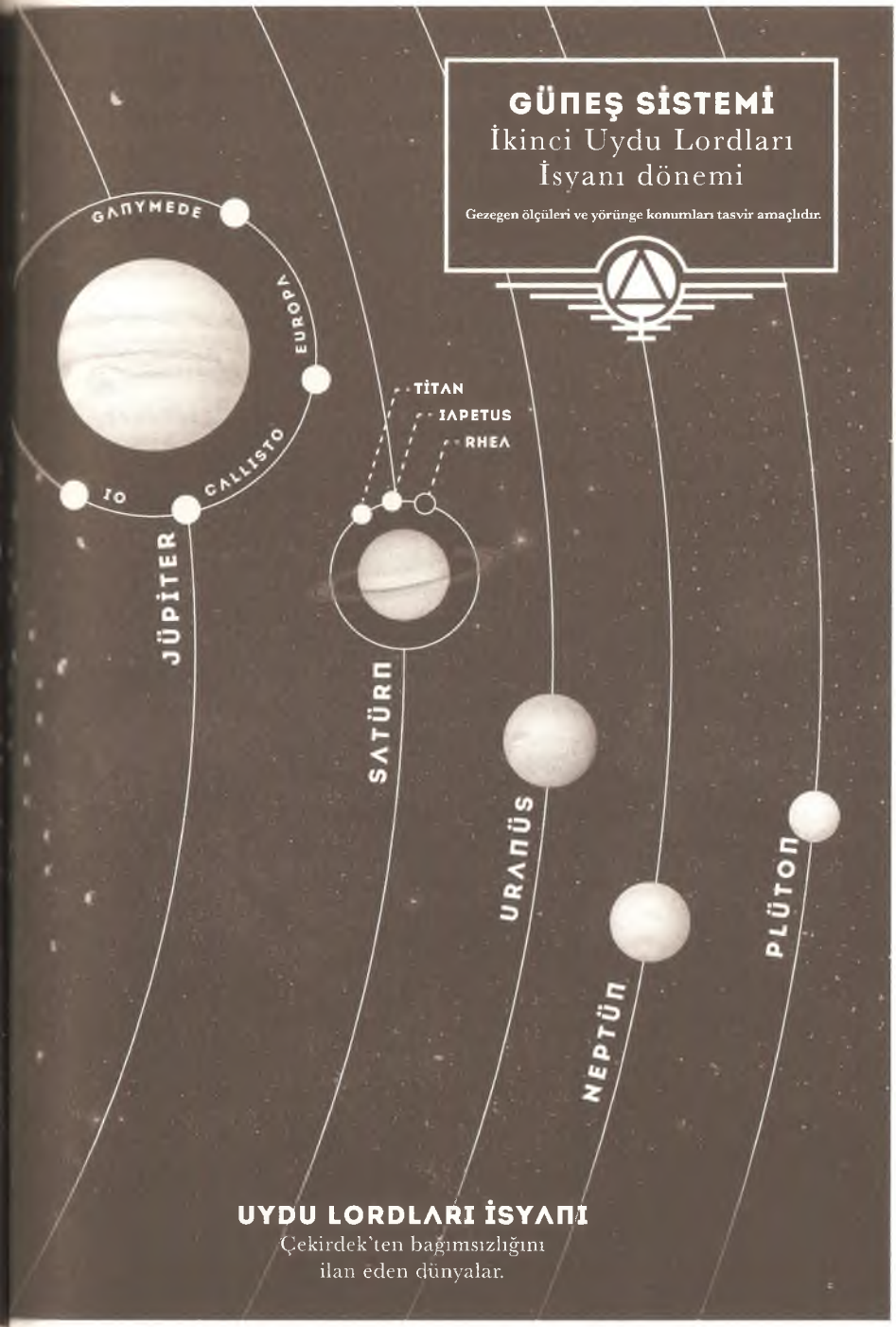
KIZIL İSYAN - 3

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Bana dinlemeyi öğreten ablama

MERKÜR
VENÜS
LUNA
DÜNYA
SADIKLAR
Hâlâ Hükümdar'ın müttefiki olan gezegenler.
MARS
PHOBOS
DEIMOS
AUGUSTUS HAPİSİ
Çakal'ın kontrolü altındaki küreler.

GÜNEŞ SİSTEMİ
İkinci Uydu Lordları İsyanı dönemi
Gezegen ölçüleri ve yörünge konumları tasvir amaçlıdır.
GANYMEDE
EUROPA
IO
CALLISTO
JÜPİTER
TİTAN
IAPETUS
RHEA
SATÜRN
URANÜS
NEPTÜN
PLÜTON
UYDU LORDLARI İSYANI
Çekirdek'ten bağımsızlığını ilan eden dünyalar.

KIZIL İSYAN'IN TARİHÇESİ

Kızıl Yükseliş

Darrow, Mars'ın yüzeyinin derinliklerinde madencilik yapan düşük seviyeli bir köledir. Gezegeninin yüzeyini gelecek kuşaklar için yaşanabilir hale getirmek amacıyla çalışmaktadır fakat o ve halkı kandırılmıştır: Yüzey yaşanabilir haldedir ve acımasız Altınların hâkimiyetindedir. İsyankâr fikirlerini dile getirdiği için karısını astıklarında, Darrow, Ares'in Oğulları olarak bilinen bir devrimci gruba katılır. Oğullar, Darrow'u fiziksel açıdan bir Altın'a dönüştürür ve Toplum'u içeriden çökertmekle görevlendirir.

Darrow, şımarık ergenleri Toplum'un en iyi savaşçıları haline getiren seçkin Altın kurumu Enstitü'ye katılır. Burada savaş sanatını, sık sık ihanetlerle dolu –ama bazen samimi– arkadaşlıklar arasında yolunu çizmeyi ve Altınların karmaşık siyasi ortamını öğrenir. Darrow ancak paradigmayı değiştirerek ve yeni dostlarına güvenerek Enstitü'yü ve bütün tehlikelerini aşmayı başarır.

Altın Oğul

Darrow, Enstitü'deki zaferinden sonra Mars BaşValisi Nero au Augustus'un yanında prestij ve unvan kazanır. Ne var ki, Altınların uzayda çatışmayı öğrendiği Akademi'de başarısız olunca kendi efsanesine uyum sağlamakta zorlanır. İşvereninin ailesinin rakiplerinden biri tarafından yenilince BaşVali'nin gözünden hızla düşer fakat sonunda güce susamış Altın'a istediğini verir: Bir iç savaş.

Augustus klanını Bellonalarla birbirine düşürerek Toplum'un dengesini bozar ve gittiği her yere kargaşa tohumları eker. Etkileyici bir ordu ve şüpheli birtakım müttefikler kazandıktan sonra, Dar-

row, Mars'a başarılı bir saldırı düzenleyerek Bellonaları gezegenden püskürtür. Ancak askeri zaferinin onuruna düzenlenen Zafer'de, ihanet çirkin başını bir kez daha gösterir ve uğrunda çabaladığı her şey paramparça olur. Dostları ve müttefikleri öldürülür ya da kaybolurken, Darrow yakalanıp gizli kimliği deşifre edilir ve isyanın yazgısı artık bıçak sırtındadır...

DRAMATIS PERSONÆ

Altınlar

OCTAVIA AU LUNE Toplum'un Hükümdarı

LYSANDER AU LUNE Octavia'nın torunu, Lune Hanesi'nin vârisi

ADRIUS AU AUGUSTUS/ÇAKAL Mars'ın BaşValisi, Virginia'nın ikiz kardeşi

VIRGINIA AU AUGUSTUS/KISRAK Adrius'un ikiz kardeşi

MAGNUS AU GRIMMUS/KÜLLER LORDU Hükümdar'ın Baş İmperatoru, Aja'nın babası

AJA AU GRIMMUS Değişken Şövalye, Hükümdar'ın muhafız komutanı

CASSIUS AU BELLONA Sabah Şövalyesi, Hükümdar'ın özel muhafızı

ROQUE AU FABII Kılıç Donanması'nın İmperatoru

ANTONIA AU SEVERUS-JULII Victra'nın üvey kardeşi, Agrippina'nın kızı

VICTRA AU JULII Antonia'nın üvey ablası, Agrippina'nın kızı

KAVAX AU TELEMANUS Telemanus Hanesi'nin lideri, Daxo'nun babası

DAXO AU TELEMANUS Kavax'ın vârisi ve oğlu, Pax'ın ağabeyi

ROMULUS AU RAA Raa Hanesi'nin lideri, Io'nun BaşValisi

LILATH AU FARAN Çakal'ın arkadaşı, Kemiksürenlerin lideri

CYRIANA AU TANUS/DEVEDİKENİ Eski bir Uluyan, Kemiksürenlerin kurmaylarından biri

VIXUS AU SARNA Eski Mars Hanesi üyesi, Kemiksürenlerin kurmayı

Orta ve AdiRenkler

TRIGG TI NAKAMURA Lejyoner, Holiday'in kardeşi, Gri

HOLIDAY TI NAKAMURA Lejyoner, Trigg'in ablası, Gri

REGULUS AG SUN/CIVA Toplum'un en zengin adamı, Gümüş

ALIA KARSERÇESİ Valkyrie Kraliçesi, Ragnar ve Sefi'nin annesi, Obsidiyen

SESSİZ SEFİ Valkyrie Savaş Lordu, Sefi'nin kızı, Ragnar'ın kız kardeşi, Obsidiyen

ORION XE AQUARII Gemi kaptanı, Mavi

Ares'in Oğulları

LYKOS'LU DARROW/AZRAİL Eski Augustus Hanesi Süvarisi, Kızıl

SEVRO AU BARCA/GOBLİN Uluyan, Altın

RAGNAR VOLARUS Yeni Uluyan, Obsidiyen

DANSÇI Ares'in kurmayı, Kızıl

MICKEY Oymacı, Mor

Arkadaşlarımın kanıyla suladıkları bahçeden uzakta, karanlığın içinde doğruldum. Karımı öldürmüş olan Altın adamın cesedi şimdi soğuk metal güvertede yanımda yatıyordu ve canı kendi oğlu tarafından alınmıştı.

Sonbahar rüzgârı saçlarımı uçuşturuyordu. Geminin uğultusunu duyuyordum. Uzakta, parça parça alevler geceyi turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. Telemanuslar beni kurtarmak için yörüngeden iniyordu. İnmemeleri daha iyi olurdu. Keşke karanlığın beni almasına ve akbabaların, felç olmuş vücudumu didiklemesine izin verselerdi.

Düşmanlarımın sesleri arkamda yankılanıyordu. Melek yüzlü, devasa iblisler. En ufak tefek olanı eğildi. Ölmüş babasına bakarken başımı okşadı.

"İşte, hikâye hep böyle sona erer," dedi bana. "Çığlıklarınla değil. Öfkenle değil. Sessizliğinle."

Bana ihanet eden Roque köşede oturuyordu. Arkadaşımdı. Rengine göre fazla nazik bir kalbi vardı. Başını çevirdiğinde gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm. Ama o gözyaşları benim için değildi. Kendisi içindi. Kaybettikleri için. Ondan aldıklarım için.

"Seni kurtaracak Ares yok. Seni sevecek Kısrak yok. Yalnızsın, Darrow." Çakal'ın gözleri sakince uzaklara bakıyordu. "Tıpkı benim gibi." Gözleri olmayan, ağızlıklı, siyah bir maskeyi elinde kaldırıp yüzüme taktı. Görüşüm kararmıştı. "İşte, böyle sona erer."

Bana diz çöktürmek için sevdiklerimi katletmişti.

Ancak yaşayanlar için hâlâ umut vardı. Sevro'da. Ragnar'da ve Dansçı'da. Karanlıkta yaşayan bütün halkımı düşündüm. Bütün dünyalarda Altınlar hükmedebilsin diye zincire vurulmuş tüm renkleri. Ve onun ruhumda açtığı karanlık boşluğu yakıp kavuran öfkeyi hissettim. Yalnız değildim. Onun kurbanı değildim.

Bu yüzden elinden geleni yapabilirdi. Ben Azrail'dim.

Acı çekmeyi bilirdim.

Karanlığı bilirdim.

Hikâye böyle sona *ermeyecekti.*

1. KISIM

DİKENLER

Per aspera ad astra

1

SADECE KARANLIK

Sıcaktan, güneşten ve uydulardan uzakta, etrafımı saran taşlar kadar sessiz ve korkunç bir mezarda hapsolmuş bedenimle karanlığın içinde iki büklüm yatıyordum. Ayağa kalkamıyordum. Vücudumu esnetemiyordum. Sadece, kurumuş bir insan fosiliymişçesine, kıvrılıp bir top gibi büzülebiliyordum. Ellerim arkamdan kelepçelenmişti. Soğuk taşın üzerinde çırılçıplak yatıyordum.

Karanlıkta yapayalnızdım.

Dizlerimi bükmek zorunda kalmadığım, sırtımı dik tutabildiğim günlerin üzerinden aylar, yıllar, binyıllar geçmiş gibi geliyordu. Ağrı delirticiydi. Eklemlerim paslanmış demir gibi kaynamıştı adeta. Altın arkadaşlarımın çimenlerin üzerinde kanlar içinde yatışını gördüğümden beri ne kadar zaman geçmişti? Roque'un kalbimi kırarken yanağıma kondurduğu o nazik öpücük ne kadar gerilerde kalmıştı?

Zaman nehir falan değildi.

Burada değildi.

Bu mezarda zaman taştı. Daimi ve sarsılmaz bir karanlıktı ve tek ölçek, hayatın ikiz sarkacıydı; nefes ve kalp atışlarım.

Nefes al. *Güm... güm. Güm... güm.*

Nefes ver. *Güm... güm. Güm... güm.*

Nefes al. *Güm... güm. Güm... güm.*

Ve sonsuza dek tekrarlanıyordu. Ta ki... Ta ki ne? Yaşlanıp ölene kadar mı? Kafamı taşlarda parçalayana kadar mı? Besinleri zorla

içime sokmak ve dışkıyı çıkartmak için Sarıların karnıma bağladığı hortumları dişlerimle koparana kadar mı?

Yoksa çıldırana kadar mı?

"Hayır." Dişlerimi sıktım.

Eeveeet.

"Bu sadece karanlık." Nefes aldım. Kendimi sakinleştirdim. Yatıştırıcı düzenimde duvarlara dokundum. Sırtım, parmaklarım, kuyruksokumum, topuklarım, ayak parmaklarım, dizlerim, başım. Tekrarla. On kez. Yüz kez. Neden emin olmayasın? Bin olsun.

Evet. Yalnızdım.

Bundan daha kötü yazgılar olabileceğini sanırdım fakat olmadığını artık biliyordum. İnsan ada gibi değildi. Bizi sevenlere ihtiyacımız vardı. Bizden nefret edenlere ihtiyacımız vardı. Bizi hayata bağlayan, yaşama ve hissetme nedeni verenlere ihtiyacımız vardı. Benim sahip olduğum tek şeyse karanlıktı. Bazen çığlık atıyordum. Bazen gece ya da gündüz kahkahalarla gülüyordum. Artık gecenin gündüzün ne zaman olduğunu kim biliyordu ki? Zaman geçirmek, Çakal'ın bana verdiği kalorileri tüketmek ve vücudumu titreyerek uyutmak için gülüyordum.

Ağlıyordum da. Mırıldanıyordum. Islık çalıyordum.

Yukarıdan gelen sesleri dinliyordum. Sonsuz karanlık denizinden bana ulaşan sesleri. Ve onlara zincirlerin ve kemiklerin çıldırtıcı tıngırtıları eşlik ediyor, hapishanemin duvarlarında titreşiyordu. Hepsi çok yakındı ama aynı zamanda da binlerce kilometre uzaktaydı; sanki karanlığın hemen ötesinde koca bir dünya vardı ama onu göremiyor, dokunamıyor, tadamıyor, hissedemiyor, o dünyaya ait olan peçeyi delemiyordum. Tecride mahkûm edilmiştim.

O sesleri yine duyuyordum. Hapishaneme sızan zincir ve kemik tıngırtıları.

Sesler benim miydi?

Bu fikre güldüm.

Bir küfür savurdum.

Plan yapıyordum. *Öldür.*

Katlet. Kes. Parçala. Yak.

Yalvarıyordum. Hayaller görüyordum. Pazarlık yapıyordum.

Böyle bir yazgıdan kurtulduğuna sevindiğim Eo'ya dualar ediyordum.

Dinlemiyor ki.

Çocukluğumdan hatırladığım şarkıları söylüyor; *Dying Earth*, *The Lamplighter*, *Ramayana*, *Odysseia*'yı hem Yunanca hem Latince ezberden okuyor, sonra Arapça, İngilizce, Çince ve Almanca gibi kayıp dillerde tekrarlıyor, henüz bir oğlan çocuğuyken Matteo'nun bana verdiği veriYüklemelerden öğrendiklerimi hatırlıyordum. Tek dileği evine dönmek olan inatçı Argosludan güç almaya çalışıyordum.

Onun ne yaptığını unutuyorsun.

Odysseus bir kahramandı. Tahta atıyla Truva'nın duvarlarını yıkmıştı. Tıpkı Mars'ın üzerine saldığım Demir Yağmur'la Bellona ordularını parçaladığım gibi.

Ve sonra...

"Hayır," diye tersliyordum kendimi. "Sessiz ol."

"*...adamlar Truva'ya girdiler. Anneleri buldular. Çocukları buldular. Tahmin et, sonra ne yaptılar?*"

"Kapa çeneni!"

Ne yaptıklarını biliyorsun. Kemik. Ter. Et. Kül. Gözyaşları. Kan.

Karanlık neşeyle kıkırdadı.

Azrail, Azrail, Azrail... Kalıcı bütün başarılar kanla boyanmıştır.

Uyuyor muydum? Uyanık mıydım? Kendimi kaybetmiştim. Her şey kana karışıyor, beni görüntülere, fısıltılara ve seslere boğuyordu. Eo'nun zarif ayak bileklerini tekrar tekrar çekiyordum. Julian'ın yüzünü parçalıyordum. Pax, Quinn, Tactus, Lorn ve Victra'nın son nefeslerini duyuyordum. Onca acı. Ne için? Karımı hayal kırıklığına uğratmak için. Halkımı hayal kırıklığına uğratmak için.

Ve Ares'i yarı yolda bıraktın. Arkadaşlarını da.

Kaçı hâlâ hayattaydı ki?

Sevro? Ragnar?

Kısrak?

Kısrak. Ya burada olduğunu biliyorsa... Ya umursamıyorsa... Neden umursasın ki? İhanet eden sendin. Yalan söyleyen sendin. Onun zihnini kullanan sendin. Vücudunu. Kanını. Ona gerçek yüzünü gösterdiğinde dönüp kaçtı. Ya oysa? Ya sana ihanet eden oysa? Onu yine sevebilir misin?

"Kapa çeneni!" diye bağırdım kendime, karanlığın içinde.

Onu düşünmemeliydim. Onu düşünmemeliydim.

Nedenmiş? Onu özlüyorsun!

Daha önce defalarca olduğu gibi, karanlıkta onu gördüm; yemyeşil bir çayırda at sırtında benden kaçarken eyerinde dönüp bakan ve kahkahalarla gülerek beni peşine düşmem için kışkırtan kız. Yaz rüzgârında bir çiftçinin at arabasından uçuşan samanlar gibi savrulan saçlar.

Onu özlüyorsun. Onu seviyorsun. Altın kız. O Kızıl sürtüğü unut.

"Hayır." Başımı duvara vurdum. "Bu sadece karanlık," diye fısıldadım. Sadece bana zihin oyunları oynayan karanlık. Ama yine de Kısrak ve Eo'yu unutmaya çalışıyordum. Buranın dışında bir dünya yoktu. Var olmayan şeyleri özleyemezdim.

Eski yaraların kopan kabuklarından alnıma ılık kan süzülüyor, burnumdan damlıyordu. Dilimi uzattım ve damlaları bulana kadar soğuk taşı yokladım. Tuz ve Mars demirinin tadına vardım. Yavaşça. Yavaşça. Bu yeni hissin keyfini olabildiğince uzun çıkaracaktım. Tat damağımda kalacak ve bir insan olduğumu hatırlatacaktı. Lykos'lu bir Kızıl. Bir Cehennemdalgıcı.

Hayır. Değilsin. Sen bir hiçsin. Karın seni terk etti ve çocuğunu çaldı. Fahişen sana sırt çevirdi. Yeterince iyi değildin. Fazla kibirliydin. Fazla aptaldın. Fazla kötüydün. Ve artık unutuldun.

Unutulmuş muydum?

Altın kızı son gördüğümde Lykos'taki tünellerde Ragnar'ın yanında dizlerimin üzerine çökmüş, Kısrak'tan kendi halkına ihanet edip daha fazlası için yaşamasını istiyordum. Bize katılmayı seçerse Eo'nun hayalinin gerçekleşebileceğini biliyordum. Daha iyi bir dünya parmaklarımızın ucundaydı. Oysa o dönüp gitmişti. Beni unutabilmiş miydi? Bana duyduğu aşk onu terk etmiş miydi?

O sadece maskeni sevmişti.

"Bu sadece karanlık. Sadece karanlık. Sadece karanlık," diye giderek daha hızlı mırıldandım.

Burada olmamalıydım.

Ölmüş olmalıydım. Lorn'un ölümünden sonra Oymacıların beni paramparça edip beni Altın'a dönüştüren sırları keşfedebilmeleri için Octavia'ya verilecektim. Benim gibi başkalarının da olup olmadığını

anlayabilmeleri için. Ancak Çakal pazarlık yapmış, beni kendine istemişti. Attika'daki evinde bana işkence yapmış; Ares'in Oğulları, Lykos ve ailemle ilgili sorular sormuştu. Sırrımı nasıl keşfettiğini bana asla söylememişti. Beni öldürmesi için ona yalvarmıştım.

Sonunda bana bu taşı vermişti.

"Her şey kaybedildiğinde onur ölümü emreder," demişti Roque bir defasında. "Bu asil bir sondur." Ama zengin bir şair ölümü nereden bilecekti ki? Ölümü yoksullar bilirdi. Ölümü köleler bilirdi. Oysa ben ölümü çok istememe rağmen ondan korkuyordum çünkü bu zalim dünyayı daha iyi tanıdıkça, güzel bir kurguyla sona ereceği konusundaki inancım o kadar azalıyordu.

Vadi gerçekte yoktu.

Annelerin ve babaların, açlıktan ölen çocuklarının dehşete dayanabilmesi için uydurduğu bir yalandı. Öyle bir şey yoktu. Eo gitmişti. Hayali için savaştığımı falan görmemişti. Enstitü'de nasıl bir zafer kazandığım ya da Kısrak'ı sevip sevmediğim umurunda değildi çünkü öldüğü gün hiçliğe dönüşmüştü. Bu dünyadan başka bir şey yoktu. Başlangıcımız ve sonumuz buradaydı. Sondan önce mutlu olmak için tek şansımız...

Evet. Ama sen sona ermek zorunda değilsin. Buradan kaçabilirsin, diye fısıldıyordu karanlık. *Sözleri söyle. Söyle onları. Yolu biliyorsun.*

Haklıydı. Biliyordum.

"Sadece, 'Yıkıldım,' demen yeterli. O zaman bütün bunlar sona erecek," demişti Çakal uzun zaman önce, beni bu cehenneme indirirken. "Seni hayatının sonuna kadar yaşayabileceğin güzel bir yere yerleştireceğim, yanına güzel, sıcakkanlı Pembeler ve Küller Lordu'ndan daha şişman olmanı sağlayacak güzel yemekler göndereceğim. Ama bu sözlerin bir bedeli var."

Kullan bunu. Kendini kurtar. Seni başka kimse kurtarmayacak.

"O bedel, sevgili Azrail, ailen."

Pusucularıyla Lykos'ta yakaladığı ve şimdi Attika kalesinin derinliklerindeki zindanında tuttuğu aile... Onları görmeme asla izin vermemişti. Onları sevdiğimi söylememe ve hepsini koruyacak kadar güçlü olamadığım için özür dilememe izin vermemişti.

"Onları bu kaledeki mahkûmlara yedireceğim," demişti. "Altınların yerine yönetici olması gerektiğine inandığın adamlara ve

kadınlara. İnsanın içindeki hayvanı gördüğünde, benim haklılığımı ve kendi haksızlığını anlayacaksın. Altınlardan başkası yönetmemeli."

Bırak onları, diyordu karanlık. *Bu gerçekçi ve akıllıca bir fedakârlık olur.*

"Hayır... Bunu yapmayacağım..."

Annen yaşamanı isterdi.

Bu bedelle değil.

Hangi erkek anne sevgisini kavrayabilir ki? Yaşa. Onu için. Eo için.

Annem bunu gerçekten ister miydi? Karanlık haklı mıydı? Sonuçta ben önemliydim. Eo bunu söylemişti. Ares bunu söylemiş ve beni seçmişti. Bütün Kızıllar arasından beni. Ben zincirleri kırabilirdim. Daha fazlası için yaşayabilirdim. Bu hapishaneden kaçmam bencillik olmazdı. Resmin bütünü düşünülürse, özveri sayılırdı.

Evet. Gerçekten özveri...

Annem bunu yapmam için bana yalvarırdı. Kieran anlayışla karşılardı. Leanna da. Halkımızı kurtarabilirdim. Ne pahasına olursa olsun Eo'nun hayali gerçekleşmeliydi. Direnmek benim sorumluluğumdu. Hakkımdı.

Sözleri söyle.

Başımı taşa vurdum ve çığlık çığlığa haykırarak karanlığa defolup gitmesini söyledim. Beni kandıramazdı. Beni yıkamazdı.

Bilmiyor muydun? Her insan yıkılır.

Tiz kahkahaları sonsuza dek yankılanarak benimle alay ediyordu.

Ve haklı olduğunu biliyordum. Her insan yıkılırdı. Çakal'ın işkencesi altında yıkılmıştım bile. Ona Lykos'lu olduğumu söylemiştim. Ailemi nerede bulabileceğini de. Ancak bir çıkış yolu, kimliğimi onurlandırmanın bir yolu vardı. Eo'nun sevdiği kişiyi. Sesleri susturmak için.

"Roque, sen haklıydın," diye fısıldadım. "Sen haklıydın." Sadece evime dönmek istiyordum. Buradan sonsuza dek gitmek istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Geri kalan tek seçenek, benim için onurlu tek gelecek ölümdü. Benliğime daha fazla ihanet etmeden.

Çıkış yolu ölümdü.

Aptal olma. Dur. Dur.

Başımı taşlara öncekinden daha sert vurdum. Kendimi cezalandırmak için değil, öldürmek için. Kendimi sona erdirmek için.

Bu dünyanın güzel bir sonu yoksa o zaman hiçlik yeterli olacaktı. Ancak bu dünyanın ötesinde bir Vadi varsa, onu bulacaktım. Geliyorum, Eo, sonunda geliyorum, diye düşündüm. "Seni seviyorum."

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Başımı taşa tekrar çarptım. Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Karanlıkta acıdan kaynaklanan kıvılcımlar çaktı. Karanlık bana uluyordu fakat durmayacaktım.

Sonum buysa, doğruca ona koşacaktım.

Ne var ki son büyük darbeyi indirmek için başımı geri çektiğim anda bir homurtu duydum. Deprem gibi güçlü bir uğultu. Karanlıktan değildi. Onun ötesinde bir şeydi. Taşın kendisinde, tepemde bir şey giderek yükseliyor, giderek derinleşiyordu; sonunda karanlık çatladı ve ışık, parlak bir kılıç misali aşağı indi.

2

MAHKÛM L17L6363

Tavan parçalanıyor, ışık gözlerimi yakıyordu. Hücremin zemini yükselip bir tıkırtıyla durana kadar gözlerimi sımsıkı yumdum ve sonunda kendimi düz bir taş yüzeyde çırılçıplak yatar halde buldum. Bacaklarımı uzatırken acıdan neredeyse bayılacaktım. Eklemlerim çatırdıyordu. Düğüm düğüm olmuş kas bağları çözülüyordu. Işığa karşı koyarak gözlerimi tekrar açmaya çabaladım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. O kadar parlaktı ki etrafımdaki dünyayı sadece bulanık parıltılar halinde görebiliyordum.

Yabancı sesler duyuyordum. "Adrius, nedir bu?"

"...bunca zamandır içeride miymiş?"

"Şu koku..."

İki tarafımda uzanan taşın üzerinde yatıyordum. Bir Kreon böceğinin kabuğu gibi mavi ve mor ışıldayan simsiyah bir taştı. Zemin mi? Hayır. Fincanlar görüyordum. Fincan tabakları. Bir servis arabasında kahve. Bir masa. Benim hücremdi. İğrenç bir boşluk değil. Bir metreye on iki metre ölçülerinde, ortası oyuk bir mermer kütlesi. Her gece birkaç santim tepemde karınlarını tıka basa doyurmuşlardı. Sesleri, karanlıkta uzaktan duyduğum mırıltılardı. Tek dostum gümüş takımlarının ve tabaklarının takırtılarıydı.

"Barbarca..."

Şimdi hatırlıyordum. Demir Yağmur sırasında aldığım yaralarım iyileştikten sonra Çakal'ı ziyaret ettiğimde oturduğu masaydı bu.

Beni hapsetmeyi daha o zamandan mı planlamıştı? Beni buraya getirdiklerinde başımı örtmüşlerdi. Kalesinin derinliklerinde olduğumu sanmıştım. Ama hayır, ziyafetlerini cehennemimden ayıran tek şey otuz santimlik taştı sadece.

Başımın yanında duran kahve tepsisine baktım. Biri bana bakıyordu. Aslında birkaç kişi. Gözlerimdeki yaşlardan ve kandan onları iyi göremiyordum. Topraktan ilk kez çıkmış kör bir köstebek gibi sinerek uzaklaştım. Gururu ya da nefreti hatırlayamayacak kadar şaşırmış ve korkmuştum. Yine de bana baktığını biliyordum. Çakal... İnce yapısı, çocuksu yüzü ve yandan ayrılmış kumral saçları. Boğazını temizledi.

"Saygıdeğer konuklarım. Size mahkûm L17L6363'ü takdim edeyim."

Yüzü hem cennet hem de cehennemdi.

Başka bir insanı görmek...

Yalnız olmadığımı bilmek...

Ama sonra bana yaptıklarını hatırlamak... ruhumu paramparça etmişti.

Diğer sesler sağır edici bir güçle yankılanıyordu. Ve büzüşmüş halde durmama rağmen gürültülerinin ötesinde bir şey hissettim. Doğal ve nazik bir şey. Karanlığın, beni bir daha asla hissetmeyeceğime inandırdığı bir şey. Açık bir pencereden yumuşak bir şekilde süzülerek tenimi okşuyordu.

Bir kış esintisi leş gibi nemli kokumu keserek bana bir yerlerde bir çocuğun karların ve ağaçların arasında koşturduğunu, ellerini ağaç kabuklarında, çam iğnelerinde ve saçlarındaki nemde dolaştırdığını düşündürdü. Bu asla yaşamadığımı bildiğim fakat yaşamışım gibi hissettiğim bir anıydı. Her zaman istediğim hayat oydu. Sahip olabileceğim çocuk.

Ağlıyordum. Kendimden çok, anne ve babasının dağ gibi iri ve güçlü olduğuna inanan, güzel bir dünyada yaşadığını sanan o çocuk için. Keşke yine o kadar masum olabilseydim. Keşke bu anın bir hile olmadığını bilebilseydim. Ama öyleydi. Çakal ancak geri almak için verirdi. Çok geçmeden ışık bir anı olacak ve karanlık geri gelecekti. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve yüzümdeki kanın taşa damlamasını dinleyerek bekledim.

"Korkunç lanet, Augustus. Bu gerçekten gerekli miydi?" diye mırladı vahşi bir dişi kedi. Herkesin canlılardan çok eşyalardan etkilendiği Palatine Tepesi'nde öğrenilmiş o uyuşuk Luna aksanıyla karışık hırıltılı ses. "Ölüm gibi kokuyor."

"Manyetik prangaların altında mayalanmış ter ve ölü deri. Şu önkollardaki sarımsı kabukları görüyor musun, Aja?" dedi Çakal. "Yine de Oymacılarınıza yetecek kadar sağlıklı ve hazır. Her şey düşünülünce..."

"Adamı benden daha iyi tanıyorsun," dedi Aja, bir başkasına. "O olduğundan emin olun. Bir sahtekâr olmasın."

"Sözümden şüphe mi ediyorsun?" diye sordu Çakal. "Beni incitiyorsun."

Birinin yaklaştığını hissederek sindim.

"Lütfen ama... Bunun için önce bir kalbinin olması gerekir, BaşVali. Birçok yeteneğine rağmen korkarım o organdan ne yazık ki yoksunsun."

"Beni iltifata boğuyorsun."

Kaşıklar porselenlere çarptı. Boğazlar temizlendi. Kulaklarımı ellerimle kapamayı arzuluyordum. Çok fazla ses vardı. Çok fazla bilgi.

"İçindeki Kızıl artık görülebiliyor." Kuzey Mars'tan soğuk, kültürlü bir kadın sesiydi bu. Luna aksanından daha kabaydı.

"Aynen, Antonia!" diye karşılık verdi Çakal. "Ne duruma geleceğini merak ediyordum. Bir Gösterişli geni asla bununki gibi bozulmaz. Biliyor musunuz, onu oraya koymadan önce benden ölüm dilendi. Hem de ağlayarak. İroni şu ki istediği zaman kendini öldürebilirdi. Ama bunu yapmadı çünkü benliğinin bir parçası o delikten zevk alıyordu. Sonuçta, Kızıllar karanlığa uzun zaman önce alıştılar. Solucanlar gibi. Paslı suratlarında hiç gurur yoktur. Orası onun için ev gibiydi. Bizimleyken olduğundan daha çok."

Şimdi nefreti hatırlamaya başlamıştım.

Onları gördüğümü belli etmek için gözlerimi açtım. Onları duyduğumu göstermek için. Ancak gözlerimi açarken bakışlarım düşmanlarıma değil, Altınların arkasındaki pencerelerden görünen kış manzarasına döndü. Orada, Attika'nın yedi dağ zirvesinden altısı sabah ışığında parıldıyordu. Metal ve cam binalar taş ve karla birleşiyor, masmavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Köprüler

zirveleri birbirine bağlıyordu. Hafif bir kar yağıyordu. Hepsi uzağı göremeyen mağara gözlerimde bulanık bir seraptı.

"Darrow?" Sesi tanıyordum. Başımı hafifçe çevirdiğimde, masanın kenarını tutan nasırlı ellerinden birini gördüm. Bana vuracağını sanarak yüzümü uzaklaştırdım ama vurmadı. Ancak elin ortaparmağında altın Bellona kartalı vardı. Yok ettiğim aile. Diğer el, Luna'da son kez dövüştüğümüzde biçtiğim koluna aitti ve Oymacı Zanzibar tarafından tekrar yapılmıştı. O eldeki parmakları, Mars Hanesi'nin kurt başı yüzükleri süslüyordu. Biri benimdi. Biri onun. Her biri genç bir Altın'ın hayatına mal olmuştu. "Beni tanıdın mı?" diye sordu.

Yüzüne bakmak için boynumu uzattım. Ben ne kadar yıkılmış olsam da, Cassius au Bellona savaştan veya zamandan hiç etkilenmemişti. Hatırladığımdan çok daha güzeldi ve vücudundan yaşam fışkırıyordu. Boyu iki metreden uzundu. Sabah Şövalyesi'nin beyaz-altın renklerinde bir pelerin giymişti ve bukle bukle saçları kayan bir yıldızın kuyruğu kadar görkemliydi. Tertemiz tıraşlıydı ve burnu yakın zamanda kırıldığı için hafifçe çarpıktı. Gözlerine baktığımda hıçkırıklara boğulmamak için bütün gücümü harcamam gerekti. Bana bakışları hüzünlü, neredeyse nazikti. Böylesine derinden yaraladığım bir adamın acımasını hak ettiğime göre, eski halimden hiçbir şey kalmamış olmalıydı.

"*Cassius*," diye mırıldandım, adını söylemek dışında hiçbir amacım olmadan. Sadece başka bir insanla konuşmak, sadece duyulmak için.

"Ve?" diye sordu Aja au Grimmus, Cassius'un arkasından. Hükümdar'ın en güçlü Furia'sının, Luna'daki Hisar'ın kulesinde ilk karşılaştığımızda, Kısrak'ın beni kurtardığı ve Aja'nın Quinn'i öldüresiye dövdüğü gece giydiğini gördüğüm zırhı artık çiziklerle doluydu. Savaş izleriyle. Korku nefretime baskın çıktı ve bakışlarımı koyu tenli kadından bir kez daha kaçırdım.

"Demek yaşıyor," dedi Cassius, sakince. Çakal'a döndü. "Ona ne yaptın? Yaralar..."

"Bence gayet açık," dedi Çakal. "Azrail'i eski haline getirdim."

Sonunda uzun sakallarımın altındaki vücuduma baktım ve ne demek istediğini anladım. Bir ceset gibiydim. İskelet gibi, solgun.

Kaynatılmış sütün üzerindeki kaymak tabakasından daha ince derimin altından kaburgalarım görünüyordu. Dizlerim, cılız bacaklarımdan çivi gibi çıkmıştı. Ayak tırnaklarım uzayıp kıvrılmıştı. Çakal'ın işkencesinden kalan yaralar tenimi koyultmuştu. Kaslarım erimişti. Karanlıkta beni canlı tutan hortumlar, siyah ve incecik göbek bağları beni hâlâ hücremin zeminine bağlıyordu.

"Orada ne kadar kaldı?" diye sordu Cassius.

"Sorgusu üç ay sürdü; sonra tecritte dokuz ay geçirdi."

"Dokuz..."

"Hak ettiği gibi. Savaş bize metaforları unutturmamalı. Sonuçta bizler vahşi değiliz, ha, Bellona?"

"Cassius'un duyguları incindi, Adrius," dedi Antonia, Çakal'ın yakınında oturduğu yerden. Zehirli elma gibi bir kadındı. Parlak, ışıltılı ve davetkâr ama iliklerine kadar çürümüş ve kanserli. Enstitü'de arkadaşım Lea'yı öldürmüştü. Kendi annesinin başına bir mermi, sonra da ablası Victra'nın omurgasına iki mermi daha sıkmıştı. Şimdi Enstitü'de kendisini çarmıha geren bir adamla, Çakal'la birlikteydi. Ne dünya ama! Antonia'nın arkasında esmer yüzlü Devedikeni duruyordu; bir zamanlar bir Uluyan'ken şimdi göğsündeki kuş kafatası kolyesine bakılırsa Çakal'ın Kemiksürenlerine katılmıştı. Bana değil, yere bakıyordu. Komutanı, Çakal'ın sağ tarafında oturan kel kafalı Lilath'tı. Enstitü'den beri en sevdiği özel katili.

"Yenik bir düşmana işkence yapmanın amacını kavrayamadığım için beni bağışlayın," dedi Cassius. "Özellikle de verebileceği bütün bilgileri zaten vermişken."

"Amaç mı?" Çakal ona sessizce baktıktan sonra açıkladı: "Amaç ceza, sevgili dostum. Bu... *şey*, aramıza dahil olduğunu sandı. Dengimizmişçesine, Cassius. Hatta üstünmüşçesine. Bizimle alay etti. *Kardeşimle* yattı. Biz kimliğini keşfedene kadar gülüp hepimizi aptal yerine koydu. Şans eseri değil, kaçınılmaz olarak kaybettiğini anlaması gerekiyor. Kızıllar her zaman kurnaz yaratıklar olmuştur. Ve bu, dostlarım, olmak istedikleri şeyin kanıtıdır; izin verdiğimiz takdirde olacakları şeyin. Bu yüzden zamanın ve karanlığın onu gerçekte olduğu şeye geri dönüştürmesine izin verdim. Kurul'a teklif ettiğim yeni sınıflandırma sistemine uygun olarak, bir *Homo*

flammeus. Evrim çizgisinde *Homo sapiens*'ten biraz farklı. Geri kalanı sadece bir maske."

"*Seni* aptal yerine koyduğunu kastediyor olmalısın," diye karşılık verdi Cassius. "Baban kendi vârisi yerine oyulmuş bir Kızıl'ı tercih etti. Asıl konu bu, *Çakal*. Sevilmemiş ve istenmemiş bir oğlun hırçın utancı."

Çakal'ın yüzü seğirdi. Aja da genç yoldaşının söylediklerinden hoşlanmamıştı.

"Darrow, Julian'ı öldürdü," dedi Antonia. "Sonra aileni katletti. Cassius, senin soyundan gelen çocuklar Olimpos Dağı'nda gizlenirken onları öldürmeleri için katiller gönderdi. Annen bu tutumunla ilgili ne düşünürdü acaba?"

Cassius onlara aldırmadan başıyla salonun kenarında duran Pembeleri işaret etti. "Mahkûma bir battaniye getirin."

Kıpırdamadılar bile.

"Ne terbiye ama. Sen bile mi, Devedikeni?" Devedikeni cevap vermedi. Cassius küçümseyen bir tavırla hıhlarken beyaz pelerinini çıkardı ve titreyen vücudumun üzerine örttü. Bu harekete herkes benim kadar şaşırdığından bir an sessizlik çöktü.

"*Teşekkür ederim,*" dedim, boğuk bir sesle. Ancak başını başka tarafa çevirdi. Acıma, bağışlama; minnet de tövbe anlamına gelmiyordu.

Lilath hafif haşlanmış sinekkuşu yumurtalarıyla dolu kâsesinden başını kaldırmadan güldü. Yumurtaları, şekermiş gibi ağzını şapırdatarak yiyordu. "Onurun, kişilik kusuru haline *geldiği* zamanlar vardır, Sabah Şövalyesi." Çakal'ın yanında oturan kel kafalı kadın, Venüs'ün mağara denizlerindeki yılanbalıklarını andıran gözleriyle Aja'ya baktı. Bir yumurta daha gitti. "İhtiyar Arcos bunu zor yoldan öğrendi."

Aja cevap vermezken tavırları kusursuzdu. Ancak kadının içinde ölümcül bir sessizlik vardı; Quinn'i öldürmesinden hemen önceki anlardan hatırladığım bir sessizlik. Ona silahını kullanmayı Lorn öğretmişti. O isimle alay edildiğini duymak hoşuna gitmezdi. Lilath hakaret uğruna görgü kurallarından vazgeçerek açgözlü bir tavırla bir yumurta daha yuttu.

Bu müttefikler arasında düşmanlık vardı. Onların türünde her zaman olduğu gibi. Ne var ki bu seferki eski Altınlarla Çakal'ın daha modern türü arasında yeni ve çarpıcı bir uçurumdu.

"Burada hepimiz dostuz," dedi Çakal, neşeyle. "Tavırlarına dikkat et, Lilath. Lorn, sadece yanlış tarafı seçmiş bir Demir Altın'dı. Pekâlâ, Aja, merak ediyorum da artık Azrail'i iade edeceğime göre, hâlâ onu parçalara ayırmayı planlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Aja. Cassius'a teşekkür etmekte erken davranmıştım. Onuru gerçek değildi. Sadece hijyenikti. "Zanzibar bunun nasıl yaratıldığını merak ediyor. Bazı teorileri var fakat örneği ele geçirmek için sabırsızlanıyor. Bu işi yapan Oymacı'yı yakalamayı umuyoruz ama Acidalia bölgesindeki Kato'ya düşen bir füzeyle öldüğüne inanıyoruz."

"Ya da bunu düşünmenizi istiyorlar," dedi Antonia.

"Bir defasında onu burada alıkoymuştunuz, değil mi?" diye sordu Aja, iğneleyici bir tavırla.

Çakal başıyla onayladı. "Adı Mickey. Lisanssız bir Gösterişli'nin doğumuna yardımcı olduktan sonra lisansını kaybetmiş. Aile çocuğu Teşhir'den korumaya çalışmış. Her neyse, sonrasında karaborsa hava ve su zevki değişikliklerinde uzmanlaşmış. Oğullar onu özel bir iş için tutmadan önce Yorkton'da bir laboratuvarı varmış. Darrow onun benden kaçmasına yardım etti. Bana sorarsanız hâlâ yaşıyor. Ajanlarım onun Tinos'ta olduğunu düşünüyor."

Aja ve Cassius birbirine baktı.

"Tinos'ta bir ipucu yakaladıysan bizimle hemen paylaşman gerek," dedi Cassius.

"Henüz elimde kesin bir şey yok. Tinos... iyi gizleniyor. Ve gemi kaptanlarından birini yakalamamız gerekiyor... canlı olarak." Çakal kahvesini yudumladı. "Ama suları ısınıyor ve bir şey çıkarsa önce sizin haberiniz olacak. Yine de, Uluyanlara önce Kemiksürenlerimin saldırmasını tercih ederim. Sen ne dersin, Lilath?"

Bu adı duyunca tepki vermemeye çalıştım ama zordu. Yaşıyorlardı. En azından bazıları. Ve Ares'in Oğulları'nı Altınlara tercih etmişlerdi...

"Evet, efendim," dedi Lilath, beni inceleyerek. "Gerçek bir av hoşumuza gider. Kızıl Lejyon'la ve diğer asilerle savaşmak sıkıcı bir iş; Griler için bile."

"Hükümdar zaten bizi yanında istiyor, Cassius," dedi Aja. Sonra Çakal'a döndü. "On Üçüncüler, Golan Havzası'ndaki kampı toparlar toparlamaz gidiyoruz. Muhtemelen sabah."

"Birliklerini beraberinde Luna'ya mı götürüyorsun?"

"Sadece On Üçüncü'yü. Geri kalanı senin yönetiminde kalacak."

Çakal şaşırdı. "Benim yönetimimde mi?"

"Ödünç olarak. Ta ki bu... *İsyan* bastırılana kadar." Aja kelimeyi tükürür gibi söylemişti. Ben ilk kez duyuyordum. "Hükümdar'ın sana güveninin bir göstergesi. Buradaki ilerlemenden memnun kaldığını biliyorsun."

"Yöntemlerine rağmen," diye ekledi Cassius. Aja ona sinirli bir bakış attı.

"Eh, sabaha gidiyorsanız, bu akşam yemeğinde konuğum olmalısınız. Çeper'deki Asilerle ilgili birtakım... politikaları tartışmak istiyordum." Çakal dinlediğimi bildiği için üstü kapalı konuşuyordu. Bilgi onun silahıydı. Arkadaşlarımın bana ihanet ettiğini ima etmişti. Hangisi olduğunu asla söylememişti. İşkencem sırasında, karanlığa gönderilmeden önce sürekli imalarda bulunup ipuçları vermişti. Bir Gri ona kız kardeşinin salonda onu beklediğini söylemişti. Yanıma parmaklarında soğuk baharatlı çay kokusuyla gelmişti; kardeşinin en sevdiği içecek. O benim burada olduğumu biliyor muydu? Çakal'ın masasında oturmuş muydu? Çakal hâlâ konuşmasına devam ediyordu. Sesleri takip etmek zordu. Deşifre edecek çok fazla şey vardı. Çok fazla.

"...Adamlarıma Darrow'u yolculuk için temizletip hazırlatacağım ve sohbetimizden sonra Trimalkiyen bir ziyafet verebiliriz. Volox ve Corialusların sizi tekrar görmekten mutluluk duyacağından eminim. İki Olimpik Şövalye kadar değerli konuklar ağırlamayalı uzun zaman oldu. Sürekli sahadasınız ve şehirlere yaklaşmadan, tünellerde, denizlerde ve varoşlarda avlanıyorsunuz. Bir gece baskını veya intihar bombacısı endişesi taşımadan en son ne zaman güzel bir yemek yediniz?"

"Biraz oldu," diye itiraf etti Aja. "Selanik'ten geçerken Rath Kardeşliği'nin konukseverliğinin tadını çıkardık. Aslan'ın Yağmuru sırasındaki tavırlarından sonra sadakatlerini göstermeye hevesliydiler. Çok... huzursuz ediciydi."

Çakal güldü. "Korkarım benim ziyafetim onunla kıyaslandığında yavan kalacak. Katılanların hepsi politikacılar ve eski askerler. Bu korkunç lanet savaş, takdir edersiniz ki sosyal takvimimi altüst etti."

"Sorunun konukseverliğin olmadığından emin misin?" diye sordu Cassius. "Ya da seçtiğin yemekler?"

Aja eğlendiğini gizlemeye çalışarak iç çekti. "Görgü kuralları, Bellona."

"Korkma... Hanelerimiz arasındaki düşmanlığı unutmak kolay değil, Cassius. Ancak böyle zamanlarda bir ortak nokta bulmamız gerek. Altınların iyiliği için." Çakal gülümsedi ama içinden ikisinin de kafasını kör bir bıçakla kestiğini hayal ettiğini biliyordum. "Her neyse, hepimizin kendi okul bahçesi hikâyelerimiz var. Bundan utanacak değilim."

"Konuşmak istediğimiz bir konu daha *vardı*," dedi Aja.

İç çekme sırası Antonia'daydı. "Olacağını söylemiştim. Hükümdar yine ne istiyor?"

"Cassius'un daha önce sözünü ettiği şeyle ilgili."

"Yöntemlerim," dedi Çakal.

"Evet."

"Barışı sağlama çabalarımdan Hükümdar'ın memnun kaldığını sanıyordum."

"Memnun fakat..."

"O düzen istedi, ben de sağladım. Helyum-3 akmaya devam ediyor; üretimde sadece yüzde üç virgül ikilik bir düşüş oldu. İsyan nefes almakta zorlanıyor; Ares yakında bulunacak ve Tinos'la bütün bunlar arkamızda kalacak. Fabii bu arada..."

Aja araya girdi. "Ölüm birliği."

"Ah."

"Ve asi madenlerinde uyguladığın tasfiye protokolleri. AdiKızıllara karşı kullandığın acımasız yöntemlerin, daha önceki propaganda aksaklıkları gibi geri tepmesinden endişeleniyor. Palatine Tepesi'nde bombalı saldırılar oldu. Dünya'daki latifundiyalarda

grevlere gidildi. Hisar'ın kapılarının önünde yapılan protestolar bile ayaklanmanın ruhunun canlı ama paramparça olduğunu gösteriyor. Öyle de kalmalı."

"Obsidiyenler gönderildikten sonra başka protesto eylemleri göreceğimizden şüpheliyim," dedi Antonia, kibirli bir tavırla.

"Yine de..."

"Taktiklerimin kamuoyuna ulaşması gibi bir tehlike yok. Oğullar'ın, mesajlarını yayma kapasiteleri yok edildi," dedi Çakal. "Artık mesajı ben kontrol ediyorum, Aja. İnsanlar bu savaşın çoktan kaybedildiğini biliyor. Cesetleri asla görmeyecekler. Tasfiye edilmiş bir madeni asla duymayacaklar. Görmeye devam edecekleri tek şey, sivil hedeflere saldıran Kızıllar olacak. Okullarda ortaRenkli ve üstünRenkli çocukların öldüğünü görecekler. Kamuoyu bizden yana..."

"Peki, ya ne yaptığını anlarlarsa?" diye sordu Cassius.

Çakal hemen cevap vermedi. Bunun yerine, bitişikteki oturma odasındaki kanepelerden birinde oturan yarı çıplak Pembelerden birine işaret etti. Eo'dan çok da büyük olmayan kız onun yanına geldi ve kuzu kuzu yere baktı. Gözleri pembe kuvars renginde, örgüler halinde çıplak beline kadar dökülen uzun saçları gümüşi leylak tonundaydı. Bu canavarlara zevk vermek için yetiştirilmişti ve o yumuşak bakışlı gözlerin gördüklerini öğrenmeye korkardım. Acım onunkinin yanında aniden minicik kaldı. Zihnimdeki delilik yatıştı. Çakal kızın yüzünü okşadı ve bana bakmaya devam ederek parmaklarını kızın ağzına sokup dişlerini ayrılmaya zorladı. Kızın başını önce bana, sonra da Aja ve Cassius'un görebileceği şekilde çevirdi.

Kızın dili yoktu.

"Sekiz ay önce onu aldığımızda bunu kendim bizzat yaptım. Agea İncisi kulübünde Kemiksürenlerimden birine suikast düzenlemeye kalkışmıştı. Benden nefret ediyor. Bu dünyada çürüyüp gittiğimi görmekten daha çok istediği bir şey yoktur." Kızın yüzünü bıraktıktan sonra silahını kılıfından çıkarıp kızın ellerine tutuşturdu. "Beni başımdan vur, Kalliope. Sana ve türüne karşı sergilediğim bütün acımasızlıklar için. Haydi. Dilini kestim. Kütüphanede sana ne yaptığımı hatırlıyorsun. Bu tekrar, tekrar, defalarca olacak." Yine kızın yüzünü tutup zarif çenesini sıktı. "Defalarca. *Çek tetiği, seni*

küçük sürtük. Çek haydi!" Pembe, korkuyla titreyerek silahı yere attı ve dizlerinin üzerine çökerek Çakal'ın ayaklarına sarıldı. Çakal şefkatli, lütufkâr bir tavırla onun tepesinde dikilerek başına dokundu.

"Geçti, Kalliope. Aferin sana. Aferin." Çakal, Aja'ya döndü. "Kamuoyunun gözünde bal her zaman sirkeden daha iyidir. Ancak zehirle, fahişelerle, kanalizasyonlarda sabotajlarla, sokaklarda terörle bizimle savaşanlar ve geceleri hamamböcekleri gibi bizi kemirenler için tek yöntem korkudur." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Korku ve katliam."

3

YILAN SOKMASI

Vızıldayan metal, kafa derimi kazırken kan damlaları süzülüyordu. Gri, bir elektrikli tıraş makinesiyle saçlarımı kazımayı bitirdiğinde beton zeminde kirli sarı saçlar birikmişti. Dostları ona Danto diyordu. Hepsini kestiğinden emin olmak için başımı oraya buraya çevirdikten sonra tepesine sert bir tokat indirdi. "Şimdi bir banyoya ne dersin, *dominus*?" diye sordu. "Grimmus, mahkûmlarının güzel ve medeni kokmasını ister, anlıyorsun ya?" İçlerinden birini ısırmaya kalkıştığım için yüzüme taktıkları ağızlığa vurdu. Beni buraya getirirken boynuma elektrikli bir tasma geçirip kollarımı arkamdan bağlayarak hareketsiz bırakmışlardı ve on iki pusucu tarafından bir çöp poşeti gibi koridorlarda sürüklenmiştim.

Başka bir Gri boyunduruğumdan çekerek beni sandalyemden kaldırırken Danto duvardan bir tazyikli su hortumu aldı. Hepsi benden bir baş kısa fakat güçlü ve dayanıklıydı. Yaşadıkları hayat zordu; asteroit kuşağında Eskortları kovalamak, Luna'nın derinliklerinde Sendika katillerinin izini sürmek, madenlerde Ares'in Oğulları'nı avlamak...

Bana dokunmalarından nefret ediyordum. Bütün görüntülerinden ve çıkardıkları bütün seslerden. Hepsi çok fazlaydı. Fazla sert. Fazla kaba. Yaptıkları her şey acıtıyordu. Beni oradan oraya çekiştiriyorlardı. Arada bir tokatlıyorlardı. Gözyaşlarımı tutmak

için elimden geleni yapıyordum ama bütün bunları nasıl hazmedeceğimi bilmiyordum.

Danto hortumu nişanlarken on iki asker bir araya toplanarak izlemeye başladı. Yanlarında üç Obsidiyen de vardı. Çoğu pusucu birliğinde olurlardı. Su, bir at çiftesi gibi göğsüme çarparak derimi soydu. Beton zeminde dönerek kaydım ve köşeye mıhlandım. Kafam duvara çarptı. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Su yuttum. Boğulmamaya çalışırken ellerim hâlâ arkamdan bağlı olduğu için yüzümü korumak amacıyla öne eğildim.

İşleri bittiğinde, soluklanmaya çalışarak öksürüyordum. Bileklerimi çözdükten sonra bana siyah bir mahkûm tulumu giydirdiler ve beni tekrar bağladılar. Kalan azıcık insanlığımı da elimden almak için birazdan başıma bir başlık da geçireceklerdi. Tekrar sandalyeye fırlatıldım. Hareket etmemem için zincirleri sandalyenin alıcısına bağlayıp kilitlediler. Her şey abartılıydı. Her hareket izleniyordu. Beni şimdi olduğum adam gibi değil, eskiden olduğum adam gibi düşünerek hareket ediyorlardı. Bulanık görüşümle, onlara kısık gözlerle bakıyordum. Kirpiklerimden su damlıyordu. Burnumu çekmeye çalıştım fakat ağızlığı takarken burnumu kırdıkları için burun deliklerimden soluk boruma kadar pıhtılaşmış kan dolmuştu.

Çakal'ın kalesinin altındaki zindanı işleten Kalite Kontrol Kurulu'nun işlem odasındaydık. Bina her devlet binası gibi beton bir kutu biçimindeydi. Zehir gibi aydınlatma sistemi, herkesi, cildinde meteor krateri büyüklüğünde gözenekleri olan, yürüyen cesetler gibi gösteriyordu. Griler, Obsidiyenler ve tek bir Sarı doktor dışında, bir sandalye, bir muayene masası ve bir hortum vardı. Ancak zeminin metal drenajındaki sıvı lekeleri ve metal sandalyedeki tırnak izleri, bu odanın gerçek yüzü ve ruhuydu. İnsanların sonları burada başlıyordu.

Cassius bu deliğe asla gelmezdi. Yanlış düşmanlar kazanmadıkları sürece çok az Altın kendini burada bulurdu. Burası bütün dişlilerin dönüp gıcırdadığı saatin içiydi. Böylesine insanlık dışı bir yerde kim cesaretini koruyabilirdi ki?

"Çılgınca, değil mi?" diye sordu Danto, arkasındakilere. Tekrar bana döndü. "Bütün hayatım boyunca hiç bu kadar tuhaf bir şey görmedim."

"Oymacı ona yüz kilo eklemiş olmalı," dedi bir diğeri.

"Daha fazla. Onu hiç zırhlı gördünüz mü? Lanet olasıca bir canavardı."

Danto dövmeli bir parmağıyla ağızlığıma vurdu. "İki kez doğmanın, canını yaktığına eminim. Buna saygı duymak gerekir. Acı evrensel bir dildir. Değil mi, *Pasçi?*" Ben cevap vermeyince öne eğildi ve çıplak ayağımı, çelik topuklu çizmesinin altında ezdi. Başparmağımın tırnağı yarıldı. Açılan etten acı ve kan fışkırdı. Acıyla inlerken başım iki yana sallandı. Danto, "Değil mi?" diye tekrarladı. Gözlerimden süzülen yaşların kaynağı acı değil, bu adamın zalimliğinin doğallığıydı. Bana kendimi çok küçük hissettiriyordu. Canımı böylesine yakmak, neden onun için bu kadar az bir çaba gerektiriyordu? Neredeyse kutuyu özleyecektim.

"Sadece takım elbise giymiş bir maymun," dedi bir diğeri. "Rahat bırak onu. Aptalın teki."

"Aptalın teki mi?" dedi Danto. "Saçmalama! Efendilerin giysilerini giymeyi seviyordu. Bize emirler yağdırmayı seviyordu." Danto gözlerime bakabilmek için önümde çömeldi. Canımı tekrar yakacağından korkarak başımı çevirmeye çalıştım ama başımı tutup başparmaklarıyla gözlerimi açtı ve beni kendi gözlerine bakmaya zorladı. "Şu senin Yağmur'un yüzünden iki kız kardeşim öldü, Pasçı. Bir sürü arkadaşımı kaybettim, duydun mu?" Metal bir şeyle başımın yan tarafına vurdu. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Yine kanımın aktığını hissettim. Arkasında yüzbaşısı veri-tabletini kontrol ediyordu. "Aynı şeyi çocuklarım için de isterdin, değil mi?" Danto bir cevap bulabilmek için gözlerime baktı. Kabul edebileceği bir cevabım yoktu.

Diğerleri gibi Danto da kıdemli bir lejyonerdi ve paslı bir kanalizasyon ızgarası kadar sertti. Teknisyen onun siyah savaş zırhını monte ederken zırhın üzerindeki hafif filigranla birbirinin içinde kıvrılan mor ejderlerin görüntüsü dikkatimi çekti. Gözlerdeki optik protezler termal görüş ve savaş haritalarını okumasını sağlıyordu. Derisinin altında Altınları ve Obsidiyenleri avlamasına yardımcı olacak daha birçok teknoloji harikası vardı. Hepsinin boyunlarında XIII rakamı tutan, hareketli bir deniz ejderi ve sayının altında küçük bir kül yığını dövmesi vardı. Bunlar, Lejyo XIII Drako üyeleriydi;

Küller Lordu ve şimdi kızı olan Aja'nın en gözde Pretoryen birliği. Sivil halk onlara zorba ejderler diyordu. Kısrak bu fanatiklerden nefret ederdi. Aja tarafından seçilmiş otuz bin adamdan oluşan, Luna'dan uzakta Hükümdar'ın eli olmak üzere eğitilmiş bağımsız bir orduydu.

Benden nefret ediyorlardı.

Altınların bile erişemeyeceği derinlikte bir ırkçılıkla AdiRenklerden nefret ediyorlardı.

"Ona çığlık attırmak istiyorsan kulaklarına çalış, Danto," diye önerdi Grilerden biri. Kadın kapının dibinde duruyordu ve ağzındaki sakızı çiğnerken geniş çenesi yukarı aşağı hareket ediyordu. Kül grisi saçları kısa mohikan tarzında kesilmişti. Aksanı Dünya-doğumlu olduğu izlenimini veriyordu. Bir askerinkinden çok bir Pembe'ninki gibi zarif bir burnu olan ve o sırada esneyen bir erkek Gri'nin yanında, metale yaslanmıştı. "Avcunun içiyle vurursan basınçla kulak zarını patlatabilirsin."

"Teşekkürler, Holi."

"Ne demek, her zaman..."

Danto avuç içini çukurlaştırdı. "Böyle mi?" Başıma vurdu.

"Biraz daha kıvır."

Yüzbaşı parmaklarını şaklattı. "Danto. Grimmus onu sapasağlam istiyor. Geri çekil de, doktor bir baksın." Bunu duyunca rahat bir nefes aldım.

Şişman Sarı doktor boncuk gibi gözleriyle beni incelemek için yaklaştı. Kel tepesi, tavandan gelen zayıf ışıkta bayat bir elma gibi parlıyordu. Biyoskobunu göğsümde dolaştırırken gözlerindeki küçük dijital protezlerden görüntüleri izliyordu. "Ee, doktor?" diye sordu yüzbaşı.

"Şaşırtıcı," diye fısıldadı Sarı, kısa süre sonra. "Kemik yoğunluğu ve organlar, düşük kalorili beslenmeye rağmen oldukça sağlıklı. Laboratuvar ortamında gözlemlediğimize göre, kaslar zayıflamış fakat doğal bir Altın dokusu kadar kötü değil."

"Yani bir Altın'dan daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu yüzbaşı.

"Öyle bir şey demedim," diye tersledi doktor.

"Rahatla. Burada kamera falan yok, doktor. Burası bir işlem odası. Değerlendirmen nedir?"

"Yaratık yolculuk yapabilir."

"Yaratık mı?" diye sordum, kısık, hırıltı gibi bir sesle.

Doktor konuşmama şaşırarak geri çekildi.

"Ya uzun süreli sakinleştirici? Buradan Luna'ya gidişimiz üç hafta sürecek."

"Sorun olmaz." Doktor bana korkuyla baktı. "Ancak önlem olarak dozu günde on miligrama çıkarırdım, Yüzbaşı. *Yaratığın* dolaşım sistemi anormal ölçüde güçlü."

"Pekâlâ." Yüzbaşı, kadın Gri'ye işaret etti. "Holi, sen onu yatağına götür. Sonra arabayı alıp gidelim. Senin işin bitti, doktor. Espresso ve ipeklerinle güvende olduğun küçük dünyana geri dönebilirsin artık. Biz geri kalanını..."

Pat! Yüzbaşının alnının ön yarısı yok oldu. Metal bir şey duvara çarptı. Yüzbaşıya bakarken yüzünün bir parçasının neden yok olduğunu anlayamadım. *Pat. Pat. Pat. Pat.* Parmak eklemleri çatırdar gibi. En yakındaki ejderlerin başlarından minik, kırmızı gayzerler fışkırdı ve yüzüme sıçradı. Başımı eğdim. Arkalarındaki geniş çeneli kadın rahat bir tavırla aralarından geçerken yakın mesafeden kafalarının arkasına ateş ediyordu. Geri kalanlar tüfeklerini kaldırmaya çalışırken daha küfretmeye bile fırsat bulamadan ikinci bir Gri antika barutlu revolverle, kapının dibinde durduğu yerden beşini vurdu. Namludaki susturucu sayesinde ne sıcaklık yayıyor ne de ses çıkarıyordu. Kanlar içinde ilk düşenler Obsidiyenler oldu.

"Temiz," dedi kadın.

"İki tane daha," dedi adam. Kapıya doğru emekleyerek kaçmaya çalışan Sarı doktoru vurduktan sonra bir ayağını Danto'nun göğsüne dayadı. Gri ona bakarken çenesinin altından kan süzülüyordu.

"Trigg..."

"Ares selamlarını gönderdi, orospuçocuğu." Gri, Danto'yu taktiksel miğferinin tam altından, gözlerinin arasından vurdu ve tabancayı elinde hızla döndürdükten sonra dumanını üfleyerek bacağındaki kılıfa soktu. "Temiz."

Ağızlığın arkasından dudaklarımı hareket ettirerek mantıklı bir şey söylemeye çalıştım: "Siz... kimsiniz..." Gri kadın, bir cesedi ayağıyla kenara itti.

"Adım Holiday ti Nakamura. Bu da Trigg, kardeşim." Yara izli kaşını kaldırdı. Geniş yüzü çillerle doluydu. Burnu ezilip dümdüz olmuştu. Gözleri koyu gri ve kısıktı. "Soru şu ki, sen kimsin?"

"Ben kim miyim?" diye mırıldandım.

"Biz Azrail için geldik. Ama o sensen, sanırım paramızı geri istemeliyiz." Aniden göz kırptı. "Sadece şaka yapıyorum, efendim."

"Holiday, kes şunu." Trigg koruyucu bir tavırla ablasını kenara çekti. "Adamın ruhsal çöküntü halinde olduğunu görmüyor musun?" Ellerini öne uzatarak ve yumuşak bir sesle konuşarak yaklaştı: "Güvendesiniz, efendim. Sizi kurtarmaya geldik." Sözleri Holiday'inkinden daha kabaydı, daha cilasızdı. Bir adım daha attığını görünce sindim. Ellerinde silah olup olmadığına baktım. Canımı yakacaktı. "Sadece zincirlerinizi çözeceğim. Hepsi bu. Bunu istersiniz, değil mi?"

Bu bir yalandı. Çakal'ın bir numarası. Adamda *XIII* dövmesi vardı. Bunlar Pretoryen'di, Oğullar değil. Yalancılar. Katiller.

"İstemiyorsanız çözmeyebilirim."

Hayır. Hayır, muhafızları öldürmüştü. Buraya yardıma gelmişti. Buraya yardıma gelmiş olmalıydı. Temkinli bir tavırla başımla onayladım ve Trigg arkama geçti. Ona güvenmiyordum. Bir iğne saplamasını bekliyordum. Bir anda ters köşe yapmasını. Oysa tek hissettiğim, göze aldığım riskin karşılığını alırken kollarımın serbest kalmasıydı. Kelepçeler çözülmüştü. Omuz eklemim ağrıyla çatırdarken inleyerek dokuz aydır ilk kez ellerimi vücudumun önüne çekebildim. Acı yüzünden titriyorlardı. Tırnaklarım uzayıp kıvrılmıştı. Ama bu eller bir kez daha bana aitti. Kaçmak için ayağa fırlamayı denediğimde tekrar yere yığıldım.

"Hop... hop," dedi Holiday, beni sandalyeye doğru iterek. "Yavaş ol, kahraman. Kasların inanılmaz ölçüde zayıfladı. Yağ değişimine ihtiyacın olacak."

Trigg tekrar gelip önümde dururken çocuksu yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve sağ gözünden süzülen altın gözyaşı damlası biçimindeki iki dövmeye rağmen ablası kadar korkutucu

görünmüyordu. Daha çok, sadık bir köpeğe benziyordu. Ağızlığı nazikçe yüzümden aldı ve aniden irkilerek bir şeyi hatırladı. "Size bir şey getirdim."

"Şimdi olmaz, Trigg." Holiday kapıya baktı. "Saniyelerimiz bile yok."

"Buna ihtiyacı var," dedi Trigg, kısık sesle fakat Holiday'in başıyla onaylayarak işaret vermesini bekledi. Sonra sert sırt çantasından deri bir bohça çıkararak bana uzattı. "Bu sizin, efendim. Alın." Endişeli olduğumu görebiliyordu. "Hey, zincirleri çözmek konusunda yalan söylemedim, değil mi?"

"Evet..."

Ellerimi uzattım ve deri bohçayı avuçlarıma bıraktı. Titreyen parmaklarımla bohçayı bağlayan ipi çektim ve gücü, daha ölümcül parıltıyı görmeden hissettim. Gözlerimin ışıktan korktuğu gibi korkan ellerim bohçayı neredeyse yere düşürüyordu.

Bohçanın içindeki şey jiletimdi. Kısrak'ın hediyesi. Şimdiye dek iki kez kaybetmiştim; bir kez Karnus'a, sonra da Zafer'imde Çakal'a kaptırmıştım. Bir çocuğun ilk dişi kadar beyaz ve pürüzsüzdü. Ellerim soğuk metalin ve tuz lekeli dana derisi kabzasının üzerinde dolaştı. Bu temas bana uzun zaman önce unutulmuş bir gücün melankolik anılarını hatırlattı. Fındık kokuları burnuma gelerek beni Lorn'un egzersiz salonlarına geri götürdü; en sevdiği torunu bitişikteki mutfakta kek yapmayı öğrenirken, o da bana orada jilet kullanmayı öğretiyordu.

Jilet güzel ve aldatıcı bir güç vaadiyle havada süzülüyordu. Benden önceki kuşaklara yaptığı gibi, bana da bir tanrı olduğumu söylüyordu fakat bunun bir yalan olduğunu artık biliyordum. İnsanlara gurur karşılığında ödettiği korkunç bedeli.

Onu tekrar elimde tutmak beni korkutuyordu.

Kıvrık bir sapanOrağa dönüşürken bir çıngıraklı-yılanın çiftleşme çağrısı gibi tiz bir ses çıkardı. Onu son gördüğümde boş ve pürüzsüzdü fakat şimdi beyaz metalin üzerinde işlenmiş görüntüler dalgalanıyordu. Kabzanın hemen üzerine işlenmiş deseni daha iyi görebilmek için kılıcı yana yatırdım ve aptal aptal bakakaldım. Eo bana bakıyordu. Metalin üzerine yüzü kazınmıştı. Ressam onu darağacında, onu diğerleri için sonsuza dek tanımlayacak olan anda

değil, sevdiğim kız olarak resmetmişti. Dağınık saçları omuzlarından dökülürken çömelmiş, yerden bir hemantus koparıyor, bir an sonra gülümseyecekmiş gibi bakıyordu. Eo'nun üzerinde babam, evimizin kapısında annemi öpüyordu. Kılıcın ucuna doğru Leanna, Loran ve ben, Ekim-gecesi maskelerimizle Kieran'ı bir tünelde kovalıyorduk. Bu benim çocukluğumdu.

Bu resimleri kim yaptıysa, beni tanıyordu.

"Altınlar kılıçlarına başarılarını kazır. Yaptıkları *görkemli, kanlı, şiddet dolu* pislikleri. Ama Ares senin sevdiğin insanları görmeyi tercih edeceğini düşündü," dedi Holiday, Trigg'in arkasından sakince konuşarak. Tekrar kapıya bir göz attı.

"Ares öldü." Yüzlerine bakarak yalanlarını gördüm. Gözlerindeki kötülüğü. "Sizi Çakal gönderdi. Bu bir hile. Bir tuzak. Sizi Oğullar'ın üssüne götürmem için." Jileti daha sıkı kavradım. "Beni kullanmak için. Yalan söylüyorsunuz."

Holiday elimdeki kılıca temkinlice bakarak geri çekildi fakat Trigg bu suçlamaya içerlemiş gibiydi. "Yalan söylemek mi? *Size* mi? Sizin için ölürüz, efendim. Persephone... Eo için ölürüz." Trigg doğru sözleri bulmaya çalışırken, konuşmaları genellikle ablasına bırakmaya alışkın olduğunu hissettim. "Bu duvarların dışında sizi bekleyen bir ordu var; anlamıyor musunuz? Bir ordu... *ruhunun* geri dönmesini bekliyor." Holiday tekrar kapıya bakarken Trigg meraklı gözlerle bana doğru eğildi. "Biz Güney Pasifik'ten geliyoruz, Dünya'nın kıçından. Orada buğday silolarını koruyarak hayatımı çürüteceğimi sanıyordum ama buradayım. Mars'ta. Ve tek işimiz sizi eve geri götürmek..."

"Sizden daha iyi yalancılar gördüm," diye hırladım.

"Lanet olsun." Holiday veri-tabletine uzandı.

Trigg onu durdurmaya çalıştı. "Ares sadece acil durumlar için demişti. Sinyali bulurlarsa..."

"Ona bir baksana. Bu zaten acil durum." Holiday veri-tabletini çıkarıp bana attı. Başka bir alete bir arama gidiyordu. Ekranda mavi bir ışık yanıp sönüyor, karşı tarafın cevap vermesini bekliyordu. Aleti elimde çevirirken havada aniden yumruğum kadar, çivili bir miğfer hologramı belirdi. Miğferin kırmızı parlak gözleri bana bakıyordu.

"Fitchner?"

"*Bir daha tahmin et, bokkafalı,*" dedi ses.

Bu olamazdı.

"Sevro?" diye inledim neredeyse.

"*Hey, evlat, bir iskeletin daracık organından fırlamış gibi görünüyorsun.*"

"Yaşıyorsun..." dedim, hologram miğfer kayarak çirkin suratlı arkadaşımı ortaya çıkarırken. Kazma gibi dişleriyle sırıttı. Görüntü titreşiyordu.

"*Hiçbir dünyada beni öldürebilecek bir Peri yok.*" Güldü. "*Artık eve dönme zamanı, Azrail. Ama ben sana gelemem. Sen bana gelmek zorundasın. Anladın mı?*"

"Nasıl?" Gözlerimden süzülen yaşları sildim.

"*Oğullarıma güven. Bunu yapabilir misin?*"

İki kardeşe bakarak başımla onayladım. "Çakal... Ailem elinde."

"*O yamyam piçin elinde hiçbir şey yok. Ailen bende. Sen yakalandıktan sonra onları Lykos'tan kaptım. Annen seni görmek için sabırsızlanıyor.*" Tekrar ağlamaya başladım. Bütün bunlar kaldıramayacağım kadar güzeldi.

"*Ama silkinmek zorundasın, oğlum. Kıçını kaldırmalısın.*" Yanındaki birine baktı. "*Bana Holiday'i ver.*" Aleti Gri'ye verdim. "*Mümkünse temiz çalışın. Olmazsa ortalığı birbirine katın. Anlaşıldı mı?*"

"Anlaşıldı."

"*Zincirleri kır.*"

"Zincirleri kır," diye tekrarladı Griler, görüntü kaybolurken.

"Rengimize aldırma," dedi Holiday, bana. Dövmeli ellerinden birini uzattı. Etine işlenmiş Gri Armalara baktım ve sonra bakışlarımı çilli yüzüne kaldırdım. Gözlerinden biri biyonikti ve diğeri gibi kırpışmıyordu. Eo'nun sözlerini onun ağzından duymak çok tuhaftı fakat o an zihnimin olmasa da ruhumun geri döndüğünü hissettim. Zihnimdeki çatlakları ise hâlâ hissediyordum. Şüpheci, sinsi karanlığı. Ama umudum... Onun daha küçük eline çaresizce tutundum.

"Zincirleri kır," diye tekrarladım, hırıltılı bir sesle. "Beni taşımanız gerekecek." İşe yaramaz bacaklarıma baktım. "Ayakta duramıyorum."

"İşte bu yüzden sana küçük bir kokteyl getirdik." Holiday bir şırınga çıkardı.

"Nedir o?" diye sordum.

Trigg güldü. "Yağ değişiminiz. Gerçekten, dostum, bilmek istemezsin." Sırıttı. "Bu şey bir cesedi bile canlandırır."

"Ver bana," dedim, bileğimi uzatarak.

"Acıtacak," diye uyardı Trigg.

"O kocaman bir adam." Holiday yaklaştı.

"Efendim..." Trigg eldivenlerinden birini bana verdi. "Bunu ısırın."

Özgüvenim biraz azalarak tuz lekeli deriyi ısırdım ve Holiday'e başımla işaret verdim. Bileğimin yanından ileri atılarak şırıngayı doğruca kalbime sapladı. Metal eti delerken şırınganın içindeki sıvı göğsüme boşaldı.

"Ha siktir!" diye bağırmak istedim fakat sesim gurultu gibi çıktı. Damarlarımda alevler dolaşıyor, kalbim piston gibi atıyordu. Kalbimin lanet olasıca göğsümden fırlamasını bekleyerek aşağıya baktım. Her kasımı hissediyordum. Vücudumun her hücresi patlıyor, kinetik enerjiyle doluyordu. İstem dışı öğürüyordum. Ellerimle göğsümü tırmalarken yere çöktüm. Nefes nefeseydim. Kusmuk tükürüyordum. Yeri yumrukluyordum. Griler kıvranan vücudumdan uzaklaştılar. Sandalyeye vurduğumda neredeyse vidalandığı yerlerden söküyordum. Birbiri ardına öyle küfürler sıralıyordum ki Sevro bile kıpkırmızı olurdu. Sonra titreyerek onlara baktım. "*Bu*... da... neydi... böyle?"

Holiday gülmemeye çalışıyordu. "Annem yılan ısırığı diyor. Senin metabolizmanla, etkisi en fazla yarım saat sürer."

"Bunu anneniz mi yaptı?"

Trigg omuz silkti. "Biz Dünyalıyız."

4

2187 NO.LU HÜCRE

Beni koridorlarda bir mahkûm gibi sürüklediler. Başımda başlık vardı. Ellerim kilitlenmemiş kelepçelerle arkadan bağlanmıştı. Trigg solumda, Holiday sağımdaydı ve ikisi de beni destekliyordu. Yılan ısırığı, yürümemi sağlıyordu ama yeterince iyi değildim. Uyuşturucu etkisindeki vücudum hâlâ ıslak kumaş gibi sarkıyordu. Ezilmiş ayak parmağımı veya zayıf bacaklarımı zorlukla hissedebiliyordum. İnce mahkûm ayakkabılarım yerde sürünüyordu. Başım dönüyordu ama beynim inanılmaz bir hızla çalışıyordu; odaklanmış bir manyaklıkla. Fısıldamamak ve daha önceki gibi karanlıkta olmadığımı kendime hatırlatmak için dilimi ısırıyordum. Vücudum beton bir koridorda sürükleniyordu. Özgürlüğe doğru yürüyordu. Aileme, Sevro'ya doğru.

Burada On Üçüncü'den iki zorba ejderi kimse durdurmazdı; hele de izinleri varken ve Aja hâlâ buradayken. Çakal'ın ordusunda, hayatta olduğumu bilen çok kişi olduğundan bile şüpheliydim. Vücut ölçülerimi, hayalet gibi solgun tenimi görecek ve talihsiz bir Obsidiyen mahkûm olduğumu sanacaklardı. Yine de, birilerinin bizi izlediğini hissediyordum. Paranoya benliğimi sarıyordu. *Biliyorlar. Geride cesetler bıraktığınızı biliyorlar. O kapıyı açmaları ne kadar sürer? Keşfedilmemiz ne kadar sürer?* Beynim olası sonuçları gözden geçirip duruyordu. İşlerin nasıl ters gidebileceğini. İlaç. Hepsinin nedeni bu ilaçtı.

"Yukarı çıkmamız gerekmiyor mu?" diye sordum, bir çekim-Kaldıracıyla dağ hisarındaki bu zindanının daha da derinlerine inerken. "Yoksa aşağıda başka bir hangar mı var?"

"İyi tahmin, efendim," dedi Trigg, etkilenerek. "Bizi bekleyen bir gemi var."

Holiday sakızını balon yapıp patlattı. "Trigg, burnunda kahverengi bir şey var. Tam... şurada."

"Ah, kapa çeneni. O çıplakken kızaran ben değilim."

"Bundan emin misin, ufaklık? Sessiz." ÇekimKaldıracı yavaşlarken kardeşler gerildi. Silahlarının emniyetini açarken çıkan tıkırtıyı duydum. Kapılar açıldı ve biri bize katıldı.

"*Dominus*," dedi Holiday, yeni gelene yer açmak için beni kenara iterken. İçeri giren çizmeler bir Altın ya da Obsidiyen'in olacak kadar ağırdı fakat Griler bir Obsidiyen'e asla *dominus* demezdi ve bir Obsidiyen asla karanfil ve tarçın gibi kokmazdı.

"Çavuş." Ses kulaklarımı tırmaladı. Bu sesin ait olduğu adam bir zamanlar kulaklardan kolye yapıyordu. Vixus. Titus'un eski çetesinden. Zafer'imdeki katliama katılmıştı. ÇekimKaldıracı tekrar aşağı doğru hareket ederken köşeye büzüldüm. Vixus beni tanırdı. Kokumu alırdı. Tam olarak bunu yapıyor, bize doğru bakıyordu. Ceket yakasının hışırtısını duyabiliyordum. "On Üçüncü Lejyon mu?" diye sordu Vixus, bir süre sonra. Kardeşlerin boyunlarındaki dövmeleri fark etmiş olmalıydı. "Aja'nın mı, babasının mı?"

"Bu ziyarette Furia'nın, *dominus*," diye karşılık verdi Holiday, serinkanlılıkla. "Ancak Küller Lordu'na da hizmet ettik."

"Ah, o halde geçen yıl Deimos Savaşı'ndaydınız, değil mi?"

"Evet, *dominus*. Fabii Telemanusları ve Arcos'un gemilerini kaçırmadan önce Telemanusları öldürmeye gönderilen sülükGemide Grimmus'la birlikteydik. Kardeşim yaşlı Kavax'ın omzuna bir mermi yerleştirdi. Augustus ve Kavax'ın karısı saldırı grubumuzu dağıtmasa onu öldürecekti."

"Vay canına." Vixus onaylarcasına bir ses çıkardı. "Bu muhteşem bir ödül olurdu. Yüzüne bir damla daha ekleyebilirdin, lejyoner. Ben de Yedincilerle birlikte Obsidiyen itinin peşindeyim. Küller Lordu, kölesinin iadesi için büyük bir ödül teklif etti." Burnuna bir şey çekti. Tactus'un çok sevdiği uyarıcıdan olmalıydı. "Bu kim peki?"

Beni kastediyordu.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum.

"Pretor Grimmus'tan bir hediye... eve götürdüğü *paket* karşılığında," dedi Holiday. "Ne demek istediğimi anlarsınız, efendim."

"Paket... Daha çok yarım paket." Vixus kendi şakasına güldü. "Tanıdığım biri mi?" Eli başlığımın kenarına uzandı. Sinerek uzaklaştım. "Bir Uluyan içimi ısıtırdı. Çakıl? Ot? Hayır, bu fazla uzun."

"Bir Obsidiyen," dedi Trigg çabucak. "Keşke bir Uluyan olsaydı."

"Iyy." Vixus elini kirlenmiş gibi aniden geri çekti. "Bir dakika." Aklına bir fikir gelmişti. "Onu şu Julii kaltağıyla aynı hücreye koyalım. Yemek için kapışsınlar. Ne dersiniz, On Üç? Biraz eğlenmek ister misiniz?"

"Trigg, kamerayı kapa," dedim sertçe, başlığın altından.

"Ne?" diye sordu Vixus, dönerek.

Pat! Bir bozucuAlan açıldı.

Sarsakça ama hızlı hareket ettim. Ellerimi kelepçelerden kurtararak tek elimle gizli jiletimi çektim ve diğer elimle başlığımı çıkardım. Jiletimi Vixus'un omzuna saplayarak onu duvara mıhladım ve yüzüne bir kafa attım. Yine de aldığım ilaca rağmen eski gücümde değildim. Gözlerim bulandı ve sendeledim. Vixus ise sarsılmadı bile ve ben daha tepki veremeden, görüşümü bile netleştiremeden kendi jiletini çekti.

Holiday önüme geçmek için beni ittiğinde yere düştüm. Trigg daha da hızlıydı; mermi tabancasını doğruca Vixus'un açık ağzına tıktı. Altın donup kalarak silahın metaline bakarken dili soğuk namluya değiyordu. Jileti, Holiday'in başına santimetreler kala durdu.

"Şişşşt," diye fısıldadı Trigg. "Jileti indir." Vixus söyleneni yaptı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Holiday bana, öfkeyle. Kalkmama yardım ederken nefes nefeseydi. Başım hâlâ dönüyordu. Özür diledim. Aptalca davranmıştım. Kendimi toparlayarak Vixus'a baktım; o da bana dehşetle bakıyordu. Bacaklarım titriyordu ve ayakta kalabilmek için çekimKaldıracının tırabzanına tutunmak zorunda kaldım. Sistemimdeki ilacın etkisiyle kalbim deli gibi atıyordu. Dövüşmeye kalkışmak aptalca olmuştu. Bozucu kullanmak da öyle. Kameraları izleyen Yeşiller parçaları birleştirecekti. İşlem odasına Grileri gönderecek ve orada cesetleri bulacaklardı.

Paramparça düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Odaklanmalıydım. "Victra yaşıyor mu?" diye sordum, zorlukla. Vixus'un cevap verebilmesi için Trigg silahı onun ağzından çıkarıp dudaklarının arasında tuttu. Altın cevap vermiyordu. Henüz. "Bana ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum. Vixus inatçı bir andan sonra başıyla onayladı. "Ve..." Güldüm. Kahkaham buzdaki bir çatlak gibi yayılarak genişlerken bin farklı yönde titredi; ta ki kısa kesmek için dilimi ısırana kadar. "Ve... Ve hâlâ bana sorumu tekrarlatacak cesaretin var mı?"

"Yaşıyor."

"Azrail... Peşimizden gelecekler. Kameraların bozulduğunu anlayacaklar," dedi Holiday, asansörün tavanındaki minik kameraya bakarak. "Planı değiştiremeyiz."

"Nerede o?" Omzundaki jiletimi çevirdim. "O nerede?"

Vixus acıyla tısladı. "23. kat. 2187 no.lu hücre. Beni öldürmemen akıllıca olur. Beni onun hücresine koyabilirsiniz. Kaçabilirsiniz. Sana doğru yolu gösteririm, Darrow." Boynundaki kaslar ve damarlar, kumların altında ilerleyen yılanlar gibi hareket ediyordu. Vücudunda hiç yağ yoktu. "İki hain Pretoryen seni uzağa götüremez. Bu dağda bir ordu var. Şehirde ve yörüngede birlikler var. Otuz Eşsiz Yaralı. Güney Attika'da Kemiksürenler." Başıyla, üniformasının yakasındaki küçük kuş kafatasını işaret etti. "Onları hatırlıyor musun?"

"Ona ihtiyacımız yok," diye tersledi Trigg, silahının tetiğine dokunurken.

"Öyle mi?" Vixus güldü ve zayıflığımı fark ederken güveni geri geldi. "Peki, bir Olimpik Şövalye'ye karşı ne yapacaksın, Teneke? Ah, bir dakika. Burada onlardan iki tane var, değil mi?"

Holiday sadece güldü. "Senin yapacağın şeyi yapacağız, sarışınım. Kaçacağız."

"23. kat," dedim, Trigg'e.

Trigg çekimKaldıracının kumanda panosuna müdahale ederek bizi kaçış yolumuzdan uzaklaştırdı. Veri-tabletinde bir harita açarak Holiday'le birlikte kısa bir süre inceledi. "2187 no.lu hücre... burada. Bir şifre gerekecek. Kameralar olacak."

"Çıkış noktasından çok uzak." Holiday dudaklarını birbirine bastırdı. "O tarafa gidersek işimiz biter."

"Victra benim arkadaşım," dedim. Ve öldüğünü sanıyordum fakat her nasılsa kardeşinin silahından kurtulmuştu. "Onu bırakmayacağım."

"Seçeneğimiz yok," dedi Holiday.

"Her zaman bir seçenek vardır." Sözlerim bana bile zayıf geliyordu.

"Kendine bir baksana, ahbap. Döküntü durumdasın!"

"Onu rahat bırak, Holi," dedi Trigg.

"O Altın sürtük bizden biri değil! Onun uğruna ölmeyeceğim."

Ancak Victra benim için ölürdü. Karanlıkta sık sık onu düşünmüştüm. Çakal'ın çalışma odasında, ona yağmurdan sonraki toprak kokusunu verdiğimde gözlerinde beliren çocuksu mutluluk. "Bilmiyordum. Darrow, bilmiyordum," demişti en son, Roque bize ihanet ettikten sonra. Her yerde ölüm, sırtında mermiler vardı ve tek isteği, ölürken onunla ilgili kötü düşünmememdi.

"Arkadaşımı geride bırakmayacağım," diye tekrarladım, inatla.

"Ben seninleyim," dedi Trigg. "Sen ne dersen o, Azrail. Emrindeyim."

"Trigg," diye fısıldadı Holiday. "Ares dedi ki..."

"Her şeyi değiştiren Ares değildi." Trigg başıyla beni işaret etti. "O yapabilir. O nereye giderse biz de peşinden gidiyoruz."

"Ya kazandığımız avantajı kaybedersek?"

"O zaman yenisini yaratırız."

Holiday'in gözleri cam gibi oldu ve iri çenesi düşünceyle gerildi. Bu bakışı biliyordum. Kardeşini benim gördüğüm gibi görmüyordu. Onun gözünde Trigg bir pusucu, bir katil değildi; birlikte büyüdüğü çocuktu.

"Pekâlâ. Varım," dedi sonunda, isteksizce.

"Ya Eşsiz?" diye sordu Trigg.

"Şifreyi girerse yaşar," dedim. "Bir numaraya kalkışırsa vurun."

23. katta asansörden indik. Yine başlığı takarak Holiday'in bana rehberlik etmesine izin verdim; Vixus bizi bir hücreye götürüyormuş gibi önümüzden yürüyor, Trigg de silahı hazır şekilde hemen arkasından gidiyordu. Koridorlar sessizdi. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. Başlığın kumaşından, hiçbir şey göremiyordum.

"Burası," dedi Vixus, kapıya ulaştığımızda.

"Şifreyi gir, göt herif," diye emretti Holiday.

Vixus şifreyi girdi ve kapı tıslayarak açıldı. Etrafımızda gürültü vardı. Hoparlörlerden korkunç bir parazit sesi geliyordu. Hücrenin içi buz gibiydi ve her şey bembeyazdı. Tavanda o kadar parlak bir ışık vardı ki doğrudan bakamıyordum. Hücredeki cılız mahkûm bir köşede dizlerini göğsüne çekmiş, cenin pozisyonunda yatıyordu ve işkencelerden kalan eski yanıklarla, kırbaç izleriyle dolu sırtı bana dönüktü. Kadını parlak ışıktan koruyan tek şey, dağınık bir şekilde gözlerinin önüne dökülen beyazımsı sarı saçlarıydı. Omurgasının üzerinde, kürekkemiklerinin arasında iki mermi yarası izi olmasa, kim olduğunu anlayamazdım.

"Victra!" diye bağırdım, gürültünün arasında. Beni duyamıyordu. "Victra!" diye tekrar bağırdım. Hoparlörlerdeki gürültü dinip yerini bir kalp atışı sesine bıraktı. Ona ışık ve sesle işkence ediyorlardı. Duyularını mahvediyorlardı. Benim yaşadığım işkencenin tam tersiydi. Beni nihayet duydu ve başını hemen bana doğru çevirdi. Altın sarısı gözleri dağınık saçların arasından vahşice bakıyordu. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değildim. Victra'nın eski cüretkâr çıplaklığından iz yoktu. Dehşet içinde, savunmasız bir tavırla kendini örtmeye çalışıyordu.

"Onu ayağa kaldır," dedi Holiday, Vixus'u yüzüstü yere iterken. "Gitmemiz gerek."

"Felç olmuş..." dedi Trigg. "Değil mi?"

"Lanet olsun. O halde onu taşıyacağız."

Trigg hemen Victra'ya doğru bir hamle yaptı. Elimi göğsüne indirerek onu durdurdum. Victra bu haldeyken bile onun kollarını gövdesinden ayırabilirdi. Bulunduğum çukurdan çekilip alındığımda hissettiğim korkuyu hatırladığımdan, ona yavaşça yaklaştım. Kendi korkum zihnimin derinliklerine çekilirken yerini, kendi kız kardeşinin ona yaptıklarından kaynaklı öfke aldı. Bütün bunların benim hatam olduğunu biliyordum.

"Victra, benim. Darrow." Beni duymuş gibi görünmüyordu. Yanına çömeldim. "Seni buradan çıkaracağız. Seni kal..."

Bana doğru atıldı. Kollarını ileri uzatıp üzerime saldırdı. "*Yüzünü çıkar.*" diye çığlık attı. "*Yüzünü çıkar.*" Holiday ileri atılıp

çarpıcıyı belinin arkasına bastırırken Victra sarsıldı. Ancak elektrik yeterli değildi.

"Sakin ol!" diye bağırdı Holiday. Victra onun dayan-plastik göğüslüğünün tam ortasına vurarak Gri'yi metrelerce gerideki duvara fırlattı. Trigg çok amaçlı tüfeğini ateşleyerek Victra'nın bacağına iki doz sakinleştirici sapladı. Victra hemen olduğu yere yığıldı. Ancak bilincini tamamen kaybedene kadar yerde nefes nefese yatarak kısık gözlerle beni izlemeye devam etti.

"Holiday..." diye başladım.

"Altın gibiyim, sorun yok." Holiday homurdanarak ayağa kalktı. Göğüs zırhının ortasında yumruk büyüklüğünde bir göçük vardı. "Peri sağlam vuruyormuş," dedi Holiday, göçüğe hayranlıkla bakarak. "Bu zırh raylı silahlara bile dayanacak şekilde tasarlandı."

"Julii genetiği," diye mırıldandı Trigg. Victra'yı omuzlarına aldı ve bana acele etmemizi haykıran Holiday'in peşinden koridora fırladı. Vixus'u yüzükoyun halde hücrenin içinde bıraktık. Söz verdiğim gibi hâlâ yaşıyordu.

"Seni bulacağız," dedi, ben kapıyı kaparken doğrulup oturarak. "Bunu biliyorsun. Küçük Sevro'ya geleceğimizi söyle. Bir Barca düştü. Geriye bir tane kaldı."

"Ne dedin sen?" diye sordum.

Aniden hücreye geri döndüm. Gözleri korkuyla açıldı. Yıllar önce Antonia ve Vixus beni gizlendiğim karanlıktan dışarı çıkarmak için Lea'ya işkence ettiklerinde arkadaşımın hissettiği korkuyla aynı olmalıydı. Kızın kanı yosunların üzerine akarken Vixus kahkahalarla gülmüştü. Arkadaşlarım bahçede ölürken de... Şimdi onun canını bağışlamamı istemesinin tek nedeni, öldürmeye devam edebilmekti. Kötülük merhametten beslenirdi.

Jiletim bir sapanOrağa dönüştü.

Vixus, "Lütfen," diye yalvardı. İnce dudakları titrerken, hata yaptığını anlamıştı, bense içindeki çocuğu gördüm. Bir yerlerde onu seven birileri vardı hâlâ. Onu yaramaz bir çocuk olarak ya da beşiğinde uyurken hatırlıyorlardı. Keşke o çocuk olarak kalsaydı. Keşke hepimiz öyle kalsaydık. "Merhamet et. Darrow, sen katil değilsin. Sen Titus değilsin."

Odadaki kalp atışı sesi derinleşti. Beyaz ışık onu siluet gibi gösteriyordu.

Merhamet istiyordu.

Benimse merhametim karanlıkta kaybolmuştu.

Kızılların şarkılarındaki kahramanlar merhametli, onurlu insanlardı. Tıpkı Çakal'ın yaşamasına izin vermem gibi, insanların yaşamasına izin verir, böylece günahla kirlenmezlerdi. Esas zalim, kötü karakter olmalıydı. Siyahları zalimler giymeli ve sırtımı döner dönmez beni bıçaklamaya kalkışmalı, böylece olduğum yerde hızla dönüp suçluluk duymadan onu öldürebilmeliydim. Oysa bu bir şarkı değildi. Bu bir savaştı.

"Darrow..."

"Çakal'a bir mesaj iletmeni istiyorum."

Vixus'un boğazını jiletimle yardım. Yarıktan boşalan kanla yere devrildiğinde, diğer tarafta onu bekleyen hiçbir şey olmadığı için korktuğunu biliyordum. Gırtlağından gurultular yükseliyordu. Ölmeden hemen önce inlemeye başladı. Bense hiçbir şey hissetmedim.

Kalp atışıyla dolu odanın ötesinde, alarm sirenleri çalmaya başlamıştı.

5

C PLANI

"Lanet olsun," dedi Holiday. "Zamanımız olmadığını söylemiştim."

"Sorun yok," dedi Trigg.

Asansörde birlikteydik. Victra yerdeydi. Trigg ona biraz daha saygın bir görüntü kazandırabilmek için kendi siyah yağmurluğunu giydiriyordu. Yumruklarımı sıkmaktan eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Vixus'un kanı, jiletimde tünellerde oynayan çocukların üzerine bulaşmıştı. Ailemin ve Eo'nun saçlarının üzerine kıpkırmızı akmaya devam etti. O sırada mahkûm tulumumla kanı jiletimden sildim. Bir can almanın ne kadar kolay olduğunu unutmuştum.

"Kendin için yaşarsan tek başına ölürsün," dedi Trigg, sakince. "Öyle akıllı beyinlere sahipken bu kadar hödük olmayacaklarını sanırsın." Acımasız gözlerine düşen saçlarını kenara iterek bana baktı. "Böyle konuştuğum için özür dilerim, efendim. Eğer eskiden dostunuzsa..."

"Dost mu?" Başımı iki yana salladım. "Onun asla dostu olmadı."

Eğildim ve Victra'nın saçlarını yüzünden çektim. Duvara yaslanmış halde, huzurla uyuyordu. Açlıktan yanakları çökmüştü. Dudakları ince ve hüzünlüydü. Şimdi bile yüz hatlarında trajik bir güzellik vardı. Ona ne yaptıklarımı merak ediyordum. Zavallı kadın; daima güçlü, daima sertti ama bu daima içindeki nezaketi gizlemek içindi... Acaba o nezaketten geriye bir şey kalmış mıydı?

"İyi misiniz?" diye sordu Trigg. Cevap vermedim. "Sevgiliniz miydi?"

"Hayır," dedim. Uzamış sakalıma dokundum. Kaşındırmasından ve leş gibi kokmasından nefret ediyordum. Keşke Danto onu da tıraş etseydi. "İyi değilim."

Umudum yoktu. Sevgi duymuyordum.

Victra'ya ve bana yaptıklarına bakarken bunları hissetmiyordum.

Beni yöneten, nefretti.

Dönüştüğüm şey için de. Trigg'in bana baktığını hissettim. Hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. O Azrail'i istiyordu. Ve ben sadece bir insan kalıntısıydım. Parmaklarımı göğüs kafesimde dolaştırdım. Kaburgalarım incecik şeylerdi. Bu Grilere çok fazla şey vaat etmiştim. Herkese, özellikle Victra'ya çok şey vaat etmiştim. O daima bana sadık kalmıştı. Oysa ben onu kullanmak isteyen insanlardan başka neydim ki? Annesinin onu hazırlıklı olması için eğittiği biri daha.

"Neye ihtiyacımız var, biliyor musunuz?" diye sordu Trigg.

Dikkatle ona baktım. "Adalet mi?"

"Soğuk bir bira."

Bir kahkaha patlattım. Fazla yüksek sesle. Kendimi bile korkuttum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Holiday, elleri kontrol panelinin üzerinde uçarken. "Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun."

"Ne oldu?" diye sordum.

24. ve 25. katlar arasında sıkışıp kalmıştık. Düğmelere hırsla bastı ama asansör aniden sarsılarak yukarı doğru hareket etti. "Kontrolleri ele geçirdiler. Hangara ulaşamayacağız. Bizi yönlendiriyorlar..." Bana bakarken nefesini uzun uzun verdi. "Birinci kata. Lanet olsun. Lanet. Lanet. Pusucularla, hatta belki Obsidiyenlerle bekliyor olacaklar... Belki de Altınlarla." Duraksadı. "Burada olduğunuzu biliyorlar."

Karnımdan yükselen umutsuzluğa direnmeye çalıştım. Geri dönmeyecektim. Ne olursa olsun. Bizi ele geçirmelerine izin vermektense Victra'yı ve kendimi öldürürdüm.

Trigg ablasına doğru eğildi. "Sisteme giremez misin?"

"Bunu yapmayı ne zaman öğrendiğimi sanıyorsun ki?"

"Keşke Ephraim burada olsaydı. O yapabilirdi."

"Eh, ben Ephraim değilim."

"Tırmanmaya ne dersin?"

"Bir fren izi olmak istiyorsan, tabii."

"O halde geriye tek seçenek kalıyor, ha?" Trigg cebine uzandı. "C Planı."

"C Planı'ndan nefret ediyorum."

"Evet, eh. İstenmeyenle yüzleşme zamanı geldi, bebekyüz. Şeytanı çıkar."

"C Planı nedir?" diye sordum, sakince.

"Ortalığı birbirine katmak." Trigg iletişim bağlantısını açtı. Güvenli bir frekansa bağlanırken ekranında kodlar yanıp söndü. "Eskort'tan Gazapkemiği'ne, duyuyor musun? Eskort'tan..."

"*Burası Gazapkemiği, seni duyuyorum,*" diye yankılandı hayalet gibi bir ses. "*Parolayı söyle. Tamam.*"

Trigg veri-tabletine baktı. "13439283. Tamam."

"*Parola onaylandı.*"

"Beş dakika içinde ikinci bir çıkışa ihtiyacımız var. Prenses artı birle ikinci aşamadayız."

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu; sesteki rahatlama, parazite rağmen belirgindi. "*Geç bildiri.*"

"Cinayet pek dakik olmuyor."

"*On dakikada oradayız. Onu koruyun.*" Bağlantı kesildi.

"Lanet olasıca amatörler," diye homurdandı Trigg.

"On dakika," diye tekrarladı Holiday.

"Daha kötüsünü de atlattık."

"Ne zaman?" Trigg bu soruya cevap vermedi. "Doğruca lanet olasıca hangara gitmeliydik."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordum, korkularını hissederek. "Yardım edebilir miyim?"

"Ölme, yeter," dedi Holiday, sırt çantasını çıkarırken. "Yoksa bunların hepsi bir hiç uğruna olur."

"Arkadaşınızı sürüklemeniz gerekecek," dedi Trigg, zırhı dışında vücudundaki bütün teknik aletleri çıkarırken. Sırt çantasından iki antika silah daha çıkardı; yüksek kalibreli otomatik tüfeğe ek olarak iki revolver. Birini bana verdi. Elim titriyordu. On altı yaşımda Oğullar'la birlikte eğitim yaptığım günlerden beri elimde hiç

barutlu silah tutmamıştım. Son derece etkisiz ve ağırdılar; üstelik geri tepmeleri onları büyük ölçüde tutarsızlaştırıyordu.

Holiday çantasından büyük bir plastik kutu çıkardı ve parmakları mandalların üzerinde duraksadı.

Kutuyu açtığında içinden, ortasında dönen bir cıva topu olan metal bir silindir çıktı. Alete baktım. Toplum onu o şeyle yakalasa, Holiday bir daha gün ışığını göremezdi. Son derece yasadışıydı. ÇekimKaldıracının duvardaki ekranına baktım. On kat kalmıştı. Holiday silindir için bir uzaktan kumanda çıkardı. Sekiz kat.

Bizi bekleyenler arasında Cassius da var mıydı? Aja? Çakal? Hayır. Onlar kendi gemilerinde akşam yemeğine hazırlanıyor olmalıydı. Çakal hayatını yaşıyordu. Alarmın benim için olduğunu anlamayacaklardı. Anlasalar bile gecikeceklerdi. Ancak onlardan biri gelmese bile korkmak için yeterince neden vardı. Bir Obsidiyen, bu ikisini çıplak elleriyle paramparça edebilirdi. Trigg bunu biliyordu. Gözlerini kapayarak göğsünde dört noktaya dokunup istavroz çıkardı. Loş ışıkta düğün kurdelesi hafifçe parıldıyordu. Holiday onun hareketini fark etti ama aynı şeyi yapmadı.

"Bu bizim mesleğimiz," dedi, sakince bana dönerek. "Bu yüzden gurur yapmaya kalkışma. Geride kal ve işi Trigg ile bana bırak."

Trigg boynunu kütürdetti ve eldivenli sol elinin yüzükparmağını öptü. "Yakınımda kalın. Temastan çekinmeyin. Utanacak bir şey yok, efendim."

Üç kat kalmıştı.

Holiday sağ elinde bir otomatik tüfeği hazırlarken sakızını hızla çiğniyordu ve sol başparmağı uzaktan kumandanın üzerindeydi. Bir kat kalmıştı. Yavaşlıyorduk. Çift kanatlı kapıları izlerken Victra'nın bacaklarını koltukaltlarıma geçirdim.

"Seni seviyorum, ufaklık," dedi Holiday.

"Ben de seni seviyorum, bebekyüz," diye mırıldanarak karşılık verdi Trigg, gergin ve mekanik bir sesle.

Yağmurumdan önce bir fırlatmaTüpünün içinde yıldızKabuğumla yatarkenkinden daha çok korkmuştum. Sadece kendim için değil, Victra ve bu iki kardeş için de. Yaşamalarını istiyordum. Güney Pasifik hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Annelerine ne

tür şakalar yaptıklarını bilmek istiyordum. Bir köpekleri, şehirde bir evleri olup olmadığını...

ÇekimKaldıracı iyice yavaşlayarak durdu.

Kapının ışığı yanıp söndü. Ve Çakal'ın seçkin askerlerinden bir müfrezeyle bizi ayıran kalın metal kapılar tıslayarak açıldı. Parıldayan iki şokBombası içeri uçarak duvarlara yapıştı. *Bip. Bip.* Aynı anda Holiday aletin düğmesine bastı. Ayaklarımızın dibindeki küre biçimindeki EMD'den görünmez bir elektromanyetik şok dalgası yayılırken derin bir patlama sesiyle asansörün sessizliği bozuldu. Elbombaları anında etkisiz hale geldi. Hem asansörün içindeki hem de dışarıdaki ışıklar karardı. Kapının dışında ileri teknolojili akım silahlarıyla bekleyen bütün Griler ve elektronik eklemli, miğferli ve havalandırma birimli ağır zırhlarını kuşanmış bütün Obsidiyenler aniden kendilerini ortaçağda buluverdiler.

Ancak Holiday ve Trigg'in antikaları hâlâ çalışıyordu. Asansörden taş koridora çıkarken silahlarının üzerine kötücül gargoyllar gibi eğilmişlerdi. Tam bir katliamdı. Geniş koridordaki savunmasız Griler, iki uzman nişancının yakın mesafeden açtığı yaylım ateşine maruz kalıyordu. Gizlenebilecekleri bir yer yoktu. Koridorda parıltılar yanıp sönüyordu. Yüksek kalibreli tüfeklerin kulakları sağır eden sesleri dişlerimi takırdatıyordu. Donup kalmıştım. Holiday bana bağırdığı anda Victra'yı peşimden sürükleyerek Trigg'in arkasından koştum.

Holiday antika bir elbombasını salladığında üç Obsidiyen daha devrildi. *BAM!* Tavanda bir delik açıldı, tepemizden sıva yağdı ve bir toz bulutu yayıldı. Zemini delinen odadaki sandalyeler ve Bakırlar aşağı yuvarlanarak kargaşanın tam ortasına düştü. Nefes nefeseydim. Bir adamın başı geri savruldu. Bedeni yere yuvarlandı. Bir Gri taş bir koridora sığınmak için kaçmaya çalıştı ama Holiday onu omurgasından vurunca kadın, buzda kayan bir çocuk gibi yere yapıştı. Her yerde hareket vardı. Bir Obsidiyen yan taraftan saldırıya geçti.

Tabancayı ateşledim ama doğru nişanlayamadım. Mermiler Obsidiyen'in zırhından sekti. İki yüz kiloluk adam iyonBaltasını kaldırdı; baltanın enerjisi yoktu fakat kenarı hâlâ keskindi. Adam *Obsidiyenlere has savaş şarkısını* mırıldandığı sırada miğferinden kırmızı bir gayzer fışkırdı. Miğferin göz çukuruna bir mermi saplan-

mıştı. Vücudu ileri düşüp yerde kaydı. Neredeyse beni de deviriyordu. Trigg çoktan sıradaki hedefe yönelmiş, bir marangozun tahtaya çivi çakışı gibi sabırla, silahındaki metalleri adamlara saplıyordu. Tutku yoktu. Sanat yoktu. Sadece eğitim ve fizik kanunları hâkimdi.

"Azrail, kıçını kaldır!" diye bağırdı Holiday. Beni bir koridora çekerek kargaşadan uzaklaştırırken Trigg arkamızdaydı ve dört el tüfek ateşinden kaçmış zırhsız bir Altın'ın bacağına yapışkan bir elbombası fırlatmıştı. *BAM!* Kemik ve etten bir bulut yükseldi.

Kardeşler kaçarken silahlarını tekrar doldurdular. Bense düşmemeye veya bayılmamaya çalışıyordum. "Tam elli adım sonra sağa dönüp merdivenden çıkacağız!" dedi Holiday. "Yedi dakikamız kaldı."

Koridorlarda ürkütücü bir sessizlik vardı. Sirenler çalmıyordu. Işıklar yanmıyordu. Havalandırmadan sıcak hava gelmiyordu. Sadece uzaktan gelen bağırışlar, çizmelerimizin takırtıları, eklemlerimin kütürdemeleri ve ciğerlerimdeki hırıltı. Bir pencerenin önünden geçtik. Gökyüzünden simsiyah gemiler düşüyordu. Diğerlerinin indiği yerlerde küçük ateşler yanıyordu. Trenler manyetik raylarının üzerinde yavaşlayarak duruyordu. Hâlâ yanan ışıklar, sadece en uzaktaki iki zirveden geliyordu. Teknolojik donanıma sahip destek birlikleri çok geçmeden cevap verecekti fakat bunlara yol açanın ne olduğunu bilemeyeceklerdi. Nereye bakacakları konusunda hiçbir fikirleri olmayacaktı. Kamera sistemleri ve biyometrik tarayıcılar etkisiz hale geldiğinden, Cassius ve Aja bizi bulamayacaktı. Bu, hayatlarımızı kurtarabilirdi.

Merdivenden yukarı koştuk. Sağ baldırıma bir kramp girdi. Homurdanarak neredeyse yere yuvarlanıyordum. Holiday ağırlığımı büyük ölçüde destekledi. Güçlü boynunu koltukaltıma sokmuştu. Üç Gri, arkamızdaki uzun mermer merdivenin dibinden bizi gördü. Holiday beni kenara iterek tüfeğiyle ikisini indirdi fakat üçüncüsü karşılık verdi. Mermileri mermere saplandı.

"Otomatik desteklerini getirmişler," diye bağırdı Holiday. "Gitmemiz gerek. Gitmemiz gerek."

İki kez daha sağa döndük, bana açık ağızlarıyla şaşkın şaşkın bakan birkaç adiRengin yanından geçtik, Yunan heykelleriyle süslenmiş yüksek tavanlı mermer koridorlardan ilerledik, Çakal'ın değerli çalıntı eşyaları –bir defasında burada bana Hancock'ın Öz-

gürlük Bildirgesi'ni göstermişti– ve Amerikan İmparatorluğu'nun son hükümdarının kellesini tuttuğu galerilerden devam ettik.

Kaslarım yanıyordu, dalağım patlamak üzereydi.

"İşte!" diye bağırdı Holiday sonunda.

Yan koridorlardan birindeki bir servis kapısına ulaştık ve soğuk gün ışığına çıktık. Rüzgâr beni yutuverdi. Dördümüz Çakal'ın kalesinin yan tarafındaki metal bir iskeleye çıkarken buz gibi rüzgâr, tulumumdan vücudumu yakıyordu. Sağ tarafımızda dağın kayalık yüzeyi yukarıdaki modern metal-cam yapıya teslim oluyordu. Solumuzda ise bin metrelik bir uçurum vardı. Dağın yüzeyinde karlar savruluyor, rüzgâr uğulduyordu. Kalenin etrafını kısmen dolaştık ve karla kaplı beton bir servis tabağı tutan bir iskelet kolu gibi, dağdan uzanıp terk edilmiş bir iniş platformuna bağlanan taş bir köprüye varana kadar iskelede ilerledik.

"Dört dakika," dedi Holiday, köprüde iniş platformuna doğru ilerlememe yardım ederken. Sonunda beni yere bıraktı. Victra'yı yavaşça sırtımdan indirdim. Sert bir buz tabakası, betonu kayganlaştırmış, duman grisi bir renge bürümüştü. Daire biçimindeki iniş platformunu bin metrelik uçurumdan ayıran bel yüksekliğindeki beton duvarın etrafında kar toplanmıştı.

"Uzun şarjörde seksen, antikada da altı mermim kaldı," dedi Trigg, ablasına. "Sonra cephanem bitiyor."

"Bende on iki tane var," dedi Holiday, küçük bir teneke kutuyu yere atarken. Kutu patladı ve yeşil bir duman kıvrılarak havaya yükseldi. "Köprüyü tutmamız gerek."

"Bende altı mayın var."

"Hemen yerleştir."

Trigg köprüden geri koştu. Köprünün ucunda bizim yan taraftan çıkmak için kullandığımız servis kapısından daha geniş, patlamaya dayanıklı kapılar vardı. Kardan göremez hale gelerek titrerken, rüzgârdan korumak için Victra'yı kendime çektim. Kar, siyah yağmurluğunun üzerinde birikiyor; Cassius, Sevro ve ben Minerva'nın hisarını yakıp aşçılarını çaldığımızda dökülen küller gibi yağıyordu. "Kurtulacağız," dedim, Victra'ya. "Başaracağız." Alçak beton duvarın üzerinden aşağıdaki şehre baktım. Tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu. Bütün sesleri, bütün sıkıntıları EMD

sayesinde susmuştu. Diğerlerinden daha büyük bir kar tanesinin rüzgârda sürüklenerek parmak boğumuma konuşunu izledim.

Buraya nasıl gelmiştim? Bir zamanlar madenlerde çalışan bir çocuk, şimdi aşağıdaki kararmış şehre bakarken eve dönebilmeyi her şeyden çok isteyen, yenilmiş, soğuktan titreyen bir savaş lorduna dönüşmüştü. Gözlerimi kapayarak dostlarımla ve ailemle birlikte olmayı diledim.

"Üç dakika," dedi Holiday, arkamdan. Yukarıdan gelebilecek düşmanlara karşı gökyüzünü tararken, eldivenli eli koruyucu bir tavırla omzuma dokundu. "Üç dakika sonra buradan gitmiş olacağız. Sadece üç dakika."

Keşke ona inanabilseydim fakat kar durmuştu.

6

KURBANLAR

Attika'nın yedi zirvesinin üzerinde yanardöner bir savunma kalkanı belirerek bulutları ve ötesindeki gökyüzünü bizden ayırırken gözlerimi kısarak Holiday'in arkasına baktım. Kalkan jeneratörü EMD'nin patlama menzilinin dışında kalmış olmalıydı. Oradan bize hiçbir yardım gelemezdi.

"Trigg! Buraya dön!" diye bağırdı Holiday, Trigg köprüye son mayını yerleştirirken.

Tek bir silah sesi kış sabahını delip geçti. Onu başkaları takip etti. *Çat. Çat. Çat.* Trigg'in etrafındaki karlar havalandı. Holiday onu korumak için tüfeğini omzuna dayayarak eğilirken Trigg bize doğru koşuyordu. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Güneş ışığında odaklanmaya çalışırken gözlerim acıyordu. Önümdeki beton patladı ve parçaları yüzüme çarptı. Korkuyla titreyerek eğildim. Çakal'ın adamları destek silahlarını bulmuştu.

Tekrar bir göz attım. Kısık gözlerle baktığımda, Trigg'in yarı yolda sıkışmış halde, otomatik tüfek taşıyan bir Gri bölüğünün ateşine karşılık verdiğini gördüm. Köprünün karşı tarafındaki patlamaya dayanıklı kapılar açılmıştı ve Griler dışarı akın ediyordu. İkisi düştü. İkisi daha sensörlü mayına yaklaşınca, Trigg'in mayına ateş etmesiyle onlar da bir duman bulutu içinde yok oldu. Trigg omzunda bir mermi yarasıyla sendeleyerek geri dönmeye çalışırken Holiday birini daha vurdu. Trigg bacağına bir uyarıcı sapladı ve

hemen ayağa kalktı. Bir mermi önümdeki betondan sekti, Holiday'in göğüs zırhını delip koltukaltından etine saplandı.

Holiday dönerek düştü. Mermiler beni de onun yanına çömelmek zorunda bıraktı. Üzerimize beton yağıyordu. Holiday'in ağzından kan gelirken nefesindeki balgam hırıltısını duydum.

"Ciğerimde," dedi, zırhının bacağındaki cepten bir uyarıcı çıkarmaya çalışırken. Zırhının devreleri yanmış olmasa, ilaç otomatik olarak vücuduna enjekte edilirdi fakat şimdi kutuyu kendisi açıp bir doz almak zorundaydı. Mikro-şırıngalardan birini çekip boynuna saplayarak yardım ettim. Uyuşturucu kanına yayılırken Holiday'in gözbebekleri irileşti ve nefesi yavaşladı. Yanımda yatan Victra'nın ise gözleri kapalıydı.

Silah sesleri kesildi. Dikkatle bir göz attım. Çakal'ın Grileri altmış metre kadar ötede, beton duvarların ve köprünün çelik sütunlarının arkasına gizlenmişti. Trigg silahını dolduruyordu. Sadece rüzgârın sesi duyuluyordu. Bir terslik vardı. Sessizlikten korkarak gökyüzüne baktım. Bir Altın geliyordu. Bunu savaşın nabzında hissedebiliyordum.

"Trigg!" diye bağırdım, vücudumu sarsan bir sesle. "Koş!"

Holiday yüz ifademi gördü. Trigg buzlu zeminde ayakları kayarak gizlendiği yerden çıkarken Holiday acıyla hırıldayarak doğrulmaya çalıştı. Trigg düşüp tekrar ayağa kalktı ve dehşet içinde bize doğru koştu. Çok geçti. Arkasında Aja au Grimmus kalenin kapısından fırladı, gölgelerde gizlenen Grileri ve Obsidiyenleri geçerek hızla yaklaştı. Üzerinde siyah üniforma ceketi vardı. Uzun bacaklarıyla Trigg'e yaklaşıyordu. Bu hayatımda gördüğüm en üzücü manzaralardan biriydi.

Silahımı ateşledim. Holiday tüfeğinin bütün şarjörünü boşalttı. Havadan başka bir şeyi vuramadık. Aja yana çekiliyor, dönüyor, mermilerden sıyrılıyordu ve Trigg'le aramızda on adım kaldığında, jiletini onun göğsüne sapladı. Karnından çıkan metal, ıslak ıslak parıldıyordu. Trigg'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve dudakları sessiz bir nefesle aralandı. Havaya kaldırılırken uludu. Bir çocuğun uydurma mızrağının ucunda seğiren bir kurbağa gibi, Aja'nın jiletinin ucunda havaya yükseldi.

"*Trigg...*" diye fısıldadı Holiday.

Jiletimi çıkararak Aja'ya doğru sendeledim fakat Holiday beni tekrar duvarın arkasına çekerken uzaktaki Grilerden gelen mermiler etrafımızdaki betona saplandı. Holiday'in kanı, altındaki karı eritiyordu. "Aptallık etme," diye hırladı, beni son gücüyle yere çekerken. "Ona yardım edemeyiz."

"O senin kardeşin!"

"Görev o değil. Sensin."

"Darrow!" diye seslendi Aja, köprüden. Holiday, bembeyaz bir yüzle ve sessizce ona doğru baktı. Şövalye, Trigg'i tek eliyle jiletinin ucunda tutuyordu. Trigg kılıcın ucunda kıvranarak sapa doğru kayıyordu. "Sevgili beyefendi, başkalarının arkasına gizlenme zamanı geçti. Çık dışarı."

"Sakın," diye mırıldandı Holiday.

"Dışarı çık," dedi Aja. Kılıcını savurarak Trigg'i köprünün kenarından aşağı fırlattı. Trigg iki yüz metre kadar düştükten sonra vücudu aşağıdaki granit bir çıkıntıda parçalandı.

Holiday boğuk bir ses çıkardı. Boş silahını Aja'ya doğrultup art arda on kez tetiğe bastı. Furia, Holiday'in silahının boş olduğunu anlayana kadar gizlendi. Ben Holiday'i aşağı çekerken bir keskin nişancının, savaşçının göğsünü hedefleyen mermisi elindeki silaha çarparak parçaladı ve bir parmağını sakatlarken tüfeği elinden uçurdu. Soğuktan titreyerek Victra'yı aramıza alıp sırtlarımızı betona dayayarak oturduk.

"Özür dilerim," dedim, zorlukla. Beni duymadı. Elleri benimkilerden daha kötü titriyordu. Uzaklara bakan gözlerinde yaş yoktu. Yüzünde ise hiç renk kalmamıştı.

"Gelecekler," dedi, bir an sonra. Yeşil dumanı izliyordu. "Gelmek zorundalar." Giysilerinden kan sızıyor, ağzının kenarından süzülen damlaları boynunda donup kalıyordu. Çizmesindeki bıçağı çekerek kalkmaya çalıştı fakat vücudu artık cevap vermiyordu. Islak ve boğuk nefesi bakır kokuyordu. "Gelecekler."

"Plan nedir?" diye sordum. Gözleri kapandı. Onu sarstım. "Nasıl gelecekler?"

İniş platformunun kenarını başıyla işaret etti. "Dinle."

"Darrow!" Rüzgârın uğultusu arasında Cassius'un sesi duyuldu. O da Aja'ya katılmıştı. "Lykos'lu Darrow, dışarı çık!" Hoş sesi, ana

uymuyordu. Bizi saran hüzünden etkilenmemiş, fazlasıyla güçlü ve soyluydu. Gözlerimdeki yaşları sildim. "Sonunda ne olduğuna karar vermek zorundasın, Darrow. İnsan gibi dışarı çıkacak mısın? Yoksa mağaradaki bir fareymişsin gibi seni bizim mi çıkarmamız gerekecek?"

Göğsüm öfkeyle sıkıştı fakat kalkmak istemiyordum. Eskiden olsa kalkardım; üzerimde Altın zırhı varken, Eo'nun katilinin tepesinde dikileceğimi ve onların şehirleri yanıp Renkleri yok olurken gerçek kimliğimi açıklayacağımı düşündüğüm zamanlarda bunu yapardım. Ama o zırhı kaybetmiştim. O Azrail maskesi şüpheler ve karanlıkla eriyip gitmişti. Sadece düşmanından titreyerek gizlenen bir çocuktum çünkü başarısızlığın bedelini biliyordum ve çok korkuyordum.

Beni alamayacaklardı. Onların kurbanı olmayacak, Victra'nın bir kez daha ellerine düşmesine izin vermeyecektim.

"*Canı cehenneme,*" dedim. Holiday'i yakasından, Victra'yı elinden yakaladım ve kardan yansıyan güneş yüzünden kör olmuş gözlerim, soğuktan uyuşmuş yüzümle, bütün gücümü kullanarak onları platformdan, rüzgârın uğuldadığı kenara doğru çektim.

Düşmanlarım sessizdi.

Yarattığım görüntü –çökmüş gözleri, açlıktan ölmek üzere olan yaşlı bir iblisin yüzü, uzun sakalı ve gülünç zayıflığıyla arkadaşlarını sürükleyen bu adam– çok acıklı olmalıydı. Yirmi metre arkamda iki Olimpik Şövalye köprünün platformla birleştiği yerde dimdik duruyor, arkalarındaki hisar kapılarından gelmiş elliden fazla Gri ve Obsidiyen onların iki yanında duruyordu. Aja'nın gümüşi jiletinden kan damlıyordu fakat jilet ona ait değildi. Lorn'un ölü ellerinden aldığı jiletti. Islak ayakkabılarımın içinde parmaklarım zonkluyordu.

Devasa dağ kalesinin önünde adamlar minicik kalıyordu. Metal silahları ilkel ve basitti. Sağa, köprüden uzağa baktım. Kilometrelerce ötede EMD'nin ulaşmadığı uzaktaki bir dağ zirvesinden askerler yükseliyor, alçak bir bulut tabakasından geçip bize doğru süzülüyorlardı. Arkalarından bir yırtıkKanat geliyordu.

"Darrow," diye seslendi Cassius, Aja'yla birlikte köprüden platforma çıkarak yaklaşırken. "Kaçamazsın." İfadesiz gözlerle beni izliyordu. "Kalkan kalktı. Gökyüzü kapandı. Gemiler sizi almaya

gelemez." Platformun zeminindeki kutudan dönerek kış havasına yükselen yeşil dumana baktı. "Yazgını kabullen."

Aramızda rüzgâr uğulduyor, dağ yamacından kar bulutları savuruyordu.

"Parçalanmak!" dedim. "Hak ettiğimi düşündüğün şey bu mu?"

"Sen bir teröristsin. Sahip olduğun ne hak varsa hepsinden feragat etmiş durumdasın."

"Hak mı?" diye hırladım, Victra ve Holiday'in üzerinden. "Karımın ayaklarını çekme hakkı mı? Babamın ölümünü izleme hakkı mı?" Tükürmeye çalıştım ama dudaklarıma yapıştı. "Siz nasıl onları alma hakkını kendinizde görüyorsunuz?"

"Burada tartışılacak bir şey yok. Sen bir teröristsin ve adalete teslim edilmelisin."

"O halde neden hâlâ benimle konuşuyorsun, seni lanet olasıca ikiyüzlü?"

"Çünkü onur hâlâ önemli. *Geride yalnızca onur yankılanır.*" Babasının sözleri. Ancak onun dudaklarından çıktığında, kulaklarıma geldiği kadar sığ kalıyordu. Bu savaş sahip olduğu her şeyi elinden almıştı. Ne kadar yıkılmış olduğunu gözlerinden görebiliyordum. Babasına yakışır bir oğul olmaya ne kadar çabaladığını da. Yapabilse, Enstitü'nün tepelerinde yaktığımız kamp ateşinin başına geri dönmeyi tercih ederdi. Hayatın basit olduğu, dostların gerçek gibi göründüğü görkemli günlere geri dönerdi. Ne var ki geçmişe özlem duymak, ikimizin de ellerindeki kanı temizlemiyordu.

Vadiden gelen iniltili rüzgârı dinledim. Topuklarım iniş platformunun kenarına ulaştı. Arkamda havadan ve boşluktan başka bir şey yoktu. Hava ve iki bin metre aşağıda vadi tabanına yayılmış karanlık şehrin topoğrafyasındaki hareketlilik.

"Atlayacak," dedi Aja kısık sesle, Cassius'a. "Cesedine ihtiyacımız var."

"Darrow... yapma," dedi Cassius fakat bakışları bana atlamamı, teslim olmak ve parçalanmak üzere Luna'ya götürülmek yerine bu yolu seçmemi söylüyordu. Soylu olan buydu. Bir kez daha pelerinini üzerime örtüyordu.

Bunun için ondan nefret ediyordum.

"Sen onurlu olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladım. "İyi olduğunu mu sanıyorsun? Sevdiklerinden kim kaldı? Kimin için savaşıyorsun?" Sözlerimde öfke vardı. "Sen *yalnızsın*, Cassius. Bense değilim. Geçiş'te kardeşinle karşılaştığımda yalnız değildim. Aranıza sızdığımda yalnız değildim. Karanlıkta yatarken yalnız değildim. Şimdi bile yalnız değilim." Holiday'in göğüs zırhının kayışlarından parmaklarımı geçirerek baygın vücudunu sımsıkı tuttum. Victra'nın elini de sımsıkı kavradım. Topuklarım betonun kenarındaydı. "Rüzgârı dinle, Cassius. Lanet olasıca rüzgârı dinle."

İki şövalye başlarını yana yatırdı. Vadi zemininden gelen tuhaf homurtuyu hâlâ anlamıyorlardı çünkü bir Altın kadını ve erkeği, kayalıkları deşen bir pençeMatkabın sesini nereden bilecekti ki? Kurtarıcılarımın gökyüzünden değil, gezegenimizin kalbinden geldiğini nereden bileceklerdi?

"Hoşça kal, Cassius," dedim. "Görüşeceğiz." Ve Holiday ile Victra'yı da beraberimde çekerek kendimi platformun kenarından boşluğa bıraktım.

7

YABANARILARI

Karla kaplı şehrin ortasındaki erimiş bir göze doğru düşüyorduk. Orada, üretim tesislerinin arasında, toprak yukarı doğru kabarırken binalar sarsılarak yana yatıyordu. Borular çatlıyor, dönerek havaya savruluyordu. Çatlayan asfalttan buhar yükseliyordu. Gaz ışık haleleri yaratarak patlıyor, bükülüp yükselen sokakların arasından alevler saçılıyor, sanki Mars'ın kendisi antik bir canavarı doğurmak için altı kat yukarı yükseliyordu. Sonunda, toprak ve şehir daha fazla esneyemeyecek hale geldiğinde, bir pençeMatkap kış havasına doğru fırladı; erimiş parmaklarıyla devasa bir metal el, buhar püskürterek havaya yükseldi ve tekrar geri çekilip Mars'ın derinliklerinde gözden kaybolurken bir blokun yarısını beraberinde götürdü.

Çok hızlı düşüyorduk.

Fazla erken atlamıştık. Victra elimden kayıyordu.

Zemin hızla yaklaşıyordu.

Hava aniden sonik bir patlamayla çatırdadı.

Bir tane daha. Ardından bir tane daha. PençeMatkabın açtığı tünelden küçük bir ordu çıkarken karanlıktan sonik patlamalar yükseldi. ÇekimBotları giymiş iki, yirmi, elli zırhlı siluet, tünelden bize doğru fırlamıştı. Solumdan ve sağımdan... Kan kırmızısına boyanmış zırhlar, arkamızdaki gökyüzüne akım-ateşi açmıştı. Burnuma ozon kokusu gelirken tüylerim diken diken oldu. Aşırı

sıcak mermiler hava moleküllerini yararken sürtünmeden masmavi oluyordu. Omuzlara yerleştirilmiş mitralyözler ölüm kusuyordu.

Havaya yükselen Ares'in Oğulları'nın arasında babasının çivili kaskını giyen kırmızı zırhlı bir adam hızla yaklaştı ve Victra'yı bir gökdelenin çatısına çarpmadan saniyeler önce kaptı. Miğferinin hoparlörlerinden kurt ulumaları yayılıyordu. Bu bizzat Ares'ti. Tüm dünyalardaki en iyi dostum beni unutmamıştı. İmparatorlukları çökerten terörist ve asi birlikleriyle yardımıma gelmişti: Uluyanlar! Siyah kurt pelerinleri rüzgârda uçuşan bir düzine metal adam ve kadın onun arkasında süzülüyordu. En irileri, göğsünü ve kollarını kaplayan mavi el izleriyle bembeyaz bir zırh giymişti. Siyah pelerininin ortasında kırmızı bir şerit vardı. Bir an, Pax'ın benim için dirildiğini sandım ama adam beni ve Holiday'i yakaladığında, mavi el izlerinin içine çizilmiş sembolleri gördüm. Mars'ın güney kutbunun süslemeleri. Bu, Valkyrie Kuleleri'nin prensi Ragnar Volarus'tu. Holiday'i başka bir Uluyan'a attı ve beni arkasına itti; kollarımı boynuna sarıp parmaklarımı zırhının girintilerine geçirdim. Dumanı tüten vadi şehrinden tünele doğru dalarken bana bağırdı: "*Sıkı tutun, kardeşim.*"

Ve daldı. Sevro solumuzda Victra'yı taşıyordu ve her yanımızda Uluyanlar vardı; tünelin ağzındaki karanlığa dalarken çekimBotları çığlıklar atıyordu. Düşman peşimizdeydi. Sesler korkunçtu. Rüzgârın uğultusu. Akım-ateşleri arkamızdaki duvarlara çarparken ve silahlar haykırırken parçalanan kayalar. Çenem Ragnar'ın metal omzuna çarpıyordu. ÇekimBotları tam güçle titriyordu. Zırhın somunları kaburgalarıma batıyordu. Zifiri karanlıkta bir o yana bir bu yana savrulup döne döne uçarken kuyruksokumunun üzerindeki batarya kutusu kasıklarıma çarpıyordu. Metal bir köpekbalığının sırtında, öfkeli bir denizin derinliklerine doğru ilerliyordum. Tıkanmış kulaklarım açılıyordu. Rüzgâr ıslık çalıyordu. Alnıma bir çakıl taşı çarptı. Yüzümden süzülen kan, gözlerimi yaktı. Tek ışık botlardan ve silahlardan geliyordu.

Sağ omzumun derisi acıyla yandı. Peşimizdekilerin akım-ateşi omzumu santimlerle ıskalamıştı. Yine de tenim kabarmış tütüyordu, tulumumun kolu alev almıştı. Rüzgâr alevleri söndürdü ama bir akım-ateşi daha yanımızdan geçerek biraz önümdeki savaşçının

çekimBotlarına çarptı ve adamın bacaklarını erimiş metale dönüştürdü. Asker havada savrularak tavana çarptı ve vücudu paramparça oldu. Miğferi koparak döne döne üzerime geldi.

Gözkapaklarımdan içeri kırmızı ışık süzülüyordu. Havada duman vardı. Yanık et kokusu. Boğazdaki yanma. Yanıp kızarmış yağ dokuları. Acıyla yanan göğüs. Her yerde insanlar çığlıklar atıyor, uluyor, annelerini istiyorlardı. Ve bir şey daha... Kulaklarımda yabanarılarının vızıltısı. Tepemde birileri duruyordu. Gözlerimi açarken onları kırmızı ışıkta gördüm. Yüzüme bağırıyor, ağzıma bir maske bastırıyordu. Bir metal omuzdan sarkan ıslak bir kurt pelerini boynumu gıdıklıyordu. Dünya sarsılıp titriyordu.

"Sancak tarafı! Sancak tarafı!" diye bağırdı biri, sualtındaymışız gibi.

Bir gemideydik. Etrafım ölmek üzere olan insanlarla sarılıydı. Yanıp bükülmüş zırh kalıntıları. Üzerlerinde, akbaba gibi eğilmiş daha küçük insanlar; ellerinde parıldayan testerelerle, yanık nedeniyle ölmek üzere olan askerleri kurtarmak için zırhları parçalamaya çalışıyordu. Ancak zırhlar eriyip sıkışmıştı. Bir el benimkine değdi. Yanımda bir çocuk yatıyordu. Gözleri iri iri açılmış, zırhı kararmıştı. Yanakları, teni gençti; is ve kanın altından pürüzsüz görünüyordu. Dudaklarının kenarları gülümsemelerle henüz kırışmamıştı. Nefesleri kısa ve hızlıydı. Sessizce adımı söyledi.

Ve öldü.

8

EV

Dehşetten uzakta, tek başıma, ağırlıksız ve temiz bir şekilde, yosun ve toprak kokan bir yolda duruyordum. Ayaklarım yere değiyordu fakat onu hissedemiyordum. İki tarafta rüzgârla dövülmüş çimenlik bozkır uzanıyordu. Gökyüzünde şimşek çakıyordu. Armasız ellerimi iki tarafımda uzanan taşlık duvar boyunca sürüklüyordum. Ne zaman yürümeye başlamıştım? Uzakta bir yerden odun dumanı yükseliyordu. Yolu izliyordum fakat seçeneğim de yok gibi hissediyordum. Bir tepenin ötesinden bir ses beni çağırıyordu.

Ey mezar, ey evlilik odası, bomboş
Nereye gitsem sonsuza dek izleyecek yuva.
Çoğu orada olan kendi insanlarıma;
Persephone onları kendine aldı.
Sonuncusu, hepsinden daha talihsizi,
Ben de düşeceğim yolum bitmeden.
Yine de oraya ulaştığımda umabilirim
Sevgili babama iyi bir dost olmayı
Sana da anne ve sana da kardeşim.
Üçünüz de tanırsınız ölümde elimi
Cesetlerinizi yıkarım...

Bu, amcamın sesiydi. Burası Vadi miydi? Bu, ölümden önce yürüdüğüm yol muydu? Olamazdı. Vadi'de hiç acı yoktu ama benim vücudum sızlıyordu. Bacaklarım yanıyordu. Yine de onun sesini önümde duyuyor, beni sisin içinde sürüklediğini hissediyordum. Babam öldükten sonra bana dans etmeyi öğreten, beni koruyan ve Ares'e gönderen adam. Bir madende ölen ve şimdi Vadi'de dinlenen adam.

Beni karşılayanın Eo olacağını sanırdım. Ya da babam. Narol değil.

"Okumaya devam et," diye fısıldadı başka bir ses. "Doktor Virany bizi duyabildiğini söyledi. Sadece dönüş yolunu bulması gerekiyor." Yürürken bile altımda bir yatak hissediyordum. Ciğerlerime dolan hava soğuk ve tazeydi. Çarşaflar yumuşak ve temizdi. Bacaklarımdaki kaslar seğiriyordu. Sanki küçük arılar tarafından sokuluyorlardı. Ve her sokmada, rüya dünyası siliniyor, ben vücuduma geri çekiliyordum.

"Eh, bir şeyler okuyacaksak en azından Kızıllara ait bir şey olsun. Bu süslü Mor saçmalığı değil."

"Dansçı bunun onun en sevdiklerinden biri olduğunu söyledi."

Gözlerim açıldı. Bir yataktaydım. Beyaz çarşaflar, kollarıma takılı serumlar. Örtülerin altında bacaklarıma sokulmuş karınca büyüklüğündeki elektrotlara dokundum; kaslarımdaki uyuşmayı gidermek için elektrik akımı veriyorlardı. Oda bir mağaraydı. Bilimsel aletler, makineler ve terraryumlarla doluydu.

Demek rüyamda duyduğum ses gerçekten de Narol amcama aitti ama Vadi'de falan değildi. Yaşıyordu. Yatağımın kenarında oturmuş, Mickey'nin eski kitaplarından birine kısık gözlerle bakıyordu. Bir Kızıl için bile fazla yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. Nasırlı elleriyle kırılgan sayfalara nazikçe dokunmaya çalışıyordu. Şimdi başı keldi ve önkollarıyla ensesi güneşten iyice yanmıştı. Hâlâ çatlamış eski deri parçalarından yaratılmış gibi görünüyordu. Şimdi kırk bir yaşında olmalıydı. Daha yaşlı görünüyordu. Daha vahşi. Belindeki raylı silahla sessiz bir tehlike havası yayıyordu. Siyah asker ceketinde yırtılıp ters çevrilmiş bir Toplum logosunun üzerine bir sapanOrak deseni işlenmişti. Kızıllar üstte. Altınlar temelde.

Adam savaştaydı.

Yanında annem oturuyordu. Geçirdiği felçten sonra kambur, narin bir kadına dönüşmüştü. Kaç kez Çakal'ı elinde kerpetenle onun başında dikilirken hayal etmiştim? Oysa bütün bu süre boyunca güvendeydi. Çarpık parmaklarında bir iğne iplikle, delinmiş çorapları yamıyordu. Elleri eskisi gibi hareket etmiyordu. Yaşlılık ve hastalık onu yavaşlatmıştı. Ancak çökmüş bedeni, gerçek kişiliğiyle örtüşmüyordu. Aslında herhangi bir Altın kadar dik, herhangi bir Obsidiyen kadar güçlüydü.

Orada sessizce oturarak elindeki işe odaklanmış halini izlerken, onu korumayı her şeyden çok istiyordum. Onu iyileştirmek istiyordum. Ona asla sahip olmadığı şeyleri vermek. Onu o kadar çok seviyordum ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için ne yapabilirdim ki? "Anne..." diye fısıldadım.

Başlarını kaldırdılar. Narol sandalyesinde donup kalmıştı. Annem bir elini onunkinin üzerine koyarak yavaşça kalkıp yatağıma yaklaştı. Adımları yavaş ve temkinliydi. "Merhaba, çocuğum."

Tepemde dikilirken gözlerindeki sevgiyle eziliyordum. Elim onun başından daha büyüktü fakat gerçek olduğunu kendime kanıtlamak istercesine yüzüne nazikçe dokundum. Gözlerinden şakaklarındaki beyaz saçlara uzanan kırışıklıkları izledim. Çocukken onu babamı sevdiğim kadar sevmezdim. Bazen bana vururdu. Tek başına ağlar ve ters bir şey yokmuş gibi yapardı. Ve şimdi tek isteğim, yemek yaparken mırıldandığı şarkıları dinleyebilmekti. Tek isteğim, çocukluğumun huzurlu geçen o geceleriydi.

Zamanda geri gitmek istiyordum.

"Özür dilerim..." dedim, elimde olmadan. "Çok üzgünüm..."

Beni alnımdan öptü ve başını benimkine yasladı. Pas, ter ve yağ kokuyordu. Yuvam gibi. Bana oğlu olduğumu ve özür dilenecek bir şey olmadığını söyledi. Güvendeydim. Seviliyordum. Ailem buradaydı. Kieran, Leanna, çocukları. Beni görmek için bekliyorlardı. Yalnızlığımın beni biriktirmeye zorladığı bütün acıyı paylaşarak kontrolsüzce hıçkırıyordum. Gözyaşlarım dudaklarımın yapabileceğinden çok daha derin bir dille konuşuyordu. Annem beni alnımdan tekrar öpüp geri çekilirken tükenmiş haldeydim. Narol onun yanına gelerek elini koluma koydu. "Narol..."

"Selam, seni küçük serseri," dedi kabaca. "Hâlâ babanın oğlusun, ha?"

"Öldüğünü sanıyordum," dedim.

"Hayır. Ölüm beni biraz çiğneyip rezil kıçımı geri tükürdü. Öldürülmesi gerekenler olduğunu ve kendi kanımdan bir delinin kurtarılması gerektiğini söyledi." Bana bakarak sırıttı. Dudaklarındaki o eski yara izine yeni iki tane daha eklenmişti.

"Uyanmanı bekliyorduk," dedi annem. "Seni gemiyle getirdiklerinden beri iki gün oldu."

Boğazımın arkasındaki yanmış etten gelen is tadını hâlâ alabiliyordum.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Tinos. Ares'in şehri."

"Tinos..." diye fısıldadım. Hemen doğrulup oturdum. "Sevro... Ragnar..."

"Yaşıyorlar," diye homurdandı Narol, beni tekrar yatağıma iterken. "Hortumlarını ve onarDerini yerinden çıkarma. O kanlı kaçıştan sonra seni toparlamak Dr. Virany'nin saatlerini aldı. Kemiksürenlerin EMD menzilinde olması gerekiyordu ama değillerdi. Tünellerde bizi paramparça ettiler. Hayatını tamamen Ragnar'a borçlusun."

"Sen de mi oradaydın?"

"Attika'ya kadar kazan matkap-ekibini kimin yönettiğini sanıyorsun? Hepsi Lykos kanıydı; Lambdalar ve Omikronlar."

"Ya Victra?"

"Sakin ol, evlat." Tekrar doğrulmamı engellemek için elini göğsüme dayadı. "Doktorun yanında. Gri de öyle. Yaşıyorlar ve tedavi oluyorlar."

"Beni kontrol etmelisin, Narol. Doktorlara beni radyasyon izleyicileri için kontrol etmelerini söyle. İzleyiciler yerleştirmiş olabilirler. Kaçmama kasıtlı olarak izin vermiş olabilirler, Tinos'u bulmak için... Sevro'yu görmem gerek."

"Ah! Sakin ol dedim," dedi Narol, sertçe. "Seni kontrol ettik. Vücudunda iki izleyici vardı ama ikisi de EMD yüzünden etkisiz hale gelmişti. İzlenmedin. Ares de burada değil. Hâlâ Uluyanlarla birlikte dışarıda. Sadece yaralıları teslim etmek ve bir şeyler atıştırmak için

geldi." Neredeyse bir düzine kurt pelerini vardı. Demek ekibe yeni elemanlar bulmuştu. Devedikeni bize ihanet etmişti fakat Vixus, Çakıl ve Palyaço'dan söz etmişti. Acaba Ekşisurat da onlarla mıydı?

"Ares sürekli hareket halinde," dedi annem.

"Yapacak çok iş ve sadece bir tane Ares var," diye karşılık verdi Narol, savunmacı bir tavırla. "Hâlâ hayatta kalanları arıyorlar. Yakında dönerler. Şanslıysak sabaha burada olurlar." Annem ona sert bir bakış attı ve Narol hemen sustu.

Onlarla konuşmaktan bitkin düşmüş halde kendimi yatağa bıraktım. Onları görmek beni çok sarsmıştı. Kelimeleri bir araya getirip cümle kurmakta zorlanıyordum. Söylenecek çok şey vardı. İçimde çok fazla yabancı duygu dolaşıyordu. Sonunda tek yapabildiğim orada öylece oturmak ve hızlı hızlı nefes alıp vermek oldu. Annemin sevgisi odayı dolduruyordu fakat hâlâ bu anın ötesindeki karanlığı hissediyordum. Kaybettiğimi sandığım ve şimdi koruyamayacağımdan korktuğum ailenin üzerine çöken karanlığı. Düşmanlarım fazla büyüktü. Çok kalabalıklardı. Bense çok zayıftım. Başparmağımı annemin parmak eklemlerinde dolaştırarak başımı iki yana salladım.

"Sizi bir daha göremeyeceğimi sandım."

"Oysa buradasın." Annem her nasılsa soğuk konuşmuştu. Karşısındaki iki adam konuşmakta zorlanırken gözleri kuru olan tabii ki annemdi. Enstitü'de nasıl hayatta kaldığımı hep merak etmiştim. Babam sayesinde olmadığı kesindi çünkü o nazik bir adamdı. Cesaretimin ve gücümün kaynağı annemdi. Demirden olan oydu. Böylesine basit bir hareket her şeyi anlatabilirmiş gibi elini tuttum.

Kapı hafifçe vuruldu. Dansçı başını içeri uzattı. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı ve hayatta olup yaşlılığı güzel gösteren az sayıdaki Kızıl'dan biriydi. Koridorda ayaklarını hafifçe sürüdüğünü duydum. Annem ve amcam onu saygıyla selamladılar. O yatağımın yanına yaklaşırken Narol saygıyla kenara çekildi ama annem yerinden kıpırdamadı. "Görünüşe bakılırsa bu Cehennemdalgıcı'nın işi henüz bitmemiş." Dansçı elimi tuttu. "Ama hepimizin ödünü patlattın."

"Seni görmek lanet güzel, Dansçı."

"Seni de, evlat. Seni de."

"Teşekkür ederim. Onlarla ilgilendiğin için." Başımla annemi ve amcamı işaret ettim. "Sevro'ya yardım ettiğin için..."

"Aile bunun içindir," dedi. "Sen nasılsın?"

"Göğsüm acıyor ve diğer her yerim."

Neşeyle güldü. "Öyle olmalı. Nakamuraların sana verdiği madde yüzünden neredeyse ölüyormuşsun; Virany öyle dedi. Kalp krizi geçirmişsin."

"Dansçı, Çakal bunu nasıl öğrendi? Her gün merak ettim. Her şeyi gözden geçirdim. Ona bıraktığım ipuçlarını. Kendimi ele mi verdim?"

"Sen değildin," dedi Dansçı. "Harmony'nin işiydi."

"Harmony..." diye fısıldadım. "O... Ama o Altınlardan nefret eder." Ancak bunu söylerken bile nefretinin ne kadar pervasız olduğunu biliyordum. Hükümdar'ı ve Luna'daki diğerlerini öldürmem için bana verdiği bombayı kullanmadığımda çok öfkelenmiş olmalıydı.

"İsyanı sattığımızı düşünüyor," dedi Dansçı. "Çok fazla ödün verdiğimizi. Çakal'a senin kim olduğunu o söyledi."

"Yani ben ofisindeyken biliyordu. Ona hediyesini verdiğimde..."

Dansçı yorgun bir tavırla başını salladı. "Varlığın Harmony'nin iddialarını doğruladı. Çakal bu yüzden onu ve diğerlerini kurtarmamıza izin verdi. Onu üsse geri getirdik ve Çakal'ın ölüm birlikleri gelmeden bir saat önce Harmony ortadan kayboldu."

"Fitchner onun yüzünden öldü. Harmony'ye bir amaç vermişti... Bana ihanet etmesini anlıyorum fakat ona? Ares'e?"

"Fitchner'ın bir Altın olduğunu öğrendiğinde ondan vazgeçti. Çakal'a üssün koordinatlarını da o vermiş olmalı." Ares onun kahramanıydı. İlahı. Çocukları madenlerde öldükten sonra Ares ona yaşaması ve savaşması için bir neden vermişti. Sonra Harmony onun düşman olduğunu keşfetmişti ve öldürtmüştü. Ares'in bu yüzden öldüğünü düşünmek beni paramparça ediyordu.

Dansçı sessizce beni süzdü. Beklediği gibi olmadığım açıktı. Annem ve Narol da onu neredeyse beni izledikleri kadar dikkatle izlerken aynı sonuca varmışa benziyorlardı.

"Daha önceki gibi olmadığımı biliyorum," dedim, yavaşça.

"Hayır, oğlum. Cehennemden sağ çıktın. Konu o değil."

"Ne peki?"

Dansçı anneme bir bakış attı. "Emin misin?"

"Bilmesi gerekiyor. Söyle ona," dedi annem. Narol da başıyla onayladı.

Dansçı hâlâ tereddütlüydü. Oturmak için bir sandalye aradı. Narol hemen atılıp bir sandalye çekti ve yatağın yakınına koydu. Dansçı başını sallayarak teşekkür etti ve parmak uçlarını birleştirerek bana doğru eğildi. "Darrow, çok uzun süredir insanlar senden bir şeyler gizliyor. Dolayısıyla bundan sonra sana karşı çok açık olmak istiyorum. Beş gün öncesine kadar senin öldüğünü sanıyorduk."

"Yeterince yaklaşmıştım."

"Hayır. Hayır, yani seni aramaktan dokuz ay önce vazgeçmiştik."

Annem elimi sımsıkı kavradı.

"Sen yakalandıktan üç ay sonra Altınlar seni vatana ihanetten suçlu bulup idam etti, idamı da holoKutuda gösterdiler. Sana çok benzeyen bir çocuğu Agea'daki hisarın basamaklarına çıkardılar ve senin suçlarını okudular. Hâlâ bir Altın'mışsın gibi davranıyorlardı. Seni kurtarmaya çalıştık ama bir tuzaktı. Binlerce adam kaybettik." Bakışları dudaklarımda ve saçlarımda dolaştı. "Senin gözlerine, yara izlerine ve lanet olasıca yüzüne sahipti. Çakal senin başını keserken ve Mars'taki dikilitaşını yıkarken hepimiz izlemek zorunda kaldık."

Hiçbir şey anlayamadan onlara baktım.

"Senin yasını tuttuk, oğlum," dedi annem, zayıf bir sesle. "Bütün klan, bütün şehir. Solan Ağıt'ı bizzat yönettim ve çizmelerini Tinos'un dışındaki derin-tünellere gömdük."

Narol kollarını kavuşturarak kendini bu anıdan korumaya çalıştı. "Tıpkı sana benziyordu. Aynı yürüyüş. Aynı yüz. Senin ölümünü tekrar izlediğimi sandım."

"Muhtemelen bir deriMaskeydi, belki birini Oymuşlardı ya da dijital efektler kullanmışlardı," diye açıkladı Dansçı. "Artık fark etmez. Çakal seni bir Altın olarak öldürdü, bir Kızıl olarak değil. Kimliğini açıklamaları aptalca olurdu. Bize bir avantaj kazandırırlardı. Dolayısıyla, kral olabileceğini sanıp başarısız olan herhangi bir Altın olarak öldün. Bir uyarı olarak."

Çakal sevdiklerimi inciteceğine söz vermişti. Bunu ne kadar derinden başardığını şimdi anlıyordum. Annemin ifadesi değişmişti.

Bana bakarken benim için hissettiği bütün acı gözlerine yansıyordu ve yüzünde suçluluk ifadesi vardı.

"Senden vazgeçtim," dedi, çatlayan kısık sesiyle. "Vazgeçtim."

"Senin hatan değildi," dedim. "Bilemezdin."

"Sevro biliyordu," dedi.

"Seni aramaktan asla vazgeçmedi," diye açıkladı Dansçı. "Delirdiğini sandım. Senin ölmediğini söyleyip duruyordu. Bunu hissedebildiğini söylüyordu. Bildiğini. Liderliği başkasına bırakmasını bile tavsiye ettim. Seni ararken fazlasıyla dikkatsizdi."

"Ama o hergele sonunda seni buldu," dedi Narol.

"Evet," diye karşılık verdi Dansçı. "Buldu. Ben yanılmışım. Sana inanmalıydım. Ona inanmalıydım."

"Beni *nasıl* buldunuz?"

"Theodora bir operasyon planladı."

"O burada mı?"

"İstihbaratımızda çalışıyor. Kadının bağlantıları var. Bir İnci kulübündeki muhbirleri, Olimpik Şövalyelerin Luna'da Hükümdar'a teslim edilmek üzere Attika'dan bir paket teslim alacağını duymuş. Sevro paketin *sen* olduğuna inanıyordu. Yedek kaynaklarımızın muazzam bir bölümünü bu saldırıya odakladı ve önemli varlıklarımızdan ikisini harcadı..."

O konuşurken annemin tavanda cızırdayan bir ampule dalgın dalgın bakışını izledim. Bu onun için nasıl bir şeydi? Bir annenin, oğlunun başka adamlar tarafından bu hale getirildiğini görmek? Derisindeki yara izlerine yazılmış, sessizlikle ve uzaklara dalan bakışlarla ifade edilen acıyı görmek? Kaç anne oğullarının ve kızlarının savaştan dönmesi için dua ederken, sonunda savaşın onları aldığını, dünyanın onları zehirlediğini ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaklarını anlamıştı?

Annem dokuz ay boyunca benim yasımı tutmuştu. Vazgeçtiği için suçluluk duyuyordu ve savaşın beni bir kez daha yutacağını öğrenirken, durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bilmenin çaresizliğini yaşıyordu. Son yıllarda istediğimi sandığım şeyi elde etmek için çok kişiyi ezip geçmiştim. Bu, hayattaki son şansımsa, bu kez doğru yapacaktım. Mecburdum.

"...ama şimdi asıl sorun malzeme değil. Esas ihtiyacımız insan gücü..."

"Dansçı... sus," dedim.

"Susayım mı?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Narol'a baktı. "Sorun ne?"

"Sorun yok. Bu konuyu sabah konuşuruz."

"Sabah mı? Darrow, dünya ayaklarının altından kayıyor. Diğer Kızıl klikler üzerindeki kontrolümüzü kaybettik. Oğullar bir sene daha dayanamaz. Sana durumu özetlemek zorundayım. Geri dönmene ihtiyacımız..."

"Dansçı, ben yaşıyorum," dedim, sormak istediğim bütün soruları düşünerek; savaşla, arkadaşlarımla, nasıl yıkıldığımla, Kısrak'la ilgili. Ancak bekleyebilirdi. "Ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun? Sizi tekrar karşımda görebildiğim için? Kardeşlerimi yıllardır görmedim. Dolayısıyla özetini yarın dinleyeceğim. Yarın savaş beni tekrar alabilir ama bu gece aileme aidim."

Çocukların sesini daha kapıya ulaşmadan duydum ve kendimi başka birinin rüyasında konuk gibi hissettim. Çocukların dünyasına uygun değildim. Ama annem tekerlekli sandalyemi metal ranzalarla, çocuklarla, şampuan kokularıyla ve gürültüyle dolu, sıkışık yatakhaneye sokarken konuyla ilgili pek söz hakkım yoktu. Çocuklardan beşi benim kanımdandı ve saçları ile yerdeki küçük sandaletlere bakılırsa duştan yeni çıkmışlardı. Daha uzun boylu, dokuz yaşındaki ikisi, altı yaşındaki diğer ikisine karşı birleşirken melek yüzlü bir kız çocuğu en büyük çocuğun bacağına kafasını vurup duruyordu. Çocuk onu henüz fark etmemişti. Odadaki altıncı çocuğu Lykos'ta anneme yaptığım ziyaretten hatırlıyordum. Uyuyamayan küçük kız. Kieran'ınkilerden biri. Başka bir ranzada oturmuş, parlak masal kitaplarının üzerinden diğer çocukları izliyordu ve beni ilk fark eden o oldu.

"Baba," diye seslendi, gözlerini iri iri açarak. "Baba..."

Kieran beni görünce Leanna'yla oynadığı zar oyunundan fırladı. Leanna daha yavaş kaldı. "Darrow," dedi Kieran ve bana koşarak sandalyemin hemen önünde durdu. Onun da sakalları uzamıştı. Yirmili yaşlarındaydı. Omuzları eskiden olduğu gibi çökük değildi.

Gözlerinde eskiden onu biraz aptal gibi gösterdiğini düşündüğüm ama şimdi delicesine cesur görünen, iyimser bakışlar vardı. Aniden kendini toparlayarak çocuklara yaklaşmalarını işaret etti. "Reagan, Iro, çocuklar. Gelin de kardeşimle tanışın. Gelip amcanızı selamlayın."

Çocuklar mahcup bir tavırla yanında sıralandılar. Odanın arka tarafında bir bebek güldü ve genç bir anne çocuğunu emzirdiği ranzadan doğruldu. "Eo?" diye fısıldadım. Kadın geçmişten bir görüntüydü. Küçük, kalp biçiminde yüzü. Gür, darmadağınık saçları. Nemli günlerde Eo'nunki gibi kabaran saçlar. Ama o Eo değildi. Gözleri daha küçük, burnu minicikti. Onda ateşten çok zarafet vardı. Ve o, karım gibi bir kız çocuğu değil, bir kadındı. Yanlış hatırlamıyorsam artık yirmi yaşında olmalıydı.

Hepsi bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

Delirdiğimi düşünüyor olmalıydılar.

Eo'nun kardeşi Dio dışında; onun yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Özür dilerim, Dio," dedim hemen. "Ona... çok benziyorsun."

Özürlerimi susturarak mahcubiyetimi engelledi. Söyleyebileceğim en nazikçe söz olduğunu söyledi. "Peki, bu kim?" diye sordum, kucağındaki bebeği işaret ederek. Küçük kızın saçları tuhaftı. Pas kızılıydı ve bir lastikle başının üzerinde bağlandığından, başının tepesinde küçük bir anten gibi görünüyordu. Koyu kızıl gözleri heyecanla beni izliyordu.

"Bu küçük şey mi?" diye sordu Dio, sandalyeme yaklaşarak. "Ah, bu, Deanna bize senin yaşadığını söylediğinden beri seninle tanıştırmak istediğim biri." Ağabeyime sevgi dolu gözlerle baktı. Elimde olmadan kıskandım. "İlk bebeğimiz. Kucağına almak ister misin?"

"Kucağıma mı?" dedim. "Hayır... Ben..."

Küçük kızın tombik elleri bana doğru uzandı ve ben daha tepki veremeden Dio kızını benim kucağıma bıraktı. Küçük kız kazağıma tutundu ve bacağımın üzerinde rahat edene kadar homurdanıp kıvrandı, sonra ellerini çırparak güldü. Ne olduğumun kesinlikle farkında değildi. Ellerimin neden yara izleriyle dolu olduğunu anlamıyordu. Sadece büyüklükleri ve Altın Armaları ilgisini çekmişti. Başparmağımı kaparak dişsiz ağzıyla ısırmaya çalıştı.

Onun dünyasında benim bildiğim dehşetler yoktu. Çocuğun tek gördüğü, sevgiydi. Teni bembeyaz ve yumuşacıktı. O bulutlardan yaratılmıştı, bense taştan. Gözleri annesininkiler gibi iri ve parlaktı. Tavırları ve ince dudakları Kieran'ınkilere benziyordu. Başka bir hayatta olsak, Eo'yla çocuğumuz böyle bir şey olurdu. Sonunda birleşenlerin biz değil de, ağabeyim ile onun ablası olduğunu bilse, karım çok gülerdi. Biz kısa ömürlü, küçük bir fırtınaydık. Belki Dio ve Kieran uzun ömürlü olurdu.

Jeneratörlerin yükünü azaltmak için tesisin ışıkları kısıldıktan uzun süre sonra amcam ve ağabeyimle odanın arkasındaki masaya oturduk ve Kieran bana yeni görevlerini anlattı; Turunculardan yırtıkKanatlara ve mekiklere bakım yapmayı öğreniyordu. Dio yatalı çok olmuştu fakat benimle bıraktığı bebeği şimdi kollarımda uyuyor, rüyaları onu diyardan diyara götürürken zaman zaman kıpırdanıyordu.

"Burası gerçekten de o kadar kötü değil," diyordu Kieran. "Aşağıda istiflenmekten daha iyi. Yemeğimiz var. Su akıtan duşlarımız var. Artık Sifon'da havayla yıkanmamız gerekmiyor. Tepemizde bir göl olduğunu söylüyorlar. Şu duşlar baş döndürücü şeyler. Çocuklar bayılıyor." Loş ışıkta çocuklarını izledi. Yataklarda ikişer ikişer yatıyor, uyurken sessizce kıpırdanıyorlardı. "Zor olan, onları bekleyenin ne olduğunu bilmemek. Madencilik mi yapacaklar? Ağlık'ta mı çalışacaklar? Ben hep öyle olacağını düşünmüştüm. Onlara bir görev, bir meslek bırakacağımı. Anlıyor musun?" Başımla onayladım. "Sanırım oğullarımın Cehennemdalgıcı olmalarını istiyordum. Senin gibi. Babamız gibi. Ama..." Omuz silkti.

"Artık gözleriniz açıldığı için bunlar anlamsız geliyor," dedi Narol. "Ayaklar altında çiğnendiğini bilirken öyle bir hayat bomboş geliyor."

"Evet," diye karşılık verdi Kieran. "O insanlar yüz yaşına kadar yaşasın diye sen otuz yaşında öl. Kesinlikle doğru değil. Çocuklarımın bundan daha fazlasına sahip olmasını istiyorum, kardeşim." Bana dikkatle baktı ve annemin bana devrimden sonra ne olacağını sorduğunu hatırladım. Nasıl bir dünya yaratıyorduk? Kısrak da aynı şeyi sormuştu. Eo'nun ise hiç düşünmediği bir şeydi. "Bundan daha fazlasına sahip olmalılar. Ares'i diğer herkes kadar ben de

seviyorum. Hayatımı ona borçluyum. Çocuklarımın hayatlarını da. Ancak..." Daha fazlasını söylemek istese de Narol'un bakışlarının ağırlığını hissederek başını iki yana sallayıp sustu.

"Devam et," dedim.

"Onun bundan sonra ne geleceğini bildiğinden emin değilim. Bu yüzden geri dönmene sevindim, kardeşim. Senin bir planın olduğunu biliyorum. Bizi kurtarabileceğini biliyorum."

Bunları çok fazla inanç ve güvenle söylemişti.

"Elbette bir planım var," dedim çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ancak ağabeyim memnuniyetle kupasını tekrar doldururken amcam gözlerime baktı ve yalanımı gördü; ikimiz de yaklaşan karanlığı hissediyorduk.

9

ARES'İN ŞEHRİ

Kahvemi yudumlayıp annemin benim için ikmal subayından aldığı bir kâse tahıl gevreğini yerken sabahın erken saatleriydi. Henüz kalabalığa hazır değildim. Kieran ve Leanna çoktan işe gitmişti. Ben de çocuklar okula hazırlanırken Dio ve annemle birlikte oturuyordum. Bu iyiye işaretti. İnsanlar çocuklarına eğitim vermeyi bıraktıklarında, vazgeçtiklerini anlardın. Kahvemi bitirdim. Annem biraz daha koydu.

"Koca bir demlik mi aldın?" diye sordum.

"Aşçı ısrar etti. Aslında iki tane vermeye çalıştı."

Kahvemi yudumladım. "Neredeyse gerçeği gibi."

"Gerçeği zaten," dedi Dio. "Ele geçirdiği ürünleri bize gönderen bir korsan var. Kahve sanırım Dünya'dan geliyor. Jamaka demişlerdi."

Hatasını düzeltmedim.

"Hey!" diye bir ses duyuldu koridordan. Annem sesi duyunca yerinden fırladı. "Azrail! Azrail! Çık dışarı da oynayalım!" Koridorda bir gümbürtü koptu ve ağır çizme sesleri duyuldu.

"**Unutma, Deanna bize kapıyı vurmamızı söyledi,**" dedi, gök gürültüsü gibi bir ses.

"Çok sinir bozucusun. Tamam." Kapı kibarca vuruldu. "Selamlar! Sevro Amca ve Kısmen Dostane Dev geldi."

Annem heyecanlanan yeğenlerimden birine işaret etti. "Ella, kapıyı aç." Ella ileri atıldı ve Sevro'ya kapıyı açtı. Sevro içeri

daldığı anda onu kapıp kucağına aldı. Ella mutlulukla çığlık attı. Üzerinde askerlerin akımZırhının içine giydikleri siyah ter emici tulum vardı. Koltukaltları terden ıslanmıştı. Beni görünce gözleri parladı ve Ella'yı bir yatağın üzerine fırlatıp kollarını öne uzatarak bana doğru koştu. Balta gibi yüzünde çarpık bir sırıtış ve göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkahayla üzerime atıldı. Mohikan saçları kirli ve sırılsıklamdı.

"Sevro, dikkat et!" dedi annem.

"Azrail!" Bana çarparak sandalyemi yana çevirdi ve beni neredeyse sandalyeden kaldırdığında dişlerim takırdadı; eskisinden daha güçlüydü ve tütün, motor yakıtı ve ter kokuyordu. Kucağıma atlamış heyecanlı bir köpek gibi yarı cıyaklıyor, yarı gülüyordu. "Yaşadığını biliyordum. Lanet olsun, biliyordum. Peri sürtükler beni kandıramaz." Geri çekildi ve çarpık bir sırıtışla yine bana baktı. "Seni lanet olasıca piç."

"Kelimelerine dikkat et!" diye tersledi annem.

Yüzümü buruşturdum. "Kaburgalarım."

"Ah, lanet olsun, affedersin birader." Beni sandalyeye geri bırakırken göz göze gelebilmemiz için çömeldi. "Bir defa söylemiştim, şimdi ikinci kez söylüyorum: Bu hayatta öldürülemeyecek iki şey varsa, biri cevizlerimin altındaki mantarlar, diğeri de lanet olasıca Marslı Azrail'dir. Ha ha!"

"Sevro!"

"Pardon, Deanna. Pardon."

Geri çekildim. "Sevro. Berbat... kokuyorsun."

"Beş gündür yıkanmadım," diyerek ve kasıklarını tutarak böbürlendi. "Burada bir Sevro çorbası var, evlat." Ellerini beline koydu. "Biliyor musun, sen çok... şey," anneme baktı ve bu kez diline hâkim olarak, "berbat görünüyorsun," dedi.

Bir adam içeri girip kapının yanındaki ışığı engelleyince odaya bir gölge çöktü. Çocuklar sevinçle Ragnar'ın etrafında toplanarak yürümesini zorlaştırıyorlardı.

"Selam, Azrail," dedi, çocukların gürültüsünün üzerinden.

Ragnar'ı gülümseyerek karşıladım. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Dövmeli ve solgun; buzullardaki evinin rüzgârları yüzünden bir gergedanın kıçı gibi nasırlıydı. Beyaz sakalı dört örgüde top-

lanmıştı ve kırmızı kurdelelerle örülmüş beyaz bir kuyruk dışında bütün saçını tıraş etmişti. Çocuklar kendilerine hediye getirip getirmediğini sordular.

"Sevro." Öne eğildim. "Gözlerin..."

Sevro yaklaştı. "Beğendin mi?" O buruşuk, keskin hatlı yüzündeki gözleri artık kirli Altın sarısı değil, Mars toprağı kadar kızıldı. Daha iyi görebilmem için gözkapaklarını kaldırdı. Lens değillerdi. Ve sağdaki gözü de artık biyonik değildi.

"Lanet olsun. Kendini mi Oydurdun?"

"Hem de ustasına. Sevdin mi?"

"Muhteşem olmuşlar. Tam senlik olmuş."

Yumruklarını birleştirdi. "Bunu söylediğine sevindim. Çünkü sana aitler."

Kanım çekildi. "Ne?"

"Seninkiler."

"Benim neyim?"

"Gözlerin!"

"Gözlerim..."

"Kısmen Dostane Dev seni kurtarırken kafa üstü falan mı düştün? İsyan'a destek olarak Tinos'a malzeme getirmek için Mickey'nin Yorkton'daki yerini yağmaladığımızda ki ürkütücü bir yer olduğunu söylemeliyim, bir dondurucuda senin gözlerini buldum. Senin onları kullanmayacağını düşündüm, dolayısıyla..." Mahcup bir tavırla omuz silkti. "Ben de bana takmasını istedim. Bilirsin. Bizi daha da yakınlaştırması için. Senden bir yadigâr. O kadar da tuhaf değil, değil mi?"

"Ona tuhaf olduğunu söyledim," dedi Ragnar. Kızlardan biri onun bacağına tırmanıyordu.

"Gözlerini geri istiyor musun?" diye sordu Sevro, aniden endişelenerek. "Geri verebilirim."

"Hayır!" dedim. "Sadece ne kadar deli olduğunu unutmuşum."

"Ah." Gülerek omzuma bir şaplak indirdi. "İyi. Ben de ciddi bir şey olduğunu sandım. Yani onları kullanmaya devam edebilir miyim?"

"Mal bulanındır," dedim, omuz silkerek.

"Lykos'lu Deanna, oğlunu askeri konular için ödünç alabilir miyiz?" diye sordu Ragnar, anneme. **"Yapacak çok işi var. Öğrenmesi gereken çok şey."**

"Sağ salim geri getirirseniz olur. Yanınıza biraz kahve alın. Şu çorapları da çamaşırhaneye bırakın." Annem yeni yamanmış çoraplarla dolu bir torbayı Ragnar'ın kollarına bıraktı.

"Nasıl istersen."

"Ya hediyeler?" diye sordu yeğenlerimden biri. "Hiçbir şey getirmedin mi?"

"Benim sana bir hediyem var..." dedi Sevro.

Annem ve Dio aynı anda, "Sevro, hayır!" diye bağırdılar.

"Ne?" Sevro bir poşet çıkardı. "Bu seferki sadece şeker."

"...o anda Ragnar, Çakıl'a takıldı ve aracın arkasından düştü," dedi Sevro, kahkahalar atarak. "Keriz." Tekerlekli sandalyemi taş koridorda umursamaz bir hızla iterken tepemde şekerini yiyordu. Yine hızlandı ve bir duvara çarpana kadar sandalyenin arkasına bindi. Acıyla irkildim. "Yani doğruca denize düştü. Fırtına vardı, dostum. Dalgalar şalomaGemisi kadardı. Yardımıma ihtiyacı olacağını düşünerek ben de peşinden atlamak üzereydim ama tam o anda devasa bir... Ona ne dendiğini bilmiyorum. Oyulmuş bir yaratık..."

"İblis," dedi Ragnar, arkadan. Onun peşimizden geldiğini fark etmemiştim. **"Hel'in üçüncü katından bir deniz iblisiydi."**

"Tabii." Sevro beni bir köşeden döndürürken sandalyeyi duvara o kadar sert sürttü ki dilimi ısırdım ve Oğullar'ın pilotlarından birçoğu koşarak kaçıştı. Biz devam ederken arkamdan bakakaldılar. "Şu deniz," Sevro, Ragnar'a baktı, "iblisi, galiba Ragnar'ın lezzetli bir midye olduğunu düşündü ve onu neredeyse suya çarpar çarpmaz tek lokmada yutuverdi. Bunu görünce Ekşisurat'la kahkahalara boğulduk; kesinlikle çok komikti ve Ekşisurat'ın komediyi ne kadar sevdiğini bilirsin. Fakat sonra yaratık dalmaya karar verdi. Hemen aracın arkasından atladım. Lanet olasıca Termik Deniz'in dibine doğru yüzerken lanet olasıca deniz," yine Ragnar'a baktı, "*iblisini* kovalıyor, akımYumruğumla ateş ediyordum. Basınç artıyordu. Tulumumdan ses geliyordu. Öleceğimi sandığım anda Ragnar

aniden pullu sürtüğü keserek içinden çıktı." Bana doğru eğildi. "Ama nereden çıktığını tahmin et? Haydi, tahmin et. Tahmin et!"

"Sevro, Ragnar deniz iblisinin kıçından mı çıktı?" diye sordum.

Sevro kahkahalarla sarsıldı. "Evet! Tam kıçından çıktı. Bok gibi dışarı fırladı..." Sandalyem aniden durdu. Sevro'nun sesi kesildi, bir gümbürtü koptu ve kayma sesi duyuldu. Sandalyem yine hareket etti. Başımı kaldırdığımda Ragnar'ın sandalyeyi sakince ittiğini gördüm. Sevro arkamızdaki koridorda değildi. Kaşlarımı çatarak nereye gittiğini merak ediyordum ki sonunda bir yan koridordan önümüze fırladı.

"Seni! Ucube!" diye bağırdı Sevro. "Ben bir terörist savaş lorduyum! Beni oradan oraya fırlatmaktan vazgeç. Şekerimi düşürdüm!" Sevro koridorun zeminine baktı. "Bir dakika. Nerede bu? Lanet olsun, Ragnar. Şekerlemem nerede? Onu almak için kaç kişiyi öldürmek zorunda kaldığımı biliyor musun sen? Altı! Tamı tamına altı!" Ragnar tepemde sessizce geviş getiriyordu ve muhtemelen yanılsam da gülümsediğini gördüğümü sandım.

"Ragnar, dişlerini mi fırçaladın? Harika görünüyorlar."

"Teşekkür ederim," dedi, iki buçuk metre boyundaki bir adamın şekerleme dolu ağzıyla yapabileceği kadar böbürlenerek. **"Sihirbaz eski dişlerimi çıkardı. Çok acı verdiler. Bunlar yeni. Güzeller, değil mi?"**

"Sihirbaz Mickey," diyerek doğruladım.

"O işte. Tinos'tan ayrılmadan önce bana okumayı da öğretti." Ragnar on dakika sonra hangara girene kadar yanından geçtiğimiz bütün tabelaları okuyarak bunu kanıtladı. Sevro arkamızdan geliyor, hâlâ kaybettiği şekeri için sızlanıyordu. Toplum standartlarına göre hangar tıkış tıkıştı ama yine de neredeyse otuz metre yüksekliğinde ve altmış metre genişliğindeydi. Lazer matkaplarıyla kayanın içine oyulmuştu. Zemin taştı ve motor alevleriyle kapkara olmuştu. Yepyeni üç yırtıkKanadın yanında çok sayıda köhne mekik duruyordu. İki Turuncu, Kızıllara gemi bakımını öğretiyordu ve yanlarından hızla geçerken dönüp bana baktılar. Burada kendimi yabancı gibi hissediyordum.

Karışık bir asker grubu hırpalanmış bir mekikten uzaklaşıyordu. Bazılarının zırhları hâlâ üzerlerindeydi ve omuzlarından kurt pe-

lerinleri sarkıyordu. Diğerlerin ya belden yukarısı çıplaktı ya da iç tulumlarına kadar soyunmuşlardı.

"Patron!" diye bağırdı Çakıl, Palyaço'nun kolunun altından. Her zamanki kadar tombuldu. Palyaço'yu kolundan tutarak çekiştirirken bana sırıtıyordu. Palyaço'nun kabarık saçları terle matlaşmıştı ve daha kısa boylu olan Çakıl'a yaslanıyordu. Hâlâ hatırladıkları adammışım gibi, ikisinin de yüzleri neşeliydi. Çakıl, Palyaço'yu omzundan iterek bana sarıldı. Palyaço da gülünç bir tavırla reverans yaptı.

"Uluyanlar göreve hazır, Primus," dedi. "Patırtı için özür dileriz."

"İşler biraz ters gitti," diye açıkladı Çakıl, ben konuşamadan.

"Son derece ters gitti. Sende bir farklılık var, Azrail." Palyaço ellerini beline koydu. "Daha... zayıf görünüyorsun. Saçlarını mı kestirdin? Sakın söyleme. Sakal... insanı feci ince gösterir."

"Fark ettiğine sevindim," dedim. "Ve kalmanıza da, olanlar düşünülürse."

"Beş yıldır bize yalan söylemeni mi kastediyorsun yoksa?"

"Evet, o da var," dedim.

Palyaço, içini dökmeye hazırlanarak, "Eh..." dedi ama Çakıl onun omzunu dürttü.

"Elbette kalacaktık, Azrail!" dedi, tatlı bir tavırla. "Bu bizim ailemiz..."

"Ama taleplerimiz var..." diye devam etti Palyaço, bir parmağını sallayarak. "Eğer tam hizmetimizi istiyorsan. Ancak... şimdilik gitsek iyi olur. Korkarım kıçımda bir şarapnel var. Bu yüzden izninizi istiyorum. Haydi, Çakıl. Revire."

"Hoşça kal, patron!" dedi Çakıl. "Ölmediğine sevindim!"

"Ekip yemeği saat sekizde!" diye seslendi Sevro, arkalarından. "Gecikmeyin. Kıçındaki şarapnel mazeret değil, Palyaço."

"Baş üstüne, efendim!"

Sevro sırıtarak bana döndü. "Onlara bir pasçı olduğunu söylediğimde tipler gözlerini bile kırpmadı. Hemen aileni kaçırmamız için Rag ve benimle geldiler. Yine de onlara neyin ne olduğunu anlatmak zordu. Bu taraftan."

Çakıl ve Palyaço'nun indiği geminin yanından geçerken karnına uzanan rampayı gördüm. İki çocuk geminin içinde çalışıyor,

yerleri hortumlarla temizliyorlardı. Kahverengimsi kızıl renkteki su rampadan hangar zeminine akıyor, bir gidere değil, dar bir oluktan hangarın kenarına doğru süzülerek gözden kayboluyordu.

"Bazı babalar oğullarına gemiler veya villalar bırakır. Puşt Ares bana bu iğrenç acı ve sefalet kovanını bıraktı."

"*Lanet olsun*," diye fısıldadım, baktığım şeyin ne olduğunu anlarken.

Hangarın ötesinde sarkıtlardan oluşan, tersine bir yeraltı ormanı vardı. Yapay yeraltı şafağında parıldıyordu. Sadece kaygan gri yüzeylerden süzülen sudan değil, limanlardan, kışlalardan ve Ares'in en büyük kalesini güçlendiren dizi dizi alıcıların ışıklarından. İkmal gemileri, çok katlı güvertelerin arasında gidip geliyordu.

"Bir sarkıtın içindeyiz." Hayretle güldüm. Ancak altımdaki dehşete bakınca omuzlarımdaki ağırlık ikiye katlandı. Sarkıtın yüz metre kadar altında bir mülteci kampı vardı. Burası bir zamanlar Mars'ın kayalıklarına oyulmuş bir yeraltı şehriydi. Binaların arasındaki sokaklar o kadar derindi ki daha çok minyatür kanyonlara benziyorlardı. Dev mağaranın zeminine yayılmış şehir, kilometrelerce ötedeki duvarlara kadar uzanıyordu ve o duvarlara da arı kovanı gibi evler yapılmıştı. Sokaklar kumtaşında zikzaklar çizerek yukarı çıkıyordu. Ancak onun üzerinde çatısız yeni bir şehir görünüyordu. Bir mülteci şehri. Birbirine karışan tenler, kumaşlar ve saçlar, tuhaf bir deniz gibi dalgalanıyordu. Çatılarda uyuyorlardı. Sokaklarda. Merdiven basamaklarında. Gama, Omikron, İpsilon'un metalden gelişigüzel yapılmış sembollerini görüyordum. Halkımı böldükleri on iki klanın hepsi.

Manzara karşısında nutkum tutulmuştu. "Kaç kişiler?"

"Biliyorsam namerdim. En az yirmi maden. Daha büyük H-3 kaynaklarının yakınındakilere oranla Lykos küçük kalıyordu."

"Dört yüz altmış beş bin. Kayıtlara göre," dedi Ragnar.

"Sadece yarım milyon mu?" diye fısıldadım.

"Çok daha fazla gibi görünüyor, değil mi?"

Başımla onayladım. "Neden buradalar?"

"Onlara barınak sağlamalıydık. Zavallıların hepsi Çakal'ın saldırdığı madenlerden geldi. Oğullar'ın varlığından şüphelendiği anda havalandırmadan achlys-9 basıyor. Görünmez bir soykırım."

Bütün vücudum ürperdi. "Tasfiye Protokolü. İfşa olmuş madenler için Kalite Kontrol Kurulu'nun son önlemi. Bütün bunları gizli tutmayı nasıl başardınız? Sinyal bozucularla mı?"

"Evet. Ve iki kilometreden daha derindeyiz. Benim babalık Toplum'un veritabanındaki topoğrafik haritaları değiştirmiş. Altınlar burayı, helyum-3 kaynağı üç asırdan önce tükenmiş bir kayalık olarak görüyor. Şimdilik yeterince akıllıca."

"Herkesin karnını nasıl doyuruyorsunuz?"

"Doyurmuyoruz. Yani, çabalıyoruz ama bir aydır Tinos'ta hiç fare yok. İnsanlar ayaklı başlı uyuyor. Mültecileri sarkıtlara taşımaya başladık fakat hastalıklar yayılmaya başladı bile. Yeterince ilacımız yok. Ve Oğullarımın hastalanması riskini göze alamam. Onlar olmazsa gücümüzü kaybederiz. Sadece kesilmeyi bekleyen hasta bir sığıra döneriz."

"Ve ayaklandılar," dedi Ragnar.

"Ayaklandılar mı?"

"Evet, onu neredeyse unutuyordum. Tayınları yarıya indirmek zorunda kaldık. Zaten çok azdılar. Aşağıdaki o nankör alçaklar bundan hiç hoşlanmadı."

"Ben aşağı inmeden birçoğu öldü."

"Tinos'un Kalkanı," dedi Sevro. "Benden daha çok sevildiği kesin. Tayınlar için onu suçlamıyorlar ama en azından Dansçı'dan daha çok seviliyorum çünkü korkutucu bir miğferim var ve o benim yapamadığım zorlu işlerden sorumlu. İnsanlar çok aptal. Adam onlar için didiniyor ama hepsi onun aptal bir pinti olduğunu sanıyor. En azından Oğullar onu seviyor... bir de amcan."

"Bin yıl geri gitmiş gibiyiz," dedim, umutsuzca.

"Jeneratörler dışında büyük ölçüde öyle. Taşın altından akan bir nehir var. Dolayısıyla suyumuz, hijyenimiz ve bazen de elektriğimiz var. Ve... başka şeyler de. Suç. Cinayet. Tecavüz. Hırsızlık. Şu Gamaları herkesten ayırmak zorunda kaldık. Geçen hafta Omikronlardan bir grup, küçük bir Gama çocuğunu astı ve göğsüne Altın Arma'yı oyup kollarındaki Kızıl Armalarını kazıdılar. Altın sevici bir köle olduğunu söylediler. Daha on dört yaşındaydı."

Midem bulandı. **"Işıkları açık tutuyoruz. Geceleri bile."**

"Evet. Kapatırsak... aşağısı cehenneme dönüyor." Sevro aşağıdaki şehre bakarken yorgun görünüyordu. Arkadaşım çatışmayı iyi bilirdi ama bu bambaşka bir savaştı.

Şehre bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi bütün hayatını bir duvarı kazarak geçirmiş ama sonunda diğer tarafa çıkmayı başardığında kendini başka bir hücrede bulmuş bir mahkûm gibi hissediyordum. Aslında her zaman başka bir hücre olacaktı. Bir tane daha. Bir tane daha. Bu insanlar yaşamıyordu. Hepsi sadece sonucu ertelemeye çalışıyordu.

"Eo'nun istediği bu değildi," dedim.

"Eh... evet." Sevro omuz silkti. "Hayal kurmak kolaydır. Savaşmak değil." Düşünceli bir tavırla dudağını ısırdı. "Cassius'u gördün mü hiç?"

"Son gün, iki kez. Neden?"

"Ah, özel bir nedeni yok." Gözleri parıldayarak bana döndü. "Babalığı o öldürdü de."

10

SAVAŞ

"Toplum'umuz savaşta..." dedi Dansçı, Ares'in Oğulları'nın komuta odasında. Tesis kubbeliydi, kayalıklara oyulmuştu, yukarıdan gelen soluk, mavimsi ışıkla ve merkezi holografik ekranların etrafına dizilmiş bilgisayar terminallerinin haleleriyle aydınlanıyordu. Dansçı, Mars'ın Termik Deniz'inin mavi ışığına boyanmış halde, ekranın yanında duruyordu. Ragnar, Oğullar'ın tanımadığım daha yaşlı birkaç üyesi ve Luna'nın üstünRenk çevrelerinde yaygın olduğu şekilde beni dudaklarımdan zarifçe öperek karşılayan Theodora da yanımızdaydı. Siyah üniformasıyla bile zarif bir görünüşü vardı ve otoriter havası hissediliyordu. Uluyanlarım gibi, o da Zafer'den sonra Augustus tarafından bahçedeki ziyafete davet edilmemişti. Jüpiter'e şükürler olsun ki, yeterince önemli bulunmamışlardı. Sevro, ortalık cehenneme döner dönmez Çakıl'ı onu Hisar'dan çıkarması için göndermişti. O zamandan beri Oğullar'la birlikteydi; Dansçı'nın propagandasına ve istihbarat birimlerine yardım ediyordu.

"...Sadece buradaki ve bütün Sistem'deki diğer hücrelerimizle gerçekleştirdiğimiz İsyan'dan söz etmiyorum. Altınlar kendi *aralarında* da savaşıyorlar. Senin Zafer'inde Roque ve Çakal, Arcos ve Augustus'u en sadık destekçileriyle birlikte öldürdükten sonra yörüngedeki donanmayı ele geçirmek için önceden planlanmış bir oyun oynadılar. Virginia veya Telemanusların bahçede öldürülen Altınların gemilerini toplamalarından korkuyorlardı. Gerçekten

de Virginia sadece babasının gemilerini değil, Arcos'un üç gelininin komutasındakileri de toparladı. Sonunda Deimos'ta çatıştılar. Roque'un filosu sayıca az olmasına rağmen Kısrak'ınkini ezdi ve onları püskürttü."

"O halde yaşıyor," dedim, bu bilgiye nasıl tepki vereceğim konusunda temkinli olduklarını bilerek.

"Evet," dedi Sevro, diğerleri gibi beni dikkatle izlerken. "Bildiğimiz kadarıyla yaşıyor." Ragnar bir şey söyleyecek gibiydi ama Sevro onun sözünü kesti: "Dansçı, ona Jüpiter'i göster."

Bakışlarım Ragnar'a takılı kalmışken Dansçı elini salladı ve holografik ekranda büyük gaz devi Jüpiter belirdi. Gezegenin etrafında altmış üç tane asteroitimsi yapay uydu ve Jüpiter'in dört büyük uydusu –Europa, Io, Ganymede ve Calisto– vardı.

"Çakal ve Hükümdar'ın başlattığı temizlik, sadece bahçedeki otuz suikastla sınırlı kalmadı; bütün Güneş Sistemi'nde sayısı üç yüzü aşan suikastla, etkileyici bir operasyondu. Çoğu Olimpik Şövalyeler veya Pretoryenler tarafından gerçekleştirildi. Hükümdar'ın Mars'taki önemli düşmanlarını ortadan kaldırmak için Çakal tasarlayıp önermişti fakat Luna ve bütün Toplum'u kapsadı. İşe de yaradı; hem de çok iyi. Ancak çok büyük bir hata yaptılar. Bahçede Revus au Raa ve dokuz yaşındaki torununu öldürdüler."

"Io'nun BaşValisi," dedim. "Uydu Lordlarına bir mesaj göndermek için mi?"

"Evet. Ne var ki geri tepti. Zafer'den bir hafta sonra, Hükümdar'ın, Uydu Lordlarının sadakatini garantilemek için Luna'da rehin tuttuğu çocukları kaçtı. İki gün sonrasında Raa'nın vârisleri *Classis Saturnus*'un tamamını çaldı. Calisto'daki limanda duran Sekizinci filonun tamamı. Ganymede'den Cordovanların yardımıyla.

"Raa'lar, Io'nun Jüpiter'in Uydularından ayrıldığını, bundan böyle Virginia au Augustus'a ve Arcos'un vârislerine bağlı olduklarını ve Hükümdar'a savaş açtıklarını ilan etti."

"İkinci bir Uydu İsyanı. Rhea'nın yakılışından altmış yıl sonra," dedim, yavaşça gülümseyerek. Kısrak, kocaman bir gezegen sisteminin başındaydı. Beni terk etmesine, onu her düşündüğümde içimde bir huzursuzluk belirmesine rağmen bu bizim için iyi ha-

berdi. Hükümdar'ın tek düşmanı biz değildik. "Uranüs ve Satürn de katıldı mı? Neptün kesin katılmıştır."

"Hepsi katıldı."

"Hepsi mi? O halde umut var..." dedim.

"Öyle sanırsın, değil mi?" diye mırıldandı Sevro.

Dansçı açıkladı: "Uydu Lordları da bir hata yaptı. Hükümdar'ın Mars'la cebelleşeceğini ve Çekirdek'te adiRenklerin isyanıyla uğraşacağını sanıyorlardı. Dolayısıyla altı yüz milyon kilometre ötedeki isyanı bastırmak için yeterince büyük bir filoyu en azından üç yıl boyunca gönderemeyeceğini düşünüyorlardı."

"Ve çok yanıldılar," dedi Sevro. "Aptallar. Hazırlıksız yakalandılar."

"Bir filo göndermesi ne kadar sürdü?" diye sordum. "Altı ay mı?"

"Altmış üç gün."

"Bu imkânsız, sadece yakıt lojistiği bile..." Biz daha Mars'ı almadan, Küller Lordu'nun gezegen yörüngesinde Bellonaları desteklemek için yola çıktığını hatırlayınca lafım yarım kaldı. O zaman haftalarca ötedeydi. O halde Çeper'e doğru devam edip Kısrak'ı sonuna kadar izlemiş olmalıydı.

"Toplum Hava Kuvvetleri'nin gücünü herkesten daha iyi biliyorsun. Onlar bir savaş makinesi," dedi Dansçı. "Lojistik ve operasyon sistemleri mükemmel. Çeper'in hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacı olursa, Hükümdar'ın bir sefer başlatması o kadar zorlaşırdı. Hükümdar bunu biliyordu. Dolayısıyla bütün Kılıç Donanması'nı doğruca Jüpiter'e gönderdi. Yaklaşık on aydır da oradalar."

"Roque pis bir iş çıkardı," dedi Sevro. "Ana filonun önüne geçti ve yaşlı Nero'nun geçen yıl çalmayı denediği uyduKırıcıyı ele geçirdi."

"Bir uyduKırıcı mı çaldı?"

"Evet ya, inanması zor, biliyorum. *Colossus* adını verdi ve sancak gemisi yaptı. Puşt. Çok acayip bir makine. *Pax* onun yanında minicik kalır."

Yukarıdaki holo, Hükümdar'ın Jüpiter'e gelen filosunu ve onları karşılayan uyduKırıcıyı gösteriyordu. Savaşla dolu günler, haftalar ve aylar ekranda hızla akıp geçiyordu.

"Boyutları... manyakça," dedi Sevro. "Her filo, senin Bellonalara saldırmak için topladığın ittifakın iki katı büyüklüğünde..."

Konuşmaya devam ediyordu ama ben hızla geçen savaş aylarını izliyor, dünyaların bensiz dönmeye devam ettiğini anlıyordum.

"Octavia, Küller Lordu'nu kullanmazdı," dedim, dalgın bir tavırla. "Asteroit kuşağını geçse bile uzlaşma olmazdı. Çeper asla teslim olmazdı. O halde onlara kim liderlik ediyor? Aja mı?"

"Roque au Götyalayan Fabii," diye hırladı Sevro.

"Bütün filoya o mu komuta ediyor?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"İnanılmaz, değil mi? Mars Kuşatması ve Deimos Savaşı'ndan sonra adeta Çekirdek'in lanet olasıca evladı haline geldi. Efsanelerden çıkmış tam bir Demir Altın. Bunca zaman onu kandırmış olman ya da Enstitü'deyken alay konusu olmasını geçiyorum. Bu adam üç şeyde iyi: sızlanmak, insanları sırtından vurmak ve filoları yok etmek."

"Ona Deimos'un Şairi diyorlar," dedi Ragnar. **"Savaşta tam anlamıyla yenilmez. Kısrak ve titanlarına karşı bile. Çok tehlikeli."**

"Kısrak filo savaşından anlamaz ki," dedim. Kısrak savaşabilirdi. Ancak o daha siyasi bir yaratıktı. İnsanları birbirine bağlardı. Fakat konu ham taktik olduğunda, bu Roque'un alanıydı.

İçimdeki savaş lordu, bu kadar uzun süre uzakta kalmanın yasını tutuyordu. İkinci Uydu İsyanı gibi muhteşem bir olayı kaçırmıştım. Çoğu askeri açıdan güçlü, sadece dördünün bile toplamda yüz milyondan fazla nüfusu olan altmış yedi uydu. Filo çatışmaları. Yörünge bombardımanları. Teknolojik zırhlara bürünmüş ordularla asteroitler arasında saldırı manevraları. Bu tam benim oyun alanımdı. Oysa içimdeki adam, o kutuda olmasam, bu odadaki insanların bir kısmının bugün burada olamayacağını biliyordu.

Her şeyi çok fazla içselleştirdiğimi anladım ve iletişim kurmaya karar verdim.

"Zamanımız azalıyor, değil mi?"

Dansçı başıyla onayladı. "Roque geçen hafta Calisto'yu aldı. Artık sadece Ganymede ve Io dayanıyor. Uydu Lordları yenilirse, o donanma ve beraberindeki Lejyonlar, bize karşı Çakal'a yardım etmek üzere buraya dönecekler. Toplum'un bütün birleşmiş askeri gücünün tek hedefi haline geleceğiz ve kökümüzü kazıyacaklar."

Fitchner'ın bombalardan nefret etmesinin nedeni buydu. Onlar dikkat çekiyor, uyuyan devi uyandırıyordu.

"Peki, ya Mars? Bizim savaşımız ne durumda? Lanet olsun, biz neyin savaşını veriyoruz ki?"

"Ne durumda mı? Lanet olasıca bir fiyasko," dedi Sevro. "Sekiz ay kadar önce açık savaşa dönüştü. Oğullar dayandı. Orion'un nerede olduğunu bilmiyorum ama öldüğünü tahmin ediyoruz. *Pax* ve gemilerin gitti. Ve şimdi kuzeyde Oğullar'la ilgisi olmayan milis güçleri ayaklanıyor, sivilleri katlediyor ve Ordu'nun hava birimleri tarafından yok ediliyor. Onlarca şehirde toplu grevler ve geniş protestolar var. Hapishaneler siyasi mahkûmlarla dolup taşıyor, dolayısıyla onları toplu idamlara sürüklediklerini bildiğimiz uydurma kamplara taşıyorlar."

Dansçı birkaç holo açtı ve ormanda ya da çölde büyük hapishanelere benzeyen bulanık bina görüntüleri belirdi. Yakınlaştırdığında, silah tehdidiyle nakliye araçlarından indirilerek beton yapıların içine doldurulan adiRenkler göründü. Sonra görüntülerde moloza dönüşmüş sokaklar belirdi. Maskeli ve Kızıl pazıbentli adamlar şehir trenlerinin kalıntılarından yükselen dumanların arasından ateş ediyordu. Aralarına bir Altın indi. Görüntüler kesildi.

"Onlara bütün gücümüzle saldırıyoruz," dedi Sevro. "Ciddi şeyler başardık. Bir düzine gemi ve iki muhrip çaldık. Termik Komuta Merkezi'ni yerle bir ettik..."

"Ve şimdi de yeniden inşa ediyorlar," dedi Dansçı.

"O halde tekrar havaya uçururuz," diye tersledi Sevro.

"Bir şehri bile idare edemezken mi?"

"Bu Kızıllar savaşçı değil." Ragnar ikisinin konuşmasını böldü. **"Gemileri uçurabilirler. Silahları ateşleyebilirler. Bomba döşeyebilirler. Grilerle savaşabilirler. Ama bir Altın geldiğinde eriyip gidiyorlar."**

Derin bir sessizlik çöktü. Ares'in Oğulları gerillaydı. Sabotajcılar. Casuslar. Oysa bu savaşta Lorn'un sözleri kulaklarımda çınlıyordu: *Koyun, aslanı nasıl öldürür? Onu kanıyla boğarak.*

"Mars'taki bütün sivil ölümleri için bizi suçluyorlar," dedi Theodora, bir süre sonra. "Bir cephane üretim tesisini bombaladığımızda iki kişi ölüyorsa, iki bin kişiyi öldürdüğümüz söyleniyor. Her protesto gösterisinde Toplum ajanları kalabalığın arasına sızıyor ve Gri subaylara ateş açıyor ya da intihar yeleklerini ateşliyor. O

görüntüler basına yayılıyor. Kameralar kapandığında ise Griler evlere baskınlar yapıp taraftarları yok ediyorlar. OrtaRenkler. AdiRenkler. Fark etmiyor. Huzursuzluğu zapt ediyorlar. Sevro'nun dediği gibi, kuzeyde açık bir ayaklanma var."

"Kızıl Lejyon denen bir grup, buldukları bütün üstünRenkleri katlediyor," dedi Dansçı, asık yüzle. "Eski dostumuz onların liderlerine katıldı. Harmony."

"Ona yakışır."

"Onları bize karşı zehirledi. Emirlerimizi dinlemiyorlar, biz de onlara silah göndermeyi kestik. Ahlaki liderliğimizi kaybediyoruz."

"Sesi ve şiddeti olan, dünyayı yönetir," diye mırıldandım.

"Arcos mu?" diye sordu Theodora. Başımla onayladım. "Keşke burada olsaydı."

"Bize yardım edeceğinden emin değilim."

"Ne yazık ki ses, şiddetsiz olmuyor gibi görünüyor," dedi Pembe. Bacak bacak üzerine attı. "Bir isyanın en büyük silahı *spiritus*'tur. Değişimin ruhu. Zihinde umut bulan, gelişen ve yayılan o küçük tohum. Ancak o fikri ekme becerisi, hatta fikrin kendisi bile elimizden alındı. Mesajımız çalındı. Çakal dillerimizi kesti. Artık sesimiz yok."

O konuşurken diğerleri dinliyordu. Altınların yapacağı gibi onun gönlünü hoş tutmak için değil; neredeyse Dansçı'nın dengiymiş gibi.

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," dedim. "Açık savaşı başlatan neydi? Çakal, Fitchner'ın ölümünü medyaya yaymadı. Oğullar'ı sessizce tasfiye etmek istediği kesin. Katalizör neydi? Ayrıca, sessiz olduğumuzu söylüyorsun fakat Fitchner'ın madenlere ve diğer her yere yayın yapabilen bir iletişim ağı vardı. Eo'nun ölümünü kitlelere o gösterdi. Onu İsyan'ın yüzü haline getirdi. Çakal onu da mı ortadan kaldırdı?" Endişeli yüzlerine baktım. "Bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

"Ona söylemediniz mi daha?" diye sordu Sevro. "Ben yokken ne halt ediyordunuz, burnunuzu mu karıştırıyordunuz?"

"Darrow ailesiyle birlikte olmak istedi," dedi Dansçı, sertçe. İç çekerek bana döndü. "Ares öldürüldükten ve sen yakalandıktan sonraki bir ayda Çakal'ın saldırılarıyla dijital ağımız büyük ölçüde yok oldu. Çakal'ın adamları Agea'daki üssümüze saldırmadan önce Sevro bizi uyarmayı başardı. Yeraltına indik. Malzemeleri kurtardık

fakat çok sayıda insan kaybettik. Binlerce Oğul. Eğitimli operatörler. Sonraki üç ay boyunca seni bulmaya çalıştık. Luna'ya giden bir nakliye aracını ele geçirdik ama sen içinde değildin. Hapishaneleri aradık. Rüşvetler verdik. Ama hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştun. Sonra Çakal seni Agea'daki hisarın basamaklarında idam etti."

"Bütün bunları biliyorum."

"Eh, bilmediğin şey, Sevro'nun bundan sonra ne yaptığı."

Arkadaşıma baktım. "Ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni." Holonun kontrolünü alarak Jüpiter'i kaldırdı ve yerine benim görüntümü açtı. On altı yaşındaki halim. Mickey bir elektrikli testereyle tepemde dikilirken ameliyat masasının üzerinde yatan cılız, solgun ve çıplak vücudum. Sırtımın ürperdiğini hissettim ama o benim sırtım bile değildi. Sayılmazdı. Aslında bu insanlara aitti. Devrime. Ne yaptığını anladığımda kendimi... kullanılmış gibi hissettim.

"Ortaya çıkardın."

"Aynen öyle," dedi Sevro, kaşlarını çatarak. Bütün bakışların bana döndüğünü hissederken, Tinos'taki mültecilerin çatılarında neden benim silahımın resminin olduğunu şimdi anlıyordum. Bir zamanlar Kızıl olduğumu hepsi biliyordu. İçlerinden birinin, bir Demir Yağmur'la Mars'ı fethettiğini biliyorlardı.

Savaşı ben başlatmıştım.

"Oyulmanın görüntülerini bütün madenlere gönderdim. Bütün holoSitelere. Bu lanet olasıca Toplum'un her milimetresine. Altınlar seni öldürüp kurtulabileceklerini sandılar. Seni yenebileceklerini ve ölümünü anlamsız kılabileceklerini. Bunun olmasına asla izin veremezdim." Elini masaya vurdu. "Annem gibi senin de isimsiz bir şekilde sisteme kurban gitmene izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Mars'ta senin adını bilmeyen tek bir Kızıl bile yok, Azrail. Dijital dünyada, bir Kızıl'ın yükselerek bir Altın prense dönüştüğünü ve Mars'ı fethettiğini bilmeyen tek bir kişi bile yok. Seni bir efsaneye dönüştürdüm. Ve şimdi ölümden geri döndün. Artık bir şehit değilsin. Kızılların bütün hayatları boyunca beklediği lanet olasıca mesihsin."

11

HALKIM

Hangarın kenarından bacaklarımı sallandırmış, altımdaki şehri izliyordum. Binlerce kısık ses, dalgalanan bir yaprak denizi gibi yükseliyordu. Mülteciler yaşadığımı biliyordu. Duvarlara sapanOrak resimleri çizilmişti. Çatılara. Kaybolmuş bir halkın umutsuz, sessiz çığlığı. Altı yıl boyunca onların arasına dönmek istemiştim fakat şimdi onlara bakarken, yaşadıkları zorlukları görürken, Kieran'ın sözlerini hatırlarken, umutlarında boğulduğumu hissediyordum.

Çok fazla şey bekliyorlardı.

Bu savaşı kazanamayacağımızı anlamıyorlardı. Altınlarla kafa kafaya çarpışamayacağımızı Ares bile biliyordu. O halde onları nasıl ayağa kaldıracaktım ki? Onlara yolu nasıl gösterecektim?

Tek korkum onlara istediklerini verememek de değildi; Sevro gerçeği açıkladığında, arkamızda bıraktığımız köprüleri de yakmıştı. Artık geri dönüşümüz yoktu.

Bu ailem için ne anlama geliyordu? Dostlarım ve bu insanlar için? Bu soruların, Sevro'nun Oyulmamı kullanmasının altında öylesine ezilmiştim ki tek kelime etmeden yanlarından ayrılmıştım. Fevri davranmıştım.

Ragnar arkamdan gelerek tekerlekli sandalyemin yanından geçti ve yanıma oturdu. Benim gibi o da bacaklarını sarkıttı. Botları gülünç ölçüde büyüktü. Yakından geçen bir mekiğin rüzgârıyla sakalındaki kurdeleler salındı. Tek kelime etmedi, sessizlikte rahattı. Onun bu-

rada olduğunu bilmek bana güven veriyordu. Yanımda olduğunu bilmek. Sevro'nun yanındayken asla böyle hissedemezdim. Ancak Sevro değişmişti. Ares'in miğferini takmak, omuzlarına çok büyük bir sorumluluk yüklemişti.

"Çocukken hep hangimizin en cesur olduğunu bilmek isterdik," dedim. "Geceleri evlerimizden kaçar, derin-tünellere iner ve sırtlarımızı karanlığa dönerek ayakta dururduk. Sessiz olursak çıngıraklı-yılanları duyabilirdik. Ama ne kadar yakında olduklarını asla bilemezdik. Çoğu çocuk bir, en fazla beş dakika içinde pes edip kaçardı. En uzun duran daima ben olurdum. Tabii sonra Eo oyunumuzu öğrendi." Başımı iki yana salladım. "Şimdi bir dakika bile dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Çünkü kaybedecek ne kadar çok şey olduğunu biliyorsun."

Ragnar'ın siyah gözlerinde engin bir tarihin gölgeleri vardı. Neredeyse kırk yaşındaki bu adam bir buz ve sihir dünyasında büyümüş, halkına yaşam kazandırmak için Tanrılara satılmış ve benim ömrümden daha uzun süre boyunca köle olarak hizmet etmişti. Hayatı benden ne kadar daha iyi anlıyor olabilirdi?

"Evini hâlâ özlüyor musun? Kız kardeşini?" diye sordum.

"Özlüyorum. Yaz sonunda erken yağan karın, *Níðhǫggr*'un bahar buzlarını yarışını görmesi için Sefi'yi omuzlarımda taşırken çizmelerinin kürküne yapışmasını özlüyorum."

Níðhǫggr, Eski Kuzey toplumlarında, dünya ağacının altında yaşayan ve günlerini Yggdrasil'in köklerini kemirerek geçiren bir ejderdi. Birçok Obsidiyen kabilesi onun, limanlarını kapayan buzları kırmak ve bahar avına çıkacak gemilere kutup damarlarını açmak için denizlerinin derin sularından geldiğine inanırdı. Onu onurlandırmak için gerçek bahar ışığının ilk gününde düzenlenen Ostara bayramında suçluların cesetlerini derin sulara gönderirlerdi.

"Mesajını yaymak için Kuleler'e ve Buz'a dostlarımı gönderdim. Halkıma tanrılarının sahte olduğunu söylemeleri için. Aslında köle olduklarını ve yakında onları kurtarmaya geleceğimizi söylemeleri için. Eo'nun şarkısını onlar da duyacak."

Eo'nun şarkısı. Şimdi çok kırılgan, zayıf ve gülünç geliyordu.

"Onu artık hissedemiyorum, Ragnar." Arkama bir göz atınca hangardaki yırtıkKanatlar üzerinde çalışan Turuncuların ve Kızıl-

ların bize baktığını gördüm. "Benim onunla bağlantıları olduğuma inandıklarını biliyorum. Oysa ben onu karanlıkta kaybettim. Beni izlediğini düşünürdüm. Onunla konuşurdum. Şimdiyse... sadece bir yabancı gibi geliyor." Başımı eğdim. "Olanların çoğu benim suçum, Ragnar. O kadar kibirli olmasaydım, işaretleri görürdüm. Fitchner hayatta olurdu. Lorn hayatta olurdu."

"Yazgıyı bildiğini mi sanıyorsun?" Kibrime güldü. **"Yaşasalardı ne olacağını bilmiyorsun ki."**

"Bu insanların ihtiyaç duyduğu şey olamayacağımı biliyorum ama."

Kaşlarını çattı. **"Onlardan korkarken neye ihtiyaç duyduklarını nereden bileceksin? Onlara bakamazken?"** Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aniden ayağa kalktı ve bana elini uzattı. **"Benimle gel."**

Hastane eskiden bir kantindi. Şimdi sarı üniformaları içinde Kızıl, Pembe ve Sarı hemşireler yatakların arasında dolaşarak hastaları kontrol ederken sıra sıra sedyeler, uydurma yataklar, öksürükler ve ciddi fısıltılarla doluydu. Odanın arka tarafı naylon duvarlarla hastaların diğerlerinden ayrılmış, yanık hastalarını ağırlıyordu. Naylonun diğer tarafında bir kadın çığlık atıyor, kendisine iğne yapmaya çalışan bir hemşireyle savaşıyordu. Diğer iki hemşire onu kontrol altına alabilmek için koştular.

Ortamın steril hüznü beni yuttu. Kan yoktu. Yere damlamıyordu. Ancak bu benim Attika'dan kaçışımın sonucuydu. Mickey kadar iyi bir Oymacı'yla bile bu insanları tedavi edecek kaynakları yoktu. Yaralılar taş tavana bakıyor, bundan sonra hayatlarının nasıl olacağını merak ediyorlardı. Odaya bu his hâkimdi. Travma. Bedende değil. Parçalanan, hayatlar ve hayallerdi.

Odadan çıkacak gibi oldum fakat Ragnar beni genç bir adamın yatağına doğru sürükledi. Ben yaklaşırken adam beni izliyordu. Saçları kısaydı. Yüzü tombuldu ve alt dişleri belirgin ölçüde çıkıktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum, sesim madenlerin dilini hatırlayarak.

Omuz silkti. "Zamanla dans ediyorum işte, anlarsın ya?"

"Anlarım." Bir elimi uzattım. "Darrow... Lykos'tan."

"Biliyoruz." Elleri o kadar küçüktü ki parmaklarını benimkilere saramadı bile. Gülünçlüğüne kıkırdayarak tepki verdi. "Karos'lu Vanno."

"Gececi mi, gündüzcü mü?"

"Elbette gündüz, seni domuz. Sarkık yüzlü bir gece kazıcısına mı benziyorum?"

"Eh, bugünlerde anlamak zor..."

"Doğru dedin. Omikron'um. İkinci sıra, üçüncü matkapElemanı."

"Demek derinlerde senin tozlarından kaçıyormuşum."

Sırıttı. "Cehennemdalgıçları, daima kendilerine bakarlar." Elleriyle müstehcen bir hareket yaptı. "Birinin size yukarı bakmayı öğretmesi gerek."

Güldük. "Ne kadar acıttı?" diye sordu, başıyla beni işaret ederek. Önce Çakal'ın yaptıklarını sorduğunu sandım. Sonra ellerimdeki Armaları kastettiğini anladım. Kazağımla gizlemeye çalıştıklarım. Onları açtım. "Manyakça görünüyor." Parmağıyla fiske attı.

Beni izleyen tek kişinin Vanno olmadığını fark edince etrafıma bakındım. Herkes beni izliyordu. Odanın karşı tarafındaki yanık koğuşunda bile Kızıllar beni görebilmek için yataklarında doğrulmuştu. İçimdeki korkuyu göremezlerdi. Sadece istediklerini görüyorlardı. Ragnar'a baktım ama yaralı bir kadınla konuşmakla meşguldü. Holiday. Başıyla beni selamladı. Kaybettiği kardeşinin acısı hâlâ yüzündeydi. Trigg'in tabancası yatağının yanındaydı ve tüfeği de duvara yaslanmıştı. Oğullar kurtarma sırasında, gömmek üzere cesedini bulmuşlardı.

"Ne kadar mı acıttı?" diye tekrarladım. "Eh, bir pençeMatkabın içine düştüğünü hayal et, Vanno. Santim santim. Önce derin gidiyor. Sonra etin. Sonra kemiklerin. Kolaydı yani."

Vanno ıslık çaldı ve kaybettiği bacaklarına neredeyse sıkkın, yorgun bir ifadeyle baktı. "Ben bunu hissetmedim bile. Tulumum şu adamı bile bayıltacak kadar hidrofon enjekte etti." Ragnar'a bakarak dişlerinin arasından nefes aldı. "En azından kalafatım hâlâ yerinde."

"Sorsana," dedi yanındaki bir adam. "Vanno..."

"Kapa çeneni." Vanno iç geçirdi. "Çocuklar merak ediyor. Onu koruyabildin mi?"

"Neyi koruyabildim mi?"

"O işte." Kasıklarımı işaret etti. "Yoksa... bilirsin... onu da mı orantıladılar?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Yani... kişisel nedenlerle değil. Ama bahse para yatırdım."

"Eh." Ciddiyetle öne eğildim. Vanno ve yakındaki yaralı arkadaşları da aynı şeyi yaptı. "Gerçekten bilmek istiyorsan anana sormalısın."

Vanno bana çatık kaşlarla baktı, sonra kahkahalara boğuldu. Arkadaşları da gülerek şakayı bütün revire yaydılar. O minicik anda bütün ruh değişti. Boğucu hijyen eğlence ve kaba şakalarla dağıldı. Fısıldaşmak aniden anlamsız kaldı. Ortamın değiştiğini görmek beni enerjiyle doldurdu ve hepsinin tek bir kahkahadan kaynaklandığını fark edince şaşırdım. Bakışlardan ve odadan kaçmak yerine, Ragnar'dan uzaklaşarak yatakların arasında dolaşmaya, yaralılarla kaynaşmaya, onlara teşekkür etmeye, nereden geldiklerini ve isimlerini sormaya başladım. İyi bir hafızam olduğu için Jüpiter'e şükrettim. Bir adamın adını unutursan seni bağışlardı. Ama hatırlarsan, seni sonsuza dek savunurdu.

Çoğu bana "efendim" ya da Azrail diyordu. Bunu düzeltmek ve bana Darrow demelerini söylemek istiyordum fakat saygının, lider ile adamları arasındaki mesafenin önemini biliyordum. Sonuçta onlarla birlikte gülsem de, içimdeki yılgınlığı iyileştirseler de arkadaşım değillerdi. Ailem değillerdi. Henüz olamazlardı. O lükse henüz sahip değildik. Şimdilik hepsi de sadece askerimdi. Ve benim onlara ihtiyaç duyduğum kadar, onların da bana ihtiyaçları vardı. Ben Azrail'dim. Ragnar'ın bana bunu hatırlatması gerekmişti. Gülümsediğimi ve askerlerle şakalaştığımı gördüğüne sevinerek bana sırıttı. Asla bir eğlence adamı, bir savaş adamı ya da bir fırtınadaki ada olmamıştım. Asla Lorn gibi bir mutlak değildim. Sadece öyleymiş gibi davranmıştım. Ben daima etrafındakilerle tamamlanan bir adamdım ve daima öyle olacaktım. İçimde büyüyen gücü hissettim. Uzun zamandır hissetmediğim bir güçtü. Nedeni sadece sevilmem değildi. Bana inanmalarıydı. Enstitü'deki askerlerimin inandığı maskeye değil. Augustus'un hizmetindeyken yarattığım sahte idole değil; onun altındaki adama. Lykos kaybedilmiş olabilirdi. Eo sessiz olabilirdi. Kısrak bir dünya ötede olabilirdi. Oğullar yok olmanın

eşiğinde olabilirdi. Ancak nihayet yuvama döndüğümü anlarken ruhumun da içime süzülmeye başladığını hissettim.

Ragnar'la birlikte komuta odasına döndüğümde, Sevro ve Dansçı bir planın üzerine eğilmişlerdi. Theodora köşede yazışmalarla uğraşıyordu. Ben içeri girerken yüzümdeki gülümsemeyi ve yürüdüğümü görünce şaşırdılar. Kendi başıma yürümüyordum elbette, Ragnar bana yardım ediyordu. Tekerlekli sandalyeyi hastanede bırakmıştım ve bir saat önce kaçtığım komuta odasına dönerken bana rehberlik etmesini istemiştim. Kendimi yeni biri gibi hissediyordum. Karanlıktan önceki halime henüz dönememiş olabilirdim fakat belki de bu yüzden daha iyiydim. Daha önce sahip olmadığım bir tevazua sahiptim.

"Davranışım için özür dilerim," dedim, dostlarıma. "Bütün bunlar çok... bunaltıcı oldu. Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Şartlar düşünülürse, başkalarının yapabileceğinden daha iyisini yaptınız. Hepiniz umudu canlı tuttunuz. Ve beni kurtardınız. Ailemi de kurtardınız." Bunun benim için anlamını kavradıklarından emin olmak için duraksadım. "Bu şekilde geri dönmeme şaşırdığınızı biliyorum. Gazap ve ateşle geri döneceğimi sandığınızı biliyorum. Ama eskisi gibi değilim. Değilim işte," dedim, Sevro itiraz edecek olduğunda. "Size güveniyorum. Planlarınıza güveniyorum. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Ancak böyle yardım edemem." İnce kollarımı kaldırdım. "Dolayısıyla üç şey için yardımınıza ihtiyacım var."

"Hep bir teatrallik," dedi Sevro. "Taleplerin nedir, prenses?"

"Öncelikle Kısrak'a bir elçi göndermek istiyorum. Onun bana ihanet ettiğini düşündüğünüzü biliyorum fakat yaşadığımı bilmesini istiyorum. Belki bu bir fark yaratabilir. Bize yardım edebilir."

Sevro alaycı bir tavırla güldü. "Ona bir kez fırsat verdik bile. Neredeyse seni ve Ragnar'ı öldürüyordu."

"Ama öldürmedi," dedi Ragnar. **"Bize yardım etmeye razı olursa riske değer. Niyetimizden şüphelenmemesi için ben elçi olarak giderim."**

"Yok ya!" dedi Sevro. "Sen Sistem'de en çok aranan adamlardan birisin. Altınlar izinsiz bütün hava trafiğini kestiler. Maske taksan bile bir uzay limanında iki dakikadan fazla dayanamazsın."

"Benim casuslarımdan birini göndeririz," dedi Theodora. "Düşündüğüm biri var. İyidir ve senden yüz kilogram daha az dikkat çeker, Kuleler Prensi. Kız zaten bir liman şehrinde."

"Evey mi?" diye sordu Dansçı.

"Ta kendisi." Theodora bana baktı. "Evey geçmişteki hatalarını düzeltmek için elinden geleni yapıyor. Ona ait olmayanları bile. Çok yararlı oldu. Dansçı, senin için sakıncası yoksa bütün yolculuk ve kimlik düzenlemelerini ben yaparım."

"Tamamdır," dedi Sevro, çabucak. Ancak Theodora, Dansçı'nın onayını bekliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ayrıca Mickey'yi Tinos'a geri getirmelisiniz."

"Neden?" diye sordu Dansçı.

"Beni tekrar bir silaha dönüştürmesi gerekiyor."

Sevro güldü. "İşte, şimdi konuşmaya başladık. Kemiklerine biraz kas ekleyelim. Korkuluk bozuntusuna benziyorsun."

Dansçı başını iki yana salladı. "Mickey, beş yüz kilometre ötedeki Varos'ta ve küçük projesi üzerinde çalışıyor. Orada ona ihtiyaçları var. Senin de bir Oymacı'ya değil, kaloriye ihtiyacın var. Şu anki durumunda aksi tehlikeli olabilir."

"Azrail dayanabilir. Mickey ve malzemelerini perşembeye kadar buraya getiririz," dedi Sevro. "Virany senin durumunla ilgili ona danışıyordu zaten. Seni gördüğüne bir Pembe kadar sevinecek."

Dansçı zorlanan sabrıyla Sevro'yu izliyordu. "Ya son istek?"

Yüzümü buruşturdum. "Bundan hoşlanacağınızı pek sanmıyorum."

12

JULII

Victra'yı önünde birkaç Oğul'un nöbet tuttuğu ücra bir odada buldum. Bir hastane yatağında, ayakları kenardan taşmış halde yatıyor, ayakucundaki bir holoda Toplum'un haber kanallarını izliyordu; haberlerde bir barajı yok eden ve aşağı Mystos Nehri Vadisi'ni sel altında bırakan bir terörist grubuna karşı gerçekleştirilen cesur Ordu saldırısı anlatılıyordu. Sel iki milyon Kahverengi çiftçiyi evlerini terk etmek zorunda bırakmıştı. Griler askeri kamyonlarla yardım dağıtıyorlardı. Barajı havaya uçuranlar Kızıllar olabilirdi. Ancak Çakal da olabilirdi. Bunu artık kim bilebilirdi ki?

Victra'nın beyaz-sarı saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı. Elleri hatta felçli bacakları bile yatağa kelepçelenmişti. Burada onun türüne pek güvenilmiyordu. Holo haberler, dedikodu çevrelerinin en yeni malzemesi olan Deimos'un Şairi Roque au Fabii'nin profiline geçerken Victra başını kaldırıp bana bakmadı. Roque'un geçmişi araştırılıyor, Senatör annesiyle, Enstitü'den önceki öğretmenleriyle röportajlar yapılıyor, çocukluk görüntüleri paylaşılıyordu.

"Roque her zaman doğayı şehirlerden daha güzel bulmuştur," diyordu annesi, kameraya. "O, doğanın mükemmel düzenine hayrandı. Çaba harcamaksızın oluşan hiyerarşisine. Sanırım o zaman bile Toplum'u bu kadar sevmesinin nedeni buydu..."

"O kadın ağzında bir tabancayla çok daha iyi görünürdü," diye mırıldandı Victra, sesi kısarken.

"Muhtemelen son bir ayda oğlunun adını bütün çocukluğu boyunca olduğundan daha sık söylemiştir," diye karşılık verdim.

"Eh, politikacılar asla popüler bir aile üyesini ziyan etmezler. Roque bir defasında bir partide Augustus'la ilgili ne demişti? 'Ah, akbabalar, geride kalan leşleri yemek için nasıl da güçlülerin başına üşüşür.'" Victra parıltılı, saldırgan bakışlarını bana çevirdi. O gözlerde daha önce gördüğüm delilik biraz azalmış ama tamamen silinmemişti; benimki gibi. "Senin için söylese yeriymiş."

"Ne desen haklısın," dedim.

"Bu küçük terörist grubuna sen mi liderlik ediyorsun?"

"Bir zamanlar elime öyle bir şans geçti. Berbat ettim. Şimdi lider Sevro."

"Sevro." Arkasına yaslandı. "Ciddi misin?"

"Komik mi?"

"Hayır. Aslında nedense hiç şaşırmadım. Havlamaktansa ısıran biri olmuştur. Onu ilk gördüğümde Tactus'un canına okuyordu."

Ona yaklaştım. "Sana bir açıklama borçlu olduğuma inanıyorum."

"Ah, canın cehenneme. Bu kısmı atlayamaz mıyız?" diye sordu. "Çok sıkıcı."

"Atlamak mı?"

Derin bir iç çekti. "Özürler. Karşılıklı suçlamalar. İnsanların kendilerini güvensiz hissettikleri için cebelleştikleri bütün o önemsiz şeyler. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

"Bu Toplum'da yaşamakla hepimiz belli bir sözleşmeye dahil oluyoruz. Benim halkım senin minik türünü eziyor. Sizin sırtınızdan geçiniyoruz. Siz yokmuşsunuz gibi davranıyoruz. Siz de karşılık veriyorsunuz. Genellikle çok zayıf bir şekilde. Şahsen, ben bunun hakkınız olduğunu düşünüyorum. İyi ya da kötü değil. Sadece adil. Bir kartalı öldürmeyi başaran bir fareyi alkışlardım, ya sen? Aferin ona.

"Şimdi Kızıllar nihayet iyi savaşmaya başladı diye Altınların sızlanması saçmalık ve ikiyüzlülük." Şaşkınlığıma sertçe güldü. "Ne oldu, hayatım? Şu ayaklı cerahatler Cassius ve Roque gibi haykırıp onur ve ihanet nutukları çekmemi mi bekliyordun?"

"Biraz," dedim. "Açıkçası..."

"Çünkü sen benden daha duygusalsın. Ben bir Julii'yim. Damarlarımda soğukluk akıyor." Söylediğini düzeltmeye yeltendiğimde gözlerini devirdi. "Senin onaya ihtiyacın var diye benden farklı olmamı isteme, lütfen. Bu ikimize de yakışmaz."

"Asla görünmeye çalıştığın kadar soğuk olmadın ki," dedim.

"Senden önce de bir hayatım vardı. Benim hakkımda gerçekte ne biliyorsun ki? Annemin kızıyım sonuçta."

"Ondan daha fazlasısın."

"Sen öyle diyorsan."

İkiyüzlü değildi. Kurnazlıkla zaman harcamıyordu. Kısrak her zaman ince oyunlar peşindeydi. Victra ise bir yıkım güllesiydi. Zafer'den önce yumuşamıştı. Gardını indirmişti. Ama şimdi yine kaldırmıştı ve onunla ilk karşılaştığımda olduğu kadar mesafeli görünüyordu. Ancak konuşmaya devam ettikçe, saçlarının sadece Altın sarısı olmadığını, aralarında beyazlar da olduğunu görüyordum. Yanakları çökmüştü ve yatağın diğer tarafındaki sağ eli çarşafları sımsıkı tutuyordu.

"Bana neden yalan söylediğini biliyorum, Darrow. Ve buna saygı duyabilirim. Ama anlamadığım, Attika'da *beni neden kurtardığın*. Nedeni merhamet miydi? Bir taktik miydi?"

"Nedeni dostum olmandı," dedim.

"Ah, lütfen."

"Orada çürümene izin vermektense seni o hücreden çıkarmaya çalışırken ölmeyi tercih ederdim. Trigg bunun için savaşırken öldü."

"Trigg mi?"

"Hücrene geldiğimizde arkamda olan Grilerden biri. Diğeri de ablası."

"Ben kurtarılmayı istemedim," dedi öfkeyle, Trigg'in ölümünün sorumluluğunu üzerinden atmaya çalışarak. Bakışlarını kaçırdı. "Antonia'nın seninle sevgili olduğumuzu sandığını biliyorsun. Bana Oyulmanı gösterdi. Benimle alay etti. Ne olduğunu görmek beni tiksindirecekmiş gibi. Nereden geldiğini öğrenmek. Bana nasıl yalan söylediğini görmek."

"Öyle mi oldu?"

Alaycı bir tavırla sırıttı. "Senin ne olduğundan bana ne? Ben insanların ne yaptığına bakarım. Gerçeği önemserim. Bana söyle-

seydin bile yaptıklarımın hiçbirini değiştirmezdim. Seni korurdum." Ona inanıyordum. Gözlerindeki acıya inanıyordum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü korkuyordum."

"Yine de Kısrak'a söylediğine bahse girerim."

"Evet."

"Neden ona söyledin de, bana söylemedin? En azından bunu bilmeyi hak etmiştim."

"Bilmiyorum."

"Çünkü bir yalancısın. Koridorda bana kötü biri olmadığımı söylemiştin ama derinlerde böyle düşünüyordun. Bana asla güvenmedin."

"Evet," dedim. "Güvenmedim. Bu benim hatamdı. Ve dostlarım bunun bedelini hayatlarıyla ödediler. Bu... Bu suçluluk, dokuz ay boyunca kapalı kaldığım kutuda tek yoldaşımdı." Bakışlarından, bana neler yapıldığını bilmediğini anladım. "Ama artık hayatta ikinci bir şansım var. Onu ziyan etmek istemiyorum. Sana karşı hatalarımı telafi etmek istiyorum. Sana bir can borçluyum. Sana adalet borçluyum. Bize katılmanı istiyorum."

"Size katılmak mı?" dedi, gülerek. "Ares'in Oğulları'na mı?"

"Evet."

"Sen ciddisin." Bana güldü. Bir savunma mekanizması daha. "İntihara meraklı değilim, tatlım."

"Tanıdığın dünya yok oldu, Victra. Kardeşin onu senden çaldı. Annen ve arkadaşların öldürüldü. Hanen artık düşmanın. Kendi halkın arasında bir kaçaksın. Bu Toplum'un sorunu da bu. Kendi kendini yiyor. Herkesi birbirine düşürüyor. Gidecek hiçbir yerin yok..."

"Eh, bir kıza kendini özel hissettirmeyi iyi biliyorsun."

"...Sana seni arkandan bıçaklamayacak bir aile vermek istiyorum. Sana anlamlı bir hayat vermek istiyorum. Bunu söylediğimde bana gülsen bile iyi biri olduğunu biliyorum ve ben sana inanıyorum. Ancak... bütün bunların hiç önemi yok. Neye inandığım, ne istediğim. Önemli olan senin ne istediğin."

Gözlerime baktı. "Benim ne istediğim mi?"

"Buradan gitmek istersen gidebilirsin. Bu yatakta kalmak istersen kalabilirsin. Nasıl istersen öyle olacak. Sana bunu borçluyum."

Bir an düşündü. "İsyanınız umurumda bile değil. Ölen karını da umursamıyorum. Bir aile ya da hayatta anlam bulmak gibi bir derdim de yok. Vücuduma bir sürü kimyasal enjekte edilmeden uyuyabilmek istiyorum, Darrow. Tekrar rüya görebilmek istiyorum. Annemin içeri göçmüş kafasını, boş bakan gözlerini ve seğiren parmaklarını unutmak istiyorum. Adrius'un kahkahalarını unutmak istiyorum. Antonia ve Adrius'a konukseverliklerinin karşılığını vermek istiyorum. İşlerini bitirmem için yalvarırlarken onların ve şu pislik Roque'un tepesinde dikilmek, gözlerini oymak, gözçukurlarına erimiş altın dökmek istiyorum. Çığlıklar atarak kıvranırlarken ve sidikleri yere yayılırken, Victra au Julii'yi korkunç lanet bir kafese kapatabileceklerini düşündükleri için af dilemelerini duymak istiyorum." Vahşice gülümsedi. "İntikam istiyorum!"

"İntikam sığ bir arzudur," dedim.

"Ben de artık sığ bir kızım."

Öyle olmadığını, bundan fazlası olduğunu biliyordum. Ancak aynı zamanda yaraların bir günde iyileşmediğini de herkesten iyi biliyordum. Bütün ailem burada olmasına rağmen, ben bile kendimi yeni yeni toparlıyordum. "İstediğin buysa, sana borçlu olduğum da bu. Beni bir Altın'a dönüştüren Oymacı üç gün sonra burada olacak. Bizi eski halimize getirecek. Omurganı onaracak. Bacaklarını sana geri verecek, eğer onları hâlâ istiyorsan."

Bana kısık gözlerle baktı. "Güven sana bu kadar çok şeye mal olduktan sonra bana hâlâ güveniyor musun?"

Dışarıdaki Oğullar'ın bana verdiği manyetik anahtarı aldım ve kelepçelerinin içine bastırdım. Bacaklarını ve kollarını tek tek çözerek onu serbest bıraktım.

"Göründüğünden daha aptalsın," dedi.

"İsyanımıza inanmayabilirsin. Ancak geleceği ondan çalınmadan önce Tactus'un değiştiğini gördüm. Ragnar'ın bağlarını unuttuğunu ve bu hayatta kendi istediği şeylere uzandığını gördüm. Sevro'nun yetişkin bir adama dönüştüğünü gördüm. Kendi değişimimi gördüm. Bu hayatta olmak istediğimiz kişiyi seçebildiğimize gerçekten inanıyorum. Bu bir kader falan değil. Sen bana sadakati Kısrak'tan

veya Roque'tan daha iyi öğrettin. Bu yüzden sana inanıyorum, Victra. Kimseye inanmadığım kadar çok." Elimi uzattım. "Ailemden biri olursan senden asla vazgeçmem. Sana asla yalan söylemem. Yaşadığın sürece kardeşin olurum."

Sesimdeki duygu yoğunluğuna şaşıran soğuk kadın gözlerime baktı. Diktiği o savunma duvarlarını unutmuştu. Başka bir hayatta bir çift bile olabilirdik. Kısrak'a veya Eo'ya karşı beslediğim ateşi ona karşı besleyebilirdim. Ama bu hayatta değil.

Victra yumuşamadı. Gözyaşlarına boğulmadı. İçinde hâlâ öfke vardı. Saf nefret. Onca ihanetin, onca hayal kırıklığının, onca kaybın acısı hâlâ buz gibi kalbindeydi. Ancak şu anda hepsinden kurtulmuştu. Ciddi bir tavırla uzanıp elimi tuttu ve içimde bir umudun parıldadığını hissettim.

"Ares'in Oğulları'na hoş geldin."

2. KISIM

ÖFKE

İşler boka sarıyor.

—SEVRO AU BARCA

13

ULUYANLAR

"Karanlıkta bırakılmak korkunç sinir bozucu," diye mırıldandı Victra, göğüs presi için ağırlıkları yerleştirmeme yardım ederken. Ses, kayalık spor salonunda yankılandı. Burada işlevsiz hiçbir şey yoktu. Metal ağırlıklar. Lastikler. İpler. Ve aylarca birikmiş terim.

"Kim olduğunu bilmiyorlar mı?" dedim, doğrulup otururken.

"Ah, kapa çeneni. Uluyanları sen kurmadın mı? Bize nasıl davranacaklarını sen belirlemiyor musun?" Beni dürtüp kaldırarak sıradaki yerimi aldı, minderli yüzeye sırtüstü uzandı ve halter barını kavramak için kollarını kaldırdı. Ağırlıklardan birazını çıkarıyordum ki bana öfkeyle baktığını görünce hepsini geri taktım. Barı sımsıkı kavradı.

"Teknik olarak, hayır," dedim.

"Ah. Ama cidden... Benim gibi bir kızın bir kurt pelerini alması için daha ne yapması gerek?" Güçlü kollarıyla halteri yuvasından aldı ve kaldırıp indirirken konuşmaya devam etti. Üç yüz kilodan fazla basıyordu. "İki görev önce bir Sefir'i başından vurdum. Bir Sefir! Uluyanlarını gördüm. Şey dışında... Ragnar... hepsi minicik. Adrius'un Kemiksürenlerini... ya da Hükümdar'ın Pretoryenlerini... yenmek istiyorlarsa... daha ağır sıklet birilerine... ihtiyaçları var." Son setini bitirirken dişlerini sıktı ve yardımıma ihtiyaç duymadan halteri yuvasına geri koydu. Ayağa kalkarak aynada kendini işaret

etti. Zinde ve güçlü bir vücudu vardı. Omuzları genişti ve yürürken kibirle salınıyordu. "Ayakta olayım ya da olmayayım, ben mükemmel bir fiziksel örneğim. Beni kullanmamak, Sevro'nun zekâsının yetersizliğinin kanıtı."

Gözlerimi devirdim. "Muhtemelen özgüveninin zayıf olmasından endişeleniyor."

Bana bir havlu fırlattı. "Sen de onun kadar sinir bozucusun. Jüpiter'e yemin ederim ki 'olgunlaşmamışlığım' konusunda tek bir yorum daha yaparsa, korkunç lanet bir kaşıkla kafasını keseceğim." Bir an onu izlerken gülmemeye çalıştım. "Ne, senin de mi söyleyecek bir şeyin var?"

"Hiçbir şeyim yok, leydim," dedim, ellerimi kaldırarak. Bakışları içgüdüsel bir şekilde ellerime takıldı. "Sırada çömelme mi var?"

Mickey bizi Oyduğundan beri bu köhne spor salonu ikinci evimiz olmuştu. Victra'nın bedenindeki sinirler nasıl yürüyeceğini hatırlarken ve ikimiz de Dr. Virany'nin gözetimi altında kilo almaya çalışırken Mickey'nin koğuşunda haftalar geçirmiştik. Salonun köşesinden bir grup Kızıl ve bir Yeşil bizi izliyordu. Kimyasal ve genetik açıdan güçlendirilmiş iki Eşsiz Yaralı'nın kaldırabildiği ağırlığa şahit olmanın şaşkınlığını iki ay geçmesine rağmen üstlerinden atamamışlardı.

Ragnar iki hafta önce bizi utandırmaya gelmişti. Tek kelime bile etmemişti. Sadece haltere alabileceği kadar ağırlık yüklemiş, kaldırmış, sonra da bize aynısını yapmamızı işaret etmişti. Victra halteri kıpırdatamamıştı bile. Bense dizlerime kadar kaldırabilmiştim. Sonra yüz kadar sersemin bir saat boyunca onun peşinde dolaşıp adını haykırmasını dinlemiştik. Narol amcamın Ragnar'ın benden kaç kilo daha fazla kaldırabileceğine dair bahis başlattığını sonradan öğrenmiştik. Kendi amcam bile bana karşı oynamıştı. Ama diğerleri öyle düşünmese bile bu iyi bir işaretti. Altınlar her şeyde kazanamazdı.

Victra ve ben, Mickey ve Dr. Virany'nin yardımlarıyla vücutlarımızın kontrolünü tekrar kazanmıştık. Ancak sahadaki sezgilerimizi geri kazanmak aynı ölçüde uzun sürmüştü. Bebek adımlarıyla başlamıştık. Dışarıdaki ilk görevimiz, Holiday ve bir düzine korumayla birlikte malzeme kaçırmaktı; malzemenin kendisi için değil, benim

için. Bunu Uluyanlarla yapmamıştık. "A takımına ulaşmak için çabalamalısın, Azrail. Ayak uydurabileceğini göstermelisin," demişti Sevro, yüzümü okşayarak. "Ve Julii de kendini kanıtlamalı." Aynı şeyi Victra'ya yapmaya kalktığında, Victra onun eline vurmuştu.

On malzeme kaçakçılığı, iki sabotaj görevi ve üç suikast sonra, Sevro nihayet Holiday, Victra ve benim B takımıyla çalışabileceğimize karar vermişti: Buradaki Kızıllar arasında bir kült kahramana dönüşmüş olan Narol amcamın yönettiği Çıngıraklı-yılanlar. Ragnar ilah gibi bir yaratıktı. Ancak amcam çok fazla içki içen, çok fazla sigara içen ve savaşta beklenmedik ölçüde iyi olan, kaba ve yaşlı bir adamdı. Çıngıraklı-yılanları sabotaj ve hırsızlıkta uzmanlaşmış karışık bir gruptu; yarısı eski Cehennemdalgıçlarıydı, geri kalanı da işe yarar adiRenklerden oluşuyordu. Onlarla üç görev tamamladık, bir kışlayı ve birkaç Ordu iletişim birimini havaya uçurduk fakat kendi kuyruğunu yiyen bir yılan olduğumuz hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Toplum medyası, gerçekleştirdiğimiz her bombalı saldırıyı çarpıtıyordu. Verdiğimiz her küçük hasar, Agea'dan madenlere veya Mars'taki küçük şehirlere daha fazla Ordu gelmesine neden oluyordu.

Kendimi av gibi hissediyordum.

Daha da kötüsü, kendimi terörist gibi hissediyordum. Daha önce sadece bir kez böyle hissetmiştim; Luna'daki galaya göğsümde bir bombayla gittiğimde.

Dansçı ve Theodora, Sevro'yu daha fazla müttefike ulaşması için zorluyordu. Oğullar ile diğer gruplar arasındaki uçurumu kapamaya çalışıyorlardı. Sevro isteksizce kabul etmişti. Dolayısıyla hafta başında Çıngıraklı-yılanlarla birlikte tünellerden, Kızıl Lejyon'un Ismenia liman şehrinde bir kale oyduğu kuzeydeki Arabia Terra kıtasına yönelmiştik. Dansçı, onları Sevro'nun yapamadığı şekilde aramıza katılmaya ikna edebileceğimi, belki Harmony'nin etkisinden kurtarabileceğimi umuyordu. Ne var ki müttefikler yerine bir toplu mezarla karşılaşmıştık. Yörüngeden bombalanmış gri ve yıkık bir şehir. Sahil şeridinde kıyıya vuran dalgalarla sürüklenen şişmiş, solgun cesetleri hâlâ görebiliyordum. Cesetlerin üzerinde yengeçler dolaşıyor, ölülerden besleniyordu. Tek bir duman, savaşın sessiz bir yankısı gibi gökyüzüne yükseliyordu.

Görüntü benim zihnimden bir türlü çıkmıyordu fakat Victra egzersizine devam ederken bunu çoktan geride bırakmış gibi görünüyordu. Gördüğü diğer bütün kötülükleri, hissettiği bütün acıları baskılayıp kilitlediği zihnindeki o geniş mahzene atmıştı. Keşke ona biraz daha benzeseydim. Keşke biraz daha az korksaydım. Oysa o dumanı hatırlarken tek düşünebildiğim, daha kötü bir şeyin habercisi olduğuydu. Sanki Evren bize hızla ulaşmaya çalıştığımız sonu göstermişti.

Çalışmamız bittiğinde gecenin geç bir saatiydi ve aynalar buğulanmıştı. Duş alırken plastik bölmelerin üzerinden konuşuyorduk. "Bunu bir gelişme olarak görmelisin," dedim. "En azından seninle konuşuyor."

"Hayır. Annen benden nefret ediyor. Daima nefret edecek. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Eh, daha kibar olmayı deneyebilirsin."

"Son derece kibarım zaten," dedi Victra, duşunu kapayıp kabinden çıkarken. Suya karşı gözlerimi kapayarak saçlarımı şampuanlamayı bitirirken daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Ben de saçlarımı duruladım ve kabinimden çıktım. Bir terslik olduğunu hissettikten bir an sonra Victra'yı elleri ve bacakları bağlanmış, başına çuval geçirilmiş halde yerde gördüm. Arkamda bir şey hareket etti. Hızla arkama döndüğüm anda buharların arasında hareket eden yarım düzine hayaletPelerin gördüm. Sonra biri insanüstü bir güçle arkamdan çarparak kollarımı sardı ve iki yanıma mıhladı. Nefesini ensemde hissediyordum. Dehşet bütün benliğimi sardı. Çakal bizi bulmuştu. Gizlice içeri girmişti. Nasıl? "Altınlar!" diye bağırdım. "Altınlar!" Duş yüzünden vücudum ıslaktı. Zemin de kayıyordu. Bunu kendi avantajıma kullanarak beni tutan kollardan bir yılanbalığı gibi kayarak kurtuldum ve arkamdakinin yüzüne kafa attım. Bir homurtu duydum. Yine dönerken ayaklarım kaydı. Dizimi beton zemine çarptım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Sol taraftan iki saldırganın üzerime atıldığını hissettim. Pelerinliydiler. Birinin altından eğilerek omzumu dizlerine yerleştirdim. Başımın üzerinden savrularak arkamdaki duş kabinlerini ayıran plastik panele çarptı. Diğerini boğazından yakalayarak yumruğunu engelledim ve onu tavana fırlattım. Bir diğeri yan tarafımdan çarparken dengemi

bozmak için elleriyle bacağımı çekmeye çalıştı. Ona uyarak havaya sıçradım ve bir Kravat hareketiyle ağırlık merkezini bozdum; başı bacaklarımın arasında kalacak şekilde ikimiz de yere indik. Boynunu kırmak için tek yapmam gereken bacaklarımı kıvırmaktı. Ancak dört el daha üzerimdeydi, yüzüme vuruyordu. Bacaklarımda da başkaları vardı. HayaletPelerinler buharda dalgalanıyordu. Bağırıyor, tepiniyor, tükürükler saçıyordum ama çok fazlaydılar ve ne yaptıklarını biliyorlardı; tekme atmayayım diye dizlerimin arkasındaki bağlara ve kollarım kurşun gibi ağırlaşsın diye omuzlarımdaki sinirlere vuruyorlardı. Başıma bir çuval geçirildi ve ellerim arkamdan bağlandı. Dehşete kapılmış ve nefes nefese kalmış halde, kıpırdamadan yerde yatıyordum.

"Onları dizlerinin üzerine kaldırın," diye hırladı elektronik bir ses. "Onları lanet olasıca dizlerinin üzerine kaldırın." *Lanet olasıca* mı? Ah, tabii ya. Kim olduğunu anlayınca beni kaldırmalarına izin verdim. Başımdaki çuval çıkarıldı. Işıklar sönüktü. Duş zeminine yerleştirilmiş onlarca mum, etrafa gölgeler düşürüyordu. Victra sol tarafımda öfkeli gözlerle bakıyordu. Çarpılmış burnundan kan süzülüyordu. Holiday sağımda belirdi. Baştan aşağı giyinikti ama aynı şekilde bağlanmıştı ve siyahlar giymiş iki kişi tarafından getirilip dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Banyodaki buharın ortasında, başlarından bacaklarının ortasına kadar inen kurt pelerinlerinin başlığının altından siyaha boyanmış yüzleriyle bakan on iblis tarafından sarılmıştık. İkisi duvara yaslanmıştı; vahşi savunmam yüzünden canlarının yandığı belliydi. Ragnar bir ayı postuyla Sevro'nun yanında duruyordu. Uluyanlar yeni üyeler için gelmişti ve son derece ürkütücü görünüyorlardı.

"Selamlar sizi çirkin piçler," diye hırladı Sevro, ses değiştiriciyi çıkararak. Gölgelerin içinden yaklaşarak tam önümüzde durdu. "Cinayet, kargaşa ve kaos sanatlarında son derece yetenekli, anormal ölçüde kurnaz, vahşi ve genel olarak acımasız yaratıklar olduğunuzu fark ettim. Yanılıyorsam söyleyin."

"Sevro, ödümüzü patlattın," dedi Victra. "Senin derdin ne?"

"Bu anı bozma," dedi Ragnar, tehditkâr bir tavırla.

Victra tükürdü. "Burnumu kırdın!"

"Teknik olarak, ben kırdım," dedi Sevro. Ellerinde Kızıl Armaları olan ince yapılı bir Uluyan'ı başıyla işaret etti. "Uykucu yardım etti."

"Seni küçük cüce..."

"Kıvranıyordun, tatlım," dedi Çakıl, Uluyanların arasında bir yerden. Hangisi olduğunu anlayamadım. Sesi duvarlardan yankılanıyordu.

"Ve konuşmaya devam edersen ağzını tıkayıp seni gıdıklamamız gerekecek," dedi Palyaço, kötücül bir tavırla. "Bu yüzden... şişşt." Victra başını iki yana salladı fakat çenesini kapalı tuttu. Anın resmiyetine gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Sevro önümüzde volta atarak devam etti: "İzleniyordunuz ve şimdi de isteniyorsunuz. Kardeşliğimize katılma davetini kabul ederseniz, kardeşlerinize daima sadık olacağınıza dair yemin etmek zorundasınız. Pelerin takanlara asla yalan söylemeyeceğinize ve asla ihanet etmeyeceğinize. Bütün günahlarınız, bütün yaralarınız, bütün düşmanlarınız artık bize ait. Bu yükleri paylaşacağız. Sevdikleriniz ve aileniz; ikinci sevdikleriniz ve ikinci aileniz olacak. Biz ilkiz. Bu kurallara uyamayacaksanız, bu bağı vicdanınız kaldırmayacaksa, bunu şimdi söyleyip gidebilirsiniz."

Bekledi. Victra bile tek kelime etmedi.

"Güzel. Şimdi, kutsal metnimizde belirtilen kurallar uyarınca..." Sayfaları kıvrılmış küçük, siyah bir kitap çıkarıp gösterdi. Önünde beyaz bir uluyan kurt resmi vardı. "...daha önceki yeminlerinizden arınmalı ve yeminimizi etmeye layık olduğunuzu kanıtlamalısınız." Ellerini kaldırdı. "Arınma başlasın."

Uluyanlar başlarını arkaya atarak manyakça uludular. Sonrasında olanlar bulanık bir tuhaflıklar silsilesiydi. Bir yerlerden müzik gümbürdüyordu. Hâlâ dizlerimizin üzerinde duruyorduk. Ellerimiz bağlıydı. Uluyanlar ileri atıldı. Dudaklarımıza şişeler dayadılar ve Sevro'nun açık saçık hareketleri eşliğinde tuhaf bir melodiyle şarkı söylemeye başladılar. Bana getirdikleri şişeyi bitirdiğimde Ragnar memnun bir tavırla kükredi. Neredeyse o anda kusacaktım. Alkol yemek borumu ve midemi yakıp kavurdu. Victra arkamda öksürüyordu. Holiday içmeye devam etti ve şişesi boşalırken Uluyanlar tezahürat yaptılar. Biz durduğumuz yerde sallanırken Victra'nın etrafını sardılar ve o nefes nefese içkiyi bitirmeye çalışırken şarkı söylemeye devam ettiler. Sıvı bütün yüzüne saçılırken Victra öksürdü.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu, Güneş'in kızı?" diye kükredi Ragnar. **"İç!"**

Nihayet Victra öksürükler ve boğuk küfürler arasında içkiyi bitirince Ragnar neşeyle kükredi. **"Yılanları ve hamamböceklerini getirin!"** diye bağırdı.

Çakıl bir kovayla öne çıkarken hepsi rahip gibi ilahiler söylüyordu. Kovanın etrafını sarmamız için bizi bir araya getirdiler ve titrek ışıkta kovanın dibinde kıvranan yaratıkları gördüm. Tüylü bacakları ve kanatlarıyla kalın, parlak kabuklu hamamböcekleri bir çıngıraklı-yılanın etrafında dolaşıyordu. Dehşet içinde ve sarhoş bir halde geri çekildim fakat Holiday çoktan elini kovaya uzatmıştı. Yılanı yakalayarak öldürene kadar yere vurdu.

Victra, Gri'ye bakakaldı. "Bu da n..."

"Ya kovayı, ya kutuyu," dedi Sevro.

"Bu da ne demek?"

"Ya kovayı, ya kutuyu! Ya kovayı, ya kutuyu!" diye tezahürata başladılar. Holiday ölmüş yılanı ısırdı ve dişleriyle parçalamaya başladı.

"Evet!" diye gürledi Ragnar. **"Kızda bir Uluyan ruhu var. Evet!"**

O kadar sarhoştum ki etrafımı zor görüyordum. Kovanın içine uzandım ve elimin üzerinde sürünen hamamböceklerini hissedince ürperdim. Birini kapıp hemen ağzıma tıktım. Hâlâ kıpırdıyordu. Çiğnemek için çenemi zorladım. Neredeyse ağlayacaktım. Victra beni görünce kusacak gibi oldu. Ağzımdaki hamamböceğini yuttuktan sonra onun elini tutup kovanın içine uzattım. Aniden silkindiğinde ne olduğunu ilk anda anlayamadım. Ama hemen sonra kusmuğu omzuma yapıştı. Kokusunu alınca kendi kusmuğumu da tutamadım. Holiday ise çiğnemeye devam ediyordu. Ragnar onu övüp duruyordu.

Kovayı bitirdiğimizde böcek parçaları ve kusmukla kaplı, sarhoş bir halde birbirimize sokulmuştuk. Sevro önümüzde bir şeyler söylüyor ve ileri geri sallanıp duruyordu. Belki de sallanıp duran bendim. Bir şeyler mi söylüyordu? Biri arkamdan omzumu sarstı. Uyumuş muydum? "Bu kutsal metnimiz," diyordu küçük arkadaşım. "Bu kutsal metni çalışacaksınız. Yakında bu kutsal metni ezbere bileceksiniz. Ama bugün sadece Uluyanların Bir Numaralı Kuralı'nı öğrenmeniz yeterli."

"Asla boyun eğme," dedi Ragnar.

"Asla boyun eğme," diye tekrarladı diğerleri. Palyaço üç kurt peleriniyle öne çıktı. Enstitü'deki kurt kürkleri gibi, bu kürkler de ortama uyum sağlamıştı ve mum ışığında siyah görünüyorlardı. Birini Victra'ya uzattı. Bağlarını çözdüklerinde ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Çakıl uzanıp ona yardım etmek istedi fakat Victra ona aldırmadı. Tekrar denedi ve bir dizinin üzerine çöktü. Sevro onun yanına çömelerek elini uzattı. Terden sırılsıklam olmuş saçlarının arasından bakan Victra meseleyi anlayınca bir kahkaha patlattı. Sevro'nun elini tuttu ve ancak onun yardımıyla pelerinini kuşanabilecek kadar yürüyebildi. Sevro pelerini Palyaço'dan alarak Victra'nın çıplak omuzlarına yerleştirdi. Göz göze geldiler ve Çakıl'ın Holiday'e yardım etmesine izin vermek için kenara çekilmeden önce uzunca bir an bakıştılar. Ragnar bana yardım ederek pelerini omuzlarıma örttü.

"Kardeşlerim, Uluyanlara hoş geldiniz."

Uluyanlar hep birlikte başlarını arkaya attılar ve yüksek sesle uludular. Onlara katıldım ve Victra'nın da aynı şeyi yaptığını görünce şaşırdım. Başını arkaya atmış, karanlıkta kendini dizginlemeden uluyordu. Aniden ışıklar yandı. Şaşkınlıkla etrafımıza bakınırken ulumalar dindi. Dansçı, Narol amcamla birlikte duşlara girmişti.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Narol, hamamböceklerine, yılan kalıntılarına ve şişelere bakarak. Uluyanlar mahcup gözlerle birbirlerinin komikliklerine baktılar.

"Çok gizli bir ayin gerçekleştiriyoruz," dedi Sevro. "Ve şu anda astım olarak ayini bölüyorsun."

"Doğru," dedi Narol, biraz rahatsız bir tavırla başıyla onaylayarak. "Affedersiniz, efendim."

"Pembelerimizden biri Agea'daki bir Kemiksüren'in veri-tabletini çalmış," dedi Dansçı, Sevro'ya. Manzaradan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Kim olduğunu öğrendik."

"Ciddi misin?" dedi Sevro. "Haklı mıymışım?"

"Kim?" diye sordum, sarhoş bir halde. "Kimden söz ediyorsunuz?"

"Çakal'ın sessiz ortağı," dedi Dansçı. "Cıva. Haklıymışsın, Sevro. Ajanlarımız onun Phobos'taki şirket merkezinde olduğunu bildirdi

ama orada uzun süre kalmayacak. İki güne kadar Luna'ya hareket edecek. Orada ona dokunamayız."

"O halde Karaborsa Operasyonu başlıyor," dedi Sevro.

"Başlıyor," dedi Dansçı, isteksizce.

Sevro yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte bu! Adamı duydunuz, Uluyanlar. Temizlenin. Ayılın. Karnınızı doyurun. Bir Gümüş kaçırmanın, bir ekonomiyi çökertmenin zamanı geldi." Yüzünde vahşice bir sırıtışla bana baktı. "Muhteşem bir gün olacak. Cehennem gibi!"

14

VAMPİR UYDU

Phobos korku demekti. Mitolojide Afrodit ve Ares'in, aşk ve savaşın çocuğuydu. Mars'ın büyük uydularından biri için çok uygun bir isimdi.

İnsanlıktan uzun zaman önce bir meteor, baba Mars'a çarptığında ve bir parçasını koparıp yörüngeye fırlattığında, oval uydu, fırlatılmış bir ceset kadar ölü ve terk edilmiş halde uzay boşluğuna süzülmüştü. Şimdiyse Altın imparatorluğunun damarlarına kan pompalayan asalak yaşam formlarıyla kaynayan Kovan'dı. Şişko gövdeli, minik kargo gemileri Mars'ın yüzeyinden yükseliyor, uyduyu çembere alan gri renkli iki devasa limana uçuyordu. Orada Mars'ın ganimetini bir kilometre uzunluğundaki kozmosNakliyecilerine teslim ediyor, onlar da büyük Julii-Agos ticaret yollarından Çeper'e ya da daha büyük olasılıkla Çekirdek'e, doyurulmayı bekleyen aç Luna'ya uçuruyorlardı.

Phobos'un çıplak kayalıkları insan tarafından oyulmuş ve metalle örülmüştü. En geniş bölgesinde çapı sadece on iki kilometreyi bulan uydunun etrafında, birbirini dikey kesen, halka şeklinde iki büyük liman vardı. Beyaz kabartmalı, siyah metaldendiler ve yanaşan gemilere yanıp sönen kırmızı ışıklarla yol gösteriyorlardı. Manyetik tramvaylar ve kargo gemileriyle sürekli hareket halindeydiler. Limanların altında, bazen etraflarında sivri kuleler halinde yükselen Kovan vardı; neoklasik Altın ideallerine göre değil, yerçekiminin

sınırlaması olmadan, sadece saf ekonomiye dayanarak yapılmış, yapboz gibi bir şehir. Phobos, altı asırdır dikilen yapılarla delik deşikti. İnsanın şimdiye dek yaptığı en büyük iğnedenlikti. Ve binaların tepeleri olan İğnelerin sakinleri ve uydunun kayalıklarına gömülü Çukur arasındaki refah orantısızlığı inanılmazdı.

"Bir şalomaGemisinin köprüsünde olmadığında daha büyük görünüyor," dedi Victra, arkamdan. "Mahrumiyet çok can sıkıcı."

Acısını anlayabiliyordum. Phobos'u en son Aslan'ın Yağmuru'ndan önce görmüştüm. O zaman arkamda bir donanma vardı, Kısrak ile Çakal yanımdaydı ve binlerce Eşsiz Yaralı emrimi bekliyordu. Bir gezegeni titretmeye yetecek bir ateş gücü. Şimdiyse yapay yerçekimi jeneratörü bile olmayan, köhne bir kargo gemisinin gölgeleri arasında gizleniyordum ve yanımda sadece Victra, cevher taşıyıcısı üç Oğul ve kargo bölümünde küçük bir Uluyan grubu vardı. Bu kez emir vermiyor, onlardan emir alıyordum. Kabul töreninden sonra sağ azıdişimin yerine yerleştirdikleri intihar dişine dilimle dokunup duruyordum. Bundan Uluyanların hepsinde vardı. Sevro canlı ele geçirilmekten daha iyi olduğunu söylemişti. Onunla hemfikirdim. Yine de... tuhaf geliyordu.

Kaçışımın ertesinde Çakal, Mars'tan yörüngeye hareket edecek bütün gemilerin kalkışını hemen askıya almıştı. Oğullar'ın umutsuzca beni gezegenden uzaklaştırmaya çabalayacaklarını sanıyordu. Neyse ki Sevro aptal değildi. Öyle olsaydı, muhtemelen çoktan tekrar Çakal'ın eline düşmüştüm. Sonuçta Mars'ın BaşValisi bile bütün ticareti uzun süre donduramayacağından, erteleme uzun ömürlü olmamıştı. Ancak piyasalarda yarattığı şok dalgaları muazzamdı. Helyum-3'ün akmadığı her dakika, milyarlarca kredi kaybediliyordu. Sevro bunu bir hayli ilham verici bulmuştu.

"Cıva bunun ne kadarına sahip?" diye sordum.

Victra yerçekimsiz ortamda kendini yanıma çekti. Biçimsiz saçları başının etrafında beyaz bir taç gibi süzülüyordu. Saçları beyazlatılmış, gözleri lenslerle karartılmıştı. Obsidiyenlerin uydunun daha zorlu kısımlarında dolaşması daha kolaydı ve Victra en iri Uluyanlardan biri olduğundan, başka Renk olduğuna kimse inanmazdı.

"Tahmin etmek zor," dedi. "Sonuçta Gümüş mülkiyeti karmaşık bir mesele. Adamın o kadar çok paravan şirketi ve kayıtsız banka

hesabı var ki portföyünün ne kadar büyük olduğunu Hükümdar'ın bile bildiğinden şüpheliyim."

"Ya da içinde kimlerin olduğundan. Eğer bazı Altınların iplerini elinde tuttuğu söylentisi doğruysa..."

"Doğru." Victra omuz silkti ve arkaya döndü. "Erişemediği yer yok. Annemin söylediklerine bakılırsa, öldürülemeyecek kadar zengin adamlardan biriymiş."

"Annenden daha mı zengin? Senden?"

"Ben artık zengin değilim," diye düzeltti, başını iki yana sallayarak. "Cıva o kadar ileri gidemeyeceğini biliyor." Duraksadı. "Yine de neden olmasın?"

Gözlerim Phobos'un en büyük kulesinin –üç kilometre uzunluğunda, gümüş bir hilalle taçlandırılmış, çelik ve camdan, iç içe geçmiş iki sarmal– üzerine işlenmiş Gümüş kanatlı topuk simgesini aradı. Kaç Altın'ın gözleri ona kıskançlıkla bakıyordu acaba? Kendisini geri kalanlardan korumak için o Altınların kaçına sahip olmalı veya rüşvet vermeliydi? Belki de sadece birine. Çakal'ın yükselişinin can damarı, sessiz ortağıydı. Onun medya ve iletişim sektörlerinin kontrolünü gizlice ele geçirmesine yardım eden kişi. Çok uzun süre, o ortağın Victra veya annesi olduğunu sanmıştım ama öyle olmadığını Çakal bahçedeki saldırıda açıkça göstermişti. Anlaşılan, Çakal'ın en büyük müttefiki yaşıyordu ve hâlâ servetine servet katıyordu. Şimdilik.

"Otuz milyon insan," diye fısıldadım. "İnanılmaz."

Victra'nın bana baktığını hissettim. "Sevro'nun planına katılmıyorsun, değil mi?"

Başparmağımla paslanmış bölme duvarına yapışmış pembe bir sakızı kazıdım. Cıva'yı kaçırmak bize istihbarat ve büyük silah fabrikalarına erişim sağlayacaktı fakat Sevro'nun ekonomiye karşı oyunu daha endişe vericiydi. "Oğullar'ı hayatta tutan Sevro'ydu, ben değilim. Bu yüzden o nereye götürürse peşinden gideceğim."

"Hı hım." Bana şüpheyle baktı. "Acaba ne zamandır cesaret ve vizyonun aynı şey olduğuna inanıyorsun?"

"*Hey, bokkafalılar,*" Sevro kulağımdaki iletişim biriminden bağırdı, "*turistik seyriniz, yiyişmeniz ya da her ne halt yiyorsanız bittiyse, artık harekete geçme zamanı.*"

Yarım saat sonra Victra ve ben, Uluyanlarla birlikte nakliye aracımızın arkasına tıkılmış helyum-3 konteynırlarından birinin içinde büzülmüştük. Gemi manyetik kelepçesini limanın halkalı yüzeyine geçirirken, konteynırın dışındaki sarsıntıyı hissettik. Geminin gövdesinin dışında Turuncular mekanik tulumlarla süzülüyor, ağırlıksız yük kargolarını Jüpiter'e gidecek kozmosNakliyecilerine götüren manyetik tramvaylara yüklemek için bekliyorlardı. Orada Roque'un filosuna Kısrak ve Uydu Lordlarına karşı savaşta ikmal yapacaklardı.

Ancak konteynırlar götürülmeden önce, Bakır ve Gri denetçiler onları denetlemeye gelecekti. Mavilerimiz onlara rüşvet vererek, elli yerine kırk dokuz konteynır saymalarını sağlayacaklardı. Sonra bir bağlantımızın rüşvet verdiği bir Turuncu, içinde bulunduğumuz konteynırı kaybedecekti ki bu, yasadışı ilaçların veya vergisiz malların kaçakçılığında sık kullanılan bir uygulamaydı. Konteynırı makine parçaları için olan alt güvertelerden birine bırakacak, orada Oğullar bağlantımız bizimle buluşacak ve bizi hücre evine götürecekti. En azından plan buydu. Fakat şimdilik beklemek zorundaydık.

Sonunda yerçekimi geri dönünce hangarda olduğumuzu anladık. İçinde olduğumuz konteynır gürültüyle yere indi. Helyum-3 varillerine dayanarak dengemizi sağladık. Konteynırın metal duvarlarının dışından sesler geliyordu. Taşıyıcı öterek bizi bıraktı ve akımAlanından uzaya geri döndü. Ve sessizlik çöktü. Bu hoşuma gitmemişti. Ceket kolumun içindeki jiletimin deri kabzasını kavradım. Kapıya doğru bir adım attım. Victra hemen arkamdaydı. Sevro omzumu tuttu. "Bağlantıyı bekleyeceğiz."

"Adamı tanımıyoruz bile," dedim.

"Dansçı ona kefil oldu." Parmaklarını şaklatarak yerime dönmemi işaret etti. "Bekleyeceğiz."

Diğerlerinin dinlediğini fark edince başımla onaylayarak çenemi kapadım. On dakika sonra dışarıdaki güvertede bir kişinin ayak seslerini duyduk. Konteynır kapılarındaki kilit açıldı ve içeri loş bir ışık süzülürken, ağzında kürdan olan, topsakallı, temiz görünüşlü bir Kızıl karşımızda belirdi. Sevro'dan yarım baş kadar kısaydı ve her birimize tek tek baktı. Ragnar'ı görünce tek kaşı kalktı.

Sevro'nun yakıcısının namlusunu görünce diğeri de kalktı. Nedense geri çekilmedi. Adam gerçekten cesurdu.

"Asla öldürülemeyecek olan nedir?" diye hırladı Sevro, en iyi Obsidiyen aksanıyla.

"Ares'in cevizlerinin altındaki mantar." Adam gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "O aleti indirmenin sakıncası var mı? Hemen harekete geçmeliyiz. Bu limanı Sendika'dan ödünç aldık. Ama bu konuda pek bilgileri olduğu söylenemez dolayısıyla nahoş profesyonellerle uğraşmak istemiyorsanız, konuşmayı kesip harekete geçin." Ellerini çırptı. "'Hemen'in nesini anlamadınız?"

Bağlantımızın adı Rollo'ydu. İnce yapılı, şakacı, parlak gözlü bir adamdı ve Mars'a ayak basmış en güzel kadın olduğunu iddia ettiği karısından dakikada en az iki kez söz etse de kadınlarla arası iyi gibi görünüyordu. Karısını sekiz yıldır görmemişti. Bu süreyi Kovan'daki uzay kulelerinde kaynakçı olarak geçirmişti. Teknik olarak madenlerdeki Kızıllar gibi bir köle değildi; o ve onun gibiler sözleşmeli personeldi. Günde on dört saatten haftada altı gün çalışan, Kovan'ı oluşturan dev kulelerin arasında asılı durarak kaynak yapan ve iş kazası geçirmemek için dua eden maaşlı kölelerdi. Yaralanırsan para kazanamazdın. Kazanamazsan, karnını doyuramazdın.

Rollo önden giderken grubun ortasından yürüyen Sevro'nun, yanındaki Victra'ya dönerek kısık sesle, "Kendinden başka bir şeyden bahsedemiyor sanırım," dediğini duydum.

"Ben sakalını beğendim," dedi Victra.

Rollo, terk edilmiş bir bakım katında, grafitilerle kaplı bir tramvaya doğru yürürken, "Maviler buraya Kovan diyor," dedi. Ortam yağ, pas ve bayat idrar kokuyordu. Evsizler gölgelere bürünmüş metal koridorlara serilmişti. Rollo hiç bakmadan, kıpırdanan battaniyelerin ve kumaş yığınlarının arasından dolaşırken elini yakıcısının yıpranmış plastik kabzasından ayırmıyordu. "Onlar için öyle olabilir. Burada okulları ve evleri var. Uçmayı ve bilgisayara bağlanmayı öğrendikleri küçük, avanak gruplar... Daha doğrusu tarikatlar. Ama size buranın gerçekte ne olduğunu söyleyeyim: Sadece bir kıyma makinesi. İnsanlar giriyor. Kuleler yükseliyor." Başıyla yeri işaret etti. "Et atılıyor."

Yere uzanmış evsizlerdeki tek yaşam belirtisi, paçavraların arasından bir lav yatağındaki çatlaklardan çıkan buhar gibi yükselen nefesleriydi. Gri ceketimin altında titreyerek omzumdaki malzeme çantasını düzelttim. Bu katta hava buz gibiydi. Muhtemelen yalıtım eskiydi. Çakıl malzeme arabalarımızdan birini iterken burun deliklerinden havada buhara dönen bir nefes verdi ve etrafımızdaki evsizlere üzüntüyle bakındı. Onun kadar duyarlı olmayan Victra, arabayı önden çekerken bir evsizi çizmesiyle dürterek yol açtı. Adam tıslayarak ona baktı ama rahatsız olmuş katilin yüzünü görebilmek için 2,1 metre boyunca başını kaldırmaya devam etmesi gerekti. Dişlerinin arasından nefesini üfleyerek kenara kaçtı. Görünüşe göre ne Ragnar ne de Rollo soğuğu hissediyordu.

Ares'in Oğulları bizi köhne tramvay platformunda ve tramvayın içinde bekliyorlardı. Çoğu Kızıl'dı ama aralarında çok sayıda Turuncu, bir Yeşil ve bir Mavi de vardı. Ellerinde farklı modellerde eski yakıcılarıyla platforma çıkan diğer koridorları izliyorlardı; gergin bakışlarını bize çevirirken muhtemelen kim olduğumuzu merak ediyorlardı. Obsidiyen lensleri ve protezlerine her zamankinden daha çok minnettardım.

"Bela mı bekliyorsunuz?" diye sordu Sevro, Oğulların ellerindeki silahlara bir bakış atarak.

"Griler son iki aydır buraları tarıyor. Yerel şubeden gelen beceriksizler değil, zorlu pislikler. Lejyonerler. Aralarında On Üçüncü'den adamlarla Onuncu ve Beşinci bile geldi." Oğul sesini kıstı. "Berbat bir ay geçirdik, bizi feci hırpaladılar. Çukur'daki karargâhımızı ele geçirdiler ve Sendika zorbalarını da üzerimize saldılar. Kendi halklarını avlamak için para alıyorlar. Çoğumuz yeraltına inip ikincil hücre evlerine saklanmak zorunda kaldık. Tabii Oğullar'ın ana grubu istasyonda Kızıl asilere yardım ediyor ama özel birliklerimiz bugüne kadar herhangi bir operasyon yapmadı. Riske girmek istemiyoruz. Ares işinizin önemli olduğunu söyledi..."

"Ares akıllıdır," dedi Sevro, baştan savan bir tavırla.

"Ve bir melodram kraliçesidir," diye ekledi Victra.

Ragnar tramvayın kapısında durup tereddütle tramvayın bekleme alanındaki beton bir sütuna asılmış anti-terör posterini inceledi. "Bir şey görürseniz haber verin," diye yazılmıştı. Üzerinde "Yalnızca

Yetkili Personel" yazılı bir kapının yanında duran, tipik madenci kılığında, kötücül kırmızı gözlü ve solgun tenli bir Kızıl resmi vardı. Geri kalanını göremiyordum; asilerin grafitileriyle kaplanmıştı. Sonra Ragnar'ın postere değil, altında yere büzülmüş adama baktığını fark ettim. Adam kapüşonunu başına geçirmişti. Sol bacağı antika bir mekanik protezdi. Yüzünün yarısı pıhtılaşmış kandan kahverengi bir sargının altında gizleniyordu. Bir duman yayıldı. Basınçlı gaz. Adam titreyerek diğer tarafa doğru eğildi ve simsiyah dişleriyle gülümsedi. Plastik bir uyarıcı kutusu yere yuvarlandı. Katran tozu.

"Bu insanlara neden yardım etmiyorsunuz?" diye sordu Ragnar.

"Ne için yardım edeceğiz ki?" diye sordu Rollo. Ragnar'ın yüzündeki empatiyi görünce nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Kardeşim, kendi yakınlarımıza bile zor yetiyoruz. Bunlarla paylaşmanın bir yararı yok, anlarsın ya?"

"Ama bu bir Kızıl. Sizin ailenizden..."

Rollo bu acı gerçek karşısında kaşlarını çattı.

"Merhametini kendine sakla, Ragnar," dedi Victra. "Çektiği şey Sendika uyuşturucusu. Çoğu, bu maddenin birazına ulaşmak için boğazını tereddüt etmeden keser. Boş et yığınlarından başka bir şey değiller."

"Boş ne?" diye sordum, tekrar Victra'ya dönerek.

Sert sesim onu hazırlıksız yakalamıştı fakat geri çekilmekten nefret ederdi. Bu yüzden içgüdüsel bir şekilde üsteledi. "Boş et, tatlım," diye tekrarladı. "İnsan olmak haysiyet gerektirir. Onlarda bu yok. Kendi içlerini boşaltmışlar. Her şey için Altınları suçlamak kolay olsa da bu onların değil, bu insanların kendi tercihi. Onlara neden acıyayım ki?"

"Çünkü herkes sen değil. Herkes senin doğduğun şartlarda da doğmadı."

Victra karşılık vermedi. Rollo görünüşümüzden şüphelenerek boğazını temizledi. "Hanım boğaz kesme konusunda haklı. Çoğu dışarıdan getirilen işçilerdi. Benim gibi. Karımı saymazsak, Yeni Thebes'te para gönderdiğim üç kişi daha var ama sözleşmem bitene kadar eve dönemem. Dört yılım kaldı. Bu pislikler ise geri dönmek için çabalamaktan vazgeçmişler."

"Dört yıl mı?" diye sordu Victra, şüpheyle. "Zaten sekiz yıldır burada olduğunu söylememiş miydin?"

"Ulaşımımı ödemem gerek."

Victra şaşkınlıkla baktı.

"Şirket karşılamıyormuş. Sözleşmenin minik dipnotlarını okumalıydım. Elbette ki buraya gelmek benim kararımdı." Evsizleri başıyla işaret etti. "Onların da kendi kararlarıydı. Ama ancak diğer seçenek açlıktan ölmek olduğunda..." Cevabı hepimiz biliyormuşuz gibi omuz silkti. "Bu tembellerin iş başındayken şansları kötü gitti. Bacaklarını kaybettiler. Kollarını. Şirket protezleri karşılamıyor, en azından düzgün olanlarını..."

"Ya Oymacılar?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Yeni etin parasını hangisinin ödeyebileceğini sanıyorsun ki?"

Maliyeti düşünmemiştim bile. Bu bana uğrunda savaştığımı iddia ettiğim insanlardan ne kadar uzak olduğumu hatırlattı. Öyle ya da böyle, karşımda benim halkımdan olan bir Kızıl duruyordu ve kültürlerinde ne tür yiyeceklerin yaygın olduğunu bile bilmiyordum.

"Hangi şirket için çalışıyorsunuz?" diye sordu Victra.

"Hangisi olacak, Julii Sanayicilik, elbette."

Tramvay istasyondan hareket ederken kirli dayan-camlardan bakarak yanımızdan akan metal ormanı izledim. Victra, sıkıntılı bir ifadeyle yanımda oturuyordu. Oysa ben ondan ve arkadaşlarımdan gezegenlerce ötedeydim. Anılara dalmıştım. Kovan'a daha önce BaşVali Augustus ve Kısrak'la birlikte gelmiştim. BaşVali, uydunun altyapısını modernleştirmek konusunda Toplum'un ekonomi bakanlarıyla görüşmeye geldiğinde Süvarilerini de getirmişti. Toplantılardan sonra Kısrak'la birlikte uydunun ünlü akvaryumuna kaçmıştık. Son derece gülünç bir maliyetle mekânı kapatmış, Kısrak doğal yaratıkları Oyulmuş olanlara tercih ettiğinden, katilbalina tankının önünde şarap ve yemek hazırlatmıştım.

Elli yıllık şarapları ve Pembe uşakları, paslanmış kemiklerin ve asi haydutların dünyası için bırakmıştım. Gerçek dünya buydu. Altınların içinde yaşadığı rüya değil. Bugün yüzlerce yıldır ayaklar altında çiğnenen bir uygarlığın sessiz çığlıklarını hissediyordum.

Yolumuz, kafesten hallice varoş apartmanların, uydunun merkezindeki yerçekimsiz ortamda asılı durduğu Çukur'un etrafından dolaşıyordu. Oraya gitmek, Sendika ile Ares'in Oğulları arasındaki sokak savaşının ortasına dalmak anlamına gelirdi. OrtaRenklerin olduğu daha yüksek seviyelere gitmekse, Toplum askerleri, güvenlik kameraları ve holoTarayıcılar demekti.

Bunun yerine, Çukur ile İğneler arasından, Turuncu ve Kızılların uyduyu işler tuttuğu bakım katlarından geçiyorduk. Bir Oğul sempatizanı tarafından kullanılan tramvayımız istasyonlardan hızla geçiyordu. Platformlarda bekleyen işçilerin yanından geçerken yüzleri bulanıklaşıyordu. Bir göz potpurisi gibi. Ama bütün yüzler griydi. Metalin rengi değil, kamp ateşinden saçılan sönük kül rengi. Külden yüzler. Külden giysiler. Külden hayatlar.

Tramvay tünellere daldığındaysa her tarafımızda renkler patlıyordu. Oyulmuş, çatlamış gri gırtlağın duvarlarından grafitilerle kan gibi fışkıran yılların öfkesi. On beş farklı diyalektte küfürler. İç karartıcı şekillerde parçalanmış Altın resimleri. Ve Octavia au Lune'un kafasını uçuran bir Azrail orağı çiziminin sağında, dijital boyayla Eo'nun darağacından sarkan vücudu, alev alev saçları ve üzerine çaprazlama yazılmış "Zincirleri Kır" sloganı. Nefret tohumlarının arasında parıldayan tek bir çiçek. Boğazımda bir şeyler düğümlendi.

Yola çıktıktan yarım saat sonra tramvay binlerce işçinin sabah erken saatte işlerinin başına geçmek için Yığınlar'dan ayrılırken kullandığı boş bir endüstriyel adiRenk aktarma merkezinin önünde yavaşlayarak durdu. Merkez bir mezarlık kadar ıssızdı. Metal zemin çöple kaplıydı. HoloKutular hâlâ Toplum'un güncel haber programlarıyla yanıp sönüyordu. Bir kafedeki masanın üzerinde bir fincan duruyor, içindeki içeceğin buharı hâlâ tütüyordu. Oğullar yolumuzu daha birkaç dakika önce temizlemişti. Bu da burada ne kadar etkili olduklarını gösteriyordu.

Biz gidince hayat eski haline dönecekti fakat ya yanımızda getirdiğimiz bombaları yerleştirdikten sonra? Yardım etmeye çalıştığımız bütün o erkek ve kadınlar biz üretim tesislerini yok ettikten sonra geride bıraktığımız tramvay istasyonundaki zavallılar kadar işsiz kalmayacaklar mıydı? Var olma nedenleri işse, bunu ellerinden

aldığımızda ne olacaktı? Endişelerimi Sevro'ya açıklardım ama yayından fırlamış ok gibiydi. Bir zamanlar benim de olduğum kadar kararlıydı. Ve onu yüksek sesle sorgulamak, arkadaşlığımıza ihanet gibi geliyordu. O bana daima gözü kapalı güvenmişti. Ondan şüphe ettiğim için ben daha kötü bir arkadaş mıydım?

Birkaç çekimKaldıracının yanından geçerek çöp araçlarının park edildiği, yine Julii Sanayicilik'e ait bir garaja girdik. Victra'yı kapılardan birinin üzerindeki aile ambleminin tozunu silerken gördüm. Mızraklı güneş aşınıp solmuştu. Hepimiz araçlardan birinin peronuna girerken, birkaç düzine Kızıl ve Turuncu işçi, grubumuzu fark etmemiş gibi davrandı. İçeride, devasa iki aracın dibinde, Ares'in Oğulları'ndan küçük bir ordu bulduk. Altı yüz kişiden fazlaydılar.

Asker değillerdi. En azından bizim gibi değillerdi. Çoğu erkekti fakat Mars'taki ailelerini doyurmak için çalışmak amacıyla göç etmek zorunda kalmış daha genç Kızıl ve Turuncu kadınlar da vardı. Silahları basitti. Bazıları ayakta duruyordu. Diğerleri oturuyordu. On iki Obsidiyen katil, ellerinde malzeme çantalarını taşıyarak ve gizemli iki arabayı iterek metal zeminde ilerlerken başlarını sohbetlerinden bize çevirdiler. İçimde küçük bir hüzün belirdi. Ne yapsalar, nereye gitseler, hayatları bugünün lekesini taşıyacaktı. Onlara seslenmek benim sorumluluğumda olsa, altına girecekleri yükle, hayatlarına sokacakları kötülükle ilgili onları uyarırdım. Savaşın görkemli zaferlerine bizzat tanık olmaktansa, onları uzaktan duymanın daha iyi olduğunu söylerdim; her sabah yatakta uyandığınızda bir adamı öldürdüğünüzü, bir arkadaşınızı kaybettiğinizi bilmenin gerçekdışı tuhaflığını hissetmekten daha iyi olduğunu.

Ama bir şey söylemedim. Benim yerim artık Ragnar ve Victra'nın yanında, sakızını tükürüp bana göz kırparak, bir dirseğini yanıma vurup öne doğru yürüyen ve küçük ordunun önünde duran Sevro'nun arkasındaydı. Onun ordusu. Bir Obsidiyen erkeği için minicikti fakat yine de bu çöpçülerin ve sırtı kambur kule kaynakçılarının karşısında yaralı, dövmeli ve korkutucuydu. Siyah lensli gözlerinden alevler saçarak başını öne eğdi. Beyaz tenindeki kurt dövmeleri sanayi ışığında kötücül görünüyordu.

"Selamlar, ayaktakımı." Sesi avcı bir hayvanınki gibi gürlüyordu. "Ares'in bizim gibi ürkütücü savaş makinelerini bu teneke çöplüğe

neden gönderdiğini merak ediyor olabilirsiniz." Oğullar gergin bir tavırla birbirlerine baktılar. "Buraya kucaklaşmaya gelmedik. Buraya lanet olasıca Hükümdar gibi size ilham vermeye ya da uzun nutuklar çekmeye gelmedik." Parmaklarını şaklattı. Çakıl ve Palyaço arabaları öne çıkararak kapak mandallarını açtılar. Kapaklar menteşelerinin üzerinde gıcırdayarak kalkınca içlerindeki maden patlayıcıları ortaya çıktı. "Burayı havaya uçurmaya geldik." Kollarını iki yana açarak güldü. "Sorusu olan?"

15

AV

Uluyanlarla birlikte çöp toplayıcının arkasında süzülüyordum. Karanlıktı. Gözlüğümün gece görüşü, yörüngede dönen çöpleri yeşil renkte, belli belirsiz gösteriyordu. Muz kabukları. Oyuncak paketleri. Öğütülmüş kahve. Yüzüne bir tuvalet kâğıdı yapışınca Victra iletişim kanalından bir öğürtü çıkardı. Maskesi bir iblisMiğferdi. Benimki gibi gözleri siyahtı ve çığlık atan bir iblis yüzüne benziyordu. Miğferleri Fitchner bir yıl önce Oğullar için Luna'nın cephaneliğinden çalmayı başarmıştı. Çoğu ışık tayfını görebiliyor, uzaktaki sesleri duyabiliyor, birbirimizin koordinatlarını izleyebiliyor, haritalara ulaşabiliyor ve sessizce iletişim kurabiliyorduk. Etrafımdaki bütün dostlarım baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Üzerimizde mekanik zırh yoktu, sadece bıçakları ve bazen mermileri engelleyebilecek ince böcekKabukları vardı. ÇekimBotlarımız veya akımZırhlarımız da yoktu. Bizi yavaşlatacak, ses çıkaracak veya alıcıları harekete geçirecek hiçbir şey almamıştık. Kırk dakika süreli oksijen tankları taşıyorduk. Ragnar'ın kayışlarını ayarlamayı bitirince veri-tabletime baktım. Eski çöp toplayıcıyı kullanan iki Kızıl bizim için geri sayıyordu. Bire ulaştığında Sevro'nun sesini duyduk: "*Kasıklarınızdaki cevizlerinizi toplayın ve pelerinlerinizi açın.*"

HayaletPelerinimi çalıştırdım ve onun etkisiyle etrafım bulanıklaştı. Kirli suyun içinde görmeye çalışmak gibiydi ve kuyruksokumumdaki bataryanın ısınmaya başladığını şimdiden hissediyordum. Pelerin

kısa süreli kullanımlar için iyiydi fakat taşıdığımız türden küçük bataryaları ısıtıyordu ve soğuyup tekrar şarj olmaları için zaman gerekiyordu. Sevro ve Victra'nın ellerine uzanarak tam zamanında tutmayı başardım. Geri kalanlar da gruplaştı. Demir Yağmur'dan önce bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. O zamanlar daha mı cesurdum? Belki de daha saftım.

"Sıkı tutunun. Biraz sarsılacağız," dedi Sevro. *"Fırlıyoruz. Üç... iki..."* Elini daha sıkı tuttum. *"...bir."*

Toplayıcının kapısı sessizce geri çekilerek açıldı ve yakınlardaki bir gökdelenin holoEkranının kehribar ışığı üzerimize vurdu. Dışarı basınçlı hava boşaldı ve çöp toplayıcı, deposundaki çöpleri dışarı boşaltırken dünyam dönmeye başladı. Şehre fırlatılan tohumlar gibiydik. Kuleler ve reklamlardan oluşan bir kaleydoskop dünyada, çöplerle birlikte döne döne savruluyorduk. Caddelerde yüzlerce gemi dolaşıyordu. Hepsi sıvımsı bulanıklıkta yanıp sönerek geçiyordu. İzlerimizi örtmek için döne döne savrulmaya devam ettik.

İletişim kanalında dışarı dökülen çöple ilgili şikâyet eden bir Mavi trafik kontrolörünün sesini duydum. Çok geçmeden hattaki bir şirket Bakır'ı, beceriksiz sürücüleri kovmakla ilgili bir tehdit savurdu. Ama beni gülümseten şey duyduklarım değildi. Polis kanalları her zamanki yayınlarını yapıyor, Sendika'nın Kovan'da hava korsanlığı saldırısı yaptığını, Park Plaza yakınlarındaki antik sanat müzesinde iğrenç bir cinayet işlendiğini ve Bankalar Bölgesi'nde bir veri-merkezi soygununu rapor ediyordu. Çöplerin arasında bizi fark etmemişlerdi bile.

Miğferlerimizdeki küçük iticileri kullanarak dönüşümüzü aşamalı olarak yavaşlattık. Püsküren basınçlı hava bizi sürekli bir süzülüşe geçirdi. Sessiz bir vakum. Plan işliyordu. Çöplerin geri kalanıyla birlikte bir çelik kulenin kenarına çarpmak üzereydik. Temiz bir iniş olması gerekiyordu. Hepimiz giderek yaklaşırken Victra bir küfür savurdu. Parmaklarım titriyordu. Sakın sekme. Sakın sekme.

"Bırak," diye emretti Sevro.

Onun ve Victra'nın ellerini bıraktım; üçümüz de çeliğe sarsıntıyla çarptık. Etrafımızdaki çöpler metalden sekerek tuhaf açılarda geri savruldu. Sevro ve Victra eldivenlerindeki mıknatıslar sayesinde yapıştılar fakat benden önce çarpan bir çöp parçası çelikten sekerek

bacağıma denk geldi ve uçuş yolumu bozdu. Yanlamasına dönerken bir yere tutunmak için çırpındım ki bu, hızla dönmeme neden oldu.

Önce ayağım çarptı ve tekrar uzay boşluğuna sekerken bir küfür savurdum.

"Sevro!" diye bağırdım.

"Victra. Yakala onu."

Bir el ayağımı yakalayarak beni aniden durdurdu. Aşağı baktım ve şeffaf, çarpık bir biçimin ayağımı tuttuğunu gördüm. Victra. Kendi mıknatıslarımı çeliğe yapıştırabilmem için ağırlıksız bedenimi dikkatle duvara geri çekti. Gözlerimin önünde benekler uçuşuyordu. Şehir her tarafımızı sarmıştı. Sessizliği, renkleri, insanlık dışı metal manzarasıyla ürkütücü görünüyordu. İnsanların yaşadığı bir yerden çok, antik bir uzaylı kalıntısına benziyordu.

"Yavaşla." Victra'nın sesi miğferimde cızırdadı. *"Darrow. Aşırı hızlı nefes alıyorsun. Nefeslerini bana uydur. Al. Ver. Al..."* Nefeslerimi ona uydurmak için ciğerlerimi zorladım. Görüşümdeki lekeler çok geçmeden kayboldu. Gözlerimi açtığımda yüzüm çelikten birkaç santim ötedeydi.

"Tulumuna falan mı sıçtın?" diye sordu Sevro.

"Ben iyiyim," dedim. "Biraz paslanmışım sadece."

"Ahh. Kelime oyunu mu yapıyorsun?" Ragnar ve diğer Uluyanlar bizden otuz metre kadar aşağıda duvara indi. Çakıl bana el salladı. *"Daha üç yüz metremiz var. Tırmanalım, sizi periler."*

Cıva'nın çift sarmallı kulelerinin camlarının ardında ışıklar yanıyordu. Çift sarmalı, yaklaşık iki yüz ofis katı birleştiriyordu. İçeride bilgisayar terminallerinin başında hareket edenleri görebiliyordum. Gözlüğümün lensini zumlayarak ofislerinde oturan borsacıları, oraya buraya koşturan asistanlarını, Luna'daki piyasalarla sürekli iletişim halinde, holografik hisse senedi panoları üzerinden heyecanla işaretler gönderen analistleri izledim. Hepsi Gümüş'tü. Çalışkan arıları anımsatıyorlardı.

"Bana çocukları özletti," dedi Victra. Gümüşlerle ilgili konuşmadığını sonradan anladım. Onunla bu taktiği son denediğimizde Tactus ve Roque bizimle birlikteydi. Akademi'nin savaş simülasyonu sırasında bir asteroit üssünden yakıt ikmali yapan Karnus'un sancak gemisine sızmıştık. Ekibini etkisiz hale getirmek için geminin

gövdesini delerek onu kaçırmayı planlıyorduk. Ama bir tuzaktı ve arkadaşlarımın yardımıyla kıl payı kurtulmuş, bu kumarın ödülü olarak kolumu kırmıştım.

İniş yerimizden kulenin büyük bir hilale dönüştüğü zirvesine tırmanmamız beş dakikamızı aldı. Bir elimizi diğerinin önüne koyarak hareket etmediğimiz düşünülürse, aslında tırmanmak pek doğru bir tanım değildi. Eldivenlerimizdeki mıknatısların negatif ve pozitif akım dalgaları, avuçlarımızın içinde tekerlekler varmış gibi kulenin yan tarafı boyunca sürünmemizi sağlıyordu. Yükselişin –ya da inişin veya yerçekimsiz ortamda adına ne denirse– en zor tarafı, aşırı yüksekte ya da kulenin ucundaki hilal şeklindeki eğimdi. Cam tavanın ortasından tıpkı bir yaprağın sapı gibi uzanan incecik bir metal desteğe tutunmak zorundaydık. Karınlarımızın altında ve camın diğer tarafında Cıva'nın ünlü müzesi vardı. Üzerimizde ise Cıva'nın kulesinin zirvesinden yukarıda Mars görünüyordu.

Gezegenim uzayın kendisinden daha büyük gibiydi. Olabilecek her şeyden daha büyük. Milyarlarca insanın yaşadığı; tasarımcı okyanuslarından, dağlarından ve Dünya'nın asla sahip olamadığı kadar büyük, ekilebilir kuru topraktan oluşan bir gezegen. Gezegenin bu tarafında şimdi geceydi. Ve gezegenin iliklerinde milyonlarca kilometre uzunluğunda tünellerin dolaştığını, Mars'ın Bin Şehri'nin ışıklarıyla yüzeyi parıldarken bile yükselmekte olan görünmez bir dalganın varlığını asla tahmin edemezdiniz. Şimdilik çok huzurlu görünüyordu. Savaş uzak, imkânsız bir şey gibiydi. Bir şair tam şu anda ne derdi acaba? Roque havaya ne fısıldardı? Fırtınadan önceki sükûnet. Ya da derinlerde bir kalp atışı. Tam o anda bir ışık patlaması oldu ve beni irkiltti. Bembeyaz parıldayan bir ışık ve gezegenin karanlığında mantar biçiminde büyüyen fosforlu bir şeytan.

"Şunu gördünüz mü?" diye sordum, iletişim kanalından, uzaktaki patlamanın görüşümde yarattığı kara beneklere karşı gözlerimi kırpıştırırken. Diğerleri bakmak için dönerken iletişim kanalında küfürler duyuldu.

"*Lanet olsun,*" diye mırıldandı Sevro. "*Yeni Thebes miydi?*"

"*Hayır,*" diye cevap verdi Çakıl. "*Daha kuzeydeydi. Orası Aventine Yarımadası. Muhtemelen Cyprion. Son istihbarata göre Kızıl Lejyon o şehre doğru ilerliyordu.*"

O anda bir ışık patlaması daha oldu. Yedimiz birden binanın zirvesinde hareketsiz kalarak ilkinden bir parmak ötede ikinci bir nükleer bombanın patlayışını izledik.

"Lanet olsun. Bu biz miyiz, onlar mı?" diye sordum. "Sevro?"

"Bilmiyorum," dedi Sevro, sinirle.

"Bilmiyor musun?" diye sordu Victra.

Nasıl bilmezdi? İçimden bağırmak geldi. Ancak Dansçı'nın sözlerini hatırlayınca cevabı da buldum. Haftalar önce başarısızlığa uğrayan başka bir Uluyan operasyonundan sonra, "Bu savaşı Sevro yönetmiyor," demişti. "O sadece ateşi körüklüyor." Belki de bu savaşın ne boyutlara varabileceğini, kargaşanın ne kadar büyüdüğünü anlayamamıştım.

Ona bu kadar körlemesine güvenmekle hata mı etmiştim? İfadesiz maskesini izledim. Zıhının dokusu etrafımızdaki şehrin renklerini yutuyor, hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Bir ışık abisi. Patlamaya yavaşça arkasını dönerek yine tırmanmaya başladı. Çoktan geride bırakmıştı bile.

"HoloHaberler patlamayı veriyor." dedi Çakıl. *"Hızlılar. Cyprion yakınlarında Kızıl Lejyon'un Altın kuvvetlerine karşı nükleer silah kullandığını söylüyorlar. En azından hikâye böyle."*

"Lanet olasıca yalancılar." dedi Palyaço. *"Bir kandırmaca daha."*

"Kızıl Lejyon nükleer silahları nereden bulacak ki?" diye sordu Victra. Elinde olsaydı Harmony çoktan kullanırdı. Ancak bombaları kullananların Kızıl Lejyon değil, Altınlar olduğuna bahse girerdim.

"Bunun bizim için bir önemi yok şimdi. Hazırlanın," dedi Sevro. *"Yapmaya geldiğimiz şeyi yapmalıyız. Kıçlarınızı kaldırın."* Uyuşmuş bir halde itaat ettik. Çift sarmallı kulenin tepesindeki hilalin giriş noktasına ulaştığımızda önceden prova ettiğimiz işlere başladık. Victra'nın sırtındaki çantadan küçük asit şişesini çıkardım. Sevro ancak tırnağım kadar bir nano-kamerayı havaya fırlattı ve kamera, camın üzerinde boşlukta asılı kalarak müzenin içini taramaya başladı. Ortalıkta kimse yoktu ki bu sabahın üçünde şaşılacak bir şey değildi. Bir akımJeneratörü çıkardı ve Çakıl'ın veri-tabletindeki işini bitirmesini bekledi.

"Durum nedir, Çakıl?" diye sordu sabırsızca.

"*Şifreler işe yaradı. Sisteme girdim,*" dedi Çakıl. "*Sadece doğru bölgeyi bulmam gerek. İşte, burada. Lazer ağı... kapandı. Termal kameralar... donduruldu. Nabız alıcıları... devre dışı. Tebrikler, millet. Resmi olarak hayaletiz! Biri elle alarm vermediği sürece.*"

Sevro akımJeneratörünü çalıştırdı ve yanardöner mavi renkte bir köpük etrafımızı sardı, böylece uzay boşluğu bizimle birlikte binanın içine girmeyecekti. Bu çabucak fark edilmemize neden olurdu. Camın ortasına küçük bir vantuz yapıştırdım ve asit şişesini açarak köpüğü vantuzun etrafında ikiye iki metre ölçülerinde bir kare şeklinde camın üzerine uyguladım. Asit, camı eriterek bir açıklık oluştururken köpürdü. Binanın içinden bize küçük bir hava akımı çarparken kare cam parçası akımAlanımıza fırladı ve Victra uzaya savrulmasına izin vermeden onu yakaladı.

"*Önce Rags,*" dedi Sevro. Müze zemini yüz metre aşağıdaydı.

Ragnar camın kenarına bir tırmanma vinci tutturdu ve koşumlarını manyetik kabloya geçirdi. Jiletini çıkararak hayaletPelerinini tekrar çalıştırdı ve delikten geçti. Ben hâlâ havada süzülürken onun neredeyse görünmez siluetinin yapay yerçekimiyle aşağı doğru hızlanışını izlemek duyularımı altüst ediyordu. Bir yaz günü çöl kumullarının üzerinde titreşen sıcak dalgalarından oluşmuş bir iblise benziyordu.

"*Temiz.*"

Sevro onu izledi. "*Sıra sende,*" dedi Victra, beni onun peşinden delikten iterken. İleri doğru süzüldüm ve delikten binanın içine girdiğim anda çekimin etkisine kapıldığımı hissettim. Kablodan aşağı kayarken giderek hızlanıyordum. Aniden dönen ağırlık hissinin etkisiyle midemdeki yiyecekler çalkalanırken kusacak gibi oldum. Yere sertçe indiğimde neredeyse ayak bileğimi burkuyordum. Hemen susturuculu yakıcımı çektim ve etrafı kolaçan ettim. Uluyanların geri kalanı arkamdan indi. Büyük salonda sırt sırta verip çömeldik. Zemin gri mermerdi. Salonun uzunluğunu tahmin etmek imkânsızdı çünkü kıvrımları hilali izliyor, yukarı eğim yaparak görüş alanından çıkıyor, yerçekimini değiştiriyor, başımı döndürüyordu. Metal kalıntılar etrafımızda yükseliyordu. İnsanlığın Öncü Çağ'ından kalma eski roketler. Ragnar'ın yakınındaki gri bir sondanın üzerinde Luna Şirketi'nin amblemi. Octavia au Lune'un hanedanlık armasına çok benziyordu.

"*Demek şişman olmak böyle bir şeymiş,*" dedi Sevro, ağır yerçekiminde homurdanarak küçük bir sıçrama yaparken. "*İğrenç.*"

"*Cıva, Dünyalı,*" dedi Victra. "*Yerçekiminin düşük olduğu yerlerden gelenlerle pazarlık masasına oturduğunda yerçekimini daha da arttırıyor.*"

Yerçekimi Mars'ta alıştığımın üç katı, Io veya Europa'da tercih edilenin sekiz katıydı ama vücudumu yeniden onarırken Mickey Dünya'nın yerçekimini iki kat hissettiren simülatörler kullanmıştı. Neredeyse dört yüz kilo çekmek sevimsiz bir histi fakat kasları feci çalıştırıyordu.

Oksijen tanklarımızı çıkardık ve onları imparatorluk öncesi Amerika'nın bayrağını taşıyan eski bir uzay mekiğinin motorunun kenarına sakladık. Böylece küçük çantalarımız, böcekKabuklarımız, iblisMiğferlerimiz ve silahlarımızla kaldık. Sevro, Victra'nın kulenin içini kabaca çizdiği haritaları çıkardı ve Çakıl'a Cıva'yı henüz bulup bulamadığını sordu.

"*Bulamıyorum. Tuhaf. En üstteki iki katın kameraları kapalı. Biyometrik okuyucular da öyle. Yerini planladığımız gibi bulamıyorum.*"

"Kapalı mı?" diye sordum.

"*Belki de seks partisi yapıyordur ya da otuz bir çekiyordur ve Güvenlik'inin görmesini istemiyordur.*" Sevro omuz silkerek homurdandı. "*Ne olursa olsun, bir şey gizliyor, dolayısıyla biz de oraya gidiyoruz.*"

Diğerlerinin bizi duyamaması için Sevro'nun kişisel hattına girdim:

"Ortalıkta dolaşarak onu arayamayız. Herhangi bir avantajımız olmadan koridorlarda yakalanırsak..."

"*Dolaşmayacağız.*" Benim sözümü kestikten sonra Uluyanlara döndü. "*Pelerinlerinizi açın, hanımlar. Jiletler ve susturuculu yakıcılar. AkımYumruklarını ancak işler çirkinleşirse kullanacağız.*" Dalgalanarak görünmez oldu. "*Uluyanlar, beni izleyin.*"

Sevro'nun peşine takılarak müzeden ayrılıp dünyadışı koridorlardan oluşan bir labirente daldık. Zemin siyah mermerden, duvarlar camdandı. AkımAlanlarından oluşmuş on metre yüksekliğinde tavanlar, mantar dokunaçlar gibi uzanan mercan kayalıklarının olduğu akvaryumlara bakıyordu. İnsan yüzlü, gri derili, kafaları taç biçimindeki yarım metre uzunluğunda sürüngen denizkızları, mavi

ve parlak turuncu bir krallıkta yüzüyorlardı. Küçük karga gözleri, yanımızdan geçerlerken bize nefretle bakıyordu.

Duvarlar ruhCamdandı ve hafifçe değişen renklerle yanıp sönüyorlardı. Şimdi mor parıltılar, biraz sonra kobalt ve gümüş renkte dalgalanan perdeler. Rüya gibiydi. Labirentin ortasında küçük nişler vardı. Çağdaş nokta hologramlarının ve Eşsiz Yaralılar arasında popüler olan Neoklasik Romantizm örnekleri yerine, yirmi birinci yüzyıldan kalma gösterişçilik akımı eserlerinin sergilendiği minyatür sanat galerileri. HayaletPelerinlerimizin bataryalarını yeniden şarj ettik ve balon hayvan biçimindeki, parlak mor renkli, metalik bir köpeğin sergilendiği bir galeriye girdik.

Victra iç geçirdi. "*Korkunç lanet. Adamda magazin sosyetesi zevki var.*"

Ragnar başıyla köpeği işaret etti. "***Bu nedir?***"

"*Sanat,*" dedi Victra. "*Güya.*"

Victra'nın küçümseyici tavrı ilgimi çekti; binanın kendisi gibi. Sanat, duvarlar, denizkızları, hepsi Eşsiz Yaralıların yeni zengin olmuş bir Gümüş'ten bekleyeceği şeylerdi. Bu kadar zengin olmasına izin verildiğine göre, Cıva Altınların psikolojisini yakından tanıyor olmalıydı. Dolayısıyla bütün bu abartıların ve savurganlığın daha akıllıca bir amaca hizmet edip etmediğini merak ediyordum. Kimsenin altına bakmayı aklına bile getirmeyeceği kadar açık ve kabullenmesi kolay bir maske miydi? Açıkçası Cıva asla aptal biri olarak tanınmamıştı. Belki de bu zevksiz rüya âlemi onun için değildi. Belki de konukları içindi.

Bu da bana pembe yasemin ağaçlarıyla süslenmiş, cilasız kumtaşı zeminli, karanlık bir avluya ulaşıp V şeklinde sıralanarak Cıva'nın yatak odasının çift kanatlı kapılarına doğru sessizce yürüdüğümüz sırada, burada bir terslik olduğunu düşündürdü. Etrafımızı daha iyi görebilmek için pelerinlerimizi kapadık. Jiletlerimizi ellerimizde kaskatı halde yerden yalnızca birkaç santimetre yüksekte tutuyorduk.

Burası bir ev değildi. Bir sahneydi. Yanıltmacaydı. Yapılış biçimi soğuk bir hesapçılığı yansıtıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Yine Sevro'nun frekansına girdim. "Burada bir terslik var. Hizmetçiler nerede? Muhafızlar?"

"*Belki de mahremiyeti seviyordur...*"

"Bence bu bir tuzak."

"*Tuzak mı? Konuşan beynin mi, sezgilerin mi?*"

"Sezgilerim."

Bir an sessiz kaldı ve başka bir frekansta biriyle konuşup konuşmadığını merak ettim. Belki de hepsiyle konuşuyordu. "*Önerin ne?*"

"Geri çekilelim. Önce durum değerlendirmesi ya..."

"*Geri çekilmek mi?*" diye çıkıştı. "*Bildiğimiz kadarıyla az önce halkımızın üzerine nükleer bomba attılar. Buna ihtiyacımız var.*" Sözünü kesmeye çalıştım ama hiç duymadan devam etti: "*Lanet olsun, sadece bu gümüşi pislik hakkında istihbarat toplamak için on üç operasyon yaptım. Şimdi gidersek hepsi boşuna olur. Buraya geldiğimizi anlarlar. Bir daha böyle bir şansımız olmaz. O, Çakal'a ulaşmamızın anahtarı. Bana güvenmek zorundasın, Azrail. Bana güveniyor musun?*"

Dilimin ucuna kadar gelen küfrü yuttum ve iletişim kanalını kapadım. Ona mı kendime mi kızdığımı bilmiyordum; belki de Çakal'ın beni farklı hissettiren kıvılcımı söndürdüğünü bilmemle ilgiliydi. Her fikrim, diğerleri için çürük ve yetersizdi. Çünkü içten içe, korkutucu böcekKabuğunun altında, iblis maskesinin ardında karanlıkta yapayalnız kalmaktan korktuğu için ağlayan toy bir oğlan çocuğu olduğunu biliyordum.

Arkamızdaki cam duvarın ardından lüks bir gemi geçerken ortam aniden mor bir ışıkla doldu. Hemen Cıva'nın süit kapısının kenarına sıralanarak içeri girmeye hazırlandık. Siyah gözlüğümle bakarak geminin geçişini izledim. Bu uydunun altındaki gezegende bir savaş sürmüyormuş gibi yüzlerce Peri, güvertelerden birinde Luna'nın uzak kesimlerinde son derece popüler olan Etrurya ritmiyle dans ederken ışıklar yanıp sönüyordu. Sanki yaşam tarzlarını altüst etmeye gelmemişiz gibi. Yakıtı Mars'tan sağlanan gemilerde, Venüs'te yapılmış giysilerin içinde, Dünya'dan gelmiş şarapları yudumluyorlardı. Kahkahalarla gülecek, sürekli tüketmeye devam edecek, düzüşecek ve hiçbir bedel ödemek zorunda kalmayacaklardı. Bir sürü küçük çekirge. Sevro'nun haklı gazabını hissediyordum.

Acı çekmek onların gerçekliğinde yoktu. Savaş onlar için gerçek değildi. Sadece dijital haber yayınlarında gördükleri, diğer insanlar için geçerli olan beş harfli bir kelimeden ve hızla göz atıp geçtikleri huzursuz edici görüntülerden ibaretti. Farkına bile varmadıkları

silahlarla, gemilerle ve hiyerarşilerle dolu bir iş dünyası; hepsi bu aptalları insan olmanın gerçek acısından korumak içindi. Ancak yakında onlar da bu acıyı öğrenecekti.

Ve ölüm döşeğindeyken bu geceyi hatırlayacaklardı. Kimle birlikte olduklarını. O beş harfli kelime, yakalayıp bir daha bırakmadığında ne yapıyor olduklarını. Bu zevk gezisi, bu iğrenç çürümüşlük, Altın Çağ'ın son nefesiydi.

Ve nasıl da zavallı bir nefesti.

"Elbette sana güveniyorum," dedim, jiletimi daha sıkı kavrarken. Ragnar frekansımızı dinleyemese de bizi izliyordu. Victra içeri girmek için kapının dibinde bekliyordu.

Işık zayıfladı ve gemi şehir manzarasında gözden kayboldu. Gerçekleşmek üzere olan şeyleri bilmenin zevkini hissetmediğimi anlayınca şaşırdım. Çağlarının sona ereceğini bilmenin; insanlığın bu imparatorluğundaki bütün şehirlerde ışıklarının kararacağını, bütün gemilerin yavaşlayacağını, bütün parıltılı Altınların çürüyen ve paslanan binalarıyla birlikte yıkılıp gideceğini bilmenin. Keşke Kısrak'ın bu planla ilgili düşüncelerini sorabilseydim. Önceleri onun dudaklarını, kokusunu özlerdim, şimdiyse zihninin benimkiyle paralel olduğunu bilmenin rahatlığını özlüyordum. Onunlayken bu kadar yalnız hissetmiyordum. Yaratmaktansa yıkmaya odaklandığımız için bize çok fena azar çekerdi muhtemelen.

Neden şimdi böyle hissediyordum ki? Dostlarımla sarılmış halde, her zaman yapmayı dilediğim gibi Altınlara saldırıyordum. Ancak zihnimin derinliklerinde bir şey beni huzursuz ediyordu. Sevro ne derse desin, burada bir terslik vardı. Sadece bu binada değil, bu planın tamamında. Ben böyle mi yapardım? Fitchner nasıl yapardı? Başarıya ulaşırsa, toz dağıldıktan ve helyum akışı durduktan sonra kendimizi nasıl bir ortamda bulacaktık? Karanlık bir çağda mı? Sevro başına buyruk bir güçtü ve öfkesi dağları yerinden oynatabilirdi.

Bir zamanlar ben de öyleydim ve bunun beni nereye ulaştırdığı açıktı.

"*Muhafızlarını öldürün. Pembeleri sersemletin. Kırıp dökün, yakalayın ve çıkın,*" dedi Sevro, Uluyanlarına. Silahımı sımsıkı kavradım. Sevro işareti verdi ve Ragnar ile Victra kapılardan içeri daldılar. Biz de karanlığın içine doğru onları takip ettik.

16

CARİYE

Işıklar sönüktü. İçeride mezar sessizliği vardı. Ön oda boştu. Bir masanın üzerindeki bir akvaryumda fosforlu yeşil bir denizanası yüzüyor, odada tuhaf gölgeler yaratıyordu. Altın sarısı filigranlı kapıları kırarak geçip yatak odasına girdik. Ben bir dizimin üzerine çöküp susturuculu raylı silahı kollarıma yatırarak ve jiletimi koluma sararak Çakıl'la birlikte kapıyı kolluyordum. Arkamızda bir adam, sayvanlı bir yatakta uyuyordu. Ragnar onu ayağından yakalayıp sertçe çekip yere fırlattı. Adam havada uyanıp Ragnar'ın elinin boğduğu bir çığlık attı.

"*Lanet olsun. Bu o değil,*" dedi Victra, arkamdan. "*Bu bir pembe.*" O tarafa baktım. Ragnar, Pembe'nin üzerine eğilmişti ve görüşümü engelliyordu.

Sevro yatağın direklerinden birine vurarak ortadan kırdı. "*Saat sabahın üçü. Hangi cehennemde bu herif?*"

"*Luna'nın borsa zamanıyla saat akşamüstü dört,*" dedi Victra. "*Belki de ofisindedir. Köleye sor.*"

"*Efendin nerede?*" diye sordu Sevro, maskenin etkisiyle demir çubuğa sürünen bir çelik halatınkine benzeyen sesiyle. Bakışlarımı salona dikmiştim ama Pembe'nin iniltileri beni arkama bakmaya zorladı. Sevro adamın kasıklarına diz atmıştı. "*Güzel pijama, evlat. Kırmızısını görmek ister misin?*"

Sesinin soğukluğu karşısında yüzümü buruşturdum. O tonu çok iyi tanıyordum. Attika'da bana işkence ederken Çakal da o tonla konuşuyordu.

"*Efendin nerede?*" diye sordu Sevro, adamın dizini bükerken. Pembe acıyla uludu ama cevap vermedi. Uluyanlar işkenceyi sessizce, karanlık odada yüzü olmayan lekeler gibi izliyorlardı. Kimse karşı çıkmıyordu. Kimse işin ahlaki yönünü sorgulamıyordu; bunu daha önce de yapmış olmalıydılar. Bunu anlamak ve yere serilmiş Pembe'nin hıçkırıklarını duymak bana kendimi kirli hissettirdi. Bu, savaşı borazanlardan veya savaş-gemilerinden daha iyi anlatıyordu. Hatırlanmayan, sessiz zulüm anları.

"Bilmiyorum," dedi Pembe. "Bilmiyorum."

Ses. O sesi geçmişimden hatırlıyordum. Şaşkınlığa kapılarak kapıdaki yerimden fırladım ve Sevro'yu tutup Pembe'nin üzerinden sertçe çektim çünkü bu adamı ve nazik yüz hatlarını tanıyordum. Uzun, kemikli burnu; pembe-kuvars gözleri ve koyu bal rengi teniyle. Beni olduğum şeye dönüştürmekten Mickey kadar o da sorumluydu. Bu Matteo'ydu. Güzel ve kırılgan, şimdi kırık koluyla yerde hıçkırıklara boğulmuş olan Matteo. Ağzından kan süzülüyordu ve Sevro'nun vurduğu kasıklarını tutuyordu.

"*Senin derdin ne be?*" diye hırladı Sevro, bana dönerek.

"Onu tanıyorum!" dedim.

"*Ne?*"

Benim müdahalemden yararlanan ve miğferlerimizin siyah iblis yüzlerinden başka bir şey görmeyen Matteo, komodinin üzerinde duran bir veri-tabletine doğru atıldı. Sevro daha hızlıydı. İnsan türünün en sert kemik yoğunluğu, en yumuşağıyla boğuk bir gürültüyle çarpıştı. Sevro'nun yumruğu Matteo'nun zarif çenesini parçaladı. Matteo öğürerek yere yığılırken gözleri başının arkasına döndü. Sersemlemiş halde izlerken şiddet son derece gerçekdışı ama aynı zamanda soğuk, ilkel ve kolay görünüyordu. Sadece kas ve olması gereken şekilde hareket eden kemikler. Kendimi tutamayarak Sevro'yu itip Matteo'nun yerde seğiren vücudunun üzerine eğildim.

"Dokunma ona!" Neyse ki Matteo bayılmıştı. Omurgası mı hasar almıştı yoksa beyin sarsıntısı mı geçiriyordu, bilmiyordum. Şimdi koyu renkli olan, hafif mavi pırıltılı buklelerine dokundum. Elini

bir çocuğunki gibi sıkmıştı ve yüzükparmağında ince bir gümüş yüzük vardı. Bütün bu süre boyunca neredeydi acaba? Burada ne arıyordu? "Onu tanıyorum," diye fısıldadım.

Matteo için burada yapabileceğimiz bir şey olmasa da, Ragnar koruyucu bir tavırla onun üzerine eğildi. Palyaço veri-tabletini Sevro'ya attı. "*Alarm düğmesi.*"

"*Ne demek istiyorsun? Onu nereden tanıyorsun?*" diye sordu Sevro.

"O Ares'in Oğulları'ndan biri," dedim, şaşkınlıkla. "Ya da öyleydi. Enstitü'den önceki öğretmenlerimden biriydi. Bana Altın kültürünü o öğretmişti."

"*Korkunç lanet,*" diye homurdandı Ekşisurat.

Victra, Matteo'nun pembe Armasını küçük çiçeklerin süslediği bileğine ayağının ucuyla dokundu. "*O da Bahçe Güllerinden. Theodora gibi.*" Ragnar'a baktı. "*Fiyatı seninkine denk, Lekeli.*"

"*Aynı adam olduğundan emin misin?*" diye sordu Sevro, bana.

"Lanet olsun, elbette eminim. Adı Matteo."

"*O halde burada ne arıyor?*" diye sordu Ragnar.

"*Tutsağa benzemiyor,*" dedi Victra. "*Bu pahalı bir pijama takımı. Muhtemelen bir cariye. Sonuçta Cıva sekse düşkünlüğüyle bilinir.*"

"*Taraf değiştirmiş olmalı,*" dedi Sevro, sertçe.

"Ya da baban ona bir görev vermişti," dedim.

"*O zaman neden bizimle bağlantı kurmadı? Dönek bu. Bu da, Cıva'nın Oğullar'ın arasına da sızdığı anlamına geliyor.*" Sevro hızla dönüp kapıya baktı. "*Lanet olsun. Tinos'u biliyor olabilir. Bu lanet olasıca baskından haberi olabilir.*"

Zihnim hızla çalışmaya başladı. Matteo'yu buraya Ares mi göndermişti? Yoksa Matteo batan bir gemiden mi kaçmıştı? Belki de Harmony'den önce onlara benden söz etmişti... Bunu düşünmek karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. Onunla uzun zaman geçirmemiştim fakat ona değer vermiştim. Nazik biriydi ve böyle insanların sayısı artık pek fazla değildi. Oysa şimdi ona neler yapmıştık.

"*Buradan hemen çıkıp gitmeliyiz,*" diyordu Palyaço.

"*Cıva olmadan olmaz,*" diye karşılık verdi Sevro.

"Cıva'nın nerede olduğunu bilmiyoruz ki," dedim. "Bu işte göründüğünden fazlası var. Matteo'nun uyanmasını beklemek zorundayız. Yanında uyarıcı olan var mı?"

"*Bir doz bile onu öldürür,*" dedi Victra. "*Pembelerin dolaşım sistemi askeri maddeleri kaldırmaz.*"

"*Konuşacak zamanımız yok,*" diye bağırdı Sevro. "*Burada kapana kısılma riskini göze alamayız. Hemen harekete geçiyoruz.*" Konuşmaya çalıştım ama Matteo'nun veri-tabletini kurcalayan Palyaço'ya dönerek devam etti: "*Palyaço, ne buldun?*"

"*Dahili sunucuda mutfak bölümünden bir yemek talebi var. Görünüşe bakılırsa biri C19'a koyun eti, jambonlu sandviç ve kahve istemiş.*"

"*Azrail, ne diyorsun?*" diye sordu Ragnar.

"Tuzak olabilir," dedim. "Bir ayarlama yapmak için..."

Victra sözümü keserek alaycı bir tavırla güldü. "*Tuzak olsa bile, kimi aldığımıza bir baksanıza. O lanet tuzağı aşarız.*"

"*Kesinlikle haklısın, Julii.*" Sevro kapıya doğru yürüdü. "*Ekşisurat. Pembe'yi yanına al ve sessiz kalmasını sağla. Dişlerinizi çıkarın. Ragnar, Victra, öne geçin. Kan geliyor.*"

Bir alt katta ilk güvenlik ekibiyle karşılaştık. Bir göletin yüzeyi gibi dalgalanan büyük cam kapının önünde yarım düzine pusucu bekliyordu. Askeri zırh yerine siyah tulumlar giymişlerdi. Sol kulaklarının arkasındaki deriden, gümüş topuk biçiminde protezler uzanıyordu. Bu katta daha fazla devriye vardı ama hiç hizmetçi yoktu. Birkaç dakika önce benzer tulumlar giymiş birkaç Gri odaya bir kahve arabası sokmuştu. Kahve servisi için Pembeleri veya Kahverengileri kullanmamaları tuhaftı. Güvenlik çok sıkıydı. Dolayısıyla Cıva'nın ofisindeki kimse, önemli olmalıydı ya da en azından fazlasıyla paranoyaktı.

"*Hızla gireceğiz,*" dedi Sevro, koridorda Grilerin grubundan otuz metre ötede beklediğimiz köşeye yaslanarak. "*O bokkafalıları etkisiz hale getirip çabucak içeri dalıyoruz.*"

"*İçeride kimin olduğunu bilmiyoruz bile,*" dedi Palyaço.

"Öğrenmenin de tek yolu var," diye çıkıştı Sevro. "*Kıpırdayın.*"

Köşeyi önce Ragnar ve Victra dönerken hayaletPelerinleri ışığı büktü. Geri kalanımız hızla arkalarındaydık. Grilerden biri koridorda bize kısık gözlerle baktı. İrislerine yerleştirilmiş termal optik protezler harekete geçerken ve bataryalarımızdan yayılan sıcaklığı algılarken kırmızı ışıkları yanıp söndü. "HayaletPelerinler!" diye bağırdı. Deneyimli altı çift el yakıcılara gitti. Fazlasıyla geç kalmışlardı. Ragnar ve Victra aralarına daldı. Ragnar jiletini sallayarak birinin kolunu koparırken diğerinin şahdamarını biçti. Cam duvarlara kan fışkırdı. Victra susturuculu yakıcısını ateşledi. Manyetik etkiyle atılan mermiler iki kafaya gömüldü. Düşen bedenlerin arasından ileri kayarak jiletimi adamlardan birinin göğüs kafesine sapladım. Çatırtıyı duyarken kalbinin yumuşaklığını hissettim. Jiletimi geri çekebilmek için kırbaç biçimine dönüştürdüm. Adam yere düşmeden önce sapanOrağım yine katılaşmıştı bile.

Griler tek el bile ateş edememişti. Ancak biri veri-tabletinde bir düğmeye basmıştı ve kulenin alarmı koridorlarda derin bir sesle yankılanıyordu. Duvarlar yanıp sönen kırmızı ışıkla parlıyor, acil durumu haber veriyordu. Sevro son adamı da biçti.

"*Odaya dalın. Hemen!*" diye bağırdı.

Bir terslik vardı. Bunu iliklerimde hissediyordum fakat Victra ve Sevro hızla ilerliyordu. Ragnar kapıyı tekmeledi. Devinimin her daim kölesi olduğumdan ben de onun peşinden daldım.

Cıva'nın toplantı salonu yukarıdaki odalar kadar gösterişli değildi. Tavan on metre yüksekliğindeydi. Duvarlar gümüşi dumanla belli belirsiz dalgalanan dijital camdandı. Ortasından kuru bir beyaz ağaç yükselen devasa oniks toplantı masasının iki tarafında iki sıra mermer sütun uzanıyordu. Salonun karşı tarafında, dev bir pencereden Kovan'ın endüstriyel manzarası görünüyordu. Cıva adıyla Merkür'den Plüton'a kadar sistemin en zengin adamı olan Regulus ag Sun, tombul elinde bir kırmızı şarap kadehiyle pencerenin önünde duruyordu.

Kafası keldi. Alnı çamaşır tahtası gibi kırışıklarla doluydu. Kavgacı dudakları vardı. Kasap parmakları, elma ağaçlarıyla süslenmiş yüksek yakalı turkuvaz rengi Venüs tarzı cüppesinin kollarından uzanıyor, maymunumsu omuzları hemen dikkat çekiyordu. Altmışlarındaydı. Teni iliklerine kadar bronzlaşmış gibiydi. Nafile

olsa da, yüzüne biraz biçim kazandırmak için top sakal bırakmıştı fakat Oymacılardan büyük ölçüde uzak durmuş gibi görünüyordu. Ayakları çıplaktı. Ancak asıl dikkat çeken, üç gözüydü. İkisi kısık ve Gümüş'tü. Gümüşün doğal ve etkili bir tonunda. Üçüncüsü Altın'dı ve tombul sağ elinin ortaparmağına taktığı basit bir yüzüğe yerleştirilmişti.

Toplantısını bölmüştük.

Odada yaklaşık otuz Bakır ve Gümüş vardı. İki grup halinde üzeri kahve fincanları, karaflar ve veri-tabletleriyle dolu oniks masanın iki tarafında karşılıklı oturuyorlardı. Aralarında mavi bir holo belge havada asılı duruyordu ve kapı parçalanarak açılana kadar oradaki herkesin ilgi odağı olduğu belliydi. Korkamayacak veya hayaletPelerinlerimizle içeri girerken biz Uluyanları göremeyecek kadar şaşkın halde masadan geri çekildiler. Ancak masada oturanlar sadece Bakırlar ve Gümüşler değildi.

"*Ah, lanet olsun,*" diye mırıldandı Victra.

Mesleki Renklerin arasında baştan aşağı akımZırhı kuşanmış altı Altın şövalye oturuyordu ve hepsini tanıyordum. Sol taraftaki, simsiyah zırh giymiş, esmer yüzlü ve yaşlıca adam Ölüm Şövalyesi'ydi; iki tarafında tombul yüzlü Moira –Aja'nın kardeşi olan bir Furia– ve sevgili Cassius au Bellona vardı. Sağda Kavax au Telemanus, Daxo au Telemanus ve yaklaşık bir yıl önce Mars'ın eski maden tünellerinde beni dizlerimin üzerinde terk etmiş olan kadın...

Kısrak.

17

ALTINLARI ÖLDÜRMEK

"Ateş etmeyin!" diye bağırdım, Victra'nın silahını yere iterken. Ancak Sevro bağırarak emirler yağdırmaya başlamıştı ve Victra da silahını tekrar kaldırıyordu. AkımYumruklarımızı ve yakıcılarımızı Altınlara doğrultmuş halde çapraz bir saf oluşturmuştuk. Ateş etmiyorduk çünkü Cıva'yı canlı ele geçirmemiz gerekiyordu ve Kısrak'ı, Cassius'u ve Telemanusları burada görmenin Sevro'yu da benim kadar şaşırttığını biliyordum.

"*Hepiniz yere yatın yoksa sizi harcarız!*" diye bağırdı Sevro, iblisMiğferin güçlendirdiği, insanüstü bir sesle. Uluyanlar sert seslerle emirler yağdırarak ona katıldılar. Kanımın damarlarımda donduğunu hissettim. Bütün gürültüler arasında alarm çalıyordu. Ne yapacağımı bilemediğimden, akımYumruğumu odadaki en tehlikeli Altın'a, Cassius'a doğrulttum; babasının katili karşısında dururken Sevro'nun zihninden neler geçebileceğini biliyordum. Miğferim silahla eşleşerek düşmanımın zırhının zayıf noktalarını işaret etti fakat gözümü elindeki kahve fincanını her zamanki gibi zarafetle bırakıp masadan uzaklaşırken zırhının sol eldivenine yerleştirilmiş olan akımYumruğunu yavaşça açmaya başlayan Kısrak'tan ayıramıyordum.

Zihnim ve kalbim çatışıyordu. Onun burada ne işi vardı? Çeper'de olması gerekiyordu. Ne o ne de diğer Altınlar bizi dinleyebiliyordu. Miğferlerimizin arkasında kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Bugün

kimse kurt pelerini giymemişti. Temkinli gözlerle bakarak ve durumu tartmaya çalışarak geri çekildiler. Cassius'un jileti sağ kolunda çözülmeye başlıyordu. Kavax ve Daxo sandalyelerinden yavaşça kalktılar. Cıva telaşla ellerini salladı.

"Durun!" diye bağırdı, kargaşanın arasında neredeyse duyulmayan bir sesle. "Ateş etmeyin! Bu diplomatik bir toplantı! Kendinizi tanıtın!" Anlaşılan bir pazarlığın ortasına dalmıştık. Kısrak'ın kuvvetleri teslim mi oluyordu? Bir ittifak mı kuruyorlardı? Çakal'ın odada olmaması dikkat çekiciydi. Cıva ona ihanet mi ediyordu? Öyle olmalıydı. Dolayısıyla Hükümdar da öyle. Bina bu yüzden böylesine boştu. Bu yüzden hizmetçiler yoktu ve güvenlik çok zayıftı. Cıva, müttefikinin burnunun dibinde yaptığı bu toplantı için sadece en güvendiği adamlarını görevlendirmişti.

Bizi Çakal'ın göndermiş olduğunu düşünebileceklerini anladığımda midem ağzıma geldi. Yani buraya onları öldürmeye geldiğimizi ve bu işin tek şekilde biteceğini sanıyorlardı.

"*Lanet olasıcalar, yere yatın!*" diye bağırdı Victra.

"*Ne yapacağız?*" diye sordu Çakıl, telsizden. "*Azrail?*"

"*Bellona benim!*" dedi Sevro.

"Şok edicileri kullanın!" dedim. "Kısrak..."

"*O zırha etkisi olmaz,*" diye sözümü kesti Sevro. "*Silahlarını kaldırırlarsa hepsini gebertin. Tam akım kullanın. Ailemizden kimseyi riske atmam.*"

"Sevro, dinle beni. Konuşmamız gerek..." Miğferine yerleştirilmiş ana komut sisteminden iletişim sinyalimi keserek beni susturdu. Onları duyabiliyordum ama onlar beni duyamıyorlardı. Boş yere Sevro'ya küfürler savurdum.

"*Bellona, olduğun yerde kal!*" diye bağırdı Palyaço. "*Dur dedim!*"

Kısrak'ın karşısındaki Cassius aramızdaki mesafeyi kaparken Gümüşleri kalkan olarak kullanıp aralarından süzülüyordu. Sadece on metre ötedeydi ve yaklaşıyordu. Victra'nın yanımda gerildiğini, annesinin ölümü için suçladığı adamlardan birinin üzerine atılmaya hazır olduğunu hissettim fakat Altınlarla aramızda siviller vardı ve Cıva kaybetmeyi göze alamayacağımız bir ganimetti.

Gözlerim Gümüşlerin ve Bakırların şişkin yanaklarına takıldı. Burada baskı altında tutulan tek bir ruh yoktu. Açlığın ne olduğunu

bilen tek bir mide yoktu. Bunlar işbirlikçileriydi. Sevro'nun elinde paslı bir bıçak ve boş geçirebileceği birkaç saati olsa, hepsinin kafa derisini tek tek yüzerdi.

"*Azrail...*" dedi Ragnar, kısık sesle. Benden talimat bekliyordu.

"*Elini jiletinden çek!*" diye bağırdı Victra, Cassius'a. Cassius sessizdi. Bir buzul kadar kararlı bir tavırla hâlâ yaklaşıyordu. Moira ve Ölüm Şövalyesi de peşindeydi. Kavax'ın miğferi kapanarak başını örtüyordu. Kısrak'ın yüzü çoktan örtülmüştü bile. Etkinleştirdiği akımYumruğunu yere dönük tutuyordu.

Ölümü, nefes aldığında duyacak kadar iyi tanıyordum.

Dış hoparlörlerimi açtım. "*Kavax, Kısrak, durun! Benim. Ben...*"

"*Olduğun yerde kal, seni pislik!*" diye hırladı Victra. Cassius keyifle gülümseyerek ileri atıldı. Ragnar tuhaf bir şekilde soluma doğru döndü ve taşıdığı iki jiletten biri havada süzülerek Ölüm Şövalyesi'nin alnına saplandı. Ünlü Olimpik Şövalye yere serilirken Gümüşlerin ağızları şaşkınlıkla açık kaldı.

"KAVAX AU TELEMANUS," diye kükredi Kavax ve yanında Daxo'yla birlikte harekete geçti. Kısrak yana doğru kaydı. Moira akımYumruğunu kaldırarak saldırdı.

"*Harcayın hepsini,*" diye hırladı Sevro.

Ortalık aniden karıştı. Uluyanlar kalabalık salonda yakın mesafeden ateş açarken aşırı yüksek ısılı parçacıklar havayı paramparça etti. Mermerler tuzla buz oldu. Sandalyeler eriyip bükülmüş metal yığınlarına dönüşerek oradan oraya savruldu. Gümüşler ve Bakırlar iki ateş arasında kalırken et ve kemikler patlayarak havayı kırmızı bir sise boğdu. Sevro, bir sütunun arkasına dalan Cassius'u ıskaladı. Kavax en azından on kez vuruldu fakat kalkanları aşırı ısınmasına rağmen sendelemedi bile. Jiletiyle Sevro ve Victra'yı biçecekken Ragnar yan taraftan saldırarak kendinden daha ufak adama omzuyla öyle sert vurdu ki Kavax'ın ayakları yerden kesildi. Daxo, Ragnar'a arkasından saldırdı ve üç dev odanın yan tarafına doğru yuvarlanırken karşılarına çıkan yarı boyutlarındaki iki Bakır'ı da beraberlerinde sürüklediler. Bakırlar parçalanmış bacaklarıyla yerde çığlıklar içinde kaldılar.

Kavax'ın arkasında Kısrak göğsünden iki defa vuruldu fakat akımKalkanı dayandı. Olduğu yerde sendelerken ateşimize karşılık

verdi ve Çakıl'ı kalçasından vurdu. Çakıl arkaya savrularak duvara çarptı. Patlama yüzünden parçalanan bacağını tutarken acıyla haykırıyordu. Palyaço ve Victra, Kısrak'a karşılık vererek Çakıl'ı korurken onu bir sütunun arkasına çektiler. Ekşisurat ile kapıyı ve dışarıdaki Matteo'yu koruyan diğer dört Uluyan, şimdi koridordan salonun içine ateş ediyorlardı.

Ayaklarımın altındaki mermer zemin parçalanırken kargaşada yönümü kaybetmiş halde yanlamasına sendeledim. Gümüşler masanın altına kaçıştılar. Diğerleri oturdukları sandalyelerden fırlayarak salonun kenarlarındaki sütunların arkasında kendilerini güvenceye almaya çalıştılar. Hipersonik akım ateşleri aralarından, başlarının üzerinden uçuşuyor, içlerinden geçiyordu. Sütunlar sarsılıyor, kısmen parçalanıyordu. Cıva iki Bakır'ın arasına koşarak onları kalkan olarak kullanırken şarapneller ikisini de parçaladı ve hep birlikte parçalanmış, kanlar içinde kalmış uzuvlar halinde yere yuvarlandılar.

Furia Moira jiletini, Cassius'a ulaşmak için iki Telemanus'la aynı anda çatışan Ragnar'ı geçmeye çalışan Sevro'nun sırtına saplamak için arkadaşıma doğru koştu. Ancak ulaşmasına fırsat vermeden akımYumruğumla yakın mesafeden yan tarafına ateş ettim. Zırhının akımKalkanı vücudunun etrafında dalgalanan mavi bir koza oluşturarak ilk birkaç darbeyi emdi. Yanlamasına sendeleyişini izlerken, ateş etmeyi sürdürmezsem sabaha bir çürük dışında hiçbir şeyi olmayacağını biliyordum. Fakat ortaparmağım silahımın tetiğine abanıyordu. Bu kadın bir zulüm mühendisi ve en muhteşem Altın zihinlerden biriydi. Üstelik Sevro'yu öldürmeye çalışıyordu. Kötü hamle.

Kalkanı içe doğru bükülene, Moira bir dizinin üzerine çökene kadar ateşi sürdürdüm ve sonunda derisinin molekülleri ve organları aşırı ısınırken çığlık atarak kıvrandı. Burnundan ve gözlerinden kaynamış kan süzülüyordu. Zırhı ve eti birbirine karışırken, ben benliğimi saran, korkumu uyuşturan, duyularımı ve acıma duygumu etkisiz hale getiren öfkeyi hissediyordum. Cassius'u dize getiren Azrail buydu. Karnus'u öldüren. Altınların öldüremediği Azrail.

Moira'nın parmaklarındaki tendonlar sıcaklık yüzünden kasılırken akımYumruğu çılgınca ateş ediyordu. Tam otomatik halde tavana saydırıyordu. Seğirerek yan tarafına dönüp bütün salona

ölüm saçtı. Kurtulmak için bir yere sığınmaya çalışan iki Gümüş ateş hattında kalıp patladılar. Salonun karşı tarafındaki uzay şehrine bakan pencerenin camı tehlikeli bir şekilde çatladı. Uluyanlar bir yerlerde siper almaya çalışırken sonunda akımYumruğu Moira'nın sol elinde eridi ve namlusu içe doğru çökerek kıvılcımlar saçtı. Bu son nefesle, Hükümdar'ın üç Furia'sından en akıllısı kapkara bir kömür yığını halinde yere yığıldı.

Tek dileğim, onun yerinde Aja'nın olmasıydı.

Gazabın soğuk elinin kontrolünde salona geri dönerken daha fazla kana susamıştım. Ancak geride kalanlar sadece arkadaşlarımdı. Daha doğrusu eski arkadaşlarımdı. Öfke geldiği kadar hızla benliğimi terk ederken titredim. Arkadaşlarımın birbirlerini öldürmeye çalışmasını izlerken şimdi öfkemin yerini panik almıştı. Düzenli saflar bozulmuş, herkes ileri teknolojili bir gerilla kapışmasına dalmıştı. Ayaklar cam parçalarının üzerinde kayıyordu. Omuzlar ve sırtlar duvarlara çarpılıyordu. Sütunların arasında akımYumruğu çatışmaları sürüyordu. AkımYumrukları ulurken ve kılıçlar cazırdayarak birbirine çarparken eller, dizler ve ayaklar hızla hareket ediyordu.

Ve ancak şimdi, bu dehşet verici manzaranın etkisiyle, hepsini bağlayan sadece tek bir bağ olduğunu anladım. Bu bir fikir değildi. Karımın hayali değildi. Güven, ittifaklar ya da Renkler değildi.

Bendim.

Ben olmazsam, daima yapacakları şey buydu. Ben olmadan Sevro'nun yaptığı şey buydu. Sonucu ne kaçınılmaz bir ziyan! Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü doğuruyordu.

Buna son vermek zorundaydım.

Cassius salonun ortasında, bükülmüş sandalyelerin ve parçalanmış camların arasında, kan yüzünden kayganlaşmış zeminde Victra'nın peşinden sendeleyerek koşturdu. Victra'nın hasar görmüş hayalet-Pelerini kıvılcımlar saçarak açılıp kapanırken, kararsız bir iblis gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Cassius jiletiyle onun kalçasını kesti ve Palyaço ona ateş ederken olduğu yerde dönüp onun da başının kenarına bir kesik attı; arkasından Çakıl'ın ateşinden kaçabilmek için salonun karşı tarafına doğru yerden bir takla attı. Victra, kendini kurtarmak için masanın altına yuvarlanırken Cassius'un ayak bileklerine saldırdı. Cassius masanın üzerine fırlayarak akımYum-

ruğuyla oniks masanın ortası bükülüp Victra'yı altına hapsedene kadar ateş etti. Sevro arkasından ateş ettiğinde Cassius'un Victra'yı öldürmesine ramak kalmıştı; Cassius'un kalkanı patlamayı emdi fakat yine de darbenin etkisiyle metrelerce kenara savruldu.

Sağ tarafta Ragnar, Daxo ve Kavax devler arasında bir savaşa tutuşmuştu. Ragnar, jiletiyle Kavax'ın kolunu duvara mıhlayarak silahı orada bıraktı, eğildi ve akımYumruğuyla yakın mesafeden Daxo'ya ateş etti. Daxo'nun kalkanı patlamayı emerken jileti Ragnar'ı ıskaladı ve duvarın bir parçasını kopardı. Ragnar, Daxo'nun eklemlerine vurdu ve tam boynunu kırmak üzereyken Kavax, hanesinin adını haykırarak jiletini onun omzuna sapladı. Lekeli arkadaşıma yardım etmek için koşturdum ama tam o anda solumda birini hissettim.

Döndüğüm anda Kısrak'ı yüzünü örten miğferi ve beni biçmek için aşağı doğru kavis çizen jiletiyle havada üzerime gelirken gördüm. Kendi jiletimi tam zamanında kaldırmayı başardım ve namlular birbirine çarptı. Titreşimler kolumu neredeyse koparacaktı. Hatırladığımdan daha yavaştım; Mickey'nin laboratuvarına ve Victra'yla yaptığım eğitimlere rağmen kas hafızamı büyük ölçüde kaybetmiştim ve Kısrak da bu süreçte hızlanmıştı.

Gerilemek zorunda kaldım. Kısrak'ın etrafından dolaşmayı denedim ama jiletini son bir yıldır sürekli savaşıyormuş gibi kullanıyordu. Lorn'un öğrettiği gibi yana kaymaya çalıştım fakat kaçış yoktu. Çok akıllıydı ve beni köşeye sıkıştırmak için molozları ve sütunları kullanıyordu. Parıldayan metalin gücüyle kuşatılmıştım. Savunmam açık vermiyordu fakat merkezimi korumaya çalışırken kenarları giderek zayıflıyordu.

Bıçak sol omzuma iki santim derinliğinde bir yarık açtı ve çıngıraklı-yılan ısırığı gibi yaktı. Ben bir küfür savururken Kısrak etimi biraz daha parçaladı. Bağırarak ona durmasını söyleyecektim. Soluklanacak yarım saniye bulabilsem, adımı falan haykıracaktım ama yapabildiğim tek şey kollarımı hareket ettirmekti. Tam zamanında geri çekildim ve böcekKabuğumun boynunda dar bir kesikle kurtuldum. Sağ koluma üç hızlı hamle gelirken kıl payı ıskaladı. Bir ritim yakalamıştı. Sırtım duvara yapışmıştı. Kes. Kes. Sapla. Bütün vücudum ateşle yarılıyordu. Burada ölecektim. Telsizimden yardım istemeye çalıştım ama Sevro'nun kilidi hâlâ etkindi.

Yutabileceğimizden büyük bir lokma ısırmıştık.

Kısrak'ın kılıcı üç kaburgamı sıyırırken nafile bir şekilde çığlık attım. Kılıcını elinde çevirdi ve ters bir hamleyle kafamı koparmak için savurdu. Jiletimle hamlesini karşılayarak silahını duvara yönlendirmeyi ve başımın hemen üzerine mıhlamayı başardığımda miğferi maskeme iyice yaklaştı. Fırsatı değerlendirerek bir kafa attım. Ne var ki miğferi benim maskemin dayan-plastik alaşımından daha güçlüydü. Benim taktiğimi kullanarak başını önce geri atıp sonra benimkine savurdu. Kafatasıma bir acı dalgası yayıldı. Neredeyse bayılıyordum. Görüşüm bir kaybolup bir geri geldi. Hâlâ ayaktaydım. Maskem çatlayıp yüzümden kaymıştı. Burnum tekrar kırılmıştı ve gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşuyordu. Maskenin geri kalanı dağılıp giderken kendimi Kısrak'ın sonumu getirmeye hazırlanan ölüm gözlü at miğferine bakar halde buldum.

Jileti ölümcül darbeyi indirmek için geri çekildi ve başının üzerinde kalakaldı. Ortaya çıkan yüzüme bakarken eli titredi ve miğferi açılarak kendi yüzünü ortaya çıkardı. Terden sırılsıklam olmuş saçları alnına yapışarak altın parıltısını karartmıştı. Gözleri çılgınca bakıyordu ve o gözlerde gördüğüm şeyin mutluluk ya da aşk olduğunu söyleyebilmek isterdim fakat değildi. Diğer elini anlamsızca sallayarak geri sendelerken belki korkudan, belki de dehşetten yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm.

"Darrow?.."

Fırtınanın ortasındaki bir anlık sessizlik balonumuzda omzunun üzerinden hâlâ salonda devam eden kargaşaya baktı. Cassius, Ölüm Şövalyesi ve Moira'nın cesetlerini arkasında bırakarak bir yan kapıdan süzülüp kaçarken bir an göz göze geldik. Victra onun peşinden gidecek oldu ama Sevro izin vermedi. Diğer Uluyanlar Kısrak'a doğru dönüyordu. Ona doğru bir adım attım ama jiletinin ucu köprücükkemiğime değince durdum.

"Senin öldüğünü gördüm."

Duvarlardan dökülmüş cam parçalarını ezerek ve mermerin üzerinde kayarak ana kapıya doğru geriledi. "Kavax, Daxo!" diye seslendi, boynunda bir damar kabarırken. "Geri çekilin!"

Telemanuslar kendilerini Ragnar'dan uzaklaştırmaya çalışırken dövüştükleri maskeli adamın kimliği ve neden bu kadar çok yerle-

rinin kanadığı konusundaki şaşkınlıklarıyla boğuşuyorlardı. İkisi de aceleyle geri çekilmek için Kısrak'ın yanına koştular fakat kapının dibinde ona katılmak için yanımdan geçerlerken, Kısrak'ın gidişini öylece izleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden jiletimi kırbaca dönüştürüp Kavax'ın boynuna doladım. Boğulur gibi sesler çıkararak kurtulmaya çalıştı fakat izin vermedim. Sadece tek bir düğmeye basarak kılıcı sertleştirebilir ve kafasını koparabilirdim. Ancak adamı öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Ragnar onun bacaklarını yerden kesip bir dizini göğsüne bastırınca yere indi. Ekşisurat ve diğerleri de koşup Kavax'ı yere mıhladılar.

"Onu öldürmeyin," diye bağırdım. Ekşisurat, Pax'ı tanıyordu. Telemanuslarla karşılaşmıştı; dolayısıyla kılıcını geri tutarken diğer yeni Uluyanlara bağırarak aynı şeyi yapmalarını emretti. Daxo babasının yardımına koşmaya çalıştı fakat Sevro ve Victra yanımıza koşarken Ragnar ve ben onu engelledik. Daxo'nun parlak gözleri yüzüme şaşkınlıkla baktı.

"Git, Virginia!" diye bağırdı Kavax, yattığı yerden. "Kaç!"

"*Pax* benim elimde. Orion da hayatta," dedi Kısrak, arkamda ona ve Daxo'ya saldırmaya hazır halde bekleyen Uluyanlara bakarak. "Onu öldürme. Lütfen." Sonra Kavax'a üzgün bir bakış atarak kaçtı.

18

ABİS

"Orion hayatta derken ne demek istedi?" diye sordum, Kavax'a. O da benim kadar sarsılmış haldeydi ve salonda dolaşan siyahlar içindeki Uluyanlara gergin gözlerle bakıyordu. Bir tane bile kaybımız yoktu ama berbat durumdaydık. "Kavax!"

"Dediği gibi," dedi. "Aynen dediği gibi. *Pax* güvende."

"Darrow!" diye bağırdı Sevro, Victra'yla birlikte salona geri dönerken. Salonun karşı ucundaki kararmış kapıdan çıkarak Cassius'un peşinden gitmişlerdi fakat şimdi topallayarak ve elleri boş dönüyorlardı. "Buraya gel!" Kavax'a sormak istediğim başka sorular vardı fakat Victra yaralıydı. Pazısındaki derin yarayı tutarak parçalanmış oniks masaya dayanırken yardımına koştum. Maskesini çıkarmıştı; yaranın kanamasını durdurmak için ağrıkesici ve kan pıhtılaştırıcılarla yüklenmiş iğneyi yaparken ter içindeki yüzünü buruşturdu. Kanların arasından kemik beyazını görebiliyordum.

"Victra..."

"Lanet olsun," dedi, keyifsizce gülerek. "Erkek arkadaşın eskisinden daha hızlı çıktı. Koridorda onu neredeyse yakalıyorduk ama sanırım Aja ona senin Söğüt Yöntemi'ni biraz öğretmiş."

"Öyle görünüyordu," dedim. "İyi misin?"

"Sen benim için endişelenme, tatlım." Sevro tekrar seslenirken Victra bana göz kırptı. Sevro ve Palyaço, Moira'nın üzerinden

dumanlar tüten kalıntılarına doğru eğilmişlerdi. Terörist lideri, etrafımızdaki katliamdan hiç etkilenmemişti.

"Furialardan biri," dedi Palyaço. "Kızarmış."

"İyi pişmiş, Azrail," dedi Sevro, keyifle. "Dışı kızarmış, ortası hâlâ kanlı. Tam sevdiğim gibi. Aja çok kızacak..."

"İletişimimi kestin!" diye böldüm, öfkeyle.

"Cazgırlık yapıyordun. Adamlarımın kafasını karıştırıyordun."

"Cazgırlık mı yapıyordum? Neyin var senin be? Her şeye ateş etmek yerine kafamı kullanıyordum. Lanet olasıca salondakilerin yarısını öldürmeden de işimizi halledebilirdik."

Gözleri hatırladığım arkadaşımınkinden daha karanlık ve zalimce bakıyordu. "Bu savaş, evlat. Oyunun adı katliam. Bu işte iyiyiz diye üzülme."

"Kısrak aralarındaydı!" dedim, Sevro'ya yaklaşarak. "Ya onu öldürseydik?" Omuz silktiğini görünce parmağımla göğsünü dürttüm. "Onun burada olacağını biliyor muydun? Doğruyu söyle."

"Yooo," dedi yavaşça. "Bilmiyordum. Şimdi geri çekil, evlat." Bana yumruk atmaktan çekinmeyecekmiş gibi küstahça baktı. Geri çekilmedim.

"Onun burada ne işi vardı?"

"Ne bileyim ben be?" Omzumun üzerinden Ragnar'a baktı; Ragnar, Kavax'ı salonun ortasında toplanan Uluyanlara doğru itiyordu. "Herkes çıkmaya hazırlansın. Bu lanet olasıca pislik yuvasından çıkmak için bir orduyu yarmamız gerekecek. Çıkış noktası on kat yukarıda, karanlık tarafta."

"Ödülümüz nerede?" diye sordu Victra, katliamı incelerken. Ortalık cesetlerle doluydu. Gümüşler acı içinde titriyordu. Bakırlar kırılmış bacaklarını sürükleyerek yerde sürünüyordu.

"Muhtemelen o da kızardı," dedim.

"Büyük olasılıkla," dedi Palyaço, cesetleri araştırmak için Sevro'dan uzaklaşırken bana üzgün bir bakış atarak. "İşler boka sardı."

"Kısrak'ın burada olacağını biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Hiçbir fikrimiz yoktu. Gerçekten, patron." Sevro'ya bir bakış attı. "İletişimini kesti derken neyi kastettin?"

"Çene çalmayı bırakın ve lanet olasıca Gümüş'ü bulun," diye gürledi Sevro, salonun ortasından. "Biri koridordaki Pembe'yi getirsin."

Palyaço, Cıva'yı salonun karşı ucunda, *koridor kapısından en* uzak noktada, Phobos'u gören büyük pencerenin sağında buldu. Yerinden koparak duvara yanlamasına dayanmış bir sütunun altında hiç kıpırdamadan yatıyordu. Diğerlerinin kanı turkuvaz tuniğini kaplamıştı. Yaralı eklemlerine cam parçaları saplanmıştı. Nabzını yokladım. Yaşıyordu. Demek ki görevimiz lanet olasıca bir ziyan olmamıştı. Ancak alnında şarapnel yüzünden bir ezilme oluşmuştu. Grubumuzun en güçlü iki üyesi olan Ragnar ve Victra'yı sütunu adamın üzerinden kaldırmama yardım etmeleri için çağırdım.

Ragnar, Ölüm Şövalyesi'nin kafasına fırlattığı jileti sütunun altına sokarak bir taşa dayadı ve onu kaldıraç olarak kullanacakken Victra bize durmamızı söyledi. "Bakın," dedi. Sütunun tepesinin duvarla buluştuğu yerde yerden tavana kadar dikdörtgen şekilli, hafif mavi bir parıltı vardı. Bu gizli bir kapıydı. Sütun devrildiğinde Cıva ona doğru koşuyor olmalıydı. Victra kulağını kapıya dayayarak gözlerini kıstı.

"AkımMeşaleleri," dedi. "Ah, harika." Güldü. "Cıva'nın korumaları bunun arkasında. İşler çirkinleşirse diye onları oraya gizlemiş olmalı. *Nagal* konuşuyorlar." Obsidiyenlerin dili. Ve duvarı yıkarak bulunduğumuz tarafa gelmeye çalışıyorlardı. Sütun devrilip kapıyı engellemiş olmasa şimdiye ölmüştük.

Kellelerimizi kurtaran sadece şanstı. Bunu üçümüz de biliyorduk ve Sevro'ya olan öfkem artarken, Victra'nın gözlerindeki çılgınlığın biraz yatıştığını gördüm. Sevro'nun ne kadar dikkatsiz davrandığını aniden o da anlamıştı. Buraya elimizde bina planları olmadan asla girmemeliydik. Sevro benim bir yıl önce yapacağım şeyi yapmıştı. Sonuç aynıydı. Üçümüz salonun ana kapısına bakarken aynı şeyi düşünüyorduk. Fazla zamanımız yoktu.

Ragnar ve Victra, Cıva'yı kurtarmama yardım ettiler. Victra onu salonun ortasına geri taşırken baygın adamın kırılmış bacakları arkasından sürünüyordu. Sevro orada Matteo ve bana ağzı açık halde bakan Kavax'la birlikte salondan kaçabilmemiz için Palyaço

ve Çakıl'ı hazırlıyordu. Ancak Çakıl ayakta bile duramıyordu. Hepimiz perişan haldeydik.

"Çok fazla esirimiz var," dedim. "Hızlı hareket edemeyiz. Ve bu kez elimizde EMD de yok." Bizi uzaydan ayıran şeyler sadece santimlerce kalınlığında duvarlar ve havalandırmalarken bir uzay istasyonunda bunun kimseye bir yararı da olmazdı gerçi.

"O halde ağırlıkları atacağız," dedi Sevro, elleri arkasından bağlanmış ve yaralı bir halde oturan Kavax'a doğru yürüyerek. AkımYumruğunu Kavax'ın yüzüne doğrulttu. "Kişisel bir şey değil, kocaoğlan."

Sevro tetiği çekerken onu yana doğru ittim. Akım Kavax'ın başını sıyırarak Matteo'nun yattığı yerin yanına çarparak neredeyse adamın bacağını koparıyordu. Sevro hızla bana doğru dönerek akımYumruğunu bu kez benim başıma doğrulttu.

"Çek şunu yüzümden," dedim, namluya bakarak. Yayılan sıcaklık gözlerimi yaktığı için başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Onun kim olduğunu sanıyorsun?" diye hırladı Sevro. "Dostun mu? Dostun falan değil."

"Ona canlı ihtiyacımız var. O bir pazarlık kozu. Ve Orion hayatta olabilir."

"Pazarlık kozu mu?" dedi Sevro, alaycı bir tavırla. "Peki ya Moira? Onu kızartmaktan çekinmedin ama bu adamı mı koruyorsun?" Sevro silahını indirirken bana kısık gözlerle baktı. Sıyrılan dudaklarının arasından dişleri göründü. "Ah, nedeni Kısrak. Elbette."

"O Pax'ın babası," dedim.

"Ve Pax ölü. Neden? Çünkü sen düşmanlarının yaşamasına izin veriyorsun. Artık Enstitü'de değiliz, evlat. Bu gerçek savaş!" Parmağıyla yüzümü dürttü. "Ve savaş gerçekten son derece basittir. Düşmanlarını fırsatını bulduğunda, herhangi bir şekilde ve olabildiğince çabuk öldür. Yoksa onlar seni ve aileni öldürürler."

Sevro diğerlerinin giderek artan bir huzursuzlukla bizi izlediğini fark edince bana sırtını döndü. "Bu konuda yanılıyorsun," dedim.

"Onları yanımızda *sürükleyemeyiz*."

"Koridorlar kaynıyor, patron," dedi Ekşisurat, ana salondan dönerken. "Yüzden fazla güvenlik personeli. Kapana kısıldık."

"Hafif hareket edersek onları aşabiliriz," dedi Sevro.

"Yüz kişiyi mi?" dedi Palyaço. "Patron..."

"Enerjilerinizi kontrol edin," dedi Sevro, akımYumruğuna kısık gözlerle bakarak.

Hayır. Sevro'nun dar görüşlülüğünün bizi yok etmesine izin vermeyecektim.

"Boş versene," dedim. "Çakıl, Holiday'e haber ver. Hemen ayrılmamız gerektiğini ve koordinatlarımızı bildir. Camın bir kilometre ötesine, arka tarafımıza park edecek." Çakıl veri-tabletine uzanmadı. Kimin emrine uyacağını bilemez halde bir bana, bir Sevro'ya bakıyordu. "Geri döndüm," dedim. "Dediğimi yap."

"Yap, Çakıl," dedi Ragnar.

Victra hafifçe başıyla onayladı. Çakıl, yüzünü buruşturarak Sevro'ya baktı. "Üzgünüm, Sevro." Bana dönüp başını salladıktan sonra telsizden Holiday'e seslendi. Diğer Uluyanlar da bana bakarken onları böyle bir ortamda seçmeye zorladığımı bilmek canımı yakıyordu.

"Palyaço, hâlâ çalışıyorsa Moira'nın veri-tabletini al ve yapabilirsen verilere ulaş. Hangi konuda pazarlık yaptıklarını bilmek istiyorum," dedim çabucak. "Ekşisurat, Uykucu'yu alıp koridoru tut. Ragnar, Kavax sana emanet. Kaçmaya kalkışırsa kafasını uçur. Victra, hiç tırmanma ipin kaldı mı?" Kemerini kontrol ederek başıyla onayladı. "Bizi birbirimize bağlamaya başla. Herkes salonun ortasında toplansın. Sağlam olmalı." Sevro'ya döndüm. "Kapıya patlayıcı yerleştir. Ziyaretçilerimiz olacak."

Bir şey söylemedi. Gözlerinde gördüğüm şey öfke değildi. İçsel şüpheler ve korku yüzeye çıkıyor, bakışlarına nefret yayılıyordu. O bakışları tanıyordum. Kendi adıma sayılamayacak kadar çok kez hissetmiştim. Değer verdiği tek şeyi elinden alıyordum; Uluyanlarını. Yaptığı onca şeyden sonra, henüz hazır olduğuma inanmadığı bir zamanda onları beni tercih etmek zorunda bırakmıştım. Bu liderliği açısından ciddi bir darbeydi ve babasının ölümünden sonra hissettiğini gayet iyi bildiğim içsel şüphelerini doğruluyordu.

Öyle olmamalıydı. Onu izleyeceğimi söylemiş ama izlememiştim. Hatalı olan bendim. Yine de şimdi nazlanmanın zamanı değildi. Onunla konuşmaya, mantığın yolunu göstermek için arkadaşlı-

ğımızı kullanmaya çalışmıştım fakat döndüğümden beri her şeye sadece şiddet ve güçle tepki veriyordu. Dolayısıyla ben de onun lanet dilinden konuşacaktım. Ona doğru bir adım attım. "Burada gebermek istemiyorsan hemen harekete geç."

Uluyanların emirlerimi yerine getirmek için koşturduklarını gördüğünde buruş buruş küçük yüzü sertleşti. "Onların ölümüne neden olursan seni asla bağışlamam."

"Ben de öyle. Haydi."

Döndü ve kemerinde kalan patlayıcıları yerleştirmek için kapıya koştu. Darmadağın olmuş salona bakındığımda arkadaşlarım harekete geçerken nihayet kaosa biraz düzen gelmeye başladığını gördüm. Artık hepsi benim planımı anlamıştı. Ne kadar manyakça olduğunu biliyorlardı. Ancak hareketlerindeki inanç ve güven beni canlandırıyordu. Sevro güvenmezken, onlar bana güveniyordu. Yine de Ragnar'ı şimdiye kadar üç kez pencereye bakarken görmüştüm. Tulumlarımızın hepsi hasar görmüştü. Hiçbirimiz vakumda basınç altında kalamazdık. Benim maskem bile yoktu. Kurtuluşumuz tamamen Holiday'e bağlıydı. Keşke değişkenleri kontrol edebilmemin daha fazla yolu olsaydı fakat karanlıkta geçirdiğim süreçten öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın tek başıma kontrol edemeyeceğim kadar kapsamlı olduğuydu. Diğerlerine güvenmek zorundaydım. "Herkes bozucularını çalıştırsın," dedim, kendi kemerimdekini çalıştırırken. Dışarıdaki kameraların açık yüzlerimizi görmesini istemiyordum.

"Holiday yerini aldı," dedi Çakıl. Pencereden dışarı baktığımda bir kilometre ötede boşlukta asılı duran gemiyi gördüm. Bu mesafeden ancak bir kalem ucu kadar görünüyordu.

"Benim işaretimle hepimiz pencerenin ortasına ateş edeceğiz," dedim arkadaşlarıma, sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak. "Ekşisurat! Uykucu! Buraya gelin. Maskelerinizi baygın esirlere takın."

"Ah, korkunç lanet," diye mırıldandı Victra. "Bundan daha iyi bir planın olmasını umuyordum."

"Nefesinizi tutmaya çalışırsanız ciğerleriniz patlar. Bu yüzden pencere parçalanır parçalanmaz nefesinizi verin ve bayılmaya direnmeyin. Tatlı rüyalara dalın ve Holiday'in, Palyaço'nun yatak odasında olduğu kadar hızlı davranması için dua edin."

Gülüşerek bir araya toplandılar, böylece Victra'nın tırmanma ipini hepimizin cephane kemerine bağladık ve bir üzüm salkımına dönüştük. Sevro kapıya son patlayıcıları da yerleştirirken Uykucu ile Ekşisurat da bize katıldılar ve ona çabuk olmasını işaret ettiler.

Victra beni Ragnar'a bağlamak için eğilirken bir ses duvarlardaki hoparlörlerden, *"Dikkat!"* diye gürledi. *"Ben Alec ti Yamato. Güneş Sanayi Güvenlik Şefi. Etrafınız sarıldı. Silahlarınızı atın. Rehinelerinizi bırakın. Yoksa ateş açmak zorunda kalacağız. Teslim olmak için beş saniyeniz var."*

Salonda bizden başka kimse yoktu. Ana kapılar kapalıydı. Sevro patlayıcıları yerleştirdikten sonra yanımıza koştu. "Sevro, çabuk!" diye bağırdım. Tam aramızdaki mesafeyi yarılamıştı ki ayakaltında ezilmiş boş bir teneke kutu gibi yere yığıldı. Aynı güç beni de yere savurdu. Dizlerimiz bükülüyor, kemikler, ciğerler, boğazlar aynı muazzam çekim gücüyle eziliyordu. Gözlerim kararıyordu. Beynime kan gitmiyordu. Kolumu kaldırmaya çalıştım. Yüz kilodan ağırdı. Güvenlik, salondaki yapay yerçekimini artırmıştı ve yere çökmeyen tek kişi Ragnar'dı. Dünyayı sırtında taşıyan Atlas gibi, omuzları bükük halde zorlanarak tek dizinin üzerine inmişti.

"Bu da ne..." diye homurdandı Victra, zorlukla. Yattığı yerden arkamdaki kapıya baktı. Kapı açıldığında içeri giren bir Gri, Obsidiyen ya da Altın değildi. Ufak tefek bir insan büyüklüğünde, yanlamasına yuvarlanan, siyah, devasa bir yumurtaydı. Yüzeyi pürüzsüz ve parlaktı; yan tarafında küçük beyaz rakamlar vardı. Bir robot. EMD ya da nükleer savaş başlıkları kadar yasadışı. Augustus'un büyük korkusu. Bir yağ birikintisinden yayılır gibi, metal yumurtanın tepesindeki metal kapak açıldı ve küçük bir top belirerek Sevro'ya nişan aldı. Kalkmaya çalıştım. AkımYumruğumu ateşlemeyi denedim. Ancak yerçekimi çok fazlaydı. Silahı doğrultmak için kolumu bile kaldıramadım. Bütün gücüne rağmen Victra da yapamıyordu. Sevro yerde homurdanıyor, sürünerek makineden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Pencere!" diye bağırdım, bütün gücümle. "Ragnar. Pencereye ateş et."

AkımYumruğu yanındaydı. Yoğun yerçekimine karşı koyarken homurdanarak titreyen kolunu kaldırdı. O ürkütücü savaş çığlığı,

boğazından uzaktan gelen bir çığ sesi yayılıyordu. Ses yükselirken doğaüstü hırıltıyla ve çabasının etkisiyle bütün vücudu sarsılıyordu; sonunda kolu pencereye döndü ve akımYumruğu titreyen erimiş enerjisini toplarken avcunda küçücük yıldızlar doğmaya başladı.

Arkadaşımın bütün vücudu şiddetle sarsılırken parmakları tetiği bıraktı. Kolu geri seğirdi. Akım-ateşi tiz bir çığlıkla pencere camına uçtu. Pencere dışarı doğru bükülürken ve bütün cama çatlaklar yayılırken havada kıvılcımlar uçuştu.

"Kadir njar laga..." diye kükredi Ragnar.

Ve cam paramparça oldu. Uzay boşluğu salondaki bütün havayı emiyordu. Her şey kayıyordu. Bir Bakır çığlık çığlığa yanımızdan uçarak geçti ve vakuma kapıldığı anda çığlıkları kesildi. Çatışma sırasında saklanmış olanlar salonun ortasındaki kırık masaya tutunmaya ve sütunlara sarılmaya çalışıyordu. Parmaklar kanıyor, tırnaklar kırılıyor, bacaklar savruluyor, eller kayıyordu. Boşluk, binanın içindeki her şeyi iştahla yutarken cesetler döne döne dışarı savruldu. Tek başına bizden daha hafif olan Sevro aniden yattığı yerden havalanarak robottan uzaklaştı. Hızla uzandım ve kısa mohikanından yakaladım, Victra da bacaklarını ona sararak kendine çekti.

Kırık pencere camına doğru kayarken korkudan ölmek üzereydim. Ellerim titriyordu. Kararımla yüzleşirken ondan şüphe etmeye başlamıştım. Sevro haklıydı. Binanın içlerine doğru ilerlemeliydik. Kavax'ı öldürmeli ya da kalkan olarak kullanmalıydık. Soğuk dışında her şey olabilirdi. Çakal'ın yeni kurtulduğum karanlığından başka her şey olabilirdi.

Sadece korkuyorsun, dedim, kendi kendime. Sadece korku yüzünden paniğe kapılıyordum. Ve bu, arkadaşlarımı da etkiliyordu. Yüzlerindeki dehşeti görebiliyordum. Bana baktıklarında onların yüzünde kendi korkumu gördüm. Benim korkma lüksüm yoktu. Korkarak haddinden fazla zaman harcamıştım. Kayıplarla gereğinden fazla eksilmiştim. Olmam gereken şey dışında her şey olmakla fazla zaman kaybetmiştim. Azrail ister kimliğim isterse sadece bir maske olsun, ona bürünmeliydim; sadece onlar için değil, kendim için de.

Uluyarak ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltmak için başımı arkaya atarken, "*Omnis vir lupus!*" diye bağırdım. Yanımdaki

Ragnar'ın gözleri çılgınca bir zevkle irileşti. Kocaman ağzını açarak atalarını buzlu mezarlarından kaldıracak bir sesle uludu. Çakıl ona katıldı; sonra Palyaço, hatta soylu Victra bile. Öfke ve korku bedenlerimizden ayrılıyordu. Boşluk bizi yerden kucağına çekmesine rağmen. Ölüm bizi bulabilecek olmasına rağmen. Bu uluyan, çığlıklar atan tuhaf insan yığınının arasında yuvamdaydım. Cesurmuş gibi davranarak cesaret buluyorduk.

Hep birlikte uzay boşluğuna savrulurken sessizliğini koruyan Sevro dışında.

19

BASINÇ

Saatte seksen kilometre hızla, kırılmış pencere camından vakuma emildik. Sessizlik ulumalarımızı boğdu. Soğuk suya düşmüşüm gibi ani bir şok vücudumu sarstı. Vücudum seğirdi. Kanımdaki oksijen genleşirken ağzım orada olmayan havayı almak için hıçkırırcasına zorla açıldı. Ciğerlerim şişmedi. Sönmüş süngerler gibiydiler. Umutsuzca oksijen isteyen vücudum seğiriyordu ama saniyeler geçerken ve Phobos'un metalden yapılma, kablolar ve ellerle birbirine tutturulmuş insanlık dışı gökdelenlerini izlerken benliğimi bir dinginlik sardı. Aynı dinginlik karın ortasında Kısrak'la, sonra Enstitü'de Uluyanlarla birlikte siperlerde keçi eti kızarttığımız ve Quinn'in hikâyelerini dinlediğimiz zaman da gelmişti. Yavaş yavaş başka bir anıya daldım. Lykos, Eo ya da Kısrak'la ilgili değildi. Victra, Tactus ve Roque'la birlikte Akademi'nin soğuk hangarında bir Mavi profesörden uzayın insan vücuduna neler yaptığını öğrendiğimiz zamanın anısıydı.

"*Ebolizm ya da tam tanımıyla, düşük ortam basıncı yüzünden vücut sıvılarında baloncuklar oluşması, vakuma maruz kalmanın en ciddi sonucudur. Dokulardaki su buharlaşarak ciddi şişmelere neden olur...*"

"*Sevgili dangalağım, ben ciddi şişmelere gayet alışkınım. Annene sor. Babana. Kız kardeşine.*" Tactus'un bunları söylediğini hatırlıyordum. Roque'un kahkahalarla güldüğünü. Şakanın kabalığından

dolayı yanaklarının nasıl kızardığını. Bunu anımsayınca Tactus'la neden bu kadar yakın olduklarını merak etmekten kendimi alamadım. Kavgacı arkadaşımızın uyuşturucu bağımlılığını neden o kadar umursadığını ve öldüğünde Tactus'un yatağının başında neden ağladığını da. Öğretmen devam ediyordu: "*...ve on saniye içinde vücut hacmindeki çarpımsal artışın ardından gelen dolaşım yetersizliği...*"

Gözlerimde artan basınçla uyku bastırıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve göz dokularım bozuluyordu. Donmaya başlayan parmaklarımda ve sızlayan, patlayan kulak zarlarımda basınç artıyordu. Dilim şişip donmuş, sıvı buharlaşırken mideme doğru sürünerek ilerleyen buzdan bir yılana dönüşmüştü. Derim kabararak geriliyordu. Parmaklarım muz gibi olmuştu. Midemdeki gaz karnımı şişiriyordu. Karanlık beni almaya geliyordu. Yanımda Sevro'yu görür gibi oldum. Yüzü şişerek normal büyüklüğünün iki katına çıkmışken ucube gibi görünüyordu. Bacaklarını hâlâ ona sarılı halde tutan Victra ise canavara benziyordu. Kendindeydi ve kan çanağı olmuş karikatürize gözleriyle Sevro'ya bakıyor, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapıyordu. Ellerini sımsıkı birbirine kenetlemişlerdi.

"*Ana damarlarınızda bulunan kandaki su ve çözülmüş gaz dolaşım sisteminizde akarken baloncuklar oluşturarak kan akışını engeller ve on beş saniye içinde bayılmanıza neden olur...*"

Vücudumu hissedemez olmuştum. Saniyeler sonsuz alacakaranlığa dönüşürken her şey yavaşlıyor, her şey anlamsız ve hüzünlü görünüyor, insan gücümüzün sonuçta aslında ne kadar gülünç olduğunu anlıyordum. Yaşam baloncuklarımızdan çıkarıldığımızda biz neydik ki? Etrafımızdaki metal kuleler buzdan oyulmuş gibi görünüyordu. Işıklar ve yanıp sönen holoKutular onların içinde donmuş ejderlerin pulları gibiydi.

Mars başımızın üzerinde bütün heybetiyle, bütün gücüyle hükmediyordu fakat Phobos hızla dönerken, gezegende şafağın sökmek üzere olduğu ve ışığın karanlığı bir hilal biçiminde yardığı bir noktaya geliyorduk. İki nükleer bombanın patladığı yerdeki erimiş yaralar hâlâ parıldıyordu. Ve son anlarımda, yüzeyini hırpaladığımız, ganimetlerini yağmaladığımız için gezegenin bize kızıp kızmadığını

merak ettim; biz küçük, gülünç, sıcak şeylerin onun kozmik ömründe bir nefes bile etmediğimizi biliyor olmalıydı. Büyüyüp yayılmıştık, ortalığı kasıp kavuracak, sonra da ölüp gidecektik. Bizden geriye sadece çelik anıtlar, plastik putlar kalırken onun rüzgârları esmeye, kumları oradan oraya savrulmaya devam edecek, kendisi dönmeyi sürdürürken, ölümsüzlüğü hak ettiklerini sanan tüysüz, cüretkâr, küstah maymunları çabucak unutacaktı.

Kördüm.

Metal bir zeminde uyandım. Yüzüme değen plastiği hissediyordum. Etrafımda soluklanmaya çalışanları duyuyordum. Bedenler kıpırdanıyordu. Bir mekik motorunun soğukluğu güvertenin altında titreşiyordu. Vücudum seğirip sarsılıyordu. Nefes almaya çalıştım. Başım içeri göçmüş gibi geliyordu. Bütün vücudum acı içindeydi ama kalbimin her atışıyla acı biraz azalıyordu. Parmaklarım normal boyutlarına dönmüştü. Zihnimi toparlamaya çalışarak parmaklarımı ovaladım. Titriyordum fakat üzerimde bir termal battaniye vardı ve duyarsız eller dolaşım sistemimi harekete geçirmek için vücudumu ovalıyordu. Solumda Çakıl'ın Palyaço'ya seslendiğini duydum. Optik sinirlerimiz kendilerini yeniden ayarlarken hepimiz birkaç dakikalığına kör kalacaktık. Palyaço sersemlemiş bir halde ona cevap verdiğinde Çakıl neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Victra!" diye mırıldandı Sevro. "Uyan. Uyan." Sevro onu sarsarken malzemelerin şıngırtısını duydum. "Uyan!" Yüzüne bir tokat attı. Victra derin bir nefes alarak uyandı.

"...ne be? Sen az önce bana vurdun mu?"

"Sandım ki..."

Victra da ona bir tokat patlattı.

"Kimsin?" diye sordum, battaniyenin üzerinden omuzlarımı ovalayan ellerin sahibine.

"Holiday, efendim. Siz frigoları dört dakika önce gemiye aldık."

"Ne kadar... Dışarıda ne kadar kaldık?"

"Yaklaşık iki buçuk dakika kadar. Berbattı. Kargo bölümünü boşaltmamız, pilotun size doğru geri geri uçmasını sağlamamız, sonra da iç basıncı uçuş sırasında yeniden ayarlamamız gerekti.

Bu havuçlar askerlik yapamaz ama çöp gemilerini canavar gibi kullanıyorlar. Yine de, birbirinize bağlı olmasaydınız çoğunuz ölmüştünüz. Şu anda bölgede molozlar ve cesetler uçuşuyor. HoloKutu ekipleri her yerde."

"Ragnar?" diye sordum, onun sesini henüz duymadığım için korkuya kapılarak.

"Buradayım, dostum. Abis bizi henüz alamadı." Gülmeye başladı. **"Henüz."**

20

MUHALEFET

Başımız dertteydi ve Sevro bunu biliyordu. Ares'in Oğulları'na ait, sanayi bölgesinin derinliklerindeki köhne bir deponun yük boşaltma alanına iner inmez kumandayı benden geri alarak hâlâ baygın haldeki Matteo ile Cıva'nın uyandırılmak üzere revire, Kavax'ın bir hücreye götürülmesini söyledi ve Rollo ile Oğullara bir saldırıya hazırlanmalarını emretti. Oğullar afallamış halde bize bakıyorlardı. Obsidiyen kılıklarımız dökülmüş, kimliklerimiz ifşa olmuştu; özellikle de benimki. Yüzümdeki protezler çatışma sırasında düşmüştü. Lensler vakumda emilip gözlerimden çıkmıştı. Siyah saç boyası ter yüzünden akmıştı. Ama eldivenlerim hâlâ elimdeydi. Ancak bu Oğullar şu anda bir Obsidiyen grubuna bakmıyorlardı. Bir grup Altın'a, bir Obsidiyen'e, bir Gri'ye ve en azından bir hayalete bakıyorlardı.

"Azrail..." diye fısıldadı biri.

"Çeneni kapalı tut," diye tersledi Palyaço. "Kimseye tek kelime etmek yok."

Ne derse desin, söylenti çok geçmeden yayılacaktı. Azrail yaşıyordu. Yaratacağı etki ne olursa olsun, şimdi doğru zaman değildi. Polisten kaçmış olabilirdik fakat böylesine önemli birini kaçırmışken, hele de iki üst düzey Eşsiz'i öldürmüşken, Çakal'ın anti-terör birliklerinin bütün analitik ağırlıklarıyla kanıtlara el koyacağı şüphesizdi. Büyük olasılıkla, Pretoryen ve Securitas anti-terör

uzmanları saldırının görüntülerini incelemeye çoktan başlamıştı. İçeri nasıl girdiğimizi, nasıl kaçtığımızı ve olası işbirlikçilerimizi keşfedeceklerdi. Kullanılan bütün silahların, bütün malzemelerin ve gemilerin izi sürülebilirdi. Bütün istasyonda adiRenklere karşı ağır ve hızlı Toplum cezaları uygulanacaktı.

Küçük vakum kaçışımızın görüntülerini inceleyeceklerindeyse, Sevro'nun ve benim yüzümü göreceklerdi. Sonra Çakal'ın kendisi gelecek veya Antonia ya da Lilath'ı Kemiksürenleriyle peşimden gönderecekti.

Saat işliyordu.

Ancak bu, otoriteler sadece Cıva'yı kaçırdığımızdan şüphelenirse olabilirdi. Kısrak ve Cassius'un neden görüştüğünü bilmiyordum ama Çakal'ın bundan haberdar olmadığını varsaymak zorundaydım. Bozucuları bu yüzden kullanmıştım. Böylece Cıva'nın kontrolünün dışında kalan güvenlik kameraları Kavax'ın kimliğini teşhis edemezdi. Çakal onu burada görürse, Hükümdar ve Cıva'yla ittifakında bir terslik olduğunu anlardı. Ve bu kozu nasıl en iyi şekilde kullanabileceğime karar verene ve Kısrak'la konuşabilene kadar elimde tutmak istiyordum.

Diğer yandan, Cassius Hükümdar'ı arayıp Moira'nın öldüğünü bildirdiğinde Octavia ne düşünecekti? Ve Kısrak'ın bu tablodaki yeri neydi? Çok fazla soru vardı. Bilmediğim çok fazla şey. Ancak metal koridorlarda koşarken, arkadaşlarım yaralarını sarmaya giderken ve onlarca Kızıl'ın, Kahverengi'nin ve Turuncu'nun silah ve zırh yüklediği cephanelikten geçerken beni asıl düşündüren şey, onun söyledikleriydi.

"*Pax* benim elimde. Orion da hayatta."

Bununla bir sürü şeyi kastetmiş olabilirdi ve ne olduğunu bilecek tek kişi Kavax'tı. Ona sormam gerekiyordu fakat Ragnar onu çoktan başka bir koridordan Oğullar'ın hapishanesine götürmüştü ve Sevro da diğerlerine emir yağdırmayı kesip bana dönmüştü. "Azrail, bize saldıracaklar, hem de feci saldıracaklar," diyordu. "Lejyon'un askeri prosedürlerini benden daha iyi biliyorsun. Hemen veri-merkezine koş. Bana bir saldırı zamanlaması ve saldırı planı ver. Onları durduramayız fakat zaman kazanabiliriz."

"Ne için zaman?" diye sordum.

"Bombaları patlatmak ve bu lanet yerden kaçmak için zaman." Bir elini koluma koyarken Oğullar da benim kadar dikkatle izliyordu. "Lütfen, harekete geç." Beni Holiday'le baş başa bırakarak diğer Uluyanlarla birlikte koridordan uzaklaştı. Holiday'e döndüm.

"Holiday, Lejyon prosedürlerini biliyorsun. Veri-merkezine git. Oğullar'a ihtiyaçları olan taktiksel desteği ver." Koridorda Sevro'nun az önce döndüğü köşeye baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır, efendim. Siz nereye gidiyorsunuz?"

Eldivenli yumruklarımı sıktım. "Bazı cevaplar almaya."

"Virginia senden ayrıldıktan sonra bize senin bir Kızıl olduğunu söyledi. Zafer'ine bu yüzden gelmedik," dedi Kavax. Bacakları iki yana açılmış halde yerde oturuyordu ve sırtı çelik bir boruya dayanarak elleri bağlanmıştı. Zırhı hâlâ üzerindeydi ve kızıl-altın sakalı loş ışıkta daha koyu görünüyordu. Ürkütücü bir görünüşü vardı ama yüz ifadesi beni şaşırtmıştı. Nefret yoktu. Hikâyesini Ragnar ile bana anlatırken sadece burun delikleri heyecanla açılmıştı. Sevro, Oğullar'a kimsenin Kavax'la görüşmesine izin verilmemesini emretmişti ama görünüşe bakılırsa kuralların Azrail için geçerli olduğunu düşünmüyorlardı. Bu iyiydi. Henüz bir planım yoktu ama Sevro'nunkinin işe yaramadığını biliyordum. Şimdi onunla uğraşacak ya da duygularıyla ilgilenecek zamanım yoktu. Çarklar harekete geçmişti ve benim bilgiye ihtiyacım vardı.

"Henüz ne yapması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden de eskiden yaptığı gibi bize danıştı," diye devam etti Kavax. "Agea Kumandanlığı arayıp Hükümdar'ın kuvvetlerinin Agea'daki Zafer'e saldırdığını bildirdiğinde Sofokles'le birlikte gemim *Reynard*'da, Sofokles pek sevmese de ponzu soslu kızarmış koyun eti yiyorduk. Virginia seninle ya da babasıyla bağlantı kuramadığı için bir darbeden korktu ve beni Daxo ve şövalyelerimizle birlikte yörüngeden gönderdi.

"Kendisi gemilerle birlikte yörüngede kalıp Daxo ve ben atmosferden inerken nihayet Roque'la bağlantı kurabildi. Roque, Hükümdar'ın Zafer'e saldırdığını, Virginia'nın babasının ve senin ağır yaralandığınızı söyledi. Gezegen artık güvende olmadığı için seni yeni gemilerinden birine götürdüğünü açıkladı ve onun da gelmesini istedi." Mekikte Çakal üzerime eğilirken Roque'un bir

şeyler konuştuğunu ama ne dediğini duyamadığımı hatırlıyordum. Bir gemiye inmiştik. Hükümdar oradaydı. Mars'tan hiç ayrılmamıştı. Roque'un filosunda gizlenmişti. Burnumun dibinde. "Ancak Virginia hemen senin yanına koşmadı." Keyifle sırıttı. "Aptal bir âşık bunu yapardı fakat Virginia akıllıdır. Roque'un hilesini anladı. Hükümdar'ın durduk yere Zafer'e saldırmayacağını biliyordu. Plan içinde plan olmalıydı. Bu yüzden Orion'a ve Arcos Hanesi'ne, bir darbe olacağı haberini göndererek Roque'un komplocu olduğunu bildirdi. Nihayet suikastçılar Orion'u ve sadık kumandanlarını köprülerinde öldürmek için saldırdığında hazırlıklıydılar. Köprülerde silahlı çatışmalar oldu. Lüks kamaralarda. Orion kolundan ağır yaralandı ama hayatta kaldı. Sonra Roque'un gemisi bize ateş açınca filo parçalandı..."

Bütün bu süre boyunca Sevro ve Ragnar, Fitchner'ın öldüğünü ve Ares'in Oğulları'nın üssünün yok edildiğini öğreniyorlardı. Ve her şey darmadağın olurken, ben de Aja'nın mekiğinin zemininde felç olmuş halde yatıyordum. Hayır. Aslında her şey darmadağın olmamıştı.

"Mürettebatın hayatını kurtarmış," dedim.

"Evet," dedi Kavax. "Mürettebat hayatta. Sevro'yla birlikte özgürlüklerine kavuşturduklarınız. Lejyon'undan birçoğu bile öyle; Çakal ve Hükümdar'ın kuvvetleri kontrolü ele geçiremeden onları Mars'tan çıkarmayı başardık."

"Arkadaşlarımı nerede hapis tutuyorsunuz?" diye sordum. "Ganymede? Io?"

"Hapis mi?" Kavax bana kısık gözlerle baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. "Hayır, evlat. Hayır. Hiçbiri pozisyonundan ayrılmadı. *Pax* aynen bıraktığın gibi. Orion'un komutasında; diğerleri de onun emirlerine uyuyor."

"Anlamıyorum. Komutayı bir Mavi'ye mi bıraktı?"

"Sence Virginia yeni dünyanıza inanmasaydı, Ragnar ve sen o tünelde dizlerinizin üzerindeyken sizi sağ bırakır mıydı?" Cevabı bilmediğim için şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Düşman olduğunuzu düşünseydi sizi oracıkta öldürürdü. Ama küçük bir kızken Pax ve diğer çocuklarımla birlikte şöminemin başında oturduklarında onlara hangi hikâyeleri okuyordum sence? Yunan mitolojisi

mi? Kendi adlarına şan kazanan güçlü adamları mı? Hayır. Onlara Arthur'un, Nasıralı'nın, Vişnu'nun hikâyelerini anlatıyordum. Sadece zayıfları korumak isteyen güçlü kahramanları."

Ve Kısrak da öyle yapmıştı. Hatta daha fazlasını. Eo'yu haklı çıkarmıştı. Ve nedeni ben değildim. Nedeni aşk değildi. Yapılacak doğru şey olduğu ve güçlü Kavax ona kendi babasının beceremediği kadar iyi bir baba olduğu için. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Sen haklıydın, Darrow," dedi Ragnar. Elini omzuma koydu. **"Dalga yükseliyor."**

"O halde bugün burada ne işiniz vardı, Kavax?"

"Yeniliyoruz," dedi. "Uydu Lordları iki ay daha dayanamaz. Virginia, Mars'ta neler olduğunu biliyor. Tam bir soykırım. Kardeşinin vahşeti. Oğullar her yerde savaşacak kadar güçlü değil." İri gözlerinde evinin yanışını izleyen bir adamın acısı vardı. Mars benim olduğu kadar onların da kökeniydi. "Savaşın bedeli kesin bir yenilgi için fazla ağır. Dolayısıyla Cıva barış önerdiğinde, dinledik."

"Şartları ne?" diye sordum.

"Virginia ve müttefiklerinin hepsi Hükümdar tarafından bağışlanacak. Virginia, Mars'ın BaşValisi olacak ve Adrius ile adamları müebbet hapse çarptırılacak. Ayrıca belli reformlar yapılacak."

"Ama hiyerarşi devam edecek."

"Evet."

"Bu doğruysa Kısrak'la konuşmamız gerek," dedi Ragnar, hevesle.

"Tuzak olabilir," dedim, Kavax'ı izlerken. O dobra yüzünün arkasında zihninin nasıl çalıştığını biliyordum. Ona güvenmek istiyordum. Ondaki adalet duygusunun benim ona duyduğum sevgiye eşit olduğuna inanmak istiyordum fakat bunlar derin sulardı ve düşmanlar kadar dostların da yalan söyleyebileceğini biliyordum. Kısrak benim tarafımda değilse, oynayacakları oyun tam da bu olurdu. Beni savunmasız hale getirirdi ve bu istasyona ne şekilde çıkarsa çıksın, yanındaki eşlikçileri acımasız olurdu.

"Bana mantıklı gelmeyen bir şey var, Kavax. Söylediklerin doğruysa, neden Sevro'yla bağlantı kurmadınız?"

Kavax gözlerini kırpıştırdı.

"Kurduk. Aylar önce. Sana söylemedi mi?"

Ragnar'la dinlenme salonunda yanlarına gittiğimizde Uluyanlar toparlanıyordu. "Boka sardı," diyordu Sevro, Victra bir onarDeriyle onun sırtındaki bir yarığı tedavi ederken. Dağlanan yaradan ekşi kokulu dumanlar yükseldi. Sevro veri-tabletini yere attı. Alet bir köşeye doğru yuvarlandı ve Ekşisurat onu alıp Sevro'ya geri verdi. "Hizmet uçuşları dahil, bütün uçuşlar iptal."

"Sorun değil, patron, bir yolunu bulacağız," dedi Palyaço.

İçeri sessizce süzülürken Sevro'ya kendisiyle konuşmak istediğimi işaret ettim. Bana aldırmadı. Planı berbattı. Mars'a dönen boş helyum gemilerinden birine gizlenecektik. Cıva'nın kaçırıldığını kimse anlamadan gidecek, sonra da yerleştirilen bombaları patlatacaktık. Şimdiyse Sevro'nun dediği gibi, her şey boka sarmıştı.

"Burada kalamayacağımız kesin," dedi Victra, onarDeri aletini bir kenara bırakırken. "Arkamızda yüz suç mahalline yetecek kadar DNA örneği bıraktık. Ve yüzlerimiz her yerde. Adrius burada olduğumuzu öğrenince peşimizden koca bir lejyon gönderecek."

"Ya da Phobos'u havaya uçuracak," diye mırıldandı Holiday. Köşede bir tıbbi malzeme sandığının üzerine oturmuş, Palyaço'yla birlikte veri-tabletindeki haritaları inceliyordu. Çakıl masada oturduğu yerden onları izliyordu. Bacağına jel-alçı dökülmüştü ama kemik kaynamamıştı. Kısrak'ın tek bir atışla kırdığını tedavi etmek için bir Sarı'ya ve tam donanımlı bir revire ihtiyacımız vardı. Çakıl böcekKabuğu giydiği için şanslıydı. Kabuklar yanık hasarını en aza indirgiyordu. Yine de canı acıyordu. Yüksek dozda uyuşturucu yüzünden gözbebekleri irileşmişti. Bu özdenetimini zayıflatmıştı ve tombul yüzlü Altın'ın, Holiday'e doğru eğilerek haritayı işaret eden Palyaço'yu nasıl izlediği gözümden kaçmıyordu.

"Helyum-3, Adrius'un can damarı," dedi Victra. "Bu istasyonu riske atmaz."

"Sevro..." dedim. "Bir saniye bakar mısın?"

"Şu anda meşgulüm." Rollo'ya döndü. "Bu lanet olasıca gezegenden gitmenin başka yolu var mı?"

Kızıl, revirin gri duvarına, Venüs'ün beyaz kumlu kumsallarında poz vermiş bir Pembe'nin parlak posterinin yanına yaslandı. "Bu-

rada sadece kargo gemileri var," dedi, artık parçalanmış Obsidiyen kılıklarımızı sessizce gözlemlerken. Kaçımızın Altın olduğu onu şaşırttıysa bile fark ettirmedi. Muhtemelen başından beri biliyordu. Bakışları en çok benim üzerimde durdu. "Ama hiçbirinin uçuş izni yok. İğneler'de lüks yolcu gemileri ve özel yatlar var fakat oraya çıkarsanız hemen yakalanırsınız. En fazla iki dakika sürer. Bütün tramvay kapılarında yüz tarayıcı kameralar var. Reklam hololarına retina tarayıcılar yerleştirilmiş. Ve gemilerden birine binmeyi başarsanız bile bahri gözcüleri geçmeniz gerek. Öylece güvenliğe ışınlanamazsınız."

"Çok iyi olurdu," diye mırıldandı Palyaço.

"Bir mekik kaçırıp gözcülerden kaçabiliriz," dedi Sevro. "Daha önce yaptık."

"Bizi düşürürler," dedim, sertçe. Onu kenara çekme çabalarıma aldırmamayı sürdürmesi sinirimi bozuyordu.

"Geçen sefer düşüremediler."

"Geçen sefer yanımızda Lysander vardı," diye hatırlattım.

"Şimdi de Cıva var."

"Çakal bizi öldürmek için Cıva'yı feda eder," dedim. "Buna emin olabilirsin."

"Doğruca yüzeye çıkarsak sorun olmaz," dedi Sevro. "Oğullar'ın gizli tünel girişleri var. Yörüngeden düşer ve doğruca yeraltına ineriz."

"Ben bunu yapmam," dedi Ragnar. **"Aptalca. Ayrıca bu, buradaki soylu adam ve kadınları katliama terk eder."**

"Rags'la aynı fikirdeyim," dedi Holiday. Palyaço'dan uzaklaştı ve veri-tabletine bakmayı sürdürerek polis frekansını izledi.

"Diyelim ki havalandınız. Bize ne olacak?" diye sordu Rollo. "Çakal, Azrail ve Ares'in burada olduğunu öğrenecek ve bu istasyonu paramparça edecek. Geride kalan Oğullar'ın hepsi bir hafta içinde ölecek. Bunu düşündünüz mü?" Tiksintiyle baktı. "Kim olduğunuzu biliyorum. Ragnar hangara girdiği anda anladık fakat Uluyanların kaçacağını hiç sanmazdım. Azrail'in emir alacağı da hiç aklıma gelmemişti."

Sevro ona doğru bir adım attı. "Başka önerin var mı, bok suratlı? Yoksa sadece çene mi çalacaksın?"

"Evet, bir önerim var," dedi Rollo. "Kalın. İstasyonu ele geçirmemize yardım edin."

Uluyanlar güldüler. "İstasyonu ele geçirmek mi? Hangi orduyla?" diye sordu Palyaço.

"Onunkiyle," dedi Rollo, bana dönerek. "Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum, Azrail. Ancak... Oğullar senin Oyma görüntülerini holoNete sızdırdığında gece yarısı tek başıma erişte yiyordum. Toplum'un sanal polisleri iki dakika içinde siteyi çökerttiler. Yine de bir kez yayınlandığında... ben daha kâsemi bitirmeden bir milyon siteden izlenebiliyordu. Öyle bir şeyi engellemeleri mümkün değildi. Sonra da Phobos'un sunucuları çöktü. Nedenini biliyor musun?"

"Securitas'ın sanal bürosu fişini çekmiştir," dedi Victra. "Standart protokol."

Rollo başını iki yana salladı. "Gecenin bir yarısında otuz milyon kişi aynı anda holoNete bağlanmaya çalıştığı için çöktü. O kadar ağır trafiği taşımadı. Altınlar fişi sonrasında çekti. Yani demek istediğim, eğer Kovan'a inip adiRenklere hayatta olduğunu söylersen, bu uyduyu ele geçirebiliriz."

"O kadar kolay mı yani?" diye sordu Victra, şüpheyle.

"Aynen öyle. Burada üst üste, alt alta yaşayan yirmi beş milyon kadar adiRenk var ve küçücük alanlar, protein paketleri, Sendika uyuşturucuları ve daha bir sürü şey için birbirlerini yiyorlar. Azrail kendini gösterdiği anda hepsi sona erer. Bütün o çatışmalar. Didişmeler. Bir lider istiyorlar ve Marslı Azrail ölümden buraya dönmeye karar verirse... O zaman bir ordunuz değil, durdurulamayacak bir dalganız olur. Anladınız mı? Bu, savaşın gidişatını değiştirir."

Sırtım ürperdi. Ne var ki Victra şüpheci, Sevro'ysa sessizdi. Kırgındı.

"Toplum Lejyonerlerinden bir bölüğün o güruha neler yapabileceğini biliyor musun?" diye sordu Victra. "Gördüğün silahlar zırhlı adamlara karşı kullanılıyor. AkımYumrukları. Jiletler. Gauss tüfekleri veya makinelileri kalabalığa karşı kullanırlarsa, tek bir adam dakikada bin mermi atabilir. Sesi yırtılan kâğıda benzer ve insan bedeni o sesin korkutucu olması gerektiğini bile bilmez. Mikrodalgalarla vücudunun hücre yapısındaki suyu kaynatabilirler. Ve bu sadece Gri vurucu timlerinin yapabilecekleri. Obsidiyenleri

salarlarsa ne olacak? Altınlar zırhlarını giyip kendileri gelirse ne olacak? Havanızı kapatırlarsa ne olacak? Suyunuzu?"

"Ya biz onlarınkini kapatırsak?" diye sordu Rollo.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapabilir misiniz?"

"Sadece bir nedene bakar." Victra'ya baktı ve sesindeki iğneleyici tondan, soyadının ne olduğunu bildiğini anladım. "Onlar asker olabilirler, *domina*. Vücuduma kanımı boşaltacak kadar çok metal sokabilirler. Ancak daha dokuz yaşımı doldurmadan bir çekimBotunu dört dakikada söküp tekrar birleştirebiliyordum. Şimdi otuz sekiz yaşındayım; bir tornavida ve elektrik setiyle pazara kadar birçoğunu on farklı şekilde öldürebilirim. Ailemi görememekten bıktım usandım. Üzerime basılmasından; oksijene, suya, hayata para ödemekten de." Camlaşmış gözlerle öne eğildi. "Ve şu kapının diğer tarafında benim gibi yirmi beş milyon kişi daha var."

Victra adamın cüretkârlığı karşısında gözlerini devirdi. "Sen sadece büyüklük hayalleri kuran bir kaynakçısın."

Rollo öne çıkarak masanın üzerindeki bir anahtar takımını yere devirdi. Hepsi gürültüyle yere yuvarlanırken Palyaço ve Holiday şaşkınlıkla başlarını veri-tabletinden kaldırdılar. Rollo, Victra'ya meydan okurcasına bakıyordu. Victra ondan en az otuz santim uzundu fakat Rollo bakışlarını kaçırmıyordu. "Ben bir mühendisim, bir kaynakçı değil."

"Yeter!" diye hırladı Sevro. "Bu lanet olasıca bir tartışma konusu değil. Cıva bizi buradan götürecek. Yoksa parmaklarını tek tek koparmaya başlayacağım. Sonra da bombaları patl..."

"Sevro..." dedi Ragnar.

"Ares benim!" diye gürledi Sevro. "Sen değilsin!" Bir parmağıyla Ragnar'ın göğsünü dürttükten sonra beni işaret etti. "Sen de değilsin. Lanet olasıca malzemelerinizi toplamayı bitirin. Hemen."

Bizi huzursuz bir sessizlikte bırakarak öfkeli adımlarla yanımızdan ayrıldı.

"Ben bu adamları terk etmeyeceğim," dedi Ragnar. **"Bize yardım ettiler. Hepsi bizim insanlarımız."**

"Ares dağılmış," dedi Rollo, hepimize dönerek. "Aklını kaçırmış. Sizin..."

Hızla arkama dönüp ufak tefek adamı tek elimle yakasından yakaladım ve kaldırıp tavana vurdum. "Onunla ilgili tek kelime bile etme." Rollo özür dileyince onu yere bıraktım. Bütün Uluyanların dinlediğinden emin olarak devam ettim: "Herkes yerinde kalsın. Hemen döneceğim."

Sevro'yu Oğullar'ın jeneratörleri koymak için kullandığı eski bir garajda, Cıva'nın tutulduğu hücreye girmeden yakaladım. O ve muhafızlar geldiğimi görünce bana döndüler. "Ona bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?" diye sırıttı. "Harika."

"Konuşmamız gerek."

"Tabii. O konuştuktan sonra." Sevro kapıyı açtı. Bir küfür savurarak peşinden gittim. Oda kasvetli bir pas rengindeydi. Makineler, Lykos'taki malzemelerin bazılarından bile daha eskiydi. Şişman Gümüş'ün arkasında takırdayan bir tanesi, adamı bir ışık çemberi içine alan ve o çemberin dışındaki her şeye karşı körleştiren ışıklara elektrik sağlıyordu. Cıva odanın ortasındaki metal bir sandalyede, omuzları arkaya çekilmiş ve kolları arkasından bağlanmış halde oturuyordu. Turkuvaz cüppesi kanlı ve buruş buruştu. Buldok gözleri sabırlı ve hesapçı bakıyordu. Geniş alnı kalın bir ter ve yağ tabakasıyla kaplanmıştı.

"Kimsiniz?" diye tısladı, korku yerine öfkeyle. Kapı arkamızdan kapandı. Adam bulunduğu rahatsız duruma bir hayli sinirlenmiş gibi görünüyordu. Saygısız veya öfkeli değildi fakat onu sevimsiz bir şekilde ağırlayışımıza ve başına açtığımız sorunlardan profesyonelce rahatsız olmuştu. Gözlerine vuran ışık yüzünden bizi göremiyordu. "Sendika'nın tetikçileri? Uydu Lordlarının ayakçıları?" Biz bir şey söylemeyince yutkundu. "Adrius, sen misin?"

Sırtım ürperdi. Yine sesimizi çıkarmadık. Ancak şimdi, bizim Çakal'ın adamları olduğumuzdan şüphelenmeye başlayınca Cıva gerçekten korkmuş görünüyordu. Zamanımız olsa, o korkuyu kullanabilirdik fakat en çabuk şekilde bilgiye ihtiyacımız vardı.

"Buradan gitmemiz gerekiyor," dedi Sevro, sertçe. "Bunun olmasını sağlayacaksın, evlat. Yoksa parmaklarını tek tek koparırım."

"Evlat mı?" diye mırıldandı Cıva.

"Acil durumlar için bir kaçış mekiğin olduğunu biliyorum..."

"Barca, sen misin?" Sevro hazırlıksız yakalanmıştı. "Sensin. Yıldızlara lanet olsun, çocuk. Ödümü patlattın. Seni korkunç lanet Çakal sandım."

"Bana kullanabileceğim bir şey vermek için on saniyen var yoksa göğüs kafesini korse diye giyerim," dedi Sevro. Belli ki Cıva'nın yakın tavırlarına şaşırmış olmalıydı zira bu o kadar da iyi bir tehdit sayılmazdı.

Cıva başını iki yana salladı. "Beni dinlemelisiniz, Bay Barca. Hem de çok iyi. Bütün bunlar bir yanlış anlama. Büyük bir yanlış anlama. İnanmayabileceğinizi biliyorum. Deli olduğumu düşünebileceğinizi biliyorum. Fakat beni dinlemelisiniz. Ben sizin tarafınızdayım. Sizden biriyim, Bay Barca."

Sevro kaşlarını çattı. "Bizden biri mi? Ne demek istiyorsun?"

"Ne mi demek istiyorum?" Cıva sertçe güldü. "Aynen dediğimi söylüyorum, genç adam. Ben, Regulus ag Sun, Hazine Birliği şövalyesi, Güneş Sanayi'nin yönetim kurulu başkanı; Ares'in Oğulları'nın kurucularından biriyim."

21

CIVA

"Ares'in Oğulları'ndan biri mi?" diye tekrarladı Sevro, Cıva'ya yüzünü göstermek için ışığa ilerleyerek. Ben geride durdum. Bu gülünç bir iddiaydı.

"İşte şimdi daha iyi oldu. Sesinden doğru tahmin etmişim. Babanınkine muhtemelen isteyeceğinden daha çok benziyor. Ama evet, ben de Oğullar'danım. Aslını istersen ilk Oğul'um."

"Eh, o halde bir Pembe fahişe kadar körmüşüm," diye haykırdı Sevro. "Bütün bunlar bir yanlış anlamaymış!" Öne atıldı ve Cıva'nın yanına çökerek adamın cüppesini düzeltti. "O zaman seni temizletelim. Adamlarını aramana falan izin verelim. Ne dersin?"

"Güzel çünkü oldukça büyük bir sorun çıkarmayı başard..."

Sevro, Gümüş'ün etli dudaklarına sağlam bir yumruk indirdi. O kadar yakın ve tanıdık bir şiddet eylemiydi ki yüzümü buruşturdum. Cıva'nın başı sandalyenin arkasına çaptı. Adam uzaklaşmaya çalıştı ama Sevro onu kolayca yerine mıhladı. "Numaraların burada sökmez, seni şişko kurbağa!"

"Bu bir numara falan de..."

Sevro ona tekrar vurdu. Cıva patlamış dudaklarının arasından kan tükürdü ve gözlerini kırpıştırarak acıya dayanmaya çalıştı. Muhtemelen gözlerinin önünde benekler uçuşuyordu. Sevro ona rahat bir tavırla üçüncü kez vurdu ve sanırım asıl hedefi önündeki kodaman değil, bendim çünkü karanlıkta olduğum tarafa doğru

küstahça baktı. Tekrar çatışmaya başlayalım diye önüme ahlaki bir yem atar gibiydi. Onun ahlak yasaları daima basit olmuştu: Dostlarını koru, diğer herkesin canı cehenneme.

Sevro, Cıva'nın ağzına bir bıçak soktu. "Kendini akıllı sandığını biliyorum, evlat," diye hırladı. "Bir Oğul olduğunu iddia ederek, kendini çok zeki görüyorsun. Biz aptal hödükleri kandırarak paçayı sıyırabileceğini sanıyorsun. Ama bu oyunu senden daha akıllılarıyla oynadım ve zor yoldan öğrendim. Anladın mı?" Bıçağı Cıva'nın yanağına doğru yanlamasına çekerek adamın başını bıçakla birlikte çevirmesini sağladı. Yine de bıçak Cıva'nın dudak kenarını hafifçe yardı.

"Yani her ne geveliyorsan, amacına ulaşamayacaksın, bokkafalı. Sen sıçanın tekisin. Bir işbirlikçisin. Ve artık ektiklerini biçmenin zamanı geldi. Dolayısıyla bize buradan nasıl çıkacağımızı söyleyeceksin. Gizli bir gemin olup olmadığını. Bizi donanmanın içinden geçirip geçiremeyeceğini. Sonra bize Çakal'ın planlarıyla, donanımıyla ve altyapısıyla ilgili bilgi vereceksin; sonra da kendi ordumuzu donatmamız için malzeme sağlayacaksın." Cıva'nın gözleri bıçaktan Sevro'nun yüzüne döndü.

"Aklını kullan, seni küçük barbar," diye hırladı Cıva, Sevro bıçağı ağzından çektiğinde. "Fitchner'ın parayı nereden bulduğunu sanıyorsun..."

"Sakın onun adını anma." Sevro parmağını adamın yüzüne salladı. "Sakın adını ağzına almaya cüret etme."

"Babanı tanıyordum..."

"O halde neden senden hiç söz etmedi? Dansçı seni neden tanımıyor? Çünkü yalan söylüyorsun."

"Beni neden *tanısınlar* ki?" diye sordu Cıva. "Hangi salak bir fırtınada iki tekneyi birbirine bağlar ki?"

Bu sözler mideme bir yumruk gibi indi. Fitchner bana Titus'tan neden söz etmediğini açıkladığında aynı ifadeyi kullanmıştı. O öldüğünde Oğullar teknik becerilerini büyük ölçüde yitirmişti. *Ya Ares'in Oğulları iki parçası varsa? AdiRenkler ve üstün olanlar? Biri ihanet ederse diye birbirlerinden ayrı tutulmuşlarsa?* Ben öyle yapardım. Fitchner, Luna'ya gidersem daha iyi müttefikler bulacağıma söz vermişti. Beni Hükümdar yapabilecek müttefikler. Cıva

onlardan biri olabilirdi. Fitchner ölürken dikkatlerden kaçan biri. Kendini Oğullar'ın kirlenmiş kısmından ayıran biri.

"Matteo'nun senin yatak odanda ne işi vardı?" diye sordum, dikkatle.

Cıva kendisine kimin seslendiğini merak ederek karanlığa baktı fakat şimdi gözlerinde sadece öfke değil, korku da vardı. "Nasıl... Onun yatak odamda olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Soruyu cevapla," dedi Sevro, adamı tekmeleyerek.

"Ona zarar verdiniz mi?" diye sordu Cıva, öfkeyle. "*Ona zarar verdiniz mi?*"

"Soruyu cevapla," diye tekrarladı Sevro, bu kez tokat atarak.

Cıva öfkeden titriyordu. "Odamdaydı çünkü o benim kocam. Seni orospuçocuğu. O bizden biri! Ona zarar verdiyseniz..."

"Ne kadar süredir kocan?" diye sordum.

"On yıldır."

"Altı yıl önce neredeydi? Dansçı'yla çalışırken?"

"Yorkton'da. Arkadaşını eğiten adam oydu, Sevro. Darrow'u o eğitti. Oymacı bedeni hazırladı. Matteo da onu biçimlendirdi."

"Doğruyu söylüyor." Cıva'nın yüzümü görebilmesi için ışığa çıktım. Bana şaşkın gözlerle baktı.

"Darrow. Yaşıyorsun. Ben... sandım ki... Bu olamaz."

Sevro'ya döndüm. "Gerçekten Ares'in Oğulları'ndan biri."

"Birkaç şeyi bildi diye mi?" diye hırladı Sevro. "Sen gerçekten ciddisin."

"*Yaşıyorsun,*" diye mırıldandı Cıva kendi kendine, olanları kavramaya çalışarak. "*Nasıl? Seni öldürmüştü.*"

"Doğruyu söylüyor," diye tekrarladım.

"Doğruyu mu?" Sevro ağzını, içinde hamamböceği varmış gibi tiksintiyle oynattı. "Bu ne anlama geliyor ki? Sen bunu nereden bilebilirsin? Bunun gibi kirli pazarlıklara alışkın bir adamdan doğruları öğrenebileceğini mi sanıyorsun? Toplum'un Eşsiz Yaralılarının yarısıyla yatağa girdi. onların sadece araçları değil, aynı zamanda dostları. Ve Çakal'ın yaptığı gibi seninle oynuyor. Bir Oğul'sa neden bizi terk etti? Neden babam öldüğünde bizimle temas kurmadı?"

"Çünkü geminiz batıyordu," dedi Cıva, bana şaşkın gözlerle bakmaya devam ederek. "Hücreleriniz ifşa olmuştu. Pisliğin ne kadar

derinlere indiğini bilmem mümkün değildi. Çakal'ın senin kimliğini nasıl keşfettiğini hâlâ bilmiyorum, Darrow. AdiRenk hücrelerindeki tek bağlantım Fitchner'dı. Aynı şekilde ben de onun üstünRenk hücreleriyle tek bağlantısıydım. Seni ihbar edenin ve Fitchner'dan kurtulup yönetimi ele geçirmek için komplo kuranın Dansçı olup olmadığını bilemezken nasıl bağlantı kuracaktım ki?"

"Dansçı bunu asla yapmaz," diye hırladı Sevro.

"Ben bunu nereden bileyim?" dedi Cıva, öfkeyle. "Adamı tanımıyorum." Sevro bütün bu saçmalıklar karşısında afallamış halde başını iki yana salladı. "Videolarım var. Babanla yaptığım görüşmelerin kayıtları var."

"Sana bir veri-tableti verecek değilim," dedi Sevro.

"Onu sına," dedim. "Kanıtlamasını sağla."

"Annenle bir kez karşılaşmıştım, Sevro," dedi Cıva hemen. "Adı Bryn'di. Bir Kızıl'dı. Bir Oğul olmasam bunu nasıl bilebilirim?"

"Bir sürü farklı yoldan bilebilirsin. Bu hiçbir boku kanıtlamaz," dedi Sevro.

"Ben bir test yapabilirim," dedim. "Bir Oğul'san bunu bilmelisin ve Çakal'a aitsen, bunu kesinlikle kullanırdın. Tinos nerede?"

Cıva rahatça gülümsedi. "Termik Deniz'in beş yüz kilometre güneyinde. Eski maden rabıtası Vengo İstasyonu'nun üç kilometre altında. Kayıtları *benim* bilgisayar korsanlarım tarafından Toplum'un dahili sunucularından silinmiş, terk edilmiş bir madenci kolonisinde. Sarkıtlar da yapısal bütünlüğü korumak için benim spiral koridorlardaki fabrikalarımdan gelen Akheron-19 lazer matkaplarla oyuldu. Atalian hidrojeneratörü benim mühendislerimin planlarına dayanılarak yapıldı. Tinos, Ares'in Şehri olabilir ama orayı ben tasarladım. Bedelini ben ödedim. Ben inşa ettirdim."

Sevro şaşkın bir sessizlikle olduğu yerde sallandı.

"Baban benim için çalışıyordu, Sevro," dedi Cıva. "Önceleri Triton'daki dünyalaştırma birliğinde; annenle de orada tanışmıştı. Sonra... daha yasadışı şekillerde. O zamanlar şimdi olduğum gibi değildim. Bir Altın'a ihtiyacım vardı. Bildiğini okuyabilen bir Eşsiz Yaralı'ya ve onun sağlayacağı bütün yasal güvencelere. Bana borcu olan ve rakiplerimle sert oynamaya istekli birine. Elbette ki kayıt dışı olmalıydı."

"Yani babamın paralı asker olduğunu söylüyorsun. Senin emrinde?"

"Daha çok suikastçı olduğunu söylüyorum. Büyüme dönemimdeydim. Piyasada bu büyümeye karşı direnç vardı. Dolayısıyla bana yer açılması gerekiyordu. Bütün Gümüşlerin yasal ve güvenli oynadığını mı sanıyorsun?" Cıva güldü. "Belki bazıları. Ancak eşdost kapitalizminde iş yapmak, köpekbalıklarının arasında yüzmeyi gerektirir. Yüzmeyi bırakırsan diğerleri yemeğini kapar ve seni de yer. Babana para verdim. Bir ekip kurdu. Dışarıdan çalışıyor, ihtiyacım olan şeyleri yapıyordu. Ta ki benim kaynaklarımı farklı bir proje için kullandığını keşfedene kadar. *Ares'in Oğulları.*"

Bu ismi alaycı bir tavırla söylemişti.

"Peki, onu ihbar etmedin mi?" diye sordum, şüpheyle.

"Altınlar ayaklanmaları kanser gibi görür. Beni de harcarlardı. Yani köşeye sıkışmıştım. Ama Fitchner bunu istemiyordu. Bir işbirlikçiye ihtiyacı vardı. Zaman içinde bana davasını kanıtladı ve işte buradayız."

Sevro bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak birkaç adım yürüdü. "Ama... sinek gibi ölüyorduk. Sense burada... Pembelerini düzüyordun. Düşmanla arkadaşlık ediyordun. Bizden biri olsaydın..."

Cıva dayak sırasında kaybettiği duruşunu geri kazanarak çenesini kaldırdı. "O zaman ne yapmalıydım, Bay Barca? Söylesene. Casusluk konusundaki engin deneyiminle beni aydınlat."

"Bizimle birlikte savaşabilirdin."

"Neyle? Hımm?" Cevap bekledi. Yoktu. Sevro'nun nutku tutulmuştu. "Şahsıma ve şirketlerimde çalışan toplam otuz bin kişilik özel bir güvenlik gücüm var. Ama bu kuvvetler Merkür'den Plüton'a kadar yayılıyor. Üstelik o adamların sahibi değilim. Hepsi Gri taşeronlar. Sadece bir kısmı mülkiyetimdeki Obsidiyenler. Silahlarım var fakat Eşsiz Yaralılarla savaşacak kas gücüm yok. Sen aklını mı kaçırdın? Ben yumuşak güç kullanırım. Sert güç değil. O, babanın uzmanlık alanıydı. Doğrudan bir çatışmada en küçük hane bile beni hemen ortadan kaldırabilir."

"Güneş Sistemi'ndeki en büyük yazılım şirketinin sahibisin," dedi Sevro. "Yani bir sürü bilgisayar korsanın var. Silah fabrikaların var. Askeri teknoloji geliştirebiliyorsun. Bizim için Çakal'a karşı

casusluk yapabilirdin. Bize silah verebilirdin. Bize bin farklı şekilde yardım edebilirdin."

"Açık konuşabilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum. "Daha iyi bir zaman olamaz..."

Cıva arkasına yaslanarak Sevro'ya iri burnunun üzerinden baktı. "Yirmi yıldan uzun süredir Ares'in Oğulları'ndanım. Bu sabır gerektirir. İleri görüşlülük ister. Sen geleli daha bir yıl olmadı ve neler olduğuna bir bak. Siz, Bay Barca, ne yazık ki kötü bir yatırımsınız."

"Kötü bir... yatırım mı?"

Metal bir sandalyeye zincirlenmiş halde ve dudaklarından süzülen kanla oturan bir adam için gülünç sözlerdi. Ancak Cıva'nın bakışlarındaki bir şey anlatmaya çalıştığı şeyi inanılır kılıyordu. Bu adam kurban değildi. Farklı düzlemde bir titandı. Kendi dünyasının efendisiydi. Fitchner'ın kendine has dehasına denkti. Ve tahmin ettiğimden daha kişilikli, daha incelikliydi. Yine de adama karşı şefkat duymak istemiyordum. Yirmi yıl boyunca yalan söyleyerek hayatta kalmıştı. Yaptığı her şey roldü. Muhtemelen bu bile.

Bu buldok yüzünün altındaki gerçek adam nasıl biriydi?

Onu yönlendiren, harekete geçiren neydi? Ne istiyordu?

"İzliyordum. Ne yapacağını görmek için bekledim," diye açıkladı, Sevro'ya. "Baban gibi bu işe uygun olup olmadığını. Fakat sonra Darrow'u idam ettiler..." o konudaki şaşkınlığını hâlâ gizleyemeyerek bana baktı "...ya da öyleymiş gibi yaptılar ve sen bir çocuk gibi davrandın. Yetersiz altyapı, malzeme, koordinasyon sistemleri ve mühimmat yollarıyla kazanamayacağın bir savaş başlattın. Darrow'un Oyulmasını madenlere, dünyalara gösterip de bir propaganda başlattın... Ne umuyordun ki? Proletaryanın görkemli bir şekilde ayaklanmasını mı?" Alaycı bir tavırla güldü. "Senin savaştan anladığını sanıyordum.

"Baban bütün kusurlarına rağmen vizyon sahibiydi. Bana daha iyi bir şeyin sözünü vermişti. Ve oğlu bunun yerine bize ne verdi? Etnik arındırma. Nükleer savaş. Uçurulan kelleler. Katliamlar. Kızıl hizipler ve arkasından Altınlardan gelen cezalarla paramparça olan koca şehirler. Bölünmüşlük. Diğer bir deyişle, kaos. Ve kaos, Bay Barca, benim yatırım yapacağım bir şey değildir. İş için kötüdür ve iş için kötü olan İnsanlık için de kötüdür."

Sevro adamın sözlerinin ağırlığını hissederek yavaşça yutkundu.

"Ben yapmam gerekeni yaptım," dedi, zayıf bir sesle. "Başka kimsenin yapmayacağını."

"Öyle mi?" Cıva nahoş bir tavırla öne eğildi. "Yoksa yapmak istediğini mi yaptın? *Duyguların* incindiği için? Öfkeni kusmak istediğin için?"

Sevro'nun gözleri camlaşmıştı. Sessizliği beni yaralıyordu. Onu savunmak istiyordum fakat bunları duyması gerekiyordu.

"Benim savaşmadığımı sanıyorsun. Ama savaşıyordum," diye devam etti Cıva. "Son günlerde Hükümdar, Çakal'la ilgili pek iyi şeyler düşünmüyor."

"Neden?" diye sordum.

"Şimdiye kadar bir tahminim yoktu ama artık sen Çakal'ın elinden kaçtığın için olduğuna bahse bile girerim. Her şekilde, ben bir fırsat gördüm. Virginia au Augustus'un ve Hükümdar'ın temsilcilerini bir barış anlaşması için buraya çağırdım; Virginia, Mars'ın BaşValisi olacaktı ve Çakal iktidardan alınıp müebbet hapse çarptırılacaktı. İstediğim şey bu değildi ama Çakal'ın yönetiminde Mars'ta gördüklerimize bakılırsa, dünyalar ve uzun vadeli hedeflerimiz için tek ve en büyük tehlike o."

"Yine de sen onun başlangıçta güçlenmesine yardım ettin," dedim.

Cıva iç çekti. "O dönemde onun, babası kadar tehlikeli olmadığını sanıyordum. Yanılmışım. Siz de öyle. Ortadan kaldırılması gerekiyor."

Demek Çakal iki müttefikinin de ihanetine uğramıştı.

"Ama ittifak planların artık sekteye uğradı."

"Öyle. Yine de kaybolan fırsat için yas tutmayacağım. Sen yaşıyorsun, Darrow. Bu da isyanın hâlâ yaşadığı anlamına gelir. Fitchner'ın hayalinin, karının hayalinin henüz sona ermediği anlamına gelir."

"Neden?" diye sordu Sevro. "Sen neden savaş istiyorsun ki? Zaten sistemdeki en zengin adamsın. Bir anarşist değilsin ki."

"Hayır. Bir anarşist, bir komünist, bir faşist, bir plutokrat hatta bir demokrat bile değilim. Çocuklar, size okulda öğrettikleri her şeye inanmayın. Devlet asla çözüm değil, neredeyse daima sorunun kendisidir. Ben bir kapitalistim. Ve çabaya, emeğe, ilerlemeye ve türümüzün yaratıcılığına inanırım. Adil rekabete dayanarak

türümüzün sürekli evrim ve ilerlemesine. Meselenin aslı şu ki Altınlar insanlığın evrimini sürdürmesini istemiyorlar. Fetih'ten bu yana kendi cennetlerini korumak için ilerlemeleri düzenli olarak baskıladılar. Kendilerini mitlerle sardılar. Büyük okyanuslarını avlanacak canavarlarla doldurdular. Kendi özel Kuyutormanlarını ve Olimposlarını yarattılar. Kendilerini uçan tanrılara dönüştüren zırhları var. Ve insanlığı zamanda dondurarak bu gülünç peri masalını sürdürüyorlar. İcatları, merakı ve toplumsal hareketliliği engelliyorlar. Değişim bunu tehdit eder.

"Nerede olduğumuza bir bakın. *Uzaydayız!* Başımızın üzerinde bizim *biçimlendirdiğimiz* bir gezegen var. Oysa Bronz Çağı'nın pedofililerinin hayallerine dayanan bir Toplum'da yaşıyoruz. Sanki bu saçmalıklar bir kamp ateşinin başında hayatının iğrençliğinden, zorluğundan ve kısalığından yakınan bir Attikalı çiftçi tarafından yaratılmamışçasına.

"Altınlar, Obsidiyenleri tanrı olduklarına dair kandırıyorlar. Değiller. Tanrılar yaratır. Altınlar ancak vampir krallar olarak tanımlanabilir. Şahdamarımızdan kanımızı sömüren parazitler. Ben bu faşist piramitten özgürleşmiş bir Toplum istiyorum. Zenginliğin ve fikirlerin rahatça dolaştığı serbest piyasayı zincirlerinden kurtarmak istiyorum. İşimizi yapabilecek robotlarımız olabilecekken, neden insanlar madenlerde çürüsün ki? Neden Güneş Sistemi'nde kapalı kalalım? Bize verilenden fazlasını hak ediyoruz. Ama önce Altınlar devrilmeli ve Hükümdar ile Çakal ölmeli. Ve senin, beklediğimiz işaret olduğuna inanıyorum, Bay Andromedus."

Eldivenli ellerimi başıyla işaret etti. "Armalarının parasını ben ödedim. Kemiklerinin, gözlerinin, etinin parasını ben ödedim. Sen en iyi dostumun fikrinin meyvesisin. Kocamın öğrencisinin. Ares'in Oğulları'nın toplamı sensin. Bu yüzden imparatorluğum hizmetinde. Bilgisayar korsanlarım. Güvenlik ekiplerim. Ulaşım ve nakliye araçlarım. Şirketlerim. Hepsi senin. Hiçbir sınırlama olmadan. Koşulsuz şartsız. Sigorta poliçesi falan gerekmeksizin." Sevro'ya baktı. "Baylar. Diğer bir deyişle, her şeyimle varım."

"Çok güzel." Sevro, Cıva'yla alay edercesine alkışladı. "Darrow, sadece kaçabilmek için seni satın almaya çalışıyor."

"Belki," dedim. "Ancak artık bombaları patlatamayız."

"Bombalar mı?" diye sordu Cıva. "Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Rafinerilere ve nakliye limanlarına patlayıcılar yerleştirdik," dedim.

"Planınız bu muydu?" Cıva delirmişiz gibi bir bana bir Sevro'ya baktı. "Bunu yapamazsınız. Nasıl bir şeye yol açabileceğiniz konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bir ekonomik çöküş," dedim. "Hisse senetlerinde düşüş, ticari banka kredilerinde dondurma, yerel bankalardaki kredilerin geri çekilmesi, sonunda da durgunluğa bağlı enflasyon gibi semptomlar. Ve toplumsal düzenin çöküşü. Bizimle konuşurken biraz saygı göster. Ne çocuğuz ne de amatörüz. Ve planımız *buydu*."

"'Buydu' mu?" diye sordu Sevro, geri çekilerek. "Yani şimdi ne yapacağımızı onun kararlaştırmasına izin mi veriyorsun?"

"İşler değişti, Sevro. Yeniden değerlendirme yapmamız gerekiyor. Elimizde yeni kaynaklar var."

Arkadaşım bana tanımıyormuş gibi baktı. "Yeni kaynaklar mı? O mu?"

"Sadece o değil. Orion," dedim. "Ayrıca Kısrak'ın seninle bağlantı kurduğunu bana hiç söylememiştin."

"Çünkü seni kullanmasına izin verirdin," dedi, hiç özür dilemeden. "Daha önce yaptığın gibi. Şimdi onun yapmasına izin verdiğin gibi." Düşünceli bir tavırla bana bakarak parmağıyla işaret etti. "Korkuyorsun, değil mi? Tetiği çekmekten korkuyorsun. Bir hata yapmaktan korkuyorsun. Nihayet Altınların canını acıtma fırsatımız var ve sen yeniden değerlendirme yapmak istiyorsun. Seçeneklerimizi gözden geçirmek için zaman istiyorsun." Cebinden fünyeyi çıkardı. "Bu bir savaş. Zamanımız yok. Bu alçağı yanımıza alabiliriz fakat bu şansı kaçıramayız."

"Terörist gibi davranmayı kes," diye hırladım. "Biz bundan daha iyiyiz."

Öfkeye kapılarak ona dik dik baktım. En basit, en güçlü dostum olması gerekiyordu. Ancak kayıp yüzünden aramızdaki her şey çarpılmıştı. Onunla bile aramızda çok fazla acı katmanı vardı. İkimiz için de çok fazla korku, suçlama ve suçluluk. Bir zamanlar Sevro'nun gölgem olduğunu söylerlerdi. Artık öyle değildi. Ve son birkaç saattir ona böylesine öfkeli olmam da bunu kanıtlıyordu.

Artık kendi kimliği ve kendi gelgitleri olan bir adamdı. Azrail olarak geri dönmediğim için onun da bana kızgın olduğunu tahmin edebiliyordum. Tanımadığı bir adam olarak geri dönmüştüm. Ve şimdi istediği güç, karar veren güç olmaya çalıştığımda, zayıflık sezdiği için şüphe duyuyordu ve bu da onu her zaman korkutmuştu.

"Sevro, fünyeyi bana ver," dedim, soğuk bir tavırla.

"Olmaz." Fünyenin kapağını açarak içindeki kırmızı düğmeyi ortaya çıkardı. Şu anda basarsa, Phobos'un her yerinde toplamda bin kiloluk yüksek patlayıcı havaya uçacaktı. Uyduyu yok etmezdi fakat bütün ekonomik altyapısını yerle bir ederdi. Helyum aylar boyunca akamazdı. Belki de yıllar boyunca. Ve Cıva'nın bütün korkuları gerçek olurdu. Toplum zarar görürdü; bizimle birlikte.

"Sevro..."

"Babam senin yüzünden öldü," dedi. "Quinn, Pax, Ot, Gaddar ve Lea, kendini herkesten daha akıllı sandığın için öldü. Fırsatın varken Çakal'ı öldürmediğin için. Cassius'u öldürmediğin için. Ama senin aksine, ben gözümü bile kırpmam."

22

ARES'İN AĞIRLIĞI

Sevro'nun başparmağı fünyenin düğmesinin üzerinde titriyordu. Ancak basmasına fırsat bırakmadan kemerimdeki bozucuyla sinyalin odadan çıkmasını engelleyip bağlantısını kestim. "Seni orospuçocuğu," diye hırladı, alanın dışına çıkmak için kapıya doğru koşarken.

Ona uzandım. Ellerimin altında hızla döndü. Bozucum çok güçlü değildi, dolayısıyla benden çok fazla uzaklaşmasına gerek yoktu. O koridora fırlarken ben de peşine düştüm.

"Sevro, dur!" dedim, koridora çıkarken. Çoktan on metre uzaklaşmıştı ve sinyali gönderebilmek için bozucuAlanın dışına doğru olanca hızıyla koşuyordu. Bu küçük koridorlarda benden daha çevikti. Kaçacaktı. AkımYumruğumu çıkardım ve başının üzerine nişan alıp ateşledim ama hedefi tutturamayıp neredeyse kafasını uçuruyordum. Cızırtılar arasında mohikan saçlarından dumanlar yükseldi. Olduğu yerde donup kalarak vahşi bir yüzle bana döndü.

"Sevro... ben..."

Bir öfke ulumasıyla bana doğru atıldı. Hazırlıksız yakalanarak manyaklaşmış adamdan sendeleyerek uzaklaşmaya çalıştım ama neredeyse ışık hızıyla üzerime geliyordu. İlk yumruğunu engelledim fakat bir aparkat çeneme inerek dişlerimi birbirine çarptı. Arkaya savruldum. Dilimin bir köşesini ısırdım ve ağzıma kan tadı gelirken neredeyse yere yığılacaktım. Mickey kemiklerimi düzeltmiş olmasa,

Sevro çenemi parçalayabilirdi. Bunun yerine bir küfür savurarak acıyla yumruğunu tuttu.

Aparkatla birlikte hareket ederek sol bacağımı savurup kaburgalarına öyle sert bir tekme indirdim ki bütün vücudu yanlamasına duvara çarparak metal duvarı göçertti. Sağ yumruğumla doğrudan bir yumruk indirdim. Sevro eğilerek kurtulurken yumruğum dayançelik duvara indi ve bütün koluma bir acı dalgası yayıldı. Homurdandım. Başına savurduğum sol dirseğimin altından eğilerek geçti ve hayalarımı hedef alan yumruklarını karnıma peş peşe indirdi. Arkamı dönerken bir kolunu yakalamayı başarıp onu elimden geldiğince sertçe çevirdim ve duvara yüzüstü çarparak yere kaydı.

"Nerede o?" Fünyeyi bulmak için üstünü aradım. "Sevro..."

Bacaklarıma bir makas attı ve ayaklarımı yerden keserek beni devirdi. Bu kez yumruklaşmak yerine boğuşmaya başladık. Güreşte benden iyiydi. Ve bacaklarını üçgen biçiminde vücuduma sarıp topuklarını yüzümün önünde kenetleyerek boynuma iki yandan bastırırken tek yapabildiğim, beni boğmasını engellemekti. Onu yerden kaldırdım ama üzerimden atamadım. Topukları yüzüme bastırarak arkamda sırtı sırtıma dayanmış halde aşağı sarkıyor, arkadan bacaklarımı aşarak hayalarıma dirsek atmaya çalışıyordu. Ona ulaşamıyordum. Nefes alamıyordum. Bu yüzden boynumdaki baldırlarını sımsıkı tutarak olduğum yerde hızla döndüm. Sevro metal duvara çarptı. Bir kez. İki kez... Sonunda gücü kesilerek beni bıraktı. Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuşurken yüzüne peş peşe Kravat dirsekleri indirdim. Kazayla alnı çeneme çarptı.

"Seni aptal... piç..." diye mırıldanarak geri sendeledim. O da acıyla kendi başını tutuyordu.

"Ahmak sırık..."

Karnıma bir tekme atmayı denedi. Darbeye dayanarak bacağını sol kolumla yakaladım ve bütün ağırlığımı yüklediğim yumruğumu, yere çivi çakan bir çekiçmişim gibi tam kafatasına indirdim. Sevro sertçe olduğu yere yığıldı. Kalkmaya çalıştı fakat çizmemle üzerine basarak onu engelledim. Ayağımın altında nefes nefese kalakaldı. Başım dönüyordu ve ben de nefes nefeseydim. Vücudum kendisine yaptığım şeylerden nefret ediyordu.

"Bitti mi?" diye sordum. Başıyla onayladı. Çizmemi geri çekerek kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Sırtüstü dönerek elime uzandı ama sonra aniden sol çizmesinin topuğunu kaldırıp kasıklarıma gömdü. Nefesim kesilmiş halde yanına çöktüm. Belimin arkasından kasıklarıma ve karnıma mide bulandırıcı acı dalgaları yayılıyordu. Sevro da yanımda köpek gibi soluyordu. Önce güldüğünü sandım ama başımı kaldırdığımda gözlerinden süzülen yaşları görüp afalladım. Sırtüstü yatıyordu. Göğüs kafesi şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözyaşlarını durdurmaya çalışırken başını çevirerek yüzünü benden gizlemeye çalıştı ama daha da kötüleşti.

"Sevro..."

Bu hali karşısında içim parçalanırken doğrulup oturdum. Ona sarılmadım fakat elimi başının üzerine koydum. Uzaklaşmaya çalışmak yerine sürünerek yanıma gelip başını dizime koydu. Diğer elimi de omzuna koydum. Hıçkırıkları zamanla yavaşladı ve burnunu sümkürdü. Yine de hiç kıpırdamıyordu. Bir fırtınanın ertesi gibiydi. Havada elektrik vardı. Birkaç dakika sonra boğazını temizleyerek doğruldu ve dizlerini altına kıvırarak koridorun ortasına oturdu. Şişmiş gözleri utançla bakıyordu. Elleriyle oynarken dövmeleri ve mohikan saçı onu tuhaf bir çocuk kitabından fırlamış bir karakter gibi gösteriyordu.

"Ağladığımı birine söylersen bir balık leşi bulur, bir çorabın içine koyar, odana saklar ve orada çürümeye bırakırım."

"Öyle olsun."

Fünye bir kenarda duruyordu. İkimizin de ulaşabileceği kadar yakındaydı ama ikimiz de denemedik. "Bundan nefret ediyorum," dedi, zayıf bir sesle. "Öyle insanlardan." Başını kaldırarak bana baktı. "Bir Oğul olmasını istemiyorum. Cıva gibi olmak istemiyorum."

"Değilsin ki."

Buna inanmıyordu. "Enstitü'deyken sabahları uyandığımda hâlâ rüya gördüğümü sanırdım. Sonra soğuğu hissederdim. Nerede olduğumu yavaşça hatırlamaya başlardım ve tırnaklarımın altındaki kan ve çamur kalıntılarını görürdüm. Tek isteğim tekrar uyumak olurdu. Isınmak. Ama beni hiç umursamayan bir dünyayla yüzleşmek için kalkmam gerektiğini bilirdim." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi de her

sabah öyle hissediyorum. Sürekli korkuyorum. Kimseyi kaybetmek istemiyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Uğratmıyorsun," dedim. "Aslını istersen, ben seni hayal kırıklığına uğrattım." Sözümü kesmeye çalıştı. "Haklıydın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Babanın ölümü benim suçum. O bütün gece benim suçum."

"Yine de böyle söylememem gerekirdi." Parmak boğumlarını yere vurdu. "Hep iğrenç şeyler söylüyorum."

"Söylediğine sevindim."

"Neden?"

"Çünkü ikimiz de buraya kendi başımıza gelmediğimizi unutmuştuk. Birbirimize bir şeyler söyleyebilmemiz, gerçekten konuşabilmemiz gerek. Bu iş ancak böyle yürür. Biz böyleyiz. İnce buzda yürümeyiz. Birbirimizle konuşuruz. Duyması zor, iğrenç şeyler söylesek bile." Kendini ne kadar yalnız hissettiğini görebiliyordum. Omuzlarındaki yükün ağırlığını. Enstitü'deyken Cassius beni bıçakladığında ve ölüme terk ettiğinde ben de böyle hissetmiştim. Yükü paylaşması gerekiyordu. Bunu ona başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bu inatçılık, bu uyuşmazlık dışarıdan delice görünüyordu fakat içeriden Sevro da tıpkı Roque'un beni sorguladığında olduğu gibi hissediyordu.

"Enstitü'deyken Cassius ve sen gölde boğulacakken neden yardım ettiğimi biliyor musun?" diye sordu. "Sana bakışları yüzünden. Senin iyi bir Primus olduğunu düşündüğüm için falan değil; ancak bir patates çuvalı kadar akıllıydın. Ama onları görüyordum. Çakıl. Palyaço. Quinn... Roque." Son adı söylerken neredeyse hıçkıracaktı. "Titus kaledeyken sizi kamp ateşinin başında izliyordum. Lea bir keçinin boğazını kesmekten korkuyordu ama nasıl yapacağını ona öğretmiştin. Bunu ben de yapmak istiyordum. Katılmak istiyordum."

"Neden katılmadın?"

Omuz silkti. "Beni istemeyeceğinizden korktum."

"Artık sana da aynı gözle bakıyorlar," dedim. "Bunu göremiyor musun?"

Alaycı bir tavırla güldü. "Ah, hayır, bakmıyorlar. Bütün bu süre boyunca senin gibi olmaya çalıştım. Babam gibi olmaya çalıştım.

İşe yaramadı. Herkes, Çakal'ın seni değil, beni yakalamış olmasını diliyordu; bunu görebiliyordum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Doğru," dedi, kararlılıkla öne eğilerek. "Sen benden daha iyisin. Seni gördüm. Tinos'a bakarken. Gözlerinde gördüm. Bakışlarında sevgi vardı. O insanları korumak istiyordun. Ben de hissetmeye çalıştım ama mültecilere her baktığımda sadece onlardan nefret ediyorum. Zayıf oldukları için. Birbirlerini incittikleri için. Aptal oldukları ve onlara yardım etmek için nelere katlandığımızı bilmedikleri için." Yutkundu ve küt parmaklarındaki tırnak etleriyle oynadı. "İğrenç olduğunu biliyorum ama öyle işte."

Koridorun ortasında yerde otururken ve öfkemiz geçmişken o kadar savunmasız görünüyordu ki. İhtiyacı olan şey bir nutuk değildi. Liderlik onu yıpratmış, Uluyanlarla bile arasını açmıştı. Şu anda Cıva, Çakal ya da savaştığımız Altınlar gibi olmadığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Yanlış bir şekilde, ondan daha iyi olduğum inancına kapılmıştı. Ve bu kısmen benim hatamdı.

"Onlardan ben de nefret ediyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Yapma..."

"Ediyorum. En azından, bana ne olduğumu ya da olabileceğimi hatırlatmalarından nefret ediyorum. Lanet olsun, küçük bir budalaydım. Benden nefret ederdin. Dizlerimin üzerinde ama rahat, kibirli ve bencildim. Âşık olduğum için her şeye karşı kör olmayı seviyordum. Ve nedense aşk için yaşamanın hayattaki en yiğitçe şey olduğunu sanıyordum. Eo'yu bile zihnimde olmadığı bir şeye dönüştürmüştüm. Onu ve hayatımızı romantikleştirmiştim; muhtemelen babamın bir dava uğruna öldüğünü gördüğüm için. Ve geride bıraktığı her şeyi görebildiğim için onun terk ettiği hayata sımsıkı tutunmuştum."

Parmaklarımı avcumdaki çizgilerin üzerinde dolaştırdım.

"Bütün bunları onun uğruna başlattığımı düşünmek bana kendimi küçük hissettiriyor. O benim her şeyimdi fakat ben onun hayatının sadece bir parçasıydım. Çakal beni yakaladığında düşünebildiğim tek şey buydu. Yeterli olmadığımı düşündüm. Çocuğumuz yeterli değildi. Bu yüzden ondan kısmen nefret ediyorum. Bütün bunların olacağını bilmiyordu; gezegenlerin dünyalaştırıldığının farkında

bile değildi. Tek bilebileceği, Lykos'taki birkaç bin insana bir mesaj gönderdiği olabilirdi. Peki, bu uğrunda ölmeye değer miydi? Bir çocuğu öldürmeye değer miydi?"

Koridoru işaret ettim. "Şimdi bunca insan onun kutsal olduğunu falan sanıyor. Mükemmel bir şehit. Oysa sadece basit bir kızdı. Cesurdu fakat aptaldı, bencildi ve romantikti; daha fazlası olamadan öldü. Hayatında ne kadar çok şey yapabileceğini bir düşünsene. Belki bütün bunları birlikte yapabilirdik." Acı acı gülerek başımı duvara yasladım. "Bana kalırsa büyümenin en kötü tarafı, artık her şeydeki çatlakları görebilecek kadar akıllanmış olmamız."

"Daha yirmi üç yaşındayız, salak!"

"Eh, ben kendimi seksen gibi hissediyorum."

"Öyle görünüyorsun zaten." Ona hareket çektiğimi görünce gülümsedi. "Sence..." Neredeyse sözünü tamamlamayacaktı. "Sence seni izliyor mudur? Vadi'den? Karın ya da baban?"

Tam bilmediğimi söyleyecekken bakışlarındaki özlemi gördüm. Aslında benim ailemi değil, kendisininki, hatta belki de daima sevdiği ama itiraf edecek cesareti asla bulamadığı Quinn'i soruyordu. Bütün vahşiliğinin karşısında aslında ne kadar duygusal olduğunu hatırlamak zordu. Yolunu kaybetmişti. Kızıllardan ve Altınlardan uzaklaşmıştı. Bir yuvası yoktu. Ailesi yoktu. Savaştan sonrası için bir planı yoktu. Şu anda ona sevildiğini hissettirecek her şeyi söyleyebilirdim.

"Evet. Bence beni izliyor," dedim, hissettiğimden daha emin bir tavırla. "Ve babam da. Seninki de."

"Yani Vadi'de bira mı içiyorlar?"

"Saygısızlık etme," dedim, ayağını tekmeleyerek. "Sadece viski. Göz alabildiğine uzanan viski nehirleri."

Kahkahaları beni biraz daha kendime getirdi. Yavaş yavaş dostlarımın bana geri döndüğünü hissediyordum. Belki de ben onlara geri dönüyordum. Sanırım aslında aynı şeydi. Victra'ya daima insanların ona yaklaşmasına izin vermesini söylemiştim. Ancak ben kendi tavsiyeme uyamamıştım çünkü bir gün onlara ihanet etmek zorunda kalacağımı, dostluğumuzun temelinin bir yalan olduğunu biliyordum. Şimdiyse kim olduğumu bilen insanlarla birlikteydim ama bu sefer de onları kaybetmekten, hayal kırıklığına uğratmaktan

korktuğum için yaklaşmalarına izin vermiyordum. Oysa Sevro'yu ve beni öncekinden daha güçlü kılan şey, bu bağdı işte. Çakal'da olmayan şey buydu.

"Bundan sonra neler olacağını biliyor musun?" diye sordum. "Octavia'yı öldürürsek... Çakal'ı? Gerçekten kazanırsak?"

"Hayır," dedi Sevro.

"İşte, esas sorun bu. Benim de bir cevabım yok. Varmış gibi yapmayacağım. Ama Augustus'un haklı çıkmasına da izin vermeyeceğim. En azından daha iyi bir planım olmadan bu gezegenlere kaos getirmeyeceğim. Bu yüzden Cıva gibi müttefiklere ihtiyacımız var. Teröristçilik oynamaya son vermeliyiz. Gerçek bir orduya ihtiyacımız var."

Sevro fünyeyi alıp kırarak ikiye böldü. "Emirlerin nedir, Azrail?"

23

DALGA

Sevro'yla birlikte, Uluyanların toplandığı ve istasyondan ayrılmaya hazırlandığı odaya döndük. Rollo ve adamlarından bir düzinesi odanın bir köşesinden bizi gergin gözlerle izliyorlardı. Terk edilmek üzere olduklarını biliyorlardı. Cıva da kelepçelerinden kurtulmuş halde arkamdaydı. Birkaç düzeltme dışında planımızı kabul etmişti. "Şuna da bakın..." dedi Victra, çürüklerimizi ve kanlı ellerimizi görünce. "Demek ikiniz nihayet konuştunuz." Ragnar'a baktı. "Gördün mü?"

"Pisliği hallettik," dedi Sevro.

"Ya zengin adam?" diye sordu Ragnar, merakla. **"Onu çözmüşsünüz."**

"Çünkü o da Ares'in Oğulları'ndan biri, Rags," dedi Sevro. "Bilmiyor muydun?"

"Cıva bir Oğul mu?" Victra kahkahalara boğuldu. "Ben de gizliden gizliye bir Cehennemdalgıcı'yım." Bir bana, bir Sevro'ya baktı. "Bir dakika... Siz ciddisiniz. Kanıtınız var mı?"

"Annene olanlara çok üzüldüm, Victra," dedi Cıva, boğuk bir sesle. "Ama seni sağ salim görmek gerçekten sevindirici. Yirmi yıldan uzun süredir Oğullar'la birlikteyim. Kanıt olarak elimde Fitchner'la yaptığım yüzlerce saatlik sohbetler var."

"O bir Oğul," dedi Sevro. "Artık devam edebilir miyiz?"

"Vay canına." Victra başını iki yana salladı. "Annem senin hakkında yanılmamış. Her zaman sırların olduğunu söylerdi. Cinsel bir olayın olduğunu sanıyordum. Atları sevdiğini falan." Sevro huzursuzca kıpırdandı.

"Yani bizi bu kayalıktan götürecek misin, zengin adam?" diye sordu Holiday, Cıva'ya.

"Pek sayılmaz," dedi Cıva. "Darrow..."

"Bir yere gitmiyoruz," diye açıkladım. Rollo ve adamları durdukları köşede hareketlendiler. Uluyanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. "Belki de neler olduğunu bize de anlatmak istersiniz?" diye sordu Ekşisurat, keyifsizce. "Öncelikle liderin kim olduğundan başlayalım. Sen misin?"

"Uluyan Bir," dedi Sevro, omzumu yumruklayarak.

"Uluyan İki," dedim ve ben de onunkini yumrukladım.

"İyi *mi*?" diye sordu Sevro. Uluyanlar hep birlikte başlarıyla onayladılar.

"İlk işimiz, politika değişikliği," dedim. "Kimde kerpeten var?" Ben etrafıma bakınırken Holiday bomba setinden kendininkini çıkararak bana attı. Ağzımı açtım ve achlys-9 intihar dişime uzandım. Homurdanarak dişi çekip çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. "Daha önce yakalandım. Bir daha yakalanmayacağım. Dolayısıyla bu benim işime yaramaz. Ölmek gibi bir niyetim yok fakat ölürsem, dostlarımın yanında ölürüm. Bir hücrede değil. Bir platformun üzerinde değil. Sizinle." Kerpeteni Sevro'ya verdim. O da kendi dişini çekti ve kanı masanın üzerine tükürdü.

"Dostlarımın yanında ölürüm."

Ragnar kerpeteni beklemedi. Kendi parmaklarıyla dişine uzandı ve gözleri zevkten kocaman açılmış halde, kanlar içindeki devasa dişi masanın üzerine bıraktı. **"Dostlarımın yanında ölürüm."** Kerpeten elden ele dolaştı ve herkes dişlerini tek tek çıkarıp fırlattı. Cıva bütün bunları izlerken bize bir grup deli serseriymişiz gibi bakıyordu; kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu merak ettiğine şüphem yoktu. Ancak adamlarımın taşıdıkları bu yükü üzerlerinden atmalarını istiyordum. Kafataslarının içinde o zehirle, ölüm fermanları çoktan okunmuş gibi hissediyorlardı ve sadece cellatın gelip kapılarını çalmasını bekliyorlardı. Cellatın canı cehennemeydi. Ölümün,

ganimeti hak etmesi gerekecekti. Buna inanmalarını istiyordum. Birbirlerine inanmalıydılar. Gerçekten kazanıp yaşayabileceğimiz fikrine inanmalıydılar.

İlk kez ben de inanıyordum.

Adamlarıma talimatlarımı detaylıca açıkladıktan ve emirleri yerine getirmek üzere onları gönderdikten sonra, Sevro'yla birlikte Ares'in Oğulları'nın kontrol odasına döndüm ve onlara izi sürülemeyecek bir düz hat hazırlamalarını söyledim. "Agea'daki Hisar'a, lütfen." Ares'in Oğulları yanlış duymadıklarından emin olmak için dönüp bana baktılar. "Hemen, dostlar. Bütün gün bekleyemeyiz."

Sevro'yla birlikte holoKameranın önüne geçtim. "Sence burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?"

"Muhtemelen henüz değil," diye cevap verdim.

"Sence altına işer mi?"

"Öyle umalım. Unutma, Kısrak ve Cassius'un buradaki varlığından söz etmeyeceğiz. Bunu şimdilik gizliyoruz."

Düz holoBağlantı kuruldu ve genç bir Bakır yöneticinin yorgun yüzü uyku mahmurluğuyla bize baktı. Robot gibi ifadesiz bir sesle, "Hisar Komuta Merkezi," dedi, "size nasıl..." Ekranda bizi görünce aniden gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarında uykudan eser kalmadı. Konuşma becerisini kaybetmiş gibiydi.

"BaşVali'yle görüşmek istiyorum," dedim.

"Kimin aradığını... sorabilir miyim?"

"Lanet olasıca Marslı Azrail," diye bağırdı Sevro.

"Bir saniye, lütfen."

Bakır'ın yüzü kaybolurken yerinde Toplum'un piramidi belirdi. Beklerken fonda fazlasıyla tahmin edilir bir Vivaldi parçası çalıyordu. Sevro parmaklarını bacağına vururken kendi şarkısını kısık sesle mırıldanıyordu: "*Kalbin davul gibi atıyorsa ve bacakların ıslaksa biraz, Azrail geldiği içindir, küçük bir borcu tahsilata.*"

Birkaç dakika sonra Çakal'ın solgun yüzü karşımızda belirdi. Yüksek, beyaz yakalı bir ceket giymişti ve saçları iki yana ayrılmıştı. Bakışları öfkeli değildi. Dahası, kahvaltısına devam ederken keyifli görünüyordu. "Azrail *ve* Ares," dedi yaya yaya, kendi nezaketiyle dalga geçerek. Ağzını bir peçeteyle sildi. "Son görüştüğümüzde o

kadar çabuk kaçtınız ki veda etme fırsatı bulamadım. Oldukça iyi göründüğünü itiraf etmeliyim, Darrow. Victra da yanında mı?"

"Adrius," dedim. "Hiç şüphesiz senin de farkında olduğun gibi, Güneş Sanayi'de bir patlama oldu ve sessiz ortağın Cıva kayboldu. Bir yetki alanı kargaşası olduğunu ve kanıtların daha saatlerce analiz edilemeyeceğini biliyorum; hatta belki günlerce. Bu yüzden arayıp durumu senin için açıklığa kavuşturmak istedim. Biz, Ares'in Oğulları, Cıva'yı kaçırdık."

Kaşığını bırakarak beyaz fincanından kahvesini yudumladı.

"Anlıyorum. Amacınız ne?"

"Hapishanelerinizde yasadışı şekilde tutulan bütün siyasi mahkûmlar ve esir kamplarında toplanmış bütün adiRenkler serbest bırakılana kadar onu salmayacağız. Ayrıca, babanı senin öldürdüğünü kamuoyuna itiraf edeceksin."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Çakal, hiçbir duygu belirtisi göstermeden. Oysa Cıva'nın müttefiki olduğunu nasıl keşfettiğimizi merak ettiğini biliyordum.

"Ayrıca, sivilceli kıçımı bizzat öpeceksin," dedi Sevro.

"Çok güzel." Çakal ekranın dışındaki birine baktı. "Ajanlarım bana Güneş Sanayi'ye yapılan saldırıdan on dakika sonra bütün uçuşların engellendiğini ve olay yerinden kaçan aracın Çukur'da ortadan kaybolduğunu bildirdi. Bu durumda hâlâ Phobos'ta olduğunuzu düşünebilir miyim?"

Hazırlıksız yakalanmış gibi duraksadım. "Eğer itaat etmezsen Cıva ölecek."

"Ne yazık ki ben teröristlerle işbirliği yapmam. Özellikle de siyasi kazanç amacıyla bu görüşmeyi kayda alıyor olabilecek biriyle." Çakal yine kahvesini yudumladı. "Ben senin teklifini dinledim, şimdi sen de benimkini dinle. Kaç. Hemen. Hâlâ kaçabilecekken. Ama şunu bil ki nereye gidersen git, nereye saklanırsan saklan, dostlarını koruyamazsın. Hepsini öldüreceğim ve kesilmiş başlarıyla birlikte seni tekrar karanlığa tıkacağım. Çıkış yolun yok, Darrow. Buna yemin ediyorum."

Bağlantıyı kesti.

"Sence lejyonlardan önce Kemiksürenleri mi gönderir?" diye sordu Sevro.

"Öyle umalım. Şimdi harekete geçme zamanı."

Çukur bir kafesler şehriydi. Sıra sıra uzanıyorlardı. Sütun üstüne sütun paslı metal evler, Phobos'un ortasındaki yerçekimsiz ortamda birbirine bağlanmış halde göz alabildiğine uzanıyorlardı. Her kafes, minyatür bir yaşamdı. Giysiler kancalara asılı halde havada süzülüyordu. Küçük portatif termal ızgaralar, Mars'ın yüz farklı bölgesinden gelen yiyeceklerle cızırdıyordu. Demir kafes duvarlara bantlanmış kâğıtlarda uzaktaki göller, dağlar ve bir araya toplanmış ailelerin resimleri vardı. Buradaki her şey donuk ve griydi. Kafeslerin metali. Havada gevşek gevşek salınan giysiler. Burada, evlerinden binlerce kilometre uzakta kapana kısılmış Turuncu ve Kızılların yorgun yüzleri bile. Veri-tabletlerinden ve tüm şehir boyunca parıldayan holoVizörden renkli ışıklar yayılıyor, çarpık hurda metalin üzerine hayal parçaları halinde düşüyordu. Erkek ve kadınlar küçük ekranlarının başında bezgin bir şekilde oturmuş, küçük programlarını izliyor, olmak istedikleri yerleri hayal ederek nerede olduklarını unutmaya çalışıyorlardı. Birçoğu komşularıyla aralarında biraz olsun mahremiyet yaratmak adına duvarlarının yan tarafına kâğıt veya battaniyeler bantlamışlardı. Ancak koku ve seslerden kaçmak mümkün değildi. Çarpılarak kapanan kafes kapılarının hiç kesilmeyen boğuk tangırtısı. Dönen kilitlerin tıkırtısı. İnsanların kahkaha ve öksürükleri. Jeneratörlerin uğultusu. Kamu holoKutularının dikkat dağıtmak için köpekçe havlayışları. Hepsi burada karışıp koyu bir gürültü ve loş ışık çorbası yaratıyordu.

Rollo bir zamanlar şehrin eksi güneyinde yaşıyordu. Şimdi orası sağlam bir Sendika bölgesine dönüşmüştü. Oğullar iki aydan uzun süre önce oradan kovulmuştu. Kafes kanyonlarının arasından uzanan naylon ipler boyunca uçuyor, küçük kafes evlerine tırmanan liman ve kule işçilerinin üzerinden geçiyordum. Yeni çekimBotlarımın uğultusunu duyunca başlarını aniden kaldırıyorlardı. Bu, onlara yabancı bir sesti. En fazla holoVideolarda veya düşük dünya Yeşillerinin işportada dakikası elli krediye gösterdikleri deneysel sanal gerçeklik yazılımlarında duydukları bir ses. Çoğu, hayatında bir

Eşsiz Yaralı görmemişti; hele de baştan aşağı zırhlı birini. Dehşet verici bir görüntü yaratıyordum.

Kurmaylarımla birlikte Ares'in Oğulları'nın komuta odasında toplanalı ve onlara ve Tinos'taki Dansçı'ya planımı anlatalı yedi saat olmuştu. Kavax'ın tutulduğu hücreden kaçtığını öğreneli altı saat olmuştu; biri onu salmıştı. Victra Cıva ile Matteo'yu kulelerine geri götüreli beş saat olmuştu; Cıva gecenin geri kalanını kendi hücreleri ile Mavi Kovanlardaki bağlantılarını harekete geçirerek ve bu an için hazırlık yaparak geçirmişti. Güvenlik ekiplerini Ares'in Oğulları'yla birleştirip silah ve zırh depoları için onlara tam erişim sağlayalı ve yörünge limanlarından iki Augustus muhribinin yaklaştığı haberini alalı dört saat olmuştu. Ragnar ve Rollo bin Oğul'la hafif mekikleri hazırlamak için 43C katındaki çöp hangarlarına yöneleli üç saat. Cıva'nın özel yatları kalkışa hazırlanalı iki. Toplum muhripleri Havasevk Gezegenlerarası Uzay Üssü'ne yanaşmak üzere dört askeri nakliye aracı göndereli ve ben yeni kan kırmızısı boyası kuruyan zırhımı kuşanarak savaşa hazırlanalı ise bir saat olmuştu.

Her şey hazırdı.

Şimdi Çukur'un içlerine doğru ilerlerken peşimde sessizlik bırakıyordum. Kemik beyazı jiletim kolumdaydı. Ares'in çivili devasa miğferini gururla takan Sevro yanımda uçuyordu. Onu yanında getirmişti fakat zırhının geri kalanını Cıva'dan ödünç almıştı. En ileri teknoloji ürünüydü. Augustus için giydiğimiz zırhlardan daha iyiydi. Holiday, yüz Oğul'la arkamızdan geliyordu.

Oğullar çekimBotlarını kullanmaya henüz alışamamışlardı. Bazıları jilet taşıyordu. Diğerlerinde akımYumruğu vardı. Ancak emrim uyarınca kimse uçuş sırasında miğfer takmayacaktı. AdiRenklerin ihanetimize tanık olmasını istiyordum; böylece efendilerin zırhlarını giymiş Kızılların, Turuncuların ve Obsidiyenlerin görüntüsü onlara cesaret verecekti.

Yüzler bulanık görünüyordu. Her yönde yüz binlerce kişi evlerinden bize bakıyordu. Çoğu kırk yaşının altında, solgun ve şaşkındı. Ailelerini Mars'ta bırakarak sahte vaatlerin peşinden buraya getirilen Kızıllar ve Turuncular; tıpkı Rollo gibi.

İnsanlar komşularına beni işaret ediyordu. Dudaklarından adımı okuyordum. Bir yerlerde Sendika'nın gözcüleri amirlerini arıyor,

Azrail'in yaşadığı ve Phobos'ta olduğu haberini polise ve Securitas anti-terör birimlerine ulaştırıyordu.

Canavarlara yem atıyordum.

Şehrin merkezine doğru ilerlerken sessizce dua ederek Eo'nun bana güç vermesini diledim. İleride, etrafı metal bir çalıyla sarılmış yanıp sönen elektronik bir put gibi, yüz metre uzunluğunda ve elli metre genişliğinde bir holografik ekrandan Toplum'un komedi yayını yapılıyor, yakınındaki kafesleri hastalıklı bir neon ışığıyla aydınlatıyordu. Konuşmacılar verilen işaretlerle gülüşüyorlardı. Mavi ışık zırhımdan yansıyordu. Kafeslerin içlerindeki insanlar parmaklıklardan bakmak yerine bacaklarını kenardan sarkıtıp beni rahatça izleyebilmek için kafeslerin kapılarını açarken kilitler takırdıyordu.

Cıva'nın Yeşilleri miğfer kameralarını üzerime odaklamıştı. Onursal korumalarım olan Oğullar etrafta dolaşıyor, adiRenklere alev saçan gözlerle bakıyorlardı. Kızıl saçları yüzlerce öfkeli meşalenin alevleri gibi dalgalanıyordu. Holiday ve Ares iki yanımdaydı. İki yüz metre yüksekliğe ulaşmıştık ve etrafımız kafeslerle sarılıydı. Komedi programının otomatik kahkahaları dışında şehre sessizlik hâkimdi. Kolonlardan yayılan sesler tuhaf ve hastalıklıydı. Cıva'nın Yeşillerine başımla işaret verdim ve gürültü aniden kesildi; aynı anda Cıva'nın kulesinde bir yerlerde bilgisayar korsanları uydudaki bütün yayınlara girip Dünya'daki, Luna'daki, asteroit kuşağındaki, Merkür'deki ve Jüpiter'in uydularındaki ikincil veri-merkezlerine komutlar gönderdi; böylece mesajım uzayın karanlığına yayılacak, insanlığı birbirine bağlayan veri ağının kontrolünü ele geçirecekti. Cıva, Çakal'ın inşa etmesine yardımcı olduğu ağı kullanarak bu yayınıyla bize sadakatini kanıtlıyordu. Bu Eo'nun ölümü gibi değildi. HoloNetin karanlık dehlizlerinde aranıp bulunması gereken görüntüler değildi. Bütün Toplum'a yayılan, on milyar holoKutudan on sekiz milyar insana yayınlanan muhteşem bir kükreyişti.

Bu ekranları bize zincir olarak vermişlerdi. Bugün onları çekice dönüştürüyorduk.

Karnus au Bellona'nın hataları olmuştu fakat bu hayatta sahip olduğumuz tek şeyin rüzgâra karşı haykırışımız olduğunu söylerken haklıydı. Kendi adını haykırmış ve ne kadar boşuna olduğunu

öğrenmişti. Ancak beni o ya da bu şekilde alacak bir savaşa başlamadan önce ben de haykıracaktım. Üstelik kendi adımdan çok daha büyük bir şey olacaktı. Aile gururumun kükreyişinden çok daha büyük. On altı yaşımdan beri taşıdığım hayalimdi.

Altımdaki hologramda komedinin görüntüleri silindi ve yerini Eo aldı.

Tanıdığım kız, hayalet gibi bir deve dönüşmüştü. Yüzü sessiz, solgun ve hayallerimdekinden daha öfkeliydi. Saçları mat ve tel teldi. Giysileri hırpaniydi. Ancak metal kırbaç sandığının üzerinden başını kaldırdığında sırtındaki kandan daha fazla parlayan, gri çevresine alev saçan gözlerle bakıyordu. Ağzı belli belirsiz açıldı, dudaklarını sadece hafifçe aralamıştı fakat şarkısı zayıf, kırılgan bir bahar rüyası gibi dökülüyordu.

Oğlum, oğlum
Hatırla zincirleri
Altın yönetirken demir dizginleri
Biz kükredik ve kükredik
Kıvrandık ve haykırdık
Uğruna bize ait bir vadinin
Daha iyi bir hayat vaadinin

Sesi bu metal şehirde, uzaklarda kalmış o taştan şehirde olduğundan daha güçlü yankılanıyordu. Işığı, kafeslerinden izleyen solgun yüzlere vuruyordu. Onu hayattayken tanımamış olan bu Turuncular ve Kızıllar, sesini öldükten sonra duyuyorlardı. Eo darağacına doğru yürürken sessiz ve üzgündüler. Nafile haykırışlarımı duyuyordum. Grilerin ellerinde çöken vücudumu görüyordum. Sanki yine oradaydım. Dünya ayaklarımın altından kayıp giderken sert toprak zemine değen dizlerimi hissediyordum. Eo'nun boynuna kenevir ilmeği geçirilirken Augustus, Pliny ve Leto'yla konuşuyordu. Yığınlar'daki yüzlerden nefret yayılıyordu. Eo'nun ölümüne o zaman engel olamadığım gibi şimdi de olamazdım. Karım düştü. Giysilerinin hışırtısını duyarken yüzümü buruşturdum. Halatın gıcırtısı. Kendimi zorlayarak holograma bakıp çocukluğumun, Kızıl Armalı ellerini onun çırpınan bacaklarına sarmak için ileri doğru

sendeleyişini izledim. Karısının ayak bileklerini öpüşünü ve zayıf kollarıyla ayaklarını çekişini izledim. Eo'nun hemantusu düşerken konuşmaya başladım:

"Huzur içinde yaşayabilirdim ama düşmanlarım bana savaş getirdi. Ben Lykos'lu Darrow. Hikâyemi biliyorsunuz. Sizinkinin bir yankısından başka bir şey değil. Evime gelip karımı öldürdüler; şarkı söylediği için değil, egemenliklerini sorguladığı için. Sesini çıkarmaya cüret ettiği için. Mars'ın derinliklerindeki milyonlarca insan beşikten mezara, asırlar boyunca yalanlarla beslendi. Artık bu yalanı biliyorlar. Artık sizin bildiğiniz dünyaya girdiler ve sizin gibi acı çekiyorlar.

"İnsanlık özgür doğdu fakat okyanus kıyılarından Merkür'ün krater şehirlerine, Plüton'un buz düzlüklerinden Mars'ın madenlerine kadar zincirlere vurulu yaşıyor. Sorumluluk, açlık ve korkuyla dövülmüş zincirlere. Kendi yücelttiğimiz, bizim güçlendirdiğimiz bir ırk tarafından boyunlarımıza dolanmış zincirler. Bizi yönetmeleri, bize hükmetmeleri için değil; bizi savaş ve açgözlülük yüzünden parçalanmış bir dünyadan götürmeleri için güçlendirdiğimiz bir ırk. Oysa onlar bizi karanlığa sürüklediler. Düzen ve refah sistemlerini kendi çıkarları için kullanıyorlar. Sizden itaat bekliyorlar, fedakârlıklarınıza aldırmıyorlar ve sizin emeğinizle servetlerine servet katıyorlar. Saltanatlarına sıkıca tutunmak için hayallerimizi yasaklıyorlar. İnsanın ancak gözünün Rengi ve Armaları kadar değerli olabileceğini söylüyorlar."

Eldivenlerimi çıkardım ve Eo'nun ölmeden önce yaptığı gibi, sağ yumruğumu havaya kaldırdım. Ancak Eo'nunkinin aksine, benim ellerimde Arma yoktu. Tinos'ta Oyulduğumda Mickey tarafından temizlenmişlerdi. Yüzlerce yıldır bir Arma taşımayan ilk insan bendim. Çukur'daki sessizlik yerini şaşkınlık ve korku mırıltılarına bıraktı.

"Ancak ben, karşınızda esaretten kurtulmuş bir adam olarak duruyorum. Kardeşlerim; bana katılmanızı istemek için karşınızdayım. Kendinizi endüstri makinelerinin üzerine atmanızı istemek için. Ares'in Oğulları'nın çatısı altında birleşmeniz için. Şehirlerinizi, refahınızı geri almanız için. Bundan daha iyi hayatlar hayal edebilmeniz için. Kölelik barış değildir. Özgürlük, barıştır. Ve bunu elde edene kadar savaşmak görevimizdir. Bu bir vahşet veya soykırım izni

değil. Birine tecavüz eden birini görürseniz, onu oracıkta öldürün. Bir adam sivilleri katlederse, yüksek ya da düşük renk olsun, onu oracıkta öldürün. Bu bir savaş fakat siz iyilerin tarafındasınız ve bu ağır bir yük demektir. Biz nefret ya da intikam için değil, adalet için ayaklanıyoruz. Çocuklarınız için. Onların geleceği için.

"Ve siz Altınlar, zincirleri tutan Gösterişliler... Sizin evlerinizde yaşadım, okullarınızda eğitim gördüm, sofralarınızda karnımı doyurdum ve darağaçlarınızda acı çektim. Beni öldürmeye çalıştınız. Yapamadınız. Gücünüzü tanıyorum. Kibrinizi tanıyorum. Ve nasıl düşeceğinizi de gördüm. Yedi yüz yıldır insanlığı yönettiniz ve bize sadece bu kadarını verdiniz. Bu kadarı yeterli değil.

"Bugün, egemenliğinizin sona ermek üzere olduğunu ilan ediyorum. Şehirleriniz size ait değil. Gemileriniz size ait değil. Gezegenleriniz size ait değil. Hepsi bizim tarafımızdan inşa edildi. Ve hepsi bize, insanlığın tamamına ait. Şimdi onları geri alıyoruz. Yaydığınız karanlığa güvenmeyin; çağırdığınız geceye güvenmeyin; hepsini yıkacağız. Son nefesimize kadar savaşacağız; sadece Mars'ın madenlerinde değil, Venüs'ün kıyılarında, Io'nun sülfür denizlerinin kumullarında, Plüton'un buzlu vadilerinde. Ganymede'nin kulelerinde savaşacağız; Luna'nın kenar mahallelerinde ve Europa'nın fırtınalı okyanuslarında. Biz düşersek başkaları yerimizi alacak çünkü biz bir dalgayız ve yükseliyoruz."

Sevro o anda yumruğunu göğsüne vurdu. Bir kez, iki kez... ritmik bir şekilde. İki yüz Oğul da bu hareketi tekrarladı. Yumruklarını göğüslerine vuruyorlardı. Uluyanlar onlara katıldı.

Çelik kafeslerindeki erkekler ve kadınlar yumruklarını duvarlara vurmaya başladılar; ses bu vampir uydunun derinliklerinden gelen kalp atışları gibi yükseldi. Mavilerin oturup kahve içtiği ve entelektüel ortamlarının sıcak ışıkları altında yerçekimi matematiği çalıştığı Kovanlarından; Grilerin bütün mıntıkalardaki koğuşlarından geçerek; ticaret ofislerinde oturan Gümüşlerin arasından yayılarak malikâne ve yatlarındaki kibirli Altınlara ulaşana kadar.

Küçük yaşam baloncuklarımızı birbirinden ayıran siyah boşluktan süzülerek Attika'ya, Çakal'ın, etrafı eğik başlarla sarılıyken kışlık tahtında tek başına oturduğu evine ulaşıyordu. Sesimiz kulaklarında çınlıyordu. Karımın kalbinin hâlâ attığını duyuyordu. Artık Mars'ın

madenlerine kadar inerken, masalarına vurarak eşlik eden Kızılların ekranlarında gösterilirken, Bakır yöneticiler giderek artan bir korkuyla, Kızılları hapseden dayan-camdan kendilerine yöneltilmiş nefret dolu bakışları fark ederken Çakal bu nabzı durduramazdı.

Yelkenliler limanda gururla süzülürken, alışveriş poşetleri korku içindeki ellerde sallanırken ve Altınlar şoförlerine, bahçıvanlarına, şehirlerine enerji sağlayan insanlara bakarken, Eo'nun öfkeli ve kararlı kalp atışları Venüs'ün takımadalarındaki kalabalık kıyı kordonlarına yayılıyordu. Kızılların asla gitmeyecekleri yerlerde asla karşılaşmayacakları insanları doyurmak için koca güneşin altında makinelerle çalıştıkları Dünya'nın Geniş Düzlükleri'ni kaplayan buğday ve soya fasulyesi latifundiyalarının teneke çatılı yemekhanelerinde yankılanıyordu. İmparatorluğun merkezinde bile gürlüyordu; yüksek kuleli uydu şehri Luna'da yayılıyor, Hükümdar'ın yüksek cam sığınağından geçerek elektrik kablolarından ve çamaşır iplerinden bir Pembe kızın, takdir görmeyen emeğiyle sonlandırdığı uzun bir gecenin ardından kahvaltısını ettiği Kayıp Şehir'e akıyordu. Kahverengi bir aşçı duymak için kulak kabartırken ocağının üzerinden önlüğüne yağ sıçrıyor, bir Mor kız Postane'nin ön kapısını yumruklarken devriye aracının penceresinden izleyen bir Gri'nin veri-tableti, polisi acil durum isyan protokolleri için merkeze çağırıyordu.

Ve bu korkunç umut, sonun başladığını ve nihayet uyandığımı fark ettirerek içimde yankılanıyordu.

"Zincirleri kırın," diye kükredim.

Halkım da kükredi.

"Ragnar," dedim, telsizime. "İndirin."

Yumruklar vurulup kafesler zangırdarken Yeşiller farklı bir görüntüye geçti. Toplum'un Phobos'taki askeri kulesinin uzaktan görüntüsünü aldık. Limanları ve cephane dehlizleriyle dev gibi bir yapıydı. Son derece etkili ve yengeç kadar çirkin. Çakal uydu üzerindeki hâkimiyetini oradan sürdürüyordu. Şimdi binadaki Griler ve Obsidiyenler solgun ışıkların altında zırhlarını giyiyor, sıkı saflar halinde metal koridorlarda koşturuyor, cephane kemerlerini kuşanıyor, bu kalbin atışını durdurmak için Çukur'a gelmeden önce sevdiklerinin resimlerini öpüyorlardı. Ama buraya asla ulaşamayacaklardı.

Çünkü yumruklar kafeslere daha sert vururken, o askeri kulenin ışıkları karardı. Bütün elektrikleri Rollo ve adamları tarafından, Cıva'nın sağladığı erişim kartları sayesinde kesilmişti.

Binayı bombalayabilirdik fakat yıkım değil; bir başarı ve cüret zaferi istiyordum. Kahramanlara ihtiyacımız vardı. Kül olmuş yeni bir şehre değil.

Bir düzine bakım teknesinden oluşan küçük bir birlik kameranın görüş alanına girdi. Rollo gibi Kızıl ve Turuncuları kulelerdeki inşaat çalışmalarına götürüp getirmek için tasarlanmış düz ve çirkin araçlardı. Midyelerle kaplanmış diken diken vatozlara benziyorlardı. Ancak şimdi taşıdıkları şey midyeler değildi. Kamera zumladı ve her aracın yüzlerce adam taşıdığını gördük. Hantal gemi dışı faaliyet tulumlarını giymiş Kızıllar ve Turuncular; Phobos'taki Oğulların neredeyse yarısı. Ayaklarını iskeleye dayamış, kemer kayışlarını gemilerin dışındaki çıkıntılara bağlamışlardı. Kaynak malzemeleri ellerindeydi ve Cıva'nın silahları manyetik bantla bacaklarına tutturulmuştu.

Diğerlerinden yarım metre daha uzun olan komutanları Ragnar Volarus, yepyeni kemik beyazı boyalı, göğsüne ve sırtına kırmızı sapanOrak amblemi işlenmiş zırhıyla aralarında duruyordu.

Araç Toplum'un askeri kulesine yaklaşırken binadan aşağı uzunlamasına ikiye bölündüler. Oğullar manyetik zıpkınlarını ateşleyerek tekneleri çeliğe bağladılar. Sonra deneyimlerinden gelen bir rahatlıkla ve sırtlıklarındaki küçük motorların gücüyle inanılmaz bir hızda uçarak binaya doğru teker teker süzüldüler. Madenlerde çalışan Kızılları izlemek gibiydi. O hantal tulumların içindeyken bile zarafet ve rahatlıkları baş döndürücüydü.

Tıpkı bizim Cıva'nın kulesine yaptığımız gibi, binden fazla kaynakçı devasa binanın üzerine aktı ama onlar gizlice hareket etmiyorlardı ve yerçekimsiz ortamda bizden daha rahattılar. Manyetik botlar metal direklere tutunuyor, binanın üzerinde kayıyor, izleme güvertelerinden içeri akarak gözden kayboluyorlardı. Griler camların arkasından raylı tüfekleri ateşlerken onlarcası paramparça oluyordu fakat ateşe karşılık vererek içeri doluşmaya devam ediyorlardı. Devriyedeki bir yırtıkKanat binanın dışına yanaşarak teknelerden ikisini mitralyözlerle taradı. Adamlar buhar oldu.

Oğullar'dan biri yırtıkKanada bir roket attı. Hızlı bir patlamanın ardından gemi mor bir alev topunun içinde ikiye bölündü.

Kameranın izlediği Ragnar bir pencereden girerek koridora daldı ve üç Altın şövalyenin üstüne atıldı; biri, Sevro'nun Geçiş'te öldürdüğü, annesi Phobos'ta hisse sahibi olan Priam'ın kuzeniydi. Ragnar hiç duraksamadan genç şövalyeyi biçti. İki jiletini makas gibi kullanarak ve kendi halkına has savaş çığlığını atarak, arkasında ağır silahlı kaynakçılar ve işçilerle birlikte savaşıyordu. Ona kuleyi istediğimi söylemiştim. Nasıl alacağını ona bırakmıştım. Bir kolunu Rollo'nun omzuna atarak onunla birlikte uzaklaşmıştı.

Şimdi bütün gezegenler bir kölenin kahramana dönüşmesini izliyordu.

"Bu uydu size ait," dedi Sevro, kafeslerinde coşkudan çılgına dönmüş insanlara seslenerek. "Kalkın ve onu ele geçirin! Marslı erkekler, kalkın! Marslı kadınlar, kalkın! Sizi lanet olasıca sersemler! Kalkın!" Erkek kadın, herkes evlerinden dışarı dökülüyordu. Botlarını ve ceketlerini giyiyorlardı. Kendilerini bize doğru attıklarında binlercesi hava yollarını tıkadı. Bir o kadarı da kafeslerin üzerine tırmanıyordu.

Dalga yükselmişti. Neleri silip süpüreceğini merak ederken derin bir dehşete kapıldım. "Masumlara tecavüz edenler ya da onları öldürenler ölümle cezalandırılacak. Bu bir savaş fakat siz iyilerin tarafındasınız. Bunu aklınızdan çıkarmayın, bokkafalılar! Kardeşlerinizi koruyun! 1a-4c bölümünde kalanlar, siz on dördüncü kattaki cephaneliği ele geçireceksiniz. 5c-3f bölümündekiler, siz su arıtma merkezini ele geçireceksiniz..."

Sevro savaşın kontrolünü ele alırken Uluyanlar ve Oğullar kalabalığı organize etmek için dağıldılar. Bu bir ordu değil, bir koçbaşıydı. Birçokları ölecekti. Ve öldüklerinde, daha fazlası onların yerini alacaktı. Bu Phobos'un yığın şehirlerinden sadece biriydi. Oğullar onlara silah sağlayacaktı ama hepsine yetecek kadar yoktu. Kılıçları, kendi etlerinin yarattığı baskıydı. Sevro onlara liderlik edecek, onları harcayacak, Cıva'nın kulelerindeki Victra onlara rehberlik edecekti ve uydu asilerin eline geçecekti.

Ancak ben burada olmayacağımdan bunların hiçbirini göremeyecektim.

24

HIC SUNT LEONES

Phobos'ta kıyamet kopuyordu. Ben Holiday'le birlikte koridorlarda koşarken patlamalar uyduyu sarsıyordu. Altınlar ve Gümüşler parıltılı lüks yatlarıyla İğneler'i terk ederken, kilometrelerce altlarında Çukur kaynak torkları, füzyon kesicileri, borular, karaborsa yakıcılar ve eski tip mermili silahlarla donanmış adiRenklerle dolup taşıyordu. Kalabalıklar orta bölgeye ve İğneler'e ulaşabilmek için tramvay sistemlerini ve geçitleri ele geçirirken, kendi karargâhlarında uğradıkları saldırının şokunu yaşayan Toplum'un askeri birlikleri yukarı doğru akını durdurmaya çabalıyordu. Lejyonların eğitimi ve düzenleri avantajlarıydı. Bizdeyse sayı üstünlüğü ve sürpriz avantajı vardı.

Öfkeden söz etmeye gerek bile yoktu.

Griler kaç kontrol noktasını tutarsa tutsun, kaç tramvayı yok ederse etsin, adiRenkler çatlakların arasından süzülecekti çünkü burayı onlar yapmıştı ve Cıva sayesinde ortaRenkler arasında müttefikleri vardı. Kullanılmayan ulaşım tünellerini açmış, sanayi bölgesindeki kargo gemilerini ele geçirmiş, hepsini insan gücüyle doldurmuş ve İğneler'deki lüks hangarlara, hatta uydudan kaçanların gezegenlerarası yolcu ve tur gemilerine bindirildiği Havasevk Gezegenlerarası Uzay Üssü'ne doğru sürmeye başlamışlardı.

Ben uzaktan Cıva'nın güvenlik sistemine girmiş, üstünRenklerin yanlarında bagajları, değerli eşyaları ve çocuklarıyla paniğe kapıl-

mış sığırlar gibi birbirlerini ezerek kaçışmasını izliyordum. Mars Donanması'nın yırtıkKanatları ve hızlı avcıları kulelerin arasında uçuşuyor, Çukur'dan İğneler'e doğru havalanan asi gemilerini vuruyorlardı. Vurulan bir adiRenk mekiğinin enkazı bir Havasevk terminalinin tonozlu camlarını ve çelik tavanını delip geçerek sivilleri öldürürken benim de bu savaşın temiz olabileceği konusundaki bütün yanılgılarımı paramparça etti.

Bir grup adiRenkten uzaklaşarak, Holiday'le birlikte eski nakliye garajlarından birinde, Augustus'tan öncesinden beri kullanılmayan bir hangara ulaştık. Burası sessizdi. Terk edilmişti. Eski yaya girişi kaynakla kapatılmıştı. Radyasyon göstergeleri potansiyel çöp toplayıcıları uzak tutuyordu ama Cıva'nın söz verdiği gibi, metale yerleştirilmiş modern bir retina tarayıcı, irislerimi onaylayınca kapılar derin bir gıcırtıyla bizim için açıldı.

Hangar tozla ve örümcek ağlarıyla dolu, devasa bir dikdörtgendi. Hangarda doka çekilmiş, yetmiş metre uzunluğunda ve uçan serçe görüntüsünde gümüş renkli, lüks bir yat duruyordu. Venüs Tersaneleri'nde özel olarak üretilmiş, son derece gösterişli, hızlı ve aşırı zengin bir savaş mültecisi için mükemmel bir araçtı. Cıva göç eden üst sınıfa karışabilelim diye onu filosundan bizim için özel olarak seçmişti. Arka kargo rampası inikti ve kuşun içi, üzerleri Güneş Sanayi'nin kanatlı topuk amblemleriyle süslü siyah sandıklarla ağzına kadar doluydu. İçlerinde de milyarlarca kredi değerinde ileri teknoloji silahlar ve malzemeler vardı.

Holiday ıslık çaldı. "Zenginleri kim sevmez? Sadece yakıtı bile yıllık maaşıma denktir. Hatta iki katı."

Hangarı geçerek Cıva'nın pilotuyla tanıştık. İnce yapılı, genç Mavi bizi rampanın dibinde bekliyordu. Genç kadının kaşları yoktu ve başı keldi. Sinaptik bağların onu uzaktan gemiye bağladığı derisinin altından mavi şeritler görünüyordu. Gözlerini iri iri açarak hazır ola geçti. Kimi taşıyacağı konusunda şimdiye kadar bir fikri olmadığı açıktı. "Efendim, ben Teğmen Vesta. Bugün pilotunuz olacağım. Sizi gemimizde ağırlamanın bir onur olduğunu belirtmeliyim."

Üç katlı yatın üst ve alt katları Altınların kullanımına ayrılmıştı. Orta kat aşçılar, hizmetçiler ve mürettebat içindi. Dört lüks kamara, bir sauna ve kokpitin en arkasındaki yolcu kabininde kolçakla-

rına küçük çikolatalar ve peçeteler yerleştirilmiş krem rengi deri koltuklar vardı. Çikolatalardan birini cebime attım. Sonra birkaç tane daha aldım.

Holiday ve Vesta gemiyi hazırlarken yolcu kabininde akımZırhımı çıkardım ve kutuların birinden kış ekipmanlarını çıkardım. BöcekKabuğuna benzer, daracık, nano-lif dokumalı giysileri giydim. Ancak bu giysiler siyah yerine beyaz alacalıydı ve dirsek, el, kalça ve dizlerdeki dokulu kavrayıcılar dışında yağlı gibi görünüyordu. Kutup soğuğuna ve suya dayanıklı şekilde yapılmışlardı. AkımZırhımızından elli kilo daha hafif, dijital bileşen bozulmalarına karşı dayanıklıydı ve bataryaya ihtiyaç duymaması da bir avantajdı. Beni uçan bir insan tanka dönüştüren dört yüz milyon kredilik teknolojiyi kullanmaktan zevk alsam da, bazen sıcak bir pantolon daha değerli oluyordu. Ve ihtiyacımız olursa her zaman akımZırhımızı kuşanabilirdik.

Botlarımın bağcıklarını bağladığım sırada kargo bölümündeki ve hangardaki sessizlik dikkatimi çekti. Veri-tabletimin kronometresine göre daha on beş dakika olduğundan, rampanın kenarına oturup bacaklarımı sarkıtarak Ragnar'ı beklemeye başladım. Çikolatalardan birini çıkarıp yavaşça ambalajını açtım. Yarısını ısırıp çikolatayı dilimde tuttum ve her zaman yaptığım gibi erimesini bekledim. Ve her zaman olduğu gibi, sabırsızlığa kapılarak alt yarısı daha erimeden çiğnemeye başladım. Eo bir şekeri günlerce idare edebiliyordu; tabii bulabilecek kadar şanslı olduğumuzda.

Veri-tabletimi yere bırakarak Phobos'ta savaşa devam eden dostlarımın miğfer kameralarındaki görüntüleri izledim. Konuşmaları veri-tabletinin hoparlörlerinden yayılıyor, geniş metal salonda yankılanıyordu. Sevro formundaydı ve havalandırmalara doluşan yüzlerce Oğul'la birlikte merkezi havalandırma sistemini ele geçiriyordu. Burada oturup onları izlemek zorunda kaldığım için suçluluk duyuyordum fakat her birimizin oynayacak bir rolü vardı.

Girdiğimiz kapı homurdanarak açıldı ve Ragnar ile iki Obsidiyen Uluyan içeri girdiler. Çatışmadan yeni çıkmış Ragnar'ın beyaz zırhında göçükler ve lekeler vardı. Rampadan aşağı seslenerek en koyu yüksekLehçemle, "Aptallarla nazikçe oynadınız mı, sevgili dostum?" diye sordum. Cevap olarak bana yüksek rütbeli askeri

subaylara güç simgesi olarak verilen bükük bir altın asayı fırlattı. Asanın tepesinde çığlık atan bir ölüm perisi ve kırmızı bir leke vardı.

"Kule düştü," dedi Ragnar. **"Rollo ve Oğullar işi tamamlıyorlar. Bunlar ValiYardımcısı Priscilla au Caan'dan kalan izler."**

"Bravo, dostum," dedim, asayı ellerimde evirip çevirirken. Üzerine Mars'ın iki uydusunun sahibi olan ve savaşta Bellonaların tarafında yer alan Caan ailesinin başarıları oyulmuştu. Büyük savaşçıların ve devlet adamlarının arasında, bir atın yanında duran genç adamı tanıyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Ragnar.

"Hiç," dedim. "Oğlunu tanıyordum, hepsi o. Priam. Yeterince düzgün biriydi."

"Düzgün yeterli değil," dedi Ragnar, kaşlarını çatarak. **"Onların dünyasında değil."**

Onunla aynı fikirde olduğumu göstermek için asayı homurdanarak dizimin üzerinde büktüm ve ona geri attım. "Bunu kardeşine ver. Gitme zamanı."

Ragnar hangara çatık kaşlarla baktıktan sonra veri-tabletini kontrol etti ve yanımdan geçip kargo bölümüne girdi. Asadan beyaz tulumumun bacağına bulaşan kanı silmeye çalıştım ama iyice yayılıp bacağımı saran yağlı kumaşın üzerinde kırmızı bir leke bıraktı. Rampayı arkamdan kapadım. İçeride Ragnar'ın akımZırhını çıkarmasına ve kışlık tulumunu giymesine yardım ederken Holiday ile Vesta'ya uçuş öncesi hazırlıklarda katıldım.

"Unutma, bizler mülteciyiz. Buradan çıkan en büyük konvoya yönel ve onlardan ayrılma." Vesta başıyla onayladı. Bu eski bir hangardı. Dolayısıyla akımAlanı yoktu. Bizi uzaydan ayıran tek şey, beş kat yüksekliğindeki çelik kapılardı. Motorlar onları tavana ve yere doğru çekmeye başladığında kapılar titredi. "Dur!" dedim. Vesta dikkatimi çeken şeyi benden bir saniye sonra gördü ve kapıların ayrılıp hangarı vakuma açmasına izin vermeden elleri kontrollerin üzerinde hızla uçtu.

"Yok artık," dedi Holiday, kokpitten dışarı bakıp geminin uzaya doğru yolunu engelleyen küçük bir figürü izleyerek. "Aslan gelmiş."

Kısrak, projektörlerimizin ışığında geminin önünde duruyordu. Kör edici ışıklar saçlarını bembeyaz aydınlatıyordu. Holiday ışığı kokpitten söndürürken Kısrak gözlerini kırpıştırdı. Hemen ardından loş hangarda ona doğru yürüdüm. Bakışları üzerimde dans ederek beni inceliyordu. Gözleri Armasız ellerimden yüzümde bıraktığım yara izine kaydı. Ne görüyordu acaba?

Kararlılığımı mı görüyordu? Korkumu mu?

Ben onda çok fazla şey görüyordum. Karın ortasında âşık olduğum kız artık yoktu; son on beş ayda onun yerini bir kadın almıştı. Muazzam gücü ve tedirgin edici bir zekâsı olan, ince yapılı, son derece becerikli bir lider. Yorgunluktan göz altları çökmüş gözleri enerji doluydu ve güneşsiz diyarlarda, metal koridorlarda geçen uzun günler yüzünden yüzü solmuştu. Onunla ilgili her şey gözlerindeydi. Babasının zihin yapısını, annesinin yüzünü almıştı. İnsanı kanatlandırabilecek veya toprağa gömebilecek türden, huzursuz edici bir zekâsı vardı.

Ve hemen kalçasının dibinde soğutma birimiyle bir hayaletPelerin duruyordu.

Geldiğimizden beri bizi izliyordu.

Hangara nasıl girebilmişti?

"Selam, Azrail," dedi şakacı bir tavırla, ben dururken.

"Selam, Kısrak." Hangarın geri kalanına bakındım. "Beni nasıl buldun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gelmemi istediğini sanıyordum. Ragnar seni bulabileceğim yeri Kavax'a söylemiş..." Birden sustu. "Ah, bilmiyordun."

"Hayır." Geminin ayna gibi olan kokpit camlarına baktım. Ragnar'ın oradan beni izlediğini tahmin edebiliyordum. Çizgiyi aşmıştı. Ben bir savaş hazırlığındayken o arkamdan iş çevirmiş ve görevimi tehlikeye atmıştı. Sevro'nun neler hissettiğini şimdi anlıyordum.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Kardeşinle birlikteydim."

"O halde idam görüntüleri sırf bizi seni aramaktan vazgeçirmek içindi."

Söylenecek çok fazla şey, sorulacak çok fazla soru vardı ve karşılıklı suçlamalar yağdırabilirdik. Ancak onu görmek istememiştim çünkü nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne diyeceğimi. Ne soracağımı. "Gevezeliğe vaktim yok, Kısrak. Hükümdar'a teslim olmak için Phobos'a geldiğini biliyorum. Şimdi neden burada benimle konuşuyorsun?"

"Beni ezmeye kalkma," dedi, sertçe. "Teslim olmuyordum. Barışı sağlamaya çalışıyordum. Birilerini koruması gereken sadece sen değilsin. Babam onyıllardır Mars'ı yönetiyordu. Bu gezegenin insanları senin kadar benim de halkım."

"Sen Mars'ı kardeşinin merhametine bıraktın," dedim.

"Mars'ı, kurtarmak için bıraktım," diye düzeltti. "Her şeyin bir taviz gerektirdiğini biliyorsun. Gitmeme kızmanın nedeninin Mars olmadığını da biliyorsun."

"Kenara çekilmen gerekiyor, Kısrak. Bu bizimle ilgili değil. Tartışacak zamanım yok. Ben gidiyorum. Dolayısıyla ya kenara çekil ya da kapıyı açıp üzerinden uçarız."

"Üzerimden uçmak mı?" dedi, gülerek. "Yalnız gelmeyebilirdim, biliyorsun değil mi? Korumalarımla gelebilirdim. Seni tuzağa düşürmek için bekleyebilirdim. Ya da mahvettiğin barışı kurtarmak için seni Hükümdar'a ihbar edebilirdim. Ama hiçbirini yapmadım. Bir an durup nedenini düşünemez misin?" Bana doğru bir adım attı. "O tünelde bana daha iyi bir hayat istediğini söylemiştin. Seni dinlediğimi anlamıyor musun? Daha iyi bir şeye inandığım için Uydu Lordlarıyla birlik olduğumu görmüyor musun?"

"Ama teslim oldun."

"Çünkü kardeşimin terör egemenliğinin sürmesine izin veremezdim. Ben barış istiyorum."

"Şimdi barış zamanı değil," dedim.

"Korkunç lanet, kalın kafalının tekisin. Bunu biliyorum. Neden burada olduğumu sanıyorsun? Neden Orion'la işbirliği yapıp askerlerini pozisyonlarında bıraktığımı sanıyorsun?"

Onu inceledim. "Aslını istersen, bilmiyorum."

"Buradayım çünkü sana inanmak istiyorum, Darrow. O tünelde söylediklerine inanmak istiyorum. Tek cevabın kılıç olduğunu kabul etmek istemediğim için senden kaçtım. Ancak içinde yaşadığımız

hayat sevdiğim her şeyi elimden aldı. Annem, babam, kardeşlerim. Geri kalan dostlarımı da almasına izin vermeyeceğim. Seni almasına izin vermeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım, diyorum. Ben de seninle geliyorum."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Nereye gittiğimi bile bilmiyorsun ki."

"MühürDeri giymişsin. Ragnar yatta. Açıkça isyan başlattın. Şimdi de İsyan'ın en büyük savaşının ortasında gidiyorsun. Cidden, Darrow... Bu yatla Altın mültecilerin arasına karışacağını ve Valkyrie Kuleleri'ne gidip Ragnar'ın annesinden bir ordu isteyeceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yok."

Lanet olsun. Şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım.

İşte, bu yüzden Kısrak'ın dahil olmasını istemiyordum. Onu oyuna almak, kontrol edemeyeceğim bir boyut daha açmak demekti. Kardeşini veya Hükümdar'ı arayarak nereye gittiğimi söyleyip stratejimi bir çırpıda mahvedebilirdi. Her şey yanıltmacaya dayanıyordu. Düşmanlarım benim Phobos'ta olduğumu düşünmeliydi. Kısrak nasıl düşündüğümü biliyordu. Bu hangardan çıkmasına izin veremezdim.

"Telemanuslar da biliyor," dedi, aklımdan geçenleri anlayarak. "Ancak sana karşı güvence planları yapmaktan yoruldum. Oyunlardan yoruldum. Karşılıklı güvensizlik yüzünden birbirimizden uzaklaştık. Sen de bundan yorulmadın mı? Aramızdaki sırlardan? Suçluluk duygusundan?"

"Yorulduğumu biliyorsun. Lykos'taki tünellerde sırlarımı bu yüzden açıkladım."

"O halde bunun ikinci şansımız olmasına izin ver. Kendin için. Benim için. Halklarımız için. Ben de senin istediğini istiyorum. Ve seninle birlik olduğumuzda, şimdiye kadar ne zaman kaybettik? Birlikte bir şeyler inşa edebiliriz, Darrow."

"Bir ittifak öneriyorsun..." dedim, kısık sesle.

"Evet." Gözleri alev alev yanıyordu. "Augustus, Telemanus ve Arcos Hanelerinin güçleri İsyan'la birleşebilir. Azrail'le. Orion ve bütün gemileriyle. Toplum korkudan titrer."

"Öyle bir savaşta milyonlar ölür," dedim. "Bunu biliyorsun. Eşsiz Yaralılar son Altın'a kadar savaşır. Bunu kaldırabilir misin? Bunu izleyebilir misin?"

"İnşa etmek için önce bir şeyleri yıkmak zorundayız," dedi. "Gördün mü? Seni dinliyordum."

Yine de başımı iki yana salladım. Aramızda, halklarımızın arasında aşılması gereken çok fazla şey vardı. Onun şartlarıyla kazanırsak bu onların zaferi olurdu. "Adamlarımdan bir Altın ordusuna güvenmelerini nasıl isteyebilirim? Ben sana nasıl güvenebilirim?"

"Güvenemezsin. İşte, bu yüzden seninle geliyorum. Karının hayallerine inandığımı kanıtlamak için. Ama senin de bana bir şeyi kanıtlaman gerekiyor. Karşılığında senin de *benim* güvenime layık olduğunu. Yıkabildiğini biliyorum. İnşa edebildiğini de görmeliyim. Ne inşa edeceğini görmeliyim. Dökeceğimiz kanın bir değeri olmalı. Bana bunu kanıtlarsan, kılıcım hizmetindedir. Kanıtlayamazsan, seninle yollarımız ayrılır." Başını yana yatırdı. "Eh, ne diyorsun, Cehennemdalgıcı? Bir şans daha vermek istiyor musun?"

25

HİCRET

Kargo bölümünde Kısrak'ın akımZırhını çıkarmasına yardım ettim. "Soğuk için giysiler burada." Büyük bir plastik kutuyu işaret ettim. "İçinde botlar da var."

"Cıva sana cephaneliğinin anahtarını mı verdi?" diye sordu, kutuların üzerindeki kanatlı topuklara bakarak. "Bu ona kaç parmağa mal oldu?"

"Hiç," dedim. "O da Ares'in Oğulları'ndan."

"Ne?"

Sırıttım. Hayatın onun için açık bir kitap olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Motorlar gürülderken gemi havalandı. "Giyin ve kabinde bize katıl." Tek başına üzerini değiştirmesi için onu yalnız bıraktım. İstediğimden daha haşin davranıyordum ama onun yanındayken gülümsemek tuhaf geliyordu. Ragnar'ı yolcu kabininde koltuğuna rahatça oturmuş, beyaz çizmelerini bitişikteki kolçağa uzatmış halde çikolata yerken buldum. "Alınma ama sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Holiday, bana. Yolcu kabini ile kokpitin arasında durarak kollarını kavuşturdu. "Sanıyorsunuz, efendim?"

"Risk alıyorum," dedim. "Sana tuhaf gelebilir, Holiday. Ancak onunla bir geçmişimiz var."

"O seçkinliğin dört dörtlük bir örneğiyken mi? O Victra'dan da kötü. Babası..."

"Karımı öldürdü," dedim. "Dolayısıyla ben hazmedebiliyorsam, sen de hazmedebilirsin." Holiday bir ıslık çaldı ve yeni müttefikimizden hoşnutsuz bir tavırla kokpite döndü.

"Yani Kısrak aramıza katıldı," dedi Ragnar.

"Giyiniyor," diye karşılık verdim. "Kavax'ın gitmesine izin vermeye hakkın yoktu. Nerede olacağımızı söylememen gerektiğinden söz etmiyorum bile. Ya bizi ele verselerdi, Ragnar? Ya bize pusu kursalardı? Evini bir daha asla göremezdin. Orada olduğumuzu öğrenirlerse, halkının gezegenden ayrılmasına asla izin vermezler. Hepsini öldürürler. Bunu hiç düşündün mü?"

Ağzına bir çikolata daha attı. **"İnsan uçabileceğini düşünür ama atlamaktan korkar. Kötü bir dost onu arkasından iter."** Bana baktı. **"İyi bir dost onunla birlikte atlar."**

"Taşkenar'ı okudun, değil mi?"

Ragnar başıyla onayladı. **"Theodora verdi. Lorn au Arcos büyük adammış."**

"Böyle düşündüğünü duymak onu mutlu ederdi fakat her okuduğuna inanma. Biyografiyi yazan, biraz fazla abartmış. Özellikle de hayatının başlarıyla ilgili."

"Lorn sana bu kıza ihtiyacımız olduğunu söylerdi. Şimdi, savaşta. Ve sonrasında, barışta. Onu davamıza katmazsak, bütün Altınlar ölene kadar kazanamayız. Ben bunun için savaşmıyorum."

Ragnar yanımıza gelen Kısrak'ı karşılamak için ayağa kalktı. Son kez yüz yüze geldiklerinde Kısrak silahını onun kafasına doğrultmuştu. "Ragnar, seni son gördüğümden beri bir hayli meşguldün. Adını bilip de senden korkmayan tek bir Altın bile yok. Kavax'ı serbest bıraktığın için teşekkürler."

"Aile değerlidir," dedi Ragnar. **"Ama seni uyarmalıyım. Benim dünyama gidiyoruz. Benim korumam altındasın. Bir numaraya kalkışırsan, oyun oynamaya kalkarsan, seni hiçbir şekilde korumam. Ve şunu bil ki, aslanın kızı, sen bile buz diyarında bensiz uzun süre hayatta kalamazsın. Anlaşıldı mı?"**

Kısrak saygıyla başını eğdi. "Anlaşıldı. Ve bana olan inancını boşa çıkarmayacağım, Ragnar. Sana söz veriyorum."

"Bu kadar çene yeter. Kemerlerinizi bağlama zamanı," diye payladı Holiday, kokpitten. Vesta gemiyle iletişime geçerek onu

hangardan çıkarmaya başladı. Yerlerimize oturduk. Seçebileceğimiz yirmi koltuk vardı ama Kısrak sol tarafta benim yanıma oturdu ve kemerinin tokasına uzanırken eli kazayla kalçama değdi.

Gemimiz hangardan ayrılıp Phobos'un loş sanayi dünyasının vakumuna doğru sessizce süzüldü. Görebildiğimiz her yerde borular, yük limanları ve çöp sahaları vardı. Yıldızlar görünmüyor, güneş ışığı buraya ulaşmıyordu. Bizimki kadar güzel olan çok az gemi Phobos'un yüzeyinin altına bu kadar yakın uçmuştu. Adamların gemilere dolduğu ve gemilerin, bu loş dünyadan Oğullar'ın ele geçirdiği bölgenin kapılarına doğru hareket ettiği bir endüstriyel aktarma merkezi üzerine beyaz boyayla *AdiBölge* diye yazılmıştı.

Gösterişli lüks yatımız, yavaş hareket eden çöp taşıyıcıların ve yük gemilerinin arasından geçiyordu. İçlerinde erkek ve kadınlar penceresiz, kirli çelik küplerin içinde birbirlerine sokulmuş halde duruyorlardı. Sırtlarından ter süzülüyordu. Tanımadıkları aletleri, silahları tutarken elleri titriyordu. Her zaman hayal ettikleri kadar cesur olabilmeyi diliyorlardı. Sonra bir Altın'ın hangarına ineceklerdi. Oğullar emirler yağdıracaktı. Kapılar açılacaktı ve hepsi savaşla tanışacaktı.

Pencereden dışarı bakarken yumruklarımı sıkarak onlar için dua ettim. Kısrak'ın beni izlediğini hissediyordum. Benliğimin derinliklerindeki gelgitleri tartıyordu.

Çok geçmeden endüstriyel Yığınlar'ı geride bırakarak orta-Bölgenin uzay bulvarlarını aydınlatan neon tabelaların arasından ilerledik. İki tarafımızda insan yapımı çelik kanyonlar vardı. Tramvaylar. Asansörler. Apartmanlar. Ağa bağlı olan her ekran, Cıva'nın bilgisayar korsanlarının kontrolündeydi; hepsi Sevro ve Oğulların güvenlik kapıları ile kontrol noktalarını aşarak duvarlara orak çizişini gösteriyordu.

Otuz milyonluk şehir her yanımızda kaynıyordu. Ticari uzay araçları, buradaki binaların arasında gidip gelmesi gereken küçük sivil taksilerin ve sekicilerin yanından hızla geçiyordu. Bütün şehirde Çukur'dan havalanan yük gemileri ortaBölgeden geçerek İğneler'e doğru ilerliyordu. Bir yırtıkKanat filosu üzerimizdeki caddelerde ava çıkmıştı. Nefesimi tuttum. Bizi parçalara ayırmak için sadece tetiğe basmaları yeterdi. Ama yapmadılar. Gemimizin üstünRenk kimliğini tanıyarak bizi telsizden selamladılar ve biz savaş alanın-

dan çıkıp uydudan sessizce uzaklaşan yat grubuna katılana kadar eşlik etmeyi önerdiler.

Geminin telsizinden, Cıva'nın kulesinden gelen çağrıya cevap verdiğimde Victra, "*Duygusal bir konuşmaydı,*" dedi. Sıkkın sesi etrafımızdaki çatışma dolu ortama uymuyordu. "*Palyaço ve Ekşisurat, Havasevk'in ana terminallerini ele geçirdi. Rollo'nun adamları ortaBölgenin su depolarının kontrolünü aldı. Cıva'nın ağları buradan Luna'ya kadar yayın yapıyor. Her yeri oraklar sarmış. Agea, Korint ve Mars'ın her köşesinde ayaklanmalar var. Dünya ve Luna'dan da benzer raporlar geliyor. Devlet binaları düşüyor. Polis karakolları yanıyor. Ayaktakımını harekete geçirdin.*"

"Yakında karşılık verirler."

"*Senin de dediğin gibi, tatlım. Çakal'ın gönderdiği ilk müdahale birliklerini katlettik. Tam istediğimiz gibi, birkaç Kemiksüren'in de icabına baktık. Ama aralarında Lilath veya Devedikeni yoktu.*"

"Lanet olsun. Yine de denemeye değerdi."

"*Mars Donanması, Deimos'tan yola çıktı. Lejyonlar geliyor, biz de son hazırlıklarımızı tamamlıyoruz.*"

"Güzel. Güzel. Victra, Sevro'ya grubumuza bir kişiyi daha eklediğimizi söylemeni istiyorum. Kısrak bize katıldı."

Victra bir an sessiz kaldı. "*Özel hatta mıyım?*"

Holiday bana kokpitten bir kulaklık attı. Hemen başıma geçirdim. "Şimdi öylesin. Bundan hoşlanmadın."

Sesindeki terslik gayet belirgindi. "*Sana ne düşündüğümü söyleyeyim: Ona güvenemezsin. Kardeşine bir bak. Babasına bak. Açgözlülük kanlarında var. Bizimle müttefik olması çok normal. Amacına uyduğu sürece.*" Victra konuşurken ben Kısrak'ı izliyordum. "*Savaşta yenildiği için bize ihtiyacı var. Ama ona istediğini verdiğimizde ne olacak? Onun yoluna çıktığımızda ne olacak? Onu öldürebilir misin? Tetiği çekebilir misin?*"

"Evet."

Ben hâlâ Victra'nın sözlerini düşünürken gemimiz Phobos'un dev cam kulelerinin on metre üzerinden geçiyordu. İçlerinde küçük, çılgın dünyalar kaynıyordu. İsyan, şehrin bu bölgesinde İğneler'e ulaşmıştı. AdiRenkler durdurulamaz bir şekilde ilerlemeyi sürdürüyordu. Gri-

ler ve Gümüşler kapıları tutuyordu. Pembeler ellerinde bıçaklarla kanlar içindeki yaşlı bir Altın ve karısının başında duruyordu. Üç Gümüş çocuk, anne ve babaları kütüphanede konuşurken duvar büyüklüğünde bir holoda Ares'i izliyordu. Ve sonunda, gök mavisi kokteyl elbisesi, boynunda incileri, beline kadar dökülen altın sarısı saçlarıyla bir Altın kadın... Bulunduğu çatı katının altında Ares'in Oğulları binaya yayılırken bir pencerenin önünde duruyordu ve umutsuzluğa kapılmış halde bir yakıcıyı Altın başına kaldırmıştı. Hayali yüceliğiyle vücudu dimdik duruyordu. Parmakları tetiği sıktı.

Ve geçip gittik. Onu ve karmaşayı arkamızda bırakarak savaştan gezegenin güvenliğine kaçan yatlara ve zevk gemilerine katıldık. Mültecilerin çoğu Mars'ı evi olarak görüyordu. Bizimkinin aksine, gemileri uzay yolculukları için tasarlanmamıştı. Şimdi gezegenin atmosferine yanan tohumlar gibi saçılmışlardı. Çoğu, altımızda Termik Deniz'in ortasındaki Korint uzay üssüne hızla yol alıyordu. Diğerleri belirlenmiş ulaşım hatlarına aldırmadan atmosferde süzülüyor, Çakal'ın aceleyle diktiği ablukaları ve uydu istasyonlarını aşarak gezegenin diğer yarımküresindeki evlerine koşuyorlardı. YırtıkKanatlar ve askeri fırkateynlerden fırlayan eşekarıları hızla peşlerinden gidiyor, onları belirlenmiş yollara geri döndürmeye çalışıyordu. Ancak kaos ve unvan pek uyumlu bir ikili değildi. Korkuyla kaçan Altınlar çıldırmış haldeydi.

"*Dido*," dedi Kısrak, kendi kendine konuşur gibi. Sancak tarafımızda uçan yelkenli biçimindeki bir cam gemiye bakıyordu. "Drusilla au Ran'ın gemisi. Küçükken bana suluboya yapmayı o öğretmişti." Ama ben daha ilerilere, Phobos'a doğru hızla yol alan, zevk gemilerinin parıltılı gövdelerine veya süslü hatlarına sahip olmayan, çirkin, siyah gemilere bakıyordum. Mars'ın savunma filosunun yarısından fazlasıydı. Fırkateynler, şalomaGemileri, muhripler. Hatta iki büyük dretnot. Çakal'ın o gemilerden birinin köprüsünde olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen değildi. Büyük olasılıkla filonun başında Lilath ya da Çakal'ın döneminde yeni atanmış başka bir Pretor olmalıydı. Gemiler profesyonel askerlerle doluydu. Bizim kadar sert ve zorlu erkek ve kadınlar. Benim Demir Yağmur'uma katılmış olanlar. Phobos'un içinden topladığım kalabalığı kâğıt gibi yarıp geçeceklerdi. Son derece öfkeli ve kendilerinden emin olacaklardı; ne kadar çok olursa o kadar iyiydi.

"Bu bir tuzak, değil mi?" diye sordu Kısrak, kısık sesle. "Niyetin asla Phobos'u elinde tutmak değildi."

"Dünya'daki Eskimo kabilelerinin kurtları nasıl öldürdüğünü bilir misin?" diye sordum. Elbette ki bilmiyordu. "Kurtlardan daha yavaş ve zayıf olduklarından, jilet keskinliğinde bilenmiş bıçakları kanla kaplayıp buzların içine diklemesine koyarlarmış. Sonra kurtlar gelip kanı yalarmış. Ve kendini kanın şehvetine kaptıran kurt giderek daha hızlı yalarken kendi kanını içtiğini anlayana kadar iş işten geçermiş." Yanımızdan geçen askeri gemileri işaret ettim. "Onların arasına karışmış olmamdan nefret ediyorlar. Bunu kendi görkemlerine karşı bir küfür sayıyorlar. Beni ele geçirmek için sence o gemilerden kaç tane iyi asker inecek? Kibir bir kez daha Renginizin sonunu getirecek."

"Onları istasyona çekmeye çalışıyorsun," dedi, anlayarak. "Çünkü Phobos'a ihtiyacın yok."

"Senin de dediğin gibi, bir ordu için Valkyrie Kuleleri'ne gidiyorum. Filomun kalıntıları hâlâ senin ve Orion'un elinde olabilir. Ama daha fazla gemiye ihtiyacımız olacak. Sevro hangarların havalandırma sisteminde bekliyor. Saldırı kuvvetleri askeri kuleyi ve İğneler'i geri almak için indiğinde, gemilerini o hangarlarda bırakacaklar. Sevro gizlendiği yerden çıkarak gemileri ele geçirecek ve elimizde kalan bütün Oğullarla dolu şekilde onları merkezimize götürecek."

"Obsidiyenleri kontrol edebileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Ben değil, o edecek." Başımla Ragnar'ı işaret ettim. "Kalite Kontrol Kurulu'nun Asgard Üssü'ndeki 'Tanrı'larının korkusuyla yaşıyorlar. Zırhlar giyip Odin ve Freyacılık oynayan Altınlar. Tıpkı benim Çanak'tayken, Grilerden korkarak yaşadığım gibi. Gözetmenlerden korktuğumuz gibi. Ragnar onlara Tanrıların gerçekte ölümlü olduklarını kanıtlayacak."

"Nasıl?"

"Onları öldüreceğiz," dedi Ragnar. **"Aylar önce gerçeği yaymaları için önden arkadaşlarımı gönderdim. Annemin ve kardeşimin yanına kahraman olarak döneceğiz ve onlara tanrıların sahte olduğunu kendi ağzımla söyleyeceğim. Onlara uçmayı öğreteceğim. Onlara silah vereceğim ve bu gemi hepsini Asgard'a taşıyacak; Darrow'un Olimpos'ta**

yaptığı gibi orayı ele geçireceğiz. Sonra diğer kabileleri özgürlüklerine kavuşturacağız ve Cıva'nın gemileriyle onları oradan götüreceğiz."

"Arkadaki o korkunç lanet cephaneliğin nedeni bu demek," dedi Kısrak.

"Ne dersin?" diye sordum. "Mümkün mü?"

"Çılgınca," dedi, planın cüretkârlığına şaşırarak. "Yine de mümkün olabilir. Tabii Ragnar onları kontrol *edebilirse*."

"Kontrol etmeyeceğim. Liderlik edeceğim." Bunu sakin bir kararlılıkla söylemişti.

Kısrak adama bir an hayranlıkla baktı. "Sana inanıyorum."

Ragnar yine pencereden dışarı bakarken onu izledim. O koyu renk gözlerinin ardında neler düşünüyordu? İlk kez bana söylemediği bir şey olduğunu hissediyordum. Kavax'ı serbest bırakarak beni bir kere kandırmıştı. Başka ne planlıyordu?

Gezegene doğru inmek yerine askeri fırkateynlere iniş izni isteyen yat kaptanlarının konuşmalarını gergin bir sessizlikle dinliyorduk. Bağlantılar kullanılıyordu. Rüşvetler öneriliyordu. Kozlar zorlanıyordu. İnsanlar ağlayıp yalvarıyordu. Bu siviller hayattaki yerlerinin sandıklarından daha küçük olduğunu keşfediyorlardı. Bir değerleri yoktu. Savaşta insanlar kendilerini büyük yapan şeyleri kaybederdi. Yaratıcılıklarını. Bilgeliklerini. Neşelerini. Geride sadece işe yararlıkları kalırdı. Savaşın asıl dehşeti insanları cesede dönüştürmesi değil, onları makineleştirmesiydi. Ve savaşta makineleri beslemek dışında bir değeri olmayanların vay haline!

Eşsiz Yaralılar bu acımasız gerçeği iyi biliyordu. Ve asırlar boyunca bu yeni savaş çağı için eğitilmişlerdi. Geçiş'te öldürüyorlardı. Savaş geldiğinde değerli olabilmek için Enstitü'de yokluklarla mücadele ediyorlardı. Sınırsız parası ve pahalı zevkleri olan Perilerin hayatın gerçeklerini anlama zamanı gelmişti: Öldüremediğiniz sürece bir değeriniz yoktu.

Lorn'un sık sık dediği gibi, bedel eninde sonunda ödenirdi. Şimdi ödeme sırası Perilerdeydi.

Bir Altın Pretor'un sesi gemimizin kolonlarından yankılandı; mülteci araçlarının belirlenmiş ulaşım hatlarına geri dönmesini emrediyor ve donanma gemilerinden uzak durmadıkları takdirde ateş açılacağını bildiriyordu. Pretor, yetkisi olmayan araçların gemisine yüz kilomet-

reden fazla yaklaşmasına izin veremezdi. Bomba taşıyor olabilirlerdi. Ares'in Oğulları'nı taşıyor olabilirlerdi. İki yat uyarıya aldırmadı ve kruvazörlerden birinin açtığı ateşle paramparça oldular. Pretor emrini tekrarladı. Bu kez itaat edildi. Kısrak'a baktım ve bunlarla ilgili ne düşündüğünü merak ettim. Benimle ilgili ne düşündüğünü. Bin farklı şeyin bizi çekiştirmediği, gözden uzak bir yerde olmayı diliyor muydu? Savaş yerine kendisiyle ilgili sorular sorduğum bir yer?

"Dünyanın sonu gelmiş gibi," dedi.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yeni bir dünyanın başlangıcı gibi. Buna inanmak zorundayım."

Ekvatorun batı yarımküresinde belirlenmiş koordinatları izliyormuş gibi yolumuza devam ederken, gezegen mavi ve beyaz renklerle altımızdan akıyordu. Termik Deniz'in masmavi sularının ortasında altın rengi kumsalları olan küçük yeşil adalar bize göz kırpıyordu. Altımızda bizden önce atmosfere çarpan gemiler sarsılıp alev alıyordu. Eo'yla çocukluğumuzda oynadığımız fosforlu fişekler gibi, sürtünme kalkanları sıcaktan eritirken rastgele seğiriyor, önce turuncu, sonra mavi renkle parıldamaya başlıyorlardı. Mavi pilotumuz bizi gruptan ayırdı ve trafiğin genel akışından çıkıp kendi evlerine yönelen bir grup gemiye katıldı.

Kısa süre içinde Phobos yarım gezegen geride kaldı. Altımızdan kıtalar geçiyordu. Gemiler tek tek inerken sonunda medeniyetten uzak kutba doğru yolculuğumuzda yalnız kaldık ve en güneydeki kıtayı izleyen birkaç düzine Toplum uydusunun yanından geçtik. Onlar da bilgisayar korsanları tarafından ele geçirilmiş, üç yıl öncesinden alınmış bilgileri tekrar tekrar yayınlıyorlardı. Şimdilik görünmezdik. Sadece düşmanlarımız değil, dostlarımız da bizi göremiyordu. Kısrak koltuğundan eğilerek kokpite baktı. "Şu nedir?" Alıcı ekranını işaret etti. Arkamızdan gelen tek bir nokta vardı.

"Phobos'tan ayrılan başka bir mülteci gemisi," diye cevap verdi pilot. "Sivil araç. Silahsız." Ama hızla yaklaşıyor, iki yüz kilometre arkamızdan izliyordu.

"Sivil araçsa neden alıcılarımızda şimdi belirdi?" diye sordu Kısrak.

"Alıcı kalkanı olabilir. Zayıflatıcılar," dedi Holiday, temkinli bir tavırla.

Gemi mesafeyi kırk kilometreye indirdi. Burada bir terslik vardı. "Sivil araçlar o kadar çabuk hızlanamaz," dedi Kısrak.

"Dal," dedim. "Bizi hemen atmosferden geçir. Holiday, silah başına."

Mavi, savunma protokollerini uygulamaya başlayarak hızımızı artırırken arka kalkanlarımızı güçlendirdi. Atmosfere çarptık. Dişlerim zangırdadı. Geminin elektronik sesi yolcuların yerlerine oturması gerektiğini hatırlattı. Holiday sendeleyerek yanımızdan geçip kuyruk silahına yöneldi. O anda bir uyarı sireni çalarken, radar ekranında arkamızdan gelen gemi biçim değiştirdi; daha önce pürüzsüz olan gövdesinden gizli silahların sivri uçları uzandı. Peşimizden atmosfere dalarak ateş açtı.

Pilotumuzun ince elleri, jel kontrol panelinin içinde kıvrılıp bükülüyordu. Midem ağzıma geldi. Hipersonik hızla fırlatılan uranyum mermileri aşırı ısınarak yanımızdan geçiyor, bulut kümelerinde ve buzlu bölgede yarıklar bırakıyorlardı. Sakin bir yüzle parmaklarını elektro-jelin içinde hızla hareket ettiren pilotumuz, peşimizdeki gemiyle dansına kendini kaptırmış gibiydi. Gözleri uzaklara bakıyordu. Sağ şakağından tek bir ter damlası çenesine doğru süzülüyordu. O anda gri bir bulanıklık kokpite daldı ve pilotumuz paramparça olurken etrafa et parçaları yağdı. Lombozlar ve yüzüm kan içinde kalmıştı. Uranyum mermisi kadının vücudunun üst yarısını yok ettikten sonra yeri deldi. Çocuk kafası büyüklüğünde ikinci bir mermi Kısrak'la aramdan çığlık gibi bir ıslıkla geçti, tavan ve zeminde birer delik açıldı. Rüzgâr uğulduyordu. Acil durum maskeleri kucağımıza düştü. Gemimizin iç basıncı saçlarımızı savurarak boşalırken uyarı sirenleri çalıyordu. Oksijenimiz dışarı sızarken yerdeki delikten okyanusun siyahlığını, tepemizdekinden yıldızları görüyordum. Peşimizdeki gemi, düşmekte olan gemimize ateş etmeyi sürdürüyordu. Başımı ellerimle sarmış, dişlerimi birbirine kenetlemiş halde dehşet içinde büzülmüştüm ve içimde insan olan her yanım çığlık atıyordu.

O kadar yüksek, kötücül bir kahkaha ve insanlık dışı sesler duydum ki önce rüzgârdan geldiğini sandım ama Ragnar'dan geliyordu; başını arkaya atmış, tanrılarına kahkahalarla gülüyordu. **"Odin onu öldürmeye geldiğimizi biliyor. Sahte Tanrılar bile kolay ölmez!"** Yerinden fırlayıp koridorda koşarak uzaklaşırken hâlâ deli gibi gülüyordu ve ona bağırarak oturmasını söylediğimde

beni duymadı bile. Mermiler ıslıklar çalarak etrafından geçiyordu. **"Geliyorum, Odin! Senin için geliyorum!"**

Kısrak acil durum maskesini taktıktan sonra ben daha kafamı toparlayamadan güvenlik ağını çözdü. Gemi sarsılarak biçimsiz bir açıyla yatarken onu önce tavana, sonra yere çarptı; darbeler o kadar güçlüydü ki bir Gösterişli olmasa çoktan kafatası parçalanırdı. Saç diplerinden alnına kan süzülürken yere sımsıkı tutundu ve kendini yerçekimine bırakarak yardımcı pilot koltuğuna ulaşabilmek için geminin doğru açıya gelmesini bekledi. Ters bir açıyla kolçaklara ulaştı fakat koltuğa yerleşip kemerini bağlamayı başardı. Kan içinde kalmış konsolda daha da fazla uyarı ışığı yanıp sönüyordu. Ragnar ve Holiday'in hayatta olup olmadığını görmek için arkama baktığımda, sadece arkamızdaki odayı parçalayan üç mermiyi gördüm. Dişlerimin zangırdamasını bastırmakta zorlanıyordum. Midem, solumdaki büfede duran ince şampanya kadehleriyle eşzamanlı çalkalanıyordu. Kısrak yörüngeden düşüşümüzü kontrol altına almaya çalışırken dayanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Koltuğun jel ağı göğüs kafesimi sımsıkı sarmıştı. G kuvvetinin beni ezdiğini hissediyordum. Dünya altımızda kabarırken zaman yavaşlamış gibiydi. Bulutların içinden geçtik. Radar ekranında bir şeyin gemimizden hızla fırladığını ve arkamızdan gelen gemiye çarptığını gördüm. Arkamızda alevler parıldadı. Kar, dağlar ve buz giderek büyürken, sonunda kırık kokpit penceresinden onlardan başka bir şey göremez oldum. Rüzgâr uluyor, yüzüme buz gibi çarpıyordu. "Çarpışa hazırlanın," diye bağırdı Kısrak. "Beş..."

Denizin ortasında yüzen bir buz tabakasına doğru düşüyorduk. Ufukta kan kırmızısı bir şerit, alacakaranlık gökyüzü ile volkanik kayalardan oluşan haşin görünüşlü sahil şeridini birleştiriyordu. Kayaların üstünde iriyarı bir adam dikiliyordu. Kızıl ışıkta karanlık ve dev gibi görünüyordu. Zihnimin ne tür oyunlar oynadığını merak ederek gözlerimi kırpıştırdım; ölmeden önce Fitchner'ı mı görüyordum yoksa? Adamın ağzı hiçbir ışığın kaçamadığı kapkaranlık bir yarık gibiydi.

"Darrow, eğil!" diye bağırdı Kısrak. Başımı dizlerimin arasına sıkıştırarak kollarımı etrafına doladım. "Üç... iki... bir."

Gemimiz buz kütlesine çarptı.

26

BUZ

Denize batarken her yer karanlık ve soğuktu. Su geminin parçalanmış arka tarafından içeri doluyor, kokpitteki bir düzine delikten süzülüyordu. Çoktan dalgaların altında kalmıştık ve son hava kabarcıkları da karanlığa karışıyordu. Çarpma sırasında kaza ağı vücudumu sıkıca sarmış, kemiklerimi korumak için genişlemişti. Ama şimdi, gemiyle birlikte beni dibe sürüklerken ölümüme neden olacaktı. Su, donmuş iğneler gibi yüzümü acıtıyordu. Yine de mühürDeri vücudumu koruyordu, dolayısıyla jiletimle kaza ağını kesebildim. Paniğe kapılmış halde Kısrak'ı ararken kulaklarımdaki basınç artıyordu.

Yaşıyordu ve kaçmak için çabalamaya başlamıştı bile. Elinden yayılan bir ışık, kokpiti saran karanlığı yardı. Jiletini çekmişti. O da kaza ağını kesiyordu. Su dolu kabinde kendimi ona doğru ittim. Geminin arkası yok olmuştu. Üç katlık araç parçalanmıştı ve Ragnar ile Holiday'i de beraberinde sürükleyerek karanlıkta kaybolmuştu. Çarpmanın etkisiyle boğazım kilitlenmişti. Burnumu ve ağzımı örten maskeden oksijen soludum.

Kısrak'la Gri pusucuların işaretlerini kullanarak sessizce iletişim kurduk. İnsanın kazadan sonraki ilk tepkisi, oradan en çabuk şekilde kaçmaktır ama eğitim bize nefeslerimizi saymayı hatırlatıyordu. Klinik düşünmeyi. Burada ihtiyaç duyabileceğimiz malzemeler vardı. Kısrak standart acil durum çantasını bulmak için kokpiti

araştırırken ben de malzeme çantamı aradım. Kargo bölümünde Asgard'ı ele geçirmek için Obsidiyenlere götürdüğümüz silahlarla birlikte o da kaybolmuştu. Kısrak, pilot koltuğunun arkasındaki bir dolaptan çıkardığı, gövdesi büyüklüğünde plastik bir acil durum çantasını taşıyarak bana katıldı.

Son bir nefes aldıktan sonra oksijeni geride bıraktık.

Gövdenin sona erip okyanusun başladığı kısma doğru yüzdük. Her yer kapkaranlıktı. Ben koltuğumda bıraktığım kaza ağından kopardığım bir parçayla kemerlerimizi birbirine bağlarken Kısrak da ışığını kapadı. Burada Obsidiyenleri buzlu kıtada tutmak için tasarlanmış Oyulmuş yaratıklar insan yiyordu. Resimlerini görmüştüm. Şeffaf ve sivri dişliydiler. Pörtlek gözleri vardı. Solgun tenlerinin altından mavi damarları görünüyordu. Işığa ve sıcaklığa geliyorlardı. Açık denizde elimizde açık bir el feneriyle yüzmek onları derinliklerden bize doğru çekerdi. Buna Ragnar bile cesaret edemezdi.

Bir karıştan ilerisini göremezken karanlık sularda yatımızın enkazından uzaklaştık. Her metrede acı dolu bir mücadele veriyorduk. Kısrak'ı yanımda göremiyordum. Soğuk suda uyuşmuş halde hareket ederken kollarımız ve bacaklarımız yanıyordu ama zihnim odaklanmış halde ve kararlıydı. Bu okyanusta ölmeyecektik. Boğulmayacaktık. Suya duyduğum nefretle bunu defalarca tekrarladım.

Kısrak ayağını tekmeleyerek ritmimizi bozdu. Tekrar uyum sağlamaya çalıştım. Yüzey neredeydi? Bizi selamlayan, yüzeye yaklaştığımızı belli eden bir güneş ışığı yoktu. Yön duygumuzu kaybetmiştik. Kısrak bacağını tekrar tekmeledi. Ancak bu kez derinlerden büyük, hızlı ve soğuk bir şey yaklaşırken altımızdaki suda bir dalgalanma hissettim.

Jiletimi körlemesine bir şekilde salladım ama bir şeye isabet ettiremedim. Paniğe karşı koymak imkânsızdı. Altımda uzanan iki kilometrelik okyanusun karanlığına doğru jiletimi savuruyor ve bacaklarımı o kadar hızlı çırpıyordum ki suyun yüzeyindeki buz tabakasına çarptığımda neredeyse bayılacaktım. Kısrak'ın elini sırtımda hissettim. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Üzerimizde donuk gri bir deri gibi bir buz tabakası uzanıyordu. Jiletimi sapladım. Kısrak'ın da yanımda aynı şeyi yaptığını duydum. Delip parçalanamayacak

kadar kalındı. Kısrak'ın omzunu tutarak planımı işaret etmek için bir daire çizdim ve sırtımı onunkine döndüm. Birlikte, karanlıktan neredeyse kör olmuş ve oksijensiz halde, buzda bir daire çizdik. Buzun hafifçe hareket etmeye başladığını hissedene kadar devam ettim. Sürtünme olmadan kaldırılamayacak kadar ağırdı. Sadece kollarımızla çekemeyeceğimiz kadar da batmazdı. Bu yüzden kestiğimiz silindiri Kısrak'ın jiletiyle parçalayabilmesi için yana yüzdüm. Buzu yeterince deldikten sonra önce acil durum çantasını dışarı attık. Ardından Kısrak çıktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Jiletimi körlemesine bir şekilde karanlığa savurduktan sonra ben de yukarı çıktım.

Buzun kaya gibi sert yüzeyine yüzükoyun yığıldık.

Titreyen vücutlarımızın üzerinde rüzgâr uğulduyordu.

Yabani bir sahil şeridi ile soğuk, karanlık bir denizin başlangıcı arasındaki bir buz sahanlığının ucundaydık. Gökyüzü koyu metalik mavi bir nabız gibi titriyor, Güney Kutbu kışa girerken iki aylık alacakaranlığını yaşıyordu. Yaklaşık üç kilometre ötedeki sahil şeridinde uzanan dağlar karanlık ve haşin görünüyordu; her tarafta buzullar uzanıyor, arada buzdağları görünüyordu. Sahildeki dağların yamacında yanan enkaz parçaları vardı. Yaklaşan fırtınanın habercisi olan sert rüzgâr açık denizden esiyor; dalgaları kıyıya öyle bir vuruyordu ki tuz ve serpinti, çölde savrulan kumlar gibi tiz ıslıklarla buza çarpıyordu.

Karaya daha yakın yerlerde biri buzun altından akımYumruğuyla vurunca elli metre yüksekliğinde gayzerler havaya yükseldi. Sudan çıkmaya çalışan Holiday'e doğru uyuşmuş ve donmuş halde koştuğum sırada Kısrak da acil durum çantasıyla arkamdan geliyordu.

"Ragnar nerede?" diye bağırdım. Holiday buruşmuş ve solgun yüzüyle bana baktı. Bacağından kan akıyordu. Kalçasına bir şarapnel parçası saplanmıştı. MühürDerisi onu soğuktan büyük ölçüde korumasına rağmen tulumunun başlığını veya eldivenlerini giyecek zamanı olmamıştı. Bacağının etrafına sıkı bir turnike yaparken çıktığı deliğe baktı.

"Bilmiyorum," dedi, nefes nefese.

"Bilmiyor musun?" Jiletimi çıkararak deliğe doğru sendeledim. Holiday sendeleyerek önüme geçti.

"Aşağıda bir şey var! Ragnar onu üzerimden aldı."

"Ben aşağı dalıyorum," dedim.

"Ne?" dedi Holiday. "Orası zifiri karanlık. Onu asla bulamazsın."

"Bunu bilemezsin."

"Ölürsün," dedi.

"Onun ölmesine seyirci kalamam."

"Darrow, yeter." Akım Yumruğunu yere atarak bacağındaki kılıftan Trigg'in tabancasını çekti ve tam ayağımın dibine ateş etti. "Dur."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım, rüzgârın uğultusu arasında.

"Kendini öldürmene izin vermektense bacağını koparırım. Aşağı inersen yapacağın şey bu."

"Onu ölüme mi terk edeceksin?"

"Benim görevim o değil." Bakışları sertti. Duygusuz ve mantıklı. Benim savaşma tarzımdan çok farklıydı. Hayatımı kurtarmak için tetiği çekeceğini biliyordum. Ben tam Holiday'in üzerine atılacakken Kısrak solumdan hızla geçti. Benim bir şey söylememe ya da Holiday'in onu tehdit etmesine fırsat bırakmayacak bir hızla, sağ elinde jileti ve sol elinde yanan el feneriyle deliğe daldı.

27

KAHKAHA KÖRFEZİ

Deliğe koştum. Kenarına küçük, sakin dalgacıklar vuruyordu. Buz o kadar kalındı ki suyun altındaki Kısrak'ı görmek imkânsızdı fakat bir metrelik kirli buz tabakasının altından el fenerinin karaya doğru salınan mavimsi ışığı hafifçe görünüyordu. Onu takip ettim. Holiday de peşinden gitmeye çalışıyordu. Bağırarak ona yerinde kalmasını ve yarasına müdahale etmesini söyledim.

Kısrak'ın ışığını izledim. Jiletimi buzun üzerinde sürerek dakikalar boyunca ışığı takip ettim ve sonunda ışık durdu. Henüz nefessiz kalacağı kadar uzun süre geçmediği halde on saniye kadar hiç kıpırdamadı. Sonra zayıflamaya başladı. Işık dibe batarken buz ve su karardı. Onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Jiletimi buza vurarak büyük bir parçayı kestim. Kükreyerek parmaklarımı çatlaklara soktum ve parçayı kaldırıp başımın üzerinden geri attım; karşıma beyaz bedenlerin yüzdüğü kanlı su çıktı. Kısrak acıyla haykırarak yüzeye fırladı. Ragnar morarmış, hareketsiz bir halde yanında, Kısrak'ın sol kolunun altına sıkışmıştı ve Kısrak sağ koluyla sudaki solgun bir şeye vuruyordu.

Jiletimi arkamdaki buza saplayarak kabzasına tutundum. Kısrak elime uzandı ve onu çekip çıkardım. Sonra büyük bir gayretle homurdanarak Ragnar'ı sudan çektik. Kısrak buza tırmandı ve Ragnar'ın yanına yığıldı. Ancak yalnız değildi. Ufak tefek bir insan büyüklüğünde, solucan beyazı bir yaratık sırtına yapışmıştı.

Bütün hızıyla ilerleyen bir salyangoz biçimindeydi ama sırtı sert, tüylü, yarı saydam ettendi ve üzerinde iğne gibi dişlerle dolu, çığlık çığlığa Kısrak'ın sırtını kemiren onlarca ağız vardı. Kısrak'ı canlı canlı yiyordu. İri bir köpek büyüklüğünde ikinci bir yaratık da Ragnar'ın sırtına yapışmıştı.

"Çek şunu!" diye hırladı Kısrak, jiletini çılgınca savururken. "Çek şunu üzerimden!" Yaratık, olması gerektiğinden daha güçlüydü ve buzdaki deliğe doğru sürünüyor, Kısrak'ı da beraberinde sürüklemeye çalışıyordu. Bir silah patladı ve Holiday'in mermisi tam yan tarafına saplanırken yaratık sarsıldı. Bedeninden simsiyah bir kan fışkırdı. Bir çığlık attı ve Kısrak'a koşup yaratığı jiletimle kazıyabileceğim kadar bir süre yavaşladı. Bir tekmeyle yaratığı yana savurdum ve spazmlarla kasılarak öldü. Ragnar'ın üzerindeki yaratığı da ikiye bölerek sırtından aldım ve onu da bir kenara savurdum.

"Aşağıda daha fazlası var. Daha büyük bir şey de var," dedi Kısrak, ayağa kalkmaya çalışırken. Ragnar'ı görünce ifadesi gerildi. Hemen Ragnar'ın yanına koştum. Nefes almıyordu.

"Deliğe dikkat et," dedim, Kısrak'a.

Dev arkadaşım buzun üzerinde çocuk gibi görünüyordu. Hemen ilkyardıma başladım. Sol çizmesi ayağında değildi. Çorabı yarı yarıya çıkmıştı. Ben göğsüne vururken ayağı seğirerek buza çarpıyordu. Holiday sendeleyerek yanımıza geldi. Ağrıkesiciler yüzünden göz-bebekleri iyice irileşmişti. Bacağına ilkyardım kutusundan aldığı onarDeriyi sarmıştı. Buzun üzerinde Ragnar'ın yanına çöktü ve bir önemi varmış gibi çorabını düzeltti.

"*Geri dön,*" dediğimi duydum. Tükürüğüm dudaklarımda donuyordu. Döktüğümü fark etmediğim gözyaşlarım gözkapaklarımı sertleştiriyordu. "*Geri dön. İşin bitmedi daha.*" Solgun teninde Uluyan dövmesi simsiyah duruyor, beyaz yüzündeki runik koruma sembolleri, gözyaşları gibi görünüyordu. "*Halkının sana ihtiyacı var,*" dedim. Holiday onun elini tuttu ama iki eli bile Ragnar'ın altı parmaklı dev pençesine denk değildi.

"*Onların kazanmasını mı istiyorsun?*" diye sordu Holiday. "*Uyan, Ragnar. Uyan.*"

Ragnar ellerimin altında titredi. Kalbi atmaya başlarken göğsü seğirdi. Ağzından köpüklü sular fışkırdı. Öksürerek soluklanmaya

çalışırken elleri şaşkınlıkla buzu tırmaladı. Sonunda öksürükleri yatıştı. Göğsü hızla kalkıp inerken gözlerini açarak gökyüzüne baktı. Yaralı dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. **"Henüz değil, Uluana. Henüz değil."**

"Sıçtık," dedi Holiday, Kısrak'ın gemiden topladığı azıcık malzemeye bakarken. Bulduğumuz bir kuytuda rüzgârdan biraz olsun korunsak da tir tir titriyorduk. Pek iyi bir korunak sayılmazdı. Saatte seksen kilometre hızla esen rüzgâr bizi soğuk dişleriyle ısırırken buzun üzerinde taşıdığımız iki termal fişeğin başında büzüşmüştük. Arkamızdaki suyun üzerinde fırtına bulutları havayı karartıyordu. Biz elimizdeki malzemeleri gözden geçirirken Ragnar temkinli gözlerle fırtınayı inceliyordu. Bir GPS vericisi, birkaç protein paketi, iki el feneri, kurutulmuş yiyecekler, bir termal ocak ve ancak birimize yetecek büyüklükte bir termal battaniye vardı. Aramızda tulumu en çok hasar gören Holiday olduğu için battaniyeyi ona verdik. Ayrıca bir işaret fişeği, bir onarDeri aleti ve başparmak büyüklüğünde, dijital bir hayatta kalma rehberi vardı.

"Haklı," dedi Kısrak. "Buradan gitmeliyiz yoksa öleceğiz."

Silah sandıklarımız gitmişti. Zırhımız, çekimBotlarımız ve malzemelerimiz denizin dibini boylamıştı. Obsidiyenlerin Tanrılarını yok etmelerini, yörüngedeki arkadaşlarımızla bağlantı kurmamızı sağlayacak her şey... Uydular kördü. Kimse izlemiyordu. Bizi gökyüzünden düşürenler dışında burada olduğumuzu bilen yoktu. Tek iyi tarafı, onların da düşmüş olmasıydı. Buz sahanlığının üzerinde zar zor yürürken ilerideki dağların üzerinde yangınlarını görmüştük. Ancak hayattalarsa ve malzemeleri varsa peşimizden gelirlerdi. Bizimse kendimizi korumak için dört jiletten, bir tüfekten ve enerjisi tükenmiş bir akımYumruğundan başka bir şeyimiz yoktu. MühürDerilerimiz kesilip hasar görmüştü. Yine de soğuktan önce bizi susuzluk yok edecekti. Her tarafta göz alabildiğine uzanan tek şey siyah kayalıklar ve buzullardı. Ancak buz yersek beden sıcaklığımız düşerdi ve bu sefer de soğuk bizi öldürürdü.

"Gerçek bir sığınak bulmalıyız." Kısrak titreyerek eldivenli ellerine hohladı. "Kokpitteki göstergelerde son gördüğüm kadarıyla kulelere iki yüz kilometre mesafedeyiz."

"Bin kilometre de aynı hesaba çıkardı," dedi Holiday, sertçe. Çatlamış alt dudağını ısırırken malzemelere kendi kendilerine çoğalacaklarmış gibi bakmaya devam ediyordu.

Ragnar yorgunlukla tartışmamızı izliyordu. Buraları tanıyordu. Burada hayatta kalamayacağımızı biliyordu. Ve açıkça söylememesine rağmen, tek tek ölümümüzü izleyeceğini ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını da biliyordu. Önce Holiday ölecekti. Arkasından Kısrak. Yaratığın ısırdığı yerde mühürDerisi parçalanmıştı ve içeri su dolmuştu. Sonra ben gidecektim ve Ragnar hayatta kalacaktı. Bir gecede gökten inip Obsidiyenleri özgürlüklerine kavuşturabileceğimizi düşünmekle nasıl da kibirli davranmıştık!

"Burada göçebeler yok mu?" diye sordu Holiday, Ragnar'a. "Hep terk edilmiş lejyonerlerle ilgili hikâyeler duyardık..."

"Hikâye değil," dedi Ragnar. **"Sonbahar geçtikten sonra klanlar nadiren buza çıkar. Bu Yiyenlerin mevsimidir."**

"Onlardan söz etmemiştin," dedim.

"Bölgelerinin üzerinden uçarak geçeceğimizi sanmıştım, özür dilerim."

"Yiyenler de ne?" diye sordu Holiday. "Antarktik antropoloji bilgim sıfır."

"İnsan yiyenler," dedi Ragnar. **"Klanlarından kovulmuş dışlanmışlar."**

"Lanet olsun."

"Darrow, buradan çıkmak için adamlarınla iletişim kurmanın bir yolu olmalı," dedi Kısrak, bir çıkış yolu bulmaya kararlı bir şekilde.

"Yok. Asgard'ın kilit sistemi bütün kıtaya statik yayıyor. Bin kilometrelik alanda tek teknoloji orada. Tabii diğer gemide bir şey yoksa."

"Onlar kim?" diye sordu Ragnar.

"Bilmiyorum. Çakal olamaz," dedim. "Kim olduğumuzu bilseydi, sadece bir tane gizli operasyon gemisi değil, bütün filosunu peşimizden gönderirdi."

"Cassius," dedi Kısrak. "Benim yaptığım gibi gizlenmiş bir gemiyle geldiğini tahmin ediyorum. Luna'da olması gerekiyordu. Buradaki pazarlığın olumlu yönlerinden biriydi. Ağabeyimin arkasından iş

çevirirken yakalanmaları onlar için de benim için olduğu kadar kötü olacaktı. Hatta daha kötü."

"Hangi gemide olduğumuzu nasıl bildi?" diye sordum.

Kısrak omuz silkti. "Şaşırtmacamızın kokusunu almış olmalı. Belki de Çukur'dan beri bizi izlemiştir. Bilmiyorum. Cassius aptal değildir. Seni Yağmur sırasında duvarın altından geçerken yakalayan da oydu."

"Ya da biri ona söyledi," dedi Holiday, keyifsizce Kısrak'a bakarak.

"Ben de o korkunç lanet gemideyken neden ona söyleyeyim ki?" diye sordu Kısrak.

"Eh, Cassius olmasını umalım," dedim. "Öyleyse, çekimBotlarını kuşanıp yardım istemek için Asgard'a gidemezler çünkü o zaman Çakal'a en başta Phobos'ta ne aradıklarını açıklamak zorunda kalırlar. O nasıl düştü bu arada?" diye sordum. "Gemimizin arkasından bir füze atılmış gibiydi ama hiç füzemiz yoktu."

"Kutularda vardı," dedi Ragnar. **"Bir omuz fırlatıcısıyla kargo bölmesinin arkasından bir *sarissa* attım."**

"Düşerken onlara füze mi attın?" diye sordu Kısrak, hayretle.

"Evet. ÇekimBotlarını toplamaya da çalıştım ama yapamadım."

"Bence yeterince şey yapmışsın," dedi Kısrak, aniden gülerek. Bu bize, hatta Holiday'e bile bulaştı. Ragnar neye güldüğümüzü anlayamadı. Holiday öksürerek kapüşonunu başına daha sıkı örterken neşem hızla sönüverdi.

Denizin üzerindeki kara bulutları izledim. "Sence fırtınanın buraya ulaşması ne kadar sürer, Ragnar?"

"Belki iki saat. Hızlı hareket ediyor."

"Isı eksi altmışa düşecek," dedi Kısrak. "Hayatta kalamayız. Bu malzemelerle mümkün değil." Sığındığımız kuytuda rüzgâr uğulduyor, etrafımızda kasvetli dağlar yükseliyordu.

"O zaman geriye tek seçenek kalıyor," dedim. "Her şeyi toplayıp dağları aşmaya ve düşen gemiyi bulmaya çalışacağız. Oradaki Cassius'sa, yanında On Üçüncü Lejyon'dan en azından koca bir bölük olmalı."

"Bu hiç iyi bir şey değil," dedi Kısrak, temkinli bir tavırla. "O Griler kış çatışmalarına bizden daha hazırlıklı."

"Senden daha hazırlıklı," dedi Holiday, Kısrak'a boynundaki On Üçüncü Lejyon dövmesini göstermek için mühürDerisini geri çekerek. "Benden değil."

"Sen bir zorba ejder misin?" diye sordu Kısrak, şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Öyleydim. Mesele şu ki PST, yani Pretoryen Saha Tüzüğü uzun mesafeli görevlerde her birliğe her koşulda bir ay yetecek kadar acil durum malzemesi taşınmasını zorunlu kılar. Yanlarında su, yiyecek, ısıtıcı ve çekimBotları vardır."

"Ya kazadan kurtuldularsa?" dedi Kısrak, Holiday'in yaralı bacağına ve azıcık cephanemize bakarak.

"O zaman bizden kurtulamazlar," dedi Ragnar.

"Ve hâlâ kendilerini toparlamaya çalışırlarken saldırmamız iyi olur," dedim. "Elimizden geldiğince hızlı gidersek, fırtınadan önce oraya ulaşabiliriz. Tek şansımız bu."

Ragnar ve Holiday bana katıldı. Obsidiyen malzemeleri toplarken Gri de tüfeğinin mermilerini kontrol etti. Ancak Kısrak tereddütlüydü. Bize söylemediği başka bir şey vardı. "Sorun ne?" diye sordum.

"Cassius," dedi, yavaşça. "Emin olamıyorum ama ya yalnız değilse? Ya Aja da yanındaysa?"

28

ZİYAFET

Biz dağın kayalık bir uzantısına tırmanırken fırtına çöktü. Çok geçmeden grubumuz dışında bir şey göremez olduk. Çelik grisi kar iliklerimize işliyordu. Gökyüzü, buzullar ve dağlar birbirine karışıyordu. Başlarımızı göğsümüze eğmiş, MühürDeri kar maskelerimizin içinden kısık gözlerle bakıyorduk. Botlarımız buzda kayıyor, rüzgâr şelale gibi gürültüyle esiyordu. Tipide birbirimizi kaybetmememiz için Obsidiyenlerin yöntemiyle bir iple Kısrak ve Holiday'e bağlanmış halde, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak yürümeye çalışıyordum. Ragnar önden gitmişti. Yönünü nasıl bulduğunu hiç bilemiyordum.

Şimdi kayaların üzerinden rahatça sıçrayarak geri dönüyordu. Bize kendisini izlememizi işaret etti.

Söylemesi kolaydı. Dünyamız küçük ve çok öfkeliydi. Beyazlığın içinde sadece dağlar vardı ve rüzgâra karşı tek savunmamız onun çıkıntılarıydı. Rüzgâr bizi kanyonlara ve dipsiz buz yarıklarına savurmaya çalışırken eldivenlerimizi kesen siyah kayalıkların üzerinde zar zor ilerliyorduk ve bizi hayatta tutan tek şey bedensel gayretimizdi. Ne Holiday ne de Kısrak yavaşlamıştı ve dehşet verici şartlardaki bir saatlik yolculuktan sonra Ragnar bizi bir dağ geçidine soktuğunda fırtına biraz olsun kesildi. Bizi gökyüzünden düşüren gemi, aşağıdaki bir çıkıntının kenarında duruyordu.

Gemiye acıdım. Köpekbalığı hatları ve kayan yıldız kuyruğunu andıran geniş kuyruğu, bir zamanlar ünlü Ganymede tersanelerinde üretilmiş uzun ve muhteşem bir yarış gemisi olduğunu belli ediyordu. Sevgi dolu eller tarafından kırmızı ve gümüş renklere boyanmıştı. Şimdiyse çırılçıplak bir kayalığın üzerine baş aşağı düşmüş, kararmış ve parçalanmış bir cesedi andırıyordu. Cassius'un –veya gemideki her kimse– kurtulmak için çok çaba harcaması gerekmiş olmalıydı. Geminin arka üçte biri ana gövdeden bir kilometre aşağıdaydı. İki parça da terk edilmiş görünüyordu. Holiday tüfeğinin dürbünüyle enkazı taradı. Dışarıda hiçbir hareket ya da yaşam belirtisi yoktu.

"Bir terslik var," dedi Kısrak, yanıma çömelerek. Kolundaki jiletten babasının yüzü beni izliyordu.

"Rüzgâr bize karşı," dedi Ragnar. **"Koku alamıyorum."** Kara gözleri kayadan kayaya dolaşıp bir tehlike arayarak etrafımızdaki tepeleri taradı.

"Tüfeklerle mıhlanmayı göze alamayız," dedim, arkamızda rüzgârın tekrar şiddetlendiğini hissederken. "Mesafeyi çabuk kapamalıyız. Holiday, sen gizlen." Holiday karın içine küçük bir oyuk kazdı ve termal battaniyeye sarındı. Sadece tüfeğin namlusu dışarıda kalacak şekilde üzerini karla örttük. Sonra Ragnar geminin arka parçasını kontrol etmek için yamaçtan aşağı kayarken, Kısrak ve ben de ana enkaza yöneldik.

Kısrak'la çömelerek kayaların üzerinde ilerlerken yeniden hareketlenen fırtına bizi gizliyordu ama on beş metre yakınına gelene kadar biz de gemiyi göremedik. Mesafenin geri kalanını sürünerek aştık ve Ragnar'ın füzesinin parçaladığı gövdenin arka tarafında bir yarık bulduk. Bir grup savaşRengi ve Altın'ın bizi avlamasını bekliyordum ama gemi epileptik bir ceset gibi elektrik sistemi gidip gelerek öylece yatıyordu. Geminin geniş içi boştu ve ışıklar söndüğünde neredeyse görülmeyecek kadar kararıyordu. Gövdenin ortasına doğru ilerlemeye çalışırken karanlıkta bir şeyin damlama sesi geliyordu. Daha kanı görmeden kokusunu aldım. Yolcu kabinine yaklaşık bir düzine Gri cesedi yayılmıştı; gemi düşerken gövdesini delen kayalıklar tarafından yere çarpılarak ezilmişlerdi. Kısrak cesetlerden birinin yanına çömelerek giysilerini inceledi.

"*Darrow.*" Adamın yakasını geri çekerek dövmesini işaret etti. Beden ölmüş olmasına rağmen dijital mürekkep hâlâ hareket ediyordu. Lejyo XIII. Demek Cassius'un eşlikçileriydi. Başparmağımı jiletimin almasını istediğim biçimde hareket ettirerek silahımı ayarladım. Jilet elime kayarken sapanOraktan çıkarak dar ortamda daha kolay kullanabileceğim, kısa ve daha geniş bir bıçağa dönüştü.

İlerlemeye devam ederken ne bir yaşam belirtisi ne de Cassius'tan bir iz vardı. Geminin kemiklerinin arasında sadece rüzgâr inildiyordu. Zemin üzerimizde, tavan boyunca yürürken tuhaf bir yön kaybı yaşıyordum. Koltuklar ve kemer tokaları bağırsak gibi aşağı sarkıyordu. Gemi sarsılarak hayata dönerken ayaklarımızın altındaki kırılmış veri-tabletleri, tabaklar ve sakız paketleri aydınlandı. Metal duvardaki bir çatlaktan lağım suyu süzülüyordu. Gemi yine karardı. Kısrak koluma vurdu ve parçalanmış bir pencereden, karda sürünme izlerine benzeyen bir şeyi işaret etti. Loş ışıkta kan izleri simsiyah görünüyordu. Elleriyle, "Ayı?" diye sordu. Başımla onayladım. Bir jilet-sırt, enkazı bulmuş ve diplomatik görevdeki cesetlerle kendine ziyafet çekmeye başlamış olmalıydı. Soylu Cassius'un sonunun böyle olabileceğini düşünerek ürperdim.

Geminin daha da derinliklerinden bir emme sesi geldi. Henüz ön yolcu kabinine girmeden, karşılaşacağımız manzaranın dehşetini hissederek ilerledik. Enstitü bize çiğ eti kemiren dişlerin sesini öğretmişti. Yine de bu benim için bile fazlasıyla dehşet verici bir manzaraydı. Altınlar kaza ağlarıyla mıhlanmış ve bacakları bükülmüş panellerin altına sıkışmış halde tavandan baş aşağı sarkıyordu. Altlarında beş kambur kâbus vardı. Normalde beyaz olan kürkleri şimdi kurumuş kan ve pislikle kararıp matlaşmıştı. Ölülerin cesetlerini yiyorlardı. Başları dev ayılar gibiydi fakat o kafalardan bakan gözleri siyahtı ve soğuk bir zekâyla parıldıyordu. Dört değil, iki ayak üzerinde duran yaratıklardan en irisi bize doğru döndü. Geminin ışıkları tekrar yandı. Soğuğu kesmek için sürülmüş fok yağıyla parıldayan ve ölmüş Altınların derisini yüzerken kandan kararmış solgun ve kaslı kollar ayı kürklerinin altında hareket etti.

Obsidiyen benden daha uzundu. Eline çarpık bir demir kılıç dikilmişti. Kurumuş kas lifleriyle birleştirilmiş insan kemiklerinden göğüs zırhı vardı. Miğfer olarak giydiği ayı kafatasının burnunun

altından sıcak nefesinin buharı yayılıyordu. Kararmış dişlerinin arasından kötücül bir savaş ilahisi yavaş ve ölçülü bir şekilde yayılmaya başladı. Gözlerimizi görünce biri çığlıklar atarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Geminin ışıkları yine söndü.

İlk yamyam darmadağınık koridorda bize doğru koşarken diğerleri de peşindeydi. Karanlıktaki gölgeler. Jiletimi ileri doğru açtım ve Obsidiyen'in demir bıçağını, göğüs zırhını, ardından da köprücükkemiğini keserek doğruca kalbine sapladım. Bana çarpmaması için yana çekildim. İvmesi yüzünden duramayarak yanımdan geçip Kısrak'a doğru koştu ve Kısrak yana çekilirken adamın kafasını biçti. Kafasız kalan vücudu Kısrak'ın yanından geçerek kasılmalar arasında yere yuvarlandı.

Belirgin bir homurtu duyuldu ve diğer yamyamlardan birinin elinden fırlayan tırtıklı demir uçlu bir mızrak havada uçtu. Eğilerek sıyrılırken sol elimle yukarı vurdum ve mızrak aniden tavana dönerek Kısrak'ın başının hemen üzerinden geçti. Ben ayağa kalkarken Obsidiyen bana çarptı. Benim kadar iriydi. Daha güçlüydü. İnsandan çok, bir yaratıktı. Beyinsiz bir öfkeyle beni duvara mıhladı ve kararmış sivri dişleriyle ısırmaya çalıştı. Geminin ışıkları tekrar yanarken ağzındaki yaraları gördüm. Kollarım yanlara mıhlanmıştı. Burnumu ısırmak için uzandı. Koparmasına fırsat vermeden başımı yana çevirdim. Bunun yerine dişleri çenemin altına gömüldü. Acıyla haykırdım. Boynumdan aşağı kanlar süzüldü. Yüzüme doğru yeniden atıldı. Işıklar sönerken beni canlı canlı yemeye çalışıyordu. Sağ elindeki bıçağı, mühürDeriyi yırtıp kaburgalarımdan içeri kalbime saplamaya çalışıyordu ancak kumaş dayanıklıydı.

Sonra yamyam aniden kasılarak hareketsiz kaldı ve canısız bedeni yere yığıldı; Kısrak arkasından omurgasını kesmişti.

Siyah bir şey yüzümün tam önünden geçerek Kısrak'a çarptı ve ayaklarını yerden kesti. Sol omzundan bir okun sapı çıkıyordu. Yerde çırpınarak homurdandı. Ondan uzaklaşarak diğer üç Obsidiyen'e doğru atıldım. Biri yayına bir ok daha takıyor, diğeri elinde büyük bir balta taşıyor, üçüncüsü elindeki kocaman bir kıvrık boynuzu dudaklarına götürüyordu.

O anda geminin dışından korkunç bir uluma duyuldu.

Işıklar yine söndü.

Karanlık dördüncü bir siluetle dalgalandı. Koyu siluetler birbirine çarpıyordu. Metal, eti kesiyordu. Işıklar tekrar yandığında, Ragnar jiletini bir Obsidiyen'in göğsünden çıkarırken bir diğerinin kesilmiş başını elinde tutuyordu. Yayı ortadan ikiye bölünmüş olan üçüncüsü bir bıçak çekerek ona vahşice saldırınca Ragnar onun kolunu biçti. Kadın acıdan etkilenmeden delirmiş bir halde yuvarlanarak uzaklaştı. Ragnar vahşinin peşinden giderek miğferini tutup çekti. Altından genç bir kadın çıktı. Beyaza boyanmış yüzü ve kesilerek açılmış burun delikleriyle yılana benziyordu. Çok sayıda tören yarası iki gözünün altında çizgiler oluşturuyordu. On sekizinden daha büyük olamazdı. Kendi halkı için bile iri olan Ragnar'a bakarken dudaklarından anlaşılmaz kelimeler döküldü. Sonra vahşi gözleri Ragnar'ın yüzündeki dövmelere kaydı.

"*Vjrnak*," dedi, dehşetle değil, coşkun bir sevinçle. "*Tnak ruhr. Ljarfor aesir!*" Gözlerini kapadı ve Ragnar onun da başını kesti.

"Sen iyi misin?" diye sordum, Kısrak'ın yanına koşarak. Çoktan ayağa kalkmıştı. Köprücükkemiğinin altından okun sapı uzanıyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Kısrak, kadına bakarak. "Senin Nagalın benimkinden iyi."

"Lehçesini anlayamadım." Fazla gırtlaktandı. Ama Ragnar biliyordu.

"Lekeli oğul. Öldür beni. Altın olarak doğacağım," diye açıkladı Ragnar. **"Bulduklarını yerler."** Altınları işaret etti. **"Ama Tanrıların etini yemek ölümsüz olarak yeniden doğmayı garantiler. Başkaları da gelecek."**

"Fırtınada bile mi?" diye sordum. "Griffonları bu havada uçabilir mi?"

Ragnar'ın dudakları tiksintiyle büküldü. **"Bu canavarlar griffonlara binmez. Ama hayır, hemen gelmezler. Bir yere sığınacaklardır."**

"Ya diğer enkaz?" diye sordu Kısrak, zorlayarak. "Malzemeler? Adamlar?"

Başını iki yana salladı. **"Cesetler. Gemi cephanesi."**

Holiday'i nöbet yerinden alması için Ragnar'ı gönderdim. Kısrak'la gemide malzeme aramak için geride kaldık. Ancak Ragnar karın içinde gözden kaybolduktan sonra bile yamyamların kemik

yığınının arasında kıpırdamadan durdum. Altınlar düşman olabilirdi fakat bu dehşet, hayatı fazla ucuz gösteriyordu. Burada zalimce bir ironi vardı. Dehşet verici ve kötücüldü ama Altınlar korku salmak, demirden hâkimiyetlerini sürdürmek için yaratmasalar, asla var olmayacaktı. Bu zavallı ahmaklar kendi evcil canavarlarına yem olmuştu.

Kısrak bir Obsidiyen'i inceledikten sonra ayağa kalkarken hâlâ omzuna saplı olan ok yüzünden yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?" diye sordu, sessizliğimi fark ederek. Altınlardan birinin kırık tırnaklarını işaret ettim.

"Derileri yüzülmeye başladığında ölü değillermiş. Sadece kıpırdayamamışlar."

Üzgün bir tavırla başıyla onaylayarak avcunu uzattı. Obsidiyen cesedinde bir şeyler bulmuştu. Altı Enstitü sınıf yüzüğü. İki Plüton selvi ağacı, bir Minerva baykuşu, bir Jüpiter yıldırımı, bir Diana geyiği ve Mars'ın kurt başıyla süslü olan sonuncusu; onu avcundan aldım.

"Cassius'u aramalıyız," dedi.

Koltuklarından baş aşağı sarkan Altınları incelemek için tavana uzandım. Gözleri ve dilleri yenmişti ama ne kadar parçalanmış olurlarsa olsunlar, hiçbirinin eski dostum olmadığını görebiliyordum. Baş aşağı geminin geri kalanını araştırdık ve birkaç küçük yatak odası bulduk. Kısrak birindeki bir şifoniyerde süslü bir deri kutu ve içinde birkaç saatle inci, süslü küçük bir gümüş küpe takımı buldu. "Cassius buradaymış," dedi.

"Bunlar onun saatleri mi?"

"Bu benim küpem."

Cassius'un odasında, o kanlı ortamdan uzakta, Kısrak'ın omzundaki oku çıkarmasına yardım ettim. Ben onun sırtını duvara yaslayıp okun ucunu kırarken ve oku kuyruk tarafından çekip çıkarırken Kısrak ağzını dahi açmadı. Sonra yere çökerek acıyla büzüldü. Tavandan düşmüş olan şiltenin kenarına oturarak onu izledim. Yaralıyken kendisine dokunulmasından hoşlanmazdı.

"Bitir," dedi, ayağa kalkarken.

OnarDeri tabancasıyla köprücükkemiğinin hemen altında, öndeki ve arkadaki deliklerin üzerine parlak birer et yaması yaptım.

Kanama durdu ve doku daha hızlı iyileşecekti ama Kısrak yarayı yine de hissedecek ve bu onu günlerce yavaşlatacaktı. MühürDerisini çıplak omzunun üzerine geri çektim. Fermuarını çektikten sonra o da benim çenemdeki yarayla ilgilendi. Nefesi havayı dolduruyordu. O kadar yakın duruyordu ki saçlarındaki erimiş karın ıslaklığını hissedebiliyordum. Aleti çeneme bastırdı ve yaranın üzerine ince bir mikroorganizma tabakası sürdü. Mikroorganizmalar et benzeri, antibakteriyel bir kaplama oluşturmak için gözeneklere doldular. Kısrak'ın eli başımın arkasında dururken parmaklarını saçlarıma daldırdı; bir şey söylemek istiyormuş ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. Holiday ve Ragnar döndüğünde hâlâ bulamamıştı. Holiday'in bana seslendiğini duyunca Kısrak'ın sağlam omzunu sıkarak onu orada bıraktım.

Geminin malzemelerinin çoğu gitmişti. Birkaç optik seti kutularından alınmıştı. Cephanelik tamamen boşalmış, gemi parçalanıp kargo bölümü açılırken hepsi dağa saçılmıştı. Geri kalanlar Obsidiyenler tarafından yağmalanmış ya da kaza sırasında kırılmıştı. Verici ve iletişim ekipmanlarından da sadece parazit sesi geliyordu.

Ragnar, Cassius ve grubundan geri kalan yaklaşık on beş adamın biz gelmeden saatler önce buradan gittiği sonucuna varmıştı. Gemideki bütün malzemeleri almışlardı. Yiyenler muhtemelen gemi düşer düşmez başına üşüşmüş olmalıydılar yoksa Cassius o Altınları canlı canlı yenmek üzere geride bırakmazdı. Kısrak'ın kokpitin yakınında bulduğu birkaç Yiyen cesedi bu teoriyi destekliyordu; yani Cassius ve adamları giderlerken saldırı altındaydılar. Kar, cesetleri neredeyse örtmüştü. Yiyenlerden daha kötü yırtıcı yaratıklar gelirse diye daha taze olan cesetleri karın üzerine yığdık.

Malzeme bulmak için gemiyi araştırdıktan sonra Kısrak ve Holiday'e bizi geminin mutfağına kapattırdım. Geminin bakım malzemeleri bölmesinde bulduğumuz kaynak torklarıyla iki kapıyı da mühürlediler. Silahlardan ve kış ekipmanlarından iz yoktu fakat geminin sarnıcı doluydu ve içindeki su henüz donmamıştı. Üstelik kiler de yiyecek doluydu.

Sığınağımız görece ılıktı. Yalıtım, sıcaklığı içeride tutuyordu. Kehribar rengi iki acil durum lambası odayı yumuşak bir turuncuya boyuyordu. Holiday gidip gelen elektriği kullanarak geminin elekt-

rikli ocağında marinara soslu makarna ve sosis pişirirken, Ragnar ve ben de Kuleler'e ulaşmak için bir rota belirliyorduk. Bu arada Kısrak topladığımız malzeme yığınını ayıklayıp depoda bulduğu askeri çantalara dolduruyordu.

Holiday bana ve Ragnar'a tepeleme doldurulmuş tabaklarda makarna getirdiğinde dilimi yaktım. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Ragnar beni dürtünce baktığı yöne baktım ve Holiday'in Kısrak'a da bir tabak götürdükten sonra hafifçe başıyla onaylayarak yanından ayrılışını sessizce izledim. Kısrak kendi kendine gülümsedi. Dördümüz sessizce yemeklerimizi yedik. Tabaklara çarpan çatallarımızın sesini dinleyerek. Rüzgâr dışarıda çığlıklar atıyor, vidalar gıcırdıyordu. Çelik grisi kar, küçük yuvarlak lombozlara doğru yığılıyordu fakat dışarıdaki beyazlıkta bıraktığımız yeni cesetlerin arasında dolaşan tuhaf siluetleri görebilmiştik.

"Burada büyümek nasıldı?" diye sordu Kısrak, Ragnar'a. Sırtını duvara yaslayarak bağdaş kurup oturmuştu. Ben de aramıza bir sırt çantası koyarak hemen yanına uzanmıştım; üçüncü tabak makarnamı yerken Ragnar'ın odaya sürüklediği şiltelerden birinin üzerindeydik.

"Yuvamdı. Başka türlüsünü bilmiyordum."

"Ama artık bildiğine göre, nasıl görünüyor?"

Nazikçe gülümsedi. **"Bir oyun alanıydı. Dışarıdaki dünya çok geniş ama çok küçük. İnsanlar kendilerini kutuların içine koyuyor. Masaların başında oturuyorlar. Arabalarda dolaşıyorlar. Gemilerde. Burada dünya küçük ama sonsuz."** Kendini hikâyelere kaptırdı. Başlangıçta tereddütlüydü ama dinlediğimizi fark ettikçe bundan zevk almaya başladı. Önemsediğimizi görüyordu. Bize çocukluğunda buz kütleleri arasında nasıl yüzdüğünü anlattı. Utangaç bir çocuk olduğunu. Pek akıllı olmadığını. En göze çarpan yeri kemikleriydi. Başka bir çocuktan dayak yediğinde, annesi onu ilk kez griffonuna bindirerek göklere uçurmuştu. Ona arkasından kendisine sımsıkı sarılmasını söylemişti ve onu düşmekten koruyacak şeyin kolları olduğunu öğretmişti. İradesi. **"Hava soğuyana ve soğuğu iliklerimde hissedene kadar yükseldikçe yükseldik. Bırakmamı, zayıflığımı göstermemi bekliyordu. Ama bileklerimi birbirine bağladığımı bilmiyordu. Uluana ölüme hiç o kadar yaklaşmamıştım."**

Annesi Alia Volarus, namıdiğer Karserçesi, tanrılara karşı saygısıyla kendi halkı arasında efsaneleşmişti. Bir gezginin kızıyken Kuleler'de savaşçıya dönüşmüş ve diğer klanlara akınlar yaparak yükselmişti. Tanrılara bağlılığı öyle güçlüydü ki iktidara geldiğinde kendi çocuklarından dördünü hizmet etmeleri için onlara vermişti. Sadece birini, Sefi'yi kendine saklamıştı.

"Tıpkı babama benziyor," dedi Kısrak, yumuşak bir sesle.

"Zavallı ahmaklar," diye mırıldandı Holiday. "Annem bana kurabiye yapar, silah söküp takmayı öğretirdi."

"Ya baban?" diye sordum.

"O kötüydü." Omuz silkti. "Ama sıkıcı anlamda kötüydü. Her limanda başka bir ailesi vardı. Tipik bir Lejyoner. Gözlerimi ondan almışım. Trigg'in gözleri annemizinkine benzerdi."

"İlk babamı hiç tanımadım," dedi Ragnar, öz babasını kastederek. Obsidiyen kadınlar çok eşli olurdu. Yedi farklı babadan yedi çocukları olabilirdi. O babaların hepsi, kadının doğurduğu bütün çocukları korumakla yükümlüydü. **"Ben doğmadan köle olmuş. Annem onun adını hiç anmaz. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum."**

"Bunu öğrenebiliriz," dedi Kısrak. "Sadece Kalite Kontrol Kurulu'nun kayıtlarını taramamız yeter. Kolay değil ama bulabiliriz. Ona ne olduğunu öğrenebiliriz. Eğer bilmek istersen tabii."

Bu fikir Ragnar'ı çok şaşırtmıştı ve yavaşça başıyla onayladı. **"Evet. Bunu isterim."**

Holiday Kısrak'ı, saatler önce Phobos'tan ayrılırken olduğundan daha farklı bir tavırla izliyordu. Dördümüzün farklı dünyalarının nasıl da doğal bir şekilde bir araya gelebildiğine şaşırmıştım. "Senin babanı hepimiz tanıyoruz," dedi Holiday. "Ama annen nasıl biri? HoloKutuda gördüğüm kadarıyla buzdolabına benziyor."

"O benim üvey annem. Beni hiç sevmez. Aslında sadece Adrius'u sever. Gerçek annem ben küçükken öldü. Nazik biriydi. Yaramazdı. Ve çok hüzünlüydü."

"Neden?" diye sordu Holiday.

"Holiday..." dedim. Annesi hiç zorlamadığım bir konuydu. Benden hep gizlemişti. Ruhunda kilitli tuttuğu ve kimseyle asla paylaşmadığı küçük bir kutu. Anlaşılan bu gece istisnaydı.

"Sorun değil," dedi Kısrak. Dizlerini göğsüne çekip sarılarak devam etti: "Ben altı yaşındayken annem küçük bir kıza hamileydi. Doktor doğumda komplikasyonlar olacağını söyledi ve tıbbi müdahale önerdi. Babamsa doğumda hayatta kalmaya uygun değilse, yaşamayı da hak etmediğini söyledi. Yıldızların arasında uçabiliriz. Gezegenleri biçimlendirebiliriz. Ama babam kız kardeşimin annemin rahminde ölmesine izin verdi."

"Nasıl ya?" diye mırıldandı Holiday. "Neden hücre terapisi uygulanmadı? Yeterince paranız var."

"Soyun saflığını korumak için," dedi Kısrak.

"Bu delilik."

"Benim ailem böyle. Annem bir daha asla eskisi gibi olmadı. Gün ortasında ağladığını duyardım. Pencereden dışarı bakıp dururdu. Sonra bir gece Caragmore'da yürüyüşe çıktı. Babamın ona düğün hediyesi olarak verdiği bir mülktü. Babam o sırada Agea'da çalışıyordu. Annem bir daha eve dönmedi. Onu kayalıkların dibinde buldular. Babam onun kayıp düştüğünü söyledi. Şimdi hayatta olsa, yine aynı şeyi söylerdi. Başka türlüsüne katlanabileceğimi zannetmiyorum."

"Çok üzüldüm," dedi Holiday.

"Ben de öyle."

"Neden burada olduğumu merak ettiğinizi biliyorum; nedeni bu işte," dedi Kısrak. "Babam bir titandı. Ama hatalıydı. Zalimdi. Ve ben başka bir şey olabilirsem," gözlerime baktı, "olacağım."

29

AVCILAR

Uyandığımızda fırtına dinmişti. Geminin duvarlarından söktüğümüz yalıtım malzemelerine sarınarak beyaz dünyada yola koyulduk. Mermer gibi mavi-siyah gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Ufku erimiş demir tonuna boyayan güneşi takip ediyorduk. Sonbaharın bitmesine birkaç gün kalmıştı. Planımız Kuleler'e doğru yürürken yol boyunca ateşler yakmaktı; böylece bölgedeki birkaç Valkyrie keşifçisinin işaretleri görmesini umuyorduk. Ancak duman aynı zamanda Yiyenleri de çekecekti.

Yamyam kabilelerine karşı gözümüzü dört açarak dağları aşarken, Cassius'un ileride bir yerlerde olduğunu ve Aja'nın da özel kuvvet birlikleriyle karların arasında olabileceğini aklımızdan çıkarmıyorduk.

Gün ortasında izlerini bulduk. Onlarca adamın sığacağı genişlikte kayalık bir oyuğun zemininde kar ayaklar altında ezilmişti. Fırtınanın geçmesini beklerken orada kamp kurmuşlardı. Kamp yerinin yakınında yığılmış taşlar vardı. Taşlardan birinin üzerine bir jiletle *per aspera ad astra* yazılmıştı.

"Bu Cassius'un el yazısı," dedi Kısrak.

Taşları çekip kaldırınca iki Mavi ve bir Gümüş cesediyle karşılaştık. Daha zayıf olan vücutları gece donmuştu. Cassius burada bile onları gömme nezaketini göstermişti. Ragnar bizim uyum sağlayamayacağımız bir hızla iz sürerek yola devam ederken biz

taşları yerine koyduk ve peşinden gittik. Bir saat sonra uzaktan insan yapımı gök gürültülerini ve onlara eşlik eden daha uzaktaki tekil akımYumruğu çığlıklarını duyduk. Ragnar kısa süre sonra geri döndüğünde gözleri heyecanla parıldıyordu.

"İzleri sürdüm," dedi.

"Ve?" diye sordu Kısrak.

"Aja ve Cassius; yanlarında bir Gri birliği ve üç Eşsiz var."

"Aja burada mı?" diye sordum.

"Evet. Asgard yönünde bir dağ geçidinden kaçıyorlar. Bir Yiyen kabilesi onları kovalıyor. Geçtikleri her yerde cesetler var. Onlarca. Pusu kurmuşlar ama başaramamışlar. Daha fazlası da olacak."

"Ne kadar malzemeleri var?" diye sordu Kısrak.

"ÇekimBotları yok. Sadece böcekKabukları. Ama çantaları var. AkımZırhını iki kilometre kuzeyde arkalarında bıraktılar. Enerjisi tükenmiş."

Holiday ufka bakarak Trigg'in tabancasına dokundu. "Onlara yetişebilir miyiz?"

"Yanlarında bir sürü malzeme var. Su. Yiyecek. Şimdi yaralı adamlar da taşıyorlar. Evet. Onları yenebiliriz."

"Neden buradayız?" diye araya girdi Kısrak. "Aja ve Cassius'u avlamak için değil. Şimdi önemli olan tek şey, Ragnar'ı Kuleler'e ulaştırmak."

"Aja kardeşimi öldürdü," dedi Holiday.

Kısrak afalladı. "Trigg'i mi? Sözünü ettiğin kardeşin? Bilmiyordum. Yine de intikam için yolumuzdan çıkamayız. İki düzine adamla savaşamayız."

"Ya biz Kuleler'e ulaşamadan onlar Asgard'a ulaşırsa?" diye sordu Holiday. "O zaman işimiz biter." Kısrak ikna olmamıştı.

"Sen Aja'yı öldürebilir misin?" diye sordum, Ragnar'a.

"Evet."

"Bu bir fırsat," dedim, Kısrak'a. "Onları bir daha ne zaman bu kadar savunmasız halde bulabiliriz ki? Lejyonları olmadan? Onları koruyan Altın gururu olmadan? Bu adamlar en mükemmelleri. Sevro'nun dediği gibi, 'Düşmanını yok etmek için fırsatın olduğunda yok edersin.' İlk kez o çılgın serseriyle aynı fikirdeyim. Onları ortadan kaldırırsak, Hükümdar bir hafta içinde iki Furia'sını

kaybetmiş olur. Ve Cassius, Octavia'nın Mars'la ve oradaki büyük ailelerle olan bağlantısı. Sizinle yaptığı pazarlıkları Çakal'ın gözlerinin önüne serersek, ittifaklarını bozmuş ve Mars'ı Toplum'dan ayırmış oluruz."

"Bölünmüş bir düşman..." dedi Kısrak, yavaşça. "Bu hoşuma gitti."

"Ve onlara bir borcumuz var," dedi Ragnar. **"Lorn, Quinn ve Trigg için. Buraya bizi öldürmeye geldiler. Şimdi biz onları öldüreceğiz."**

İz açıkça görülüyordu. Kara saçılmış cesetler. Onlarca Yiyen. Obsidiyenlerin Altınlara karşı pusu kurduğu dar dağ geçidine yakın yerde akım-ateşiyle ölmüş cesetlerin üzerinden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Altınların sahip olabileceği silah gücünü anlayamamışlardı. Biçimsiz yamaçlarda dev kraterler açılmıştı. Kardaki daha derin izler, Obsidiyenlerin bindiği, kalın kürklü, devasa yabanöküzlerine işaret ediyordu.

Geçit tepelerin bir kısmını kaplayan seyrek bir ormana doğru genişliyordu. Kraterler bir süre sonra azaldı ve fırlatılıp atılmış akımYumrukları, tüfekler; oklarla veya baltalarla öldürülmüş Gri cesetleri gördük. Obsidiyen cesetleri artık Altın izlerine daha yakındı ve jilet yaraları görünüyordu. Kafası, kolu, bacağı kopmuş onlarca ceset vardı. Cassius'un grubunun cephanesi tükeniyordu ve Olimpik Şövalyeler artık işi kendileri yapmak zorundaydı. Ancak rüzgâr kilometrelerce öteden hâlâ silah seslerini getiriyordu.

Mermi yaralarından yere serilmiş, iniltiler arasında ölümü bekleyen Obsidiyen Yiyenlerin arasından geçtik ama Ragnar sadece yaralı bir Gri'nin yanında durdu. Adam hâlâ yaşıyordu ama ölmek üzereydi. Karnına demir bir balta gömülmüştü. Boğazından hırıltılar saçarak tanımadığı bir gökyüzüne bakıyordu. Ragnar onun başında çömeldi. Lekeli'nin açıktaki yüzünü gören Gri'nin bakışlarından, onu tanıdığı anlaşıldı.

"Gözlerini kapa," dedi Ragnar, adamın boş tüfeğini ellerine geri tutuştururken. **"Evini düşün."** Adam gözlerini kapadı. Ragnar tek bir hamleyle onun boynunu kırdı ve başını nazikçe karın üzerine bıraktı. Dağlarda tiz bir boru sesi yankılandı. **"Av grubunu geri**

çekiyorlar," dedi Ragnar. **"Ölümsüzlüğün bugünkü bedele değmediğine karar verdiler."**

Hızımızı artırdık. Kilometrelerce sağımızda yabanöküzüne binmiş Yiyenler ormanlığın kenarından geçip yüksek dağlardaki kamplarına geri dönüyorlardı. Çamlık taygadan geçtiğimiz için bizi görmüyorlardı. Holiday, bir tepenin arkasında gözden kaybolan av grubunu tüfeğinin dürbünüyle izledi. "Yanlarında iki Altın vardı," dedi. "Tanıyamadım ama henüz ölmemişlerdi."

Hepimiz ürperdik.

Bir saat kadar sonra dağın yamacındayken buz yarıklarıyla dolu, girintili çıkıntılı bir karlı düzlükte ilerleyen avımızı gördük. Ormanın iki kolu karlı alanı kucaklıyordu. Aja ve Cassius, çok sayıda Gri'yi kaybettikleri, tehlikelerle dolu bir ormanda yollarına devam etmektense açıkta olmayı tercih etmişlerdi. Gruplarında sadece dört kişi kalmıştı. Üç Altın ve bir Gri. Siyah böcekKabuklarının üzerine ölen yamyamlardan aldıkları kürkleri ve diğer örtüleri sarmışlardı. Grubun geri kalanı ormanın derinliklerinde katledilirken soluksuz bir hızla yollarına devam ediyorlardı. Maskeler ve pelerinlerin altında benzer görünüşlerinden dolayı hangisinin Aja, hangisinin Cassius olduğunu anlayamıyorduk.

Başlangıçta taktiksel inisiyatifi ele almak için pusu kurup beklemek istedim fakat kutulardaki optiklerin eksikliğini hatırlayınca Aja ve Cassius'un onları kullandığını tahmin ettim. Termal görüşe sahipken bizi karların altında gizlenirken görürlerdi. Yabanöküzü veya fok leşlerinin karınlarında gizlensek bile bizi görebilirlerdi. Bu yüzden, Ragnar'ın beni onların geçmek zorunda oldukları bir geçide uzanan patikadan götürmesini istedim.

Dört kişilik grup seçtiğimiz noktaya yaklaşırken ağrıyan ciğerlerimden soğuğu atmak için öksürerek Ragnar'ın yanında nefes nefese bekliyordum. Uydurma şekilde yaptıkları kar ayakkabılarıyla, arkalarında sürükledikleri uydurma küçük kızaklarında taşıdıkları yiyeceğin ve malzemelerin ağırlığıyla kamburlaşmış halde bir yarığın kenarı boyunca koşuyorlardı. Mars Düzlükleri'nin askeri okullarının katkısıyla, Lejyonların hayatta kalma becerileri elkitabından çıkmış yöntemler. Hepsi filmli cam lensleri olan siyah optik vizörler takmıştı. Bizi gördükleri an tuhaftı. Optiklerde veya maskeli yüzlerde

herhangi bir ifade yoktu. Sanki bizi burada, karlı düzlüğün sonunda, geçidi tutmuş halde bulmayı bekliyormuş gibiydiler.

Bakışlarım aralarında dolaştı. Boyundan dolayı Cassius'u tanımak kolaydı. Ama dördünden hangisi Aja'ydı? İkisi de Cassius'tan daha kısa olan, kalın gövdeli iki Altın arasında kararsız kalmıştım. O anda eski jilet ustamın silahının kemerinden sallandığını gördüm.

"Aja!" diye bağırdım, mühürDeri başlığımı çıkarırken.

Cassius da maskesini çıkardı. Saçları ter içinde kalmış, yüzü kızarmıştı. AkımYumruğu taşıyan bir tek oydu fakat arkalarındaki yamyam cesetlerinin sayısına bakılırsa, enerjisinin azaldığını biliyordum. Jiletini açtı, diğerleri de onun peşinden açtılar. Üzerinde donmuş kanla kılıçlar uzun kırmızı dillere benziyorlardı.

"Darrow..." diye mırıldandı Cassius, bizi gördüğü için afallamış halde. "Sizin battığınızı gör..."

"Ben de senin kadar iyi yüzüyorum. Unuttun mu?" Onun arkasına baktım. "Aja, bütün konuşmayı Cassius'a mı bırakacaksın?"

Sonunda Aja diğer yoldaşının yanından ayrılarak uzun boylu şövalyenin yanında durdu ve uydurma kızağı kendisine bağlayan ipi belinden çözdü. BöcekKabuğu maskesini çekip kel başını ve koyu tenli yüzünü ortaya çıkardı. Dudaklarından buhar yayıldı. Karlı zeminde uzanan yarıkları, kayalıkları, ağaçları tarayarak pusucularımın nereden geleceğini tahmin etmeye çalıştı. Europa'yı iyi hatırlıyordu fakat mürettebatımın kim olduğunu veya kaçının hayatta kaldığını bilemezdi.

"Bir pislik ve kuduz bir köpek," diye mırıldandı, bakışlarını Ragnar'a diktikten sonra tekrar bana çevirerek. Üzerindeki böcekKabuğu hasarsızdı. Obsidiyenlerden gerçekten de tek bir yara bile almamış olması mümkün müydü? "Gördüğüm kadarıyla Oymacın seni yine toparlamış, pasçı."

"Kardeşini öldürecek kadar iyi bir şekilde," dedim, sesimdeki öfkeyi gizleyemeyerek. "Keşke onun yerinde sen olsaydın." Karşılık vermedi. Onun Quinn'i öldürdüğünü zihnimde kaç kez yeniden canlandırmıştım? Çakal ve Lilath'ın kılıçlarıyla öldürülen Lorn yerde yatarken Aja'nın jiletini elinden alışını kaç kez görmüştüm? Silahı işaret ettim. "O sana ait değil."

"Sen hizmet etmek için doğdun, konuşmak için değil, pislik. Sakın benimle konuşmaya cüret etme." Ufkun doğusunda parıl-

dayan Phobos'a baktı. Uydunun etrafında kırmızı-beyaz ışıklar yanıp sönüyordu. Bu bir uzay savaşıydı, yani Sevro gemileri ele geçirebilmişti. Fakat kaç tane? Aja kaşlarını çatarak Cassius'a endişeli bir bakış attı.

"Bu anı çok uzun süre bekledim, Aja."

"Ah, babamın en sevdiği hayvanı." Aja, Ragnar'ı inceledi. "Lekeli seni evcil olduğuna mı inandırdı? Circada'daki karşılaşmalardan sonra nasıl ödüllendirilmeyi sevdiğini söyledi mi acaba? Alkışlar dinip ellerindeki kanı temizledikten sonra babam ona hayvani şehvetini dindirmesi için genç Pembeler gönderirdi. Nasıl da açgözlüydü. Pembeler ondan nasıl da korkuyorlardı." Sesi duygusuzdu ve bu buzlardan, bu konuşmadan, bizden sıkıldığını belli ediyordu. Tek isteği, ona vereceğimiz şeydi; bu bizi çok zorlayacaktı. Arkasında bıraktığı onca Obsidiyen cesedinden sonra bile hâlâ kana doymamıştı. "Bir Obsidiyen'i kızışmışken gördün mü hiç?" diye devam etti. "Görsen, onun tasmasını çıkarmak konusunda iki kez düşünürdün, pasçı. Hayal bile edemeyeceğin bir iştahları var."

Ragnar ellerinde jiletleriyle öne çıktı. Yiyenlerden aldığı beyaz kürkü çözdü ve arkasında bıraktı. Burada kar ve rüzgârla sarılmış halde olmak tuhaftı. Ordularımız, donanmalarımız olmadan. Her birimizin hayatını koruyan tek şey, küçük, metal silahlardı. Antarktika'nın enginliği boyutlarımıza ve kendimize verdiğimiz öneme gülüyor, küçük göğüslerimizdeki sıcaklığı ne kadar kolay söndürebileceğini biliyor gibiydi. Ancak hayatlarımızın anlamı, onları taşıyan kırılgan bedenlerden çok daha öteydi.

Ragnar'ın attığı adım, ağaçların arasındaki Kısrak ve Holiday'e işaretti.

İyi nişan al, Holiday.

"Baban beni satın aldı, Aja. Beni aşağıladı. Beni kendi iblisi yaptı. Bir yaratık. İçimdeki çocuk kaçtı. Umudum söndü. Artık Ragnar değildim." Kendi göğsüne dokundu. **"Ama bugün, yarın ve sonsuza dek artık Ragnar'ım. Kuleler'in oğlu, Sessiz Sefi'nin kardeşi, Lykos'lu Darrow'un ve Sevro au Barca'nın kardeşi. Tinos'un Kalkanı. Artık yüreğimi izliyorum. Ve seninki artık atmadığında, lanet olasıca Şövalye, onu göğsünden çıkaracağım ve griffonlara..."**

Cassius sol tarafında düzlüğü saran güdük ağaçları ve kayalıkları inceliyordu. Bir kayalığın dibindeki kırık dal yığınına baktığında

gözleri kısıldı. Sonra hiçbir şey söylemeden Aja'yı öne itti. Aja sendeledi ve hemen durduğu yerin arkasındaki Gri'nin kafası paramparça oldu. Holiday'in tüfeğinin sesi dağlarda yankılanırken karın üzerine kan saçıldı. Peşi sıra gelen mermiler de Cassius ve Aja'nın etrafında kara gömüldü. Furia, üçüncü Altın'ın arkasına geçerek onun vücudunu kalkan olarak kullandı. İki mermi dayanıklı polimeri delerek adamın böcekKabuğuna saplandı. Cassius omzunun üzerinde yuvarlanırken akımYumruğunun son enerjisinin de büyük bir kısmını kullandı. Tepenin yamacı havaya uçtu, kayalar parıldayarak savruldu ve karın üzerinden dumanlar yükseldi.

Ve o gürültünün arasında, boşalan bir yayın sesi duyuldu. Sesi Aja da duymuştu. Hızla hareket etti ve Kısrak'ın ağaçların arasından fırlattığı bir ok başını sıyırırken son anda kurtuldu. Santimlerle ıskalamıştı. Cassius, Kısrak'ın tepede durduğu yere ateş ederek ağaçları parçalayıp kayaları kızarttı.

Kısrak'ın vurulup vurulmadığını bilmiyordum. Bunu kontrol etmeye ayıracak zamanımız yoktu çünkü Ragnar'la birlikte o kargaşayı saldırıya geçmek için kullanmış, jiletim sapanOrak şeklini alırken aradaki mesafeyi kapamak için karın üzerinde koşmaya başlamıştık. Cassius elinde parıldayan akımYumruğuyla bana döndü ve ateş etti. Enerjisi zayıftı; kendimi yere atıp bir Lykos taklacısı gibi yuvarlanarak altından geçtim. Tekrar ateş etti. Tepelerde de çok ateş ettiği için akımYumruğunun enerjisi tamamen tükenmişti. Ragnar jiletlerinden birini büyük bir fırlatma bıçağıymış gibi Aja'ya savurdu. Jilet döne döne havada uçtu. Aja kıpırdamadı bile. Jilet ona çarptı ve Aja geri savruldu. Bir an Ragnar'ın onu öldürdüğünü sandım. Fakat sonra Furia jiletin kabzasını sağ elinde tutarak bize döndü.

Jileti yakalamıştı.

Lorn'un onunla ilgili uyarılarını hatırlarken benliğimi karanlık bir korku sardı. "Bir nehirle, bir de Aja'yla asla savaşma."

Dördümüz çatırdayan kırbaçlar, takırdayan metaller arasında birbirimize girdik. Boğuşarak, bükülüp dönerek, eğilip kalkarak. Jiletlerimiz kendi gözlerimizin bile izleyemeyeceği kadar hızlıydı. Ben Aja'nın bacaklarını hedef alırken, o da benimkilere çapraz hamleler yapıyordu. Ragnar ve Cassius hızlı saplama hamleleriyle birbirlerinin boğazına saldırıyordu. Taktiklerimiz aynıydı. Hepimizin

ilk yarım saniyede birbirimizi neredeyse öldürecek olmamız çok tuhaftı. Yine de her hamle kıl payı sıyırıyordu.

Geri doğru sendeleyerek ayrıldık. Yüzlerimizde keyifsiz gülümsemelerle hepimiz aynı dövüş dilini konuştuğumuzu hatırlarken aramızda tuhaf bir yakınlık vardı. Dansçı'nın Oyulmamdan önce bana anlattığı o iğrenç insan türü, Lorn'un aralarında yaşadığı ve bütün o süre boyunca nefret ettiği insanlar.

Tuhaf sessizliği ilk bozan ben oldum. Cassius'un sağ tarafına bir dizi hamleyle saldırarak onu uzaklaştırıp Aja'yı Ragnar'a bıraktım. Cassius'un arkasında Kısrak taş yığınlarının arasından çıktı ve elindeki devasa Obsidiyen yayıyla karda koşturdu. Hâlâ elli metre ötedeydi. Kırbaç biçimindeki jiletimi Cassius'un bacaklarına iki kez savurdum ve o jiletini başıma savururken kendiminkini kılıca dönüştürdüm. Jiletin kıvrımının ortasından yakalarken darbenin etkisiyle kolum sarsıldı. Cassius benden daha güçlüydü. Son kez dövüştüğümüzden daha hızlıydı. Ve artık kavisli kılıca karşı deneyimliydi. Hiç şüphesiz Aja'yla çalışmıştı. Beni gerilemeye zorladı. Sendeleyerek düştüm ve bacaklarının arasından Furia ile Lekeli'nin birbirlerini parçalamakta olduğunu gördüm. Aja, Ragnar'ı sol bacağından yaraladı.

Havada bir ok daha ıslık çaldı ve Cassius'un sırtına çarptı ancak böcekKabuğu dayandı. Dengesini kaybettiği halde sekiz hamle daha yaptı. Kendimi geri attım ve jilet, başımın az önce durduğu yeri sıyırdı. Koca bir yarığın kenarından santimetreler ötede karın üzerine serildim ve Cassius bana doğru koşarken ayağa fırladım. Kenarda dengemi sağlamaya çalışırken aşağı doğru bir hamleyi daha savuşturdum. Geri düştüm ve Cassius'un saldırısından kurtulmak için çevikliğimi kullanarak bütün gücümle kendimi iterek diğer tarafa sıçradım. Onun arkasında, Aja olduğu yerde çömelip hızla dönerek Ragnar'ın kılıcından kurtulurken rakibinin üst bacak kaslarını biçti. Ragnar'ı parça parça kesiyordu.

Cassius yarığın üzerinden atlarken hamlelerini sürdürerek peşimden geldi. Kılıcını engelleyemeseydim omzumdan kalçama kadar beni ikiye bölecekti. Yüzüne bir taş attım ve ayağa fırladım. Bir şaşırtmaca hareketiyle kılıcını yine aşağı savurdu, bileğini çevirdi ve dizlerimi biçmek için bir hamle yaptı. Yana doğru sendeleyerek

zorlukla sıyrıldım. Jiletini kırbaca çevirdi, bacaklarıma doladı ve çekerek yerden kesti. Düştüm. Göğsüme tekme atarak nefesimi kesti, bileğime basarak jiletimi yere sabitledi ve kararlı bir yüz ifadesiyle jiletini kalbime saplamaya hazırlandı.

"*Dur,*" diye bağırdı Kısrak. Yirmi metre ötede yayıyla Cassius'a nişan almıştı. Gergin yayın gücüyle eli titriyordu. "Yoksa seni öldürürüm."

"Hayır," dedi. "Yapama..."

Yay boşaldı. Cassius oku savuşturmak için jiletini yukarı kaldırdı ama Aja kadar hızlı değildi. Okun tırtıklı demir ucu boğazından girip ensesinden çıkarken tüylü kuyruğu gamzeli çenesinin altına yapıştı. Kan fışkırmadı. Sadece ıslak bir gurultu vardı. Geri devrildi ve sertçe yere serildi. Boğulurken korkunç bir şekilde çırpınıyordu. Oku çıkarmaya çalışırken bacakları savruluyordu. Benden birkaç santim ötede, gözleri gözlerimde tıslayarak nefes almaya çabalıyordu. Kısrak yanıma koştu. Cassius'tan uzaklaşarak ayağa fırladım ve jiletimi karın üzerinden kaparak Cassius'un çırpınan bedenine yönelttim.

"Ben iyiyim," dedim, bakışlarımı altında bir kan gölü oluşan ve yaşamak için mücadele eden eski dostumdan ayırarak. "Ragnar'a yardım et."

Cassius'un bedeninin üzerinden, Lekeli ile Aja'nın bir yarığın kenarında birbirinin etrafında döndüğünü gördük. Etraflarındaki karlı zeminde kan lekeleri vardı. Hepsi Ragnar'ındı. Ancak boğazından yayılan öfkeli savaş şarkısıyla kadın şövalyeyi hâlâ geri itiyordu. İki yüz elli kiloluk cüssesiyle onu eziyordu. Kılıçlarından kıvılcımlar saçılıyordu. Kuleler'in sürgün edilmiş prensinin öfkesiyle baş edemeyen Aja, şimdi onun karşısında bocalıyordu. Topuklar karda kayıyor, kollar titriyordu. Bir söğüt gibi arkaya eğilerek Ragnar'dan korunmaya çalışıyordu. Ragnar'ın şarkısı daha da güçleniyordu. "Hayır," diye mırıldandım. "Vur onu," dedim Kısrak'a.

"Birbirlerine çok yakınlar..."

"Umurumda değil!"

Kısrak bir ok attı ama Aja'nın başını santimlerle ıskaladı. Fark etmezdi. Ragnar, kadının ona kurduğu tuzağa düşmüştü bile ve Kısrak henüz anlamamıştı. Anlayacaktı. Lorn'un bana öğrettiği

birçok stratejiden biriydi. Bir jilet ustasıyla asla çalışmadığı için Ragnar'ın bilemeyeceği bir strateji. O sadece korkunç öfkesine ve yıllar boyunca katı silahlarla savaşarak kazandığı deneyime sahipti; kırbacı bilmiyordu. Kısrak yayına bir ok daha taktı. Ve Ragnar, bir demirci çekici hamlesiyle kılıcını Aja'ya yukarıdan savururken Aja onun hamlesini karşılamak için kendi kılıcını yukarı kaldırdı. Aynı anda kırbaç fonksiyonunu harekete geçirdi ve kılıcı gevşedi. Katı fiberpolyenin direnciyle karşılaşmayı bekleyen Ragnar, tüm ağırlığıyla yere savruldu. Kılıcının yere çarpmasını engelleyecek kadar atletikti ve daha zayıf bir düşman karşısında kolayca toparlanırdı fakat Aja, Lorn au Arcos'un en iyi öğrencisiydi. Kadın çoktan yana doğru dönerek kırbacını tekrar kılıca dönüştürmüştü ve dönmesini bitirirken ivmesini kullanarak Ragnar'ı yandan biçmeye hazırlanıyordu. Hareket basitti. Kısa ve öz. Ben Lorn'la birlikte çalışarak *fouetté* egzersizleri yaparken Kısrak ve Roque'un Agea'daki opera salonlarında izlediği bir balerin gibi. Kılıcındaki kırmızı parıltıyı ve karlı zemine ince bir kavisle yayılan kırmızılığı görmesem, ıskaladığına yemin edebilirdim.

Aja ıskalamazdı.

Ragnar ona dönmeye çalıştı fakat bacakları itaat etmek yerine aniden bükülüverdi. Derin yarası, beyaz mühürDerisinin üzerinde kanlı bir gülümseme gibi görünüyordu. Aja onun beline kılıcını sapladı ve omurgasından geçirip göbek deliğinden çıkardı. Ragnar bir yarığın kenarına çökerken jileti buzun üzerinden sekti. Ben öfke ve hayretle uluyarak Aja'ya saldırırken Kısrak da benimle birlikte koşmaya başlayarak okunu fırlattı. Aja kenara çekilerek Kısrak'ın okundan sıyrılırken yere serilmiş olan Ragnar'a kılıcını iki kez daha sapladı. Kılıç girip çıkarken Ragnar'ın vücudu sarsıldı. Aja ayaklarını yere sağlam bir şekilde basarak beni karşılamaya hazırlanırken aniden gözleri iri iri açıldı ve başımın üzerinden gökyüzüne hayretle bakarak geri adım attı. Kısrak peş peşe iki ok fırlattı. Aja'nın başı seğirdi. Yarığın kenarına doğru dönerek bizden uzaklaşırken ayaklarının altında buz aniden çöktü. Aja kollarını hızla savurdu fakat benimle göz göze gelirken dengesini sağlayamadı ve çöken buzla birlikte karanlık boşluğa balıklama düştü.

30

SESSİZ

Aja gitmişti. Yarık derindi ve duvarları karanlığa doğru daralıyordu. Ben Ragnar'ın yanına koşarken Kısrak hazırladığı yayıyla tepeye ve bulutlara bakıyordu. Sadece üç tane oku kalmıştı. "Ben bir şey göremiyorum," dedi.

"**Azrail,**" diye mırıldandı Ragnar, yattığı yerden. Göğsü hızla kalkıp iniyor, zor nefes alıyordu. Yarılmış karnından kalbinin her atışında kan saçılıyordu. Yere devrildiğinde Aja iki hamleyle işini çabucak bitirebilirdi. Oysa Ragnar'ın ölürken acı çekmesi için karnının alt kısmını bıçaklamıştı. Dirseklerime kadar kana bulanana dek ilk yaranın üzerine bastırdım fakat o kadar çok kan vardı ki ne yapacağımı bilemiyordum. Aja'nın yarattığı hasarı bir onarDeri aleti onaramazdı. Ragnar'ın bedenini bir arada tutmaya bile yetmezdi. Gözlerim yaşlarla yanıyordu. Zor görüyordum. Yaradan buhar yükseliyordu. Donmuş parmaklarım kanın sıcaklığıyla karıncalanıyordu. Ragnar yüzünde mahcup bir ifadeyle özürler sıralarken yüzü sararmıştı.

"Yamyamlar olabilir," dedi Kısrak, Aja'nın şaşkınlığıyla ilgili. "Kıpırdayabiliyor mu?"

"Hayır," dedim, zayıf bir sesle. Kısrak ona bakarken benden daha metin duruyordu.

"Burada kalamayız," dedi.

Ona aldırmadım. O kadar çok arkadaşımın ölümünü izlemiştim ki Ragnar'ı böyle bırakamazdım. Aja'yla savaşmaya onu ben sürüklemiştim. Eve dönmeye onu ben ikna etmiştim. Öylece terk edip gidemezdim. Ona bu kadarını borçluydum. Aptalca olsun ya da olmasın, yapacağım en son şey olsa bile onu savunacaktım. Onu iyileştirmenin bir yolunu bulacak, onu bir Sarı'ya götürecektim. Yamyamlar gelse bile. Hayatıma mal olsa bile onu bırakmayacaktım. Ancak bunları düşünmek gerçek olmasını sağlamıyordu. Bana sihirli güçler kazandırmıyordu. Ne plan yaparsam yapayım, dünya hepsini bozmaya hazır görünüyordu.

"**Azrail...**" diye tekrar konuşmayı denedi Ragnar.

"Gücünü koru, dostum. Seni buradan götürmemiz için bütün gücüne ihtiyacın olacak."

"**Hızlıydı. Çok hızlıydı.**"

"Artık gitti," dedim ama bundan emin olamazdım.

"**Hep iyi bir ölüm hayal ettim.**" Ölmekte olduğunu anımsayınca titredi. "**Bu iyi bir ölüm değil.**"

Sözleri göğsümden boğazıma bir hıçkırık çekti. "Yoluna girecek," dedim, boğuk bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Seni iyileştireceğiz. Mickey seni iyileştirecek. Seni Kuleler'e götüreceğiz. Yardım çağıracağız."

"Darrow..." dedi Kısrak.

Ragnar gözlerini kırpıştırdı ve görüşünü odaklamaya çalıştı. Elini gökyüzüne uzattı. "**Sefi...**"

"Hayır. Benim, Ragnar. Darrow," dedim.

"Darrow..." diye tekrarladı Kısrak, sertçe.

"Ne?" diye çıkıştım.

"**Sefi...**" diye işaret etti Ragnar. Gökyüzünü işaret eden parmağını izledim. Rüzgârın denizden taşıdığı bulutlar dışında hiçbir şey göremiyordum. Sadece Cassius'un boğazından gelen gurultuları, Kısrak'ın yayının gıcırtısını ve karda topallayarak bize doğru yürüyen Holiday'in ayak seslerini duyuyordum. Sonra üç tonluk, kanatlı avcı bulutların arasından belirirken Aja'nın neden afalladığını anladım. Bir aslanın vücudu. Bir kartalın kanatları, ön bacakları ve başı. Beyaz kuştüyleri. Kancalı ve siyah bir gaga. Yetişkin bir Kızıl büyüklüğünde bir kafa. Dev gibi griffonun kanatlarının altına gök

mavisi boyayla çığlık atan iblis yüzleri çizilmişti. Yaratık önümde karlı zemine inerken kanat açıklığının on metre kadar olduğunu gördüm. Yere konarken toprak sarsıldı. Gözleri açık maviydi ve siyah gagasına beyaz boyayla desenler ve semboller işlenmişti. Sırtında ince yapılı, ürkütücü görünüşlü biri oturuyordu ve elindeki beyaz boynuzu üfleyerek hüzünlü bir ses çıkardı.

Gökyüzündeki bulutların arasından başka boru sesleri karşılık verdi, hemen sonra dağ geçidine on iki griffon daha indi ve kimi üzerimizdeki kayalık duvarlara tutundu, kimi kara tünedi. Boynuzu üfleyen ilk griffon binicisi, baştan aşağı kirli beyaz kürklere bürünmüştü ve başında ensesine kadar sarkan tek bir mavi kuştüyü takılı kemik bir miğfer vardı. Binicilerin hiçbiri iki metreden kısa değildi.

Biri, sessiz liderlerinin yanına koşarken kendi lehçelerinde, "Güneş-doğan," diye seslendi. Konuşan kişi miğferini çıkarınca yara izleriyle ve pirsinglerle dolu, zalim bir yüz ortaya çıktı. Kadın tek dizinin üzerine çöktü ve bir saygı belirtisiyle eldivenli avcunu alnına götürdü. Mavi bir el izi yüzünü kaplıyordu. "Gökyüzündeki alevi gördük..." SapanOrağımı görünce sesi titredi.

Diğer biniciler saçlarımızı ve gözlerimizi görünce hemen miğferlerini çıkarıp griffonların sırtlarından indiler. Aralarında tek bir erkek bile yoktu. Kadınların yüzleri büyük, gök mavisi el izleriyle süslüydü ve her birinin ortasına küçük bir göz çizilmişti. Beyaz saçları uzun örgüler halinde sırtlarından dökülüyordu. Kısık gözkapaklarının arasından siyah gözleri parıldıyordu. Burunları, dudakları ve kulakları demir ve kemik pirsinglerle delinmişti. Sadece liderleri henüz miğferini çıkarmamış veya diz çökmemişti. Transa girmiş gibi bize doğru bir adım attı.

"Kardeşim," diye mırıldandı Ragnar. **"Kardeşim."**

"Sefi mi?" dedi Kısrak, Obsidiyen'in sol bacağından sarkan ödül kancasındaki siyah insan dillerine bakarak. Kadın eldiven takmamıştı ve ellerinin üzeri dövmelerle doluydu.

"Beni tanıyor musun?" diye hırıldadı Ragnar. Binici yaklaşırken Ragnar'ın dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. **"Tanıyor olmalısın."** Binici maskesinin altından iri iri açılmış gözlerle Ragnar'ın yara izlerini inceliyordu. **"Ben seni tanıyorum,"** diye devam etti Ragnar. **"Dünya kararsa, biz yaşlanıp gitsek bile tanırdım seni."**

Acıyla titredi. **"Buzlar erise ve rüzgâr sussa bile."** Kadın adım adım yaklaşıyordu. **"Buzun kırk dokuz adını sana ben öğretmiştim... Rüzgârın otuz dört nefesini."** Ragnar gülümsedi. **"Ama sen sadece otuz ikisini hatırlayabiliyordun."**

Kadın hiçbir tepki vermiyordu fakat diğer biniciler Ragnar'ın adını fısıldamaya başlamışlardı ve onun yanında olmamıza dayanarak, taşıdığım kavisli jilete de bakarak benim kim olabileceğimi tahmin ediyorlardı.

Ragnar son gücüyle devam etti: **"Beş Şafak'ı izlemek için seni omuzlarıma aldım. Kurdelelerinle saçlarımı örmene izin verdim. Fok derisinden yaptığın bebeklerle oynadım, yaşlı Gururluayak'a kartopları attık. Ben senin ağabeyinim. Ve Ağlayan Güneş'in insanları, halkımızdan birçoklarıyla birlikte beni de alıp Zincirli Topraklar'a götürürken sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"**

Yaralarına rağmen adamın her yanından güç akıyordu. Burası onun ülkesiydi. Onun yuvasıydı. Ve tıpkı benim bir pençeMatkabın tepesinde olduğumdaki gibi, burası da ondan sorulurdu. Sefi giderek yaklaşıyordu. Sonunda dizlerinin üzerine çökerek kemik miğferini çıkardı.

Sessiz Sefi, Alia Karserçesi'nin ünlü kızı son derece görkemliydi. Yüzü vahşi ve sertti. Bir karganınki gibi ince uzundu. Gözleri fazla küçük, birbirine fazla yakındı. İnce dudakları soğuktan morarmıştı ve sürekli düşüncelere dalmış gibi büzülmüştü. Başının sol tarafında beyaz saçları kazınmış, sağ tarafındaysa beline kadar inen bir örgü yapılmıştı. Kazınmış sol kısımda astral runlarla çevrelenmiş masmavi bir kanat dövmesi vardı. Ancak onu diğer Obsidiyenlerin arasında eşsiz kılan ve hayranlıklarını uyandıran, teninin pürüzsüz veya yarasız olmasıydı. Tek süsü, burnuna geçirilmiş tek bir demir çubuktu. Ve gözlerini kırpıştırarak Ragnar'ın yarasına bakarken, gözkapaklarının üzerine dövmeyle işlenmiş mavi gözler içimi görürcesine bana bakıyordu.

Bir elini ağabeyine uzatırken amacı ona dokunmak değil, ağzından ve burnundan yükselen buharı hissetmekti. Bu Ragnar için yeterli değildi. Kardeşinin elini tuttu ve zayıflayan kalp atışlarını hissetmesi için hırsla göğsüne bastırdı. Gözleri mutluluktan yaşarmıştı. Ve Sefi'nin yanaklarından mavi savaş boyasında iz

bırakarak süzülen yaşları gördüğünde sesi çatladı: **"Sana döneceğimi söylemiştim."**

Sefi'nin gözleri Aja'nın yarıkta bıraktığı izlere bakmak için Ragnar'ın yüzünden ayrıldı. Dilini şaklatınca dört Valkyrie kara ipler saplayarak Aja'yı aramak için karanlıkta aşağı indiler. Diğerleri ellerinde zarif kıvrımlı yaylarıyla savaş liderlerini korumak ve tepeleri gözlemek için geride kaldı. "Onu Kuleler'e götürmeliyiz," dedim, onların dilinde. "Şamanınıza."

Sefi bana bakmadı. **"Artık çok geç."** Ragnar'ın beyaz sakalının üzerinde kar toplanıyordu. **"Burada ölmeme izin verin. Buzun üzerinde. Vahşi gökyüzünün altında."**

"Hayır," diye mırıldandım. "Seni kurtarabiliriz."

Hayat çok uzak ve önemsiz görünüyordu. Kanı onu terk etmeyi sürdürüyordu fakat artık dostum üzgün değildi. Sefi bütün o hüznü dağıtmıştı.

"Ölmek o kadar da önemli değil," dedi bana ama sesi istediği kadar samimi çıkmamıştı. **"Kişi gerçekten yaşamışken, önemli değil."** Şimdi bile beni teselli etmeye çalışarak gülümsedi. Oysa yüzünde hayatının ve ölümün adaletsizliği okunuyordu. **"Bunu sana borçluyum. Fakat... henüz halledilmemiş çok iş var. Sefi."** Kurumuş, ağır bir dille yutkundu. **"Adamlarım seni buldu mu?"** Sefi ağabeyinin üzerine eğilmeye devam ederken başıyla onayladı. Rüzgâr, beyaz saçlarını uçuşturuyordu. Ragnar bana baktı. **"Darrow, sözlerin yeterli olacağını sandığını biliyorum,"** dedi Ragnar, Sefi'nin anlayamaması için Gösterişli lehçesiyle konuşarak. **"Ama olmayacak. Annem söz konusuyken."** Bana söylemediği şey buydu. Gemideyken o kadar sessiz olmasının, omuzlarındaki ağırlığın nedeni buydu. Buraya, eve dönerken annesini öldürmeye geliyordu. Ve şimdi bunu yapmam için bana izin veriyordu. Kısrak'a baktım. O da duymuştu ve onun yüzünde de aynı kalp kırıklığı vardı. Sadece ölmekte olan dostum için değil, aynı zamanda daha iyi bir hayat hayalim için. Ragnar acıyla titrediğinde, Sefi onun daha fazla acı çekmesini istemediği için çizmesinden bir bıçak çekti. Ragnar ona bakarak başını iki yana salladı ve bana dönerek başıyla işaret etti. Benim yapmamı istiyordu. Bu kâbustan uyanmak istercesine başımı

iki yana salladım. Sefi bana vahşi gözlerle bakarken ağabeyinin son isteğine karşı gelip gelmeyeceğimi görmek ister gibiydi.

"Dostlarımla öleceğim," dedi Ragnar.

Uyuşmuş bir halde jiletimi elime kaydırdım ve göğsünün üzerine tuttum. Ragnar'ın ıslak gözlerinde nihayet huzur vardı. Onun için yapabileceğim tek şey güçlü olmaktı.

"Eo'ya sevgilerini ileteceğim. Babalarının Vadi'sinde senin için bir yuva hazırlayacağım. Benimkinin hemen yanında. Öldüğünde orada bana katıl." Sırıttı. **"Ama ev yapmayı pek bilmem. Bu yüzden acele etme. Biz bekleriz."**

Vadi'ye hâlâ inanıyormuşum gibi başımla onayladım. Beni ve onu beklediğini hâlâ düşünüyormuşum gibi. "Halkın özgür olacak," dedim. "Hayatım üzerine sana söz veriyorum. Yakında görüşeceğiz." Gökyüzüne bakarak gülümsedi. Sefi bir savaşçı olarak ölebilmesi ve Valhalla'nın salonlarında hak ettiği yeri alabilmesi için hemen kendi baltasını Ragnar'ın eline tutuşturdu.

"Hayır, Sefi," dedi Ragnar. Baltayı bırakıp sol eliyle yerdeki karı avuçladı, sağ eliyle kardeşinin elini kavradı. **"Daha fazlası için yaşa."** Başıyla bana işaret etti.

Rüzgâr uğulduyordu.

Kar yağıyordu.

Ben metal silahımı kalbine sessizce sokarken, Ragnar gökyüzünü, Phobos'un parıldayan soğuk ışıkları izliyordu. Ölüm gece gibi çöktü ve Ragnar'ın ışığının ne zaman söndüğünü, kalbinin ne zaman durduğunu, gözlerinin ne zaman görmez olduğunu bilemedim. Ancak gittiğini biliyordum. Üzerime çöken soğukta bunu hissedebiliyordum. O yalnız, aç rüzgârın sesinde ve Sessiz Sefi'nin kara gözlerindeki sessizlikte...

Dostum, koruyucum, Ragnar Volarus bu dünyayı terk etmişti.

31

SOLGUN KRALİÇE

Acıdan uyuşmuştum. Ragnar'ın öldüğünü duyduğunda Sevro'nun vereceği tepkiden başka bir şey düşünemiyordum. Yeğenlerimin Dostane Dev'in saçlarına bir daha kurdele dolayamayacaklarını duyduklarında ne hissedeceklerinden başka. Ruhumun bir parçası kopup gitmişti ve bir daha geri dönmeyecekti. O benim koruyucumdu. Bana çok fazla güç veriyordu. Şimdi yanımda o olmaksızın bir Valkyrie'nin arkasına tutunmuş, bir griffonun sırtında kanla lekelenmiş karlı topraktan havalanıyordum. Koca kanatların gücüyle bulutların arasında süzülürken, Valkyrie Kuleleri'ni ilk kez görürken bile, hiçbir şey hissetmiyordum. Uyuşmuştum.

Kuleler dağ zirvelerinin arasındaki buzul düzlüklerinden öyle aniden yükseliyordu ki onları ancak elli yıllık tektonik müdahaleler ve bir güneş sistemi dolusu kaynakla bir Lovelock motorunun kontrollerinin başındaki manyak bir Altın yaratabilirdi. Muhtemelen sadece yapıp yapamayacağını görmek için. Onlarca taş kule, nefret dolu âşıklar gibi birbirine dolanmıştı. Üstlerine sis çökmüştü. Zirvelerine griffonlar yuva yapmış, daha alçak kısımlara da kargalar ve kartallar yerleşmişti. Yüksek bir taş duvarın üzerinden, zincirlerle asılı yedi iskelet sallanıyordu. Buzda kan ve hayvan pislikleri vardı. Burası, Altınları tehdit edebilmiş tek ırkın yuvasıydı ve sürgün edilmiş prensinin kanına bulanmış halde gelmiştik.

Sefi ve savaşçıları, Aja'nın düştüğü yarığı araştırmıştı ama ayak izlerinden başka bir şey bulamamışlardı. Ceset yoktu. Kan yoktu. Sefi'yi yakıp kavuran öfkeyi yatıştıracak hiçbir şey yoktu. Uzaktan gelen davulları duymasalar, sanırım ağabeyinin cesedinin başında daha saatlerce kalırdı. Ancak Yiyenler daha büyük bir güç toplamış halde, düşen tanrıları ele geçirmek için Valkyrie'lere meydan okumaya niyetliydiler.

Sefi elinde baltasıyla Cassius'un başında dikilirken yüzünde gazap vardı. Üzerinde zırhı olmadan gördüğü ilk Altınlardan biri oydu. Belki Kısrak'ın dışında. Ve bana kalırsa, ağabeyinin kanına bulanmış haldeyken onu oracıkta, karın ortasında öldürebilirdi. Ona izin vereceğimi biliyordum; Kısrak da öyle. Ancak kendine hâkim olarak savaşçılarına dilini şaklatmış, baltasını kılıfına sokmuş ve griffonlara binilmesini işaret etmişti. Cassius şimdi sağımdaki Valkyrie'nin eyerine bağlıydı. Ok şahdamarını ıskalamıştı fakat Sefi'nin baltasının öpücüğüne gerek kalmadan da ölüm onu alabilirdi.

Dönerek yükselen kulenin yüksekteki bir nişine indik. İndiğimizde griffonlarımızı düşman Obsidiyen klanlarından esir alınıp körleştirilmiş köleler karşıladılar. Korkaklıklarını simgeleyecek şekilde yüzleri sarıya boyanmıştı. Demir kapılar arkamızdan gürültüyle kapanarak rüzgârı dışarıda bıraktı. Ragnar'ı kayalık şehrin derinliklerine taşımak için biniciler daha griffonlar inmeden eyerlerinden atladılar.

Onlarca silahlı savaşçı griffon ahırlarına girerek Sefi'nin karşısına dikilirken bir kargaşa oldu. Çılgınca hareketlerle bizi işaret ediyorlardı. Aksanları Mickey'nin yüklemeleri ve Akademi'deki araştırmalarım sırasında öğrendiğim Nagaldan daha ağırdı ama yeni savaşçıların zincire vurulmamız gerektiğini söylediğini ve kâfirlikten bahsettiğini anlamıştım. Sefi'nin kadınları bağırarak karşılık veriyor, Ragnar'ın dostu olduğumuzu söylüyor ve heyecanla Altın sarısı saçlarımızı işaret ediyorlardı. Bize ve bir kısmının, et artıkları için birbiriyle kapışan köpekler gibi çekiştirerek uzaklaştırdığı Cassius'a nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Ok hâlâ Cassius'un boğazındaydı. Gözlerinin beyazı iyice belirginleşmişti. Obsidiyenler onu yerde sürüklerken dehşetle bana uzandı. Eli benimkini yakaladı, bir an tuttu ve sonra meşaleyle aydınlatılan koridorda yarım düzine dev tarafından taşınarak uzaklaştı. Diğerleri ellerinde devasa demir

silahlarla etrafımızda toplanırken kürklerinin kokusu yoğun ve mide bulandırıcıydı. Ancak alnında el biçiminde dövmesi olan yaşlı ve tıknaz bir kadın Sefi'yle konuşmak için aralarından geçerken sakinleştiler. Kadın, Sefi'nin annesinin savaş-şeflerinden biriydi. Geniş el hareketleriyle tavanı işaret ediyordu.

"Ne diyor?" diye sordu Holiday.

"Phobos hakkında konuşuyorlar. Çatışmanın ışıklarını görmüşler. Tanrıların savaştığını düşünmüşler. Bunlar bizim konuk değil, esir olmamız gerektiğini düşünüyor," dedi Kısrak. "Silahlarınızı almalarına izin verin."

"Canı cehenneme!" Holiday tüfeğiyle geri çekildi. Namluyu tutarak aşağı bastırdım ve jiletimi savaşçılara verdim. "Bu çok harika," diye mırıldandı Holiday. Tenimize veya saçlarımıza dokunmamaya çalışarak kollarımıza ve bacaklarımıza büyük demir prangalar taktıktan sonra Kule muhafızları bizi bir tünele, Sefi'nin Valkyrie'lerinden uzağa sürükledi. Ancak giderken Sefi'nin beyaz yüzünde tuhaf ve çelişkili bir ifadeyle arkamızdan baktığını gördüm.

Loş ışıklı onlarca merdivenden aşağı sürüklendikten sonra kayalıklara oyulmuş penceresiz, boğuk ve havası pis bir hücreye atıldık. Demir mangallarda fok yağı tütüyor, gözlerimizi yakıyordu. Yüksekçe bir taşa takılıp yere düştüm. Kalkmadan, zincirlerimi taşa vurdum. Kızgındım. Çaresizdim. Her şey çok hızlı oluyor, oradan oraya dönüyordum ve ne tarafın yukarısı olduğunu bilemiyordum fakat eylemlerimin, planlarımın nafileliğini anlayacak kadar uzun süre düşünebilmiştim. Kısrak ve Holiday beni ağır bir sessizlikle izliyordu. Büyük planımın daha birinci günündeydik ve Ragnar ölmüştü.

Kısrak yumuşak bir sesle, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sence?" diye sordum, öfkeyle. Karşılık vermedi; alınacak ve sadece yardım etmeye çalıştığı konusunda sızlanacak zayıf bir insan değildi. Kaybın acısını gayet iyi biliyordu. "Bir plan yapmamız gerek," dedim, mekanik bir tavırla, Ragnar'ı kafamdan atmaya çalışarak.

"Planımız Ragnar'dı," dedi Holiday. "Lanet olasıca planın tamamı oydu."

"Yine de kurtarabiliriz."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun peki?" diye sordu Holiday. "Artık silahlarımız yok. Ve bizi gördüklerine Pembeler gibi memnun olmuş görünmüyorlar. Muhtemelen bizi yiyecekler."

"Bunlar yamyam değil," dedi Kısrak.

"Bu konuda bacağın üzerine bahse girmek ister misin, küçük hanım?"

"Anahtar Alia," dedim. "Onu hâlâ ikna edebiliriz. Ragnar olmadan zor olacağı kesin fakat tek yolu bu. Ragnar'ın, halkına gerçeği açıklamaya çalışırken öldüğüne onu inandırmalıyız."

"Ragnar'ı duymadın mı? Sözlerin yeterli olmayacağını söyledi."

"Yine de olabilir."

"Darrow, biraz dur," dedi Kısrak.

"Biraz durayım mı? Yörüngede adamlarım ölüyor. Sevro savaşta ve ona bir ordu götürmemize güveniyor. Biraz durmak gibi lanet bir lüksümüz yok!"

"Darrow..." diye tekrar denedi Kısrak. Ben Aja'yı nasıl öldüreceğimiz, Oğullar'la yeniden nasıl birleşeceğimiz konusunda seçeneklerimizi sistemli bir şekilde gözden geçirmeye devam ediyordum. Bir elini koluma koydu. "Darrow. Dur." Duraksadım. Nerede kaldığımı kaçırmış, mantığın rahatlığından uzaklaşmıştım ve tamamen duygusallığa kapılmaya başlamıştım. Ragnar'ın kanı tırnaklarımın arasındaydı. İstediği tek şey halkına geri dönmek ve onları benimkilerle birlikte karanlıktan çıkarmaktı. Aja'ya karşı bir saldırıyla bu şansını elinden almıştım. Ağlamayacaktım. Buna zaman yoktu ama başımı ellerimin arasına almış halde oturuyordum. Kısrak omzuma dokundu.

"Sonunda gülümsüyordu," dedi, yumuşak bir sesle. "Nedenini biliyor musun? Çünkü yaptığı şeyin doğru olduğunu biliyordu. Sevgisi uğruna savaşıyordu. Sen dostlarınla yeni bir aile kurdun. Daima öyle yaptın. Seni tanımak Ragnar'ı daha iyi biri haline getirdi. Sen onun ölümüne neden olmadın; yaşamasını sağladın. Şimdi de kendin yaşamalısın." Yanıma oturdu. "İnsanların içindeki iyiliğe inanmak istediğini biliyorum. Ancak Ragnar'a ulaşmanın ne kadar uzun sürdüğünü bir düşün. Tactus'u veya beni kazanmanın. Bir günde ne yapabilirsin ki? Ya bir haftada? Burası... Burası bizim

dünyamız değil. Kurallarımız veya ahlak değerlerimiz umurlarında değil. Kaçmazsak burada öleceğiz."

"Alia'nın dinleyeceğine inanmıyorsun."

"Neden dinlesin ki? Obsidiyenler sadece güce değer verir. Bizimki nerede? Ragnar bile annesini öldürmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Dinlemeyeceğini biliyordu. Nagalda teslimiyet anlamına gelen kelimeyi biliyor musun? *Rjoga*. Boyun eğme? *Rjoga*. Kölelik? *Rjoga*. Başlarında Ragnar olmadan onları Toplum'un üzerine saldığında ne olacağını sanıyorsun? Alia Karserçesi acımasız bir tiran. Ve diğer savaş-şefleri de ondan daha iyi değil. Geleceğimizi tahmin etmiş bile olabilir. Altınların gözetim sistemlerini kırmayı başarmış olabiliriz ama Altınlar onun Ragnar'ın annesi olduğunu biliyor, dolayısıyla ona oğlunun gelebileceğini söylemiş olabilirler. Şu anda onlara rapor veriyor olabilir."

Babamı örnek aldığım çocukluk yıllarımda, erkekliğin kontrol sahibi olmakla aynı şey olduğunu düşünürdüm. Kendi kaderinin efendisi ve kumandanı olmak. Bir çocuk, erkekliğe ulaştığı anda özgürlüğünü kaybedeceğini nasıl bilebilir ki? Her şeyin önemli olacağını. Her şeyin baskı yaratacağını. Bütün dezavantajlar, görevler, sorumluluklar, kısıtlı süreler, başarısız planlar ve kaybedilen dostların kaçınılmaz bir şekilde, yavaşça bir kafes öreceğini. İnsanların şüphelerinden bıkmıştım. İnsanların daha önce olanlar yüzünden neyin mümkün olabileceğini bildiklerine inanmalarından bıkmıştım.

Holiday homurdandı. "Kaçmak o kadar da kolay olmayacak."

"Birinci adım," dedi Kısrak, prangalarından kurtulurken. Kilitleri açmak için küçük bir kemik parçasını kullanmıştı.

"Bunu da nereden öğrendin?" diye sordu Holiday.

"Enstitü'nün ilk okulum olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Kısrak. "Sıra sende." Bu kez benim prangalarıma uzandı. "Bana kalırsa, kapıyı açtıkları anda üzerlerine... Sorun ne?"

Ellerimi ondan uzaklaştırdım. "Ben gitmiyorum."

"Darrow..."

"Ragnar benim dostumdu. Ona halkına yardım edeceğime söz verdim. Şimdi kendimi kurtarmak için kaçmayacağım. Boşu boşuna ölmesine izin vermeyeceğim. Buradan tek çıkış yolumuz bu."

"Obsidiyenler..."

"Gerekliler," dedim. "Onlar olmadan Altın Lejyonlara karşı savaşamayız. Senin yardımınla bile olmaz."

"Pekâlâ," dedi Kısrak, daha fazla zorlamadan. "Peki, Alia'nın fikrini nasıl değiştirmeyi düşünüyorsun?"

"Sanırım bu konuda senin yardımına ihtiyacım olacak."

Saatler sonra bizi devler için yapılmış muazzam bir taht salonunun ortasına götürdüler. Duvarlar boyunca dizilmiş ve siyah dumanlar kusan fok yağı lambalarıyla aydınlatılmıştı. Demir kapılar arkamızdan sertçe kapandı ve hayatımda gördüğüm en iriyarı insanın oturduğu tahtın karşısında kalakaldık. Kadın insandan çok bir heykel gibi hareketsiz şekilde salonun karşı tarafından bizi izliyordu. Zincirlerimizle yürümekte zorlanarak yaklaştık. Pürüzsüz siyah taş zeminde ilerleyip Valkyrie Kraliçesi Alia Karserçesi'nin önüne geldik.

Kucağında, ölen oğlunun cesedi yatıyordu.

Alia bize öfkeyle baktı. Ragnar kadar iri yapılıydı fakat çok yaşlıydı; ilkel bir ormandaki en yaşlı ağaca benziyordu... toprağı emen, daha küçük ağaçları güneşten mahrum eden ve onların kuruyup sararark ölümünü izlerken dallarını daha yukarı, köklerini daha diplere salmaktan başka bir şey yapmayan bir ağaca. Rüzgâr yüzünü ölü deri ve nasırlarla sertleştirmişti. Uzun ve seyrek saçları kirli kar rengindeydi. Şimdiye kadar Oyulmuş en büyük griffonun iskeletinin göğüs kafesine tıkılmış kürklerden bir minderin üzerinde oturuyordu. Griffonun başı onun üzerinden sessizce bize haykırıyordu. On metre genişliğindeki kanatları taş duvara doğru açılmıştı. Kadının başında siyah camdan bir taç, ayaklarının dibinde de büyük bir demir aletle kilitlenmiş efsanevi savaş sandığı vardı. Boğum boğum elleri kanla kaplanmıştı.

Burası ilkel bir yerdi ve bir tahtın üzerinde oturan bir kraliçeye ne söyleyeceğimi bilsem bile, kucağında oğlunun cesediyle oturan ve bana taygadan az önce sürünerek çıkmış bir solucanmışım gibi bakan bir anneye ne söyleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Nutkumun tutulmuş olması pek de umurunda gibi görünmüyordu zaten. Onun dili yeterince keskindi.

"Topraklarımızda Boşluk'un binlerce yıldızına hükmeden tanrılara karşı büyük bir hakaret dolaşıyor." Sesi yaşlı bir timsahınki

gibi gürlüyordu ama kendi *dilini* değil, *bizimkini* konuşuyordu. GösterişlilerinyüksekLehçesi. Bu topraklarda sadece, çoğu tanrılarla iletişim kuran şamanlar olan birkaç kişinin, diğer bir deyişle casusların bildiği kutsal dil. Alia'nın bu dili akıcı şekilde konuşması Kısrak'ı şaşırtmıştı ama beni hiç şaşırtmadı. Alçakların, güçlülerin kudretini kullanarak nasıl yükseldiğini biliyordum ve bu sadece uzun zamandır şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Dünyalarda yardım alan tek köleler lanet olasıca Gamalar değildi.

"Kötü amaçları olan kötü kâhinler tarafından öngörülmüş bir hakaret. Bir yaz ve bir kış boyunca aramızda dolaştı. Benim halkımı, Ejderha Sırtı'ndaki, Kanlı Çadırlar'daki ve Uğuldayan Mağaralar'daki halkları zehirledi. Halkımıza küfredercesine söylediği yalanlarla onları zehirledi." Burnundaki kocaman siyah noktalarla tahtından bize doğru eğildi. Zifir gibi gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar vardı.

"Bir Lekeli oğlun döneceğini ve bizi buralardan götürecek bir adam... karanlıkta bir sabah yıldızı getireceğine dair yalanlar. Neler fısıldadıklarını öğrenmek, sözlerinin tanrılardan gelip gelmediğini anlamak için bu kâfirleri araştırdım. Hiç de öyle değildi. Sözler kötülükten geliyordu. Bu yüzden ben de kâfirleri avladım. Kendi ellerimle kemiklerini kırdım. Derilerini yüzüp leşlerini buzların yaratıkları tarafından yenmeleri için kulelerin kayalıklarına bıraktım." Demek dışarıda zincirlere asılı halde duran yedi iskelet onlardı. Ragnar'ın dostları.

"Bunu halkım için yaptım çünkü halkımı seviyorum. Zira kendi karnımdan çıkan çocuklarım az ama kalbimden doğanlar bir sürü. Bu küfrün bir yalan olduğunu biliyordum. Kendi kanımdan olan Ragnar asla dönmeyecekti. Dönmesi, bana, halkına, bizi Asgard'dan izleyen Tanrılara ettiği yeminleri bozması anlamına gelirdi."

Ölmüş oğluna baktı.

"Ve sonra bu kâbusa uyandım." Gözlerini kapadı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Siz kim oluyorsunuz da bana kulemde doğmuş en iyi adamın cesedini getiriyorsunuz?"

"Adım Lykos'lu Darrow," dedim. "Bu Virginia au Augustus ve bu da Holiday ti Nakamura." Alia, Holiday'e aldırmadan doğrudan Kısrak'a döndü. Yaklaşık iki metrelik boyuyla bile bu devasa

salonda bir çocuk gibi görünüyordu. "İsyan adına Ragnar'la birlikte diplomatik bir görev için geldik."

"İsyan." Yabancı kelimeden hoşlanmamıştı. "Ya sen oğlumun nesisin?" Saçlarıma bakarken gözlerinde bir ölümlünün gözlerinde bir tanrıya bakarken olacağından daha fazla küçümseme vardı. Burada daha derin bir şeyler dönüyordu. "Ragnar'ın efendisi misin?"

"Kardeşiyim," diye düzelttim.

"Kardeşi mi?" Bu fikirle adeta alay ediyordu.

"Onu bir Altın'dan aldığımda, oğlun bana hizmet yemini etti. O bana Lekelerini sundu ve ben de ona özgürlüğünü. O zamandan beri de kardeşimdi."

"O..." Kadının sesi çatladı. "Özgür mü öldü?"

Bunu söylerken ses tonu daha derin bir anlayışa işaret ediyordu. Kısrak bunu kaçırmadı. "Evet. Onun adamları, dışarıdaki duvarlara astıkların, sana size hükmeden, diğer çocuklarını aldıkları gibi Ragnar'ı senden alan Altınlara karşı bir isyana liderlik ettiğimi söyleyecekti. Ve bütün halkınla birlikte sana Ragnar'ın komutanlarının en büyüğü olduğunu da söyleyecekti. O iyi bir adamdı. O..."

"Oğlumu tanıyorum," diye araya girdi. "Daha çocukken onunla birlikte buzun arasında yüzdüm. Ona karın, fırtınaların isimlerini öğrettim ve dünyanın omurgasını göstermek için griffonumun sırtına aldım. Saçlarıma sıkı sıkı tutundu ve gökyüzündeki bulutlara yükselirken mutluluk şarkıları söyledi. Oğlum korkusuzdu." O günü Ragnar'ın hatırladığından çok farklı hatırlıyordu. "Oğlumu tanıyorum. Ve onun ruhunu bana anlatması için bir yabancıya ihtiyacım yok."

"O halde kendine sormalısın, Kraliçe, onu buraya döndüren ne olabilir?" dedi Kısrak. "Buraya gelerek sana ve halkına ettiği yemini bozduğunu biliyorsa, neden buraya adamlarını gönderdi?"

Alia o aç gözleriyle Kısrak'ı incelerken konuşmadı.

"Kardeşmiş." Tekrar bana dönerek o kelimeyle yine alay etti. "Acaba kendi kardeşlerini de oğlumu kullandığın gibi kullanır mıydın? Onu buraya getirdin. Sanki buz devlerinin kilidini açacak anahtarmış gibi." Salona bakınınca on beş insan boyu tepemizde yükselen taştaki oymaları gördüm. Daha önce hiç Obsidiyen bir zanaatkâr görmemiştim. Bize sadece savaşçılarını gönderiyorlardı.

"Sanki bir annenin sevgisini o kadına karşı kullanabilirmişsin gibi. Erkekler böyledir. Hırsının kokusunu alabiliyorum. Planlarının. Ben Boşluk'u bilmiyorum, ah, ölümlü savaş-şefi, ne var ki buzu tanırım. Erkeklerin kalbinde sürünen yılanları bilirim.

"Kâfirleri kendim sorguladım. Senin ne olduğunu biliyorum. Bizden daha düşük bir yaratıktan geldiğini biliyorum. Bir Kızıl'dan. Kızılları gördüm. Çocuk gibiler. Dünyanın iliklerinde yaşayan cüceler. Sen bir Aesir'in, bir Güneş-doğan'ın vücudunu çaldın. Zincirleri kırdığını söylüyorsun fakat onları yaratıyorsun. Bizi kendine bağlamak istiyorsun. Kendini yüceltmek için bizim gücümüzü kullanmak istiyorsun. Her erkek gibi."

Ölmüş arkadaşımın cesedinin üzerinden bana doğru eğildi ve bu kadının neye saygı duyduğunu, Ragnar'ın neden onu öldürmek ve tahtını ele geçirmek zorunda kalacağına inandığını, Kısrak'ın neden kaçmak istediğini anladım. Güç. Ve benimkinin nerede olduğunu merak ediyordu.

"Onunla ilgili çok şey biliyorsun," dedi Kısrak. "Ancak benimle ilgili hiçbir şey bilmeden beni yine de aşağılıyorsun."

Alia kaşlarını çattı. Kısrak'ın kim olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığı açıktı ve eğer Kısrak gerçekten bir Altın'sa, onu kızdırmak istemeyeceği de anlaşılıyordu. Özgüveni sadece bir an sarsıldı. "Sana karşı bir iddiada bulunmadım, Güneş-doğan."

"Bulundun. Onun, halkın için kötü niyetleri olduğunu söylerken, benim de onunla işbirliği yaptığımı ima etmiş oldun. Onun yoldaşı olarak benim de kötü niyetle burada bulunduğumu söyledin."

"O halde niyetin ne? Bu yaratığa neden eşlik ediyorsun?"

"Peşinden gitmeye değer olup olmadığını görmek için," dedi Kısrak.

"Değer mi peki?"

"Henüz bilmiyorum. Bildiğim şu ki milyonlarca insan onu izleyecek. O sayıyı biliyor musun ki? Kavrayabiliyor musun, Alia?"

"Sayıyı biliyorum."

"Bana niyetimi sordun," dedi Kısrak. "Açıkça söyleyeyim: Ben de senin gibi bir savaş-şefi ve kraliçeyim. Hâkimiyetim kavrayabileceğinden çok daha büyük. Boşluk'ta hayatında görmediğin kadar çok adamı taşıyabilecek metal gemilerim var. En yüksek dağları ikiye

bölebilecek gemiler. Ve buraya sana bir tanrı olmadığımı söylemeye geldim. Asgard'daki o adamlar ve kadınlar tanrı değiller. Hepsi etten, kemikten ve kandan. Senin gibi. Benim gibi."

Alia dev gibi oğlunu kollarında kolayca taşıyarak yavaşça yerinden kalktı ve onu bir taş sunağa götürüp yatırdı. Küçük bir kupadan bir beze yağ dökerek bezi Ragnar'ın yüzüne örttü. Sonra bezi öptü ve oğluna baktı.

Kısrak devam etti: "Bu topraklarda tohum tutmuyor. Burada rüzgâr, buz ve çıplak kayalar hüküm sürüyor. Ama siz hayatta kalıyorsunuz. Tepelerde yamyamlar dolaşıyor. Düşman klanlar toprağınızı istiyor. Ama siz hayatta kalıyorsunuz. Oğullarınızı, kızlarınızı 'tanrılarınıza' satıyorsunuz ve hayatta kalıyorsunuz. Söylesene, Alia, neden? Uğrunda yaşadığın tek şey hizmet etmekken neden yaşıyorsun? Ailenin çürüyüp gitmesini izlemek için mi? Ben kendi ailemin yok oluşunu izledim. Her biri benden tek tek çalındı. Dünyam parçalandı. Seninki de parçalanıyor. Ama Ragnar'ın istediği gibi bu savaşta bana ve Darrow'a katılırsan... yeni bir hayat yaratabiliriz."

Alia sıkkın bir tavırla yine bize döndü. Yaklaşırken adımları yavaş ve ölçülüydü. "Hangisinden daha çok korkarsın, Virginia au Augustus? Bir tanrıdan mı? Yoksa tanrı gücüne sahip bir ölümlüden mi?" Soru aralarında asılı kaldı ve sözlerin kapatamayacağı bir uçurum açtı. "Bir tanrı ölümsüzdür, dolayısıyla hiçbir şeyden korkmaz. Ama ölümlü insanlar..." Kirli dişlerinin ardında dilini şaklattı. "Karanlığın çökmesinden nasıl da korkarlar. Işıkta kalmak için nasıl da dehşetle savaşırlar."

Yozlaşmış sesi kanımı dondurdu.

Biliyordu.

Kısrak ve ben bu korkunç gerçeği aynı anda anladık. Alia, tanrıların ölümlü olduğunu biliyordu. Benliğimin derinliklerinden yeni bir korku balonu yükseldi. Aptalın tekiydim. Bunca yolu gözlerinin önündeki peçeyi kaldırmak için gelmiştik ama o zaten gerçeği biliyordu. Her nasılsa. Bir şekilde. O bir kraliçe olduğu için Altınlar ona bizzat mı gelmişti? Kendi mi keşfetmişti? Ragnar'ı satmadan önce miydi, sonra mıydı? Fark etmezdi. Kendini çoktan bu düzene teslim etmişti. Yalana.

Alia'nın daha biz salona girmeden önce hakkımızda kararını verdiğini bilmeme rağmen umutsuzca, "Bir yol daha var," dedim. "Ragnar onu gördü. Halkınızın bu buz diyarını terk edebileceği bir düzen gördü. Kendi yazgılarını yaratabilecekleri bir düzen. Bana katılırsan bu düzen mümkün olur. Tıpkı atalarınız gibi yıldızların arasında dolaşma, görünmeden yürüme, botlarla bulutların arasında uçma gücünü kazanmana yardım ederim. İstediğiniz yerde yaşayabilirsiniz. Rüzgârın ten kadar ılık, toprağın beyaz yerine yeşil olduğu bir yerde. Tek yapmanız gereken, oğlun gibi benimle birlikte savaşmak."

"Hayır, küçük adam. Gökyüzüyle savaşamazsın. Nehirle, denizle ya da dağlarla savaşamazsın. Tanrılarla da savaşamazsın," dedi Alia. "Bu yüzden görevimi yapıp halkımı koruyacağım ve sizi zincire vurulmuş halde Asgard'a göndereceğim. Yazgınıza Tanrılar karar verecek. Halkım yaşamaya devam edecek. Sefi tahtımın vârisi olacak. Ve oğlumu doğduğu buzların içine gömeceğim."

32

ISSIZLIK

Uçarak Kuleler'den uzaklaşırken gökyüzü ölü tırnak altındaki kan rengiydi. Bu kez zincire vurulmuş, leş kokulu kürk eyerlerin arkasına bagaj gibi yüzükoyun bağlanmıştık. Alt troposferin rüzgârı gözlerimi sulandırıyordu. Griffon kanatlarını çırpıyor, kaslı omuzları dalgalanarak havayı yarıyordu. Yan yatarak dönerken binicilerin Phobos'un hafif ışığına bakmak için maskeli yüzlerini gökyüzüne kaldırdığını gördüm. Yukarıdaki gemiler savaşırken kararan gökyüzü sarı ve beyaz ışık patlamalarıyla parıldıyordu. Sessizce Sevro'nun, Victra'nın ve Uluyanların güvenliği için dua ettim.

Kısrak'ın tahmin ettiği gibi, Alia'yla konuşmak işe yaramamıştı ve şimdi halkının geleceğini garantiye almak için bizi tanrılara hediye olarak Asgard'a gönderiyordu. Sefi'ye böyle söylemişti ve sessiz kızı zincirlerimi almış, Alia'nın özel muhafızlarının da yardımıyla beni, Kısrak'ı ve Holiday'i Valkyrie'lerinin beklediği hangara sürüklemişti.

Şimdi saatler sonra gazap dolu, genç tanrıların yarattığı bir bölgenin üzerinden geçiyorduk. Trajik ve zalim Antarktika, hâkimiyetlerinin ikinci asır dönümünde Altınlara karşı gelmeye cesaret eden Obsidiyenler için bir ceza ve sınav alanı olarak tasarlanmıştı. Öylesine vahşi bir yerdi ki Kalite Kontrol Kurulu'nun kotalarına uygun olarak Obsidiyenlerin sadece yüzde altmışından azı yetişkinliğe ulaşıyordu.

Bu umutsuz yaşam kavgası onları kültürel ve toplumsal ilerlemeden alıkoyuyor, ilk Karanlık Çağlardaki göçebe kabileler gibi yaşıyorlardı. Çiftçiler kültür yaratırdı. Göçebeler savaşırdı.

Çıplak bölgede belli belirsiz yaşam belirtileri vardı. Yabanöküzü sürüleri. Dağ tepelerinde kamp ateşlerinin ışıltısı, kayalıklara oyulmuş Obsidiyen şehirlerinin büyük kapılarının çatlaklarından görünüyordu; bu arada bölge halkı uzun, karanlık kışın arifesinde surların arkasına sığınmak için malzeme topluyordu. Saatlerce uçtuk. Bedenim bitkin düştüğü için bir uykuya dalıp bir uyanıyordum. O düşen geminin karnındaki sıcak kuytuda Ragnar'la makarna yediğimizden beri gözümü kırpmamıştım. Bu kadar çok şey bu kadar kısa sürede nasıl değişmişti?

Bir borunun sesiyle uyandım. *Ragnar öldü.* Zihnimden geçen ilk düşünce buydu.

Kederle uyanmaya yabancı değildim.

Sefi'nin binicileri aralarındaki mesafeleri kapayıp daha sıkı bir düzende uçarken bir boru sesi daha yankılandı. Kül grisi bulutların arasında yükseldik. Sefi önümde dizginlerin üzerine eğilmiş, griffonunu engin bir karanlığa doğru sürüyordu. Bulutlardan sıyrıldığımız anda alacakaranlıkta asılı duran Asgard'ı gördük. Tanrılar tarafından yerden sökülmüş ve Boşluk ile aşağıdaki buz dünyası arasında asılı duran kapkara bir dağdı. Aesir'in Tahtı. Olimpos duyulara hitap eden parlak bir kutlamayken, burası fethedilmiş bir ırka karşı kasvetli bir tehditti.

Aşağıdaki dağlardan, Asgard'a doğru desteksiz ve tehlikeli görünen taş merdivenler uzanıyordu. Lekelerin Yolu. Tanrıların gözüne girmek, Uluana Ölüm'ün hizmetçisi olarak kabilelerine onur ve ganimet kazandırmak isteyen bütün genç Obsidiyenlerin geçmesi gereken yol. Aşağıdaki Düşmüşler Vadisi cesetlerle doluydu. Leşlerin asla çürümediği ve sadece çalışkan kargaların düzgün iskeletler yaratabildiği bir diyarda donmuş erkek ve kadınlar. Yalnız bir yürüyüştü ve Obsidiyenler dağa yaklaşacaksa bizim de bu yolu aşmamız gerekiyordu.

Bir Obsidiyen'i ancak böyle korkutabiliyorlardı. Şimdi Sefi'de bu korkuyu hissediyordum. Bu yolu daha önce hiç yürümemişti. Hiçbir Lekeli, Kuleler'in halkı veya diğer kabileler arasında kala-

mazdı. Hepsi hizmet için Altınlar tarafından seçilirdi. Annesi onun sınavlara girmesine asla izin vermemişti çünkü tek kızının, vâris olarak geride kalmasına ihtiyacı vardı.

Olimpos'un aksine, Asgard savunma önlemleriyle sarılıydı. İki kilometre mesafeden griffonların kulak zarlarını patlatacak elektronik yüksek frekans vericiler. Deri ve organlardaki suyu kaynatarak bütün canlı yaratıkların moleküler yapısını kavuran yüksek enerjili akımKalkanı. Bu, Obsidiyenlerin gözünde kara büyüydü. Oysa Cıva ve bilgisayar korsanları sayesinde bugün alıcılar çalışmıyordu ve hareketlerimizi izleyen kamera ve robotlar bizi görmüyor, onun yerine üç yıl önce kaydedilmiş görüntüleri gösteriyorlardı; tıpkı uydularda yaptığımız gibi. Tanrıların huzuruna çıkmanın tek yolu vardı, o da Lekeler Yolu'ndan yürüyüp Gölgeağzı Tapınağı'ndan geçmekti.

Asgard'ın altında Lekeler Yolu'nun gezegen yüzeyine bağlandığı dağın zirvesine iniş yaptık. Merdivenlerin tepesinde kapkara bir tapınak sahiplenici bir kocakarı gibi yükseliyordu. Dış cephesi zamanla hırpalanmıştı. Duvarları rüzgârla aşınmıştı.

Eyerden çekildim ve buzların üzerine düştüm. Bacaklarım uzun yolculuk yüzünden uyuşmuştu. Valkyrie savaşçılar Kısrak'ın yardımıyla kalkmamı beklediler. "Sanırım zamanı geldi," dedi. Başımla onayladım ve Valkyrie savaşçıların bizi Sefi'nin arkasından siyah tapınağa doğru gütmesine izin verdim. Rüzgâr, tapınağın siyah kayalıkların altına hapsedilmiş ön cephesinden özgürlük için umutsuzca açılmış gözlerle haykıran üç yüz otuz üç taş yüzün ağzından içeri esiyordu. Siyah kemerin altından geçtik. Kar zeminde savruluyordu.

"Sefi," dedim. Kadın bana bakmak için yavaşça döndü. Ağabeyinin kanını henüz saçlarından temizlememişti. "Seninle konuşabilir miyim? Yalnız?" Valkyrie'ler sessiz liderlerinin başıyla onaylamasını bekledikten sonra Kısrak ile Holiday'i geri çektiler. Sefi tapınağa doğru yürüdü. Zincirlerimin el verdiğince hızlı bir şekilde onu takip edip gökyüzünün altındaki açık bir avluya girdim. Soğuktan titriyordum. Sefi tuhaf mor ışıkta beni izleyerek konuşmamı sabırla bekledi. Benim onu merak ettiğim kadar onun da beni merak ettiğini ilk kez düşünebildim. Ve bu bana güven verdi. O küçük kara gözler merakla bakıyordu. Bütün çatlakları görüyorlardı. İnsanlardaki, zırhlardaki ve yalanlardaki. Kısrak, Alia konusunda haklı çıkmıştı.

Alia bizi asla dinlemeyecekti. Benim de taht salonuna girmeden önce şüphelerim vardı ama yine de elimden geleni yapmak zorunda hissetmiştim. Ve Kraliçe bizi dinlemiş olsaydı bile, Kısrak bizim savaşımızda Obsidiyenlere liderlik etmesi için Alia Karserçesi'ne asla güvenmezdi. Bir müttefik kazanırken diğerini kaybetmiş olurdum. Oysa Sefi... Sefi son umudumdu.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordum. "Hiç merak ettin mi? Klanınızın Tanrılara verdiği insanlar? Size söylediklerine inandığını sanmıyorum. Savaşçı olarak gökyüzüne yükseldiklerine? Ölümsüzlerin hizmetine girdiklerinde benzeri görülmemiş servetlere kavuştuklarına?"

Cevap vermesini bekledim ama elbette ki vermedi. Onu burada ikna edemezsem işimiz biterdi. Ancak Kısrak da benim gibi onunla bir şansımız olduğuna inanıyordu. En azından Alia'yla olduğundan daha fazla.

"Tanrılara inansaydın, Ragnar yükseldiğinde sessizlik yemini etmezdin. Diğerleri sevindi ama sen ağladın. Çünkü biliyordun... değil mi?" Kadına yaklaştım. Benim boyumdaydı. Victra'dan daha kaslıydı. Yüzü neredeyse saçlarıyla aynı renkteydi. "Karanlık gerçeği kalbinde hissediyorsun. Buzdan ayrılanların hepsinin köle olduğunu."

Kaşları çatıldı. Hızımı kaybetmemeye çalıştım.

"Ağabeyin bir Lekeli'ydi; Kuleler'in Oğlu. Bir devdi. Ve tanrılara hizmet etmek için yükseldi fakat yetenekli bir köpek gibi muamele gördü. Onu çukurlarda dövüştürdüler, Sefi. Hayatı üzerine bahislere girdiler. Ağabeyin, sana buzun ve rüzgârın isimlerini öğreten, kendi kuşağında Kuleler'in en muhteşem adamı olan Ragnar, başka bir adamın malı oldu."

Sefi siyah-mor alacakaranlıkta yıldızların titreştiği gökyüzüne baktı. Acaba kaç gece gökyüzüne bakıp ağabeyine ne olduğunu merak etmişti? Geceleri uyuyabilmek için kendine ne yalanlar söylemişti? Şimdi onun yaşadığı dehşetleri bilirken, yıldızlara baktığı bütün o geceleri daha da kötüleştiriyor olmalıydı.

"Onu satan annendi," dedim, fırsatı değerlendirerek. "Ablalarını, ağabeylerini ve babanı o sattı. Buradan giden herkes köle oldu. Tıpkı benim halkım gibi. Ağabeyinin gönderdiği kâhinlerin neler söylediğini biliyorsun. Ben de bir köleydim fakat efendilerime

karşı geldim. Ağabeyin de benimle birlikte karşı geldi. Ragnar sizi bizimle birlikte götürmek için buraya döndü; halkınızı kölelikten kurtarmak için. Ve bu uğurda öldü. Sizin için. Ona son sözlerine inanacak kadar güveniyor musun? Onu yeterince seviyor musun?"

Tekrar bana dönerken gözlerinin beyazı uzun süredir bastırılmış bir öfkeyle kızarmıştı. Annesinin ikiyüzlülüğünü yıllardır biliyormuş gibi. Yirmi beş yıldır ondan neler duyduğunu merak ediyordum. Acaba annesi ona gerçeği hiç açıklamış mıydı? Sefi kraliçe olacaktı. Belki de geçiş öyle oluyordu. Durumlarıyla ilgili gerçeği birbirlerine aktarıyorlar mıydı? Belki de Sefi, Alia'yla konuşmamızı bile dinlemişti. Bana bakışlarındaki bir şey buna inanmama neden oldu.

"Sefi, beni Altınlara verirsen hâkimiyetleri sürecek ve ağabeyin bir hiç uğruna kendini feda etmiş olacak. Eğer bu düzen hoşuna gidiyorsa, bir şey yapma. Ancak eğer yozlaşmış, adaletsiz olduğuna inanıyorsan, riske gir. Annenin gizlediği gerçekleri sana göstermeme izin ver. Tanrılarınızın gerçekte ne kadar ölümlü olduğunu sana göstereyim. Ağabeyini onurlandırmana yardımcı olayım."

Yerde uçuşan karlara düşünceli düşünceli baktı. Sonra ölçülü bir hareketle başıyla onayladı ve binici pelerininin altından demir bir anahtar çıkararak bana yaklaştı.

Bulutların arasından gökyüzüne doğru döne döne yükselen Lekeler Yolu buz gibi ve rüzgârlıydı. Ama sadece merdivendi. Valkyrie'lerin kılığına girerek –maviye boyanmış kemikten binici maskeleri, binici pelerinleri ve ayaklarıma fazla büyük gelen çizmeler– zincirsiz bir şekilde basamakları tırmandık. Hepsini bize tapınağın dibinde griffonlara bekçilik etmek için geride kalan üç kadın ödünç vermişti. Sefi bize önderlik ederken diğer sekiz Valkyrie arkamızdan geliyordu. Zirveye ulaştığımızda ve Altınların havada asılı duran dağın tepesine diktiği siyah cam binayı gördüğümüzde yorgunluktan bacaklarım titriyordu. Toplamda sekiz kule vardı ve her biri bir tanrıya aitti. Koyu renk camdan bir piramit olan ana binayı tekerlek telleri gibi sarıyor, bozuk karlı zeminin yirmi metre üzerinde ince köprülerle birbirlerine bağlanıyorlardı. Altınların yapısıyla aramızda çığlık atan dev bir yüz biçiminde ve Mars Kalesi büyüklüğünde ikinci bir tapınak vardı. Tapınağın önünde küçük, kare şeklinde bir park

alanı ve ortasında da boğum boğum, siyah bir ağaç vardı. Dallarından alevler yükseliyordu. Alevlerin arasında ateşten etkilenmeyen beyaz çiçekler görünüyordu. Valkyrie'ler sihirden korkarak kendi aralarında fısıldaştılar.

Sefi ağaçtaki çiçeklerden birini dikkatle çekip aldı. Alevler deri eldivenlerinin kenarlarını yaktı fakat Sefi gözyaşı biçiminde küçük beyaz bir çiçeği koparabilmişti. Dokunduğunda çiçek önce genişleyerek kararıp kan rengine büründü, sonra kuruyup küle dönüştü. Hiç böyle bir şey görmemiştim ama gösteri umurumda da değildi. Hava bunun için fazla soğuktu. Önümüzde kan kırmızısı bir ayak izi belirdi. Sefi ve Valkyrie savaşçıları kollarını uzatıp kötü ruhlara karşı parmaklarını çaprazlayarak ölü gibi hareketsiz kaldılar.

"Sadece taşın içine gizlenmiş kan," dedi Kısrak. "Gerçek değil."

Valkyrie savaşçılar yine de yerde belirerek bizi tanrının ağzına götüren ayak izlerinden fazlasıyla etkilenmişlerdi. Korkuyla birbirlerine baktılar. Tapınağın girişindeki merdivenlere ulaştığımızda Sefi bile dizlerinin üzerine çöktü. Biz de onu taklit ederek burunlarımızı taşa yapıştırırken canavarın boğazı açıldı ve yaşlı bir adam dışarı çıktı. Sakalı beyazdı. Gözleri menekşe rengiydi ve yaşla çapaklanmıştı.

"Siz delirmişsiniz!" diye bağırdı. "Kışın arifesinde merdivenleri çıkacak kadar delisiniz!" Basamakları inerken her adımında asasını yere vuruyordu. Sesi zor çıkıyordu. "Geriye sadece kemik ve donmuş kan kalmalıdır. Buraya Lekeli sınavı istemeye mi geldiniz?"

"Hayır," diye gürledim, en iyi Nagalımla konuşarak. Şimdi Lekeli sınavına girmenin bize bir yararı olmazdı. Tanrıları sadece yüz dövmelerini alacağımız zaman görebilirdik. Ve Lekeli sınavına girmek, Ragnar'ın bile hazır olduğumu düşünmediği bir şeydi. Tanrıları karşıma getirmenin sadece bir yolu vardı: Yem atmak.

"Hayır mı?" dedi Mor, şaşırarak.

"Buraya tanrılarla konuşmaya geldik."

Valkyrie savaşçılardan biri bizi her an ele verebilirdi. Tek kelimeleri yeterdi. Omuzlarım tamamen gerildi. Aklımı başımda tutan tek şey, Kısrak'ın bu lanet olasıca dağın tepesinde yanımda tek dizi üzerinde durduğunu görmekti. Bu aklımı kaçırmadığım anlamına geliyordu. En azından öyle olmasını umuyordum.

"Yani *delisiniz*!" dedi Mor, bizden sıkılarak. "Tanrılar gelir ve gider. Boşluğa, aşağıdaki denize. Ama ölümlülerle konuşmazlar. Onlar gibi varlıklar için zaman nedir ki? Onların sevgisine sadece Lekeliler layıktır. Görünüşlerinin ateşine sadece Lekeliler dayanabilir. Sadece buzun ve en karanlık gecenin çocukları."

Bu gerçekten can sıkmaya başlamıştı.

"Boşluk'tan demirden ve yıldızdan bir gemi düştü," dedim. "Alevli bir kuyruğu vardı. Ve Valkyrie Kuleleri'nin yakınlarındaki tepelerin arasına çarptı. Gökyüzünü kan kırmızısına boyadı."

"Gemi mi?" diye sordu Mor, olması gerektiği gibi meraklanarak.

"Demir ve yıldızdan," dedim.

"İmgelem olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Mor, akıllıca davranarak.

"Demire kendi ellerimizle dokunduk."

Mor sessizdi; o manyakça bakan gözlerinin ardında zihninden hızla hesaplar yaptığı belliydi. İletişim sistemlerinin çöktüğünü bildiğine bahse girebilirdim. Yani efendileri düşen bir gemiyi duymak isteyeceklerdi. Cıva tüm sistemi kapatmadan önce gördüğü son şey benim konuşmam olabilirdi. Şimdi bu aşağılık Mor, barbar budalalara rahip rolü oynamak için bu çöplüğe sürülmüş bu hevesli aktör, efendilerinin bilmediği bir şeyi biliyordu. Önemli bir ganimet yakalamıştı ve bunu anladığında gözleri iştahla kısıldı. Şimdi inisiyatifi ele alıp efendilerinin gözüne girme fırsatını yakalamıştı.

Açgözlülüğün insanları her seferinde aptallaştırması ne kadar da üzücüydü.

"Kanıtınız var mı?" diye sordu, hevesle. "Herkes tanrıların bir gemisinin düştüğünü gördüğünü söyleyebilir." Uydurduğum yalandan korkan ama rahipleri küçümseyen Sefi, tereddütlü bir tavırla çantasından jiletimi çıkardı. Fok derisine sarılmıştı. Kırbaç biçimindeki silahı yere bıraktı. Mor memnun bir tavırla gülümsedi. Cebinden bir bez çıkararak onu yerden almaya kalkıştı fakat Sefi onu hemen bohçasıyla birlikte geri çekti.

"Bu tanrılar için," diye hırladım. "Enikleri için değil."

33

TANRILAR VE İNSANLAR

Rahip bizi tapınağın ağzından içeri aldı ve dağın içine oyulmuş siyah taştan bir bekleme salonunda dizlerimizin üzerinde bekledik. Taş ağız arkamızdan gürültüyle kapandı. Salonun ortasında alevler dans ediyor, ateşten bir sütun halinde oniks tavana yükseliyordu.

Rahip yardımcıları siyah çuval bezinden cüppelerinin kukuletalarını başlarına çekmiş halde devasa tapınakta dolaşıyor, kısık sesle ilahiler söylüyorlardı.

"Buzun Çocukları," diye fısıldadı ilahi bir ses, nihayet karanlığın içinden yankılanarak. İblisMiğferlerimizdeki gibi, bir düzine sesi bir araya getiren bir ses değiştirici kullanıyordu. Görünmez Altın kadın aksan kullanma zahmetine bile girmiyordu. Dillerini benim kadar akıcı konuşuyordu fakat konuştuğu insanları küçümsüyordu. "Haber getirmişsiniz."

"Getirdim, Güneş-doğan."

"Bize gördüğünüz gemiyi anlatın," dedi başka bir ses; bu ses bir erkeğe aitti. Daha az kibirli, daha şakacı. "Yüzüme bakabilirsin, küçük çocuğum." Doğrulmadan bakışlarımızı çekingen bir tavırla yerden kaldırdığımızda, hayaletPelerinlerini kapayan, zırhlı iki Altın gördük. Karanlık odada bize yakın duruyorlardı. Tapınak alevleri metalik tanrı yüzlerinin üzerinde dans ediyordu. Adam pelerin

giymişti. Kadınınsa pelerinini giymeye fırsatı olmamış gibiydi, dolayısıyla bizimle görüşmeye ne kadar hevesli oldukları açıktı.

Adam Loki gibi giyinmişti; kadınsa Freya'yı oynuyordu. Adamın metal maskesi kurt kafası şeklindeydi. Hayvanlar korkunun kokusunu alırdı. İnsanlar alamazdı. Ancak yeterince insan öldürmüş olanlar, o sessizlikteki titreşimleri hissedebilirdi. Şimdi Sefi'den yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Tanrıların gerçek olduğunu düşünüyordu. Ragnar yanılmıştı. Biz yanılmıştık. Ama sesini çıkarmıyordu.

"Gökyüzünden alev alev kanayarak geldi," diye mırıldandım, başımı kaldırmadan. "Güçlü kükreyişlerle dağlara düştü."

"Deme," diye mırıldandı Loki. "Tek parça halinde mi, bir sürü minik parçaya mı bölünmüş, çocuğum?"

Bir geminin düştüğünü gördüğümüzü söylemek riskliydi fakat Altınları bir isyanın ortasında holo ekranların başından uzaklaştırmak, güvenlik sistemlerini ve karşıma dikilecek Gri garnizonu aşmak için başka bir bahane bulamamıştım. Bunlar, dışarıda dünyaları değişirken bu duvarların arasına hapsolmuş Eşsiz Yaralılardı. Bir zamanlar bu pozisyon görkemli görülebilirdi ama şimdi bir sürülme yöntemiydi. Bu Eşsiz Yaralıları buraya düşüren suçların veya başarısızlıkların ne olduğunu merak ettim.

"Gemilerin kemikleri dağlara saçılmış, Güneş-doğan," diye açıkladım, yüzümü örten binici maskesini çıkarmam için ısrar etmesinler diye yere bakmaya devam ederek. Kendimi ne kadar alçaltırsam o kadar az dikkat çekerdim. "Bir Kırıcı'yla arkasının ortasından kırılmış bir balıkçı teknesi gibi. Karların üzerinde demir kıymıkları, insan kıymıkları var."

Bunun Obsidiyenlerin kullanacağı bir benzetme olabileceğini düşünüyordum.

"İnsan kıymıkları mı?" diye sordu Loki.

"Evet. İnsan. Ama yumuşak yüzlü. Alev ışığındaki fok derisi gibi." Çok fazla benzetme. "Ama gözleri sıcak korlara benziyordu." Duramıyordum. Ragnar başka nasıl konuşurdu? "Saçları yüzünüz gibi altından." Altınların metal maskeleri hareketsizdi ve miğferlerinin içindeki telsizlerden birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Rahibimiz tanrılara ait bir silah bulduğunuzu söyledi," dedi Freya, öne geçerek. Sefi gergin bir tavırla bohçayı tekrar çıkarırken,

söz verdiğim gibi tanrıların büyüsünü ne zaman bozacağımı merak ettiği belliydi. Elleri titriyordu. İki Altın da yaklaşırken akımKalkanlarının hafif dalgalanmasını gördüm. Onlara dokunursam kızarırdım. Hiç korkmuyorlardı. Kendi dağlarında korkmalarına gerek yoktu. Yaklaşın. Yaklaşın, sizi aptal alçaklar.

"Bunu neden kabilenizin liderine götürmediniz?" diye sordu Loki.

"Ya da şamanınıza?" diye ekledi Freya, şüpheci bir tavırla. "Lekeler Yolu uzun ve zorludur. Sadece bize bunu getirmek için bu kadar yolu tırmanmanız..."

"Bizler gezginiz," dedi Kısrak, Freya kılıca bakmak için eğilirken. "Kabilemiz yok. Şamanımız yok."

"Öyle mi, ufaklık?" diye sordu Loki, Sefi'nin tepesinde dikilirken sesini sertleştirerek. "O halde şunun ayak bileklerinde neden mavi Valkyrie dövmeleri var?" Eli kalçasındaki jiletin kabzasına kaydı.

"O kabilesinden atıldı," dedim. "Yeminini bozduğu için."

"Bir hanenin Arması var mı?" diye sordu Loki, Freya'ya. Kadın önümdeki silahın kabzasına uzanırken Kısrak öfkeli bir tavırla gülerek onun dikkatini çekti.

Kısrak, Gösterişli lehçesiyle, "Kabzasında, sevgili hanımefendi," dedi ve dizlerinin üzerinde kalmasına rağmen maskesini çıkarıp yere attı. "Uçan bir Pegasus göreceksiniz. Andromedus Hanesi'nin Arması."

"Augustus?" diye kekeledi Loki, Kısrak'ın yüzünü tanıyarak.

Şaşkınlıklarından yararlanarak ileri atıldım. Tekrar bana döndüklerinde Freya'nın elinin altından jileti kapıp düğmesine bastım; tepelerde yanmış, alınlara gömülmüş ve ırklarından birçoğunu öldürmüş olan kıvrık soru işareti biçimi belirdi. Konuşmamı yaptığımda holoKutularda gördükleri gibi.

"Azrail..." diye kekeledi Freya, akımYumruğunu kaldırırken. Kolunu omzundan biçtikten sonra çenesinden kafasını kestim ve jileti doğruca Loki'nin göğsüne fırlattım. Silah akımKalkanına çarparken yavaşladı ve kalkan direnirken yarım saniye kadar havada asılı kaldı. Sonunda geçti ama yavaşlamıştı ve altındaki zırh dayandı. Jilet, akımZırhına saplanmıştı. Zararsız bir şekilde. Ta ki Kısrak harekete geçip dönerek jiletin kabzasına bir tekme indirene kadar. Kılıç zırhı delerek Loki'nin vücuduna saplandı.

İki tanrı da yere yığıldı. Freya sırtüstü devrilmiş, Loki dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Maskeni çıkar," diye gürledi Kısrak, Loki'nin elleri göğsüne saplanan jileti kavrarken. Adamın ellerine vurarak veri-tabletini uzaklaştırdı. "İletişim yok." Adamın akımKalkanı kısa devre yaparken Holiday de onun belinden jiletini kaptı. Ben de Freya'nın jiletini cesedinden aldım. "Hemen."

Sefi ve Valkyrie savaşçıları dizlerinin üzerinde kalmış, iri iri açılmış gözlerle Freya'nın altında biriken kana bakıyordu. Freya'nın başındaki miğferi çıkarınca orta yaşlı bir Eşsiz Yaralı kadının koyu tenli parçalanmış yüzü ve badem biçimli gözleri ortaya çıktı.

"Bu size tanrı gibi görünüyor mu, Sefi?" diye sordum.

Loki maskesini çıkardığında Kısrak alaycı bir tavırla güldü. "Darrow. Bak, burada kim varmış? Merkür Gözetmeni!" Fitchner beni çalmadan önce Enstitü'de beni kendi evine almaya çalışan tombul çocuk yüzlü Eşsiz Yaralı. Beş yıl önce birbirimizi en son gördüğümüzde Uluyanlarım Olimpos'u talan ederken koridorlarda benimle dövüşmeye kalkmıştı. Bir akımYumruğuyla onu göğsünden vurmuştum. Bütün o süre boyunca gülümsüyordu. Şimdiyse göğsündeki metale bakarken hiç de gülümsemiyordu.

"Merkür Gözetmeni," dedim. "Karşılaştığım en talihsiz Altın olmalısın. İki dağı da bir Kızıl'a kaptırdın!"

"Azrail. Benimle dalga geçiyor olmalısın." Acıyla titrerken kendi şaşkınlığına güldü. "Ama sen Phobos'taydın."

"Hayır, beyefendi. O benim ufak tefek, psikopat suç ortağım."

"Korkunç lanet. Korkunç lanet." Topuklarının üzerinde çömelip hırıltıyla soluk alırken göğsündeki kılıca baktı. "Nasıl... Seni görmedik mi..."

"Cıva sisteminizi ele geçirdi," dedim.

"Sen... ne için... burada..." Ayağa kalkıp ölü tanrının etrafında toplanan Valkyrie'lere bakarken sözünü tamamlayamadı. Sefi, Freya'nın üzerine eğildi. Holiday tanrının zırhını çıkarırken solgun tenli savaşçı parmaklarını kadının yüzünde dolaştırdı.

"Onlar için," dedim. "Lanet olasıca, onlar için buradayım."

"Ah, korkunç lanet. Augustus," dedi eski gözetmenimiz, acı bir kahkahayla Kısrak'a dönerken, "bunu yapamazsınız... Bu delilik.

Onlar canavar! Onları dışarı çıkaramazsınız! Neler olacağını biliyor musunuz? Pandora'nın kutusunu açmayın."

"Eğer canavarlarsa, onları neyin bu hale getirdiğini kendimize sormalıyız," dedi Kısrak, Sefi'nin de anlayabilmesi için Obsidiyen dilinde konuşarak. "Şimdi, Asgard'ın cephaneliğinin şifrelerini istiyorum."

Loki tükürdü. "Bundan daha nazik bir şekilde istemelisin, hain."

Kısrak son derece mesafeliydi. "İhanet sadece tarih meselesidir, Gözetmen. Tekrar sormama gerek var mı? Yoksa kulaklarını budamaya başlayayım mı?"

Freya'nın cesedinin yanında duran Sefi, parmaklarını kana batırarak tadına baktı.

"Sadece kan," dedim, yanına çömelerek. "İrin değil. Kutsal değil. İnsan kanı."

Freya'nın jiletini ona uzattım. Bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu fakat titreyen parmaklarını kabzayı kavramaya zorladı; yıldırımlarla çarpılmayı veya akımKalkanlarına çıplak ellerle dokunan insanlar gibi elektriğe kapılmayı bekliyordu. "Şuradaki düğme kırbacı geri çekiyor. Bu da biçimini belirliyor."

Silahı saygılı bir şekilde iki eliyle birden tuttu ve öfkeli gözleri bana hangi biçimi vermesi gerektiğini sordu. Onunla yakınlık kurmaya çalışarak başımla kendiminkini işaret ettim. Ve oldu. Savaşçılara has bir şekilde. Jilet, yavaşça sapanOrak biçimini aldı. Valkyrie'ler birbirlerine bakıp gülerken kolumun derisi karıncalandı. Heyecanla titreyerek kendi baltalarını ve uzun bıçaklarını çekip benimle Kısrak'a baktılar.

"Beş tanrı kaldı," dedi Kısrak. "Siz hanımlar onlarla nasıl karşılaşmak istersiniz?"

34

TANRI KATİLLERİ

İkisi ölmüş, beşi yakalanmış yedi tanrının bedenini arkamızda sürüklüyorduk. Ben Odin'in zırhını giymiştim. Sefi, Tyr'in zırhını kuşanmıştı. Kısrak, Freya'nın zırhını almıştı. Hepsini Asgard'ın cephaneliğinden yağmalamıştık. Salonun taşları kan içindeydi. Sefi yaşayan Altınlardan birini saçlarından tutarak arkamızdan sürüklerken ayaklar kayıp sendeliyordu. Valkyrie'ler de diğerler tutsakları sürüklüyordu.

Asgard'dan çaldığımız bir mekikle Kuleler'e dönüyorduk. Kendimizi savaşa uygun şekilde donatmak için Loki'nin şifreleriyle cephaneliğe girmiş, sonra geri kalan tanrıları aramaya koyulmuştuk. İkisini Asgard'ın ana bilgisayarının başında, Cıva'nın bilgisayar korsanlarını sistemden atmak için bir Yeşil takıma liderlik ederken yakalamıştık. Sefi yeni jiletiyle birinin kolunu koparmış ve diğerini bayıltmış, bu arada ikisi İsyan'ı desteklediklerini göstermek için sessizce yumruklarını kaldıran Yeşilleri dehşete boğmuştu. Onların yardımıyla diğerlerini bir depoya kilitlerken, iki Yeşil sempatizan beni doğruca Cıva'nın operasyon odasına bağlamıştı.

Cıva'nın kendisine ulaşamamıştık ama Victra, Sevro'nun kumarının işe yaradığı haberini vermişti. Mars'ın savunma filosunun üçte birinden biraz fazlası Ares'in Oğulları'nın ve Cıva'nın Mavilerinin kontrolüne geçmişti. Toplum'un en iyi askerlerinden binlercesi Phobos'ta kapana kısılmıştı fakat Çakal geri kalan gemilerin ko-

mutasını bizzat üstlenerek ve zayıflayan filosunu güçlendirmek için Kuiper Kuşağı'ndaki kuvvetlerini geri çağırarak sert karşılık vermişti.

Altınların geri kalanını istasyonun biyometrik alıcı haritasını kullanarak daha alt katlarda bulmuştuk. Biri eğitim odalarında jiletiyle egzersiz yapıyordu. Yüzümü görünce silahını hemen bırakarak teslim olmuştu. Ün bazen çok işe yarıyordu. Geriye kalan iki Altın ise gözlem bölümünde kamera görüntüleri arasında gidip gelirken yakalanmıştı. Görüntülerin üç yıl önceki arşivlerden çıktığını daha yeni keşfetmişlerdi.

Şimdi bütün Altın tutsaklarımız manyetik kelepçelere vurulu ve Sefi'nin griffonundan aldığımız uzun iplerle birbirine bağlanmış, ağızları tıkanmış halde kendilerini cehennemin ağzına sürüklüyormuşuz gibi Kuleler'e dehşetle bakınıyordu.

Kuleler'deki Obsidiyenler koridorlarda bize katılıyordu. Tuhaf manzarayı görmek için daha derinlerdeki katlardan koşuyorlardı. Çoğu, tanrılarını sadece uzaktan, bahar karının üzerinde sesten üç kat hızla uçarken görmüştü. Şimdi onları yanımızda taşıyorduk. AkımKalkanlarımız havayı dalgalandırırken mekiğimizin akımTopları griffon hangarını soğuktan koruyan dev demir kapıları eriterek açıyordu. Kapılar, Ragnar bana Lekelerini sunduğunda *Pax*'taki kapının eridiği gibi içeri doğru eriyordu.

Obsidiyenleri bu şekilde kendi tarafıma çekmeyi düşünmemiştim. Kelimeleri kullanmak, zırhlar kuşanmış halde değil, fok derilerine bürünmüş halde mütevazı bir şekilde gelmek, Alia'ya halkına değer verdiğimi göstermek için kendimi Obsidiyenlerin merhametine bırakmak istemiştim. Yargılarına değer verdiğimi ve onlar için kendimi tehlikeye atmaya hazır olduğumu gösterecektim. Vaaz ettiğim ilkeleri izlemek istiyordum. Ancak Ragnar bile bunun boş bir çaba olacağının farkındaydı. Ve şimdi batıl inançlara veya inatçılığa zamanım yoktu. Alia savaşta beni izlemeyecekse, Lorn'a yaptığım gibi çığlıklarına ve çırpınmalarına aldırmadan onu savaşa sürükleyecektim. Obsidiyenlerin duyması için anladıkları tek dilde konuşmalıydım.

Kudret.

Sefi akımYumruğunu annesinin sığınağının kapısına nişanlayarak başımın üzerinden ateşledi. Antika demir büküldü. Bükülmüş men-

teşeler çığlıklar attı. Geniş salonların iki tarafında yerlere kapanmış devlerin arasından uçarak geçtik. Batıl inançlarla zayıflatılmış akıl almaz güçleri vardı. Bir zamanlar, daha güçlüyken denizleri aşmaya çalışmışlardı. Keşifçileri taşıyacak muhteşem gemiler yapmışlardı. Ancak Altınların okyanuslara attığı Oyulmuş canavarlar gemilerin hepsini yok etmişti veya Altınlar onları kendileri eritip sulara gömmüştü. Son gemi iki yüz yıldan uzun zaman önce yelken açmıştı.

Yanında ünlü yedi-yetmiş savaş-şefiyle konseyini toplamış olan Alia'nın salonuna ulaştık. Dumanı tüten dev mangallarla çevriliyken bize döndüler. Savaş-şefleri, beyaz saçları bellerine kadar inen, kolları çıplak, bellerinde demir tokalar ve sırtlarında dev baltalar taşıyan devasa savaşçılardı. Siyah gözleri ve değerli metallerle işlenmiş yüzükleri loş ışıkta parıldıyordu. Ancak üç yüz yıllık demir kapıların aniden turuncu renkte parıldayarak eridiğini görünce konuşamayacak veya diz çökemeyecek kadar afallamışlardı. Altınların cesetlerini arkamda sürükleyerek önlerine geldim. Kısrak ve Sefi tutsak Altınları bacaklarını tekmeleyerek öne ittiler. Hepsi yere serildi ve bu duman dolu salonda dev vahşilerle sarılmış halde olmalarına rağmen saygınlıklarını korumak için ayağa kalkmaya çabaladılar.

"Bunlar mı tanrı?" diye kükredim, miğferimin altından.

Kimse cevap vermedi. Alia kendisine yol açan savaş-şeflerinin arasından yavaşça yaklaştı.

"Ben bir tanrı mıyım?" diye hırladım, bu kez miğferimi çıkararak. Kısrak ve Sefi de kendilerininkileri çıkardılar. Alia kızını tanrılarının zırhı içinde görünce ürktü. Dudaklarından korku dolu fısıltılar döküldü. Nihayet ayağa kalkmayı başaran, bağlı ve ağızları tıkalı beş Altın'a yaklaşırken durdu. Boyları iki metreden uzundu. Ancak Alia ne kadar yaşlı ve kambur olursa olsun, benden bir baş daha uzundu. Bir zamanlar tanrıları olan erkek ve kadınlara baktıktan sonra sonunda kızına döndü. "Çocuğum, ne yaptın sen?"

Sefi bir şey söylemedi. Ancak kolundaki jilet kıvrılırken bütün Obsidiyenlerin dikkatini çekti. En yüce kızlarından biri, tanrıların silahını taşıyordu.

"Valkyrie Kraliçesi," dedim, daha önce hiç karşılaşmamışız gibi. "Adım Lykos'lu Darrow. Ragnar Volarus'un kan kardeşiyim. Sahte

Altın tanrılara karşı sürdürülen İsyan'ın savaş-şefiyim. Uydunun etrafında parlayan alevleri hepiniz gördünüz. Onların nedeni benim ordum. Bu diyarların ötesindeki boşlukta köleler ile efendiler arasında bir savaş sürüyor. Buraya Kuleler'in en büyük oğluyla birlikte, halkınıza gerçeği açıklamaya geldim." Bana bütün bir ırkın nefretiyle bakan Altınları işaret ettim. "Size köle olduğunuzu açıklamaya fırsat bulamadan onu öldürdüler. Size gönderdiği kâhinler doğru söylüyordu. Tanrılarınız sahte."

"Yalancı!" diye bağırdı biri. Beli bükük, dizleri çarpık bir şamandı. Başka bir şeyler daha geveledi ama Sefi onun sözünü kesti.

"Yalancı mı?" diye tısladı Kısrak. "Ben Asgard'daydım. Ölümsüzlerinizin uyuduğu yeri gördüm. Ölümsüzlerinizin düzüştüğü, yiyip içtiği ve sıçtığı yeri." AkımYumruğunu elinde çevirdi. "Bu büyü değil." ÇekimBotlarını çalıştırarak havada süzüldü. Obsidiyenler ona hayretle baktı. "Bu büyü değil. Bu bir alet."

Alia ne yaptığımızı anlamıştı. İstesin ya da istemesin, kızına ne gösterdiğimi ve şimdi halkına ne getirdiğimi anlamıştı. Biz de aynı zalim türdük. Kendime bundan daha iyi olacağımı söylemiştim ama sözümü tutamamıştım. Yine de amaçsız asaleti başka güne saklayabilirdim. Bu savaştı. Ve tek erdem, zaferdi. Bana kalırsa Kısrak'ın burada Obsidiyenlerle aradığı şey de buydu. Kendi idealizmimin kontrol edemeyeceğim bir şeyi serbest bırakmasından daha çok korkuyordu. Ancak şimdi ne ödünler verebileceğimi görüyordu. Nasıl bir güç kullanmayı göze alabileceğimi anlıyordu. Bir müttefikte, inşa etme becerisinin yanı sıra bunu da arıyordu; uyum sağlayabilecek kadar bilge olmasını.

Ya Alia? İnsanlarının bana nasıl baktığını görmüştü. Hâlâ tanrıların kanıyla lekeli kılıcıma nasıl kutsal bir emanetmiş gibi baktıklarını. Ayrıca Altınların yalanında onu da suç ortağı olarak gösterebileceğimin farkındaydı. Onu kendi halkının önünde suçlayabileceğimi biliyordu. Oysa ben ona bunu ilk kez öğreniyormuş gibi davranma fırsatı sunmuştum.

Ne yazık ki dostumun annesi bu fırsatı geri çevirdi ve Sefi'ye yaklaştı: "Seni karnımda taşıdım, doğurdum, emzirdim. Karşılığı bu mu? İhanet? Hakaret? Sen bir Valkyrie değilsin." Diğerlerine

döndü. "Bunlar yalan. Tanrılarımızı bu saldırganlardan kurtarın. Kâfirleri öldürün. Hepsini öldürün!"

Ne var ki ilk savaş-şefi daha kılıcını çekemeden Sefi öne çıktı ve ona verdiğim jiletle annesinin kafasını kesti. Gözleri hâlâ açık olan kafa yere yuvarlandı. Kadının devasa vücudu ise hâlâ ayaktaydı. Sonra yavaşça geri yatarak yere devrildi. Sefi devrilen Kraliçe'nin tepesinde dikilerek cesedine tükürdü, savaş-şeflerine döndü ve yirmi beş yıldır ilk kez konuştu:

"O biliyordu."

Sesi derin ve tehlikeliydi. Bir fısıltı seviyesindeydi ama yine de bir kükreme gibi bütün salonu etkisi altına almıştı. Sonra uzun boylu Sefi, Altınlara sırtını dönerek şaşkın savaş-şeflerinin arasından geçip annesinin griffon tahtının üzerinde önünde on yıldır açılmadan duran ünlü savaş sandığına doğru yürüdü. Eğilip kilidi ellerine aldı ve bir canavar gibi kükreyerek paslı demiri parmaklarını kanatana kadar çekiştirip kırmayı başardı. Eski kilidi bir kenara fırlatıp sandığın kapağını açtığında, annesinin Beyaz Sahil'i fethetmek için kullandığı eski siyah böcekKabuğunu çıkardı. Annesinin gençliğinde öldürdüğü ejderin kızıl pullu pelerinini çıkardı. Ve onun büyük, siyah, çift başlı savaş baltasını da çıkarıp havaya kaldırdı. Dayançeliğin metali ışıkta parıldadı. Baltayı peşinde yerde sürükleyerek Altınların yanına geri döndü.

Kısrak'a işaret etti ve Kısrak, Altın tutsakların ağızlarını çözdü.

"Sen tanrı mısın?" diye sordu Sefi, ağabeyininkinden çok farklı olan, kış fırtınası kadar soğuk ve dolambaçsız bir sesle.

"Yanacaksın, ölümlü," dedi adam. "Bizi serbest bırakmazsan Aesir gökyüzünden gelecek ve topraklarınıza ateş yağdıracak. Bunu biliyorsun. Tohumunuzu bütün dünyalardan sileceğiz. Buzu eriteceğiz. Biz güçlüyüz. Bizler Eşsiz Yaralılarız. Ve bu binyıl bize..."

Sefi dev baltayı bir kez savurarak onu oracıkta katletti. Yüzüme kan sıçradı. Gözümü bile kırpmadım. Onları buraya getirdiğim takdirde bunun olacağını biliyordum. Onları esir tutmamın mümkün olmadığını da biliyordum. Bu efsaneyi Altınlar yaratmıştı ve artık ölmeliydi. Kısrak bu durumu kabullendiğini belli edercesine bana yaklaştı fakat bakışları Altınlara dikilmişti. Bu katliamı hayatının

sonuna kadar unutmayacaktı. Bir anlamı olmasını sağlamak onun ve benim görevimizdi.

Bir parçam bu Altınların ölümüne üzülüyordu. Ölürken bile bu diğer daha iri ölümlüler onların yanında düşük kalıyordu. Gururlu bir tavırla dimdik duruyor; çocukken ata bindikleri, Keats'in şiirlerini, Beethoven ve Volmer'ın eserlerini öğrendikleri malikânelerinden çok uzaktaki bu dumanlı odada son anlarıyla yüzleşirken titremiyorlardı bile. Orta yaşlı bir Altın kadın, Kısrak'a baktı. "Bize bunu yapmalarına izin mi veriyorsun? Ben baban için savaşmıştım. Seninle daha küçük bir kızken tanışmıştım. Ve onun Yağmur'unda ben de düştüm," dedi, bana öfkeyle bakarak ve Eşsiz Yaralıların bazen savaş narası olarak kullandığı bir Eshilos şiirini yüksek sesle okumaya başladı:

Kalk ve Yazgı dansına liderlik et!
Ölümlülerin nefret ettiği şarkıyı yücelt...
Toprak üzerindeki haklarımızı söyle,
Tüm insan doğanların üstünde
Bizim intikamımız tez gelir!
Elleri temiz ve saf olan,
Korkmasın gazabımızdan.

Hepsi tek tek Sefi'nin baltasıyla can verdiler. Sonunda sadece o kadın kaldı; başı dik, sözleri açıkça çınlıyordu. Gözlerime bakarken o da kendi hakkından benim kadar emindi. "Fedakârlık. İtaat. Refah." Sefi'nin baltası havada savruldu ve son Asgard tanrısı da taş zemine serildi. Üstü başı kanlar içinde kalmış Valkyrie Prensesi korkunç ve kadim bir adalet savaşçısı gibi tepesinde dikiliyordu. Eğildi ve çarpık bir bıçakla Altın kadının dilini kesti. Kısrak yanımda huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

Kısrak'ın rahatsızlığını fark eden Sefi gülümsedi ve bizden uzaklaşarak annesinin cesedine yaklaştı. Kadının tacını aldı, diğer elinde kanlı baltayla tahtın basamaklarını çıktı ve griffonun göğüs kafesine oturarak tacı kendi başına geçirdi.

"Kuleler'in Çocukları, Azrail sahte tanrılara karşı savaşta ona katılmamızı istiyor. Valkyrie cevap verecek mi?"

Valkyrie savaşçıları buna karşılık olarak mavi kuş tüylü baltalarını başlarının üzerine kaldırarak Obsidiyenlerin ölüm çığlığını haykırdılar. Alia'nın savaş-şefleri bile katıldı. Okyanusun kendisi Kuleler'in taş salonlarına çarpıyor gibiydi ve içimde savaş davullarının çaldığını, kanımı dondurduğunu hissediyordum.

"O halde yola çıkın Hjelda, Tharul, Veni ve Hroga! Yola çıkın Faldir, Wrona ve Bolga! Kanlı Sahil'in kabilelerine, Rüzgârlı Bozkır'a, Kırık Sırt'a ve Cadı Geçidi'ne gidin. Bütün dostlara ve düşmanlara gidip onlara Sefi'nin sözlerini iletin. Onlara Ragnar'ın kehanetinin gerçekleştiğini söyleyin. Asgard düştü. Tanrılar öldü. Eski yeminler bozuldu. Ve kulak veren herkese söyleyin: Valkyrie savaşa gidiyor!"

Dünya etrafımızda dönerken ve hava savaş coşkusuyla dolarken, Kısrak ve ben çatık kaşlarla birbirimize bakıp az önce neyi serbest bıraktığımızı merak ettik.

3. KISIM

GÖRKEM

Sahip olduğumuz tek şey rüzgâra karşı o haykırış...
Nasıl yaşadığımız. Nasıl öldüğümüz.
Ve düşmeden önce nasıl durduğumuz.

—KARNUS AU BELLONA

35

IŞIK

Ragnar'ın ölümünden sonra yedi gün boyunca Sefi'yle birlikte buzulların üzerinde dolaşarak Kuzey Sahili'ndeki Kırık Sırt erkek kabileleriyle, Kuzey Sahili'ndeki Kanlı Cesurlar'la, koç boynuzları takarak Cadı Geçidi'ni gözetleyen kadınlarla konuştum. ÇekimBotlarıyla Valkyrie'lerin yanında uçtum ve herkese Asgard'ın düştüğü haberini ulaştırdık.

Bu... çok heyecan vericiydi.

Holiday ve ben, Sefi ve bir grup Valkyrie'ye çekimBotlarını ve akım silahlarını kullanmaları için eğitim vermeye başladık. Önceleri beceriksizdiler. Biri sesin iki katı hızla dağın bir tarafına yapıştı. Ancak otuzu birden başlıkları rüzgârda savrularak, yüzlerinin sol tarafında Sessiz Sefi'nin mavi el izi ve sağ tarafında Azrail'in sapan-Orak sembolüyle indiğinde, insanlar dinliyordu.

Obsidiyen liderlerin çoğunu, fethedilmiş dağa götürdük ve tanrılarının yiyip uyuduğu salonlarda dolaştırdıktan sonra ölen Altınların soğukta korunan cesetlerini gösterdik. Tanrılarının öldüğünü görünce çoğu, hatta köle olduklarını gizliden gizliye bilenler bile uzattığımız zeytin dalını kabul ettiler. Etmeyenler, bizi reddedenler, kendi halkları tarafından devrildiler. İki savaş-şefi utançla kendilerini dağdan aşağı attılar. Bir diğeri hançeriyle şahdamarını kesti ve seranın zemininde kan kaybından öldü.

Biri, fark edilir derecede psikozlu olan ufak tefek bir kadın, biz onu dağın veri-merkezine götürürken ve üç Yeşil ona komplo görüntülerini göstererek hâkimiyetine karşı planlanan bir darbeyi açıklarken çatık kaşlarla izledi. Ona bir jilet verdik, evine geri gönderdik ve iki gün sonra yirmi bin savaşçısıyla bana katıldı.

Bazen Ragnar'ın efsanesine denk geliyordum. Kabileler arasında yayılmıştı. Ona Konuşan diyorlardı. Gerçeği getiren, kâhinleri gönderen ve halkı için canını veren adam. Ancak dostumun efsanesiyle birlikte benimki de büyüyordu. Yeni kabilelere uçtuğumuzda beni ve Valkyrie'leri dağ yamaçlarında alev alev yanan sapanOrak sembolüm karşılıyordu. Bana Sabah Yıldızı diyorlardı. Griffon binicilerinin ve yolcuların kışın karanlık aylarında engin buzullarda yollarını bulabilmek için izledikleri yıldız. Baharda gün ışığı geri dönerken en son kaybolan yıldız.

Onları bir araya getiren, birbirlerine duydukları yakınlık değil, benim efsanemdi. Bu klanlar kuşaklardır savaşıyordu. Ancak benim burada kötü bir geçmişim yoktu. Sefi veya diğer büyük Obsidiyen savaş-şeflerinin aksine, ben onların ayak basılmamış karlarıydım. Kırılan hayallerini yansıtabilecekleri yepyeni bir sayfa. Kısrak'ın dediği gibi, ben yeni bir şeydim ve efsanelerle, atalarla ve öncesinde gelenlerle dolu bu eski dünyada yeni bir şey gerçekten çok özel bir şeydi.

Ancak klanları bir araya toplama konusunda kaydettiğimiz ilerlemeye rağmen, karşılaştığımız zorluklar da çok büyüktü. Sadece kendi aralarında bölünmüş Obsidiyenlerin onur düellolarında birbirlerini öldürmelerini engellememiz gerekmiyordu; aynı zamanda birçok klan yer değiştirme teklifimi de kabul etmişti. Dolayısıyla yüz binlercesinin Altınların bombardımanından kurtulabilmesi için Antarktika'daki evlerinden çıkarılıp Kızılların tünellerine götürülmesi gerekiyordu. Bu sırada da Çakal'ın manevralarımızdan haberdar olmaması şarttı. Kısrak, Asgard'dan karşı istihbarat operasyonlarını yönetiyordu; Cıva'nın bilgisayar korsanları varlığımızı gizliyor ve önceki haftalarda Agea'da Kalite Kontrol Kurulu Merkezi'ne sunulan dosyalarla uyumlu raporlar yansıtıyordu.

Kimse fark etmeden onları taşımak mümkün değil gibi görünürken, bir Altın aristokrat olan Kısrak, Ares'in Oğulları'nın

tarihindeki en cüretkâr planı yaptı. Cıva'nın ticaret filosundan ve Ares'in Oğulları'nın donanmasından binlerce mekik ve nakliye gemisi kullanılarak, kutbun bütün nüfusu on iki saat içinde taşınacaktı; bu muazzam bir askeri nakil manevrasıydı. Güney Denizi'nde bin gemi dolaşacak, helyum yakıp Obsidiyen şehirlerinin önündeki buzlara konacak, kürk ve demirlere bürünmüş yüz binlerce devi almak için rampalarını indirecek; yaşlılar, hastalar, savaşçılar, çocuklar ve leş kokulu hayvanlar içlerine doluşacaktı. Sonra, Ares'in Oğulları'nın gemilerinin koruması altında, nüfus yeraltına ve savaşçılardan birçoğu da yörüngedeki askeri gemilerimize dağıtılacaktı. Bütün dünyalarda böyle bir operasyonu Kısrak kadar hızlı organize edebilecek başka birini düşünemiyordum.

Asgard'ın düşüşünden sonraki sekizinci günde, Sefi, Kısrak, Holiday ve Cassius'la birlikte göçün son hazırlıklarını yönetmek için Sevro'ya katılmak üzere yola çıktım. Valkyrie'ler donmuş bedenini kalın bir kumaşa sardıkları Ragnar'ı yanımıza almış, gemimiz okyanus yüzeyinin beş metre üzerinden ses hızının hemen altında uçarken dehşetle ona sarılıyorlardı. Oğullar'ın çok sayıdaki yeraltı ulaşım merkezlerinin birinden Mars'ın tünellerine girerken korku ve heyecanla izliyorlardı. Güneydeki sıradağlarda eski bir maden kolonisine gidiyorduk. Biz tünele girerken Oğullar'ın kalın kışlık ceketler ve başlıklar giymiş gözcüleri yumruklarını havaya kaldırarak selam verdiler.

Yarım gün boyunca yeraltında uçtuktan sonra Tinos'a ulaştık. Gemi hareketliliğinin kesilmediği bir ulaşım merkeziydi. Yüzlercesi sarkıt limanlara yanaşıyor ya da havada süzülüyordu. Sarkıt hangara inmek için mekiğimiz aralarından geçerken bütün şehir bizi izliyor gibiydi; mekiğin sadece beni ve yeni Obsidiyen müttefiklerimizi değil, aynı zamanda Tinos'un kırık Kalkanı'nı taşıdığını da biliyorlardı. Ağlayan yüzleri hızla altımızdan ve yanımızdan akıp geçiyordu. Söylentiler mülteciler arasında çoktan yayılmıştı bile. Obsidiyenler geliyordu. Sadece savaşmaya değil, Tinos'ta yaşamaya. Yemeklerini yemeye. Zaten kalabalık olan sokaklarını paylaşmaya. Dansçı, buranın patlamaya hazır bir barut fıçısı olduğunu söylüyordu ve buna itiraz edemezdim.

Oğulların yüzleri asıktı. Gemimin rampası inerken sessizce toplandılar. Rampadan önce ben indim. Sevro, Dansçı ve Mickey'nin yanında bekliyordu. İleri atılarak bana sarıldı. Sert yüzünde top sakal bırakmaya başlamıştı. Omuzlarını elinden geldiğince dik tutuyordu; o kemikli şeyler, ikinci yuvasına getirilen Tinos'un Kalkanı'nı görmek için limanı dolduran binlerce Oğul'un umutlarını yükseltmeye yetermiş gibi.

"Nerede o?" diye sordu Sevro.

Sefi ve Valkyrie'leri Ragnar'ı rampadan indirirken omzumun üzerinden mekiğe baktım. Onları ilk karşılayanlar Uluyanlar oldu. Sevro yanımdan geçip Valkyrie'lerin önünde dururken, Palyaço da Sefi'ye saygı sözleri söylüyordu.

"Tinos'a hoş geldiniz," dedi Sevro, Nagal dilinde. "Ben Sevro au Barca, Ragnar Volarus'un kan kardeşiyim. Bunlar da diğer kardeşleri." Hepsi kurt pelerinlerine bürünmüş olan Uluyanları işaret etti. Sevro, Ragnar'ın ayı pelerinini çıkardı. "Savaşta bunu giyerdi. İzin verirseniz, şimdi de ona giydirmek isterim."

"Sen Ragnar'ın kardeşiydin. O zaman benim de kardeşimsin," dedi Sefi. Dilini şaklattı ve Valkyrie'ler, ağabeyinin cesedini Sevro'ya teslim ettiler. Kısrak bana bir bakış attı. Sefi'nin cömertliği bana umut verici bir işaret gibi görünmüştü. Hırslı biri olsa, Ragnar'ın cesedini kendi topraklarında tutar ve Obsidiyenlerin cenaze ateşiyle buzdan uğurlardı. Oysa bana onun gerçek evinin neresi olduğunu bildiğini söylemişti: Yanında savaşan ve halkına geri dönmesine yardım eden insanların yanı.

Kısrak bana yaklaşırken Uluyanlar da Ragnar'ın pelerinini üzerine örterek onu kalabalığın arasından saygıyla taşıdılar. Oğullar onlara yol açarken Ragnar'a dokunmak için ellerini uzattılar. "Bak," dedi Kısrak, Oğulların sakallarına ve saçlarına bağladıkları ince siyah kurdeleleri işaret ederek. Eli serçeparmağımı buldu. Hafifçe sıkınca bir kez daha beni kurtardığı o ormana geri döndüm. Sevro'nun Ragnar'ın cesediyle birlikte hangardan çıkışını izlememize rağmen içimi ısıttı. "Git." Beni ona doğru itti. "Dansçı ve ben, Cıva ve Victra'yla toplantı yapacağız."

"Bir muhafıza ihtiyacı olacak," dedim, Dansçı'ya. "Senin güvendiğin Oğullardan."

"Beni merak etme sen," dedi Kısrak, gözlerini devirerek. "Sonuçta Obsidiyenlerden bile sağ kurtuldum."

"Yanına Çıngıraklı-yılanlar'ı vereceğim," dedi Dansçı ama Kısrak'a bakarken, gözlerinde görmeye alıştığım nezaket yoktu. Ragnar'ın ölümü bugün ruhunu alıp götürmüştü. Eliyle Narol'u çağırarak mekiği işaret ederken yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. "Bellona gemide mi?"

"Holiday onu yolcu kamarasında tutuyor. Boğazı hâlâ berbat halde, Virany'nin ona bir bakması gerekecek. Sessizce halledin. Ona özel bir oda verin."

"Özel mi? Her yer sıkışık, Darrow. Kaptanların bile özel odaları yok."

"Önemli şeyler biliyor. Açıklamadan vurulmasını mı tercih edersin?" diye sordum.

"Onu bu yüzden mi hayatta tuttunuz?" Dansçı, Kısrak'a, Altın kadın şimdiden kararlarıma müdahale ediyormuş gibi şüpheyle baktı. Cassius'un ölümüne benden daha kolay izin vereceğini bir bilseydi... Ben geri adım atmayınca Dansçı iç geçirdi. "Güvenliğini sağlayacağım. Söz veriyorum."

"Daha sonra beni bul," dedi Kısrak, ben giderken.

Sevro'yu Mickey'nin laboratuvarında Ragnar'ın cesedinin üzerine eğilmiş halde buldum. Bir dostun geride kalan gölgesini görmek, ölümünü duymaktan çok farklıydı. Babamın ölümünden sonra eski iş botlarını görmekten nefret etmiştim. Annem onları hemen atmayacak kadar pratik bir insandı. Böyle bir lüksümüz olmadığını söylemişti. Ben de bu işi bir gün kendi başıma yapmıştım ve o da kulağımı çekerek bana onları geri getirtmişti.

Ragnar'ın cesedinden yayılan ölüm kokusu giderek belirginleşiyordu.

Doğduğu diyarlarda soğuk onu korumuştu fakat Tinos'ta elektrik kesintileri yaşanıyordu ve yeraltındaki şehrin su arıtıcıları ve havalandırma sistemlerine güç vermek, dondurucu sistemlerden öncelikliydi. Mickey yakında Ragnar'ı mumyalayacak ve dev dostumun istediği gibi gömülmesi için hazırlıklara başlayacaktı.

Yarım saat boyunca sessizce oturarak Sevro'nun konuşmasını bekledim. Burada olmak istemiyordum. Ragnar'ın cesedini görmek

istemiyordum. Hüzne odaklanmak istemiyordum. Yine de Sevro için kaldım.

Koltukaltlarım kokuyordu. Yorgundum. Dio'nun getirdiği azıcık yemeğe dokunmamış, sadece ekmeği uyuşmuş bir halde kemirmiştim. Ragnar'ın o masanın üzerinde ne kadar gülünç göründüğünü düşünüyordum. Masaya fazla büyük geliyor, ayakları kenardan sallanıyordu.

Kokuya rağmen Ragnar huzurlu görünüyordu. Beyaz sakallarına kış meyveleri gibi kırmızı kurdeleler takılmıştı. Çıplak göğsünde kavuşturulmuş ellerinde birer jilet tutuyordu. Kollarını, göğsünü ve boynunu kaplayan dövmeleri artık daha koyu görünüyordu. Bana ve Sevro'ya da verdiği kafatası deseni üzgün görünüyordu. Onu taşıyan adam ölmüş olsa bile, hikâyesini anlatmaya devam ediyordu. Yaralar dışında her şey daha belirgin ve canlıydı. Yaralar, yan tarafında bir yılanın gülümseyişi gibi belli belirsiz ve incecikti. Aja'nın karnında açtığı delikler şimdi küçücük görünüyordu. Böylesine küçük şeyler bu kadar büyük bir ruhu aramızdan nasıl ayırabilmişti?

Keşke burada olsaydı.

İnsanların ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Sevro, parmakları Ragnar'ın beyaz yüzündeki dövmelerin üzerinde dolaşırken camlaşmış gözlerle bakıyordu. "Venüs'e gitmek istiyordu, biliyor musun?" diye mırıldandı, bir çocuğunki gibi, ondan hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. "Ona oradaki bir katamaranın holoVideosunu izletmiştim. Gözlüğü taktığı anda, hayatımda kimsede görmediğim şekilde gülümsemişti. Her gece odama gizlice girip holoyu ödünç alıyordu; sonunda bir gün lanet olasıca şeyi ona verdim. Ederi en fazla dört yüz kredidir. Karşılığında ne yaptığını biliyor musun?" Bilmiyordum. Sevro bana kafatası dövmesini göstermek için sağ elini uzattı. "Beni kardeşi ilan etti." Ragnar'ın çenesine şefkatle yavaş bir yumruk attı. "Ama koca aptal, kaçmak yerine Aja'ya saldırmadan edemedi."

Valkyrie'ler hâlâ nafile bir şekilde buzulların arasında Olimpik Şövalye'yi arıyordu. İzleri yarığın daha da derinliklerine ilerlemiş, sonra bir yaratığın donmuş siyah kanıyla örtülmüştü. Bir şeyin onu bulduğunu ve işini yavaş yavaş bitirmek için buzdan mağarasına götürdüğünü umuyordum. Yine de bundan şüpheliydim. Öyle bir

kadın kolayca yok olup gitmezdi. Aja'nın yazgısı ne olursa olsun, eğer hâlâ hayattaysa, Hükümdar ya da Çakal'la iletişim kurmanın bir yolunu bulurdu.

"Hepsi benim hatamdı," dedim. "Aja'yı ortadan kaldırmak için aptalca bir plan yaptım."

"Quinn'i öldürdü. Babamın öldürülmesine yardım etti," diye mırıldandı Sevro. "Sen tutsakken aramızdan onlarcasını öldürdü. Senin hatan değildi. Orada olsam beni de kaybederdin. Rags bile şansımı denememi engelleyemezdi," dedi Sevro, yumruğunun eklemlerini masanın kenarında kaydırırken. "Hep bizi korumaya çalışıyordu."

"Tinos'un Kalkanı," dedim.

"Tinos'un Kalkanı," diye tekrarladı, çatlayan sesiyle. "Bu adı seviyordu."

"Biliyorum."

"Sanırım bizimle karşılaşmadan önce kendini hep kılıç olarak görmüştü. Biz onun istediği şey olmasına fırsat verdik. Bir koruyucu." Gözlerini silerek Ragnar'dan uzaklaştı. "Her neyse. Küçük Prens hâlâ yaşıyor."

Başımla onayladım. "Onu mekikle getirdik."

"Yazık. İki milimetre." Parmaklarını birbirine yaklaştırarak Kısrak'ın Cassius'un şahdamarını ne kadar küçük bir farkla ıskaladığını gösterdi. Sefi kabilelere savaşçılarını gönderdikten sonra ona ve savaş-şeflerinden birçoğuna kaleyi göstermek için onları mekikle Asgard'a götürmüştüm. Cassius'u da yanımıza almıştım ve Asgard'daki Sarılar hayatını kurtarmıştı. "Onu neden hayatta tutuyorsun, Darrow? Cömertliğin için sana teşekkür edeceğini sanıyorsan, başına yine bela alacaksın."

"Sadece... ölmesine izin veremedim."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bana tek bir neden söyle."

"Belki de o yaşarsa dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünüyorum," dedim, çekingen bir tavırla. "Çok fazla kişi onu kullandı, ona yalan söyledi, ihanet etti. Hepsi de onu tanımlar hale geldi. Bu haksızlık. Nasıl biri olmak istediğine kendi kendine karar verebilmesi için bir fırsatı olsun istiyorum."

"Hiçbirimiz istediğimiz kişi olamayız," dedi Sevro. "En azından uzun sürmez."

"Savaşmamızın nedeni bu değil mi? Ragnar'la ilgili az önce söylediğin bu değil miydi? O bir kılıca dönüştürülmüştü ama ona kalkan olma şansı verdik. Cassius da aynı şansı hak ediyor."

"Bokkafalı." Gözlerini devirdi. "Haklı olman, haklı olduğun anlamına gelmez. Her neyse, burada aslanlar kadar kartallardan da nefret ediliyor. Birileri onu ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Senin hatunu da."

"Çıngıraklı-yılanlar onu koruyor ve o benim hatunum değil."

"Sen öyle diyorsan..." Mickey'nin çalıntı deri koltuklarından birine çöktü ve mohikan saçlarının kenarını eliyle sıvazladı. "Keşke Telemanusları da yanına alsaydı. O zaman Aja'nın canına okurdunuz." Gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı. "Ah, hey," diye hatırladı aniden, "sana birkaç gemi buldum."

"Gördüm, teşekkür ederim," dedim.

"Nihayet." Güldü. "Bir fark yarattığımızın işareti. Yirmi şalomaGemisi, on fırkateyn, dört muhrip ve bir dretnot. Görmeliydin, Azrail. Mars Hava Kuvvetleri Lejyonerlerini Phobos'a doldurdu, gemilerini boşalttı ve biz de saldırı mekiklerini çalıp doğru şifrelerle geri uçurduk ve hangarlarına indirdik. Adamlarımın ateş etmesi bile gerekmedi. Cıva'nın adamları Mars gemilerinin anons sistemlerine girdi. Hepsi konuşmanı duydu. Biz daha gemilere binmeden isyanlar patlak vermişti; Kızıllar, Turuncular, Maviler, hatta Griler. Tabii anons sistemi numarası bir daha işe yaramayacak. Altınlar girişimizi engellemek için kendilerini ağdan koparmayı öğreneceklerdir fakat bu hafta onları ağır vurduk. *Pax* ve Orion'un diğer gemilerine katıldığımızda, Perileri ortadan kaldırmak için gerçek bir gücümüz olacak."

İşte, böyle anlarda yalnız olmadığımı anlıyordum. Çirkin ve küçük koruyucu meleğim yanımda olduğu sürece, dünyaların canı cehennemeydi. Keşke ben de onu koruma konusunda onun kadar etkili olabilseydim. Bir kez daha isteyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı. Ben Obsidiyenleri toplarken, o da Çakal'ın savunma filosunda kocaman bir delik açmıştı. Dörtte birini sakatlamıştı. Geri kalanını da Çakal'ın rezervleriyle buluşmak üzere dış

uydu Deimos'a çekilmek, Ceres'ten ve Kutu'dan gelecek destekleri beklemek zorunda bırakmıştı.

Bir saat kadar bir süre boyunca Mars'ın güney yarımküresinde donanma üstünlüğünü ele geçirmişti. Goblin Kral. Sonra adamlarının, sadık askerleri, Rollo'nun birlikleriyle havalarını kesip uzaya fırlatarak ortadan kaldırmak için Phobos'a geri çekilmesi gerekmişti. Kendimi kandırmıyordum. Çakal uyduyu ele geçirmemize izin vermezdi. Halkı umursamayabilirdi fakat istasyonun helyum rafinerilerini yok edemezdi. Dolayısıyla yakında bir saldırı daha olacaktı. Benim savaş girişimlerimi etkilemeyecekti fakat Çakal isyana teşvik ettiğimiz nüfusla uğraşmak durumunda kalacaktı. Ben kapana kısılmazken, onun kaynakları tükenecekti ve bu da onun için olabilecek en kötü durumdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, Sevro'ya.

Bakışlarını tavana dikmişti. "Bizim şu masada ne zaman yatacağımızı düşünüyorum. Ve sırada neden bizim olmamız gerektiğini merak ediyorum. Görüntüleri izliyorsun, hikâyeleri duyuyorsun ve sıradan insanları düşünüyorsun. Ganymede, Dünya veya Luna'da yaşam şansı olanları. Kıskanmamak elde değil."

"Yaşama şansın olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Düzgün bir hayatı değil," dedi.

"Düzgün nedir ki?" diye sordum.

Bir şatonun tepesinden gerçek dünyaya bakan ve neden kendisi kadar sihirli olamadığını merak eden bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu. "Bilmem. Eşsiz Yaralı olmaktan çok uzak bir şey. Belki bir Peri, hatta mutlu bir ortaRenk. Sadece bakıp 'İşte bu, güvenli, benim ve kimse onu elimden almaya kalkmayacak,' demek istiyorum. Bir yuva. Çocuklar."

"Çocuklar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Babam ölene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Sen tutsak düşene kadar."

"Victra'yla karşılaşana kadar demek istiyorsun," dedim, göz kırparak. "Sakalını sevdim bu arada."

"Kapa çeneni," dedi.

"Siz ikiniz..." Sözümü keserek konuyu değiştirdi: "Ama sadece Sevro olmak da güzel olurdu. Babamın hâlâ yaşaması. Annemi

tanımak." Olması gerekenden daha sert bir tavırla kendi kendine güldü. "Bazen başlangıca geri dönmeyi düşünüyorum ve babam Kurul'un geldiğini bilse ne olurdu diye merak ediyorum. Annemle ve benimle birlikte kaçabilseydi..."

Başımla onayladım. "Ben de hep Eo hiç ölmeseydi hayatın nasıl olacağını düşünüyorum. Çocuklarımızı. Onlara vereceğimiz isimleri." Dalgın dalgın gülümsedim. "Yaşlanırdım. Eo'nun yaşlanmasını izlerdim. Ve her yeni yara izinde, her yeni yılda o küçük hayatımızdan nefret etmeyi öğrense de onu biraz daha severdim. Annemi, belki kardeşlerimi gömerdim. Ve şanslıysam, bir gün Eo'nun aklar düşmüş saçları dökülmeye başlamadan, öksürük krizlerine girmeden, ben matkabın tepesinde oynayan kayaların sesini duyardım ve hepsi bundan ibaret olurdu. Beni fırınlara gönderip küllerimi savurur, çocuklarımız da zamanı gelince aynı şeyleri yapardı. Klanlar mutlu, iyi olduğumuzu ve lanet olasıca iyi evlatlar yetiştirdiğimizi söylerdi. O çocuklar öldüğünde, anılardan silinmeye başlardık ve onların da çocukları öldüğünde, dönüştüğümüz toz gibi silinip giderdik. Küçük bir hayat olurdu," dedim, omuz silkerek, "fakat hoşuma giderdi. Her gün kendime soruyorum: Geri dönme, kör olma, her şeyi geri alma şansı verilse, kabul eder miydim?"

"Cevabın ne peki?"

"Bütün bu süre boyunca bunun Eo uğruna olduğunu sanıyordum. Zihnimde o mükemmel fikirle bir ok gibi hedefe gidiyordum. O bunu istemişti. Ben de onu seviyordum. Dolayısıyla hayalini gerçekleştirmek istiyordum. Ama saçmalıktan başka bir şey değildi. Lanet olasıca yarım bir hayat yaşıyordum. Bir kadını putlaştırmış, onu şehide dönüştürmüş, biri yerine bir şey yapmıştım. Mükemmel olduğuna inanıyordum." Yağlı saçlarımı sıvazladım. "Bunu istemezdi. Ve Çukur'a baktığımda, anladım. Yani, sanırım adaletin geçmişi düzeltmekle değil, geleceği biçimlendirmekle ilgili olduğunu söylerken fark ettim ki biz ölüler için savaşmıyoruz. Yaşayanlar için savaşıyoruz. Ve henüz doğmamış olanlar için. Çocuklarımız olabilmesi için. Bundan sonra gelmesi gereken bu. Yoksa ne anlamı var ki?"

Sevro sessizce oturup söylediklerimi düşünüyordu.

"Sen ve ben karanlıktaki ışığı, ortaya çıkmasını bekleyip duruyoruz. Oysa çıktı bile." Omzuna dokundum. "O biziz, evlat. Arızalı, çatlak, aptal olsak da, ışık biziz ve yayılıyoruz."

36

SARHOŞ

Sevro'yu Ragnar'la bırakıp çıktığımda koridorda Victra'ya rastladım. Saat gece yarısını geçiyordu ve Cıva'nın güvenliği, Oğullar ve Orion'la buluşana kadar kumandasını ona verdiğim yeni donanmamızın son hazırlıklarını koordine etmeye yardımcı olmak için Tinos'a yeni gelmişti. Bu, Dansçı'yı rahatsız eden bir diğer kararımdı. Gizli amaçları olabilecek Altınlara çok fazla güç verdiğimden korkuyordu. Kısrak'ın varlığı bardağı taşıran damla olabilirdi.

"O nasıl?" diye sordu Victra, Sevro'yu kastederek.

"Daha iyi," dedim. "Ama seni gördüğüne sevineceğinden eminim."

Kendini tutamayarak gülümsedi ve sanırım yüzü gerçekten kızardı. "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kısrak ve Dansçı'nın birbirlerinin kafasını koparmalarını engellemeye."

"Güzel. Ama çok geç."

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Bu göreceli, sanırım. Dansçı komuta odasında Altınların üstünlük kompleksi, kibri vesaire hakkında bağırıp çağırıyor. Onu hiç bu kadar çok küfrederken görmemiştim. Ben fazla kalmadım ve o da çok bir şey söylemedi. Benimle ilgili çok iyi düşünceleri olmadığını biliyorsun."

"Senin Kısrak'la da aran yok," dedim.

"Kıza karşı bir garazım yok. Sadece bana evimi hatırlatıyor. Özellikle de bize getirdiğin yeni müttefikler düşünülürse. Sadece ikiyüzlü küçük bir tay olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Ancak en iyisi seni hemen üzerinden atan atlardır, değil mi?"

Güldüm. "Bunun bir kinaye olup olmadığından emin değilim."

"Öyleydi."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Victra hafifçe yüzünü buruşturdu. "Yaygın görüşün aksine, ben her şeyi bilmiyorum, tatlım." Sevro'nun yanına gitmek için başıma hafifçe vurarak yanımdan geçti. "Ama yerinde olsam üçüncü kattaki kantine bakardım."

"*Sen* nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Yaramaz yaramaz gülümsedi. "Seni ilgilendirmez."

Kısrak'ı Narol amcam, Kavax ve Daxo'yla birlikte, metal bir şişenin üzerine eğilmiş halde kantinde buldum. Narol'un Çıngıraklıyılanlar'ının bir düzinesi diğer masalara yerleşmiş, yakmaç tüttürerek Kısrak'ı dikkatle dinliyorlardı. Kısrak çizmeli ayaklarını masanın üzerine uzatmış, sırtını Daxo'ya yaslamış halde masadaki diğer iki kişiye Enstitü'yle ilgili bir hikâye anlatıyordu. İçeri ilk girdiğimde Telemanusların iri gövdeleri yüzünden onları görememiştim ama hikâyeyi dinleyenler annem ve ağabeyimdi.

"...ve elbette ki Pax'a bağırdım."

"Benim oğlum," diye hatırlattı Kavax, anneme.

"...ve o benim Hanemden bir gruba liderlik ederek gelirken, Darrow ve Cassius yerin titrediğini hissedip çığlık çığlığa göle daldılar. Orada birbirlerine sarılıp tir tir titreyerek morarana kadar saatlerce beklediler."

"Morarana kadar!" dedi Kavax, onları dinleyen Oğulların bile sert duruşunu bozduran çocuksu bir kahkahayla. Bir Altın olmasına rağmen Kavax au Telemanus'u sevmemek zordu. "Böğürtlen gibi, Sofokles. Nasıl benzetme ama! Ona bir tane daha ver, Deanna." Annem masanın üzerinden Sofokles'e bir jelibon uzattı ve Sofokles şişenin yanında hevesle beklediği yerden hemen kapıp midesine indirdi.

"Burada neler oluyor?" diye sordum. Ağabeyimin Altınların kadehini tazelediği şişeye baktım.

"Kızın hikâyelerini dinliyoruz," dedi Narol, üflediği yakmaç dumanının arasından. "Bir nefes çek." Kısrak dumana karşı yüzünü buruşturdu.

"Ne kadar berbat bir alışkanlık, Narol," dedi.

Kieran imalı imalı anneme baktı. "İkisine de yıllardır söylüyorum."

"Selam, Darrow," dedi Daxo, ayağa kalkıp kolumu tutarken. "Seni elinde jilet olmadan gördüğüme sevindim." Uzun parmaklarından biriyle omzumu dürttü.

"Daxo, o konuda üzgünüm. Adamlarımla ilgilendiğiniz için size bir hayli borçlu olduğumu düşünüyorum."

"O işi büyük ölçüde Orion yaptı," dedi, gözleri parlayarak. Zarif bir tavırla sandalyesine döndü. Ağabeyim adamdan ve başındaki melek dövmelerinden çok etkilenmişti. Nasıl etkilenmesindi ki? Daxo onun iki katıydı, kusursuzdu ve Matteo gibi bir Gül'den bile daha terbiyeliydi; bu arada onun Cıva'nın gemilerinden birinde iyileşmekte olduğunu ve yaşadığıma çok sevindiğini duymuştum.

"Dansçı'yla aranızda ne oldu?" diye sordum Kısrak'a.

Yanakları kızarmıştı ve soruma güldü. "Şey, benden pek hoşlandığını sanmıyorum fakat endişelenme, fikri değişecektir."

"Sen sarhoş musun?" diye sordum gülerek.

"Biraz. Yetiş bana." Bacaklarını masadan indirdi ve ayaklarını yere koyarak yanında bana yer açtı. "Çamurda Pax'la güreştiğin kısma geliyordum." Annem şu anda benliğimi saran paniği biliyormuş gibi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sessizce beni izliyordu. Hayatımın iki yarısının benim kontrolüm dışında bir araya gelişine şaşırarak huzursuzca oturdum ve Kısrak'ın hikâyesinin kalanını dinledim. Olan bitenler arasında bu kadının cazibesini unutmuştum. Rahat, neşeli doğasını. Başkalarına kendilerini önemli hissettirerek, isimlerini söyleyerek ve görüldüklerini fark ettirerek onları kazanışını. Amcamı ve ağabeyimi büyülemiş, Telemanusların hayranlığı bunu daha da güçlendirmişti. Annem benim Kısrak'a hayranlıkla baktığımı yakaladığında kızarmamaya çalıştım.

"Ama Enstitü'den bu kadar bahsetmek yeter," dedi Kısrak, Pax'la kalesinin önündeki düellomu detaylarıyla anlattıktan sonra.

"Deanna, bana Darrow'un çocukluğundan bir hikâye anlatacağına söz vermiştin."

"Gaz boşluğuna ne dersin?" dedi Narol. "Keşke Loran da burada olsaydı..."

"Hayır, o değil," dedi Kieran. "Bence..."

"Ben biliyorum," dedi annem, onların sözünü keserek. Peltekliği yüzünden yavaşça konuşarak anlatmaya başladı: "Darrow küçükken –belki üç-dört yaşındaydı– babası ona kendi babasından kalma eski bir saat vermişti. Dijital sayılar yerine kadranı ve dişlileri olan bakır bir şeydi. Hatırlıyor musun?" Başımla onayladım. "Çok güzeldi. En sevdiği eşyasıydı. Yıllar sonra babası öldüğünde Kieran öksürüklü bir hastalığa yakalandı. Madenlerde ilaç bulmak daima zordur. Gamalardan veya Grilerden almak gerekir fakat hepsinin fiyatı vardır. Nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum ve bir gün Darrow ilaçla eve döndü ama nasıl aldığını açıklamadı. Haftalar sonra Grilerden birini vakti anlamak için o eski saate bakarken gördüm."

Ben ellerime bakarken Kısrak'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Sanırım yatma saati geldi," dedi annem. Narol ve Kieran itiraz ettiler fakat annem boğazını temizleyerek ayağa kalktı. Beni başımdan öperken her zaman olduğundan daha çok oyalandı. Sonra Kısrak'ın omzuna dokundu ve ağabeyimin yardımıyla odadan ayrıldı. Narol'un adamları da onlarla gitti.

"Çok etkileyici bir kadın," dedi Kavax. "Ve seni çok seviyor."

"Böyle tanışmanıza sevindim," dedim ve Kısrak'a döndüm. "Özellikle de senin."

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Ben kontrol etmeye çalışmadan. Geçen sefer olduğu gibi."

"Evet, onun tam bir felaket olduğunu belirtmeliyim," dedi Daxo.

"Bu bana doğru geliyor," dedim.

"Aynı fikirdeyim. Öyle." Kısrak gülümsedi. "Keşke ben de seni kendi annemle tanıştırabilseydim. Onu babamdan daha çok severdin."

Gülümsemesine karşılık verirken aramızdaki şeyin ne olduğunu merak ettim. Bir isim koymak fikri ürkütücüydü. Onun yanında olmak beni rahatlatıyordu ama onun ne düşündüğünü sormaya korkuyordum. Bu küçük huzur yanılsamasını bozma korkusuyla

konuyu açmaktan çekiniyordum. Kavax mahcup bir tavırla boğazını temizleyerek anı bozdu.

"Demek Dansçı'yla karşılaşmanız iyi gitmedi, ha?" diye sordum.

"Korkarım gitmedi," dedi Daxo. "Düşmanlığı çok derinlerden geliyor. Theodora daha dost canlısıydı fakat Dansçı... onunla uzlaşmak olanaksızdı. Adam çok saldırgan."

"Çok gizemli," dedi Kısrak, içkisinden bir yudum daha alıp yüzünü buruştururken. "Bizden bilgi saklıyor ve çoktan bilmediğim hiçbir şey söylemiyor."

"Senin de dost canlısı olduğundan şüpheliyim."

Yüzünü buruşturdu. "Evet ama başkalarının benim için ödün vermesine alıştım. Dansçı akıllı bir adam. Yani ittifakımızın yürümesini istediğime onu ikna etmemiz zor olacak."

"İstiyor musun yani?"

"Ailenden dolayı, evet," dedi. "Onlar için bir dünya kurmak istiyorsun. Annen için, Kieran'ın çocukları için. Bunu anlıyorum. Hükümdar'la pazarlığı seçtiğimde ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyordum. Sevdiklerimi koruyordum." Telemanuslar birbirine baktı. Kısrak'ın parmakları masadaki çentiklerde dolaştı. "Boyun eğmediğimiz sürece savaşsız bir hayatın mümkün olamayacağına inanmıştım." Bakışlarını Armasız ellerime dikti ve hepimizin geleceğinin sırrı orada gizliymiş gibi çıplak tenime baktı. Belki de öyleydi. "Ama artık olabileceğini düşünüyorum."

"Bunda gerçekten ciddi misiniz?" diye sordum. "Hepiniz mi?"

"Önemli olan tek şey ailedir," dedi Kavax. "Ve sen ailedensin." Daxo zarif elini omzuma koydu. Sofokles bile anın önemini kavramış gibi masanın altından çenesini ayağıma dayamıştı. "Değil misin?"

"Evet." Minnetle başımla onayladım. "Öyleyim."

Kısrak gergin bir gülümsemeyle cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp masanın üzerinden bana kaydırdı. "Bu Orion'un iletişim frekansı. Nerede olduklarını bilmiyorum. Muhtemelen Kuşak'talar. Onlara basit bir talimat verdim: Kaos yaratın. Altınların konuşmalarından duyduğum kadarıyla şu anda tam olarak bunu yapıyorlar. Octavia'yı indireceksek, ona ve gemilerine ihtiyacımız var."

"Teşekkür ederim," dedim, hepsine. "İkinci bir şansımız olacağını hiç düşünmemiştim."

"Biz de öyle," diye karşılık verdi Daxo. "Seninle açık konuşacağım, Darrow: Endişe verici bir konu var. Senin planın. PençeMatkaplar kullanarak Obsidiyenlerle Mars'ın kilit şehirlerini ele geçirme fikrin... Biz bunun bir hata olduğunu düşünüyoruz."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Neden? Ben Çakal'ın güç merkezlerini ele geçirip halkın ilgisini çekmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Babam ve ben, senin Obsidiyenlere olan inancını paylaşmıyoruz," dedi Daxo dikkatle. "Onları Mars halkının arasına salarsan, niyetinin bir önemi kalmayacak."

"Barbarlar," dedi Kavax. "Onlar barbarlar."

"Ragnar'ın kardeşi..."

"...Ragnar değil," dedi Daxo. "Bir yabancı. Ve Altın esirlere yaptıklarını duyduktan sonra... Obsidiyenleri Mars şehirlerine salacak bir plana vicdanımız rahat bir şekilde kuvvetlerimizi veremeyiz. Arcos kadınları da bunu yapmayacak."

"Anlıyorum."

"Planın sorunlu olduğunu düşünmemizin bir nedeni daha var," dedi Kısrak. "Kardeşimin hakkından olması gerektiği şekilde gelmiyor. Ona hakkını teslim etmelisin. Senden daha akıllı. Benden daha akıllı." Kavax bile buna itiraz etmedi. "Neler yaptığına bir bak. Oyunu nasıl oynayacağını biliyorsa, değişkenleri biliyorsa, günler boyunca bir köşede oturup bütün olası hamleleri, karşı hamleleri, beklenmedik olasılıkları ve sonuçları değerlendirip durur. Onun eğlence anlayışı bu. Claudius'un ölümünden ve kardeşimle yaşamak için farklı evlere gönderilmemizden önce hava yağmurlu ya da açık olsun, o sürekli evde kalır, bulmaca çözer, kâğıt üzerinde labirentler yaratır ve babamla ata binmekten veya Claudius ve Pax'la balık tutmaktan döndüğümde onları çözmem için bana yalvarırdı. Ve çözdüğümde güler, ne kadar akıllı bir kız kardeşi olduğunu söylerdi. Bir gün onu bulmacalarını çözdükten sonra odasında tek başına, kimsenin izlemediğini sandığı bir anda yakalayana kadar üzerinde durmamıştım. Çığlıklar atarak bağırıp çağırıyor, kendi yüzünü yumrukluyor, bana yenildiği için kendini cezalandırıyordu.

"Benden çözmemi istediği bir sonraki labirentte başaramamış gibi yaptım ama onu kandıramadım. Onu odasında gördüğümü biliyor gibiydi. Herkesin gördüğü içedönük, çekingen çocuğu değil,

gerçek kimliğini." Titrek bir şekilde iç geçirerek omuz silkti. "Beni labirenti tamamlamaya zorladı. Yaptığımda gülümsedi, ne kadar akıllı olduğumu söyledi ve yürüyüp gitti.

"Bir sonrakinde labirentini gerçekten çözemedim. Ne kadar çabalasam da başaramadım," diye devam etti, huzursuzca kıpırdanarak. "Ben yerde kalemlerinin arasında çabalarken beni izliyordu. Küçük bir porselen bebeğin içine girmiş eski bir kötü ruh gibi. Onu böyle hatırlıyorum. Şimdi babamı öldürüşünü düşünürken onu böyle görüyorum."

Telemanuslar sıkıntılı bir sessizlikle dinlerken, Çakal'dan benim kadar korkuyorlardı.

"Darrow, Enstitü'de onu yendiğin için seni asla bağışlamayacak. Onu elini kesmek zorunda bıraktığın için. Onu çırılçıplak soyup sana teslim ettiğim için beni de asla bağışlamayacak. Biz onun saplantılarıyız; tıpkı Octavia ve babam gibi. Yani Sevro'nun bir pençeMatkapla onun hisarına dalıp seni elinden alışını unutacağını sanıyorsan, bir sürü insanın ölümüne neden olacaksın demektir. Şehirleri ele geçirme planın işe yaramaz. Bunu bir kilometre öteden anlar. Anlamasa ve Mars'ı alsak bile bu savaş yıllarca sürer. Doğruca şahdamarını hedef almalıyız."

"Ve sadece o da değil," dedi Daxo, "zaferi kazandığımızda bir diktatörlük kurmayacağına veya tam bir demoKrasi getirmeyeceğine dair güvenceye ihtiyacımız var."

"Bir diktatörlük mü?" dedim sırıtarak. "Gerçekten hükmetmek istediğimi mi düşünüyorsunuz?"

Daxo omuz silkti. "Birinin bunu yapması gerekecek."

Bir kadın kapının dibinde boğazını temizledi. Dönüp baktığımızda Holiday'in başparmaklarını kemeri ilmeklerine geçirmiş halde kapıda durduğunu gördük. "Böldüğüm için özür dilerim, efendim. Ancak Bellona sizi istiyor. Gerçekten önemli gibi görünüyor."

37

SON KARTAL

Cassius, Ares'in Oğulları'nın revirinin ortasında, güçlendirilmiş sedyenin parmaklıklarına kelepçelenmiş halde yatıyordu. Beni onun elinden kurtarmaya çalışırken yaralanan kendi adamlarımın ölümünü izlediğim yerde. Phobos'tan ve Termik'teki diğer operasyonlardan gelen yaralıların yatakları her yeri doldurmuştu. Havalandırmalar vınlayıp bipliyor, adamlar öksürüyordu. Fakat ben en çok, bakışların ağırlığını hissediyordum. Yatakların ve döşeklerin arasından geçerken eller bana uzanıyor, dudaklar ismimi fısıldıyordu. Kollarıma dokunmak, Armaları olmayan, efendilerin damgasını taşımayan bir insanı hissetmek istiyorlardı. Elimden geldiğince onlara izin verdim ama en kenarda kalanları ziyaret edecek zamanım yoktu.

Dansçı'dan Cassius'a özel bir oda vermesini istemiştim. Bunun yerine onu ana revirde, uzuvlarını kaybetmiş hastaların ortasına ve yanık yaralılarının konduğu devasa naylon çadırın bitişiğine atmıştı. Oradan izleyebilir, adiRenkler tarafından izlenebilir ve bu savaşın ağırlığını tıpkı onlar gibi hissedebilirdi. Bu işte Dansçı'nın parmağını hissediyordum. Cassius'a eşit muamele yapıyordu. Zalimce değil, nazikçe değil, sadece diğerleri gibi. İçimden eski sosyaliste bir içki ısmarlamak geldi.

Narol'un adamlarından birkaçı, bir Gri ve iki deneyimli eski Cehennemdalgıcı, Cassius'un yatağının yakınındaki metal sandal-

yelere çökmüş, kâğıt oynuyorlardı. Sırtlarında ağır yakıcılar asılıydı. Ben yaklaşırken hemen ayağa fırlayıp selam verdiler.

"Beni istediğini duydum," dedim.

Kızıllardan kısa boylu olanı, Holiday'e bir bakış atıp sertçe, "Neredeyse tüm gece," dedi. "Sizi rahatsız etmek istemedik... ama bu kadın lanet olasıca bir Olimpik. Haberi yukarı ulaştırmamız gerektiğini düşündü." Adam bana o kadar çok sokulmuştu ki lekeli dişlerinin arasındaki sentetik tütünün mentol kokusunu alabiliyordum. "*Ve pislik herif bilgi paylaşmak istediğini söylüyor, efendim.*"

"Konuşabiliyor mu?"

"Evet," diye homurdandı asker. "Fazla bir şey söylemiyor fakat ok, ses tellerini ıskalamış."

"Onunla yalnız konuşmalıyım," dedim.

"Elbette, efendim."

Doktor ve muhafızlar Cassius'un sedyesini salonun uzak tarafında sürekli kilit altında tuttukları eczaneye götürdüler. İçeride plastik ilaç kutularının arasında Cassius'la yalnız kaldım. Boynuna sarılmış beyaz bandajlarla yattığı yerden beni izlerken âdemelması ile boğazının sağ tarafındaki şahdamarının arasında çok hafif bir kan lekesi vardı. "Ölmemen mucize," dedim. Omuz silkti. Kollarında tüpler veya morphon bileziği yoktu. Kaşlarımı çattım. "Sana ağrı-kesici vermediler mi?"

"Ceza için değil. Oylama yaptılar," dedi, boğazındaki dikişleri zorlamamaya çalışarak. "Yeterince morphon yokmuş. Malzemeleri az. Söylediklerine göre, hastalar geçen hafta güçlü ilaçların yanık yaralılarına ve uzuv kaybedenlere verilmesini istemişler. Bütün gece acıları yüzünden terk edilmiş köpek yavruları gibi inlemeseler, bunun asil bir davranış olduğunu düşünürdüm." Duraksadı. "Annelerin çocuklarının ağlayarak onlara seslendiklerini duyup duymadığını hep merak etmişimdir."

"Seninki duyabiliyor mu?"

"Ben ağlamadım ki. Ve annemin intikamdan başka bir şeyi umursadığını da sanmıyorum. Bu saatten sonra ne anlamı olacaksa."

"Bilgi paylaşmak istediğini söylemişsin?" diye sordum, başka ne diyeceğimi bilmediğim için doğruca konuya girerek. Bu adamla

aramda çok güçlü bir yakınlık hissediyordum. Sevro bana onu neden kurtardığımı sorduğunda onur ve mertliğe değinebilirdim. Ancak en derinlerdeki asıl neden, onunla tekrar dost olmayı umutsuzca istememdi. Onun takdirine ihtiyacım vardı. Bu beni aptal mı yapıyordu? Suçluluk duygumdan mı kaynaklanıyordu? Adamın etkileyiciliği miydi? Yoksa saygı duyduğum insanlar tarafından sevilmek isteyen kibirli tarafım mıydı? Ona saygı duyuyordum. Onurluydu; yozlaşmış olabilirdi ama yine de gerçekten onurluydu.

"Sen miydin, o muydu?" diye sordu, dikkatle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Obsidiyenlerin gözyuvalarımı haşlayıp dilimi kesmesine hanginiz engel oldu?"

"İkimiz de."

"Yalancı. Doğrusunu istersen Virginia'nın beni vurabileceğini düşünmemiştim." Boğazına dokunmak istedi ama kelepçeler elini aniden durdurunca onu ortamın gerçekliğine geri çekti. "Bunları çıkarabilir misin acaba? Kaşındığında çok kötü oluyor."

"Bence dayanırsın."

Denemesi gerekeceğini anlatırcasına güldü. "Eh, beni kurtardığın için ahlaki üstünlük tasladığın noktaya mı geldik? Altın'dan daha medeni olduğun için?"

"Belki de vereceğin bilgiler için sana işkence ederim," dedim.

"Pekâlâ, bu hiç de onurlu bir davranış olmaz."

"Bir adamın bana üç ay boyunca işkence ettikten sonra dokuz ay boyunca bir kutuya kapatmasına izin vermek de öyle. Her neyse, onurlu olmayı umursadığımı nereden çıkardın?"

"Doğru." Kaşlarını çattığında Michelangelo'nun elinden çıkmış bir heykel gibi göründü. "Hükümdar'ın pazarlık yapacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Beni kurtarmak için tek bir şey bile feda etmez."

"O halde neden ona hizmet ediyorsun?" diye sordum.

"Görev." Bunu söylüyordu fakat artık ne kadar samimi olduğunu merak ediyordum.

Gözlerinde gördüğüm şey yalnızlık, olması gerektiğini düşündüğü bir hayatın özlemi ve olmak zorunda kaldığı adamın altında olmak istediği adamın parıltısıydı.

"Her neyse," dedim. "Bence birbirimize yeterince kötülük yaptık. Sana işkence etmeyeceğim. Paylaşmak istediğin bir bilgi var mı yoksa on dakika daha etrafından dolanıp duracak mıyız?"

"Hükümdar'ın neden barış istediğini hiç merak ettin mi, Darrow? Bu sorunun aklına geldiğinden eminim. Mecbur kalmadığı sürece cezadan kaçınacak biri değildir. Neden Virginia'ya hoşgörü göstersin? Çeper'e? Filosunun büyüklüğü Uydu Lordlarınınkinin üç katı. Çekirdek daha donanımlı. Romulus, Roque'la başa çıkamaz. Ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. O halde neden Hükümdar pazarlık etmek için bizi gönderdi? Neden uzlaşmayı seçti?"

"Çakal'ın yerine başkasını geçirmek istediğini zaten biliyorum," dedim. "Ve bir yandan onu etkisiz hale getirip bir yandan da Ares'in Oğulları'yla savaşırken Çeper'de topyekûn bir isyanı göze alamaz. Bütün gücünü sorunlara sırayla ayırmak için savaş cephelerini sınırlamaya çalışıyor. Karmaşık bir strateji değil."

"Peki, onun yerine başkasını geçirmeyi neden istediğini biliyor musun?"

"Benim kaçışım, kamplar, helyum üretimindeki sıkıntılar... Bir psikopatı BaşVali atamanın yaratacağı yüzlerce sorun sıralayabilirim."

"Bunların hepsi haklı nedenler," dedi sözümü keserek. "Hatta ikna edici. Ve Virginia'ya sunduğumuz nedenler bunlardı."

Sesindeki imayı duyarak ona doğru bir adım attım. "Ona söylemediğiniz ne?" Bana söyleyip söylememek konusunda şimdi bile tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Sonunda kararını verdi.

"Bu yılın başlarında istihbarat ajanlarımız Enerji Bakanlığı'na ve Maden Yönetim Bakanlığı'na bildirilen çeyrek dönemlik helyum üretimi kayıtları ile maden kolonilerinin içindeki ajanlarımızın bildirdiği raporlar arasında tutarsızlıklar olduğunu keşfetti. Çakal'ın Ares'in Oğulları'nın yarattığı sorunları bahane ederek sahte helyum zararı bildirdiği en az yüz yirmi beş vaka tespit ettik. Gerçekte olmayan sorunlar. Ayrıca Ares'in Oğulları'nın saldırılarında on dört madenin yok olduğunu iddia ediyordu. Hiç gerçekleşmeyen saldırılarda."

"Yani işin kaymağını götürüyordu," dedim omuz silkerek. "Dünyalardaki ilk yozlaşmış BaşVali olduğu söylenemez."

"Ancak onları *satmıyor*," dedi Cassius. "Yapay sıkıntılar yaratıp hepsini stokluyor."

"Stoklamak mı? Şimdiye dek ne kadar?" diye sordum gergin bir tavırla.

"On dört madenin üretim fazlası envanterinden ve Mars Rezervlerinden mi? Bu hızla, iki yılda Luna ve Venüs'teki İmparatorluk Rezervleri ile Ceres'teki Savaş Rezervlerinin toplamından daha fazla helyumu olacak."

"Bu yüzlerce anlama gelebilir," dedim sakince, ne kadar helyumdan söz ettiğimizi yavaşça kavrarken. Bütün dünyalardaki en değerli maddenin stokunun dörtte üçü! Hepsi tek bir adamın kontrolünde. "Hükümdarlığa hazırlıyor. Senatörleri satın almaya başlamış mı?"

"Şimdiye kadar kırkını," diye itiraf etti Cassius. "Tahmin ettiğimizden daha fazlası. Ancak onları kattığı başka bir dolap daha var." Yatağında daha dik oturmaya çalıştı ama bileklerindeki kelepçeler yüzünden kambur kaldı. "Sana bir soru soracağım. Bana doğruyu söylemeni istiyorum." Ne kadar ciddi olduğunu görmesem, bu fikre gülerdim. "Ares'in Oğulları martta, senin kaçışından birkaç gün sonra derin uzay asteroit depolarından birini soydu mu? Dört ay kadar önce?"

"Daha net konuş," dedim.

"Karin Kümesi'nde küçük bir kuşak. S-1988. Silikat bazlı hurda asteroiti. Maden potansiyeli neredeyse sıfır. Yeterince net oldu mu?"

Mickey'nin yanında iyileşirken Sevro'nun taktiksel operasyonlarının tamamını incelemiştim. Asteroit kuşaklarındaki Lejyon üslerine birkaç saldırı yapılmıştı fakat Cassius'un sözünü ettiği şeye benzeyen hiçbir şey görmemiştim.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla S-1988'e operasyon düzenlenmedi."

"*Korkunç lanet,*" diye mırıldandı. "O halde doğru tahmin etmişiz."

"Depoda ne vardı ki?" diye sordum. "Cassius..."

"Beş yüz nükleer başlık," dedi asık yüzle.

Sargılarındaki kan lekesi açık bir ağız büyüklüğüne yayılmıştı.

"Beş yüz," diye tekrarladım, kendi sesimi uzaktan duyuyormuşum gibi hissederek. "Güçleri ne?"

"Her biri otuz megaton."

"Gezegen katilleri... Cassius, bunlar en başta neden yapıldı ki?"

"Küller Lordu'nun, Rhea'yı tekrarlaması gerekirse diye," dedi Cassius. "Depo, Çekirdek ve Çeper'in arasında."

"Rhea'yı tekrarlamak... Sen böyle bir kadına mı hizmet ediyorsun?" diye sordum. "Ne olur ne olmaz diye bir gezegeni yok edecek nükleer başlıkları depolayan bir kadına mı?"

Ses tonuma aldırmadı. "Bütün kanıtlar Ares'i işaret ediyordu fakat Hükümdar bunun Sevro için fazla büyük bir başarı olduğunu düşündü. Soruşturmayı bizzat Moira'ya verdi ve bir korsan gemisinin izlerini sürerek daha önce Julii Sanayicilik'e ait olan ve artık kullanılmayan bir nakliyat hattına ulaştı. Onları gerçekten Oğullar çalmadıysa, başlıklar Çakal'da demektir. Ama onlarla ne yaptığını bilmiyoruz." Uyuşmuş bir halde kalakaldım. Çakal'ın bu kadar çok atom bombasını nasıl kullanabileceği konusunda zihnimden sayısız düşünce geçiyordu. Sözleşme uyarınca Mars kuvvetlerinin cephanesinde, sadece gemiler arası savaşta kullanılmak ve hepsi beş megatonun altında olmak üzere en fazla yirmi başlık bulunabilirdi.

"Bu doğruysa, neden bana söylüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü Mars benim de evim, Darrow. Ailem seninki kadar uzun süredir oradaydı. Annem hâlâ oradaki evimizde. Çakal'ın uzun vadeli stratejisi her neyse, Hükümdar, onun köşeye sıkıştığı takdirde silahları kullanacağına inanıyor."

"Kazanabileceğimizden korkuyorsunuz," dedim.

"Sadece Sevro'nun savaşıyken, hayır. Ares'in Oğulları'nın sonu gelmişti. Ancak şimdi? Olanlara bir bak." Beni baştan aşağı süzdü. "Dizginleri kaçırdık. Octavia nerede olduğumu bilmiyor. Aja'nın hayatta olup olmadığını bilmiyoruz. Burada olanlardan habersiz. Çakal, Hükümdar'ın kendisine karşı kız kardeşiyle komplo kurduğunu anlamış olabilir. Ve o vahşi bir köpek. Kışkırtırsan ısırır." Sesini kıstı. "Sen bunu atlatabilirsin, Darrow. Ama ya Mars?"

38

FATURA

"Beş yüz nükleer başlık mı?" diye fısıldadı Sevro. "*Lanet olasıca şerefsiz pislik*. Bana dalga geçtiğini söyle. Haydi."

Dansçı komuta odasının masasında sessizce oturmuş, şakaklarını ovalıyordu.

"Bu saçmalık," diye homurdandı Holiday, duvarın dibinde durduğu yerden. "Onları almış olsa, kullanırdı."

"Çıkarımları adamı gerçekten tanıyanlara bırakalım, ne dersin?" dedi Victra. "Adrius normal bir insan gibi hareket etmez."

"Orası kesinlikle doğru," dedi Sevro.

"Yine de, bu ciddiye alınması gereken bir soru," dedi Dansçı. Bu kadar çok Altın'ın, özellikle de yanımda duran Kısrak'ın varlığından rahatsızdı. "Onları aldıysa, neden şimdiye dek kullanmadı?"

"Çünkü gerginliği o ölçüde tırmandırmak bizim kadar ona da zarar verir," dedim. "Ve onları kullanırsa, Hükümdar'ın onun yerine başkasını geçirmek için her türlü nedeni olur."

"Ya da onları o almadı," dedi Cıva, baştan savarcasına. Bir panelin üzerinde parıldayan mavi holoPikselli görüntüsü önümüzde asılı duruyordu. "Bu sadece bir hile. Bellona senin neye önem verdiğini biliyor, Darrow. Gerçekte var olmayan şeylerle sana yem atıyor. Bu saçmalık. Böylesine büyük füzeleri hareket ettirse teknisyenlerim önemli dalgalanmalar görürdü ve Hükümdar onları yaptırsaydı, plütonyum zenginleştirmelerinden haberim olurdu."

"Tabii eski füzeler değillerse," dedim. "Her yer eski kalıntılarla dolu."

"Ve güneş sistemi çok büyük," dedi Kısrak, duygusuz bir sesle.

"Benim de büyük kulaklarım var," diye karşılık verdi Cıva.

"Vardı," dedi Victra. "Biz konuşurken küçülmeye devam ediyorlar."

Ayaklanmanın liderleri, asteroit S-1988'i gösteren bir holo-projektörün önünde yarım daire biçiminde oturuyorlardı. Çıplak bir kaya parçasıydı. Mars ve Jüpiter arasında, Ana Kuşak'taki Koronis Ailesi asteroitlerinin bir alt ailesinden Karin'in bir parçasıydı. Koronis asteroitleri, Dünya'dan yönetilen bir enerji konsorsiyumunun ağır madencilik operasyonlarının üssüydü ve korsanlar ile kaçakçıların astral yolculuklarındaki istasyonlarının yuvasıydı; en ünlüleri, Sevro'nun Plüton'dan Mars'a yolculuğu sırasında yakıt ikmali yaptığı 208 Lacrimosa'ydı. Yerliler kaçakçıların limanına Acıların Kadını diyordu çünkü insan yaşamı bir kilo dondurulmuş helyum ve bir gram iblisTozundan daha ucuzdu; en azından Sevro öyle söylüyordu. Orası ve orada geçirdiği zamanla ilgili şaşırtıcı ölçüde ketumdu.

Altınların komuta toplantıları daire veya dikdörtgen biçiminde olurdu çünkü birbirine bakan insanların entelektüel çatışmaya girme olasılığı yan yana oturanlara oranla daha fazlaydı. Altınlar bunu seviyordu. Ben farklı bir taktik izliyor... holo-projektörle dostlarımın sorunu karşılarına almasını sağlıyordum. Dolayısıyla birbirleriyle tartışmak isterlerse, başlarını çevirmeleri gerekiyordu.

"Bizde Hükümdar'ın Kâhinlerinden olmaması çok yazık," dedi Kısrak. "Birini bileğine bağlar ve Cassius'un ne kadar dürüst olduğunu anlardık."

"Alıştığınız kaynaklara sahip olmadığımız için özür dileriz, *domina*," dedi Dansçı.

"Demek istediğim bu değildi."

"Ona işkence edebiliriz," dedi Sevro. Masanın ortasında oturmuş, bir bıçakla tırnaklarını temizliyordu. Victra onun arkasındaki duvara yaslanmış, masanın üzerine düşen her tırnak parçasında rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturuyordu. Dansçı, Sevro'nun solundaydı. Cıva'nın bir metre yüksekliğindeki hologramı sağında, bizim aramızda parıldıyordu. İsyan adına Phobos'un özgürlüğünü

ilan etmiş ve valiliğini üstlenmişti. Şimdi başparmak büyüklüğünde, küçük bir istiridye yığınının üzerine eğilmiş, platin bir ahtapot soyma bıçağıyla kabukları beş eşit yığına bölüyordu. Çakal'ın istasyona karşı misillemesinden korkuyorsa bile, bunu belli etmiyordu. Sefi kabile kürklerinin altında terleye terleye kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi masanın etrafında dolaşıyor, Dansçı'nın huzursuzca kıpırdanmasına neden oluyordu.

"Gerçeği mi istiyorsunuz?" dedi Sevro. "Bana bir tornavida ve on yedi dakika verin."

"Bunu gerçekten o buradayken konuşmamız şart mı?" diye sordu Victra, Kısrak'ı kastederek.

"O bizim tarafımızda," dedim.

"Emin misin?" diye sordu Dansçı.

"Obsidiyenleri tarafımıza çekmekte önemli rol oynadı," dedim. "Bizi Orion'la o birleştirdi." Cassius'la konuştuktan sonra kadınla bağlantı kurmuştum. *Pax* ve eski filomun önemli bir bölümüyle benimle buluşmak için yanıp tutuşuyordu. Aksi Mavi'yi ve Lykos'tan beri evim gibi hissettiğim o gemiyi tekrar göreceğime inanamıyordum. "Kısrak sayesinde gerçek bir donanmamız olacak. Benim komutamı o korudu. Orion'u pozisyonunda tuttu. Bizimle aynı hedefleri paylaşmasa bunları yapar mıydı?"

"Neymiş o hedefler?" diye sordu Dansçı.

"Lune ve Çakal'ı yenmek," dedi Kısrak.

"Bu sadece buzdağının görünen kısmı," dedi Dansçı.

"O bizimle çalışıyor," diye üsteledim.

"Şimdilik," dedi Victra. "O akıllı bir kız. Belki de bizi kullanıp kendi düşmanlarından kurtulmak istiyordur? Güçlü bir pozisyona gelmeyi? Belki de Mars'ı istiyordur? Belki daha fazlasını?" Altınlardan oluşan konseyimin Victra'ya güvenip güvenemeyeceği tartışması daha dünmüş gibi geliyordu. Kimse yapmazken Roque onu savunmuştu. Victra'nın bu ironiyi gözden kaçırdığı belliydi. Belki de Kısrak'ın bir yıl önce onun iyi niyetine güvenmediğini hatırlıyordu ve eski hesabı kapamaya karar vermişti.

"Julii'yle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum," dedi Dansçı, "ama bu konuda haklı. Augustus ailesi numaracıdır. Öyle olmayan bir tanesi bile görülmemiştir." Görünüşe bakılırsa Dansçı,

Kısrak'ın daha önceki şeffaf tutumundan etkilenmemişti. Kısrak bunu bekliyordu. Aslında planıma gölge düşürmemek için bundan uzak kalmak, kendi odasında beklemek istemişti. Ancak bunun işe yaraması, sonunda bir şeyleri bir araya getirmemizin mümkün olması için işbirliği şarttı.

Benim Kısrak'ı savunmamı beklerlerken onu ne kadar az tanıdıkları açıktı.

"Hepiniz bir hayli mantıksız davranıyorsunuz," dedi Kısrak. "Niyetim size hakaret etmek değil, sadece bir gerçeği ifade ediyorum. Niyetim kötü olsaydı, Hükümdar'a veya ağabeyime haber verir, gemime bir verici yerleştirirdim," dedi Kısrak. "Tinos'u bulmak için Hükümdar'ın neleri göze alabileceğini biliyorsunuz." Dostlarım sıkıntılı gözlerle birbirlerine baktılar. "Ama bunu yapmadım. Bana güvenmeyeceğinizi biliyorum. Ancak Darrow'a güveniyorsunuz, o da bana güveniyor ve o beni hepinizden daha iyi tanıdığına göre, bence bu kararı verebilecek konumda olanınız o. Dolayısıyla korkunç lanet çocuklar gibi sızlanmayı kesin ve işimize bakalım, ha?"

"Hızarınız varsa üç dakikada da yapabilirim..." dedi Sevro.

"Çeneni kapar mısın?" diye bağırdı Dansçı, ona dönerek. İlk kez öfkeye kapıldığını görüyordum. "Ayak tırnaklarını çektiğin her adam yalan söyler, duymak istediğin her şeyi sıralar. Bu işe yaramaz." Çakal'ın işkencesine bizzat maruz kalmıştı. Tıpkı Evey ve Harmony gibi.

Sevro kollarını kavuşturdu. "Eh, bu son derece geniş ve haksız bir genelleme, ihtiyar."

"Biz işkence yapmayız," dedi Dansçı. "O kadar."

"Ah, evet, tamam," dedi Sevro. "Biz iyi adamlarız. İyi adamlar işkence yapmaz ve daima kazanır. Ama kaç iyi adamın kafası kesilip bir kutuya konuyor? Kaçı dostlarının omurgasının ortadan ikiye bölünüşünü izliyor?"

Dansçı yardım istemek için bana baktı. "Darrow..."

Cıva bir istiridyeyi açtı. "İşkence ancak dar kapsamlı ve doğrulanabilir bir bilgi için yapılırsa etkili olabilir. Her araç gibi, o da her derde deva değildir; doğru kullanılması gerekir. Şahsen, kumda ahlak çizgileri çekme lüksüne sahip olduğumuzu düşünmüyorum.

Bugün değil. Barca'nın şansını denemesine izin verin. Bırakın birkaç tırnak çeksin. Gerekirse göz oysun."

Theodora, "Aynı fikirdeyim," diyerek konseyi şaşırttı.

"Ama ya Matteo?" diye sordum, Cıva'ya dönerek. "Sevro onun yüzünü parçalamıştı."

Cıva'nın bıçağı yeni istiridyesinin üzerinden kayarak avcuna saplandı. Gümüş, yüzünü buruşturarak kanı emdi. "Ve bayılmasaydı size yerimi söyleyecekti. Kendi deneyimlerime dayanarak belirtmeliyim ki acı en iyi pazarlık kozudur."

"Aynı fikirdeyim, Darrow," dedi Kısrak. "Doğru söylediğinden emin olmalıyız. Aksi takdirde stratejimizi onun belirlemesine izin vermiş oluruz ki bu onun adına klasik bir karşı istihbarat hamlesi. Sen de aynısını yapardın." Gerçekten de, Çakal'la işkence başlayana kadar yapmaya çalıştığım şey buydu.

Şimdiye dek konuyla ilgili sessizliğini koruyan Victra aniden masanın etrafından dolaşarak holo-projeksiyonun önüne geçti ve siyah uzay ile yıldız görüntüleri teninden yansıdı. Gri tişörtünü çıkarırken asimetrik kesimli beyazımsı sarı saçları öfkeli gözlerinin önüne düştü. Spor sutyen giymişti, vücudu kaslı ve esnekti. Düz karnında yarım düzine yedi santimlik jilet yarası çaprazlama uzanıyordu. Kılıç kullanan kolunda bir düzineden fazlası vardı. Yüzünde, boynunda ve köprücükkemiğinde birkaç tane daha.

"Bazılarıyla gurur duyuyorum," dedi, yaralarını kastederek. "Bazılarıyla duymuyorum." Dönerek bize belini gösterdi. Kardeşinin asitle yaktığı yerde erimiş mum gibi bir doku vardı. Tekrar bize dönerek meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı. "Başka seçeneğim olmadığı için buraya geldim. Olduğunda burada kalmayı seçtim. Beni pişman etmeyin."

Kırılganlığını görmek şaşırtıcıydı. Kısrak'ın başkalarının yanında savunmasını böyle indireceğini hiç sanmıyordum. Victra tişörtünü üzerine geçirip tekrar holoya dönerken Sevro uzun boylu kadına dikkatle bakıyordu. Victra asteroite iki eliyle uzanarak hologramı genişletti. "Daha iyi çözünürlük alabilir miyiz?" diye sordu.

"Fotoğraf bir Nüfus İdaresi robotu tarafından çekilmiş," dedim. "Yaklaşık yetmiş yıl önce. Mevcut Toplum askeri kayıtlarına ulaşma şansımız yok."

"Adamlarım bununla ilgileniyor," dedi Cıva. "Ancak iyimser değiller. Şu anda Toplum'un toplu bir karşı saldırısıyla boğuşuyoruz. Korkunç lanet bir kargaşa."

"İşte, böyle zamanlarda baban işimize yarardı," dedi Sevro, Kısrak'a.

"Bana hiç böyle bir şeyden söz etmemişti," diye karşılık verdi Kısrak.

"Annem bir defasında etmişti," dedi Victra, düşünceli bir tavırla. "Antonia ve bana. Çeper raydan çıkarsa, İmperatorların yol üzerinden alabilecekleri tehlikeli hediye paketleri."

"Bu Cassius'un söylediklerine uyuyor."

Victra yine bize döndü. "O halde bence Cassius doğru söylüyor."

"Bence de öyle," dedim gruba. "Ve ona işkence etmek hiçbir şeyi çözmez. Parmaklarını tek tek kessek bile hâlâ söylediklerinin doğru olduğunu iddia ederse ne olacak? Aksini söyleyene kadar kesmeye devam mı edeceğiz? Her iki şekilde de bir kumar olur." Birkaçı isteksizce başıyla onayladı ve dostlarımın ne kadar vahşileştiğini görmek beni biraz tedirgin etse de, en azından bir çatışmayı kazanmış olmanın rahatlığını yaşadım.

"Ne yapmamızı öneriyor peki?" diye sordu Dansçı. "Bir teklifi olduğundan eminim."

"Hükümdar'la holo-görüşme yapmamı istiyor," dedim.

"Neden?"

"Çakal'a karşı bir ittifak pazarlığı için. O bize istihbarat sağlayacak, biz de Çakal'ı bombaları kullanamadan öldüreceğiz," dedim. "Cassius'un planı bu."

Sevro güldü. "Üzgünüm ama bunu izlemek cidden çok eğlenceli olurdu." Sol elini kaldırdı ve konuşma hareketi yaptı: "Selam, seni yaşlı paslı sürtük, torununu kaçırdığım günü hatırlıyor musun?" Sağ elini kaldırdı: "Ah, evet, sevgili dostum. Ben senin bütün ırkını köleleştirdikten hemen sonraydı." Başını iki yana salladı. "Bir filoyla kapısına dayanana kadar o Peri'yle konuşmanın hiçbir anlamı yok. Sevgili Çakal'ın peşinden beni ve Uluyanları göndermelisin. Başını kaybetmeden tek bir düğmeye bile basamaz."

"Valkyrie'ler de o görevde Uluyanlara katılacak," dedi Sefi.

"Hayır. Çakal zaten kişisel bir saldırı istiyor," dedim, beni bu konuda çoktan uyarmış olan Kısrak'a bir bakış atarak. "Geçmişte yaptığımız şeylerle onu aldatamayacağımız kadar iyi tanıyor. Gücümüzle bildiklerine uygun olarak oynayıp canları boşa harcamaya niyetim yok."

"Yakın çevresinde adamın var mı, Regulus?" diye sordu Dansçı, Cıva'ya. Şaşırtıcı bir şekilde, iki adam birbirinden hoşlanıyor gibi görünüyordu.

"Vardı. Grileriniz Darrow'u çıkarana kadar. Adrius istihbarat şefine bütün yakın çevresini tasfiye ettirdi. Adamların hepsi öldürüldü, hapse atıldı ya da korkutuldu."

"Sen ne düşünüyorsun, Augustus?" diye sordu Dansçı, Kısrak'a dönerek.

Bütün gözler Kısrak'a döndü ama o cevap vermekte acele etmedi.

"Bence bu kadar uzun süre hayatta kalmanızın nedeni, Altınların Dünya'yı nasıl fethettiklerini unutacak kadar kendi bireysel egolarına kapılmış olması. Her biri kendisinin başa geçebileceğini düşünüyor. Orion'un dönüşü ve Sevro'nun kazanımlarıyla, şimdi en büyük gücünüz donanmanız ve Obsidiyen ordunuz. Hükümdar'a yardım etmeyin. O hâlâ en tehlikeli düşman. Ona yardım ederseniz, size odaklanır. Daha fazla uyuşmazlık tohumu ekin."

Dansçı başıyla onayladı. "Peki, Çakal'ın nükleer silahları gezegen üzerinde gerçekten kullanacağından emin miyiz?"

"Kardeşimin daima tek isteği babamın takdiriydi. Onu kazanamayınca babamı öldürdü. Şimdi Mars'ı istiyor. Elde edemezse ne yapacağını sanıyorsunuz?"

Salona tedirgin bir sessizlik çöktü.

"Benim yeni bir planım var," dedim.

"Öyle olmasını umuyordum," diye mırıldandı Sevro, Victra'ya doğru eğilerek. "Bir şeyin içine gizlenecek miyim?"

"Senin için bir şeyler bulabileceğimizden eminim, tatlım," dedi Victra.

Başımla onayladım.

Sevro elini salladı. "Eh, duyalım o halde, Azrail."

"Mars'ın şehirlerinin yarısını ele geçirdiğimizi varsayalım," dedim ve ayağa kalkıp masanın üzerinden bir grafiği yukarı kaldırdım;

tabloda kızıl bir dalga Mars'a yayılıyor, şehirleri ele geçiriyor ve Altınları püskürtüyordu. "Diyelim ki Orion bize katıldığında, gücü bizimkinin iki katı olmasına rağmen Çakal'ın filosunu yörüngede yendik. Ordularını parçaladık. Valkyrie'lerin yardımıyla, Obsidiyenleri birliklerden uzaklaştırdık ve bize katılmalarını sağladık. Nüfusu ayaklandırmayı başardık. Mars'taki bütün endüstriyel faaliyetleri durdurduk. Toplum'un sayısız askeri desteğini püskürttük, ayaklanmayı her sokağa yaydık ve Çakal'ı yıllar süren savaştan sonra köşeye sıkıştırdık. Ki bu yıllar *sürecektir*. Sonra ne olacak?"

"Sanayi çarkları Mars'la son bulmayacak," dedi Victra. "Dönmeye devam edecek. Buraya insan gücü ve malzeme pompalamaya devam edecekler."

"Ya da..." dedim.

"Çakal bombaları kullanacak," dedi Dansçı.

"Yükselen Dalga operasyonunu gerçekleştirirsek, bombaları Obsidiyenlerin ve ordumuzun üzerinde de kullanacağına inanıyorum," dedim.

"Aylardır bu operasyona hazırlanıyoruz," diye itiraz etti Dansçı. "Obsidiyenlerin varlığıyla işe yarayabilir. Öylece çöpe mi atmak istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Biz bu gezegen için savaşıyoruz. Tarih boyunca isyan ordularının en büyük gücü, koruyacak daha az şeylerinin olması olmuştur. Yer değiştirebilirler, hareket edebilirler ve yakalanmaları imkânsızdır. Bizimse burada kaybedecek çok şeyimiz var. Koruyacak çok şeyimiz var. Bu savaş günler veya haftalar içinde kazanılmayacak. Belki on yıl sürecek. Mars kanayacak. Sonunda elimizde ne kalacağını kendinize bir sorun. Bir zamanlar evimiz olan şeyin cesedi. Bu savaşı sürdürmeliyiz fakat burada savaşmak istemiyorum. Mars'tan ayrılmayı öneriyorum."

Cıva öksürdü. "Mars'tan ayrılmak mı?"

Sefi taş odanın gölgelerinden çıkarak sessizliğini bozdu: "Halkını koruyacağını söylemiştin."

"Bizim gücümüz burada, bu tünellerde," diye devam etti Dansçı. "Nüfusumuzda. Sorumluluğumuz bu, Darrow." Şüpheciliğini gizlemeye gerek duymadan Kısrak'a baktı. "Nereden geldiğini unutma. Bunu neden yaptığını."

"Unutmadım, Dansçı."

"Emin misin? Bu savaş Mars için."

"Ondan daha fazlası için," dedim.

"AdiRenkler için," diye devam etti, sesini yükselterek. "Burayı kazan ve Toplum'a yayıl. Helyum burada. Toplum'un kalbi, Kızılların kalbi burada. Burayı kazan, sonra yayıl. Ares'in niyeti buydu."

"Bu savaş herkes için," diye düzeltti Kısrak.

"Hayır," dedi Dansçı, bölgesini koruyarak. "Bu bizim savaşımız, Altın. Sen daha Enstitü'de insanları köleleştirmeyi öğrenirken ben bu savaşı sürd..."

Dostlarımız kendi aralarında tartışmaya tutuşurken Sevro bıkkınlıkla bana baktı. Onu hafifçe başımla onayladım ve jiletini çıkarıp masaya sapladı. Jilet masayı yarıya kadar keserek saplandığı yerde titredi. "Azrail konuşmaya çalışıyor, sizi bokyiyenler. Ayrıca bütün bu Renkçilik artık canımı sıkmaya başladı." Sessizlikten son derece memnun bir tavırla etrafına bakındı. Sonra başıyla onayladı ve teatral bir tavırla elini salladı. "Azrail'ciğim, lütfen devam et. Gayet iyi gidiyordun."

"Teşekkürler, Sevro. Ben Çakal'ın tuzağına düşmeyeceğim," dedim. "Herhangi bir savaşı kaybetmenin en kolay yolu, çatışma şartlarını düşmanın belirlemesine izin vermektir. Çakal ve Hükümdar'ın en beklemediği şeyi yapmalıyız. *Bizim* oyunumuzu oynamalarını sağlamak için kendi paradigmamızı yaratmalıyız. Onlar *bizim* kararlarımıza tepki vermeli. Cüretkâr olmalıyız. Bir ateş yaktık. Toplum'un neredeyse her yerinde ayaklanmalar var. Burada kalırsak sınırlanırız. Ben sınırlanmak istemiyorum."

Veri-tabletimdeki görüntüyü masaya yansıttım ve Jüpiter'in hologramı havada süzüldü. Çevresinde altmış üç minik uydu vardı fakat dört büyük uydusu yörüngeye hâkimdi. Bu en büyük dördü –Ganymede, Calisto, Io ve Europa– grup olarak Ilium adıyla biliniyordu. Bu uyduların etrafında Güneş Sistemi'nin en büyük iki filosu yer alıyordu; biri Uydu Lordlarına aitti, diğeri de Kılıç Donanması'ydı. Sevro o kadar memnun olmuştu ki sevinçten bayılabilirdi.

Sonunda ona istediğini bile bilmediği savaşı veriyordum.

"Bellona ve Augustus arasındaki iç savaş, Çekirdek ve Dış Çeper arasında daha büyük yarıklar yarattı. Octavia'nın ana filosu, Kılıç

Donanması, en yakın desteğinden yüz milyonlarca kilometre uzakta. Luna'nın etrafındaki Saltanat Donanması'ndan sonra Octavia'nın en büyük silahı. Octavia, Uydu Lordlarını dize getirmesi için eski dostumuz Roque au Fabii'yi gönderdi. O da üzerine gelen bütün filoları parçaladı. Kısrak'ın, Telemanusların ve Arcosların yardımına rağmen Çeper'i yendi. Bu gemilerde iki milyondan fazla personel var. On binden fazla Obsidiyen. İki yüz bin Gri. Yaşayan en büyük katillerden üç bini: Eşsiz Yaralılar. Pretorlar, Sefirler, şövalyeler, birlik kumandanları. Enstitü'den çıkmış en iyi Altınlar. Bu filo, Antonia au Severus-Julii tarafından destekleniyor. Ve Hükümdar'ın gezegenleri dize getirmek için kullandığı korku aracı. Tıpkı kumandanı gibi o da asla yenilmedi." Hepsinin sözlerimi sindirip teklifimin ciddiyetini anlamaları için duraksadım.

"Kırk gün içinde Kılıç Donanması'nı yok edeceğiz ve Toplum'un savaş makinesinin kalbini sökeceğiz." Sevro'nun jiletini masadan çıkararak kendisine geri attım. "Şimdi, lanet olasıca sorularınızı cevaplayabilirim."

39

KALP

Sevro ve Kısrak'la birlikte, bizi yörüngedeki filoya götürecek mekiğe binmek için son hazırlıklarımı yaparken Dansçı yanıma geldi. Tinos'un her yeri hareketle kaynıyordu. Dansçı ve Ares'in Oğulları liderleri tarafından toplanmış yüzlerce mekik ve nakil aracı, Obsidiyen genç ve yaşlıları evlerinden madenlerin güvenliğine taşıyacakları Güney Kutbu'na doğru göçlerini yapmak için havalanıp büyük tünellere giriyordu. Obsidiyen savaşçılar ise filoma katılmak için yörüngeye çıkacaklardı. Yirmi dört saat içinde sekiz yüz bin insan, Ares'in Oğulları'nın tarihindeki en büyük operasyonla taşınacaktı. Mirasının en büyük girişiminin can almak yerine hayat kurtarmayı amaçladığını bilse Fitchner'ın ne kadar mutlu olacağını düşünerek gülümsedim.

Filoyla güneyi boşaltma işini hallettikten sonra hızla Jüpiter'e uçacaktım. Dansçı ve Cıva, planın bir sonraki evresi başlayana kadar başlattıkları şeyi sürdürmek ve Çakal'ı Mars'ta tutmak için geride kalacaklardı.

"Ürkütücü, değil mi?" dedi Dansçı, bulunduğumuz sarkıttan Tinos'un tavanındaki büyük tünele doğru uzaklaşan mavi motor alevi denizine bakarak. Victra, açık hangarın kenarında Sevro'yla birlikte duruyordu; karanlığa uçan iki halkın umutlarını izleyen iki karanlık siluet. "Kızıl Donanma savaşa gidiyor," dedi Dansçı. "Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Fitchner burada olmalıydı," diye karşılık verdim.

"Evet, olmalıydı," dedi Dansçı, yüzünü buruşturarak. "Sanırım en büyük üzüntüm bu. Oğlunun yerine geçtiğini görecek kadar yaşayamadı. Ve senin her zaman olacağını bildiği şeye dönüştüğünü."

"Neymiş o?" diye sordum, bir Kızıl Uluyan'ın çekimBotlarıyla iki kez sıçrayarak, önünden geçen bir asker taşıyıcının açık kargo kapağından girmek için hangarın kenarından yükselişini izlerken.

"İnsanlara inanan biri," dedi dikkatle.

Halkımın arasındaki son anlarımda yanıma geldiğine memnun bir şekilde Dansçı'ya döndüm. Bir daha dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum. Dönersem, beni farklı bir adam olarak göreceğinden korkuyordum. Ona, halkımıza, Eo'nun hayaline ihanet etmiş biri. Bu anı daha önce de yaşamıştım. Bir fırlatma rampasında vedalaşmak. O zaman yanında Harmony vardı; Yorkton'daki o kulede vedalaşırken Mickey de oradaydı. Ve şimdi yine burada beni savaşa gönderirken vedalaşıyorduk. Öylesine korkunç bir geçmiş için nasıl bu kadar melankolik olabiliyordum? Belki de doğamız böyleydi; olan ve olacak şeylerden çok, olmuş ve olabilecek şeyleri diliyorduk.

Umut etmek, hatırlamaktan daha fazla çaba gerektiriyordu.

"Uydu Lordlarının bize gerçekten yardım edeceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Asıl numara onları kendilerine yardım ettiklerine inandırmak olacak. Sonra da bize karşı dönmelerine fırsat bırakmadan oradan ayrılmak."

"Bu bir risk, evlat. Ancak sen öylesini seversin, değil mi?"

Omuz silktim. "Bu aynı zamanda elimizdeki tek şans."

Arkamda, metal zeminde ağır bot sesleri duydum. Holiday, birkaç yeni Uluyan'la birlikte bir malzeme çantasını taşıyarak yanımızdan geçip rampadan çıktı. Hayat devam ediyor, beni de beraberinde sürüklüyordu. Dansçı'yla tanışmamızdan beri neredeyse yedi yıl geçmişti ama o otuz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Kaç onyıl savaşla yüzleşmişti? Hiç tanımadığım, hiç sözünü etmediği kaç dostuna veda etmişti? Benim Sevro ve Ragnar'ı sevdiğim kadar sevdiği insanlar. Bir zamanlar ailesi vardı ama artık onlardan nadiren söz ediyordu.

Bir zamanlar hepimizin bir şeyleri vardı. Hepimiz onları kaybetmiştik ve kişisel kırılmalarımızı yaşamıştık. Fitchner bu orduyu bu yüzden kurmuştu. Bizi birleştirmek ve iyileştirmek için değil, kendini karısının ölümünün içinde yarattığı boşluktan kurtarmak için. Bir ışığa ihtiyacı vardı. Ve onu yaratmıştı. Aşk, onun rüzgâra karşı haykırışıydı. Benim karım için haykırmam gibi.

"Lorn bir defasında bana babam olsaydı beni iyi bir adam olarak yetiştireceğini, büyük adamların huzur bulamadığını söylemişti." Bunu hatırlayarak gülümsedim. "Ona bütün o iyi adamların huzurunu kimin sağladığını düşündüğünü sormalıydım."

"Sen *iyi* bir adamsın," dedi Dansçı.

Ellerim yaralıydı ve zalimdi. Yumruklarımı sıktığımda eklemlerimin o tanıdık beyazı görünüyordu.

"Öyle mi?" diye sırıttım. "O halde neden kötü şeyler yapmak istiyorum?" Buna güldü. Onu kendime çekip sarılarak şaşırttım. Sağlam kolunu belime doladı. Başı göğsüme zor yetişiyordu. "Miğferi takan Sevro olabilir ama burasının kalbi sensin," dedim. "Her zaman öyleydin. Bunu kendin göremeyecek kadar alçakgönüllüsün fakat sen de Ares kadar büyük bir adamsın. Ve her nasılsa, hâlâ iyisin. O pis sıçanın aksine." Geri çekilerek göğsünü yumrukladım. "Seni seviyorum, bilesin."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı, gözleri yaşarırken. "Senin bir katil olduğunu sanıyordum. Yumuşadın mı yoksa, evlat?"

"Asla," dedim göz kırparak.

Beni itti. "Yola çıkmadan önce gidip annenle vedalaş."

Onu Oğullar'dan bir grup askere bağırırken bıraktım ve kalabalığın arasından geçerken Ekşisurat'ın tekerlekli sandalyeyle rampaya doğru götürdüğü Çakıl'ın yumruğuna yumruğumu dayadım, Ares'in Oğulları'ndan tanıdıklarıma selam verdim ve Çıngıraklıyılanlar'dan bir grupla birlikte yürüyen Narol amcayla şakalaştım. Ben yanlarına gittiğimde Kısrak ve annem aniden sustular. İkisi de duygusal görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Sadece vedalaşıyorduk," dedi Kısrak.

Annem bana yaklaştı. "Dio bunu Lykos'tan getirdi." Küçük plastik bir kutuyu açtı ve bana içindeki toprağı gösterdi. Ufak tefek

annem bana gülümsedi. "Geceye uçtuğunda ve her şey karardığında kim olduğunu hatırla. Asla yalnız olmadığını hatırla. Halkımızın umutları ve hayalleri seninle. Yuvanı unutma." Beni aşağı çekerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Sevildiğini unutma." Ona sımsıkı sarıldım ve geri çekildiğimde sert gözlerindeki yaşları gördüm.

"Merak etme, iyi olacağım, anne," dedim.

"Biliyorum. Mutlu olmayı hak ettiğini düşünmediğini de biliyorum," dedi. "Ama ediyorsun, oğlum. Tanıdığım herkesten daha çok. Bu yüzden yapman gerekeni yap ve bana, yuvana dön." Kısrak'ın ve benim ellerimizi tuttu. "İkiniz de eve dönün ve yaşamaya başlayın."

Onu şaşkın ve duygusal bir halde bıraktım. "Neydi bu şimdi?" diye sordum, Kısrak'a. Bana bilmem gerekiyormuş gibi baktı.

"Korkuyor."

"Neden?"

"Çünkü o senin annen."

Mekiğimin biniş rampasına yürüdüm. Sevro ve Victra rampanın dibinde Kısrak ile benim yanıma geldi. "Cehennemdalgıcı..." diye seslendi Dansçı, biz rampanın tepesine ulaşmadan. Dönüp baktığımda yaşlı adamı yumruğunu havaya kaldırmış halde buldum. Ve arkasında bütün hangardakiler, mekanize yükleme araçlarındaki yüzlerce tayfa; gemilerinin rampalarında veya kokpitlerine uzanan merdivenlerde ellerinde miğferleriyle duran Maviler, Kızıllar, Yeşiller; savaş malzemelerini yan yana taşıyan Griler, Kızıllar ve Obsidiyenler... Omuzlarına dikilmiş, yüzlerine boyanmış orak sembolüyle hepsi bana bakıyorlardı. Mars'ın bütün erkek ve kadınları. Kendilerinden daha büyük bir amaç için savaşıyorlardı. Gezegenimiz için, halkları için. Sevgilerinin ağırlığını hissettim. Zincirlere vurulmuş haldeyken Ares'in Oğulları'nın Phobos'u ele geçirmek için yükselişini izlemiş bütün o insanların umudunu hissettim. Onlara bir söz vermiştik ve şimdi sözümüzü tutmamız gerekiyordu. Bütün askerlerim, Eo'nun hemantusu tutarak Augustus'un önünde ölürken yaptığı gibi tek tek yumruğunu kaldırdı ve sonunda her yer bir yumruk denizine dönüştü.

Sevro, Victra, Kısrak, hatta annem bile ellerini aynı anda kaldırırken tüylerim ürperdi. "Zincirleri kır," diye bağırdı Dansçı. Kendi yaralı yumruğumu kaldırdım ve sessizce mekiğe girip savaşa doğru hareket eden Kızıl Donanma'ya katıldım.

40

SARI DENİZ

Io'nun Sarı Deniz'i siyah çizmelerimin etrafını sarıyordu. Jiletsırt biçimli silikat kayalık çıkıntıları ve sülfürle işlenmiş büyük kumullar göz alabildiğine uzanıyordu. Çelik mavisi gökyüzünde Jüpiter'in mermer yüzeyi dalgalanıyordu. Luna'nın Dünya'dan göründüğünden yüz otuz kat daha büyük görüntüsüyle, bir mermer tanrının kötücül ve kocaman başını andırıyordu. Altmış yedi uydusunda savaş sürüyordu. Şehirler akımKalkanları altında yaşam mücadelesi veriyordu. YıldızKabuklarındaki insanların kararmış bedenleri uydulara saçılırken, savaşçı filoları it dalaşına girişiyor, gaz devinin belli belirsiz buz halkaları arasında askerleri ve ikmal araçlarını avlıyordu.

Muhteşem bir manzaraydı.

Siyah akımZırhlarımızla Sefi ve beş Valkyrie'nin arasında kumulların üzerinde durmuş, Uydu Lordu'nun mekiğini bekliyordum. Arkamızdaki saldırı gemimizin motoru rölantide çalışıyordu. Çekiçbalığı şeklinde, koyu griydi. Ancak Valkyrie'ler ve Kızıl dok işçileri Mars'tan yaptığımız yolculuk boyunca aracın başını boyamış, gemiye iki pörtlek mavi göz ve kanlı dişlerle dolu açık bir ağız kazandırmışlardı. Gözlerin arasında Holiday karnının üzerine uzanmış, keskin nişancı tüfeğinin dürbünüyle güneydeki kayalıkları tarıyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordum; sesim solunum maskem nedeniyle cızırdıyordu.

"Hiçbir şey yok," dedi Sevro telsizden. O ve Palyaço çekimBotlarıyla iki kilometre mesafedeki küçük yerleşim merkezini tarıyordu. Onları çıplak gözle göremiyordum. SapanOrağımla huzursuzca oynuyordum.

"Gelecekler," dedim. "Zamanı ve yeri Kısrak ayarladı."

Io tuhaf bir uyduydu. Dört büyük Galileo Uydusu arasında en içteki ve en küçüğüydü; Luna'dan sadece biraz büyüktü. Altınların dünyalaştırma makineleri tarafından asla tamamen değiştirilememişti. Dante'nin gurur duyacağı türden bir cehennemdi. Güneş Sistemi'ndeki en kuru nesne olarak, patlayan volkanlarla, sülfür depolarıyla ve içsel sıcaklık gelgitleriyle doluydu. Hareketli yüzeyi, devasa faylarla yarılan sarı ve turuncu düzlüklerden oluşan bir kanvastı. Sülfürlü kumullardan dik yamaçlı kayalıklar göğe yükseliyordu.

Ekvator bölgesinde eşmerkezli, büyük, yeşil lekeler vardı. Güneşten bu kadar uzakta hayvancılık ve tarım yapmakta zorlanan Toplum Mühendisliği Kurumu, Io yüzeyinde milyonlarca hektarı akımAlanlarıyla kapamış, kozmosNakliyecileriyle üç ömür yetecek kadar toprak ve su taşımış, Jüpiter'in yoğun radyasyonunu süzecek şekilde gezegenin atmosferini yoğunlaştırmış ve gezegenin içsel sıcaklık gelgitleriyle büyük jeneratörleri çalıştırarak bütün Jüpiter yörüngesine yiyecek sağlamayı başarmıştı. Buradan Çekirdek'e ve daha da önemlisi, Çeper'e de erzak gönderiliyordu. Rahat yerçekimi ve ucuz topraklarıyla Mars ile Uranüs arasındaki en büyük tahıl ambarlı tarım alanıydı.

Tabii bütün işi kimin yaptığını tahmin etmek zor değildi.

AkımAlanlarının ötesinde, sadece magma gölleri ve volkanlarla bölünen Sülfür Denizi bir kutuptan diğerine kadar uzanıyordu.

Io'dan hoşlanmayabilirdim fakat buranın insanlarına saygı duyuyordum. Io'lu kadın ve erkekler, Dünya, Luna, Merkür veya Venüs'teki insanlar gibi değildi. Daha dayanıklı, daha esneklerdi; gözleri altı yüz milyon kilometre uzaktaki güneşten gelen loş ışığı algılayacak şekilde, daha iriceydi; tenleri solgun, boyları uzundu ve daha yüksek radyasyona dayanabiliyorlardı. Bu insanlar, Dünya'yı

fetheden ve insanı tarihte ilk kez huzura kavuşturan Demir Altınlara herkesten daha çok benzediklerine inanıyorlardı.

Bugün siyah giyinmemeliydim. Eldivenlerim, pelerinim ve altındaki ceketim. Io'nun sülfürdioksit kar alanlarıyla kaplı olan ve Jüpiter'i görmeyen tarafına gideceğimizi sanmıştım ama Uydu Lordu'nun operasyon ekibi son anda yeni bir buluşma yeri istemiş, bizi Sülfür Denizi'nin kıyısına getirmişti. Sıcaklık 120 dereceydi.

Sefi gelip yanımda durdu ve yeni optikleriyle sarı ufuk çizgisini taradı. O ve Valkyrie'ler, Jüpiter'e yaptığımız bir buçuk aylık yolculuğumuz sırasında Holiday'le gece gündüz çalışarak yeni savaş malzemelerini kullanmaya çabucak alışmıştı. Grilerin el işaretlerini, gemi bordalamalarını ve enerji silahı taktiklerini de öğrenmişlerdi.

"Sıcaklık nasıl?" diye sordum.

"Tuhaf," dedi. Isıyı sadece yüzü hissedebiliyordu. Vücudunun geri kalanı zırhının soğutma sistemlerinden yararlanıyordu. "İnsanlar burada neden yaşıyor?"

"Yaşayabileceğimiz her yerde yaşıyoruz."

"Ama Altınlar burada yaşamayı seçiyor," dedi. "Değil mi?"

"Evet."

"Böyle bir yeri ev olarak seçenlere karşı dikkatli olurdum. Buradaki ruhlar zalim." Kumlar düşük yerçekiminde rüzgârla savruluyor, dalga dalga süzülüyordu. Kısrak'a göre, asıl temkinli yaklaşmam gereken kişi Sefi'ydi. Jüpiter'e yaptığımız yolculuk sırasında yüzlerce saatlik görüntü kayıtlarını izlemiş, bir halk olarak tarihimizi öğrenmişti. Veri-tabletinin hareketlerini takip ediyordum fakat Kısrak'ı asıl endişelendiren, Sefi'nin yağmur ormanı ve deneyim videolarına düşkünlüğü değil, savaşlarımızla ilgili görüntüleri sayısız saatler boyunca izlemiş olmasıydı; özellikle de Rhea'nın nükleer imhasını. Gördüklerinden ne çıkardığını merak ediyordum.

"Sağlam tavsiye, Sefi," dedim. "Sağlam tavsiye."

Sevro üzerimize kumlar yağdırarak gösterişli bir şekilde yanımıza indi ve hayaletPelerinini kapadı. "Lanet olasıca pislik yuvası."

Rahatsız bir tavırla yüzümden kumu silkeledim. Buraya yaptığımız yolculuk boyunca uslu durmamıştı. Gülüyor, eşekşakaları yapıyor ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde gizlice Victra'nın odasına

süzülüyordu. Küçük, çirkin dostum âşıktı. Ve görünüşe bakılırsa aşkı karşılıklıydı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bütün gezegen osuruk kokuyor!"

"*Bu profesyonel görüşün mü?*" diye sordu Holiday telsizden.

"Hı hı. Tepenin üzerinde bir Waygar yerleşimi var." Uluyan kurt pelerini rüzgârda savrulurken onu zırhına bağlayan küçük zincirler şıngırdıyordu. "Bir grup gözlüklü Kızıl, damıtma malzemeleri taşıyor."

"Yüzeyin altını taradın mı?" diye sordum.

"Bu ilk görevim değil, patron. Bu yüz yüze görüşme saçmalığından hoşlanmıyorum ama temiz görünüyor." Veri-tabletine baktı. "Uyducuların dakik olduğunu sanıyordum. Pislikler yarım saat geciktiler."

"Muhtemelen tedbirli davranıyorlar. Hava desteğiyle geldiğimizi düşünüyor olmalılar," dedim.

"Evet çünkü getirmemekle büyük aptallık etmiş olurduk."

Holiday telsizden, "*Aynen,*" diyerek ona katıldı.

"Sen varken hava desteğine neden ihtiyacım olsun ki?" dedim, Sevro'nun çekimBotlarını işaret ederek. Arkasında, gri bir plastik kutu vardı. İçinde köpük astara bir *sarissa* füze fırlatıcı yerleştirilmişti. Ragnar'ın Cassius'un gemisine karşı kullandığıyla aynıydı. İhtiyaç olursa diye yanıma psikopat bir Goblin boyutlarında bir savaş jeti almıştım.

"Kısrak burada olacaklarını söyledi," dedim.

"*Kısrak burada olacaklarını söyledi,*" diye alay etti Sevro çocuksu bir sesle. "Olsalar iyi olur. Filo fark edilmeden uzun süre orada kalamaz."

Kısrak mekiğiyle Io'nun başkenti Nessus'a gittiğinden beri filom yörüngede bekliyordu. Altınların büyük filoları Galileo Uydularının yakınlarına toplanmışken filomdaki elli şalomaGemisi ve muhrip, kalkanlarını ve motorlarını kapamış halde çıplak uydu Sinope'de bekliyordu. Biraz daha yaklaşırlarsa Altın alıcıları bizi fark ederdi. Ancak gizlenirlerken filom savunmasızdı. Küçük bir yırtıkKanat birliği tek geçişte hepsini yok edebilirdi.

"Uyducular gelecek," dedim. Ama bundan emin değildim.

Şu Jüpiter Altınları soğuk, mağrur ve dar görüşlü insanlardı. Kabaca sekiz bin Eşsiz Yaralı, Jüpiter'in Galileo Uydularını evi olarak

adlandırıyordu. Onların Enstitüleri buradaydı ve sadece aralarından en zenginleri Toplum hizmeti veya tatil için Çekirdek'e gidiyordu. Luna, halklarının kökeni olabilirdi ama çoğuna yabancı bir yerdi. Dünyalarının merkezi, metropolit Ganymede'ydi.

Hükümdar bağımsız bir Çeper'in yaratacağı tehlikeyi biliyordu. Bir milyar kilometrelik imparatorluğunun köşelerine gücünü hissettirmenin zorluklarından bana söz etmişti. Asıl korkusu hiçbir zaman Augustus veya Bellona'nın birbirlerini yok etmesi olmamıştı. Çeper'in ayaklanması ve Toplum'u ikiye bölmesinden korkuyordu. Altmış yıl önce saltanatının başlangıcında Satürn'ün uydusu Rhea'nın hükümdarı onun egemenliğini reddettiğinde Küller Lordu'na uyduya nükleer bombalarla saldırmasını emretmişti. Bu olay altmış yıl boyunca ibretlik etkisini sürdürmüştü.

Ancak Zafer'imden dokuz gün sonra, Luna'da Hükümdar'ın sarayında ebeveynlerinin siyasi işbirliğini garantilemek için rehin tutulan Uydu Lordlarının çocukları kaçmıştı. Kısrak'ın Hisar'da bıraktığı casusları onlara yardım etmişti. İki gün sonrasında Zafer'imde öldürülerek devrilen BaşVali Revus au Raa'nın vârisleri Calisto'daki limanda duran Toplum Garnizon Filosu'nun tamamını yok etmiş veya ele geçirmiş, Io'nun bağımsızlığını ilan etmiş ve diğer daha kalabalık, daha güçlü uydulara kendilerine katılmaları için baskı yapmışlardı.

Kısa süre sonra karizmasıyla ünlü Romulus au Raa, Çeper Hükümdarı seçilmişti. Satürn ile Uranüs kısa süre sonra ona katılmıştı ve ilkinden altmış yıl iki yüz on bir gün sonra İkinci Uydu İsyanı başlamıştı.

Elbette Uydu Lordları, Hükümdar'ın en azından on yıl boyunca Mars'la uğraşmak zorunda kalacağını düşünmüşlerdi. Buna Çekirdek'teki meşhur bir adiRenk ayaklanması da eklenirse, uydularının henüz olgunlaşmamış başkaldırılarını ezebilecek bir filoyu altı yüz milyon kilometre mesafeye göndermek için kaynak ayıramayacaktı. Uydu Lordları bu konuda yanılmışlardı.

"Ziyaretçimiz var," dedi Çakıl, mekiğin alıcı panelinin başından. "Üç gemi. İki yüz doksan kilometre mesafede."

"Nihayet," diye mırıldandı Sevro. "Lanet olasıca Uyducular geliyor."

Ufuk çizgisindeki ısı dalgasının arasından üç savaş gemisi göründü. Raa'nın, pençelerinde Jüpiter yıldırımı tutan dört başlı beyaz ejder sembolünü taşıyan *sarpedon* sınıfı iki siyah savaş uçağı, *priam* sınıfı, irice bir kum rengi mekiğe eşlik ediyordu. Gemi önümüze indi. Kum savrulurken geminin karnından iniş rampası açıldı. Benden daha ince yapılı ve uzun boylu yedi kişi yürüyerek kumlara ayak bastı. Hepsi Altın'dı. Hepsi ağızlarının ve burunlarının üzerine Oymacılar tarafından yapılmış *kryll* denen organik solunum maskeleri takmıştı. Bacakları iki kulağa doğru uzanan çekirge kabuğuna benziyordu. Kum rengi savaş teçhizatları Çekirdek'in zırhlarından daha hafifti ve parlak renkli fularlarla tamamlanıyordu. Sırtlarına fildişi kabzalı, uzun namlulu raylı tüfekler ve bellerine jiletlerini asmışlardı. Gözlerinde turuncu optikler, ayaklarında sekiciler –hareket için yerçekimi yerine sıkıştırılmış hava kullanan hafif botlar– vardı. Bu botlar sayesinde, göl yüzeyine fırlatılan taş gibi yerde sekebiliyorlardı. Fazla yükseğe çıkamıyorlardı ama saatte yaklaşık altmış kilometre hızla yol alabiliyorlardı. Benim botlarımın dörtte biri ağırlığındaydılar, bir yıllık pil ömürleri vardı ve termal alıcılarda hiçbir şekilde görünmezlerdi.

Bunlar şövalye değil, suikastçıydı. Holiday tehlikenin farklı türde olduğunu anlamıştı.

"Kısrak yanlarında değil," dedi telsizden. "Telemanuslar orada mı?"

"Hayır," dedim. "Dur. Onu görüyorum."

Kısrak gemiden inip uzun boylu Io'luların yanında durdu. Onlar gibi giyinmişti ama tüfeği yoktu. Bir çitanınki gibi öne doğru eğik omuzları olan bir kadın ona katıldı ve Kısrak kumulların tepesinde yanımıza geldi. Io'luların geri kalanı geminin yakınında kaldı. Bir tehdit değil, sadece koruma olarak gelmişlerdi.

"Darrow," dedi Kısrak, "geciktiğimiz için üzgünüm."

"Romulus nerede?" diye sordum.

"O gelmiyor."

"Lanet olsun," diye tısladı Sevro. "Sana söylemiştim, Azrail."

"Sevro, sorun yok," dedi Kısrak. "Bu onun ablası, Vela."

Uzun boylu kadın, darbeyle ezilmiş burnunun üzerinden bize baktı. Teni solgundu ve vücudu düşük yerçekimine uyum sağlamıştı. Maske ve gözlük nedeniyle yüzünü görmek zordu ama ellilerinin

başında gibi görünüyordu. Sesi düz bir nota gibiydi: "Kardeşimin selamlarını getirdim. Hoş geldin, Marslı Darrow. Ben Sefir Vela au Raa." Sefi sessizce etrafımızda dolaşarak yabancı Altın'ı ve taşıdığı tuhaf malzemeleri inceliyordu. Sefi etrafımızda daire çizerken insanların konuşma şeklinden hoşlanıyordum; biraz daha dürüst oluyorlardı.

"Tanıştığımıza sevindim, *legatus*." Dostça bir tavırla başımı eğdim. "Kardeşiniz adına mı konuşacaksınız? Onunla yüz yüze görüşmeyi ummuştum."

Gözlüğünün etrafında teni buruştu. "Kimse kardeşim adına konuşamaz. Ben bile. Issız Karrack'taki şahsi mülkünde kendisine katılmanı istiyor."

"Yani bizi bir tuzağa mı çekmek istiyor?" diye sordu Sevro. "Benim daha iyi bir fikrim var. Ben şu tüfeğini alıp osuruk deliğine sokarak seni cılız bir Peri şişkebabına dönüştürmeden o kaşar kardeşine sözünü tutmasını söylemeye ne dersin?"

"Sevro, dur," dedi Kısrak. "Burada olmaz. Bu insanlarla olmaz."

Vela hâlâ etrafımızda daire çizen Sefi'yi izliyordu. Dev yapılı Obsidiyen'in belindeki jileti fark etmişti.

"Kim olduğundan bana ne? O bizim kim olduğumuzu biliyor. Ve lanet olasıca Marslı Azrail'in karşısında dururken bacaklarından aşağı sidiği süzülmediğine göre, göt mantarı kadar aklı yok demektir."

"O gelemez," dedi Vela.

"Anlıyorum," diye karşılık verdim.

Sevro kaba saba bir hareket yaptı.

"O nedir?" diye sordu Vela, başıyla Sefi'yi işaret ederek.

"O bir kraliçe," dedim. "Ragnar Volarus'un kardeşi."

Vela, olması gerektiği gibi, Sefi'ye karşı temkinliydi. Ragnar bilinen bir isimdi. "O da gelemez. Ancak ben buraya uçarak geldiğiniz şu metal yığınından söz ediyordum. Bir gemi mi o?" Alaycı bir tavırla gülerek burun kıvırdı. "Belli ki Venüs'te yapılmış."

"Ödünç alındı," dedim. "Ancak takas yapmak isterseniz..."

Vela gülerek beni şaşırttı, sonra tekrar ciddileşti. "Uydu Lordlarının karşısına diplomatik bir grup olarak çıkmak istiyorsanız, kardeşime saygı göstermelisiniz. Ve konukseverlik onuruna güvenmelisiniz."

"İşlerine geldiğinde onuru bir kenara atan yeterince insan gördüm," dedim.

"Burası Çekirdek değil. Burası Çeper," diye karşılık verdi Vela. "Biz atalarımızı hatırlarız. Demir Altınların nasıl olduklarını hatırlarız. Luna'daki o sürtük gibi konuklarımızı öldürmeyiz. Ya da Mars'taki şu Çakal gibi."

"Yine de," dedim.

Vela omuz silkti. "Bu yapman gereken bir seçim, Azrail. Karar vermek için altmış saniyen var." Ben Kısrak ve Sevro'yla konuşurken Vela uzaklaştı. Sefi'yi de yanıma çağırdım.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Romulus bir konuğu öldürmektense ölmeyi tercih eder," dedi Kısrak. "Bu insanlara güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını biliyorum. Ancak onur onlar için gerçekten önemlidir. Onur kelimesini bol keseden kullanan Bellonalara benzemezler. Burada bir Altın'ın sözü, kanı kadar değerlidir."

"Şu mülkün nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilseydim oraya seni kendim götürürdüm. İçeride radyasyon ölçüm aletleri ve elektronik izleyiciler var. Seni incelediler. Kendi başımıza olacağız."

"Ne güzel." Ama şimdi mesele taktik değildi. Burada kısa vadeli bir oyundan söz etmiyorduk. Asıl büyük oyunum, Hükümdar'ın sahip olmadığını bildiğim bir koza sahip olduğumu bilerek Çeper'e gelmekti. Başımın omuzlarımın üzerinde kalması için o koza, herhangi birinin onurundan daha fazla güveniyordum. Yine de daha önce yanılmıştım ve artık iki kez kontrol ediyor, görüşleri dinliyordum.

"Konukseverlikle ilgili kuralları Kızılları da kapsıyor mu?" diye sordu Sevro. "Yoksa sadece Altınlar için mi geçerli? Bunu bilmeliyiz."

Vela'ya bir bakış attım. "Bu doğru bir nokta."

"Seni öldürürse beni de öldürür," dedi Kısrak. "Yanından ayrılmıyorum. Ve bunu yaparsa, adamlarım ona karşı döner. Telemanuslar ona karşı döner. Lorn'un gelinleri bile ona karşı döner. Bu, donanmasının yaklaşık üçte biri. Göze alamayacağı bir kan davası başlar."

"Sefi, sen ne dersin?"

Mavi dövmeleri bu çölün ruhlarını görebilsin diye gözlerini kapadı. "Git."

"Bize altı saat ver, Sevro. Bu sürede geri gelmezsek..."

"Çalıların arasında çavuşu mu tokatlıyım?"

"Ortalığı harabeye çevir."

"Oldu bil." Yumruğunu yumruğuma vurarak göz kırptı. "Mutlu diplomasiler, çocuklar." Yumruğunu Kısrak'a uzattı. "Sen de at karı. Bu işte birlikteyiz, ha?"

Kısrak mutlulukla yumruğunu onunkine vurdu. "Lanet haklısın."

41

UYDU LORDU

Galileo Uydularındaki en güçlü adamın evi, küçük bahçeleri ve sessiz kuytularıyla sade bir yerdi. Uyuyan bir volkanın gölgesine inşa edilmiş, ufkunda başka bir volkanın dumanlarının tüttüğü ve batıya doğru magmanın aktığı sarı bir düzlüğe bakıyordu. Bir kayalığın yan tarafına oyulmuş küçük bir korumalı hangara indiğimizde iki gemiden biriydik. Diğeri Orion'un uçurmak için can atacağı türden siyah bir spor gemiydi ve yanında bir dizi toz kaplı hava motosikleti dizilmişti. Biz inip sülfür tebeşiri arasına yapılmış beyaz taştan yürüyüş yolundan eve yaklaşırken kimse gemimizi karşılamaya gelmedi. Yol evin yan tarafına doğru dolaşıyordu. Küçük arazinin tamamı akımBalonuyla sarılmıştı.

Eskortlarımız mülkte rahat hareket ediyorlardı. Tek sıra halinde demir bir kapıdan geçtiler ve çimenlik avludan eve girerek toz kaplı botlarını çıkarıp girişteki bir çift siyah askeri botun yanına bıraktılar. Kısrak'la kendimizinkileri çıkarırken bakıştık. Hantal çekimBotlarımı çıkarmam için beni beklemeleri gerekti. Her biri yaklaşık dokuz kiloydu ve etraflarında bacaklarıma kilitlenen üçer paralel mandal vardı. Ayak parmaklarımın arasında çimleri hissedince tuhaf bir şekilde rahatlamıştım ama ayaklarımın kötü koktuğunun da farkındaydım. Bir düzine düşmanın botlarını kapının yanında sıralı halde görmek garipti. Sanki çok gizli bir yere girmişim gibi hissediyordum.

"Lütfen burada bekle," dedi Vela bana. "Virginia, Romulus önce seninle yalnız konuşmak istiyor."

Kısrak tereddüt ettiğinde sırıtarak, "Tehlike sezersem çığlık atarım," dedim. Vela'nın peşinden giderken bana göz kırptı ama Vela aramızdaki iletişimin inceliği sezmişti. Yaşlı kadının gözünden kaçan çok az şey olduğunu ve çok daha azını yargılamadığını hissettim. Bir ağacın dalına asılı bir rüzgâr çanının şarkısıyla bahçede yalnız kalmıştım. Avlu düzgün bir dikdörtgendi. Belki otuz adım genişliğindeydi ve ön kapıdan eve çıkan küçük beyaz basamaklara kadar on adım uzunluğundaydı. Beyaz sıva duvarlar pürüzsüzdü ve evin içine kadar giren cılız sarmaşıklarla kaplıydı. Sarmaşıkların arasından minik turuncu çiçekler görünüyor, havaya yanık, odunsu bir koku yayılıyordu.

Odalar ve bahçeler birbirinin içinden çıkıyor gibi görünüyordu ve evin çatısı yoktu ama gerekli de değildi. AkımBalonu, mülkü dışarıdaki havadan koruyordu. Burada kendi yağmurlarını yağdırıyorlardı. Kökleri bahçenin ortasındaki beyaz taş havuzun dibini çatlatmış olan küçük mandalina ağaçları sabah sulanmıştı ve küçük sis makinelerinden su damlıyordu. Karımı darağacına götüren şey, böyle bir yere küçük bir bakış atmış olmasıydı.

Bunun ne kadar da tuhaf bir yolculuk olduğunu düşünürdü.

Ama bir açıdan da ne kadar da muhteşem olduğunu.

"İstersen bir mandalina yiyebilirsin," dedi arkamdan gelen küçük bir ses. "Babam aldırmaz." Dönüp baktığımda ana avludan evin sol tarafına dolaşan başka bir patikaya bağlanan kapıda küçük bir çocuğun durduğunu gördüm. Kız altı yaşında falan olmalıydı. Ellerinde küçük bir kürek vardı ve pantolonunun dizleri toprakla lekelenmişti. Dağınık saçları kısa kesilmiş, yüzü bembeyaz, gözleri Mars'taki kızlarınkinin üçte biri kadar daha büyüktü. Kemiklerinin zarif uzunluğu belli oluyordu. Yeni doğmuş bir tayınki gibi. Yabani bir havası vardı. Çok fazla Altın çocuk görmemiştim. Çekirdek'teki Eşsiz Yaralı aileleri genellikle çocuklarını suikast korkusuyla halktan gizler, özel okullarda veya evlerde tutarlardı. Çeper'in farklı olduğunu duymuştum. Burada çocuklar öldürülmezdi. Ancak herkes çocuk öldürmüyormuş gibi davranmayı severdi.

"Selam," dedim nazikçe. Kendi yeğenlerimi gördüğümden beri kullanmadığım, yumuşak, tuhaf bir sesle konuşmuştum. Çocukları severdim fakat bugünlerde bana çok yabancı geliyorlardı.

"Sen şu Marslısın, değil mi?" diye sordu, etkilendiği belliydi.

"Adım Darrow," dedim, başımla onaylayarak. "Seninki ne?"

"Sera au Raa," dedi gururla. "Sen gerçekten Kızıl mıydın? Babamı konuşurken duydum da." Açıklamaya koyuldu: "Sadece bende bu olmadığı için," parmağını yanağındaki hayali bir yara izinde dolaştırdı, "kulaklarım olmadığını sanıyorlar." Duvarları kaplayan sarmaşıkları işaret ederek yaramazca gülümsedi. "Ben de bazen tırmanıyorum."

"Ben hâlâ bir Kızıl'ım," dedim. "Hiç değişmedim."

"Ah, ama öyle görünmüyorsun."

Kim olduğumu bilmiyorsa, holo izlemiyor olmalıydı. "Belki de mesele nasıl göründüğüm değildir," dedim. "Belki de ne yaptığımdır."

Bu sekiz yaşındaki bir kıza söylenmeyecek kadar akıllıca bir laf mıydı? Keşke bilseydim. Yüzünü ekşitti ve bir hata yaptığımdan endişelendim.

"Sen çok Kızıl gördün mü, Sera?"

Başını iki yana salladı. "Onları sadece derslerimde okudum. Babam onlarla kaynaşmamın uygun olmadığını söylüyor."

"Hizmetçileriniz yok mu?"

Önce güldü ama sonra ciddi olduğumu anladı. "Hizmetçi mi? Ama ben hizmetçi kazanmadım ki." Yine yüzüne vurdu. "Henüz." Bu kızı Enstitü'nün ormanlarında hayatını kurtarmak için koşarken hayal edince keyfim kaçtı. Yoksa kovalayan mı olacaktı?

"Konuğumuzu rahat bırakmazsan kazanamayacaksın da, Seraphina," dedi boğuk bir ses, evin ana girişinden. Romulus au Raa evinin kapısının kirişine yaslanmıştı. Dingin ve vahşi bir adamdı. Benim boyumdaydı ama daha zayıftı ve görebildiğim kadarıyla burnu iki kez kırılmıştı. İnce, sert yüzünde sağ gözü benimkinden üçte bir daha büyüktü. Sol gözkapağında çapraz bir yara izi vardı. Gözünün olması gerektiği yerden mavi-siyah bir mermer küre bana bakıyordu. Dolgun dudaklarını büzmüştü ve üst dudağında üç yara izi daha vardı. Koyu altın sarısı saçları uzundu ve atkuyruğu yapılmıştı. Eski yaralarına rağmen teni bir porselen gibi mükem-

meldi. Ancak adamı olduğu kişi yapan şey görünüşünden çok, tavırlarıydı. Metanetliydi. Başından beri kapıdaymışçasına çabasız özgüvenini görebiliyordum. Beni hep tanıyormuşçasına. Kızına göz kırptığı andan itibaren ondan bu kadar hoşlandığımı fark etmek şaşırtıcıydı. Aynı zamanda nasıl bir tiran olduğunu bilmeme rağmen benden hoşlanmasını ne kadar çok istediğimi fark etmek de öyle.

"Marslımızla ilgili ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu kızına.

"Kalın," dedi Sera. "Senden daha iri, baba."

"Ama bir Telemanus kadar değil," dedim.

Sera kollarını kavuşturdu. "Eh, hiçbir şey bir Telemanus kadar iri olamaz."

Güldüm. "Ah, ama bu doğru değil. Bana, benim sana göründüğüm kadar iri görünen bir adam tanımıştım."

"Olamaz," dedi Sera gözlerini kocaman açarak. "Bir Obsidiyen mi?"

Başımla onayladım. "Adı Ragnar Volarus'tu. Bir Lekeli'ydi. Mars'ın güney kutbundaki bir Obsidiyen kabilesinin prensiydi. Kendilerine Valkyrie diyorlar. Ve griffonlara binen kadınlar tarafından yönetiliyorlar." Romulus'a baktım. "Kız kardeşi benimle birlikte."

"Griffonlara mı biniyorlardı?" Bu düşünce küçük kızın başını döndürmüştü. Derslerinde henüz oraya gelmemiş olmalıydı. "O şimdi nerede?"

"Öldü ve babanı ziyarete gelirken onu güneşe fırlattık."

"Ah, çok üzüldüm..." dedi, sadece çocuklara has, hesapsız bir incelikle. "Bu yüzden mi böyle üzgün görünüyorsun?"

Bu kadar belli olduğunu bilmediğim için yüzümü buruşturdum. Romulus bunu fark etti ve beni cevap vermekten kurtardı. "Seraphina, amcan seni arıyordu. Domatesler kendi kendilerini ekemezler, değil mi?" Seraphina başını eğdi ve bana el salladıktan sonra patikada gözden kayboldu. Onun arkasından baktım ve doğsaydı çocuğumun şimdi onunla aynı yaşta olacağını fark ettim.

"Bunu sen mi ayarladın?" diye sordum Romulus'a.

Bahçeye çıktı. "Hayır desem bana inanır mısın?"

"Bugünlerde kimselere pek inanmıyorum."

"Bu nefes almayı sürdürmeni sağlar ama seni mutlu etmez," dedi ciddiyetle, gladyatör akademilerinde büyümüş bir adamın

kesik ve güçlü sesiyle. Burada yakınlıklara, süslü aşağılamalar ya da oyunlara yer yoktu. Böylesine bir açıklık, aramıza mesafe koysa da iyi gelmişti. "Burası babamın ve ondan önce kendi babasının sığınağıydı," dedi Romulus, taş banklardan birine oturmamı işaret ederken. "Ailemin geleceğini konuşmak için uygun bir yer olacağını düşündüm." Ağaçtan bir mandalina aldı ve karşımdaki banka oturdu. "Ve seninkinin."

"Bunca çaba tuhaf görünüyor," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ağaçlar, toprak, çimenler, su. Hiçbiri buraya ait değil."

"Ve insanın ateşi asla ehlileştirmemesi de gerekiyordu. Güzelliği de burada," dedi meydan okurcasına. "Bu uydu küçük, menfur bir dehşet ama biz yaratıcılığımızı kullanarak istediğimiz gibi biçimlendirdik."

"Yoksa sadece gelip geçiyor muyuz?" diye sordum.

Bir parmağını bana doğru salladı. "Asla bilge biri olarak görülmedin."

"Bilge değilim," diye düzelttim. "Ama tevazuu öğrendim. Ve bu, insanın aklını başına getiriyor."

"Kutu gerçek miydi?" diye sordu Romulus. "Söylentileri bu ay duyduk."

"Gerçekti."

"Çok utanç verici," dedi tiksintiyle. "Ama düşmanının kalitesini gösteriyor."

Kızı taş yürüyüş yolunda çamurdan küçük izler bırakmıştı. "Kızın kim olduğumu bilmiyordu." Romulus mandalinayı küçük, ince şeritler halinde soymaya odaklandı. Kızını fark etmem hoşuna gitmişti.

"Ailemde kimse on iki yaşına gelmeden hololoları izlemeye başlayamaz. Bizi biçimlendiren bir doğa ve yetiştirilme tarzımız var. Kendi görüşleri olduğunda başka insanların görüşlerini izleyebilir ama daha önce olmaz. Bizler dijital yaratıklar değiliz. Etten ve kandanız. Bunu dünya kendisine ulaşmadan önce öğrense iyi olur."

"Burada hiç hizmetçi olmamasının nedeni bu mu?"

"Hizmetçiler var fakat bugün seni görmelerine gerek yok. Ve onun da değiller. Hangi ebeveyn çocuklarının hizmetçileri olsun

ister ki?" diye sordu, bu fikirden iğrenerek. "Bir çocuk herhangi bir şeye hakkı olduğunu düşündüğü anda, her şeyi hak ettiğini düşünür. Çekirdek'in neden Babil'e dönüştüğünü sanıyorsun? Çünkü ona asla hayır denmedi.

"Gittiğin Enstitü'ye bir bak. Cinsel kölelik, cinayet, diğer Altınlara karşı yamyamlık..." Başını iki yana salladı. "Barbarca. Atalarımızın niyeti bu değildi. Ancak Çekirdekliler şiddete o kadar alıştılar ki bir amacı olması gerektiğini unuttular. Şiddet sadece bir araçtır. Şok etkisi yaratmaya yarar. Değişime. Oradakilerse bunu normalleştirdiler ve yücelttiler. Seks ve güç hakkı iddia edebilecekleri öyle bir sömürü kültürü yarattılar ki artık kendilerine her hayır dendiğinde kılıç çekip istediklerini yapıyorlar."

"Tıpkı senin halkına yaptıkları gibi," dedim.

"Tıpkı benim halkıma yaptıkları gibi," diye tekrarladı. "Bizim seninkine yaptığımız gibi." Mandalinayı soymayı bitirmişti ve artık daha çok deri yüzer gibiydi. Meyveyi ürkütücü bir şekilde tam ortadan ikiye böldü ve bir parçayı bana attı. "Olduğum şeyi romantikleştirecek değilim. Halkını baskılamamıza mazeret de üretmeyeceğim. Yaptığımız şey zalimce ama gerekli."

Kısrak bana buraya yaptığımız yolculuk sırasında bu adamın Roma Forumu'ndan alınmış bir taşı yastık olarak kullandığını söylemişti. Nazik biri değildi. En azından düşmanlarına karşı... ki konukseverliğine rağmen ben de onlardan biriydim.

"Seninle bir tiran değilmişsin gibi konuşmak benim için de zor," dedim. "Burada oturmuş, sadece onur ilkelerine uyduğun ve kendini dizginlediğin için Luna'dan daha uygar olduğunu düşünüyorsun." Sade evini işaret ettim. "Ama daha öyle değilsin," dedim. "Sadece daha disiplinlisin."

"Uygarlık bu değil mi? Düzen? İstikrar için hayvani dürtüleri bastırmak?" Meyvesini ölçülü lokmalarla yedi. Ben kendiminkini taşın üzerine bıraktım.

"Hayır, değil. Ancak buraya seninle felsefe ya da siyaset tartışmaya gelmedim."

"Jüpiter'e şükürler olsun. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Dikkatle beni izliyordu.

"Buraya ikimizin de en iyi bildiğimiz şeyi konuşmaya geldim: Savaş."

"Çirkin, eski dostumuz." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için evin kapısına bir bakış attı. "Ancak o konuya girmeden önce, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Çok gerekliyse, evet."

"Babamın ve kızımın Mars'taki Zafer'inde öldüğünü biliyor musun?"

"Evet."

"Bir açıdan bütün bunları o olay başlattı. Sen olanları gördün mü?"

"Gördüm."

"Söyledikleri gibi miydi?"

"Kim olduklarını veya ne dediklerini biliyormuşum gibi davranmayacağım."

"Antonia au Severus-Julii'nin, kızımın kafatasına ezilene kadar bastığını söylüyorlar. Karım ve ben bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyoruz. Bunu bize, kaçmayı başaran az sayıda insandan biri söyledi."

"Evet," dedim. "Doğru."

Mandalina, unutulmuş bir halde parmaklarının arasından suyunu damlatıyordu. "Acı çekti mi?"

Kızı o anda gördüğümü zor hatırlıyordum fakat o geceyi rüyalarımda yüzlerce kez görmüştüm ve hafızamın daha zayıf olmasını dilemiştim. Yalın yüzlü kızın üzerinde yıldırımlı ejder desenli, gri bir elbise vardı ve havuzun etrafından kaçmaya çalışmıştı. Ancak Vixus yanından geçerken dizardı kirişlerini kesmişti. Antonia işini bitirene kadar yerde sürünüp ağlamıştı. "Acı çekti. Birkaç dakika."

"Ağladı mı?"

"Evet. Ama yalvarmadı."

Romulus demir kapıdan dışarı bakarken sessiz evinin aşağısındaki çorak düzlükte sülfür tozundan canavarlar dans ediyordu. Acısını anlıyordum; kırılgan bir şeyi o kadar severken acımasız dünya tarafından zorla elinden alınışının korkunç, ezici hüznünü. Kızı burada sevgiyle, koruma altında büyümüştü, sonra bir maceranın peşinden gidip korkuyu öğrenmişti.

"Gerçekler acımasız olabilir," dedi. "Yine de değeri olan tek şeydir. Bunun için sana teşekkür ederim. Ben de bir gerçeği biliyorum. Hoşlanacağını sanmadığım bir gerçeği..."

"Bir konuğun daha var," dedim. Şaşırdı. "Kapıda botları var. Bir gezegene değil, bir gemiye uygun şekilde cilalanmış; tozlar o cilaya çok feci yapışır. Alınmadım. Çölde benimle buluşmadığında bunu tahmin etmiştim."

"Neden körlemesine veya aceleyle karar vermeyeceğimi anlayabilirsin."

"Elbette."

"İki ay önce Virginia'nın barış görüşmeleri planını kabul etmemiştim. Kayıplarımızdan korkanların desteğiyle, kendi kararıyla gitmişti. Ben savaşa sadece etkili bir politika aracı olduğu sürece inanırım ve en azından bir-iki zafer kazanmadan savaşımızdan bir şey elde edebileceğimiz bir konumda olduğumuza inanmıyordum. Barış, boyun eğmenin diğer bir karşılığıdır. Mantığım güçlü ama silahlarımız değildi. Hiç zafer kazanamadık. İmperator Fabii... etkili bir savaşçı. Ve Çekirdek, kültürlerinden ne kadar nefret etsem de çok iyi lojistik malzemesi ve desteği olan çok iyi katiller yetiştiriyor. Bir deve karşı yokuş yukarı mücadele ediyoruz. Şimdi sen buradasın. Ve barışla, savaşla kazanamayacağım bir şey kazanabilirim. Dolayısıyla seçeneklerimi tartmalıyım."

Benim varlığımı kullanarak, Hükümdar'ı savaşla elde edebileceğinden daha iyi şartlara zorlayabileceğini kastediyordu. Açıkça kendi çıkarlarını düşünüyordu. Bu yola girdiğimde bir risk aldığımı biliyordum fakat kadınla savaşarak geçirdiği bir yıldan sonra kanının kaynayacağını ve bedelini ödetmek isteyeceğini sanmıştım. Görünüşe bakılırsa Romulus au Raa'nın kanı kendine has bir soğuklukla akıyordu.

"Hükümdar kimi gönderdi?" diye sordum.

Keyifle arkasına yaslandı. "Sence?"

42

ŞAİR

Roque au Fabii, evin yan tarafındaki bir meyve bahçesindeki bir taş masada oturmuş, mürverli çizkekini ve kahvesini bitiriyordu. Cüce bir volkanın üzerinden alacakaranlık gökyüzüne yükselen duman, onun porselen fincanından yükselen buharla aynı miskinliği yansıtıyordu. Bahçeye girdiğimizde bakışlarını dumandan ayırarak bize döndü. Siyah-altın üniformasıyla çok çarpıcı görünüyordu; altın sarısı yaz buğdayı gibi ince, elmacıkkemikleri çıkık, gözleri sıcaktı ama ifadesi mesafeli ve duygusuzdu. Şimdiye kadar göğsünü bir düzine savaş zaferiyle süslemiş olabilirdi fakat kibri o kadar derindi ki gösterişi kaba bir düşkünlük olarak görüyordu. Toplum'un piramidi iki tarafında İmperator kanatlarıyla iki omzunu süslüyordu; göğsünde Küller Lordu'nun Arması olan taçlı altın kafatası sembolü vardı. Roque fincanını tabağıyla birlikte zarifçe bıraktı, peçetesinin köşesiyle dudaklarını sildi ve çıplak ayaklarının üzerinde doğruldu.

"Darrow, görüşmeyeli asır oldu," derken öyle nazikti ki uzun bir aradan sonra kavuşan eski dostlar olduğumuza neredeyse inanacaktım. Ancak bu adama karşı herhangi bir şey hissetmeye niyetim yoktu. Bağışlanmasına izin veremezdim. Victra onun yüzünden neredeyse ölüyordu. Fitchner ölmüştü. Lorn ölmüştü. Ve Sevro'yu babasını bulması için partiden erkenden göndermesem kim bilir daha kaçı ölmüş olacaktı.

"İmperator Fabii," dedim duygusuzca. Ancak mesafeli selamımın ardında sızlayan bir kalp vardı. Onun yüzündeyse kederden iz yoktu. Olmasını istiyordum. Ve bunu bildiğim için adamı anladığımı da biliyordum. O kendi halkının bir askeriydi. Ben de kendiminkinin. O, kendi hikâyesindeki kötü adam değildi. Azrail'in maskesini düşüren kahramandı. Yakalanmamdan sonraki gece Deimos Savaşı'nda Augustus-Telemanus filosunu ezen kumandan. Bunların hiçbirini kendisi için yapmamıştı. O da benim gibi asil bir şey için yaşıyordu. Halkı için. Tek günahı, onları kendi tarzında çok fazla sevmekti.

Kısrak neler hissettiğimi bilerek beni endişeyle izliyordu. Mars'tan gelirken yolculuğumuz sırasında bana onu sormuştu. Ona benim için hiçbir anlamı olmadığını söylemiştim fakat bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyorduk. Neyse ki o yanımdaydı ve bu avcıların arasında bana güç veriyordu. O olmadan düşmanlarımla yüzleşebilirdim ama kendime bu kadar hâkim olamazdım. Daha öfkeli olurdum. Ruhumu bağlayabileceğim onun gibi insanların varlığına şükrediyordum. Yoksa ruhumu kaybedeceğimden korkuyordum.

"Seni tekrar gördüğüme sevindiğimi söyleyemem, Roque," dedi Kısrak, dikkati benden uzaklaştırarak. "Ama Hükümdar'ın bizimle görüşmesi için bir politiko göndermemesine şaşırdım."

"Gönderdi," dedi Roque. "Ama siz Moira'yı ceset olarak geri gönderdiniz. Hükümdar buna çok üzüldü. Ancak benim silahlarıma ve yargıma güveniyor. Benim Romulus'un konukseverliğine güvendiğim gibi. Bu arada yemek için teşekkürler," dedi ev sahibimize. "Tahmin edersiniz ki bizim mutfağımız büyük ölçüde askeri."

"Bu da kendi tahıl ambarımıza sahip olmanın yararlarından biri," dedi Romulus. "Kuşatmalarda asla aç kalmıyoruz." Bize oturmamızı işaret etti. Kısrak ve ben, Roque'u karşımıza alarak yan yana otururken Romulus da masanın başına geçti. Sağındaki ve solundaki diğer iki sandalyede Triton BaşValisi ve tanımadığım yaşlı, kambur bir kadın oturuyordu. Kadın İmperator kanatları taşıyordu.

Roque beni izliyordu. "Başlattığın savaşa nihayet katıldığını bilmek beni mutlu etti, Darrow."

"*Bu* savaşın sorumlusu Darrow değil," dedi Kısrak. "Sizin Hükümdar'ınız."

"Düzeni sağladığı için mi?" diye sordu Roque. "Sözleşme'ye uyduğu için mi?"

"Ah, bunu da yeni duyuyorum. Onu senden biraz daha iyi tanıyorum, Şair. O kocakarı iğrenç ve sinsi bir yaratıktır. Quinn'i öldürmenin Aja'nın fikri olduğunu mu sanıyorsun?" Bir cevap bekledi ama gelmedi. "Bunu yaptıran Octavia'ydı. Telsizden konuşarak onu öldürmesini kulağına söyledi."

"Quinn, Darrow yüzünden öldü," dedi Roque. "Başkası yüzünden değil."

"Çakal, bana Quinn'i öldürdüğünü söyleyip böbürlendi durdu," dedim. "Bunu biliyor muydun?" Roque iddiamdan etkilenmedi. "Onu kendi haline bıraksa yaşarmış. Hepimiz hayatımızı kurtarmaya çalışırken o geminin arkasında onu öldürmüş."

"Yalancı."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama cılız karnında hissettiğin o suçluluk duygusundan kurtulamayacaksın çünkü gerçek bu."

"Beni kendi halkıma karşı bir soykırımcıya dönüştürdün," dedi Roque. "Bellona-Augustus Savaşı'ndaki rolümden dolayı Hükümdarıma ve Toplum'a olan borcum henüz ödenmedi. Mars Kuşatması'nda milyonlarca insan hayatını kaybetti. Hileni anlasaydım ve kendi halkıma karşı görevimi yapsaydım ölmesi gerekmeyecek milyonlar." Sesi titriyordu. Gözlerindeki o kayıp bakışları tanıyordum. Luna'dayken o lüks kamarada bir kâbustan uyanıp solgun banyo ışığında aynada kendime bakarken gözlerimde görmüştüm. Karanlıkta o milyonlarca insan ona haykırıyor; neden, diye soruyordu.

Devam etti: "Anlayamadığım bir şey var Virginia; Phobos'taki görüşmeleri neden terk ettin? Altınları bölen yaraları iyileştirip gerçek düşmanımıza odaklanmamızı sağlayacak bir görüşmeydi." Çatık kaşlarla bana baktı. "Bu adam babanın ölmesini istiyordu. Halkımızın yok olmasından başka bir şey istemiyor. Pax onun yalanı yüzünden öldü. Baban onun planları yüzünden öldü. Kalbini sana karşı kullanıyor."

"Haydi oradan." Kısrak alaycı bir tavırla hıhladı.

"Sadece..."

"Bana sakın üstünlük taslama, Şair. Buradaki ağlak tip sensin. Ben değilim. Konunun sevgiyle ilgisi yok. Bu, doğru olanla ilgili.

Duygularla hiç alakası yok. Gerçeklere dayanan adaletle alakalı." Adaletten söz edilince Uydu Lordları huzursuzca kıpırdandılar. Kısrak aniden başıyla onları işaret etti. "Çeper'in bağımsızlığına inandığımı biliyorlar. Bir Reformcu olduğumu biliyorlar. İkisini birleştirmeyecek veya senin aksine, duygularım ve inançlarımı birbirine karıştırmayacak kadar akıllı olduğumu da biliyorlar. Yani burada kelime oyunlarına kimse aldırmadığına göre, söz düellolarını bir kenara bırakıp bu savaşı şu ya da bu şekilde bitirmek için tekliflerimizi yapalım mı?"

Roque ona öfkeyle baktı.

Romulus hafifçe gülümsedi. "Senin ekleyecek bir şeyin var mı, Darrow?"

"Bence Kısrak her şeyi gayet iyi özetledi."

"Pekâlâ," dedi Romulus. "O halde ben kendi sözlerimi söyleyeyim, siz de kendinizinkileri söyleyin. İkiniz de benim düşmanımsınız. Biriniz bana işçi grevleriyle zarar verdiniz. Devlet karşıtı propagandalarla. Ayaklanmalarla. Diğeriniz savaş ve kuşatmayla. Şimdiyse kendi güç kaynaklarınızdan uzakta, burada, gemilerime ve lejyonlarıma ihtiyacınız var. İroniyi görüyorsunuzdur. Tek sorum şu: Kim bunlar karşılığında bana daha fazlasını verebilir?" Önce Roque'a baktı. "İmperator, lütfen başlayın."

"Saygıdeğer lordlarım, Hükümdarım halklarımız arasındaki bu çatışmadan benim kadar üzüntü duyuyor. Çatışmamız, daha önceki fikir ayrılıklarının ektiği tohumlardan kaynaklandı ama hem Çeper hem de Çekirdek politik atışmalardan, vergi tartışmalarından ve temsilcilikten daha önemli ve büyük bir kötülüğün varlığını hatırlarsa, o çatışma burada bir son bulabilir. O kötülük de demoKrasidir. Bütün insanların eşit yaratıldığı yönündeki o soylu yalan. Bu yalanın Mars'ı paramparça ettiğini gördünüz. Adrius au Augustus, Toplum adına oradaki savaşı soylu bir şekilde yürüttü."

"Soylu mu?" diye sordu Romulus.

"Etkili bir şekilde. Ama sorun yine de yayıldı. O baş etmezsek etkilerinden asla toparlanamayacağımız bir zafer kazanmadan önce onu yok etmek için en iyi şansımız içinde bulunduğumuz an. Bütün farklılıklarımıza rağmen, Fetih sırasında Dünya'ya yağanlar hepimizin atalarıydı. Hükümdar bunun anısına bütün düşmanlıkları

sona erdirmeye istekli. Hem Çeper hem de Çekirdek'i yok etmeyi amaçlayan Kızıl tehlikesini bertaraf etmek için lejyonlarınızın ve donanmanızın desteğini istiyor.

"Buna karşılık, savaştan sonra Toplum garnizonunu Jüpiter'den çekecek ama Satürn ve Uranüs'tekiler kalacak." Titan BaşValisi alaycı bir tavırla güldü. "Vergilerin düşürülmesi ve Çeper ihraç gümrükleri konusunda gerçek görüşmelere başlayacak. Çekirdek şirketlerinin şu anda sahip olduğu Kuşak madencilik lisanslarının aynısını size de verecek. Ayrıca, Senato'da eşit temsil edilme teklifinizi kabul edecek."

"Peki, Hükümdar seçim sürecinin reformu ne olacak?" diye sordu Romulus. "Asla bir imparatoriçe olmaması gerekiyordu. O seçilmiş bir yönetici."

"Yeni Senatörler atandıktan sonra seçim sürecini değiştirecek. Ayrıca, Olimpik Şövalyeler, Hükümdar'ın emriyle değil, sizin istediğiniz gibi, BaşValilerin oylarıyla atanacak."

Kısrak başını arkaya atarak sert bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim. Bana şüpheci diyebilirsiniz ama senin söylediklerin, Roque, sadece Hükümdar'ın, hayır diyebilecek pozisyonunu geri kazanana kadar Romulus'un isteyebileceği her şeye evet diyeceği anlamına geliyor." Alaycı bir tavırla hıhladı. "İnanın bana, dostlarım, ailem Hükümdar'ın vaatlerine ne kadar sadık olduğunu iyi bilir."

"Ya Antonia au Julii?" diye sordu Romulus, Kısrak'ın şüpheciliğini fark ederek. "Kızımın ve babamın ölümünden dolayı onu adaletimize teslim edecek mi?"

"Ben edeceğim."

Romulus şartlardan hoşlanmış ve Roque'un Kızıl tehditle ilgili yorumlarından etkilenmişti. Vaatlerinin akla yatkın görünmesi de yardımcı olmuyordu. Hepsi gerçekçiydi. Ne çok fazlasını ne de çok azını vaat ediyordu. Bununla başa çıkmak için tek yapabileceğim, onlara tehlikeli bir hayal teklif ettiğim gerçeğine sadık kalmaktı ve Romulus bakışlarını bana dikmiş, bekliyordu.

"Rengimiz farklı olsa da sizinle ortak bir noktamız var. Hükümdar bir politikacı ama ben kılıç adamıyım. Ben açılarla ve metalle ilgilenirim. Sizin gibi. Benim yaşam kaynağım, varlığımın bütün amacı bu. Sizden biri olmadan aranızda nasıl yükseldiğime

bir bakın. Mars'ı nasıl ele geçirdiğime. Asırların en başarılı Demir Yağmur'unu gerçekleştirdim." Öne eğildim. "Lordlarım, size hak ettiğiniz bağımsızlığı vereceğim. Yarım değil. Geçici değil. Luna'dan kalıcı bir bağımsızlık. Vergi yok. Grileriniz ve Obsidiyenleriniz için Çekirdek'e yirmi yıllık hizmet süresi yok. Çekirdek'in dönüştüğü Babil'den emirler yok."

"Cüretkâr bir vaat," dedi Romulus. Bir Kızıl'ın ona bağımsızlığını sunma vaadinden hissetmiş olabileceği aşağılanmaya göğüs gererek kimliğinin derinliğini gösterdi.

"Abartılı bir vaat," dedi Roque. "Darrow sadece etrafındakiler sayesinde bu kadar yükselebildi."

"Doğru," dedi Kısrak neşeyle.

"Ve herkes hâlâ benim yanımda, Roque. Senin yanında kim var?"

"Kimse," diye cevap verdi Kısrak, onun yerine. "Sadece hain kardeşimin kuklası haline gelen sevgili Antonia."

Sözleri Roque ve Romulus'u derinden etkilenmişti. Tekrar Uydu Lordlarına döndüm. "Dünyaların gördüğü en büyük liman sizin elinizde ama savaşınıza fazla erken başladınız. Yeterince geminiz olmadan. Yeterince yakıtınız olmadan. Hükümdar'ın buraya çabucak bir filo gönderemeyeceğini düşündünüz. Yanıldınız. Ancak Hükümdar da bir hata yaptı: Filolarının geri kalanı, uyduları ve dünyaları Orion'a karşı korumak için Çekirdek'te bekliyor. Oysa Orion orada değil. Yanımda. Kuvvetleri, gökyüzünden Kılıç Donanması'nı sileceğim donanmayı oluşturmak üzere Çakal'dan çaldığım gemilere katıldı."

"Bunun için yeterince gemin yok," dedi Roque.

"Neyim olduğunu bilmiyorsun ki," dedim. "Ve nereye gizlediğimi de."

"Kaç geminiz var?" diye sordu Romulus, Kısrak'a.

"Yeterince."

"Roque sizi kontrolden çıkmış bir yangın olduğuma inandırmış olabilir. Size kontrolden çıkmış gibi görünüyor muyum?" En azından bugün öyle değildim. "Romulus, benim Çeper'de bir çıkarım olmadığı gibi senin de Çekirdek'te bir çıkarın yok. Burası benim evim değil. Biz düşman değiliz. Savaşım senin halkına karşı değil, yuvamı yönetenlere karşı. Kılıç Donanması'nı yok etmemize yar-

dım edersen bağımsızlığını alırsın. Bir taşla iki kuş. Burada Şair'i yendikten sonra ben Çekirdek'te Hükümdar'ı yenemesem bile, bir yıl bitmeden savaşı kaybetsem bile, öyle büyük bir hasar vermiş oluruz ki Octavia'nın karanlıkta bir milyar kilometre mesafeye müdahale edecek kadar gemi, para, asker ve kumandan toplaması bir ömür sürer." Uydu Lordları sözlerime kulak vermiş olabilirdi ama onları henüz kazanamamıştım.

Roque dudak büktü. "Bu sözde kurtarıcının Çeper'deki adiRenkleri terk edeceğini mi sanıyorsunuz? Sadece Galileo Uydularında bile yüz elli milyondan fazla 'köle' var."

"Onları kurtarabilsem kurtarırdım," diye itiraf ettim. "Ama yapamam. Bunun farkındayım ve bu yüzden üzülüyorum çünkü onlar da benim halkım. Ancak her lider fedakârlık yapmalıdır."

Altınlar bu sözlerimi başlarıyla onayladılar. Düşman olsam bile, halkıma olan sadakatime ve hissettiğimi tahmin ettikleri acıya saygı duyuyorlardı. Düşmanın gözünde böylesine yücelmek tuhaftı. Buna alışkın değildim.

Başlarıyla onayladıklarını Roque da görmüştü. "Bu adamı hepinizden daha iyi tanıyorum," diye devam etti. "Onu kardeşim kadar iyi tanıyorum. Yalancının tekidir. Bizi birleştiren bağları koparmak için gereken her şeyi söyler."

"Hiç yalan söylemeyen Hükümdar'ın aksine," dedim keyifle, diğerlerini güldürerek.

"Hükümdar anlaşmaya sadık kalacak," diye üsteledi Roque.

"Babamla anlaşmasına sadık kaldığı gibi mi?" diye sordu Kısrak öfkeyle. "Geçen yıl Gala'da onu öldürmeyi planladığı gibi mi? Ben onun Süvarisi olduğum halde her şeyi burnumun dibinde planladı. Neden mi? Çünkü babam onun politikalarını kabul etmiyordu. Ona karşı savaşa giren insanlara neler yapacağını varın siz tahmin edin."

"Doğru, doğru," dedi Triton BaşValisi, yumruklarını masaya vurarak.

"Onun yerine bir teröriste ve bir döneğe mi güveneceksiniz?" diye sordu Roque. "Altı yıldır Toplum'unuzu yok etmek için komplo kuruyor. Bütün varlığı bir aldatmaca. Ona nasıl güvenebilirsiniz? Bir Kızıl'ın size bir Altın'dan daha fazla değer vereceğini nasıl düşünürsünüz?" Roque üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Bizler

Gösterişli'yiz, kardeşlerim. Biz insanlığı koruyan düzeniz. Bizden önce, bildiği tek evi yok etmeye niyetlenmiş bir ırk vardı. Oysa biz barışı getirdik. Darrow'un sizi Karanlık Çağ'a döndürmesine izin vermeyin. Karınlarını doldurmak ve şehvetlerini tatmin etmek için, inşa ettiğimiz bütün harikaları yok edecekler. Hepsini şimdi burada durdurmak için bir şansımız var. Her zaman yapmamız gerektiği gibi bir kez daha birleşmek için bir şansımız var. Çocuklarımız için. Onlara nasıl bir dünya bırakmak istiyorsunuz?"

Roque bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Ben bir Marslıyım. Çekirdek'i sizden daha çok sevmiyorum. Luna'nın iştahı ben daha doğmadan uzun zaman önce gezegenimi yağmaladı. Bu değişmeli. Ve değişecek de. Ancak *onun* kılıcıyla değil. O kırık bir pencereyi onarmak için bir evi yakar. Hayır, dostlarım, yolu bu değil. Daha iyiye doğru değişmek için günümüzün politik oyunlarının ötesine bakmalı ve Altın Çağ'ın ruhunu hatırlamalıyız. Tüm dünyalarda birlik olmuş Gösterişlileri."

Bu oyun sürdükçe, Roque'un onları vatanseverliğe inandırma şansı artıyordu. Kısrak ve ben bunun farkındaydık. Tıpkı buraya gelirken bir fedakârlık yapmak zorunda kalacağımı bildiğim gibi. Meselenin teklif edeceğim şeye varmamasını ummuştum fakat Uydu Lordlarının bakışlarından, Roque'un mesajından etkilendiklerini anlayabiliyordum. Bir ayaklanmadan korkuyorlardı. Benden korkuyorlardı.

Ares'in Oğulları'na karşı büyük bir korku vardı; Sevro'nun Oyulma görüntülerimi yayınlayarak Oğullar'ı gerçek bir savaşa sokma hatasının sonucu. Gölgelerde birbirlerini öldürmelerine izin verebilirdik. Biz sadece bir fikirdik. Oysa Roque onlara bütün efendileri birleştiren olasılığı hatırlatmıştı: Ya köleler malımı ele geçirirse?

Amcam bana sapanOrağımı verdiğinde, bir uzuv pahasına hayatımı kurtaracağını söylemişti. Bu, madene girdiği ilk günden itibaren fedakârlığın değerine inanması için her madenciye söylenirdi. Şimdi asla bağışlanmayabileceğim bir fedakârlık yapıyordum.

"Size Ares'in Oğulları'nı vereceğim," dedim sakince. Roque'un devam eden konuşması sırasında beni kimse duymadı. Sadece Kısrak

duymuştu. "Size Ares'in Oğulları'nı vereceğim," diye tekrarladım daha yüksek sesle. Masaya sessizlik çöktü.

Romulus öne eğilirken sandalyesi gıcırdadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Size Çeper'le ilgilenmediğimi söyledim. Bunu kanıtlayacağım. Bölgelerinizde Ares'in Oğulları'nın üç yüz elliden fazla hücresi var," dedim. "Liman grevlerinizi biz yapıyoruz. Hijyen sabotajları ve Nessus'un sokaklarını dolduran pislik bizim eserimiz. Bugün beni Hükümdar'a verseniz bile, Oğullar bin yıl daha kanınızı akıtmaya devam edecek. Ancak ben size Ares'in Oğulları'nın Çeper'deki bütün hücrelerini teslim edebilirim; buradaki adiRenkleri terk ederim ve davamı Çekirdek'e götürüp yaşadığım sürece asteroit kuşağının bu tarafına bir daha asla geçmem. Tek istediğim onun lanet olasıca filosunu yok etmeme yardım etmeniz."

Bunu söylerken parmağımı dehşete kapılmış olan Roque'un yüzüne uzatmıştım.

"Bu delilik," dedi Roque, sözlerimin yarattığı etkiyi fark ederek. "Yalan söylüyor."

Yalan söylemiyordum. Ares'in Oğulları'nın bütün Çeper'deki hücrelerinin boşaltılması için emir vermiştim. Birçoğu başaramayacaktı. Binlercesi yakalanacak, işkence görecek ve öldürülecekti. Savaş böyleydi ve liderliğin tehlikesi de buydu.

"Lordlarım, İmperator sizden boyun eğmenizi bekliyor," dedim. "Artık bundan sıkılmadınız mı? Yuvanızdan altı yüz milyon kilometre ötedeki bir tahtın önünde eğilmekten?" Başlarıyla onayladılar. "Hükümdar, benim sizin için bir tehdit olduğumu söylüyor ama şehirlerinizi kim bombaladı? Bir milyon insanınızı kim öldürdü? Çocuklarınızı Luna'da kim rehin tuttu? Senin babanı ve kızını Mars'ta kim öldürdü? Koca bir uyduyu kim yaktı? Bunları yapan ben miydim? Benim halkım mıydı? Hayır. Sizin en büyük düşmanınız, Çekirdek'in açgözlülüğüdür, Rhea'yı yakıp küle dönüştürenlerdir."

"O farklı bir zamandı," diye itiraz etti Roque.

"Aynı kadındı," diye hırladım ve Romulus'un solunda beni pür dikkat dinleyen Satürnlü Altın'a baktım. "Rhea'yı kim yaktı? Hükümdar orayı unuttu çünkü tahtının sırtı Çeper'e dönük. Oysa siz onun cam gibi cesedini her gece göklerinizde görüyorsunuz."

"Rhea bir hataydı," dedi Roque, Kısrak'ın yardımıyla hazırladığım tuzağa düşerek. "Bir daha asla tekrarlanmaması gereken bir hata."

"Öyle mi?" diye sordu Kısrak, tuzağı kapayarak. Diğer birkaç Io'lu Altın'la birlikte evin basamaklarından bizi izleyen Vela'ya döndü. "Vela, dostum, lütfen veri-tabletimi alabilir miyim?"

"Onun oyununa düşmeyin," dedi Roque.

"Benim oyunum mu?" diye sordu Kısrak kurnazca. "Benim oyunum gerçeklerdir, *İmperator*. Burada gerçekler hoş karşılanmıyor mu? Sadece kelime oyunlarına mı izin var? Şahsen, gerçeklerden korkan hiç kimseye güvenmem." Kendi sözlerinden memnun bir tavırla yine Vela'ya döndü. "Benim için sen kullanabilirsin, Vela. Şifre L17L6363." Şifreye şaşırmış suratıma bakarak sırıttı.

Vela kardeşine döndü. "Barca'ya mesaj gönderebilir."

"Bağlantımı kes," dedi Kısrak. Romulus, Vela'ya dönerek başıyla onayladı. Vela bağlantıyı kesti. "Lütfen veri-klasörlerinden 3 numaralı önbelleğe bak." Vela bunu yaptı. Sessiz Altın'ın gözleri ilk anda neye baktığını anlayamayarak kısıldı. Sonra okurken dudakları geri kıvrıldı ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Oradakilerin hepsi kadının tepkisini giderek artan bir endişeyle izliyordu. "Çok aydınlatıcı, değil mi, Vela?"

"Nedir o?" diye sordu Romulus. "Bize de göster."

Vela, herkes kadar şaşkın olan Roque'a nefretle baktı ve aleti kardeşine verdi. Romulus parmaklarını dosyalar üzerinde kaydırarak verileri okurken yüzü ifadesizliğini korudu. Cassius'un verdiği bilgiyi şimdi efendisine karşı kullanıyor, hediyesini Hükümdar'ın kalbini hedef alan bir oka dönüştürüyordum. Yine de Kısrak ve ben, bunun Kısrak'tan gelmesinin daha iyi olacağını düşünmüştük. Yalanı onun Romulus'la olan ilişkisinin inanılırlığına dayandırıyorduk.

"Ortaya aç şunu," dedi Romulus, veri-tabletini Vela'ya geri atarken.

"Nedir bu?" diye sordu Roque öfkeyle. "Romulus..." Ancak Roque sözünü bitiremedi çünkü Mars ve Jüpiter arasındaki Kuiper Kuşağı'nda, Koronis Ailesi asteroitlerinin bir alt ailesinden Karin'in bir parçası olan Asteroit S-1988'in görüntüsü havada belirmişti. Masanın üzerinde yavaşça dönüyor, altındaki yeşil veri akışı Hükümdar'ın lanetli sonunu gösteriyordu. Toplum'un, üsse sahip

olmadığı bir asteroite malzeme teslimatının detaylarını sıralayan, sahte iletişim verileriydi. Yazılar akmaya devam ederek, asteroitte "yakıt ikmali" yapıldığına dair yüksek seviye Toplum talimatlarını gösterdi. Sonra biz Jüpiter'e giderken asteroiti araştırması için ana filomdan gönderdiğim geminin görüntüleri belirdi. Kızıllar karanlık deponun üzerinde boşlukta asılı duruyordu. Tulumlarındaki küçük jetler boşlukta sessizdi ama miğferleriyle uyumlu olan Geiger sayaçları, oradaki radyasyon miktarını ölçüyordu. Uzay savaşında kullanılan yasal beş megatonluk savaş başlıklarından çok daha yüksek bir radyasyon seviyesi kaydediyorlardı.

Romulus, Roque'a baktı. "Rhea tekrarlanmayacaksa, filon yörüngemize gelmeden önce neden bir nükleer silah deposunu boşalttı?"

"Biz depoya uğramadık," dedi Roque, hâlâ gördüklerini ve ne anlama gelebileceğini hazmetmeye çalışırken. Kanıtlar son derece inandırıcıydı. Bütün yalanlar, güçlü gerçeklerin yardımıyla sunulursa daha etkili olurdu. "Orayı aylar önce Ares'in Oğulları yağmaladı. Bu bilgi sahte." Yanlış bilgiyle hareket ediyordu. Yani Hükümdar, Çakal'ın ihanetini kendine saklamıştı ve şimdi çok az kişiye güvenmenin bedelini ödüyordu. Roque'un bu iddialara karşı hazırlıklı olmadığı belliydi.

"Yani bir depo *var*," dedi Romulus. Roque itirafının nasıl bir yıkım getirdiğini o zaman anladı. Romulus kaşlarını çatarak devam etti: "İmperator Fabii, neden burayla Luna arasında gizli bir nükleer silah deposu var?"

"Bu bilgi gizlidir."

"Dalga geçiyor olmalısın."

"Toplum Donanması buranın güvenliğinden..."

"Amacı güvenlikse, bir üsse daha yakın olması gerekmez miydi?" diye sordu Romulus. "Bu, Jüpiter yörüngesi güneşe en yakınken Luna'dan gelen bir filonun kullanacağı yol üzerindeki asteroit kuşağının hemen kıyısında. Bana, bir İmperator'un evime gelirken oradan alması için konulmuş bir paketmiş gibi görünüyor..."

"Romulus, durumun nasıl göründüğünün farkında..."

"Farkında mısın, genç Fabii? Çünkü durum, kardeşim dediğin insanları *yok etmenin* bir seçenek olduğunu düşündüğünü gösteriyor."

"Bu bilgi kesinlikle sahte..."

"Deponun varlığı dışında..."

"Evet," diye itiraf etti Roque. "Orası gerçekten var."

"Ve nükleer savaş başlıkları da var. O kadar yüksek radyasyon olduğuna göre..."

"Hepsi güvenlik için."

"Ama geri kalanı yalan, öyle mi?"

"Evet."

"Yani evime gelirken yanında uydularımızı cama dönüştürmeye yetecek kadar nükleer silah getirmediniz mi?"

"Elbette getirmedik," dedi Roque. "Gemilerdeki savaş başlıklarımız sadece gemi gemiye çatışmalar için. En fazla beş megatonluk. Romulus, onurum üzerine..."

"Dostuna ihanet ettiğinde sahip olduğun onur mu?" Romulus beni işaret etti. "Onurlu Lorn'a ihanet ettiğinde? Benim müttefikim Augustus'a? Babam Revus'a? Sosyopat bir baba katilinin emriyle hareket eden sosyopat bir ana katilinin, kızımın başını ayağının altında ezişini izlerken taşıdığın onurdan mı söz ediyorsun?"

"Romulus..."

"Hayır, İmperator Fabii. İlk adımı kullanma samimiyetini artık hak ettiğine inanmıyorum. Darrow'a vahşi ve yalancı diyorsun ama o buraya kalbini ortaya koyarak geldi. Sense yalanlarla. Terbiyenin ve soyunun arkasına gizlenerek..."

"BaşVali Raa, dinlemelisiniz. Dinlerseniz hepsinin bir açıklaması..."

"Yeter!" diye bağırdı Romulus ve ayağa fırlayıp iri yumruğunu masaya indirdi. "Bu kadar ikiyüzlülük yeter! Bu kadar dolap yeter! Seni sinsi Çekirdek dalkavuğu, bu kadar yalan yeter!" Sonunda öfkeden titremeye başlamıştı. "Konuğum olmasaydın yüzüne eldivenimi fırlatır ve Kan Yeri'nde erkekliğini kesiverirdim. Senin kayıp kuşağın Altın olmanın anlamını unuttu. Mirasınızdan vazgeçtiniz. Gücün sütünü emip duruyorsunuz. Neden? Ne için? Omuzlarınızdaki şu kanatlar için mi? *İmperatormuş*!" diye kelimeyle alay etti. "Seni enik! Lorn au Arcos gibi bir adamın yaşayıp yaşamayacağına senin gibilerin karar verdiği bir dünyaya acıyorum. Ailen sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Öğretmemişlerdi. Roque öğretmenleri ve kitaplarıyla büyümüştü. "Onur olmadan gururun ne önemi kalır? Gerçek

olmadan, dürüstlük olmadan onurun ne anlamı kalır? Onur, okudukların değildir." Romulus göğsüne vurdu. "Onur yaptıklarındır."

"O zaman bunu yapmayın..." dedi Roque.

"Bunu senin efendin yaptı," diye karşılık verdi Romulus kayıtsızca. "Bize boyun eğdiremezse, hepimizi yakacak, öyle mi? Bir kez daha!"

Uydu Lordları, Roque'un parmaklarının arasından kayıp giderken Kısrak yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Roque'un kültürlü sesine artık karanlık sızmıştı. O sesin bir zamanlar beni savunduğunu düşününce içim parçalandı. Şimdi çok daha az sevgi dolu bir şeyi savunuyordu. Onu hiç umursamayan bir Toplum'u.

Fitchner'ın Roque'u neden Mars Hanesi'ne seçtiğini hep merak etmiştim. İhanetine kadar, onun tanıdığım en nazik insan olduğunu sanıyordum. Oysa İmperator şimdi gazabını gösteriyordu.

"BaşVali Raa, beni dikkatle dinleyin," dedi. "Buraya sizi yok etme niyetiyle geldiğimiz konusunda yanılıyorsunuz. Biz buraya Toplum'u korumaya geldik. Darrow'un oyununa gelmeyin. Buna inanmayacak kadar akıllısınız. Hükümdar'ın şartlarını kabul edin ve bin yıl daha barış içinde yaşayalım. *Ancak* bu yolu seçerseniz, ateşkesimizden cayarsanız, merhamet göstermeyeceğiz. Filonuz hırpalanmış durumda. Darrow'unki... her nereye gizlediyse, ödünç alınmış gemilerden ve bir avuç asker kaçağından ibaret olabilir.

"Ancak biz Kılıç Donanması'yız. Lejyon'un demir eli, Toplum'un öfkesiyiz. Gemilerimiz dünyalarınızın ışığını karartır. Neler yapabileceğimi biliyorsunuz. Benimle boy ölçüşecek bir kumandanınız yok. Gemileriniz yandığında, Çekirdek'in şövalyeleri uçan birliklerle şehirlerinize akıp çocuklarınız boğulana kadar havayı külle doldurur.

"Renginize, Sözleşme'ye ve Toplum'a ihanet ederseniz; ki yaptığınız bu olacak, Ilium yanıp kül olur. Harabenin nasıl bir şey olduğunu size gösteririm. Tanıdığınız herkesi öldürürüm ve tohumlarını dünyalardan silerim. Bunu çok büyük bir üzüntüyle yaparım ama ben bir Marslıyım. Bir savaş adamıyım. Dolayısıyla gazabım sonsuz olur." İnce elini uzattı. Mars Hanesi'nin kurdunun ağzı sessiz, aç bir hırlamayla açılmıştı. "Halkınızın ve Altınların iyiliği için dostluk

elimi kabul edin. Yoksa onu yuvanızın külleri üzerinden doğacak bir barış çağı başlatmak için kullanırım."

Romulus masanın yanından dolaştı ve Roque'un tam önünde durdu; genç adamın uzanmış eli aralarında kalmıştı. Romulus jiletini kalçasından alarak katı bir biçim verdi. Bıçak, Dünya'nın ve Fetih'in görüntüleriyle süslenmişti. Ailesi Kısrak'ınki ve Octavia'nınki kadar köklüydü. O bıçağı kullanarak kendi açık avcunu kesti, yaradan süzülen kıpkırmızı kanı emdi ve Roque'un yüzüne tükürdü.

"Bu artık bir kan davası. Bir daha karşılaşırsak birbirimizin canını alacağız, Fabii. Bir daha aynı odada nefes alırsak, birimizin nefesi duracak." Bu, Roque'un sadece tek şekilde karşılık verebileceği resmi ve soğuk bir savaş ilanıydı. Başıyla onayladı. "Vela, İmperator'u mekiğine götürün. Savaşa hazırlaması gereken bir filosu var."

"Romulus, onun gitmesine izin veremezsin," dedi Kısrak. "Fazla tehlikeli."

"Aynı fikirdeyim," dedim ama nedeni başkaydı. Roque'u bu savaştan korumak istiyordum. Onun kanının ellerime bulaşmasını istemiyordum. "Savaş bitene kadar onu esir al, sonra zarar görmemiş halde serbest bırak."

"Burası benim evim," dedi Romulus. "Burada kurallarımıza uyarız. Ona güvende olacağına söz verdim ve öyle olacak."

Roque çizkek yerken kullandığı peçeteyle yüzündeki kanı ve tükürüğü silip Vela'nın peşinden evin içine uzanan basamaklara doğru yürüdü. Orada bir an duraksayarak bize döndü. Benimle mi yoksa oradaki Altınlarla mı konuştuğunu anlayamadım ama son sözlerini söylediğinde, asırlara hitap ettiklerini biliyordum:

"Kardeşlerim, sonuna kadar
Bunların olması çok yazık
Mezarlarınızın başında ağlayacağım
Çünkü sizi oraya koyan ben olacağım."

Roque nazikçe eğildi. "Konukseverliğiniz için teşekkürler, BaşVali. Yakında görüşürüz." Roque giderken Romulus ablasına ben Io'dan güvenle ayrılana kadar onu gözünün önünden ayırmamasını söyledi.

"İmperatorlarıma ve Pretorlarıma haber verin," dedi, Süvarilerinden birine. "Yirmi dakika içinde hepsini hololarda istiyorum. Bir savaş planlamalıyız. Darrow, Pretorlarınla bağlantı kurmak istersen..." Ancak benim aklım Roque'taydı. Onu bir daha göremeyebilirdim. İçimde tuttuğum şeyleri bir daha söyleme fırsatım olmayabilirdi. Ancak aynı zamanda gitmesine izin vermemin halkım için ne anlama gelebileceğini de biliyordum.

"Git," dedi Kısrak, aklımdan geçeni anlayarak. Aniden izin isteyerek yerimden kalktım ve Roque'u bahçede botlarını bağlarken yakaladım. Vela ve diğer birkaçı onu demir kapıya doğru götürüyorlardı.

"Roque." Eski dostum tereddüt etti. Sesimdeki bir şey onu durup dönmeye ve benim yaklaşmamı izlemeye zorladı. "Seni ne zaman kaybettim?" diye sordum.

"Quinn öldüğünde," dedi.

"Bir Altın olduğumu sanarken bile beni öldürmeyi mi planlıyordun?"

"Altın. Kızıl. Fark etmez. Senin ruhun siyah. Quinn iyiydi. Lea iyiydi. Sen onları kullandın. Sen yıkımsın, Darrow. Dostlarının yaşamını emiyorsun ve onları harcanmış, tükenmiş halde arkanda bırakıyor, sonra da her ölümün değdiğine kendini inandırıyorsun. Her ölümün seni adalete biraz daha yaklaştırdığına. Ancak tarih senin gibi adamlarla dolu. Bu Toplum kusursuz değil fakat hiyerarşi... bu dünya, insanın yaratabildiğinin en iyisi."

"Buna karar verme hakkı da senin mi?"

"Evet. Öyle. Ama uzayda beni yenersen senin olur."

43

BİR KEZ DAHA

Kısrak'ın elinden kan damlıyordu.
Çocukların sesleri havayı dolduruyordu.

"Oğlum, kızım, artık kanın aktığına göre, korku nedir bilmeyesin." Beyaz saçlı, genç bir bakire kız, ucundan Altın kanı damlayan demir bir hançer taşıyarak diz çökmüş devlerin arasından soğuk metal panellerin üzerinde çıplak ayakla yürüyordu. "Yenilgi bilmeyesin."

Altın zırhlarına ataların başarıları işlenmişti. Oğlanın pelerini kar kadar masumdu. "Sadece zaferi tadasın." Kız, fildişi kadar pürüzsüz ve beyaz ejder zırhının içindeki Romulus au Raa'nın yaralı olan elini gözleri kapalı halde kesti. Romulus, diğer eliyle oğlunun elini tutuyordu. Çocuk on yedi yaşından daha büyük değildi ve Ganymede Enstitüsü'nde bu yıl daha yeni kazanmıştı. Günün heyecanıyla gözleri çılgınca parlıyordu. Bu girişken, hevesli genç bu saatin sonunda onu neyin beklediğini bir bilseydi... Ondan yaşça büyük olan kuzeni yanında diz çökmüş, elini onun dizine koymuştu. Kızın ağabeyi de yanında duruyordu. Aile köprü boyunca bir zincir oluşturmuştu. "Korkaklığın silinip gitsin." Küçük kızın arkasında başka çocuklar dört Altın sancağı –bir asa, bir kılıç ve defneyle taçlandırılmış bir parşömen sembolü– taşıyarak aralarından geçiyordu. "Öfken parıldasın." Kız kan damlayan hançeri Kavax au Telemanus'un ve en küçük kızı Thraxa'nın –darmadağın saçlı, çilli, babasının kahkahasını ve Pax'ın yalın nezaketini almış olan

tıknaz bir kızdı– önünde tuttu. "Kalkın, Ilium'un çocukları, Altın savaşçılar ve Renginizin gücünü beraberinizde götürün."

İki yüz Altın Pretor ve Sefir ayağa kalktı. Başlarında Kısrak ve Romulus vardı; Telemanuslar ve Arcos Hanesi iki yanlarını sarmıştı. Kısrak elini kaldırdı ve kanını kendi yüzüne sürdü. İki yüz ölüm makinesi ona katıldı ama ben katılmıyordum. Altın müttefiklerim atalarını onurlandırırken ben Sefi'yle birlikte köşeden izliyordum. Marslı Reformcular, Çeper tiranları, eski dostlar, eski düşmanlar, Kısrak'ın iki yüz yaşındaki dretnotu, *Dejah Thoris* adlı sancak gemisinin köprüsünde toplanmıştı.

"Bugünkü savaş, Toplumumuzun yazgısını belirleyecek. Bir tiranın hâkimiyeti altında mı yaşayacağız yoksa kendi yazgımızı mı çizeceğiz?" Kısrak o günün avı için düşmanların listesini sıraladı: "Roque au Fabii, Scipia au Falthe, Antonia au Severus-Julii, Cyriana au Tanus." Devedikeni. "İstenen canlar bunlar."

Daha önce bu kutsamayı izlemiştim ve bir kez daha burada olacağımı hissetmekten kendimi alamıyordum. Çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bu insanların üstünlüğüne yakışan bundan daha görkemli bir şey yoktu. Vadi için değil, sevgi için değil, zafer için ölüme gidiyorlardı. Onlar gibi bir ırkı hiç görmemiştik ve bir daha da görmeyecektik. Ares'in Oğulları'yla geçirdiğim aylardan sonra, bu Altınlar iblisten çok, düşen melekler gibi görünüyordu. Ufukta gözden kaybolmadan önce gökyüzünde parıltıyla yanarak düşen eşsiz şeyler.

Ama böyle kaç günü daha kaldırabilirlerdi?

Düşmanlarımızın salonlarında Roque da bizim isimlerimizi ve dostlarımızın isimlerini okuyacaktı. Azrail'i her kim öldürürse, sonsuz bir görkeme, ganimete ve üne kavuşacaktı. Doğruca Çekirdek'in okullarının koridorlarından fırlamış, geniş omuzlu ve öfkeli bakan genç canavarlar peşime düşecekti. Ün kazanmak için.

Eski Gri lejyonerler de beni avlamaya çalışacaktı; ayaklanmayı Toplum anaya karşı büyük bir tehdit olarak görenler. Sevdikleri ve bütün hayatları boyunca uğrunda savaştıkları o birliğe karşı. Ve kellem karşılığında kendilerine Pembeler vaat eden efendileri için Obsidiyenler de peşime düşecekti. Dostlarımı avlayacaklardı. Sevro'nun, Kısrak'ın ve aramızdan ayrıldığını henüz bilmedikleri

Ragnar'ın adını söyleyeceklerdi. Telemanusları, Victra'yı, Orion'u ve Uluyanlarımı hedef alacaklardı. Ancak onları ele geçiremeyeceklerdi. Bugün değil.

Bugün ben kazanacaktım.

Altın müttefiklerime bakarak duruyordum. Askeri metallere bürünmüştüm. İki yüz on santim uzunluğunda, yüz altmış kilogram ağırlığında, kan kırmızısı bir akımZırhı giymiş bir ölüm makinesi. SapanOrağım sağ bileğimin hemen üzerinde bilekliğimin etrafına sarılmıştı. Sol elimde bir akımYumruğu vardı. Bugün hız için değil, koridorlarda çatışmak için hazırlanmıştım. Sefi de ağabeyinin zırhının içinde benim kadar ürkütücü görünüyor, bir oda dolusu düşmanına bakarken gözleri nefretle parlıyordu.

Müttefiklerimin onu görmesi gerekiyordu. Beni görmeleri gerekiyordu. Azrail'in her zamankinden daha canlı olduğunu şüphe bırakmayacak şekilde bilmeleri. Marslıların birçoğu Yağmur'da benimle birlikte düşmüştü. Bazıları bana nefretle bakıyordu. Diğerlerinin gözlerinde merak vardı. Ve bazıları –çok az da olsa– beni selamlıyordu. Ancak çoğunun yüzünde asla silinmeyecek olan bir küçümseme ifadesi vardı. Sefi'yi bu yüzden getirmiştim. Sevginin yokluğunda, korku da aynı işi görürdü.

Roque'un filosunun Europa'dan yola çıktığı haberini alınca, Romulus'la ve savaş planımızı hazırlamamıza yardımcı olan Pretorlarıyla vedalaştım. Romulus elimi güçlüce sıktı. Aramızda sevgi olmasa da saygı vardı. Hangarda Kısrak ve Telemanuslarla vedalaştım. Mekikler yüzlerce Eşsiz'i gemilerine geri taşırken zemin sarsılıyordu. "Görünüşe bakılırsa sürekli vedalaşıp duruyoruz," dedim, Kısrak'la vedalaşan Kavax'a dönerek. Küçük bir kız çocuğuymuş gibi onu kolayca havaya kaldırıp başından öpmüştü.

"Veda mı? Bu bir veda değil ki," diye gürledi, kocaman bir gülümsemeyle. "Bugün kazanırsan sadece uzun bir merhaba olacak. Bence ikimiz için de daha yaşanacak çok şey var."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedim.

"Ne için?" diye sordu Kavax, her zamanki gibi şaşırarak.

"Nezaketin için..." Başka nasıl ifade edeceğimi de bilemiyordum. "Sizden biri olmamama rağmen dostlarıma göz kulak olduğun için."

"Bizden biri mi?" Haşin yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Aptal. Aptal gibi konuşuyorsun. Oğlum seni bizden biri yaptı." Hangarın karşısına, araçlardan birinin yakınında Lorn'un gelinlerinden biriyle konuşan Kısrak'a baktı. "O seni bizden biri yapıyor." Gözlerimin yaşarmasını engellemek için çok çaba harcıyordum. "Ve hiçbiri olmasa bile, yine de bizden biri olduğunu söylerdim. Yani bizden birisin."

Sofokles'in yere atlamasına izin verdi. Tilki bir daire çizip bacağıma sıçradı ve zırhımın eklem noktasını zorlayarak bir şey aradı. Jelibon. Thraxa babasının arkasında bir parmağını dudaklarına götürdü. İriyarı adamın gözleri parıldadı. "Bu ne güzel bir sürpriz, Sofokles! Ah, en sevdiğinden! Karpuzlu." Tilki geri dönerek Kavax'ın omzuna sıçradı. "Gördün mü? Onun da onayını aldın."

"Teşekkürler, Sofokles," dedim, uzanıp tilkinin kulaklarının arkasını kaşırken.

Kavax beni göğsüne çarparak kucakladı. "Dikkatli ol, Azrail." Rampadan çıktı ve on metre yukarıdan bana, "Balık tutar mısın?" diye gürledi.

"Ne?"

"Kızıllar balık tutar mı?"

"Hiç tutmadım."

"Mars'taki arazimden geçen bir nehir var. Bu iş bitince seninle birlikte gidelim, kıyıda oturalım, oltalarımızı atalım ve sana turna ile alabalık arasındaki farkı öğreteyim."

"Viskileri ben getiririm," dedim.

Parmağını bana doğru salladı. "Evet! Ve birlikte sarhoş olalım. Evet!" Kolunu Thraxa'ya sararak ve diğer kızlarına az önce tanık olduğu bir mucizeyi haykırarak geminin içinde gözden kayboldu. "Sanırım en şanslımız o," dedim, Kısrak arkamdan gelip Telemanusların gemisinin kalkışını izlerken.

"Dikkatli olmanı istemek çok mu gülünç olur?" diye sordu.

"Aceleci davranmayacağıma söz veriyorum," dedim göz kırparak. "Valkyrie'ler yanımda. Kimsenin bizimle uzun süre dalaşmak isteyeceğini sanmıyorum." Omzumun üzerinden mekiğimin yanında bekleyen ve havalanıp giden diğer gemilerin motorlarını hayranlıkla

izleyen Sefi'ye baktı. Bir şey söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Yenilmez değilsin." Göğüs zırhıma dokundu. "Bazılarımız bütün bunlardan sonra seni hâlâ aramızda isteyebilir. Sonuçta, oralarda ölürsen bütün bunların ne anlamı kalır? Duydun mu?"

"Duydum."

"Öyle mi?" Bana baktı. "Yine yalnız kalmak istemiyorum. Bu yüzden geri dön." Yumruğunu göğsüme vurdu ve gemisine gitmek için döndü.

"Kısrak." Peşinden koşup kolunu yakalayarak onu kendime çevirdim ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu metal yığınları ve motor gürültülerinin ortasında öptüm. Zarif, nazik bir öpücük değil, aç bir öpücüktü; başını benimkine çektim ve omuzlarında görev sorumluluğunu taşıyan kadını hissettim. Vücudunu benimkine yapıştırdı. Ve bunun son kez olması korkusuyla titredim. Dudaklarımız ayrıldığında titreyerek ona doğru çöktüm, saçlarını kokladım ve göğsümdeki baskıyla nefes almaya çalıştım. "Yakında görüşürüz."

44

ŞANSLI OLANLAR

Gemimin köprüsünde yemeği parmaklıkların hemen önünde duran, kafese kapatılmış bir kurt gibi volta atıyordum. İçimdeki nezaket bir kez daha Azrail'in vahşi yüzünün ardına gizlenmişti. "Virga, Uluyanlar pozisyon aldı mı?" diye sordum. Arkamda ve altımda Mavilerden oluşan kemik mürettebat kendi çukurlarında konuşuyor, yüzleri holoların ışığıyla aydınlanıyordu. Gemiyle uyumlanırken derialtı protezleri yanıp sönüyordu. *Pax*'ı ele geçirdiğimde gemide eski bir teğmen olan zayıf beyefendi Kaptan Pelus, emirlerimi bekliyordu.

"Evet, efendim," dedi Virga kendi yerinden. "Düşman filosunun öncüleri dört dakika içinde uzun menzilli silahlarımızın alanına girecek."

Altınların kibirli gücü uzayın siyahlığında kendini belli ediyordu. Bembeyaz kıymıklardan oluşan sonsuz bir deniz. Elimi uzatıp onları parçalayabilmek için her şeyimi verirdim. Kendi ana gemilerim, Io'nun kuzey kutbunun üzerindeki güçlü dretnotlarımızın etrafında üç grup halinde toplanmıştı. Kısrak ve Romulus kendi kuvvetlerini güneyde topluyordu. Hep birlikte, aramızdaki sekiz bin kilometrelik mesafeyle, Roque'un filosunun Europa ile Io arasındaki boşluğu geçerek bize savaş getirmesini izliyorduk.

"Düşman kruvazörleri on bin kilometre mesafede," dedi bir Mavi.

Filoma bir ön konuşma yapmama gerek yoktu. Biz Altınlar gibi savaştan önce kutsama ya da tören yapmıyorduk. Açıkçası, onlarla

kıyaslandığımızda çok sade ve basit görünüyorduk. Ancak benim gemimde bir birlik ruhu vardı. Makine dairelerinde, mühimmat istasyonlarında ve köprüde gördüğüm bir ruh. Bizi birbirimize bağlayan ve hepimize cesaret veren bir hayal.

"Bana Orion'u bağlayın," dedim arkamı dönmeden.

Kaba saba, şişman Mavi'nin holosu önümde belirdi. Bizden elli kilometre mesafede, diğer üç dretnotumdan biri olan *Persephone'nin Uluması*'nın merkezinde, saldırı kuvvetlerim dışında filomdaki bütün gemi kaptanlarıyla uyumlandığı komuta koltuğunda oturuyordu. Bugün en büyük yük onun ve birbirimizi son gördüğümüzden beri topladığı korsan filosunun omuzlarındaydı. Çekirdek'in nakliyat hatlarına akınlar düzenlemiş, Mavileri kendi davasına çekmişti. Oğullar'ın, Çakal'dan çaldığımız gemileri sadık erkek ve kadınlarla doldurmasına yardımcı olmuştu.

"*Büyük bir filo,*" dedi Orion, düşmanımızdan etkilenerek. "*Çağrına asla cevap vermemem gerektiğini biliyordum. Korsan olmak oldukça zevkliydi.*"

"Fark ettim," dedim. "Kamaran bir Gümüş'ü utandıracak kadar şatafatlı." Son bir buçuk yıldır *Pax* onun evi olmuştu. Eski süitime yerleşip akınlarında topladığı ganimetlerle doldurmuştu. Venüs'ten halılar. Özel Altın koleksiyonlarından tablolar. Bir kitaplığın arkasına tıkılmış bir Titian tablosu bile bulmuştum.

"*Ne diyebilirim ki? Güzel şeyleri severim.*"

"Eh, bugün bizim için bu işi kotarırsan, ben de omzuna uygun bir papağan bulurum. Buna ne dersin?"

"*Ah! Pelus sana papağan aradığımı söylemiş. Sevgili dostum, Pelus.*" Zarif kaptan arkamda nazikçe başını yana yatırdı. "*Hiçbir yerde gezegenlere inemezken papağan bulmak çok zor. Bir şahin, bir güvercin ve bir baykuş bulduk ama papağan yok. Kırmızı olacağına söz verirsen, Antonia au Severus-Julii'nin köprüsünü kendi ateşimle delerim.*"

"Öyleyse papağan kırmızı olacak."

"*Güzel, güzel. Sanırım artık gidip savaşla ilgilenmeliyim.*" Kendi kendine güldü ve köprüsündeki bir hizmetçinin getirdiği çayı aldı. "*Sana teşekkür ederim, Darrow. Bana inandığın için. Bu şansı verdiğin için. Bugünden itibaren Mavilerin hiçbir efendisi olmayacak. İyilik seninle olsun, evlat.*"

"İyilik seninle olsun, Amiral."

Gözden kayboldu. Merkezi alıcı projeksiyonuna baktım. Taktiksel raporlar, pencerelerin önünde Jüpiter sisteminin ölçekli küresi şeklinde süzülüyordu. Dört minik iç uydu, Jüpiter'e dört dev Galileo Uydusu'ndan daha yakın bir yörüngede dönüyordu. Gözlerim en dışarıda ve Io'nun en yakınında olan Thebe'ye odaklandı. Phobos'tan biraz daha büyüktü. Uydudan uzun zamandır değerli mineraller çıkarılıyordu ve şimdi savaşın ilk günlerinde bombalanmış olan bir askeri üsse ev sahipliği yapıyordu.

"Uluyanların iletişiminin kesilmesine altmış kilometre var," dedi Virga, kendi yerinden. Aynı anda Victra, üzerinde göğsüne ve sırtına Kızıl sapanOrak amblemi işlenmiş kalın, altın sarısı zırhıyla köprüye girdi.

"Senin ne işin var burada?" diye sordum.

"Sen buradasın ya," diye karşılık verdi masumca.

"Senin *Mykos'un Haykırışı*'nda olman gerekiyordu."

"Bu *Mykos'un Haykırışı* değil mi?" Dudağını ısırdı. "Eh, sanırım kaybolmuşum. Bunun tekrarlanmaması için kıçından ayrılmayacağım. İyi mi?"

"Seni Sevro gönderdi, değil mi?"

"Kalbi küçük kara bir şey ama kırılabiliyor. Senin güvenliğini sağlayarak bunu engellemek için buradayım. Ah, bir de Roque'a merhaba demek istiyorum."

"Ya kardeşin?" diye sordum.

"Önce Roque. Sonra o." Beni dirseğiyle dürttü. "Ben de takım oyuncusu olabilirim."

Yine çukura baktım. "Virga, beni miğferimden Uluyanlara bağla."

"Baş üstüne, efendim."

Kulağımdaki iletiBirimi cızırdayınca zırhımın miğferini çalıştırdım. Şeffaf ekranda personelimin tamamı, rütbeler, isimler ve ana geminin siciline işlenmiş bütün bilgiler görünüyordu. İletişim holosu fonksiyonunu açtım ve arkadaşlarımın yüzlerinden oluşan yarı şeffaf bir kolaj, görüşümdeki köprünün üzerinde belirdi. "*N'aber, patron?*" diye sordu Sevro. Savaş boyasıyla Kızıl'a boyadığı yüzü, kendi ekranı yüzünden mavi ışıkla parıldıyordu. "*Veda öpücüğü falan mı istedin?*"

"Sadece hepinizin yerlerinizde olup olmadığınızı kontrol ediyorum."

"*Seninkiler bize daha büyük bir oyuk kazabilirdi,*" diye mırıldandı Sevro. "*Burada hepimizin osuruklu kıçı diğerinin suratında.*"

"*Yani Tactus severdi mi diyorsun?*" diye sordu Victra. Panele katıldığı için sesini bağlantıdan duyuyordum.

Güldüm. "O neyi sevmezdi ki?"

"*Büyük ölçüde, giysileri,*" diye karşılık verdi Kısrak, kendi köprüsünden. O da savaş zırhını kuşanmıştı; göğsünde kükreyen kırmızı bir aslan amblemi olan Altın sarısı zırhını.

"*Ve ayıklığı,*" diye ekledi Victra.

"*Bu uydu kraliyet boku kokuyor be,*" diye mırıldandı Palyaço, kendi yıldızKabuğu zırhından. "*At leşinden daha kötü.*"

"*Uzay boşluğunda ve bir zırhın içindesin,*" dedi Holiday ağır ağır. Gemimin hangarındaydı, arkasından insanların bağırışlarını ve tangırtıları duyuyordum. Yüzünde kocaman mavi bir el izi vardı. Obsidiyenlerinden biri tarafından yapılmıştı. "*Muhtemelen koku uydudan gelmiyor.*"

"*Ah, o zaman kendi kokum olmalı,*" dedi Palyaço. Burnunu çekti. "*Ah, off, benmişim!*"

"*Sana duş almanı söylemiştim,*" diye mırıldandı Çakıl.

"*Uluyanların 17. Kuralı: Sadece Periler savaştan önce duş alır,*" dedi Sevro. "*Askerlerimin vahşi, leş kokulu ve seksi olmasını isterim. Seninle gurur duyuyorum, Palyaço.*"

"*Teşekkür ederim, efendim.*"

"*Threka! Emniyetini kapa,*" diye bağırdı Holiday. "*Hemen! Pardon. Lanet olasıca Obsidiyenler parmaklarını lanet olasıca tetiklerden çekmiyorlar. Çok korkutucu.*"

"Neden çocuklar gibi gülüşüp konuşuyoruz?" diye gürledi Sefi, kulak zarlarımı titreten bir sesle.

"*Oha,*" diye bağırdı Sevro. Herkesten Sefi'nin yüksek sesine küfürler yağdı.

"*Kıs şu çıktı sesini!*" diye Kraliçe'yi tersledi Palyaço.

"Anlamıyorum..."

"*Çıktı...*"

"Çıktı ne?.."

"'*Sessiz' adı biraz yanlış verilmiş, ha?*" dedi Victra. Kısrak bir kahkaha patlattı.

"*Sefi, eğil,*" diye bağırdı Holiday. "*Ulaşamıyorum. Eğilsene be.*" Holiday, hangarda Sefi'yi bulmuştu ve çıktı sesini kısmasına yardım ediyordu. Obsidiyen kraliçe her gece yeni akımYumruğuyla birlikte uyuyordu ama iletişim aletleri konusunda algısı biraz kıttı.

"*Eh, dişi irisinin sorduğu gibi, bu küçük gevezeliğin bir nedeni var mı?*" diye sordu Holiday.

"*Gelenek, Holi,*" dedi Sevro, onun aksanını taklit ederek. "*Azrail duygusal bir heriftir. Muhtemelen şimdi bir nutuk çekecek.*"

"Nutuk falan yok," dedim.

Küçük tuhaf ailem sızlanarak bağırıştı. "*Yani bizi ışığın sönmesine karşı öfkeyle çağlamaya çağırmayacak mısın?*" diye sordu Sevro. Bunun Roque'un söyleyeceği tarzda bir şey olduğunu bildiğim için şakası tuhaf geldi. Yine göğsüm sıkıştı. Uyumsuzlardan ve yemin bozanlardan oluşan bu çeteyi çok seviyordum ve dolayısıyla çok korkuyordum. Keşke onları bundan koruyabilseydim. Yaklaşan cehennemden onları kurtarmanın bir yolunu bulabilseydim.

"Ne olursa olsun, bizim şanslı olanlar olduğumuzu unutmayın," dedim. "Bugün bir fark yaratma fırsatımız olacak. Ama siz benim ailemsiniz, bu yüzden cesur olun. Birbirinizi koruyun ve eve dönün."

"*Sen de, patron,*" dedi Sevro.

"*Zincirleri kırın,*" dedi Kısrak.

"*Zincirleri kırın,*" diye tekrarladı dostlarım.

Sevro gürlerken yüzü hırlar gibi bir ifadeye büründü: "Uluyanlar..."

"*Aaauuuuuuuuuu!*" Sersemler gibi uluyarak kahkahalara boğuldular. Tek tek görüntüleri silindi ve miğferimin içinde tek başıma kaldım. Derin bir nefes aldım ve dinleyen varsa, sessizce dua ettim. Güvende olmaları için.

Miğferi zırhımın içine geri kaydırdım. Mavilerin hepsi ekranlarından beni izliyordu. Kapının yanında Kızıllardan ve Grilerden oluşan küçük bir piyade grubu, beni hangara götürmek için bekliyordu. Bir sürü dünyadan bir sürü hayat burada, şu anda, benimkiyle birleşmişti. Kaçı ölecekti? Kaçı bugünün sonunu görebilecekti? Victra bana gülümsedi ve bugünün mutlulukla bitmesinin aşırı şans olacağını anladım. O burada olmamalıydı. Boşluğun diğer tarafında, bir düşman gemisinin kumandasında olmalıydı. Oysa burada bizimleydi ve asla kazanamayacağına inandığı kefareti arıyordu.

"Yine başlıyoruz," dedi.

"Bir kez daha," diye karşılık verdim. Diğerlerine döndüm. "Sizler nasılsınız?"

Garip bir sessizlik. Gergin gözlerle birbirlerine baktılar. Nasıl cevap vereceklerini bilemiyorlardı. Sonra kel kafalı, genç bir Mavi kadın konsolundan ayağa fırladı. "Lanet olasıca birkaç Altın öldürmeye hazırız... efendim."

Diğerleri gülerken gerginlik boşaldı.

"Başka?" diye gürledi Victra. Karşılık olarak kükrediler. On sekiz yaşından genç piyadeler ve Lorn'un yaşıtları çelik topuklu botlarını yere vurdular.

"Beni filoya bağlayın," diye emrettim. "Cıva'ya açık hattan yayın yapın. Altınların beni nerede bulacaklarını bilmeleri için duymalarını sağlayın." Virga başıyla onayladı. Bağlantıya geçtim.

"Dostlarım, ben Azrail." Sesim filomun yüz on iki ana gemisinin, binlerce yırtıkKanadın, sülükGemilerin, makine dairelerinin, doktorların ve yeni atanmış hemşirelerin bembeyaz örtüler örtülmüş boş yatakların arasında dolaşarak yaralıları beklediği revirlerin hoparlörlerinden yankılanıyordu. Bundan otuz sekiz dakika sonra Cıva ve Mars'taki Ares'in Oğulları da duyacaktı ve sinyali güçlendirerek Çekirdek'e göndereceklerdi. O zaman hayatta olup olmamamız, benim Roque'la dansıma bağlıydı.

"Madenlerde, uzayda, şehirlerde ve gökyüzünde hayatlarımızı korku içinde yaşadık. Ölüm korkusuyla. Acı korkusuyla. Bugün ise sadece başarısız olmaktan korkuyoruz. Olamayız. İnsanlığın elinde kalan tek meşaleyle karanlığın kıyısında duruyoruz. O meşale sönmeyecek. Ben nefes aldığım sürece. Sizin kalpleriniz attığı sürece. Gemilerimizde saldıracak güç olduğu sürece. Bırakın başkaları hayal kursun. Başkaları şarkı söylesin. Biz seçilmiş azınlık, halkımızın ateşiyiz." Göğsüme vurdum. "Bizler Kızıl, Mavi, Altın, Gri ya da Obsidiyen değiliz. Biz insanlığız. Biz bir dalgayız. Ve bugün, bizden çalınan hayatları geri alacağız. Bize vaat edilen geleceği yaratacağız.

"Kalplerinizi koruyun. Dostlarınızı koruyun. Bu uğursuz gecede beni izleyin, diğer tarafta sabahın sizi bekleyeceğine söz veriyorum. O zamana kadar... zincirleri kırın!" Kolumdan jiletimi aldım ve sapanOrak biçimine dönüştürdüm. "Bütün gemiler, savaşa hazırlanın!"

45

ILIUM SAVAŞI

Gemilerimden biri olan *Akşam Dalgası*'nın içinde Kızıl kabile davulları çalıyor, Yasak Şarkı'nın askeri bir düzenlemesi kolonlardan yankılanıyordu. Hep birlikte Kılıç Donanması'na yaklaşırken sağlam bir meydan okuma havası hâkimdi. Hiç böylesine büyük bir filo görmemiştim. Mars'a yağdığımızda bile. O zamanki savaş sadece müttefiklerini çağıran iki düşman hanenin kapışmasıydı. Bu seferki ise halkların kapışmasıydı ve uygun şekilde, devasa boyutlardaydı.

Ne yazık ki Roque ve ben aynı öğretmenler tarafından eğitilmiştik. İskender'in savaşlarını, Han ordularını ve Trafalgar'ı biliyordu. Ezici bir güce karşı en büyük tehdidin iletişimi bozmak ve kargaşa yaratmak olduğunu biliyordu. Dolayısıyla bu elindeki gücü gözünde büyütmüyordu. Donanmasını daha küçük, yirmi hareketli bölüme ayırmış, hız ve esneklik kazandırmak için her Pretor'a görece özerklik tanımıştı. Düşmanımız kocaman bir çekiç değil, bir jilet sürüsüydü.

"Bu bir kâbus," diye mırıldandı Victra.

Roque'un bunu yapacağını tahmin etmiştim fakat yine de gördüğümde bir küfür savurdum. Herhangi bir uzay çatışmasında düşman gemilerini yok etmek veya ele geçirmek arasında karar vermek gerekirdi. O bordalamaya niyetli görünüyordu. Dolayısıyla onlara öylece saldırıp en iyi sonucu elde etmeyi umamazdık. Filosunu hemen tuzağıma da çekemezdik. Çatışarak gemilerimizin arasından geçer ve Uluyanları vururlardı. Her şey, sahip olduğumuz tek avantaja bağlıydı ve o da kendi gemilerimiz değildi. SülükGemilere

doldurduğum yüz bin Obsidiyen değildi. Roque'un beni tanıdığını sandığı gerçeğiydi; dolayısıyla bütün stratejisi, nasıl hareket edeceğim konusundaki tahminlerine dayanacaktı.

Bu yüzden deliliğimle ilgili tahminlerinin ötesine geçmeye ve ona Kızılların psikolojisinden ne kadar bihaber olduğunu göstermeye karar vermiştim. Bugün *Pax*'ı filosunun kalbine doğru bir intihar görevine gönderecektim ama savaşa ben başlamayacaktım; filomun dörtte üçüyle birlikte *Persephone'nin Uluması*'yla önümde süzülen Orion başlayacaktı. İçlerinde en küçüğü yine dört yüz metre uzunluğundaki korvetler olan gemiler küreler halinde toplanmışlardı. Çoğu yarım kilometre uzunluğundaki şalomaGemileriydi ama aralarında muhripler ve devasa dört dretnot vardı. Altın gemilerinden ve kendi gemilerimizden uzun menzilli füzeler süzüldü. Bilgisayar yönetimindeki minyatür yanıltıcılar atıldı. Ve Roque'un filosu harekete geçince iki filonun arasındaki siyah boşluk bir anda savarların, füzelerin ve uzun menzilli raylı topların patlamalarıyla doldu. Saniyeler içinde milyarlarca kredi değerinde cephane harcandı.

Orion, Roque'un filosuna yaklaşarak görüş alanımda küçülürken Kısrak ve Romulus'un gemileri Roque'un düzeninin güney tarafına –Io'nun kutbuna– doğru bir geminin tek savunmasız yerini, motorlarını vurma amacıyla harekete geçti. Ne var ki Roque'un filosu çevikti ve on birlik diğerlerinden ayrılıp yanları Uydu Lordu'nun gezegenin güney kutbundan gelen gemilerinin pruvasına bakacak şekilde dönerek yaylım ateşi açtılar. Aynı anda yüz bin silah ateşlendi.

Metal metali parçalıyor, gemiler oksijen ve insan kusuyordu.

Ancak gemiler çatışmaya dayanıklı yapılırdı. İç içe geçmiş petek hücresi şeklinde binlerce bölmeye ayrılmış olan koca metal gövdeler, açılan delikleri izole ederek gemilerin tek bir yaylım ateşinden etkisiz hale gelmesini engelliyordu. Bu uçan kalelerden tek kişilik binlerce minik savaşçı gemisi dökülüyordu. Hepsi bizim filomuz ile Roque'unkinin arasında kalan boşlukta birlikler halinde toplanıyordu. Bazıları büyük gemileri yok etmeye yetecek minik nükleer silahlar taşıyordu. Ares'in Oğulları tarafından simülasyonlarla gece gündüz eğitilen Cehennemdalgıçları ve matkapElemanları, uyumlanmış Mavi birlikleriyle uçuyordu. Toplum'un Altın çizgili yırtıkKanatlarının liderlik ettiği, savaşta pişmiş pilotların arasına olanca hızlarıyla daldılar.

Romulus'un kuvvetleri, Orion'la buluşmak için Kısrak'ınkinden ayrılırken Kısrak düşman düzeninin kalbine doğru devam ediyor, saldırım için yolu açıyordu.

Üç yüz kilometre yaklaştığımızda orta menzilli raylı toplar işe koyuldu. Yirmi kilogramlık mermiler sesin sekiz katı hızla uçarak boşlukta dev yaylım ateşleri yaratıyordu. Bütün Altın düzeninin üzerinde savar kalkanları açıldı. Gemilerin daha yakınında mermiler akımKalkanlarına çarpıp uzaya savrulurken yanardöner mavi kalkanlar parıldıyordu.

Saldırı gücüm savaşın gerisinde kalıyordu. Kısa süre sonra borda birlikleri arasındaki mücadele başlayacaktı. Yüzlerce sülükGemi fırlatılacaktı. Saldırgan Pretorlar gemilerindeki bütün piyadeleri ve Obsidiyenleri düşman gemilerini ele geçirmeleri için gönderecek, savaştan sonra kanunlara uygun olarak gemileri filolarına katacaklardı. Daha temkinli Pretorlar adamlarını sonuna kadar içeride tutarak, borda birliklerini karşılayacak ve gemilerini esas savaş silahı olarak kullanacaklardı.

"Orion sinyali verdi," dedi kaptanım.

"Rotayı *Colossus*'a çevirin. Motorlar tam güç." Gemim ayaklarımın altında sarsıldı. "Pelus, tetik sende. ŞalomaGemilerine aldırma. Bugünkü hedeflerimiz muhripler veya daha büyük gemiler." Gemim Orion'un filosunun arkasından ileri doğru atılırken homurdandı. "Eskortlar, hazır olun. Hıza uyum sağlayın."

Önce topçu gemilerini, sonra dört kilometre uzunluğundaki *Persephone'nin Ulması*'nı geçerek Orion'un filosunun önüne doğru gizli bir mızrak gibi ilerledik; ardından elli kilometrelik boşluğa dalarak düşmanın kalbini nişan aldık. Orion'un gemileri yanıltıcı ateşler açıyor, çılgınca manevramızı korumak için bir koridor yaratıyordu. Roque niyetimi artık anlayabilirdi. Ana gemileri, benimkinden uzaklaşmaya çalışıyor, saldırı kuvvetlerime ateş yağdırarak beni dev düzeninin derinliklerine çekiyordu.

Kalkanlarımız mavi renkte titreşti. Düşman mermileri yanıltıcı ateşin arasından sıyrılarak bize çarpıyordu. Ateşe karşılık verdik. Yanından geçtiğimiz bir muhribi tam borda ateşiyle paramparça ettik. Gemi güç kaybetti. İçinden boşalan sülükGemiler yanıltma tünelimizden geçmeye çalışıyordu fakat eskortlarımız küçük gemi-

leri havaya uçuruyordu. Yine de bir düzine geminin ateşi üzerimize yağıyordu. Kalkanlarımızın parıltısı kıpkırmızı kesilmişti. Bazı yerler çöküyor, sancak tarafımızdaki yerel jeneratörler kısa devre yapıyordu. Aniden gövdemiz yedi yerden delindi. Basınçlı kapılardan oluşan petek ağı devreye girerek geminin yaralı kısımlarını gövdenin geri kalanından ayırdı. Bir şalomaGemisi kaybettim. Antonia'nın dretnotu *Pandora*'nın ateşiyle pruvasının yarım kilometre ötesinde bir yanından diğerine kadar tarandı.

"Görünüşe bakılırsa kardeşim gemimin tadını çıkarıyor," dedi Victra.

ŞalomaGemisinin köprüsünden cesetler boşluğa savruldu fakat Antonia motorlarının nükleer çekirdeği patlayana kadar küçük gemiye ateş etmeyi sürdürdü. Motorlar geminin arka yarısını yok etmeden önce iki kez bembeyaz parıldayıp söndü. Şok dalgası gemimizi yanlamasına itti. EMD'miz ve akımKalkanımız dayandı ve ışıklar sadece bir kez titreşti. Köprünün dışından büyükçe bir şey on metre kalınlığındaki duvara çarptı ve duvar sağ tarafımda içe doğru büküldü. Girinti bir mermi biçimindeydi. Topçularımız, raylı toplarımızdan seksenini doğruca köprüsüne boşaltarak bize ateş açan 1,5 kilometrelik muhribi paramparça etti. İki yüz adam öldü. Bu aşamada esir almıyorduk. *Pax*'ın yaratabildiği şiddetin boyutları çok çarpıcıydı; aldığımız hasarın boyutları da öyle. Antonia saldırı kuvvetlerimin bir parçasını daha yok etti.

"*Tinos'un Umudu* vuruldu," dedi Mavi alıcı subayım kısık sesle. "*Thebes'in Çığlığı*'nda nükleer patlama."

"*Tinos* ve *Thebes*'in kaptanlarına eksi kırk beş derece dönmelerini ve gemileri terk etmelerini söyleyin," diye emrettim. Gemiler itaat ederek rotalarını Antonia'nın sancak gemisine çarpacak şekilde çevirdiler. Antonia motorlarını hemen geri çalıştırdı ve ölmek üzere olan gemilerim zararsızca uzay boşluğuna doğru devam etti. Biri havaya uçtu.

Düşman düzeninin ortasında sayıca ve silahça çok zayıf durumdaydık. Kapana kısılmıştık ve kaçışımız yoktu. Etrafımızda bir daire oluşuyordu. Sadece dört şalomaGemim kalmıştı. Hatta üç.

"Çoklu güverte ateşi," dedi bir subay.

"On yedinci güvertede cephane patlamaları."

"Birden altıya kadar motorlar durdu. Yedi ve sekiz yüzde kırk kapasiteyle çalışıyor."

Pax ölüyordu.

Roque'un uyduKırıcısı ilerideydi. Gemimin iki katı uzunluğunda ve üç katı genişliğindeydi. Sekiz kilometre uzunluğunda, uçan bir askeri liman şehri. Hilal biçimindeki dev pruvasıyla, açık ağzıyla yanlamasına yüzen bir köpekbalığına benziyordu. İlerlediğimiz hızla bizden uzaklaşıyordu. Daha üstün silahlarıyla bizi yaylım ateşine tutarken ona yandan çarpmamızı engelliyordu. Roque, Karnus gibi davranacağımı ve gemimi ana gemilerine çarpacağımı sanmıştı. Bu artık imkânsızdı. Motorlarımız neredeyse tamamen durmuştu ve gövdemiz delinmişti.

"Bütün ön bataryalar, raylı toplarını hedef alın ve en üst güvertelerine füze gönderin; bize bir gölge oyun." Geminin hologramı görüntüsünü açtım ve parmaklarımla ateş alanını daire içine aldım. Aynı anda Victra şimdiye kadar geri tuttuğumuz saldırı gruplarına emir verdi ve yırtıkKanatlar çığlık çığlığa uzaya boşaldı. *Pax*, bir borda ateşi açmak için ana silah sırasını *Colossus*'a çevirecek şekilde dönmeye başladı.

Bu noktada ne yaptığımız fark etmezdi. Bir ayı tarafından yere mıhlanmış bir kurttuk ve ayı bacaklarımızı tek tek eziyor, kulaklarımızı parçalıyor, gözlerimizi oyuyor, dişlerimizi söküyordu ama bu arada karnımızı tırmıklamaya hazır halde tutuyordu. Gemim etrafımda sarsılıyor, Maviler uyumlarını kaybediyor, bağlı oldukları gemilerdeki data-sinirler tek tek ölürken çukurlarında kusuyorlardı. Motorlar parçalanırken dümencim Arnus nöbet geçiriyordu.

"*Faran'ın Dansçısı* gitti," dedi Kaptan Pelus. "Hiç kaçış kapsülü yok." Kemik personeldi ama yine de kırk kişi ölmüştü. Bin kişiden daha iyiydi. Başlangıçtaki on altı şalomaGemimden geriye sadece iki tane kalmıştı. Arkamızda Antonia'nın *Pandora*'sının etrafında uçuyorlardı ama o gemi kocaman bir siyah canavardı. Hızlı uçanları metal enkazlara dönüştürene kadar ateş ediyordu. Ve sessiz kalan gemilerden kaçış kapsülleri fırlatıldığında onları da vuruyordu. Victra katliamı sessizce izliyor, hepsini Antonia'nın hesabına yazıyordu.

Roque bizi sülükGemilerimizi fırlatmaya davet ediyor, *Colossus*'u ölen gemime yaklaştırıyordu. Aramızda artık bir kilometre kalmıştı.

Daveti kabul ettim. "Bütün sülükGemileri uyduKırıcının yüzeyine fırlatın," dedim. "Şimdi. FırlatmaTüplerini ateşleyin."

Yüzlerce boş zırh, bir Demir Yağmur'da olacağı gibi fırlatmaTüplerinden dışarı fırladı. İki yüz sülükGemi gemimin dört hangarından yola çıktı. Çirkin metal yığınlarının her biri uyduKırıcının karnına ellişer adam taşıyabilirdi. *Persephone'nin Uluması*'ndaki Mavi pilotlar tarafından uzaktan kontrol edilen gemiler, iki ana geminin arasındaki tehlikeli mesafeyi alabilmek için hızla uçuyorlardı. Ve Roque bir dizi düşük güçlü nükleer savaş başlığını patlatınca mesafenin daha yarısını alamadan havaya uçtular.

Hamlemi tahmin etmişti.

Ve şimdi gemilerim iki aracın arasında süzülen enkaz yığınından ibaretti. Köprümün tavanında acil durum sirenleri çalıyordu. Uzun mesafeli alıcılarımız çökmüştü. Silahlarımız parçalanmıştı. Çok sayıda güverte açığı vardı.

"Dayan," diye mırıldandım. "Dayan, *Pax*."

"Bir mesaj alıyoruz," dedi Virga.

Roque önümdeki boşlukta belirdi. "Darrow," dedi ve Victra'yı da gördü. "Victra. Bitti artık. Geminiz öldü. Filonuzdakilere teslim olmalarını söylerseniz hayatlarınızı bağışlarız." Bu isyanı bizi mezara sokmadan bitirebileceğini sanıyordu. Bu kibri öfkemi kabarttı ama bedenimi dünyalara göstermesi gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Gemimi yok eder ve beni öldürürse, enkazın içinde beni asla bulamazlardı. Victra'ya baktım. Meydan okurcasına yere tükürdü. "Cevabınız nedir?" diye üsteledi Roque.

Parmaklarımı kabaca kıvırdım. "Siktir git!"

Roque ekranın dışına baktı. "Sefir Drusus, bütün sülükGemileri fırlatın. Bulut Şövalyesi'ne bana Azrail'i getirmesini söyleyin. Ölü ya da diri. Sadece tanınabilir halde olmasına dikkat edin."

46

CEHENNEMDALGICI

Pozisyonlarını koruyan Mavilere baktım. Çoğu bu gemiyi ele geçirdiğimde buradaydı. Adını değiştirdiğimde. Orion'la birlikte korsan olmuşlardı, benimle birlikte asiydiler. "Onu hepiniz duydunuz," dedim. "Hepinizi tebrik ederim. *Pax*'ı gururlandırdınız. Artık veda edin ve mekiklerinize binin. Yakında görüşürüz. Bunda utanılacak bir şey yok." Hepsi selam verdiler ve Kaptan Pelus çukurun dibindeki kapakları açtı. Maviler dar kanaldan hepsini ağır zırhlı mekiklerle değiştirdiğimiz kaçış kapsüllerine binecekleri limana kaymaya başladılar. Kendi kaçış kapsülüm köprünün yan tarafına yerleştirilmişti. Oysa Victra ve ben kaçmıyorduk. Bugün kaçmayacaktık.

"Gitme zamanı, bebeğim," dedi Victra. "Hemen."

Köprünün kapısını okşadım. "Teşekkürler, *Pax*," dedim gemiye. Davada kaybedilen bir dost daha. Victra'nın ve askerlerin peşinden boş koridorlarda hızla koştum. Kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Sirenler uluyordu. Biz koşarken gövdede küçük darbeler yankılanıyordu. Roque'un sülükGemileri çoktan *Pax*'ı sarmaya başlamıştı. Yanlarını eriterek delikler açıyor, Altın şövalyelerin liderliğindeki Gri ve Obsidiyen borda gruplarını boşaltıyorlardı. Oysa benim yerime terk edilmiş bir gemi bulacaklardı. Biz bir çekimKaldıracına binerken hemen yanındaki koridor duvarında erimiş bir daire beliriyordu.

Turuncunun güneş rengini alana kadar koyulaşmasını izledim. Davullar kolonlardan hâlâ yankılanıyordu. *Güm. Güm. Güm.*

Victra borda grubuna hediye olarak arkasında bir mayın bıraktı.

ÇekimKaldıracı bizi eksi üçüncü kattaki yedek hangara götürürken mayının on kat üzerimizde patladığını duyduk. Burada asıl saldırı gücüm, otuz ağır saldırı mekiği, rampalarını indirmiş halde bekliyordu. Maviler kokpitlerde son uçuş kontrollerini yapıyor, Turuncu teknisyenler motorları hazırlıyor ve yakıt depolarını dolduruyordu. Her geminin içinde baştan aşağı akıllı zırhlar kuşanmış yüz Valkyrie vardı. Eşit sayıda Kızıllar ve Griler özel silah görevleri için onlara eşlik ediyordu. Ben aralarından koşarak geçerken Obsidiyenler akımBaltalarını ve jiletlerini yere vuruyor, gök gürültüsü gibi bir sesle adımı haykırıyorlardı. Holiday'i Sefi ve özel birliğim olacak bir grup Valkyrie'yle birlikte hangarın ortasında buldum. Yanlarında Dansçı'dan istediğim küçük bir grup Cehennemdalgıcı vardı. Boyları Obsidiyenlerin yarısı kadar bile değildi.

"Gemiye girdiler," dedim Holiday'e. Arkamızı kollamak için koşturan bir bölük Kızıl'ı başıyla işaret etti. "Mesafe bir kilometreden daha az."

"Yok artık..." dedi Holiday, sevinçle gülerek. "O kadar yakın mı?"

"Çok acayip, değil mi?" diye karşılık verdim heyecanla. "SülükGemilerini vuramayalım diye iyice yaklaştılar."

"Şimdi onlara bir öpücük vereceğiz," dedi Victra, Holiday'e mırıldanarak. "Ve biraz da dil."

Holiday tuğla gibi kafasını yukarı aşağı salladı. "O halde çene çalmayı keselim."

Sefi bir heybeden bir avuç kuru mantar çıkardı. "Tanrı'nın ekmeği?" diye sordu. "Ejderleri görürsünüz."

"Savaş yeterince korkutucu, tatlım," dedi Victra. Sonra ekledi: "Termik'te bir defasında Cassius'la bir hafta boyunca o şeyin kafasını yaşamıştık." Bakışımı fark etti. "Şey, seninle tanışmadan önceydi. Hem sen onu hiç çıplak gördün mü? Sevro'ya sakın söyleme."

Holiday ve ben de mantardan uzak durduk. Otomatik silah ateşi hangardan bir koridor öteden yankılandı. "Zamanı geldi!" diye gürledim, saldırı mekiklerindeki üç bin Obsidiyen'e. "Baltalarınızı bileyin! Eğitiminizi hatırlayın! *Hyrg la*, Ragnar!"

"*Hyrg la,* Ragnar!" diye kükrediler.

"Ragnar yaşıyor" anlamına geliyordu. Valkyrie Kraliçesi jiletiyle beni selamladı ve Obsidiyen savaş şarkısına başladı. Şarkı siyah zırhlı saldırı gemimize yayıldı. Korkunç bir sesti ama bu kez benim tarafımdaydı. Valkyrie'leri cennete taşımıştım ve şimdi de onları serbest bırakıyordum.

"Victra, sen iyi misin?" diye sordum, Antonia'nın bu kadar yakında olmasından endişelenerek. Kardeşi arkadaşımın dikkatini dağıtıyor muydu?

"Korkunç lanet harikayım, bebeğim," dedi uzun boylu kadın. "O güzel küçük kıçını kolla." Popoma bir şaplak attıktan sonra geri geri yürürken bana şehvetli bir öpücük gönderdi ve mekiğine koştu. "Hemen arkanda olacağım." Cehennemdalgıçlarıyla baş başa kalmıştım. Beni şeytani kızıl gözleriyle izlerken yakmaç tüttürüyorlardı.

"İçeri ilk giren lanet olasıca defneyi alır," dedim. "Miğferlerinizi takın."

Böyle adamlara çok şey söylenmesine gerek oktu. Başlarıyla onaylayarak sırıttılar. Yola çıktık. ÇekimBotlarımla otuz metre yükselerek, iç asteroit kuşağındaki bir platin madenciliği şirketinden el koyduğumuz dört pençeMatkaptan birinin tepesine indim. Matkaplar hangarda elli metre aralıklarla tek sıra halinde duruyor, uzanan ellere benziyorlardı; dirseklerin olacağı yerde kokpitler ve uzanan parmakların olacağı yerde delme ekipmanlarıyla. Her biri Rollo tarafından arkada iticileri olacak ve yanlarından kalın zırhlar uzanacak şekilde yeniden tasarlanmıştı. Cüsseme ve zırhıma uygun olarak büyütülmüş kokpite girdim ve ellerimi dijital kontrol prizmasına kaydırdım.

"Ateşleyin," dedim. Matkabı tanıdık bir enerji uğultusu sararken etrafımdaki cam titredi. Manyak gibi sırıttım. Belki de öyleydim. Ancak paradigmayı değiştirmeden bu savaşı kazanamayacağımı biliyordum. Ve Roque'un büyük kuvvetlerini pusu tehlikesine karşı savunmasız bırakmaktan korkacağı için bir tuzağa veya asteroit kuşağına asla çekilemeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden izleyebileceğim tek yol kalıyordu: Tuzağımı bir kişilik kusuruna gizlemek. Bana her zaman geri çekilmemi ve huzur bulmamı öğütlemişti.

Elbette ki beni nasıl yeneceğini bildiğini sanıyordu fakat ben bugün tanıdığı adam gibi, bir Altın gibi savaşmıyordum.

Ben arkasında dev cüsseli psikopat kadınlardan oluşan bir ordusu ve öfkeli korsanlarla, mühendislerle, teknisyenlerle ve eski kölelerle dolu, en ileri teknoloji ürünü bir savaş filosu olan lanet olasıca bir Cehennemdalgıcı'ydım. Benimle nasıl savaşacağını bildiğini mi sanıyordu? PençeMatkap koltuğumu sarsarken ve benliğimi çılgınca bir güçle doldururken güldüm. Az önce kullandığımız çekimKaldıracından bir düşman borda grubu hangara daldı ve koca matkaplara bakakaldılar. Hemen ardından Victra'nın mekiği burunlarının dibinden silahlarını ateşleyince hepsi paramparça oldu.

"Altın liderimizin sözlerini hatırlayın," dedim, Cehennemdalgıçlarına. "Fedakârlık. İtaat. Refah. Bunlar insanlığın iyi yönleridir."

"*Lanet olasıca sürtük,*" dedi biri telsizden. "*Ona insanlığımın asıl iyi parçasını göstereceğim.*"

"Matkapları ısıtın," diye emrettim. Tek tek onayladılar. "Miğferleri kaldırın. Haydi yakalım."

PençeMaktabımdaki dönüş düğmesini saat yönünde çevirdim. Altımda matkap uğuldadı. İki elimi birden kontrol prizmasına daldırdım. Varlığım sarsılarak dişlerim takırdarken metal güverte altımda bel verdi. Erimiş metal geri soyuldu. Geminin on metre derinliğine daldım. Güverteyi beş saniyede delmiştim. Sonra sıradakini. Yine daldım ve hangarın zemininden tamamen düştüm. Kokpitin etrafı çiğnenmiş metalle sarılıydı. Sonra sıradaki güverte. Bir sonraki... Valkyrie'leri geride bırakarak gemiyi deldikçe matkap giderek ısınıyordu. Yavaşlarsan matkap sıkışırdı; yavaşlarsan ölürdün. Bu hız, halkımın nabzıydı. Daha fazla ivme yaratan ivme.

PençeMatkabım giderek hızlanıyordu. Güverteleri delip geçiyordu. Eriyik tungsten karbür dişleriyle metali katlediyordu. Loş ışıklı koğuşlardan geçerken aralarda geminin kalbini parçalayan diğer pençeMatkapları görebiliyordum. Her matkap sıcaktan parıldıyor, sonra sıradaki güverteye çarpıyordu. Görkemli ve korkunç bir manzaraydı. Şimdi bir yemekhaneden geçiyorduk. Bir su deposundan, sonra bir borda grubunun sendeleyerek molozlardan kaçtığı ve gemiyi muhteşem bir metal tanrının erimiş elleri gibi delen dev matkaplara baktığı bir koridordan geçtik.

"Yavaşlamayın," diye kükredim, bütün vücudum koltuğumda sarsılırken. Kontrolümü kaybetmiştim; fazla hızlı gidiyordum, matkaplarım fazla ısınmıştı. Sonra... hiçlik. *Pax*'ın karnından çıkmıştım. Uzayın sessizliği beni sardı. Ağırlıksızlık. Suyun içinden ilerleyen bir mızrak gibi devasa *Colossus*'a doğru uçuyordum. *Pax*'a doğru yola çıkmış sülükGemiler etrafımdan hızla kayıp gidiyordu; biri öyle yakınımdan geçti ki kokpitindeki kaptanın iri iri açılmış gözlerini görebildim. Bir diğeri doğruca matkabımın aşırı ısınmış ağzına uçtu ve saniyeler içinde paramparça oldu. İnsanlar ve enkaz parçaları iki tarafa saçıldı. Diğer matkaplar da *Pax*'ın karnının daha ilerisinden çıkarak uzaya fırlamışlardı ve uyduKırıcıya doğru uçuyorlardı. Etrafımızda savaş bütün hızı ve şiddetiyle sürüyordu. Mavi patlamalar, kocaman savar mermileri. Kısrak'ın birliği, Roque'un düzeninin kenarından uçuyor, onunla karşılıklı borda ateşleri açıyorlardı. Sevro gizlendiği yerde hâlâ bekliyordu.

Düşman nişancılarının şaşkınlığını hissedebiliyordum. SülükGemi saldırı ekiplerinin ortasındaydım. Ateş edemiyorlardı. Bilgisayarları araç sınıflandırmasını bile tanımlayamıyordu. Bir kolun dirsekten aşağısı biçiminde bir moloz parçası gibi görünüyordum. Köprünün bile çıplak gözle görene kadar ne olduğumu anlayabileceğinden şüpheliydim.

"Motorları ateşleyin," dedim. PençeMatkaba yerleştirilmiş motorlar arkamda ateşlendi ve *Colossus*'un siyah yüzeyine savruldum. Yarattığım tehdidi anlayan bir yırtıkKanat, mermilerini üzerime boşalttı. Parmak büyüklüğündeki mermiler matkaba sessizce çarptı. Zırh dayandı. Yanımdaki pençeMatkap ise o kadar şanslı değildi. UyduKırıcının üst hilalindeki beş metrelik silah ateş kustuğunda, kokpit delindi, içindeki Cehennemdalgıcı öldü ve araç paramparça oldu. Matkabının parçalarından biri cam kokpitime çarparak çatlattı. Bir düzine daha mermi yanımdaki sülükGemiyi biçti. Roque gemimden fırlayan otuz metrelik cisimlerin ne olduğunu bilmiyor olabilirdi ama ilerlememizi durdurmak için kendi adamlarını öldürmeye razıydı.

Gri metal bana doğru hızla geliyordu. *Colossus*'tan atılan bir mermi, gemimin önündeki üç sülükGemiyi delip geçtikten sonra pençeMatkabımın dibine, "bilek" kısmına çarptı. Matkabı uzunla-

masına delip geçerken kokpitimin tabanından fırlayıp bacaklarımın arasından, hayalarımın birkaç santim ötesinden uçarak göğsümü sıyırdı ve neredeyse çenemi kapıp başımı koparıyordu. Aniden geri çekildim ve mermi kokpitin metal desteğine saplandı. Camı parçalayıp metali erimiş plastik pipet gibi dışarı doğru büktü. Kinetik enerji nakliyle yarı bayılmış halde soluklanmaya çalıştım.

Gözlerimin önünde beyaz noktalar uçuştu.

Başımı sertçe iki yana sallayarak silkinmeye ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Rotadan çıkmıştım. Bu nesnenin dümeni yoktu. UyduKırıcının güvertesine çarpmak üzereydim ve içgüdülerim beni kurtaramazdı. Beni ancak dostlarım kurtarabilirdi. PençeMaktabın motorları Orion'un gemisindeki Mavilere bağlıydı. Biri iticileri tersine çevirdi ve çarpmaktan son anda kurtuldum. PençeMatkap yavaşlayarak *Colossus*'un yüzeyine yavaşça konarken koltuğumda arkaya yapıştım. Korkudan gülerek oturduğum yerde titredim.

"Lanet olasıca!" diye bağırdım uzaktaki kurtarıcıma, her kimse. "Teşekkür ederim!"

Ama pençeMatkabın kendisi tamamen elle kontrol ediliyordu. Benim bir gezegenin etrafından mancınık atışı hesaplamaları yapamayacağım gibi, Maviler de bu aletleri benden iyi kullanamazdı. Ellerim kontrol panelinin üzerinde dans ediyor, eski çalışma reflekslerini hatırlıyorlardı. Motorlarımı bir çivi gibi beni geminin yüzeyine bastırması için kullanarak matkabı tekrar çalıştırdım. Metal hırıldadı, somunlar takırdadı ve hiçbir sülükGeminin delemeyeceği söylenen dış zırh tabakasını delmeye başladım.

Matkabımın etrafında basınç tıslıyordu. Ellerim kontrol panelinde uçarken aşırı ısınan matkap uçlarını değiştiriyor, yerlerine soğuk birimleri geçiriyordum. Uzay boşluğu gözden kayboldu. Savaş gemisine gömüldüm. Düz bir hat izlemiyor, geminin ön tarafına doğru bir tünel kazıyordum. Bir güverte. İki güverte. Koridorları, koğuşları, jeneratörleri ve gaz borularını delip geçiyordum. Hayatım boyunca yaptığım en iğrenç ve vahşi şeydi. Sadece bir cephaneliğe toslamamak için dua ediyordum. Açtığım delikten insanlar ve moloz parçaları uzay boşluğuna sonbahar yaprakları gibi savruluyordu.

Bölme duvarları yarayı kapayacaktı ama duvarlar ile tünel arasında kalanlar ölmüş sayılırdı.

Geminin üç yüz metre içine girdiğimde pençeMatkabım bozuldu. Matkap uçları tükenmiş ve motor aşırı ısınmıştı. Matkaptan çıkmak için kokpitimin tavanına uzandım ama maniveladan elim kaydı. Kanla kaplanmıştı. Paniğe kapılarak vücudumu yokladım. Zırhım delinmemişti. Kan benim değildi. Üç sülükGemiyi delip geçerek pençeMatkabımın destek kirişine saplanmış olan mermiden geliyordu. Pıhtılaşan kana saç telleri ve bir kemik parçası karışmıştı.

PençeMatkabımı geride bırakıp açtığım tünelin vakumuna çıktım. Artık gemiden hava boşalmıyordu. Her yer sakindi ve basınç çoktan boşaltılmış, acil durum duvarları gövdenin delinen yerlerini karantinaya almıştı. Geminin bu bölümündeki yerçekimi jeneratörü vurulmuş olmalıydı. Saçlarım miğferimin içinde süzülüyordu.

Başımı kaldırdım. Tünelin sonunda, gövdeyi deldiğim yerde küçük bir delikten yıldızlar görünüyordu. Hemen ötesinde bir erkek cesedi yavaşça dönerek süzülüyordu. Antonia'nın sancak gemisi Jüpiter'in yüzeyinden yansıyan güneş ışığını keserek üzerimden geçerken ceset gölgelere daldı. Onun gibi ben de karanlıkta kalmıştım ve *Colossus*'un derinliklerinde yalnızdım. Telsizim savaş konuşmalarıyla kaynıyordu. Victra hangarımızdan havalanıyordu. Orion ve Uydu Lordları savaştaydı, Io'nun kutuplarından püskürtülmüşlerdi ve Jüpiter'e gidiyorlardı. Kısrak'ın sancak gemisi hâlâ Roque'un gemisinin saldırısı altındayken, Antonia filolarının geri kalanını geri çekilen Telemanusların ve Raaların arkasından sürüyordu.

Sevro hâlâ bekliyordu.

Otuz metre üzerimde bir şey, oyduğum katlardan birinden geçti ve yirmi metre genişliğindeki tünele baktı. Miğferim aktif bir silah tespit etti. AkımKalkanımı harekete geçirerek hemen yukarı uçtuğumda acil durum oksijen maskesinin plastik vizöründen bana bakan genç bir Gri'yle karşılaştım. Bir koluyla metal duvarın parçalanmış bir uzantısına tutunmuş halde havada süzülüyordu ve üstü başı kanla kaplıydı. Kendi kanı değildi. Arkasında arkadaşlarından birinin cesedi süzülüyordu ve çocuk titriyordu. Matkabım bütün bölüğünün içinden geçmiş olmalıydı; sonrasında uzay cesetleri dışarı çekerken o burada tek başına kalmıştı. Bana karşı duyduğu korku

gözlerinden yansıyordu. Yakıcısını kaldırdı ve hiç düşünmeden tepki verdim. Jiletimi kalbinin yan tarafına saplayarak onu da bir cesede dönüştürdüm. İri iri açılmış gözleriyle kalakaldı ve jiletimi çekebilmek için ayağımı göğsüne bastırana kadar dimdik süzülmeye devam etti. Birbirimizden uzaklaştık. Sıfır yerçekiminde jiletimin etrafında minik kan damlaları dans ediyordu.

O anda yerçekimi jeneratörleri tekrar çalıştı ve ayaklarım yere bastı. Üzerlerine kan saçıldı ve çocuğun cesedi yere serildi. Tünel şaftında arkamdan ışık süzüldü. Ölü adamdan uzaklaşarak tünele baktığımda bir mekiğin uzaydan içeri daldığını gördüm. Başkaları da geliyordu. Victra'nın liderliğindeki bütün bir saldırı birliği. YırtıkKanatlar onları kovalıyordu fakat saldırı gemilerinin arkasındaki silahlar yumruk büyüklüğünde, yüksek enerjili mermiler fırlatıyor ve yırtıkKanatları parçalıyordu. Daha fazlası gelecekti. Yüzlercesi. Hızlı hareket etmeliydik. Buradaki tek avantajımız hız ve saldırganlıktı.

Victra'nın aracı bir üzerimdeki tünelde, pençeMatkabın hemen üzerinde çabucak yavaşladı. Valkyrie'ler gemiden fırlayarak bana katıldı. Yukarıdaki katlara başka gemiler de savaşçı boşaltıyordu. Holiday ve savaş zırhı kuşanmış Kızıllar, atmosfersiz ortamda bizi geminin geri kalanından ayıran duvarı delmek için malzemeleri taşıyarak Obsidiyenlerle birlikte hareket ediyordu. Termal matkabı metale çarparak dayadılar ve alet hemen kızarmaya başladı. Delik açıldığında başka bölme duvarlarını harekete geçirmemek için metalin üzerine bir akımBalonu uyguladılar.

"Deliğe on beş saniye," dedi Holiday.

Victra bir kenarda durmuş, düşmanların konuşmalarını dinliyordu. "Karşılama ekipleri geliyor. İki binden fazla karışık birim." Orion'un gemisindeki stratejik komutaya da bağlıydı, dolayısıyla sancak gemisi üzerindeki dev alıcı dizilerinden savaş verileri alabiliyorduk. Görünüşe bakılırsa Roque sülükGemileriyle üzerimize on beş binden fazla adam göndermişti. Çoğu şimdiye kadar *Pax*'a varmış olmalıydı. Hepsi beni bulmak için geminin içinde koşturuyordu. Aptallar. Roque büyük bir kumara girmiş, yanlış bahse oynamıştı. Ve az önce büyük ölçüde boşalmış savaş gemisine üç bin çılgın Obsidiyen savaşçı getirmiştim.

Şair gerçekten çok kızacaktı.

"On," dedi Holiday.

Ellerimi üçgen biçiminde kaldırarak, "Valkyrie'ler, beni izleyin," diye gürledim.

Yüz Obsidiyen, molozları aştı ve Jüpiter'den yaptığımız yolculuk sırasında eğittiğimiz şekilde arkamda toplandılar. Sefi solumda, Victra sağımda ve Holiday de arkamdaydı. Aşırı ısınmış metal kapı çöküyordu. Kızıllar ve Griler geri çekildiler. Delip geçtiğim tünelin on katında da benzer gruplar bizim gibi içeri girmeye hazırlanıyordu. Diğer pençeMaktaplardan ikisi hedefe ulaşmıştı. Orada iki bin Obsidiyen daha içeri giriyordu. Griler, Kızıllar ve bir avuç Altın sempatizan, onları güvenlik güçlerinin içinden, gemideki yeni savaş cephesine taşıyacak araçlara ve çekimKaldıracına götürecekti.

Bu bir yangın fırtınası olacaktı. Yakın dövüş. Duman. Çığlıklar. Savaşın en kötüsü.

"Kalkanlara tam güç," dedim, Valkyrie'lere dönüp Nagal konuşarak. Zırhlarının üzerine yanardöner kalkanlarını açtılar. "Silahı olan her şeyi öldürün. Silahsız olan hiçbir şeye zarar vermeyin. Rengi fark etmez. Hedefimizi unutmayın. Bana yol açın. *Hyrg la*, Ragnar!"

"*Hyrg la*, Ragnar!" diye kükrediler göğüslerine vurarak. Kendilerini savaşın çılgınlığına kaptırmışlardı. Çoğunun mekikteyken mantar yediğinden emindim. Acı hissetmeyeceklerdi. Savaşın coşkusuyla durdurulmaz bir şekilde ilerleyeceklerdi. Victra yanımda kıpır kıpırdı. Mickey'nin laboratuvarında otururken bana savaşın kokusunu ne kadar sevdiğini anlatmıştı. Eldivenlerdeki eski ter. Silahların yağı. Gerilen kaslar ve sonrasında titreyen eller. Fark ettim ki bunun dürüstlüğünden bahsediyordu. Sevdiği şey buydu. Savaş asla yalan söylemezdi.

"Victra, yanımdan ayrılma," dedim. "Altınlarla karşılaşırsak Hydra düzeni için eşleşin."

"*Njar la tagag...*" dedi Sefi arkamdan.

"*...syn tjr rjyka!*"

"Acı yok. Sadece coşku," diye haykırdılar, tanrının ekmeğinin etkisiyle. Sefi savaş şarkısına başladı. Sesi Ragnar'ınkinden daha yüksekti. İki kanat kardeşi ona katıldı. Sonra onların kanat kardeşleri de katıldı. Sonunda onlarcası şarkılarıyla telsiz kanalını doldururken, zihnim vücuduma kaçmamı söylemesine rağmen benliğimi

bir görkem hissi sardı. Obsidiyenler bu yüzden şarkı söylüyordu. Dehşet saçmak için değil. Yalnız kalıp korkuya kapılmak yerine cesaretlenmek ve birlik ruhunu güçlendirmek için.

Sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyordu.

Korku gerçek değil.

Holiday emniyetini açtı.

"*Njar la tagag...*"

Jiletim kaskatı oldu.

AkımSilahları titreyip uğuldayarak hazırlanıyordu.

Vücudum titriyordu. Ağzım kül doluydu. *Maskeni tak. Adamı gizle. Hiçbir şey hissetme. Her şeyi gör. Harekete geç ve öldür. Hareket et ve öldür. Ben insan değilim. Onlar insan değil.*

Şarkı yükseldi... "*Syn tjr rjyka!*"

Korku gerçek değil.

Eğer izliyorsan Eo, şimdi gözlerini kapama zamanı.

Azrail geldi. Ve cehennemi yanında getirdi.

47

CEHENNEM

"Giriyoruz!" diye kükredi Holiday. Kapı düşerek açıldı. Giriş noktasını saran akımBalonunun içine daldım. Her şey aniden yoğunlaştı. Görüntüler, sesler, kendi bedenimin hareketleri. Her şey bulanıktı. Holiday'in yayFlaşı duvardaki iki metrelik açıklıktan parıldadı ve karşı taraftaki korunmasız optik sinirlerin hepsini kavurdu. Ardından bir füzyon elbombası patladı. Delikten geçip dumanın içine dalarak sağa koştuğumda Victra da peşimden geldi. Sefi sola gitmişti. Düşman ateşi hemen bize karşılık verdi. Teneke çatıya çarpan yağmur sesiyle kalkanım tıkırdadı. Koridorun ucunda namlu parıltıları ve akım-ateşiyle bir kargaşa vardı. Aşırı ısınmış mermiler dumanı yarıyordu.

AkımYumruğumu ateşlerken kolum peş peşe kasıldı. Girişi tıkamamak için eğilerek ilerledim. Bir şey bana çarptı. Sol duvara doğru sendeledim ve yumruğumdan aşırı sıcak partiküller yayıldı. Kalkanım enerji bariyerine çarpıp yassılaşmış halde ayaklarımın dibine düşen mermilerin etkisiyle çatırdadı. Arkamdan başka Obsidiyenler koridoru doldurdu. Çok hızlı hareket ediyorlardı. Tam bir ses kakofonisi. Taktiksel zihnim, elimizdeki verileri öne itti. Olduğumuz yere sıkışmıştık. Girişte adamlar ölüyordu. İlerlemek zorundaydık.

Başımın yanından bir şey vınlayarak geçti ve arkamda, girişte patladı. Yere kollar, bacaklar ve zırh parçaları yağdı. Muazzam

gürültü yüzünden miğferim sessiz duruma geçerek kulak zarlarımı korudu. İmha bölgesinden çıkmaya çalışarak öne doğru sendeledim. Aramıza başka bir elbombası düştü. Bir Obsidiyen üzerine atladığı anda patladı ve tepemize daha fazla et yağdı. Mesafeyi kapamalıydık. Önümdeki hiçbir şeyi göremiyordum. Çok fazla duman vardı. Ateş.

Canı cehenneme.

Öfkeli bir kükreyişle çekimBotlarımı çalıştırıp dar koridorda saatte seksen kilometre hızla saldırganların üzerine uçarak ateş ettim. Yerden bir metre yukarıda uçuyordum. Victra peşimden geldi. Parlak gümüşi zırh kuşanmış bir Altın Sefir'in liderliğinde yirmi Gri'nin oluşturduğu bir bölüktü. Jiletimi öne uzatarak kalkanını delip beynine sapladım. Yere yuvarlandığımızda kolum altımda kaldı. Gri müdahale ekibi birbirinden ayrılarak beni ortalarına alırken ayağa kalkmaya çalışıyordum. Biri sırtıma iyon ateşledi. Mavi yıldırım kalkanlarıma yayılarak etkisiz hale getirdi. Jiletimi Grilerden birinin boğazına sapladım. Diğer ikisi göğsüme ateş etti. Bir düzine mermi zırhımda çentikler açtı. Arkaya sendeledim. Namlusuna mermi sürülmüş bir raylı tüfek kafama nişan alındı. Eğilerek yana kaçarken kana basıp kaydım ve yere düştüm. Silah ateşlendi ve yerde kafa büyüklüğünde bir delik açtı.

Victra o anda Grilerin arasına daldı. ÇekimBotlarıyla öfkeli bir yıkım güllesi gibi bir o yana bir bu yana fırlıyordu. Duvar ile kendi ağır zırhlı vücudu arasında kemikleri eziyordu. O anda Obsidiyenler de Grilere ulaştı ve akımBaltalarıyla hepsini doğramaya başladı. Griler çığlıklar atarak köşenin arkasına saklanıyor, oradan ateş desteği alıyorlardı. Sefi bir Gri'nin bacağını biçti ve adam topallarken silahını duvara ateşledi. Sefi adamın arkasından kafasını tek hamlede uçurdu.

Bu dehşetin ta kendisiydi.

Duman. Seğiren vücutlar ve kavrulmuş yaralarda kaynayıp buharlaşan kan. Ölmek üzere olan bir adamın idrarı zırhımın etrafında birikiyor, akımYumruğumun aşırı ısınmış namlusuna değerek tıslıyordu. Victra kalkmama yardım etti.

"Teşekkürler."

Korkutucu kuş miğferli başıyla ifadesiz bir şekilde onayladı.

Birliğimin geri kalanı delikten geçerken Grilerden bazılarının kaçtığı köşeyi döndüm. Yaklaşık otuz metre ilerideki bir çekimKal-

dıracının girişinde başka bir düşman birliği, bir çekimKapsülünün üzerine aceleyle ağır bir silah yerleştiriyordu. Ateşlediklerinde üzerimdeki duvarın çeyreği eridi. Holiday'e Trigg'in ikili tüfeğiyle köşede yerimi almasını emrettim.

"Dört teneke, bir Altın," dedim. "Bir QR-13 getirmişler. Bitir işlerini."

Tüfeğin çok amaçlı namlusunu ayarladı. "Baş üstüne."

Giriş noktamızda altı Valkyrie savaşçı düşmüştü. Devasa bir kadın, miğferi zırhına geri çekilirken kan kustu. Gövdesinin yarısından duman yükseliyor, erimiş zırhı hâlâ etini eritiyordu. Tanrı'nın ekmeğinin etkisiyle acıya gülerek ayağa kalkmaya çalıştı fakat bu, bu kadınları yeni yaralarla tanıştıran yeni bir savaş türüydü. Ayakta duramayan Obsidiyen, Sefi'ye seslenen bir kardeşine yaslandı. Genç Kraliçe yaralara baktı ve Victra'nın başını iki yana salladığını gördü. Diğerlerinden daha akıllı olan Sefi, bu savaşın, halkına neye mal olacağını iyi biliyordu. Ancak kendi gözleriyle görmek bambaşka bir şeydi. Kadına yuvayla, gökyüzüyle ve yazın alacakaranlıktaki kuş tüyleriyle ilgili bir şeyler söyledi. Kadının kafatasının dibine bıçağını sapladığını, Sefi silahı geri çekene kadar görmedim bile.

Ekranımın köşesindeki bir hologramda Kısrak'ın yüzü belirdi. Bağlantıyı açtım. "*Darrow, girdiniz mi?*"

"İçerideyiz. Ekiplerime haber ver. Şimdi köprüye ilerliyoruz. Durum nedir?"

"*Acele edin. Gemim ağır ateş altında.*"

"İçerideyiz. Sizin çoktan çekilmeniz gerekiyordu. Thebe'ye gidin."

"*Roque, EMD kullandı.*" Sesi gergindi. "*Kalkanımız bizi korudu ama filomun yarısının motorları haşlandı. Yerimizden kıpırdayamadan yumruklaşıyoruz. PençeMatkabın içeri girer girmez* Colossus *öldürmek için ateş etmeye başladı. Bizi parçalıyorlar. Yeterince silahımız yok. Ana bataryalar yarım güçle çalışıyor.*" İçimi derin bir huzursuzluk kapladı. Roque gemisinin kameralarıyla bizi görebiliyordu. Borda grubumun gücünü biliyordu. Köprüye ulaşmam an meselesiydi. Çok geçmeden telsizden bana teslim olmazsam onu öldüreceğini söyleyecekti. "*Hemen o korkunç lanet köprüye git ve onu öldür, anladın mı?*"

"Anladım." Savaşçılarıma döndüm. "Gitmeliyiz," dedim. "Victra, birliğin komutasını al. Ben dijitale geçiyorum. Sefi, ileriyi tara."

"Holiday, seni bekliyoruz," dedi Victra hevesle, koridorda ileri geri yürüyerek. "Küçük aslanın yardımımıza ihtiyacı var. Haydi! Haydi!"

"Ağır ol," diye mırıldandı Holiday, tüfeğini ayarlayıp köşeden atış özelliğini açarken. Namlu eklemleri duvarın kenarından dönecek şekilde büküldü ve miğferine görsel bağlantı gönderdi. Silah dört kez peş peşe patladı. Her seferinde zırhının arkasındaki şarjörden otuzar mermi fırladı. "İlerleyin."

Victra ve ben köşeden dönerek metreleri hızla aşarken bir Gri, silahın başında arkadaşının yerini almaya çalışıyordu. AkımYumruğumla onu indirdim ve Victra, Altın'la dörtlü bir Kravat katası çizdikten sonra jiletini göğsüne sapladı. Ben de çabucak boğazını bıçaklayarak işini bitirdim. Holiday ağır zırhımız yüzünden uzun bacaklarımıza rağmen bize yetişebilen komandolarına QR-13'ü yanımıza almalarını emretti.

Olanca hızımızla köprüye doğru ilerlerken işgal gücümün diğer birimleri yeni bir coşkuyla geminin hayati noktalarına doğru bastırıyordu. Tam bir yıldırım saldırısıydı. Griler bu hızda hareket edemezdi çünkü taktiklere, manevra sıçramalarına, köşe atışlarına ve sinsi teknolojiye güvenmek zorundaydılar. Obsidiyenler ise düpedüz koçbaşlarıydı. Sadece köprüye ulaşmaya odaklanarak ilerlemek cazip görünüyordu fakat planımdan uzaklaşamazdım. Adamlarımın miğferimin hafızasına kayıtlı savaş haritasına dayanarak sağlayacağım rehberliğe ihtiyacı vardı. Harekete devam ederken bir yandan da Kızıl ve Gri birlik liderleriyle konuşarak onları koordine ediyordum. Victra da bizi metal koridorlardan ve pusulardan oluşan bir labirentten geçiriyordu. Birlikler kapana kısıldığında, telsizimi kullanarak diğer birlikleri çekimKaldıraçlarından ve koridorlardan geçirip söz konusu güvenlik ekiplerinin üzerine salıyordum. Bu karmaşık ve incelikli bir danstı. Sadece Kısrak'ın gemisini kurtarmak için değil, sülükGemilerin geri dönüşüne karşı da zamanla yarışıyorduk.

Roque bunu biliyordu. Ve içeri girmemizden sonra üç dakikadan kısa sürede gemi tam bir tecrit protokolüne geçti. Bütün çekimKaldı-

raçları, tramvaylar ve kapılar kapanarak, geminin içinde petek şeklinde engeller yarattı. Bir kerede en fazla elli metre ilerleyebiliyorduk. Dijital anahtarları olan güvenlik ekipleri gemide kolayca koştururken, bizi kuşatırken, ölümcül imha kutuları yaratırken ve benimki gibi borda kuvvetlerini parçalayabilecek çapraz ateşler açarken, bizimki gibi düşman güçlerini hareketsiz bırakan şeytani bir sistemdi. Mücadele etmek mümkün değildi. Bu savaşın değirmeniydi. Teknoloji ya da taktikler ne kadar iyi olursa olsun, silah arkadaşın seni korurken köşelerden koşturduğun, başını eğip titreyen bacaklarınla ilerlerken üzerinde taşıdığın ileri teknolojili malzemelere takılmamaya çalıştığın, korku verici anlara dayanıyordu. İlerlemeni sağlayan şey cesaret değil, dostlarının gözünde küçük düşme korkusuydu.

Kapı ardına kapıyı aşarak yolumuza devam ederken, Sefi'nin Valkyrie'leri de değirmeni besliyordu. Her taraftan pusuya düşüyorduk. Hayatımda gördüğüm en iyi savaşçılardan bazıları, miğferlerinin arkasında Gri nişancıların açtığı, dumanı tüten deliklerle devriliyordu. AkımYumruğu ateşiyle eriyorlardı. Victra, Sefi ve ben jiletlerle hepsini indirene kadar, yedi Obsidiyen'le gelen bir Altın şövalyeye kurban gidiyorlardı.

Bunların hepsi köprüye ulaşmak içindi. Bunların hepsi, önceki gün uzanıp dokunabileceğim bir adama ulaşmak içindi. Onurun bedeli buysa, utanç verici bir cinayeti tercih ederdim. O zaman Roque'un gırtlağına bir bıçak saplamış olsaydım, şimdi zemin Valkyrie cesetleriyle dolmayacaktı.

"*Toplum Donanması'nın erkek ve kadınları, Azrail konuşuyor. Ares'in Oğulları geminize ayak bastı...*" Geminin genel iletişim kanalından kendi sesimi duydum. Birliklerimden biri geminin arka yarısındaki ana iletişim panosuna ulaşmıştı. Borda gruplarının hepsinde Kısrak ile benim, borda edilen düşman gemilerinde kullanılmak üzere kaydettiğimiz konuşmanın kopyaları vardı. AdiRenkleri birliklerime yardım etmeye, yapabilirlerse tecrit protokolünü iptal etmeye, yapamazlarsa kapıları elle açmaya ve cephanelikleri yağmalamaya teşvik ediyordu. Buradaki adam ve kadınların çoğu eski askerlerdi. *Pax*'ın personeliyle elde ettiğim türden bir katılımı beklemek gerçekdışı olurdu fakat yine de her yardımın önemi vardı.

Bu duyuru *Colossus*'ta kısmen işe yaradı. Birkaç kapıyı, eritmeyi beklemeden saniyeler içinde geçmek, bize çok değerli zaman ka-

zandırdı. Roque, Obsidiyenlerimin taktiklerini izleyerek yerçekimsiz ortamda deneyimsiz olduklarını anladığından, yapay yerçekimini kapamıştı.

Toplum Grileri koridorlarda sualtındaki foklar gibi ilerliyor, havada süzülürken hız avantajını kaybeden Obsidiyenlerden ölen arkadaşlarının intikamını alıyorlardı. Sonunda ekiplerimden biri yerçekimini tekrar çalıştırmayı başardı. Kuvvetlerimin ağır zırhla hantallaşmaması için yerçekimini Dünya standardının altıda birine ayarlamalarını söyledim. Bu ciğerlerimiz ve bacaklarımız için bir nimetti.

Grilerden oluşan bir güvenlik ekibini aştıktan sonra nihayet kanlar içinde ve hırpalanmış halde köprüye ulaştık. Soluklanmaya çalışarak zırhımın içindeki oksijen dolaşımını artırıp çömeldim. Terden sırılsıklam halde, bir Altın'ın jiletiyle kestiği kolumun acısını hissetmemek için uyarıcı enjeksiyonunu çalıştırdım. İğne bacağıma gömüldü. Diğer birliklerimden gelen raporlar düşmanla bağlantıyı kaybettiklerini bildiriyordu; yani muhtemelen Roque güçlerini toplayarak bize yönlendiriyordu. Tekrar köprü kapısına dönerek aradaki açık, yuvarlak salona baktım ve Akademi'deki eğitmenimin kuşatmalarda bunun gibi yıldız patlaması tasarımlı köprülerin geometrik açıdan ölümcül olduğunu anlatışını hatırladım. Yuvarlak odaya üç taraftan üç koridor bağlanıyordu ve ortalarında bir çekimKaldıracı vardı. Savunulması zordu ve Roque'un askerleri geliyordu.

"Roque, tatlım," diye seslendi Victra, tavandaki kameralara bakarak. Holiday ve ekibi de kapıyı delmek için matkabı hazırlıyordu. "Bahçeden beri nasıl da burnumda tütüyorsun. Orada mısın?" İç geçirdi. "Orada olduğunu varsayacağım. Dinle, seni anlıyorum. Sana çok öfkeli olduğumuzu düşünüyorsun; sonuçta annemin ölümü, dostlarımızın idamı, omurgaya saplanan kurşunlar, zehir, sevgili Azrail ve benim bir yıl boyunca maruz kaldığımız işkenceleri göz önüne alınca... Ama hiç de öyle değil. Sadece seni bir kutuya koymak istiyoruz. Hatta belki birden fazla kutuya. Hoşuna gider miydi? Bence çok şiirsel olur."

Holiday'in geri kalan üç komandosu manyetik kelepçeleri kapıya yerleştiriyor ve termal matkabı kuruyorlardı. Birkaç komut girdi ve matkabın ucu dönmeye başladı.

Sefi keşif görevinden döndü ve miğferi zırhına geri kaydı. "Tünelden çok fazla düşman geliyor." Orta koridoru işaret etti. "Liderlerini öldürdüm ama daha fazla Altın geliyor." Lideri sadece öldürmekle kalmamıştı. Kafasını da getirmişti. Ama Sefi topallıyordu ve sol kolu kanıyordu.

"Ah, lanet olsun. Bu Flagilus," dedi Victra, başa bakarak. "Okulda aynı yatakhanedeydik. Aslında çok tatlı biriydi. Harika bir aşçıydı."

"Kaç kişi geliyor, Sefi?"

"Bize iyi bir ölüm sağlayacak kadar çok."

"Sıçtık. Sıçtık. Sıçtık." Holiday arkamda kapıyı yumrukladı.

"Çok kalın, değil mi?" diye sordum.

"Evet." Saldırı miğferini çıkardı. Mohikan saçları yana yapışmıştı ve gergin yüzünden ter damlaları süzülüyordu. "Kapı geminin geri kalanı gibi VDY standartlarına uymuyor. Ganymede Sanayicilik ürünü. Özel yapım. En az iki katı kalınlığında."

"Delmek ne kadar sürer?" diye sordum.

"Tam güçle mi? On dört dakika civarında," diye tahmin etti.

"*On dört* mü?" diye tekrarladı Victra.

"Belki daha uzun."

Öfkeyle tıslayarak döndüm. Beş dakikamız bile olmadığını kadınlar da benim kadar iyi biliyordu. Telsizden Kısrak'a seslendim. Cevap alamadım. Gemisi ölüyor olmalıydı. Lanet olsun. *Hayatta kal. Hayatta kal. Seni gözümün önünden neden ayırdım ki?*

"Onlara saldıralım," diyordu Victra. "Orta koridordan. Av köpeklerinden kaçan tilkiler gibi kaçarlar."

"Evet," dedi Sefi, Victra'yla arasında, birlikte kan dökmeden önce tahmin edemeyeceği kadar güçlü bir yakınlık hissederek. "Seni izleyeceğim, güneşin kızı. Görkeme."

"Görkemin canı cehenneme," dedi Holiday. "Bırakın da matkap işini yapsın."

"Burada kalıp Periler gibi ölelim mi yani?" diye sordu Victra.

Ben tek kelime edemeden, hiçbir şey yapamadan, arkamdaki kapının hidroliklerinden metalik bir uğultu geldi ve köprünün kapısı açıldı.

48

İMPERATOR

Bir pusu beklentisiyle köprüye daldık. Ancak her yer sakindi. Tıpkı Roque'un tercih ettiği gibi temiz ve loş ışıklı. Gizli kolonlardan Beethoven yankılanıyordu. Herkes hâlâ yerindeydi ve ifadesiz yüzleri solgun ışıkla aydınlanıyordu. Roque'un otuz metre genişliğinde bir holografik projeksiyonun önünde ayakta durarak savaşını yönettiği köprünün altındaki çukurlara uzanan geniş metal yolda iki Altın yürüyordu. Alıcıların arasında gemiler dans ediyordu. Görüntüler arasında gidip geliyor, bir orkestra şefinin tutkusuyla emirler yağdırıyordu. Zihni güzel ve korkunç bir silahtı. Filomuzu yok ediyordu. Kısrak'ın *Dejah Thoris*'i oksijen depolarından alev sızdırırken, *Colossus* ve üç eskort muhribi onu hırpalamaya devam ediyordu. Uzayda enkaz parçaları ve insanlar uçuşuyordu. Bu savaşın sadece bir parçasıydı. Kuvvetlerinin Antonia'nın da dahil olduğu büyük kısmı, Romulus, Orion ve Telemanusları Jüpiter'e doğru kovalıyordu.

Sol tarafımızda, yirmi metre ötede, köprünün cephaneliğine yakın bir yerde, bir Obsidiyen ve Gri taktik ekibi ağır silahlarını güvenceye alırken Altın komutanlarını dikkatle dinliyor, köprüyü bana karşı korumaya hazırlanıyorlardı.

Ve tam sağımızda, şimdi açık olan kapının kontrol panelinin dibinde, köprüdeki kimsenin görüp fark etmediği, beyaz uşak üniformalı, ufak tefek bir Pembe tir tir titriyordu. Ellerinin altındaki

şifre paneli yemyeşil parıldıyordu. Arka planda süregiden savaşın önünde incecik vücudu çok kırılgan görünüyordu. Ancak kadının yüzünde meydan okuyan, kararlı bir ifade vardı ve parmağı kapının açma düğmesindeydi. Kapı arkamızdan kapanırken bize çok keyifli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Bütün bunlar üç saniye içinde cereyan etmişti ve Altın birlik komutanı bizi görmüştü.

Kurtlar ulurken ne kadar güzel olsalar da, en iyi sessizce öldürürler. Bu yüzden hemen solumu işaret ettim ve Obsidiyenler Altın'ı dinleyen askerlere doğru harekete geçti. Adam askerlerine, dönmeleri için bağırdı ama Sefi onlar daha silahlarını kaldırmaya fırsat bulamadan üzerlerine çullanmıştı. Kılıçlarıyla aralarında dans ederek yüzleri ve dizleri doğruyordu. Valkyrie'leri de geri kalanları halletti. Altın'ın vücudu Sefi'nin jiletinin ucundan kayarak yere yığılana kadar sadece iki silah ateşlenmişti.

Griler çukurun karşı tarafından bize ateş açtılar. Holiday ve komandoları onları hemen etkisiz hale getirdi. Miğferim kayarak açıldı. "Roque," diye hırladım, adamlarım ölüm saçmaya devam ederken.

Bakışlarını savaş sahnesinden ayırıp dönünce beni gördü ve asaleti, soğukkanlı İmperator duruşu eriyip giderken geride sadece şaşkın bir adam kaldı. Victra ve ben köprüye doğru yürürken, gemileri savaşmayı sürdürmesine rağmen altımızdaki Maviler de şaşkınlık ve korkuyla bize bakıyorlardı. Roque'un iki Pretoryen'i sessizce üzerimize geldi. İkisi de Lune Hanesi'nin gümüş çeyrek ay sembolünü taşıyan siyah-mor zırhlar giymişti. Metal köprüde karşılaşıp Hydra düzeninde ikili eşleştik. Victra sağdakini alırken ben soldakine yöneldim. Pretoryen benden kısaydı. Miğferi açıktı ve saçları sıkı bir topuz yapılmıştı; ailesinin defnelerini almaya hazırdı. "Adım Felicia au..." Yüzüne vuracak gibi yaptım. Kılıcını kaldırdı ve Victra çaprazlama hareket ederek jiletini onun göbek deliğine sapladı. Temiz bir şekilde kafasını uçurarak işini bitirdim.

"Hoşça kal, Felicia." Victra tükürdü ve diğer Pretoryen'e döndü. "Bugünlerde hiç kaliteli savaşçı yok. Sen de onun gibi misin?" Adam jiletini bırakarak dizlerinin üzerine çöktü ve teslim olmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Victra yine de kafasını uçurmak üzereyken

göz ucuyla beni gördü ve istemeyerek adamın teslimiyeti kabul edip yüzüne bir tekme savurarak onu köprüyü kontrol altına almış Obsidiyenlere teslim etti. "PençeMatkapları sevdin mi?" diye sordu Victra, Roque'un soluna doğru yürürken. Öldürmek için yanıp tutuşuyordu. "Senin için şiirsel bir adalet, seni küçük hain piç."

Maviler ne yapacaklarını bilemez halde hâlâ bizi izliyordu. Bizim için gelmiş olan borda grubu şimdi köprünün dışındaki koridorda bizim yerimizi almıştı. Matkabı orada bırakmıştık ama kapıyı delmeleri en azından on dakikalarını alırdı.

Roque'un başındaki telsizden emir talebi geldi. Saldırı için yönlendirdiği birlik şimdi başıboş halde kalakalmıştı. Görünmez bir el tarafından yönlendirilmeye alışmış olan komutanları, şimdi bütün savaşa karşı kördü. Roque'un stratejisinin kusuru buydu. Şahsi inisiyatif şimdi kargaşa yaratıyordu çünkü merkezi istihbaratları sessiz kalmıştı.

"Roque, filona geri çekilmelerini söyle," diye emrettim. Ter içindeydim. Bacak kaslarım ağrıyor, elim yorgunluktan titriyordu. Öne doğru ağır bir adım attım ve botum gürültüyle çelik zemine indi. "Dediğimi yap."

Arkama, bizi köprüye alan Pembe'ye baktı. Konuşurken sesinde bir efendinin öfkesi yerine ihanete uğramış bir âşığın kırgınlığı vardı: "Amathea... sen de mi?" Genç kadın onun üzüntüsü karşısında utanmamıştı. Omuzlarını kaldırarak dimdik durdu. Yakasından onu Fabiilerin malı olarak işaretleyen gül rozetini çıkarıp yere attı.

Arkadaşım titredi. "Seni romantik sersem." Victra güldü. Roque'a iyice sokuldum. Botlarım gri çelik güvertesinde kanlı ayak izleri bıraktı. Arkasındaki ekranda, Kısrak'ın ölmekte olan gemisini işaret ettim. Geminin gövdesindeki deliklerin ardında yıldızların parıldadığını görüyordum ama muhripler ona hâlâ ateş ediyordu. *Pax*'ın pruvasının açıklarında, onun gemisinden otuz kilometre daha yakındaydılar.

"Onlara ateşi kesmelerini söyle!" dedim, jiletimi yüzüne uzatarak. Kendisininki belindeydi. Bana karşı jiletini çekmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. "Hemen dediğimi yap."

"Hayır."

"O Kısrak!" dedim.

"Yazgısını kendisi seçti."

"Kaç adam gönderdin?" diye sordum, soğuk bir tavırla. "Beni buraya getirmeleri için *Pax*'a kaç kişi gönderdin? On beş bin mi? O muhriplerde kaç kişi var?" Sol önkolumdaki veri-tabletinin koruyucu kapağını geri çektim ve *Pax*'ın reaktör sistem kontrollerini açtım. Ekran kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Reaktörün aşırı ısınması için soğutucu akışını tersine çevirmiştik. Çıktı talebinde hafif bir artış, havaya uçmasına neden olurdu. "Onlara ateşi kesmelerini söylemezsen hepsi ölür."

Nazik çenesini kaldırdı. "Vicdanım böyle bir emir vermemi engelliyor."

Ne anlama geldiğini biliyordu.

"O halde bunun sorumlusu ikimiziz."

Başını aniden iletiMaviye çevirdi. "Cyrus, muhriplere uzaklaşmalarını emret."

"Çok geç," dedi Victra, ben jeneratörün çıktısını yükseltirken. Veri-tabletim kıpkırmızı yanıp sönerek bizi aydınlattı. Roque'un arkasındaki hologramda *Pax* mavi alevler saçmaya başladı. İmperatorlarına hemen cevap veren muhripler Kısrak'a ateş etmeyi bırakarak hızla oradan uzaklaşmaya çalıştılar ama *Pax*'ın ortasından parlak bir ışık yükseldi ve enerji dışarı doğru yayılırken metal güverteleri sararak gövdeyi ezip büktü. Şok dalgası muhriplere çarptı ve onları birbirlerine çarptı. *Colossus* sarsıldı ve biz de sallandık ama kalkanlar dayandı. *Dejah Thoris* kararmış ışıklarıyla sürüklendi. Kısrak'ın hayatta olması için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Dikkatimin dağılmaması için yanağımın içini ısırdım.

"Neden sadece silahlarınızı kullanmadınız?" diye sordu Roque. Adamlarını, muhriplerini kaybetmenin ve böylesine gafil avlanmanın acısıyla sarsılmıştı. "Onları sakatlayabilir..."

"O silahları saklıyorum," dedim.

"Onlar seni kurtarmayacak." Tekrar bana döndü. "Filom seninkini püskürttü. Geri kalanları yok edecekler ve buraya dönüp *Colossus*'u geri alacaklar. Sonra da köprüde ne kadar dayanacağını birlikte göreceğiz."

"Aptal Şair. Sevro'nun nerede olduğunu hiç merak etmedin mi?" diye sordu Victra. "Bütün bunlar arasında onu kaybettiğini

söyleme sakın." Roque'un filosunun Uydu Lordlarını ve Orion'u Jüpiter'e doğru kovaladığını gösteren ekranı işaret etti. "Birazdan girişini yapmak üzere."

Savaş başladığında, Jüpiter'in dört iç uydusundan en dıştaki Thebe, uzak yörüngedeydi ama savaş sırasında yörüngesi onu yaklaştırmıştı ve şimdi geri çekilmekte olan donanmamın yoluna çekmişti; artık Io'dan sadece en fazla yirmi bin kilometre ötedeydi. Roque'un filosu, tam da beklediğimiz gibi, Antonia'nın sancak gemisinin liderliğinde kuvvetlerimin işini bitirmek için peşlerine düşmüştü. Ancak bilmedikleri şey, gemilerimin onları başından beri Thebe'ye çekmeye çalıştığıydı; yani diğer bir deyişle, at leşine.

Ben Romulus'la görüşürken, Cehennemdalgıcı ekipleri Thebe'nin yüzeyinin altına mağaralar kazmıştı. Roque'un savaş kruvazörleri ve şalomaGemileri uydunun yanından geçerken, yıldızKabuklarında bekleyen Sevro ve altı bin asker mağaralardan dışarı dökülüyordu. Aynı zamanda, uydunun diğer tarafından elli bin Obsidiyen'i ve kırk bin Kızıl'ı taşıyan iki bin sülükGemi harekete geçmişti. Raylı toplar ateş açıyor, son anda savarlar kullanılıyordu ama kuvvetlerim düşmanı sarmıştı, Luna'daki lağım sivrisinekleri gibi gövdelerine yapışıyor ve içlerine girip gemileri ele geçiriyorlardı.

Ancak zaferim bile ihanet taşıyordu. Romulus, kendi Altın sülükGemilerini uydunun yüzeyinden fırlatılacak şekilde hazırlamıştı, benim kazancımı dengelemek için o da gemileri ele geçirecekti. Ancak gemilere ondan daha fazla ihtiyacım vardı, bu yüzden Kızıllarım, Sevro harekete geçerken onların tünellerinin ağzını çökertti. Romulus sabotajı anlayana kadar filom onunkinden güçlü hale gelecekti.

"Seni bir asteroit sahasına çekemeyeceğimi bildiğim için, asteroit sahasını sana getirdim," dedim Roque'a, savaşı birlikte izlerken.

"İyi strateji," diye fısıldadı Roque. Oysa planın sadece benim elli bin Obsidiyen'im olduğu ve onun olmadığı için işe yaradığını ikimiz de biliyorduk. Onun bütün filosunda en fazla on bin Obsidiyen vardı. Aslında muhtemelen yedi bin kadar olmalıydı. Daha da kötüsü, Ares'in Oğulları'nın diğer bütün saldırıları Kızılların omuzlarına dayanırken, bu kadar çok Obsidiyen'im olduğunu nereden bilebilirdi? Savaşlar daha başlamadan aylar önce kazanılırdı. Asla onu yenecek kadar çok gemim olmamıştı. Fakat artık benim gemilerim ondan

kaçmaya devam ederken, adamlarım savaş kruvazörlerini içeriden ele geçirecekti. Gemileri yavaş yavaş benim gemilerim olacak ve aynı düzendeki diğer gemilere ateş açacaktı. Böyle bir şeye karşı kimse savunma yapamazdı. Gemilerin atmosferini boşaltabilirdi ama benim adamlarımın manyetik malzemeleri ve solunum maskeleri vardı. Sadece kendi adamlarını öldürmüş olurdu.

"Yenildin," dedim, zayıf İmperator'a. "Ama hâlâ hayat kurtarabilirsin. Filona silah bırakmalarını emret."

Başını iki yana salladı.

"Köşeye sıkıştın, Şair," dedi Victra. "Kurtuluşun yok. Şimdi doğru olanı yapma zamanı. Uzun zamandır bunu yapmadığını biliyorum."

"Onurumdan geri kalanı da yok mu edeyim yani?" diye sordu sakince. Bu sırada, yıldızKabuklarına bürünmüş yirmi kişilik bir grup, yakındaki bir muhribin arka hangarını deliyordu. "Hiç sanmıyorum."

"Onur mu?" diye hırladı Victra. "Hangi onurdan söz ediyorsun? Biz senin dostlarındık ama bize sırt çevirdin. Sadece öldürülmemiz için değil, kutulara konmamız için. Elektrik şoku yememiz için. Yanmamız için. Bir yıl boyunca gece gündüz işkence görmemiz için." Şimdi burada zırhı içindeyken, sarışın kadın savaşçıyı bir kurban olarak hayal etmek çok zordu ama gözlerinde, boşluğu görmüş olmaktan kaynaklanan o özel hüzün vardı. İnsanlığın geri kalanından ayrı düşmenin hüznü. Sesi duygu yüklüydü. "Biz senin dostlarındık."

"Toplum'u korumak için yemin ettim, Victra. Büyüklerimizin karşısında durup yüzlerimize yara izlerimizi alırken ikinizin de ettiğiniz o yemin. İnsanlığa düzen getiren uygarlığı korumak için. Oysa kendi yaptıklarınıza bir bak." Arkamızdaki Valkyrie'lere tiksintiyle baktı.

"Bir peri masalında yaşamıyorsun, seni ağlak, küçük sersem," diye tersledi Victra. "Herhangi birinin seni umursadığını mı sanıyorsun? Antonia'nın? Çakal'ın? Hükümdar'ın?"

"Hayır," dedi Roque sakince. "Böyle bir yanılsamanın etkisinde değilim. Ancak konu onlar değil. Konu ben de değilim. Her hayatın sıcak olması gerekmiyor. Bazen görevimiz soğuktur. Bizi sevdikle-

rimizden koparsa bile." Victra'ya acıyan gözlerle baktı. "Sen asla Darrow'un istediği şey olamayacaksın. Bunu bilmelisin."

"Buraya onun için geldiğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Victra.

Roque kaşlarını çattı. "Nedeni intikam mı yani?"

"Hayır," dedi Victra öfkeyle. "Daha fazlası."

"Kimi kandırıyorsun?" diye sordu Roque, başıyla beni işaret ederek. "Onu mu, kendini mi?" Soru Victra'yı hazırlıksız yakalamıştı.

"Roque, adamlarını düşün," dedim. "Daha kaçının ölmesi gerekiyor?"

"Hayatı bu kadar önemsiyorsan, kendininkilere silah bırakmalarını söyle," diye karşılık verdi Roque. "Onlara hizaya gelmelerini ve hayatın bedava olmadığını anlamalarını söyle. Fedakârlık şarttır. Herkes istediğini almaya kalktığında, her şeyin tükenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Bu sözleri söylediğini duymak beni yıkmıştı.

Dostum her zaman şahsına münhasır biri olmuştu. Kendi gelgitleri vardı. Doğasında nefret yoktu. Benimkinde de yoktu. Dünyalarımız, bizi olduğumuz şeylere dönüştürmüştü ve çektiğimiz bütün bu acıların nedeni, bizden önce gelenlerin, dünyaları istedikleri gibi biçimlendirenlerin ve bize kendi ziyafetlerinin kalıntılarını bırakanların hatalarını düzeltme çabasıydı. Gözlerinde, patlayan gemilerin yansımasını görüyordum. Yüzü o patlamaların öfkeli ışığıyla aydınlanıyordu.

"Bütün bunlar..." diye fısıldadı, sonun geldiğini hissederek. "Karın çok mu güzeldi?"

"Evet. Senin gibiydi," dedim. "Bir hayalperest." Bu kadar yaşlı görünmek için fazla gençti. Yüzündeki çizgiler ve aramızdaki uçurum olmasa, Mars Kalesi'nde Julian'ı öldürdükten sonra ben yerde titrerken yanıma çöküşü ve derinlere atıldığımızda sadece tek seçeneğimiz olduğunu, yüzmezsek boğulacağımızı söyleyişi daha dün gibi gelirdi. Keşke onu daha çok sevseydim. Onu yanımda tutmak ve hak ettiği sevgiyi vermek için her şeyi yapardım.

Ancak hayat geçmişte değil, şimdide ve gelecekteydi.

Sanki birbirimize iki uzak kıyıdan bakıyorduk ve aramızdaki nehir giderek genişliyor, kabarıyor, kararıyor, yüzlerimiz karanlık gecede ayın solgun parçaları haline geliyordu. Şimdi olduğumuz

adamlardan çok, bir zamanlar olduğumuz çocukların yansımaları. Yüzünde belirginleşen kararlılığı görebiliyordum; onu bu hayattan uzaklaştıran kararlılığı.

"Ölmek zorunda değilsin."

"Yenilmez denilen filoyu kaybettim," dedi, jiletini sımsıkı kavrayarak geri çekilirken. Arkasındaki ekranda Sevro'nun tuzağının filonun ana gövdesini yok edişi görünüyordu. "Nasıl devam edebilirim? Bu utancı nasıl kaldırabilirim?"

"Ben utancı bilirim. Karımın ölümünü izledim," dedim. "Sonra kendimi öldürdüm. Her şeyi sona erdirmek için beni asmalarına izin verdim. Acıdan kaçmak için. O günden beri aynı suçluluk duygusuyla yaşıyorum. Çıkış yolu bu değil."

"Bir zamanlar olduğun kişi için yüreğim sızlıyor," dedi. "Karısının ölümünü izlemek zorunda kalan o çocuk için. O bahçede kalbim kırıldı. Şimdi, çektiğin bütün acıları bilirken de kırılıyor. Ama tek tesellim görevimdi ve o da elimden alındı. Hak etmeye çalıştığım bütün bağışlanma... yok oldu. Toplum'u seviyorum. Halkımı seviyorum." Sesi yumuşadı. "Bunu göremiyor musun?"

"Görebiliyorum."

"Ve sen de seninkini seviyorsun." Bu bir yargı değildi; bana bahşettiği bir bağışlama da değildi. Sadece bir gülümsemeydi. "Kendiminkinin yok oluşunu izleyemem. Hepsinin yanıp gidişini izleyemem."

"Öyle olmayacak ki."

"Olacak. Bizim çağımız sona eriyor. Günlerimizin kısaldığını hissediyorum. İnsanlığın krallığının üzerindeki kısa ışık sönüyor."

"Roque..."

"Bırak yapsın," dedi Victra arkamdan. "Yazgısını kendi seçti." Şimdi bile bu kadar soğuk olduğu için Victra'dan nefret ediyordum. Yaptığı her şeyin altında Roque'un iyi bir adam olduğunu nasıl göremiyordu? Bize yaptıklarına rağmen hâlâ dostumuz olduğunu?

"Olanlar için üzgünüm, Victra. Beni sevgiyle hatırla."

"Hatırlamayacağım."

Roque ona hüzünle gülümseyerek sol omzundaki İmperator rozetini çıkardı ve elinde sımsıkı kavrayarak ondan güç aldı ama sonra yere attı. Diğerini sökerken gözlerinde yaşlar vardı. "Bunları

hak etmiyorum. Ama bugün yenilmekle yüceleceğim. Sizin vahşice fetihlerinizle ulaşabileceğinizden daha yükseklere."

"Roque, beni dinle. Bu son değil. Bu başlangıç. Kırılan şeyi onarabiliriz. Dünyaların Roque au Fabii'ye ihtiyacı var." Tereddüt ettim. "Benim sana ihtiyacım var."

"Senin dünyanda bana yer yok. Biz kardeştik ama gücüm olsaydı seni öldürürüm."

Bir rüyadaydım. Etrafımda hareket halindeki güçleri değiştiremiyordum. Kumun parmaklarımın arasından kayıp gidişine engel olamıyordum. Bütün bunları ben başlatmıştım fakat şimdi durdurmak için gereken yürekten, güçten, kurnazlıktan ya da her ne gerekiyorsa ondan yoksundum. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, ne olduğumu keşfettiği anda Roque'u kaybetmiştim.

Onu öldürmeden jiletini elinden alabileceğimi düşünerek ona doğru bir adım attım fakat niyetimi anladı ve sakin bir tavırla elini kaldırdı. Sanki beni teselli etmeye çalışıyor ve yaşadığı gibi ölmesine izin vererek merhamet göstermem için yalvarıyordu. "Kıpırdama. Benim gözlerime gece çökmüştür artık." Yaşlı gözlerle bana baktı.

"Yüzmeye devam et, dostum," dedim.

Nazikçe başıyla onaylayarak kırbaç biçimindeki jiletini boğazına sardı ve sırtını dikleştirdi. "Ben *gens* Fabii'den Roque au Fabii. Atalarım kızıl Mars üzerinde dolaştı. Eski Dünya'ya düştü. Bugün savaşı kaybettim ama kendimi kaybetmedim. Tutsak olmayacağım." Gözlerini kapadı. Eli titriyordu. "Ben gece göklerindeki yıldızım. Alacakaranlıktaki kılıcım. Ben tanrıyım, görkemim." Nefesi titredi. Korkuyordu. "Ben bir Altın'ım."

Ve orada, yenilmez savaş gemisinin köprüsünde, arkasında ünlü filosu paramparça olurken, Deimos'un Şairi kendi canına kıydı. Bir yerlerde rüzgâr uğulduyor, karanlık bana dostlarımın ve ışığımın azaldığını fısıldıyordu. Vücudundan süzülen kan botlarıma doğru yayıldı. Kırmızı parmaklarının arasına kendi yansımam hapsolmuştu.

49

COLOSSUS

Victra benim kadar sarsılmamıştı. Ben Roque'un cesedinin başında dikilirken o komutayı aldı. Roque'un cansız gözleri yere bakıyor, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Ama savaş hâlâ sürüyordu. Victra, Mavilerin çukurunun üzerinde kararlı bir yüz ifadesiyle duruyordu.

"Bu geminin artık İsyan'a ait olduğu gerçeğine itiraz eden var mı?" Tek bir subay bile sesini çıkarmadı. "Güzel. Emirlere uyarsanız yerlerinizde kalırsınız. Emirlere uyamayacaksanız, şimdi ayağa kalkın ve savaş esiri olun. Emirlere uyacağınızı söyleyip de uymazsanız, sizi başınızdan vururuz. Seçiminizi yapın." Yedi Mavi ayağa kalktı. Holiday onları çukurdan çıkardı. "İsyan'a hoş geldiniz," dedi Victra geri kalanlara. "Savaş henüz kazanılmadı. Beni *Persephone'nin Uluması*'na ve *Reynard*'a bağlayın. Ana ekrandan."

"Bekleyin," dedim. "Victra, çağrıyı veri-tabletinden yap. Bu gemiyi aldığımızı henüz açıklamak istemiyorum."

Victra başıyla onayladı ve birkaç kez veri-tabletine dokundu. Orion ve Daxo holo ekranda belirdi. İlk konuşan esmer kadın oldu: "*Victra, Darrow nerede?*"

"Burada," dedi Victra hemen. "Durumunuz nedir? Virginia'dan haber aldınız mı?"

"*Düşman filosunun üçte biri ele geçirildi. Virginia bir kaçış kapsülünde ve* Ismenia'nın Yankısı *tarafından alınmak üzere. Sevro,*

ikinci sancak gemilerinin koridorlarında. Düzenli rapor gönderiyor. İlerleme kaydediyor. Telemanuslar ve Raa'nın çatışması..."

"*Güçlerin denk olduğu bir savaş,*" dedi Daxo. "*Dengeyi değiştirmek için* Colossus*'a ihtiyacımız var. Babam ve kardeşlerim* Pandora*'ya çıktılar. Antonia'yı ele geçirmek için saldırıyorlar...*"

Konuşmaları bir gezegen öteden geliyor gibiydi.

Acımın arasında Sefi'nin bana yaklaştığını hissettim. Roque'un yanına çömeldi. "Bu adam dostundu," dedi. Uyuşmuş bir tavırla başımla onayladım. "O gitmedi. O burada." Kendi kalbine dokundu. "Orada." Holodaki yıldızları işaret etti. Derinliğini bana açmasına şaşırarak ona baktım. Roque'a gösterdiği saygı yaralarımı iyileştirmiyordu ama daha dayanılır kılıyordu. "Görmesine izin ver," dedi, Roque'un gözlerini işaret ederek. Saf altın gözleri yere bakıyordu. Eldivenimi çıkardım ve çıplak parmaklarımla dostumun gözlerini kapadım. Sefi gülümsedi, onun yanında ayağa kalktım.

"Pandora *D-6 sektörüne yatay ilerliyor,*" dedi Orion, Antonia'nın gemisini kastederek. Ekranda Severus-Julii gemileri Kılıç Donanması'ndan ayrılıyor ve üzerlerine yapışan sülükGemilerden kurtulmaya çalışırken birbirlerine ateş ediyorlardı. Antonia gücü kalkanlardan motorlara aktarıyor ve çatışmadan uzaklaşmaya çalışıyordu. "*Şimdi D-7'de...*"

"Onları terk ediyor," dedi Victra afallayarak. "Küçük pislik kendi kıçını kurtarıyor." Toplum Pretorları, gördüklerine inanamıyor olmalıydılar. *Colossus*'u üzerlerine çevirsem bile, filolar denk güçte olacaktı. Savaş en az on iki saat daha sürecek ve iki filoyu da tüketecekti. Şimdiyse dağılıyordu.

Nedeni korkaklık ya da ihanet miydi, bilmiyordum ama Antonia galibiyeti bize gümüş tepside sunmuştu.

"*Bize bir boşluk bıraktı,*" dedi Orion. Gemi kaptanlarıyla ve kendi gemisiyle uyumlanırken bakışları uzaklara dikildi; devasa savaş gemilerini Antonia'nın boşalttığı bölgeye yönlendiriyor, ana düşman kuvvetlerinin yanına yerleştiriyordu.

"Kaçmasına izin vermeyin!" diye hırladı Victra.

Ancak ne Daxo ne de Orion'un, Antonia'nın peşine gönderecek fazladan gemisi vardı. Onun gidişinin yarattığı avantajı değerlendirmekle meşgullerdi. "Ona yetişebiliriz," dedi Victra kendi kendine.

"Motorlar, bize yüzde altmış güç vermeye hazırlanın ve beş üzerinden yüzde on artırın. Dümenci, rotamızı *Pandora*'ya çevir."

Hızlı bir değerlendirme yaptım. Savaş alanının arkasındaki küçük savaşımızda çatışmaya hazır olan tek gemi bizdik. Diğerleri boşlukta sürüklenen enkazlara dönüşmüştü. Ancak *Colossus* henüz ne bir hamle yapmış ne de köprüsünün İsyan tarafından ele geçirildiğini ilan etmişti. Yani elimizde daha önce hiç düşünmediğimiz bir fırsat olabilirdi.

"Bekleyin," dedim.

"Hayır!" Victra bana döndü. "Darrow, ona yetişmek zorundayız."

"Yapılması gereken başka bir şey var."

"Kaçacak!"

"Ve biz de onu avlayacağız."

"Arayı yeterince açarsa yetişemeyiz. Saatlerce burada kalırız. Bana kardeşimi teslim edeceğine söz vermiştin."

"Ve sözümü tutacağım. Sadece kendini düşünme," diye çıkıştım. "Köprü kalkanlarını indirin." Öfkeli kadının bakışlarına aldırmadan Roque'un cesedinin yanından geçtim ve cam lombozların dışındaki metal kalkanlar inip duvara gömülürken uzayın karanlığına baktım. Uzakta gemiler Jüpiter'in mermer gibi yüzeyinin önünde parıldıyordu. Io altımızdaydı ve sol uzağımızda şehir uydusu Ganymede şeftali büyüklüğünde parıldıyordu.

"Holiday, bütün mevcut askerleri köprüyü korumaya çağır ve gemiyi kontrol altına alın. Sefi, o kapıdan kimse girmesin. Dümenci, rotayı Ganymede'ye çevir. Hiçbir Toplum gemisinin köprünün ele geçirildiğini anlamasına izin vermeyin. Yeterince açık mı? Yayın yapılmayacak." Maviler talimatlarıma uydular.

"Ganymede mi?" diye sordu Victra, kardeşinin gemisine bakarak. "Ama Antonia, savaş..."

"Savaş kazanıldı. Kardeşin bunu garantiledi."

"O halde şimdi ne yapıyoruz ki?"

Gemimizin motorları gürledi ve kendimizi *Pax*'ın enkazı ile Kısrak'ın parçalanmış saldırı grubundan ayırdık. "Bir sonraki savaşı kazanıyoruz. İzninle."

Zırhlı dizkapağımdaki kanı silip yüzüme sürdüm ve miğferimi başıma çektim. Ekranım genişledi. Bekledim. Kısa süre sonra, tahmin

ettiğim gibi Romulus'tan bir çağrı geldi. Ekranımın sol tarafında yanıp sönmesine izin verirken koşuyormuşum gibi görünmesi için soluklarımı değiştirdim. Çağrıya cevap verdim. Ekranımın sol sekizde birinde yüzü belirdi. Bir çatışmadaydı ama benim görüşüm de onunki kadar sınırlıydı. Sadece miğferinin içindeki yüzünü görebiliyordum. "*Darrow. Neredesin?*"

"Koridorlarda," dedim. Soluklanmaya çalışıyormuş gibi nefes nefese bir halde tek dizimin üzerine çöktüm. "*Colossus*'un köprüsüne ulaşmaya çalışıyorum."

"*Daha ulaşamadın mı?*"

"Roque tecrit protokolünü başlattı. Ağır ilerliyoruz," dedim.

"*Darrow, beni iyi dinle.* Colossus *rotasını değiştirdi ve Ganymede'ye doğru gidiyor.*"

"Limanlar," diye fısıldadım panikle. "Limanlara doğru gidiyor. Önünü kesebilecek gemin var mı?"

"*Hayır! Pozisyon dışındalar. Octavia kazanamayacağını anlarsa bizi mahveder. O limanlar halkımın geleceği. Ne pahasına olursa olsun o köprüyü ele geçirmelisin!*"

"Geçireceğim... fakat Romulus. Gemisinde nükleer bombalar var. Ya peşinde olduğu şey sadece limanlar değilse?"

Romulus sarardı. "*Durdur onu. Lütfen. Senin halkın da orada.*"

"Elimden geleni yapacağım."

"*Teşekkürler, Darrow. Ve iyi şanslar. Birinci müfreze, beni izle...*"

Bağlantı kesildi. Miğferimi açtım. Adamlarım bana bakıyordu. Konuşmaları duymamışlardı fakat ne yaptığımı anlamışlardı. "Romulus'un Ganymede çevresindeki limanlarını yok edeceksin," dedi Victra.

"Siktir," diye mırıldandı Holiday. "Siktir."

"Hiçbir şeyi yok etmeyeceğim," diye karşılık verdim. "Ben koridorlarda savaşıyorum ve köprüye ulaşmaya çalışıyorum. Roque, ben komutayı ele geçirmeden önce son eylemi olarak bu hamleyi emrediyor." Victra'nın gözleri parıldadı ama onun bile şüpheleri vardı.

"Romulus öğrenirse, sadece şüphe bile ederse, kuvvetlerimize ateş açar ve bugün kazandığımız her şey kül olur."

"Ona kim söyleyecek?" diye sordum. Köprüye bakındım. "Ona kim söyleyecek?" Holiday'e baktım. "Sinyal gönderen olursa kafasından vur."

Ganymede'nin limanlarını yok edersem, Çeper bizi elli yıl boyunca tehdit edemezdi. Romulus bugün bir müttefikti fakat İsyan başarılı olursa Çekirdek'i tehdit edeceğini biliyordum. Bu zafer için Roque'tan, bu uydulardaki Oğullardan vazgeçeceksem, karşılığında bir şey almalıydım. Yere baktım. Arkamda kıpkırmızı ayak izleri vardı. Roque'un kanına bastığımı fark etmemiştim bile.

Kısrak ile benim filolarımızın enkazının arasından sıyrıldık ve Jüpiter'den Ganymede'ye doğru hareket ettik. Uydu Lordları en hızlı araçlarını peşimizden gönderirken çaresizliklerini hissedebiliyordum. Onları vurduk. Romulus'un halkının bütün gururu ve umudu, o gri metal halkanın perçinlerinde, montaj hatlarında ve enerji jeneratörlerindeydi. Bütün güç umutları ve gelecekteki bağımsızlıkları benim merhametime kalmıştı.

Ganymede denen parıltılı mücevhere ulaştığımda, *Colossus*'u ekvator hizasında yörüngeye kurdukları endüstriyel anıta paralel çevirdim. Valkyrie'ler lombozun dibinde, arkamızda toplandılar. Sefi, Altın iradesinin görkemine ve zaferine huşuyla bakıyordu. İki yüz kilometrelik limanlar. Yüzlerce nakliye gemisi. *Colossus* da dahil olmak üzere, Güneş Sistemi'ndeki en muhteşem gemilerin doğduğu yer. Mitolojideki her başarılı canavar gibi, kız kendi yazgısını gerçekleştirmeden önce annesini yemeliydi. O yazgı, Çekirdek'e yapılacak saldırıya liderlik etmekti.

"Bunu insanlar mı inşa etti?" diye sordu Sefi, sessiz bir saygıyla. Valkyrie'lerin birçoğu hayranlıkla izlerken bir dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Benim halkım inşa etti," dedim. "Kızıllar."

"İki yüz elli yıl sürdü... Oradaki en eski liman bu yaşta," dedi Victra, benimle omuz omuza durarak. Limanların metal kabuğundan yüzlerce kaçış kapsülü dökülüyordu. Buraya neden geldiğimi biliyorlardı. Üst düzey yöneticilerini, müdürleri tahliye ediyorlardı. Kendimi kandırmıyordum. Ateş açtığımızda kimlerin öleceğini biliyordum.

"Orada hâlâ binlerce Kızıl olacak," dedi Holiday kısık sesle. "Turuncular, Maviler... Griler."

"Bunu biliyor," dedi Victra.

Holiday yanımdan ayrılmadı. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz, efendim?"

"İstemek mi?" diye sordum duygusuzca. "Bu iş ne zamandan beri isteklerle ilgili ki?" Emri vermek üzere dümenciye döndüğümde Victra bir elini omzuma koydu.

"Yükü paylaş, tatlım. Bu benim yüküm olsun." Altın sesi güçlü ve berraktı: "Dümenci, iskele tarafındaki bütün bataryaları ateşle. Yirmi birden elliye kadar bütün tüpleri merkez hatta gönder."

Birlikte yan yana durarak savaş gemisinin, savunmasız limana ölüm kusuşunu izledik. Sefi huşu içindeydi. Uzay savaşlarının görüntülerini izlemişti fakat şimdiye kadar onun savaşı dar koridorlarda, insanlara karşı ve ateşli silahlarla olmuştu. Bir savaş gemisinin neler yapabileceğine ilk kez bizzat şahit oluyordu. Ve ben de ilk kez onun korktuğunu görüyordum.

Bu güzelliğin böyle ölmesi bir suçtu. Şarkı olmadan. Ses olmadan. Altın Çağ'ın en büyük anıtlarından birinin sonuna sadece sessizlik ve gözlerini kırpmadan izleyen yıldızlar tanıktı. Zihnimin derinliklerinde o asırlık karanlık gerçeğin bana fısıldadığını duydum.

Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü getirir...

O an, beklediğimden daha üzücüydü. Liman paramparça olmaya devam ederken Sefi'ye döndüm. Parçalar uyduya doğru süzülüyordu; orada denizlere veya Ganymede'nin şehirlerine düşeceklerdi.

"Geminin yeni bir isme ihtiyacı var," dedim. "Senin seçmeni istiyorum."

Yüzü beyaz ışıkla aydınlanıyordu.

"*Tyr Morga,*" dedi hiç tereddüt etmeden.

"Anlamı ne?" diye sordu Holiday.

Liman patlamalarla sarsılırken ve kaçış kapsülleri Ganymede'nin atmosferine girip alev alırken lombozdan dışarı baktım. "Sabah Yıldızı."

4. KISIM

YILDIZLAR

Oğlum, oğlum
Hatırla zincirleri
Altın yönetirken demir dizginleri
Biz kükredik ve kükredik
Kıvrandık ve haykırdık
Uğruna bize ait bir vadinin
Daha iyi bir hayat vaadinin

—LYKOS'LU EO

50

GÖK GÜRÜLTÜSÜ VE ŞİMŞEK

Kılıç Donanması parçalanmıştı. Yarısından fazlası yok edilmişti. Dörtte biri gemilerime katılmıştı. Geri kalanlar ya Antonia'yla birlikte ya da küçük gruplar halinde kaçmış, Çekirdek'e sığınmak için geri kalan Pretorların etrafında toplanmıştı. Thraxa'yı ve kardeşlerini Victra'nın komutasındaki hızlı korvetlere bindirerek Antonia'ya yetişmeleri ve *Pandora*'ya çıkmaya çalışırken Antonia'nın kuvvetlerine esir düşen Kavax'ı geri almaları için göndermiştim. İkisini bir arada tutma düşüncesiyle Sevro'dan Victra'yla birlikte gitmesini istemiştim fakat onun gemisine gitmiş, kalkıştan yarım saat önce öfkeli ve sessiz bir şekilde geri dönmüş, her ne olduysa anlatmayı reddetmişti.

Kısrak ise Kavax için çok endişelenmesine rağmen cesur görünmeye çalışıyordu. Ana donanmada ona ihtiyaç olmasa, kurtarma operasyonunu kendisi yönetirdi. Gemileri yolculuğa uygun hale getirmek için mümkün olan noktalarda onarım yapıyorduk. Kurtaramayacağımız gemileri yok ediyorduk ve enkazların arasında hayatta kalanlar için arama kurtarma çalışmaları yapıyorduk. İsyan ile Uydu Lordları arasında tereddütlü bir ittifak sürüyordu ama ömrünün uzun olmayacağı belliydi.

İki gün önceki savaştan beri hiç uyumamıştım. Görünüşe bakılırsa Romulus da uyumamıştı. Gözleri öfkeli ve yorgundu. Aynı günde bir kolunu, bir oğlunu ve fazlasını, çok daha fazlasını kaybetmişti. İkimiz de yüz yüze gelme riskini göze alamıyorduk. Bu yüzden aramızda kalan tek şey, bu holo-görüşmeydi.

"Söz verildiği gibi bağımsızlığınız sizindir," dedim.

"Sen de gemilerini aldın," diye karşılık verdi. Arkasında Batlamyus tarzı kabartmalarla süslü mermer sütunlar yükseliyordu. Ganymede'de Asma Saray'daydı. Uygarlığının merkezinde. "Ama Çekirdek'i yenmek için yeterli olmayacaklar. Küller Lordu seni bekliyor olacak."

"Öyle olmasını umarım. Efendisi için planlarım var."

"Mars'a mı gidiyorsunuz?"

"Muhtemelen."

Düşünceli bir sessizliğe büründü. "Savaşla ilgili bana ilginç gelen bir şey var. Adamlarımın borda ettiği tek bir gemide bile beş megatondan daha büyük bir nükleer silaha rastlanmadı. Senin iddialarının aksine. Senin... kanıtlarının aksine."

"Benimkiler bolca buldular," diye yalan söyledim. "Şüphen varsa gel, göstereyim. Onları *Colossus*'ta taşımaları hiç de şaşırtıcı değil. Roque hepsini sıkı gözetim altında tutmak istemiş olmalı. Köprüyü zamanında ele geçirdiğim için şanslıyız. Limanlar yeniden inşa edilebilir. Hayatlar ise geri alınamaz."

"Hayatları hiç oldu mu ki?" diye sordu Romulus.

"Halkımın geleceğini bir yalan için riske atar mıyım?" Keyifsizce gülümsedim. "Uydularınız güvende. Artık yazgınıza kendiniz karar vereceksiniz, Romulus. Hediye atın dişine bakılmaz."

"Doğru," dedi ama artık yalanımın farkındaydı. Kullanıldığını biliyordu. Yine de barış istiyorsa kendi halkına aynı yalanı söylemek zorundaydı. Artık bana karşı savaşmayı göze alamazlardı fakat yaptığım şeyi bilseler, onurları bunu gerektirirdi. Ayrıca benimle savaşırlarsa büyük olasılıkla kazanırdım. Artık daha fazla gemim vardı. Ancak Çekirdek'e karşı gerçek savaşımı mahvedecek kadar zarar verirlerdi. Dolayısıyla Romulus yalanlarımı yuttu. Ben de yüz milyonlarca insanı köleliğe terk etmemin ve Ares'in Oğulları'ndan binlercesinin ölüm fermanını Romulus'a teslim etmemin suçluluk

duygusunu yuttum. Onları uyarmıştım fakat hepsi kaçamayacaktı. "Donanmanın gün sonundan önce hareket etmesini isterim," dedi Romulus.

"Hayatta kalanları bulmak için enkazı taramamız üç gün sürecek," dedim. "Sonra gideceğiz."

"Pekâlâ. Gemilerim anlaştığımız sınırlara kadar size eşlik edecek. Sancak geminiz asteroit kuşağını geçtiğinde bir daha geri dönemezsiniz. Senin de komutandaki tek bir gemi bile o sınırı geçerse, aramızda savaş nedeni sayılır."

"Şartları hatırlıyorum."

"Asla da unutma. Çekirdek'e selamlarımı ilet. Ben de seninkini geride bıraktığın Oğullara kesinlikle ileteceğim." Bağlantıyı kesti.

Romulus'la görüşmemden üç gün sonra yolculuk sırasında onarımlara devam etmek üzere yola çıktık. Kaynakçılar ve teknisyenler, gövdeleri iyi huylu kanser hücreleri gibi sarmıştı. Savaşta yirmi beşten fazla ana gemi kaybetmiş olmamıza rağmen, yetmişten fazlasını kazanmıştık. Modern tarihin en büyük askeri zaferlerinden biriydi fakat dostlarının bedenini yerden kazırken zaferler o kadar da romantik görünmüyordu.

Anı yaşarken cesur olmak kolaydı çünkü sadece görebildiklerinle, koklayabildiklerinle, hissedebildiklerinle ve tadabildiklerinle sınırlıydın ki o da her şeyin çok küçük bir parçasıydı. Oysa sonrasında, her şey parça parça çözülürken ve yaptıklarının, dostlarının başına gelenlerin dehşetini anlarken asıl ağırlığı hissediyordun. Eziciydi. Bu, donanma savaşının lanetiydi. Savaşıyordun, sonra aylar boyunca kendini rutine kaptırıp bekliyordun. Sonra yine savaşıyordun.

Nereye gittiğimizi henüz adamlarıma söylememiştim. Bana kendileri sormuyordu ama yöneticileri soruyordu ve onlara her seferinde aynı cevabı veriyordum.

"Gitmemiz gereken yere."

Ordumun belkemiği Ares'in Oğulları'ydı ve zorluklarda deneyimliydiler. Danslar ve toplantılar düzenliyor, savaştan yorgun düşmüş boğazlarından aşağı içki yuvarlıyorlardı. İşe yarıyor gibi görünüyordu. Jüpiter'den uzaklaşırken koridorlarda insanlar ıslık çalıyordu. Üniformalara birlik rozetleri dikiyor, yıldızKabuklarını

çılgın renklere boyuyorlardı. Burada Toplum Donanması'nın soğuk keskinliğinden farklı bir canlılık vardı. Yine de çoğu, Rengine sadık kalıyor, ancak emirler doğrultusunda bir araya geliyorlardı. Olacağını sandığım kadar uyumlu değildi fakat bir başlangıçtı. Gülümserken ve en iyi bildiğim şekilde liderlik ederken kendimi hepsinden kopuk hissediyordum. Koridorlarda on kişi öldürmüştüm. Limanları yok ettiğimizde kendi halkımdan on üç bin kişiyi daha katletmiştim. Yüzleri uykularımı kaçırmıyordu ama dehşet duygusunu içimden atmak zordu.

Henüz Ares'in Oğulları'yla bağlantı kuramamıştık. Bütün bağlantılar kesikti. Yani Narol, söz verdiği gibi yayınları kesmeyi başarmıştı. Altınlar ve Kızıllar artık aynı ölçüde kör ve sağırdı.

Roque'a isteyeceği türde bir cenaze düzenledim. Yabancı bir uydunun topraklarında değil, güneşte. Tabutu metaldendi. Kısrak'la birlikte bedenini kapaklı bir torpidoya yerleştirdik. Uluyanlar, gizlice veda edebilmemiz için onu aşırı dolu morgdan kaçırmışlardı. Kendi gücümüzden bu kadar çok insan kaybetmişken, bir düşmanı böylesine onurlandırmam yakışık almazdı.

Dostumun ölümüne çok az kişi üzülmüştü. Roque olur da kendi halkı tarafından hatırlanırsa, daima Donanmayı Kaybeden Adam olarak hatırlanacaktı. Modern bir Gaius Terentius Varro; Cannae Savaşı'nda Hannibal'ın kendisini kuşatmasına izin veren aptal. Ya da Alfred Jones; Fetih'te delirip İmperium'unun dehşetengiz robot birliğini kaybeden Amerikalı komutan. Benim halkım için ise sadece Azrail aksini kanıtlayana kadar kendini ölümsüz sanan, sıradan bir Altın'dı.

Sevilen birinin cesedini taşımak insanı yalnızlığa boğuyordu. Bir daha çiçek saklamayacağını bildiğin bir vazo gibi. Keşke Roque ölümden sonraki yaşama benim bir zamanlar inandığım, Ragnar'ın inandığı kadar inanabilseydi. İnancımı ne zaman kaybettiğimden emin değildim. Bunun kendiliğinden olduğunu sanmıyordum. Belki de azar azar kaybetmiş, diğer seçeneklerden daha kolay olduğu için Vadi'ye inanıyormuş gibi yapmaya devam etmiştim. Keşke Roque daha iyi bir yaşamı hak ettiğine inansaydı. Oysa sadece Altınlara inanarak ölmüştü ve sadece kendine inanan bir şey, karanlıkla mutluluk içinde yüzleşemezdi.

Vedalaşma sırası bana geldiğinde yüzüne bakmış ve anılardan başka bir şey görememiştim. Onu Gala'dan, ben onu uyutmadan önce yatağında kitap okurken görüyordum. Onu takım elbisesinin içinde, Kısrak ve kendisiyle birlikte Agea'daki Opera'ya gitmem için yalvarırken, Orpheus'un çektiği acılardan ne kadar hoşlanacağımı söylerken görüyordum. Mars Savaşı'ndan sonra evinde şöminenin başında gülerken görüyordum. Daha çocukluktan yeni çıktığımız dönemde Mars Hanesi'ne geri döndüğümde bana sarılarak ağlarken görüyordum.

Şimdiyse soğuktu. Gözlerinin altında halkalar vardı. Gençliğin bütün umudu silinmişti. Bir aile, çocuklar, mutluluk, sevdiğiyle yaşlanma ve bilgeleşme şansı benim yüzümden kaybolmuştu. Tactus'u hatırladım ve gözlerim doldu.

Dostlarım, özellikle de Uluyanlar, Cassius'un cenazeye katılmasına izin vermemden pek hoşlanmamışlardı. Ama Bellona'nın ona veda öpücüğü vermesine şans tanımadan Roque'u güneşe gönderme fikrine dayanamazdım. Bacakları zincirliydi. Elleri manyetik kelepçelerle arkasından bağlıydı. Düzgün şekilde vedalaşabilmesi için ellerini çözdüm. Roque'un üzerine eğilip alnından öperek vedalaştı.

Şimdi bile acımasız olan Sevro, Cassius'un işi bittikten sonra metal kapağı sertçe çarparak kapadı. Kısrak gibi, o küçük Altın da kendisine ihtiyacım olursa diye yanıma gelmişti. Yoksa Roque'u hiç sevmiyordu; bana ve Victra'ya ihanet eden birine acıyacak değildi. Sadakat onun için her şeydi. Ve onun gözünde, Roque sadakatten bihaberdi. Kısrak için de öyleydi. Roque bana ihanet ettiği gibi ona da kolayca ihanet etmişti. Babasını elinden almıştı. Kısrak, Augustus'un iyi bir adam olmadığını bilse de, yine de babasıydı.

Dostlarım bir şeyler söylememi beklemişti. Onları kızdırmadan söyleyebileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden Kısrak'ın tavsiye ettiği gibi, onları kendi ölüm fermanlarını imzalamış bir adama edilen iltifatları dinlemek zorunda kalmaktan kurtarmış, Roque'un en sevdiği şiirlerden birinin dizelerini okumuştum.

Artık korkma güneşin sıcağından
Ya da öfkeli kışın gazabından
Bil ki görevin bitti dünyadaki

Ayrıldın evinden ve kurtuldun borcundan
Bütün Altın kızlar ve çocuklar gibi
Sen de gidiyorsun aramızdan

"*Per aspera, ad astra,*" diye fısıldadı Altın dostlarım, hatta Sevro bile. Ve bir düğmeye basılınca Roque, Ragnar'a ve kuşaklar boyunca düşmüş savaşçılara katılmak için hayatlarımızdan çıkıp güneşe doğru hareket etti. Ben geride kaldım. Diğerleri gitti. Kısrak hâlâ yanımdaydı, odadan çıkarılan Cassius'un arkasından bakıyordu.

"Onun için planın ne?" diye sordu, yalnız kaldığımızda.

"Bilmiyorum," dedim, bana bunu şimdi sorduğu için kızarak.

"Darrow, sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tamam." Ancak yanımdan ayrılmadı, aksine daha da yaklaştı. "Senin suçun değildi."

"Yalnız kalmak istiyorum dedim."

"Senin suçun değildi." Gitmediği için ona öfkeyle baktım ama bakışlarının yumuşaklığını ve açıklığını görünce içimdeki gerginliğin gevşediğini hissettim. Gözyaşlarım aniden, kontrolsüzce yanaklarımdan dökülmeye başladı. "Senin suçun değildi," dedi, göğsüm ilk hıçkırıkla sarsılırken beni kendine çekerek. Kollarını belime doladı ve alnını göğsüme dayadı. "Senin suçun değildi."

O gece daha sonra dostlarımla birlikte Roque'tan miras aldığım kamarada akşam yemeği yedik. Sessizdik. Sevro'nun bile söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Victra gittiğinden beri sessizdi ve zihnini kemiren bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Son birkaç günün travması hepimizi eziyordu. Ancak bu birkaç adam ve kadın, nereye gittiğimizi de biliyordu ve bu bilgi, omuzlarına normal askerlerin taşıdığından daha fazla yük bindiriyordu.

Kısrak benimle geride kalmak istedi ama kalmasını istemiyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden kapıyı arkasından sakince kapadım ve yalnız kaldım. Sadece süitimdeki masada değil, acımda da. Dostlarım Roque'un cenazesine benim için gelmişti, onun için değil. Onun ölümüyle ilgili gerçekten nazik olan sadece Sefi'ydi çünkü Jüpiter'e yaptığımız yolculuk sırasında

Roque'un savaştaki ustalığını öğrenmiş, başkalarının anlayamayacağı bir saflıkla ona saygı duymuştu. Yine de dostlarım arasında sadece ben Roque'u hak ettiği kadar sevmiştim.

İmperator'un kamarasında hâlâ Roque'un kokusu vardı. Raflardaki eski kitaplarını karıştırdım. Bir vitrinde, kararmış bir gemi metali parçası süzülüyordu. Duvarda başka ganimetler de asılıydı. Hükümdar tarafından "Deimos Savaşı'ndaki Kahramanlığı İçin" ve Mars BaşValisi'nden "Altın Toplumu'nun Savunması" için hediyeler. Sofokles'in *Thebai Üçlemesi* başucundaki komodinin üzerinde açık duruyordu. Sayfayı değiştirmedim. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Odayı korursam onu canlı tutabilirmişim gibi geliyordu. Kehribar bir ruh.

Uyumak için yatağa uzandım fakat tavana bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bu yüzden kalktım ve sürahilerin birinden kendime üç parmak viski koyup holoVizyonu açtım. Bilgisayar korsanlarının savaşından dolayı ağ çökmüştü. İnsanlığın geri kalanından kopmak, ürkütücüydü. Geminin bilgisayarına kayıtlı eski programları karıştırdım; uzay korsanlarının, soylu Altın şövalyelerin, Obsidiyen kelle avcılarının ve Venüs'teki sıkıntılı bir Mor müzisyenin görüntülerini taradım. Sonunda yakın geçmişte izlenmiş görüntülerin sıralandığı bir liste buldum. En yakın tarih, savaştan önceki geceydi.

Görüntüleri karıştırırken kalbim göğsümü delecek gibi atıyordu. Başkasının günlüğünü karıştırıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıp duruyordum. Bazıları Roque'un en sevdiği opera olan *Tristan ve Isolde*'nin Agea yorumlarıydı fakat çoğu Enstitü'deki zamanımıza ait görüntülerdi. Görüntüleri izlemek için oturduğum yerden elimi havaya kaldırdım ama sonra beklemeye karar verdim. Telsizden Holiday'e seslendim.

"Uyanık mısın?"

"*Şimdi öyleyim.*"

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

"*Hep istemiyor musunuz zaten?*"

Yirmi dakika sonra Cassius elleri ve ayakları zincirlenmiş halde koridordan içeri girdi. Holiday ve üç Oğul ona eşlik ediyordu. Onları gönderdim ve Holiday'e teşekkür ettim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Affedersiniz, efendim ama bu pek doğru değil."

"Holiday."

"Dışarıda olacağız, efendim."

"Yatağına dönebilirsin."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa sadece bağırın, efendim."

"Sıkı bir disiplininiz varmış," dedi Cassius, o gittikten sonra. Yuvarlak mermer salonda durarak heykellere baktı. "Roque dekorasyon meraklısıydı. Ne yazık ki doksan yaşındaki bir orkestra şefinin zevkine sahipti."

"Üç bin yıl geç doğmuş, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Bence Roma togalarından nefret ederdi. Sinir bozucu bir moda anlayışı. Babamın zamanında geri döndürmeye çalışmışlar. Özellikle de içki âlemlerinde ve o zamanki kahvaltı kulüplerinde. Resimlerini görmüştüm." Ürperdi. "Berbat şeyler."

"Bir gün bizim yüksek yakalarımız için de aynı şeyi söyleyecekler," dedim, kendiminkine dokunarak.

Elimdeki viskiye baktı. "Bu sosyal bir görüşme mi?"

"Pek sayılmaz." Onu kanepeye götürdüm. Ayaklarındaki kırk kiloluk mahkûm ayakkabılarıyla yavaş ve gürültülüydü fakat bu odada kendini benden daha çok evinde gibi hissediyordu. Kanepeye otururken ona bir viski koydum. Hâlâ bir tuzak bekliyordu. Kaşlarını kaldırarak kadehe baktı.

"Ciddi misin, Darrow? Zehir senin tarzın değildir."

"Lagavulin zulasından. Mars Kuşatması'ndan sonra Lorn, Roque'a hediye etmişti."

Cassius homurdandı. "İroniden asla hoşlanmamışımdır. Diğer yandan viski... Asla çözemeyeceğimiz bir kavgamız olmadı." Viskiye baktı. "Kaliteli görünüyor."

"Bana babamı hatırlatıyor," dedim, havalandırmanın hafif uğultusunu dinleyerek. "Gerçi içtiği şey lavabo açıcıdan farksızdı ve beyin hücrelerini öldürüyordu."

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu Cassius.

"Sanırım altı."

"Altı." Düşünceli gözlerle kadehini inceledi. "Benim babam yalnız içmezdi. Ama bazen onu en sevdiği koltuğunda bulurdum. Dağ'ın sırtındaki ürkütücü yolun yakınında. Böyle bir viskisi olurdu."

Cassius yanağının içini kemirdi. "Onunla geçirdiğim en değerli anlarımdı. Yanımızda başka kimse olmazdı. Sadece uzakta süzülen kartallar. Tepedekilerin ne tür ağaçlar olduğunu söylerdi. Ağaçları severdi. Neyin, nerede, neden yetiştiği ve hangi kuşların oraya yuva yapmayı sevdiği konusunda konuşur dururdu. Özellikle de kışları. Soğukta nasıl göründükleri konusunda bir şeyler söylerdi. Asla gerçekten dinlemezdim. Keşke dinleseydim."

İçkisini yudumladı. Kadehteki tadı o yakalayabilirdi. Turba, dildeki greyfurt tadı, İskoçya'nın taşları. Ben dumandan başka bir tat alamazdım. "Bu Mars Kalesi mi?" diye sordu Cassius, Roque'un konsolunun üzerinde süzülen hologramı işaret ederek. "Jüpiter aşkına. Çok küçük görünüyor."

"Bir şalomaGemisinin motorları kadar bile değil," dedim.

"İnsan, hayatı boyunca katlanarak büyüyen beklentilerini düşününce hayret ediyor."

Güldüm. "Ben Grilerin uzun boylu olduğunu sanırdım."

"Eh..." Yaramazca gülümsedi. "Eğer boyun Sevro kadarsa..." Bir an kıkırdadıktan sonra ciddileşti. "Sana teşekkür etmek istiyordum... beni cenazeye davet ettiğin için. Bu... beklenmedik ölçüde nazik bir davranıştı."

"Sen de aynı şeyi yapardın."

"Hımm." Bundan emin değildi. "Bu Roque'un konsolu muydu?"

"Evet. Görüntülerini karıştırıyordum. Bunların çoğunu onlarca kez izlemiş. Diğer hanelere karşı savaşları ya da stratejileri değil. Daha sakin kısımları, bilirsin işte."

"Sen izledin mi?" diye sordu.

"Seni bekledim."

Buna şaşırdı ve konukseverliğimden şüphelendi.

Bu yüzden oynatma tuşuna bastım ve Enstitü'deki çocukluğumuza döndük. Başlangıçta tuhaftı fakat çok geçmeden viski bunu dağıttı ve sessizlikler derinleşirken kahkahalar kolaylaştı. Kabilemizin, kuzey kanyonunda kuzu pişirdiği geceleri izledik. Tepeleri dolaştığımız ve kamp ateşinin başında Quinn'in hikâyelerini dinlediğimiz zamanları. Quinn büyükannesinin medeniyetten yüz kilometre uzaktaki bir dağ vadisinde mimara danışmaksızın ev inşa etmek için dördüncü

girişimiyle ilgili bir hikâyeyi bitirdikten sonra, Cassius, "O gece öpüşmüştük," dedi.

"Uyku tulumuna giriyordu. Ona bir ses duyduğumu söyledim. Araştırmaya çıktık. Onunla yalnız kalmak için karanlığa taş attığımı öğrendiğinde ne istediğimi anladı. O gülümsemesi." Güldü. "O bacakları. Birine sarılmak için yaratılmış bacaklar, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Güldü. "Ama hanımefendi itiraz etti. Elini yüzüme koyarak beni itti."

"Eh, kolay biri değildi," dedim.

"Hayır ama sabaha karşı beni bir iki öpücük vermek için uyandırdı. Elbette ki kendi şartlarında."

"Taş atmanın bir kadında işe yaradığı ilk sefer olmalı."

"Çok şaşırtıcıydı."

Varlığını hiç bilmediğim anlar vardı. Roque ve Cassius birlikte balık avlamaya çalışırken Quinn, Cassius'u arkasından itiyordu. Genç halinin suda oynayışını ve Quinn'i de suya çekmeye çalışmasını izlerken yanımda içkisinden büyük bir yudum aldı. Roque'un Lea'ya âşık olduğu, karanlıkta birlikte tepelerde dolaştıkları mahrem anları izledik. Su içmek için dururken elleri masumca birbirine değiyordu. Fitchner ağaçların tepesinden onları izliyor, veri-tabletine notlar alıyordu. İlk defa, kapı kulesinde gizlice birlikte uyudukları geceyi izledik. Sonra Roque onu ilk öpüşmeleri için tepelere sürüklüyor, kayaların üzerinde ayak sesleri duyuyor, Antonia ve Vixus'un gözlerinde parıldayan optiklerle sislerin arasından çıkışını görüyorlardı.

Lea'yı ele geçirmiş, Roque direndiğinde onu bir kayalıktan aşağı atmışlardı. Kolu kırılmıştı ve nehirde sürüklenmişti. Üç gün boyunca yürüyerek geri döndüğünde ben sözde Çakal tarafından öldürülmüştüm. Roque benim yasımı tutmuş, Lea için yaptığım mezarı ziyaret etmiş ama kurtların cesedi çaldığını keşfetmişti. Orada tek başına ağlamıştı. Cassius bunu izlerken ciddileşti; Enstitü'de Sevro'yla birlikte geri döndüğünde Lea ile Roque'a olanları öğrenince yüzünde gördüğüm gerginliği hatırladım. Belki de Antonia'yla müttefik olduğu için hep suçluluk duymuştu.

Başka görüntüler, keşfettiğim başka küçük gerçekler de vardı. Ancak kayıtlara göre en çok izlenmiş olanı, Cassius'un iki yeni kardeş bulduğunu söylediği ve Bellona Hanesi'nde bize Süvari olarak

pozisyon teklif ettiği zamandı. O zaman çok umutlu görünüyordu. Yaşamaktan çok keyif alıyordu. Hepimiz mutluyduk; içimde taşıdığım duygulara rağmen ben bile. Uzaktan izlerken ihanetim daha da canavarca geliyordu.

Cassius'un içkisini tazeledim. Hologramın parıltısı altında sessizdi. Roque bizden uzakta lekeli gri kısrağına biniyor, dalgın gözlerle dizginlere bakıyordu. "Onu biz öldürdük," dedi Cassius, bir an sonra. "Bu bizim savaşımızdı."

"Öyle mi?" diye sordum. "Bu düzeni biz yaratmadık. Ve kendi adımıza bile savaşmıyoruz. Roque da öyleydi; Octavia için savaşıyordu. Onun fedakârlığını bile fark etmeyecek bir Toplum için. Onun ölümünden siyasi çıkar sağlayacak, onu suçlayacaklar. O onlar uğruna canını verdi ama sadece vurucu bir söz olarak kalacak." Cassius yaratmaya çalıştığım tiksintiyi hissediyordu. Bu onun en büyük korkusuydu. Kimsenin onun gidişini umursamaması. Bu soylu onur ve iyi bir ölüm fikri... eski dünya içindi. Bizimki için değil.

"Sence bu ne kadar devam edecek?" diye sordu dalgınca. "Bu savaş."

"Bizim aramızdaki mi, herkesinki mi?"

"Bizimki."

"Birimiz son nefesini verene kadar. Sen öyle dememiş miydin?"

"Hatırlıyorsun." Homurdandı. "Ya herkesinki?"

"Hiç Renk kalmayana kadar."

Güldü. "Eh, iyiydi. Belden aşağı vurdun."

Kadehinin içindeki içkisini yavaşça çalkalayışını izledim. "Augustus beni Julian'la eşleştirmeseydi, sence olaylar nasıl gelişirdi?"

"Ne fark eder ki?"

"Diyelim ki eder."

"Bilmiyorum," dedi sertçe. Viskisini bitirdi ve kelepçelerinden beklenmeyecek bir hızla kadehini tekrar doldurdu. Sinirli bir tavırla cama baktı. "Sen ve ben Roque veya Virginia gibi değiliz. Bizler nüanslı yaratıklar değiliz. Sen gök gürültüsüsün. Bense şimşeğim. Yüzlerimizi boyayıp aptallar gibi at sürdüğümüz günlerde söylediğimiz saçmalıkları hatırlıyor musun? Gerçeğin özü o. Sadece olduğumuz şeye itaat edebiliriz. Fırtına olmadan, sen ve ben ne oluruz? Sadece insan. Ama bize bunu verdiklerinde, bize çatışma

verdiklerinde... nasıl da gürleyip kükreriz." Yüzünde karanlık ve ironik bir gülümsemeyle kendi tumturaklı sözleriyle alay ediyordu.

"Sence bu doğru mu?" diye sordum. "İlla bir şey olmaya mahkûm olduğumuz?"

"Sence değil mi?"

"Victra kendisiyle ilgili bunu söyleyip duruyor." Omuz silktim. "Ama gerçekte öyle olmadığına bahse girerim. Bizim de olmadığımıza." Cassius öne eğilerek bu kez benim içkimi tazeledi. "Biliyor musun, Lorn sürekli kendi yaptığı seçimlerle kapana kısılmaktan, kendi hayatını yaşadığını hissedemez hale geldiğinden söz ederdi. Sanki bir şey sırtına vuruyor, yanlardan sıkıştırarak yolunu daraltıyormuş gibi hissediyordu. Sonunda, bütün sevgisinin, nezaketinin, ailesinin, hiçbir şeyin önemi kalmadı. Yaşadığı gibi öldü."

Cassius kendi teorimdeki şüpheden fazlasını görüyordu. Kısrak'ın, Sevro'nun veya Victra'nın değişiminden söz edebileceğimi biliyordu. Farklı olmaktan. Ama birçok açıdan kendisi de benimkine çok benzeyen bir hayat sürdüğü için temelde yatan şeyi anlıyordu. "Öleceğini düşünüyorsun," dedi.

"Lorn'un sık sık dediği gibi, bedel eninde sonunda ödenir. Ve son yaklaşıyor."

Viskisini unutarak beni izlerken aramızdaki yakınlık amaçladığımdan daha derindi. Onun zihninde de olan bir şeye temas etmiştim. Belki o da kendi mezarına yaklaştığını hissediyordu. "Senin üzerindeki ağırlığı hiç düşünmemiştim," dedi dikkatle. "Aramızda geçirdiğin onca zaman boyunca ağırlığı. Yıllar boyunca. Kimseyle konuşamazdın, değil mi?"

"Hayır. Çok riskliydi. Pek hoş bir sohbet olmazdı. *Selam, ben bir Kızıl casusum.*"

Gülmedi. "Hâlâ yapamazsın. Ve bu da seni öldürüyor. Kendi halkının arasındasın ama kendini yabancı gibi hissediyorsun."

"Aynen öyle," dedim, kadehimi kaldırarak. Onunla ne kadarını paylaşabileceğimi merak ederek tereddütte kaldım. Sonra viski benim yerime konuştu: "Biriyle konuşmak zor. Herkes çok kırılgan. Sevro babası ve neredeyse tanımadığı bir halkın ağırlığı yüzünden. Victra kötü biri olduğunu düşündüğü ve sürekli sadece intikam istiyormuş gibi davrandığı için. Sanki zehir doluymuş gibi. Burada

yolu bilenin ben olduğumu sanıyorlar. Karım yüzünden gelecekle ilgili bir vizyonum olduğunu. Ama onu eskiden olduğu kadar hissedemiyorum. Ve Kısrak..." Aniden durdum.

"Devam et. Ona ne olmuş? Haydi, dostum. Sen kardeşlerimi öldürdün. Ben de Fitchner'ı öldürdüm. Zaten tuhaf bir durumdayız."

Bu küçük anın garipliği karşısında yüzümü buruşturdum.

"Hep beni izliyor," dedim. "Yargılıyor. Sanki değerimi tartıp duruyor. Uygun olup olmadığımı."

"Neye?"

"Ona. Ya da bu işe. Bilmiyorum. Buzdayken ona kendimi kanıtladığımı hissediyordum ama tavrı değişmedi." Omuz silktim. "Senin için de aynı, değil mi? Aja'nın Quinn'i öldürmesine rağmen Hükümdar'ın keyfine göre hizmet ediyorsun. Annenin... beklentilerine. İki kardeşini senden almış olan bir adamla burada oturuyorsun."

"Karnus'u al, senin olsun."

"Evde çok şahane bir karakterdi herhalde."

"Aslında çocukken beni severdi," dedi Cassius. "Biliyorum, inanması zor ama benim kahramanımdı. Benimle spor yapardı. Beni gezilere çıkarırdı. Bana kızları o öğretmişti, kendi tarzında da olsa. Ama Julian'a karşı o kadar nazik değildi."

"Bir ağabeyim var. Adı Kieran."

"Hayatta mı?"

"Oğullar için çalışan bir teknisyen. Dört çocuğu var."

"Bir dakika. Sen amca mı oldun yani?" dedi Cassius şaşkınlıkla.

"Hem de kaç kez. Kieran, Eo'nun ablasıyla evlendi."

"Evlendi mi? Ben de bir zamanlar amcaydım ve bunda çok başarılıydım." Gözleri uzaklara daldı, gülümsemesi silindi. Ruhuna baskı yapan şüpheleri anladım. "Bu savaştan çok yoruldum, Darrow."

"Ben de öyle. Yapabilsem Julian'ı sana geri getirirdim. Ama bu savaş onun için; onun gibi adamlar için. Nazik insanlar için. Dünyanın nasıl olması gerektiğini bilen ama alçaklardan daha güçlü sesle haykıramayan şefkatli ve sessiz ruhlar için."

"Her şeyi parçalamaktan ve bir daha toparlayamamaktan korkmuyor musun?" diye sordu içtenlikle.

"Korkuyorum," dedim, kendimi uzun zamandır olmadığı kadar iyi bir şekilde anlayarak. "Bu yüzden yanımda Kısrak var."

Uzun, tuhaf bir an boyunca bana baktı, sonra başını iki yana sallayarak kendine veya bana güldü. "Keşke senden nefret etmek daha kolay olsaydı."

"Bak buna içilir." Kadehimi kaldırdım. O da kendininkini kaldırdı ve sessizce içkimizi yudumladık. Ancak o gece yanımdan ayrılmadan önce hücresinde izlemesi için ona bir holoKüp verdim. İçindekiler için önceden özür diledim ama izlemesi gerekiyordu. İroni dikkatinden kaçmamıştı. Daha sonra hücresinde izleyecek, ağlayacak ve kendini daha da yalnız hissedecekti fakat gerçeklerle yüzleşmek asla kolay değildi.

51

PANDORA

Cassius'un gidişinden saatler sonra, Sevro beni huzursuz bir rüyadan uyandırdı. Acil bir mesajla veri-tabletimden beni arıyordu. Victra, Kuşak'ta Antonia'yla kapışmıştı. Destek istiyordu ve Sevro çoktan zırhını kuşanmış, Holiday'e bir saldırı ekibi oluşturmasını söylemişti.

Kısrak, Uluyanlar ve ben, Telemanusların geride kalan şalomaGemisine atladık; filodaki en hızlı gemi oydu. Sefi de çatışma umuduyla gelmek istedi ama Io'daki zaferimizden sonra bile filom bıçak sırtındaydı. Obsidiyenleri hizada tutmak için onun liderliği gerekiyordu. Barışı o sağlıyordu ve son zamanlarda Sevro'nun en sevdiği esprisinin konusu olmuştu: *İki buçuk metre boyunda bir kadın elinde savaş baltası ve dillerle dolu bir kancayla odaya girdiğinde ne dersin? Kesinlikle hiçbir şey.*

Şahsen, sadece bir avuç güçlü kişilik bu ittifakı bir arada tuttuğu için daha endişeliydim. Birini kaybedersek, her şey başımıza yıkılırdı.

Victra'ya ulaşmak için gemilerin motorlarını zorlayarak hızla yol aldık ama verdiği koordinatlara ulaşmamıza bir saat kala, alıcıları bozan yoğun bir asteroit sahasının ortasında, Julii imzalı, şifreli ve kısa bir mesaj aldık. *Sürtük yakalandı. Kavax özgür. Zafer benim.*

Telemanusların şalomaGemisindeki mekikle Victra'nın bekleyen filosuna katıldık. Sevro gergin bir tavırla pantolonunun paçasını

çekiştiriyordu. Victra büyük bir zafer kazanmıştı. Kardeşinin peşinden gittiğinde yirmi saldırı aracı vardı. Şimdiyse neredeyse elli siyah gemi kazanmıştı; hepsi hızlı, çevik, pahalı gemilerdi. Tüccar bir aileden bekleneceği gibi. Hiçbiri Augustus veya Bellonaların sevdiği hantal devlerden değildi. Gemilerin hepsi Julii hanesinin mızrakla delinmiş ağlayan güneş armasını taşıyordu.

Victra bizi annesinin eski sancak gemisi *Pandora*'nın güvertesinde bekliyordu. Sağ göğsünde Julii güneşiyle siyah üniformasının içinde, siyah pantolonunun paçalarından aşağı inen ateş turuncusu şeritlerle ve parlak altın düğmelerle görkemli ve mağrur görünüyordu. Eski küpelerini de bulmuştu; kulaklarından yeşim taşları sarkıyordu. Yüzünde gizemli ve geniş bir gülümseme vardı.

"Dostlarım, *Pandora*'ya hoş geldiniz."

Yanında yine yaralı olan Kavax duruyordu; sağ kolu alçıya alınmıştı ve yüzünün sağ tarafı da onarDeriyle kaplıydı. Onu bulmak için önden giden kızları şimdi iki yanındaydı ve Kavax, Kısrak'ı gürleyerek selamlarken güldüler. Kısrak ona koşarken ve kollarını boynuna sararken kontrollü olmaya çalışıyordu. Kavax'ın kel kafasına bir öpücük kondurdu.

"Kısrak," dedi Kavax, mutlulukla ve onu geri iterek başını eğdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yakalanıp duruyorum."

"Sadece sürekli prensi tarafından kurtarılmayı bekleyen bir prensessin," dedi Sevro.

"Öyle görünüyor," diye karşılık verdi Kavax.

"Bunun son kez olduğuna bana söz ver, Kavax," dedi Kısrak. Kavax söz verdi. "Üstelik yine yaralanmışsın!"

"Sadece bir sıyrık! Sadece bir sıyrık, sahip. Damarlarımda sihir olduğunu bilmiyor musun?"

"Seni görmek için can atan biri var," dedi Kısrak, rampanın üzerine bakarak. Islık çaldı ve Çakıl mekiğin içinden Sofokles'i bıraktı. Tilki tırnak tıkırtılarıyla ona koşarken önce arkamdan, sonra altımdan ve Sevro'yu neredeyse devirerek bacaklarının arasından geçti ve Kavax'ın kucağına sıçradı. Kavax açık ağızla tilkiyi öpünce Victra yüzünü buruşturdu.

"Başının dertte olduğunu sandık," dedi Sevro, ona bakarak.

"Kontrol altına aldığımı söylemiştim," dedi Victra. "Donanmanın geri kalanı ne kadar geride, Darrow?"

"İki gün."

Kısrak etrafına bakındı. "Daxo nerede?"

"Daxo üst güvertelerde sıçanlarla uğraşıyor. Hâlâ yakalanması gereken zorlu Eşsizler var. Onları saklandıkları yerlerde bulmak zor oldu," dedi Victra.

"Neredeyse hiç enkaz yok..." dedim. "Bunu nasıl başardınız?"

"Nasıl mı? Ben Julii Hanesi'nin gerçek vârisiyim," dedi Victra gururla. "Annemin vasiyetine ve doğum hakkıma göre. Antonia'nın gemileri... yani hukuken *benim* gemilerim satın alınmış müttefiklerce yönetiliyordu. Bütün donanmanın küçük grubumun hemen arkasında olduğunu düşünerek benimle bağlantı kurdular ve kendilerini büyük, korkunç Azrail'den kurtarmam için resmen *yalvardılar*..."

"Kardeşinin adamları şimdi nerede peki?" diye sordum.

"Diğerlerine ders olsun diye üçünü idam ettim ve gemilerini yok ettim. Yakalayabildiğim sadakatsiz Pretorlar şimdi hücrelerde çürüyorlar. Bana sadık olanlar ve annemin dostları komutayı ele aldı."

"Bizi izleyecekler mi?" diye sordu Sevro hoşnutsuzca.

"Beni izleyecekler," dedi Victra.

"Aynı şey değil," dedim.

"Elbette. Bunlar *benim* gemilerim." Annesinin imparatorluğunu geri almaya bir adım daha yaklaşmıştı fakat geri kalanını ancak barış zamanında halledebilirdi. Yine de bu ona ürkütücü bir bağımsızlık kazandırıyordu. Aslan'ın Yağmuru'ndan sonra gemileri kazandığında Roque'a olduğu gibi. Bu onun sadakatini sınayacaktı ve Sevro bu fikirden hoşlanmış gibi görünmüyordu. Kısrak ve ben çatık kaşlarla birbirimize baktık.

"Mülkiyet bugünlerde tuhaf bir şey oldu," dedi Sevro. "Kendi görüşlerini kazanmaya pek meyilli." Victra bu meydan okuma karşısında dikleşti.

Kısrak araya girdi. "Bence Sevro'nun demek istediği şu: Artık intikamını aldığına göre, hâlâ bizimle birlikte Çekirdek'e gelmek niyetinde misin?"

"Henüz intikamımı almadım," dedi Victra. "Antonia hâlâ nefes alıyor."

"Peki ya nefesi kesildiğinde?" diye sordu Kısrak.
Victra omuz silkti. "Taahhütlerle pek aram yoktur."
Sevro'nun keyfi daha da kaçtı.

Hapishane hücreleri onlarca mahkûmla dolmuştu. Çoğu Altın'dı. Maviler ve Griler de vardı. Hepsi yüksek rütbeliydi ve Antonia'ya sadıktı. Bana parmaklıkların ardından öfkeyle bakan düşmanlardan oluşmuş bir kanyon. Bu kadar çok Altın'ın, benim esirim olduklarını bilmesinden zevk alarak koridorda tek başıma yürüdüm.

Antonia'yı sondan ikinci hücrede buldum. Hücresini yandakinden ayıran parmaklıklara yaslanmış halde oturuyordu. Çürümüş yanağı dışında her zamanki kadar güzeldi. Solgun ışıkta somurturken gözleri gür kirpiklerinin arkasından alev saçıyor ve dudakları çok seksi görünüyordu. Sütun gibi bacaklarını altında toplamış, siyah tırnaklı elleriyle ayak başparmağındaki bir nasırı çekiştiriyordu.

"Azrail'in teşrif ettiğini duydum," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Bakışları vücudumun her santimini yiyerek üzerimde dolaştı. "Kendini proteine boğdun, değil mi, tatlım? Yine kocaman olmuşsun. Kızma ama seni daima ağlayan, küçük bir solucan olarak hatırlayacağım."

"Filoda sağ kalan tek Kemiksürenler sizlersiniz," dedim, onunkinin bitişiğindeki hücreye bakarak. "Çakal'ın ne planladığını öğrenmek istiyorum. Birliklerinin pozisyonlarını, ikmal hatlarını, garnizon güçlerini öğrenmek istiyorum. Ares'in Oğulları hakkında neler bildiğini öğrenmek istiyorum. Hükümdar'la ilgili planlarını öğrenmek istiyorum. Yine birlikte dolap çeviriyorlar mı? Aralarında gerginlik var mı? Hükümdar'a karşı bir hamle hazırlıyor mu? Onu nasıl yenebileceğimi öğrenmek istiyorum. Hepsinden öte, lanet olasıca nükleer silahları nereye sakladığını öğrenmek istiyorum. Bana bu bilgileri verirseniz yaşarsınız. Vermezseniz ölürsünüz. Yeterince açık mı?"

Silahlardan söz edince gözünü bile kırpmadı. Bitişikteki kadın da öyle.

"Gayet açık," dedi Antonia. "İşbirliği yapmaya kesinlikle hazırım."

"Sen hayatta kalmayı biliyorsun, Antonia. Ancak sadece sana söylemiyordum." Elimi onunkinin yanındaki hücrenin parmaklık-

larına vurdum; hücrenin içinde beni nemli gözlerle izleyen, esmer yüzlü, daha kısa boylu bir Altın vardı. Yüzü daha önce dilinin olduğu gibi keskindi. Kıvırcık saçları, onu son gördüğüme oranla daha altın sarısıydı; gözleri gibi saçı da yapay olarak açılmıştı. "Seninle de konuşuyorum, Devedikeni. Hanginiz daha fazla bilgi verirseniz yaşamaya hak kazanır."

"Şeytani bir ültimatom." Antonia oturduğu yerden alkışladı. "Bir de kendine Kızıl diyorsun. Bence kendini onlarla olduğundan çok, bizim aramızdayken rahat hissediyorsun. Bu doğru değil mi?" Güldü. "Doğru, değil mi?"

"Düşünmek için bir saatiniz var."

Sözlerimi sindirmeleri için onları bırakarak uzaklaştım. "Darrow," diye seslendi Devedikeni arkamdan. "Sevro'ya üzgün olduğumu söyle. Darrow, lütfen!" Döndüm ve ağır adımlarla yine ona yaklaştım.

"Saçlarını boyamışsın," dedim.

"Aramıza karışmak isteyen küçük bir Bronz," diye mırıldandı Antonia, uzun bacaklarını esneterek. Devedikeni'nden bir buçuk baş daha uzundu. "Gerçekdışı beklentileri için bücürü suçlama."

Devedikeni parmaklıkları kavrayarak bana baktı. "Özür dilerim, Darrow. Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Bileme..."

"Evet, biliyordun. Aptal değilsin. Ve bir zavallı gibi, öyle olduğunu iddia etmeye kalkma. Bunu bana nasıl yapabildiğini anlıyorum," dedim yavaşça. "Ama Sevro'nun da orada olması gerekiyordu. Uluyanların da." Gözlerime bakamayarak başını eğdi. "Bunu ona nasıl yapabildin? Onlara?"

Cevabı yoktu. Saçlarına dokundum. "Biz seni olduğun gibi seviyorduk."

52

DİŞLER

Hapishanenin gözlem odasında Sevro, Kısrak ve Victra'ya katıldım. İki teknisyen ergonomik koltuklarında arkalarına yaslanmış, aynı anda etraflarında onlarca hologram uçuşuyordu. "Bir şey söylediler mi?" diye sordum.

"Henüz değil," diye cevap verdi Victra. "Ama kazan kaynıyor, ısıyı da yükselttim."

Sevro, holoEkrandan Devedikeni'ni izliyordu. "Devedikeni'yle konuşmak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Kimle?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Adını hiç duymadım." Onu tekrar görmenin Sevro'yu yaraladığının farkındaydım. Kendini sert olmaya zorladığı için daha da yaralıydı ama bu ihanet, kendi Uluyanlarından birininki, gerçekten canını yakıyordu. Yine de rol yapıyordu. Victra için mi, benim için mi, kendisi için mi olduğundan emin değildim. Muhtemelen hepimiz içindi.

Birkaç dakika sonra Antonia ve Devedikeni ter içinde kalmıştı. Benim tavsiyemle, sinir katsayılarını artırmak için hücrelerin sıcaklığını kırk dereceye çıkarmıştık. Yerçekimi algılanamayacak kadar az da olsa artırılmıştı. Şu ana kadar Devedikeni ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı ve Antonia da yüzünde kalıcı bir hasar olup olmadığını anlamak için yanağındaki çürüğe dokunup duruyordu. Antonia, parmaklıkların arasından, tembelce, "Bir plan yapmalısın," dedi.

"Ne planı?" diye sordu Devedikeni, kendi hücresinin karşı köşesinden. "Onlara bilgileri versek bile bizi öldürecekler."

"Seni ağlak, küçük sığır. Başını dik tut. Yara izini utandırıyorsun. Sen Mars Hanesi'ndensin, değil mi?"

"Dinlediğimizi biliyorlar," dedi Sevro. "En azından Antonia biliyor."

"Bazen fark etmez," diye karşılık verdi Kısrak. "Çok zeki mahkûmlar sık sık onları hapsedenlerle oyun oynar. Onları psikolojik manipülasyona daha açık hale getiren şey özgüvenleridir çünkü hâlâ kontrolün kendilerinde olduğunu sanırlar."

"Bunu kendi engin işkence deneyimlerinden mi biliyorsun?" diye sordu Victra. "Anılarını dinlemeyi çok isterim."

"Sessiz olun," dedim, holoEkranın sesini açarken.

"Onlara her şeyi anlatacağım," diyordu Devedikeni. "Bunların hiçbiri artık umurumda değil."

"Her şeyi mi?" diye sordu Antonia. "Her şeyi bilmiyorsun ki."

"Yeterince biliyorum."

"Ben daha fazlasını biliyorum," dedi Antonia.

"Sana kim güvenir ki?" diye tersledi Devedikeni. "Anasının katili bir psikopatsın! İnsanların senin hakkında gerçekte ne düşündüğünü bilseydin..."

"Ah, tatlım, gerçekten bu kadar aptal olamazsın." Antonia anlayışlı bir tavırla iç çekti. "Ama öylesin. İzlemesi çok üzücü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafanı kullan, seni küçük budala. Sadece dene, lütfen."

"Haydi oradan, sürtük."

"Affedersin, Devedikeni," dedi Antonia, sırtını parmaklıklara doğru esneterek. "Hep sıcaktan oluyor."

"Ya da frengi deliliğinden," diye mırıldandı Devedikeni. Kollarını kendine sarmış, hücresinin içinde volta atıyordu.

"Ne kadar... bayağı. Aslında yetişmeyle ilgili tabii."

Devedikeni'ni dışarı çıkarıp vermeye istekli olduğu bilgileri almayı düşündüm. "Numara olabilir," dedi Kısrak. "Antonia'nın yakalanmaları olasılığına karşı hazırladığı bir plan. Belki de kardeşimin bir oyunudur. Yanlış bilgi vermek tam onluk bir iş olurdu. Özellikle de yakalanmalarına kendileri izin verdilerse."

"Yakalanmalarına izin vermek mi?" diye sordu Victra. "Bu geminin morglarında sözlerine itiraz edecek en az elli Altın cesedi var."

"Haklı," dedi Sevro. "Bırakın oynasınlar. Antonia'yı bir odaya aldığımızda daha açık olmasını sağlayabilir."

Antonia başını parmaklıklara dayayarak gözlerini kaparken Devedikeni'nin "kafanı kullan" demekle neyi kastettiğini soracağını biliyordu. Ve gerçekten de Devedikeni sordu: "Onlara her şeyi anlatırsam bir değerimin kalmayacağını söylerken ne demek istedin?"

Antonia parmaklıkların arasından ona baktı. "Hayatım. Bunu gerçekten hiç düşünmemişsin. Ben öldüm. Bunu kendin söyledin. İnkâr etmeye çalışabilirim ama... ablamın yanında ben köy kedisi gibi kalırım. Onu omurgasından vurdum ve bir yıl boyunca sırtına asitle işkence ettim. Beni lime lime edecek."

"Darrow bunu yapmasına izin vermez."

"O bir Kızıl, biz onun için sadece taç giymiş iblisleriz."

"O bunu *yapmaz*."

"Yapacak bir Goblin tanıyorum ama."

"Onun adı Sevro."

"Öyle mi?" Antonia'nın umurunda bile değildi. "Fark etmez. Ben öldüm. Senin bir şansın olabilir. Ancak bilgi için sadece birimize canlı ihtiyaçları var. Kendine sorman gereken soru şu: Onlara her şeyi anlatırsan hâlâ yaşamana izin verecekler mi? Bir stratejiye ihtiyacın var. Geri tutacağın bir şey. Aşamalı olarak pazarlık edebilmen için."

Devedikeni aralarındaki parmaklıklara yaklaştı. "Beni kandıramazsın." Sesi cesurdu. "Ama biliyor musun, senin işin *gerçekten* bitti. Darrow kazanacak ve belki de kazanmalı. Ve biliyor musun, ben ona yardım edeceğim." Devedikeni bakışlarını Antonia'dan ayırarak hücresinin köşesindeki kameraya baktı. "Sana onun ne planladığını anlatacağım, Darrow. Bana izin ver..."

"Çıkar onu," dedi Kısrak. "Onu hemen çıkar."

"Olamaz..." diye mırıldandı Victra yanımda, Kısrak'ın gördüğü şeyi görerek. Sevro ve ben şaşkınlıkla kadınlara baktık fakat Victra kapı yolunu yarılamıştı bile. "31 numaralı hücreyi açın!" diye bağırdı teknisyenlere, koridorda gözden kaybolmadan önce. Sevro ve ben neler olduğunu anlayarak onun peşinden koşarken holoEkranları ayarlamakta olan bir Yeşil'e çarptık. Kısrak peşimizdeydi. Koridora

fırladık ve hapishanenin güvenlik kapısına koştuk. Victra kapıyı yumrukluyor, içeri alınmak için bağırıyordu. Kapı cızırdadı. Arkasından içeri daldık ve malzemelerini toplamakta olan şaşkın güvenlik görevlilerinin yanından geçip hücre blokuna koştuk.

Mahkûmlar bağırıyordu. Daha Antonia'nın hücresine ulaşmadan ve Devedikeni'nin üzerine eğildiğini görmeden sulu *bam, bam, bam* seslerini duymuştum. Hücreleri ayıran parmaklıkların arasından uzattığı elleri kan içindeydi. Devedikeni'nin kıvırcık saçlarını tutuyordu. Antonia onun kafasını kendine çekip aralarındaki parmaklıklara son kez vururken Uluyan'ın kafasının tepesinin kalıntıları parmaklıkların etrafında büküldü. Victra manyetik hücre kapısını iterek açtı.

Antonia iğrenç işini bitirmiş halde doğrularak kanlı ellerini masumca kaldırıp ablasına gösterirken yüzünde hafif bir sırıtış vardı. "Dikkat et," diye alay etti. "Dikkat et, Vicky. Bana ihtiyacınız var. Satacak bilgisi olan bir tek ben kaldım. Çakal'ın pençesine düşmek istemiyorsanız, bana..."

Victra, Antonia'nın yüzüne daldı. Kemiğin gevrek çıtırtısını on metre öteden duydum. Antonia kaçmaya çalışarak geri çekildi ama Victra onu duvara mıhlayarak vurmaya devam etti. Ürkütücü bir şekilde sessiz ve mekanikti. Tıpkı bize öğrettikleri gibi dirseğini geri çekiyor, bacaklarından güç alıyordu. Antonia'nın parmakları Victra'nın kaslı kollarını tırmalıyordu ama sonra sesler giderek sulu bir hal alırken vücudu gevşedi. Victra durmuyordu. Ben de onu durdurmadım çünkü Antonia'dan nefret ediyordum ve içimdeki o küçük karanlık parça, onun acıyı hissetmesini istiyordu.

Sevro yanımdan hızla geçerek Victra'nın üzerine atıldı ve sağ kolunu geri çekip sol koluyla boğazına sarıldı. Bacaklarını yerden kesip onu geri çekti ve kendi bacaklarını beline sararak onu hareketsiz hale getirdi. Victra'nın ellerinden kurtulan Antonia yana devrildi. Kısrak ileri atılarak Antonia'nın başının metal yatağın keskin kenarına çarpmasını engelledi. Diz çöküp parmaklıkların arasından uzanarak Devedikeni'nin nabzına baktım ama neden zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Başı içeri göçmüştü. Kafatasına bakarken manzaranın beni neden dehşete düşürmediğini merak ettim.

Bir parçam ölmüştü fakat ne zaman? Neden fark etmemiştim?

Kısrak bir Sarı gönderilmesi için bağırıyordu. Muhafızlar çağrıya cevap veriyordu.

Silkelendim.

Sevro, Victra'yı bıraktı. Victra öksürdü ve öfkeyle onu itti. Kısrak, parçalanmış burnundan horultular yayılan Antonia'nın üzerine eğildi. Kadının yüzü mahvolmuştu. Ezilen dudaklarına diş parçaları saplanmıştı. Saçları ve Armaları olmasa, bir Altın olduğu bile anlaşılmazdı. Victra ona hiç bakmadan, Gri muhafızları ikisini yere devirecek kadar sert bir şekilde iterek oradan çıktı.

"Victra..." diye seslendim arkasından, söylenecek bir şey varmış gibi.

Kıpkırmızı gözlerle bana döndü; o gözlerde öfke değil, dipsiz bir hüzün vardı. Yumruk eklemleri yarılmıştı. "Küçükken saçlarını örerdim," dedi, kendini zorlayarak. "Onun neden böyle olduğunu bilmiyorum bile. Neden böyle olduğumu da." Orta ve yüzük parmaklarının arasındaki ete kardeşinin kırılmış dişlerinden birinin yarısı saplanmıştı. Dişi etinden çekip aldı ve kumsalda mercan bulmuş bir çocuk gibi ışığa tuttu; sonra dehşetle ürpererek çelik zemine attı ve arkamdaki Sevro'ya baktı. "Sana söylemiştim."

O gün daha sonra doktorlar Antonia'yla ilgilenirken, Oğullar şalomaGemisi *Typhon*'da Devedikeni'nin süitindeki özel eşyaları gözden geçirdiler. Bir dolaptaki sahte bir tabanın altından bir kurdun işlenmiş ve leş kokulu kürkü çıktı. Ekşisurat kürkü getirdiğinde Sevro hıçkırdı.

"Devedikeni onu kurtarmıştı," dedi Palyaço, ilk kuşak Uluyanlardan geri kalanlar Devedikeni'nin odasında dolanırken. Kısrak onlara yer açmış, duvarın dibinden izliyordu. Çakıl, Ekşisurat ve Sevro yanımızdaydı. "Enstitü'deyken Çakal Antonia'yı çarmıha gerdiğinde, Devedikeni onu kurtarmıştı."

"Unutmuştum," dedim.

Sevro güldü. "Hayat ne tuhaf."

"Lea koyunun derisini yüzemediğinde onu Lea'yla kapıştırdığını hatırlıyor musun? Onu sertleştirmeye çalışıyordun," dedi Çakıl, hafifçe gülerek. Sevro da güldü.

"Sen neden gülüyorsun ki?" diye sordu Palyaço. "O zamanlar hâlâ mantar yiyip aya uluyordun."

"Sizi izliyordum," dedi Sevro. "Hep izliyordum."

"Bu ürkütücü, patron," dedi Ekşisurat şakayla. "İzlerken ne yapıyordun ki?"

"Çalıların arasında çavuşu tokatlıyordu," dedim.

Sevro homurdandı. "Sadece herkes uyurken."

"İğrenç." Çakıl yüzünü buruşturdu ve Uluyan pelerinini çantasına tıktı. "Ulumaya devam et, küçük Devedikeni." Bakışlarındaki yumuşaklık neredeyse dayanılmazdı. Suçlama yoktu. Öfke yoktu. Sadece bir dostun eksikliği vardı. Bana bu insanları ne kadar sevdiğimi hatırlattı. Palyaço ve Çakıl el ele giderken, Ekşisurat peşlerinde onlarla alay ediyordu. Manzaraya gülümseyerek Sevro'yla geride kaldım. Kısrak hâlâ duvarın dibindeki yerinden kıpırdamamıştı.

"'Sana söylemiştim' derken Victra ne demek istedi?" diye sordum.

Sevro, Kısrak'a bir bakış attı. "Ah, artık fark etmez." Gidecekmiş gibi oldu ama tereddüt etti. "Bitirdi."

"Neyi bitirdi?" diye sordum.

"*Bizi.*"

"Ah."

"Çok üzüldüm, Sevro," dedi Kısrak. "Şu anda çok şey yaşıyor."

"Evet." Sevro duvara yaslandı. "Evet. Hepsi benim hatam, galiba. Ona söyledim..." Yüzünü ekşitti. "Ona söyledim... Savaştan önce. Ona *onu sevdiğimi* söyledim. Ne dediğini biliyor musunuz?"

"Teşekkür mü etti?" diye sordu Kısrak.

Sevro yüzünü buruşturdu. "Yok be. Aptalın teki olduğumu söyledi. Belki de haklıydı. Belki de kendimi fazla kaptırdım. Sadece heyecanlandım işte." Düşünceli bir tavırla yere baktı. Kısrak bir şeyler söylemem için bana dönerek başını salladı.

"Sevro, sen birçok şeysin. Kötü kokuyorsun. Ufak tefeksin. Dövme zevkin sorgulanabilir. Pornografik zevkin... şey, eksantrik. Ve ayak tırnakların gerçekten çok tuhaf."

Dönüp bana baktı. "Tuhaf mı?"

"Gerçekten uzunlar, dostum. Yani... onları kesmelisin."

"Olmaz. Bir şeylere tutunurken işe yarıyorlar."

Dalga geçip geçmediğini anlayamayarak gözlerimi kıstım ve elimden geldiğince devam ettim: "Yani sen bir sürü şeysin, evlat. Ama kesinlikle aptal değilsin."

Beni duymuş gibi görünmüyordu. "Damarlarında zehir olduğunu düşünüyor. Hapishanedeyken bundan bahsediyordu. Her şeyi mahvettiğini söyledi. Bu yüzden bitirmenin daha iyi olacağını."

"Sadece korkuyor," dedi Kısrak. "Özellikle de olan bitenden sonra."

"Henüz bitmedi ki..." Sevro sırtını duvara yaslayarak oturdu ve başını arkaya dayadı. "Bir kehanet gibi gelmeye başladı. Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü getirir..."

"Jüpiter'de kazandık..." dedim.

"Her çatışmayı kazansak bile savaşı kaybedebiliriz," diye mırıldandı Sevro. "Çakal bir şeyler çeviriyor ve Octavia sadece yaralandı. Saltanat Donanması, Kılıç Donanması'ndan daha büyük. Venüs ve Merkür'deki filolarını da çekecekler. Sayıları bizden üç kat fazla olacak. İnsanlar ölecek. Muhtemelen tanıdıklarımızın çoğu."

Kısrak gülümsedi. "Paradigmayı değiştirmediğimiz sürece."

53

SESSİZLİK

Kısrak planının ana hatlarını bize açıkladıktan, kahkahalarımız dindikten, analizlerimiz ve kusurlarını belirlememiz bittikten sonra, üzerinde düşünmemiz için bizi yalnız bıraktı ve Telemanuslarla birlikte filonun geri kalanına dönmek için yola çıktı. Ben Antonia'yı sorgulamak ve gemi onarımlarını yönetmek için Victra'nın ve Uluyanların yanında kaldım.

Güzel Antonia artık geçmişte kalmıştı. Aldığı hasar felaket boyutlarındaydı. Sol gözünün etrafındaki kemik ufalanmıştı. Burnu öyle feci ezilip yassılaşmıştı ki penslerle burun boşluğundan geri çekmek zorunda kalmışlardı. Dudakları o kadar şişmişti ki parçalanmış ön dişlerinin arasından hava girip çıkarken tıslıyordu. Boynu incinmiş, ağır beyin sarsıntısı geçirmişti. Gemi doktorları yüzünün birkaç yerinde Jüpiter Hanesi'nin amblemini bulana kadar onun gemi kazası geçirdiğini sanmıştı.

"Adaletin damgası," dedim. Sevro gözlerini devirdi. "Ne? Ben de komik olabilirim."

"Denemeye devam et, Azrail."

Antonia'yı sorgularken sol gözü şişmiş, morarmış bir enkazdı. Sağ gözü bana öfkeyle bakıyordu ama yine de işbirliği yaptı. Belki de artık kendisine yöneltilen tehditlerin boş olmadığını ve ablasının, işini bitirmek için sabırsızlandığını anlamıştı.

Ona göre Çakal kurduğu son iletişimde Mars'a yapacağımız saldırı için hazırlanıyordu. Filosunu, geri aldığı Phobos'un etrafında toplamış, Kutu'dan ve diğer donanma depolarından Toplum gemilerini desteğe çağırmıştı. Aynı şekilde, Altınlar, Gümüşler ve Bakırlar gemilerle Mars'tan ayrılarak, hâkimiyetlerini kaybeden aristokratlar için sığınma merkezleri haline gelen Luna'ya ya da Venüs'e doğru yola çıkıyordu. İlk Fransız Devrimi sırasında Londra'da veya Üçüncü Dünya Savaşı'ndan sonra kıtalar radyoaktiviteye boğulurken Yeni Zelanda'da olduğu gibi.

Antonia'nın verdiği bilgiyle ilgili sorun, doğrulanmasının zor olmasıydı. Arada bu kadar uzun mesafe olduğu ve gezegenlerarası iletişimin taş devrine döndüğü düşünülürse, aslında imkânsızdı. Çakal, yakalandığı takdirde bize vermesi için ona yanlış bilgi sunmuş bile olabilirdi. O bilgiyi kullanırsa ve ona uygun hareket edersek, kolayca bir tuzağa düşebilirdik. Devedikeni bilgiyi değerlendirmemiz için hayati önem taşıyabilirdi. Antonia'nın onu öldürmesi korkunçtu fakat taktiksel açıdan son derece etkiliydi.

Ben o bağlantıyı kurmaya çalışırken Holiday, *Pandora*'nın köprüsünde bana katıldı. Ön gözlem noktasında bağdaş kurarak oturmuş, yine Cıva'nın dijital veriYüklemesine girmeye çalışıyordum. Gemi zamanına göre saat çok geçti. Işıklar loştu. Kemik Mavi personel altımızdaki çukurda bizi ana filoyla buluşacağımız koordinatlara götürüyordu. Uzakta gölgeli asteroitler dönüp duruyordu. Holiday yanıma çöktü.

"Kendini canlandır," dedi, bana teneke bir kahve kupası uzatırken.

"Çok naziksin," dedim şaşırarak. "Sen de mi uyuyamadın?"

"Hayır. Aslında gemilerden nefret ederim. Sakın gülme."

"Bir Lejyoner için çok rahatsız olmalı."

"Hem de nasıl. Asker olmanın yarısı, her yerde uyuyabilmektir."

"Ya diğer yarısı?"

"Her yerde sıçabilmek... yok, bir de aklını kaçırmadan aptalca emirleri kabul edebilmek." Güverteye hafifçe vurdu. "Nedeni şu motor uğultusu. Bana eşekarılarını hatırlatıyor." Botlarını çıkardı. "Sakıncası var mı?"

"Keyfine bak." Kahvemi yudumladım. "Bu viski."

"Çabuk kavrıyorsun," diyip bana göz kırptı. Ellerimdeki veritabletini işaret etti. "Hâlâ bir şey yok mu?"

"Asteroitler zaten yeterince kötü fakat Toplum da elinden gelen her yayını bozuyor."

"Eh, onları buna Cıva zorladı."

Birlikte sessizce oturduk. Yatıştırıcı bir doğası yoktu ama insanın itibarının ancak sözü ve av köpeği kadar değerli olduğu bir tarım kültüründe büyümüş bir kadının rahat tavırlarına sahipti. Birçok açıdan birbirimize hiç benzemesek de, onun omuzlarındaki yükü anlayabiliyordum.

"Arkadaşın için üzgünüm," dedi.

"Hangisi?"

"İkisi için de. Kızı uzun süredir mi tanıyordun?"

"Okuldan beri. Biraz yaramazdı ama sadıktı..."

"İhanet edene kadar," dedi. Karşılık olarak omuz silktim. "Julii çok sarsıldı."

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Mümkün değil," dedi, otlu bir yakmacı dudaklarına götürüp yakarken. Bana bir nefes önerdiğinde başımı iki yana salladım. Geminin havalandırması uğuldadı. "Sessizlik berbat, değil mi?" dedi bir süre sonra. "Ancak sanırım kutudan sonra bunu en iyi sen bilirsin."

Başımla onayladım. "Kimse bana onu sormuyor," dedim. "Kutuyu."

"Kimse de bana Trigg'i sormuyor."

"Sormalarını ister miydin?"

"I-ıh."

"Eskiden hiç rahatsız olmazdım," dedim. "Sessizlikten."

"Eh, yaşın ilerledikçe onu daha fazla şeyle dolduruyorsun."

"Lykos'ta yapacak çok fazla şey yoktu; ben de tek başıma oturup karanlığı izlerdim."

"Karanlığı izlemek. Kulağa çok sert geliyor." Burnundan duman üfledi. "Biz mısırlarla büyüdük. O kadar özel bir şey değil. Göz alabildiğine her yerde bir sürü mısır. Bazen geceleri gidip tarlanın ortasında durur ve okyanus olduğunu hayal ederdim. Fısıltılarını duyabilirsin. Huzur verici değildir. Sandığın gibi değil. Kötücüldür. Hep başka bir yerde olmak istemiştim. Trigg gibi değildim.

O Goodhope'u severdi. Yerel polis teşkilatına katılmayı veya av bekçisi olmayı isterdi. O çamurda debelenerek, Lou'nun mekânında aptallarla kafa çekerek ve sabahları erken saatte ava çıkarak yaşlanmaktan mutlu olabilirdi. Oradan gitmek isteyen bendim. *Okyanusun sesini duymak, yıldızları görmek* isteyen. Lejyon'da yirmi yıl hizmet. Ucuz bir bedel."

Kendiyle alay ediyordu ama şimdi içini dökmeyi tercih etmiş olması ilginçti. Beni burada o bulmuştu. Önce beni teselli etmeye geldiğini sanmıştım. Oysa kadının nefesinde zaten viski kokusu vardı. Yalnız kalmak istememişti. Ve Trigg'i biraz olsun tanıyan tek kişi bendim. Veri-tabletimi bıraktım.

"Ona benimle gelmek zorunda olmadığını söyledim fakat onu da beraberimde sürüklediğimin farkındaydım. Anneme ona göz kulak olacağımı söyledim. Daha öldüğünü ona söyleyemedim bile. Belki de ikimizin de öldüğünü sanıyordur."

"Nişanlısına söyleyebildin mi?" diye sordum. "Ephraim'di, değil mi?"

"Hatırlıyorsun."

"Elbette. Luna'lıydı."

Bir an beni izledi. "Evet, Eph iyidir. Imbrium şehrinde özel bir güvenlik şirketinde çalışıyordu. Çok değerli mülkleri kurtarma işinde uzmanlaşmıştı; sanat eserleri, heykeller, mücevherler. Gerçekten güzel bir çocuktur. On Üçüncü'den izinliyken şu tematik barlardan birinde tanışmışlardı. Venüslü plaj kıyafetleri falan. Eph, Trigg'i ve beni bilmiyordu; Oğullar'dan olduğumuzu yani. Ama seni Luna'dan kurtardıktan sonra malzeme ikmali için gittiğimde ona ulaştım. Bir net kafeden. Yaklaşık bir hafta sonra Trigg'in öldüğünü bildirdim ve Luna'daki Oğullar'a katılmak için ortadan kaybolacağına dair bir mesaj attı. Bir daha da ondan haber alamadım."

"İyi olduğundan eminim," dedim.

"Teşekkürler ama Luna'nın şu anda berbat halde olduğunu ikimiz de biliyoruz." Omuz silkti. Bir süre avcunda ağırlık kaldırmaktan oluşmuş nasırları çekiştirdikten sonra beni dürttü. "Bilmeni isterim ki iyi gidiyorsun. Sormadığını biliyorum. Ben de sadece hödüğün tekiyim. Ama iyi gidiyorsun."

"Trigg takdir eder miydi?"

"Evet. Ve nereye gittiğimizi bilseydi donuna doldururdu..."

Tepemizdeki holo hafifçe ötünce lafı yarım kaldı ve iletiMavilerden biri bana seslendi. Hızla veri-tabletimi kaptım. Kuşak'taki bütün frekanslarda tek bir mesaj yayınlanıyordu. Asteroit kuşağından ilk geçişimizden beri bu Mars'la ilk bağlantımızdı. "Oynat!" dedi Holiday. Oynattım ve bir kayıt belirdi. Gri bir sorgu odasıydı. Bir adam kanlar içinde bir sandalyeye bağlanmıştı. Çakal kadraja girerek adamın arkasında durdu.

"Bu..." diye fısıldadı Holiday yanımdan.

"Evet," dedim. Adam Narol amcamdı.

Çakal'ın elinde bir tabanca vardı. "*Darrow. Kemiksürenlerim bunu uzayda işaret kulelerini sabote ederken buldu. Gerçekten göründüğünden daha dayanıklı. Senin aklından geçenleri bilebileceğini düşündüm fakat benimle konuşmaktansa kendi dilini ısırıp kopardı. İroniye bak.*" Amcamın arkasında yürüdü. "*Fidye istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece izlemeni istiyorum.*" Tabancayı kaldırdı. Elim büyüklüğünde ince, gri bir metal parçasıydı. Çukurdaki Maviler korkuyla inledi. Sevro köprüde yanıma koşarken Çakal tabancayı amcamın başının arkasına doğrulttu. Amcam bakışlarını kameranın objektifine kaldırdı.

"*Üzgünüm, Darrow. Ama babana selamını...*"

Ve Çakal tetiği çekti. Amcam oturduğu yerde yığılıp kalırken, içimden bir parçanın daha karanlığa savrulduğunu hissettim. "Kapa şunu," dedim uyuşmuş bir halde, geçmiş gözümün önünden geçerken; ben çocukken Narol bana bir kızartma-tulumu miğferi giydiriyor, Defne Bayramı'nda benimle boğuşuyor, Eo'nun idamından sonra darağacının altında benimle birlikte otururken üzgün gözlerle bakıyor, kahkaha atıyordu...

"Tarih üç hafta önce olduğunu gösteriyor, efendim," dedi iletiMavi Virga nazikçe. "Müdahale yüzünden elimize daha önce geçemedi."

"Filonun geri kalanı da bunu aldı mı?" diye sordum sakince.

"Bilmiyorum, efendim. Müdahale şu anda marjinal boyutlarda. Ve bir akım frekansında. Muhtemelen çoktan görmüşlerdir."

Ve ben Orion'a şansımız yaver giderse diye bütün gemileri taramada tutmasını söylemiştim. Yayılacaktı.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Sevro.

"Ne?" diye sordu Holiday.

"Az önce kendi donanmamızı ateşe verdik," dedim duygusuzca. ÜstünRenkler ile adiRenkler arasındaki kırılgan ittifak bozulacaktı. Amcam neredeyse Ragnar kadar seviliyordu. Narol gitmişti. Öylece. Kendimi çaresiz hissediyordum. İçten içe ürperdim. Henüz gerçek değildi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Sevro. "Darrow?"

"Holiday, Uluyanları uyandır," dedim. "Dümenci, arka motorlara azami güç ver. Dört saat içinde ana filoya ulaşmak istiyorum. Bana Kısrak ve Orion'u bağlayın. Telemanusları da."

Holiday hemen hazır ola geçti. "Baş üstüne, efendim."

Müdahaleye rağmen Orion'a ulaştım ve ona bütün gemi köprülerini mühürlemesini, birileri Altın müttefiklerimize ateş açmaya kalkarsa diye bütün silahların kontrolünü izole etmesini söyledim. Mavilerin beni Kısrak'a bağlaması neredeyse yarım saat sürdü. Sevro ve Victra, Daxo'yla birlikte yanımdaydı. Daxo'nun ailesinin geri kalanı kendi gemilerindeydi. Sinyal zayıftı. Müdahale, Kısrak'ın yüzünün görüntüsünü titreten bir parazit yaratıyordu. Bir koridordan geçiyordu. Yanında iki Altın vardı. "*Darrow, duydun mu?*" dedi, arkamda duranları görerek.

"Yarım saat önce."

"*Çok üzgünüm...*"

"Neler oluyor?"

"*Mesajı aldık. Sivri zekâlı teknisyenin bir mesajı bütün alıcı şeflerine iletmiş,*" dedi Kısrak. "*Bütün filoda gemi merkezlerinde yayınlanıyor. Darrow... gemilerimizden birkaçında üstünRenklere karşı hareketlenme başladı bile.* Persephone*'de üç Altın on beş dakika önce Kızıllar tarafından öldürüldü. Ve kurmaylarımdan biri onu öldürmeye çalışan iki Obsidiyen'e ateş açtı. İkisi de öldü.*"

"İşler boka sarıyor," dedi Sevro.

"*Bütün personelimi gemilerimize geri götürüyorum.*" Kısrak'ın arkasından silah sesleri duyuldu.

"Neredesin?" diye sordum.

"Sabah Yıldızı*'nda.*"

"Orada ne işin var? Hemen orayı terk et."

"*Burada hâlâ adamlarım var. Makine dairesinde lojistik destek sağlayan yedi Altın var. Onları terk etmeyeceğim.*"

"*O halde ben babamın muhafızlarını gönderiyorum,*" diye hırladı Daxo, ailesinin şalomaGemisinden. "*Onlar sizi çıkarır.*"

"Bu aptalca olur," dedi Sevro.

"*Hayır,*" diye çıkıştı Kısrak. "*Altın şövalyeleri buraya gönderirsen ortalık temizleyemeyeceğimiz bir kan gölüne döner. Darrow, buraya dönmelisin. Bunu durdurabilecek tek kişi sensin.*"

"Hâlâ saatlerce uzaktayız."

"*Eh, elinizden geleni yapın. Bir şey daha var... Hapishaneyi bastılar. Sanırım Cassius'u idam edecekler.*"

Sevro'yla birbirimize baktık. "Sefi'yi bulup onunla kalmalısın," dedim. "En kısa sürede geliyoruz."

"*Sefi'yi bulmak mı? Darrow... Başlarında o var.*"

54

GOBLİN VE ALTIN

Saldırı mekiğim, Kısrak'ın bizimle buluşmak için sözleştiği *Sabah Yıldızı*'nın yedek güvertesine indi. Orada değildi. Kurtardığı Altınlardan da iz yoktu. Onların yerine başlarında Theodora'yla bir grup Oğul bizi bekliyordu. Pembe'nin silahı yoktu ve zırhlı adamların arasında ortama uygun görünmüyordu ama ona saygı duyuyorlardı. Bana olanları anlattı. Amcamın ölümü birkaç küçük kavgaya yol açmış, işler büyüyünce iki taraftan ateş açılmıştı. Şimdi gemiler çatışmaya girmişti.

"Kısrak, Cassius ve diğer üstünRenk esirlerle birlikte Sefi'nin adamları tarafından götürüldü, Darrow," dedi Theodora, yanımdaki kurmaylarıma bakarak.

"Korkunç lanet vahşiler," diye homurdandı Victra. "Virginia'yı öldürürlerse bu iş biter."

"Onu öldürmeyecekler," dedim. "Sefi, Kısrak'ın onun tarafında olduğunu biliyor."

"Bunu neden yapıyor ki?" diye sordu Holiday.

"Adalet," dedi Victra, Sevro'nun bakışlarını çekerek.

"Hayır," dedim. "Hayır, bence bambaşka bir şey."

"Korkunç harika." Victra başıyla uzayı işaret etti. "Görünüşe bakılırsa Telemanuslar iyice sıvamak niyetinde." Başka bir mekik arkamızdan hangara girdi. İnerken etrafında toplandık. Daha rampa tamamen açılmadan bütün Telemanus sülalesi güverteye atladı.

Daxo, Kavax, Thraxa ve daha önce tanışmadığım diğer iki kız kardeş arkalarına indi. Tepeden tırnağa silahlıydılar, gerçi Kavax'ın kolu hâlâ askıdaydı. Arkalarında Hane Altınlarından otuzu daha vardı. Bu lanet olasıca bir orduydu.

"Hepimizi öldürtecekler," dedi Holiday. Yanımda duran Sevro mekikten inen savaş grubuna gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Ölüm ölümü, ölüm ölümü, ölüm ölümü..." diye mırıldandı, sıradışı sessizliğini bozarak.

"Kavax, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordum, ailesi hangarı geçerken.

"Virginia'nın yardımımıza ihtiyacı var," diye gürledi, adımlarını yavaşlatmadan. Onu ancak önüne geçerek durdurabildim. Bir an beni ezip geçeceğini sandım. "Onu vahşilerin merhametine terk etmeyeceğiz."

"Size geminizde kalmanızı söylemiştim."

"Ne yazık ki biz emirlerimizi Virginia'dan alıyoruz, senden değil," dedi Daxo. "Burada olmamızın sonuçlarını biliyoruz fakat ailemizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Kısrak bile size buraya şövalyelerle gelmemenizi söylemişti."

"Durum değişti," diye gürledi Kavax.

"Bunu bir savaşa mı dönüştürmek istiyorsunuz? Donanmamızın parçalanmasını mı istiyorsunuz? Bunu yapmanın en hızlı yolu, bir Altın güç gösterisiyle içeri dalmanız olur."

"Onun ölmesine izin vermeyeceğiz," dedi Kavax.

"Ya sizin yüzünüzden onu öldürürlerse?" diye sordum. Onu duraksatan tek şey bu oldu. "Ya oraya daldığınızda boğazını keserlerse?" Benim yüzümdeki korkuyu da görebilmesi için ona iyice yaklaştım ve Daxo'nun da duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum: "Beni dinle, Kavax, sorun şu ki böyle bir şey yaparsanız Obsidiyenlere tek seçenek bırakırsınız. Savaşmak zorunda kalırlar. Ve bunu yapabildiklerini biliyorsunuz. Bu işi bana bırakırsanız onu geri alırız. Bırakmazsanız, yarın tabutunun başında duruyor oluruz."

Kavax her zaman ılımlı olan oğlunun ne düşündüğünü anlamak için ona döndü. Ve neyse ki Daxo başıyla onaylayarak beni rahatlattı. "Pekâlâ," dedi Kavax. "Ama ben de seninle geliyorum,

Azrail. Çocuklar, benden haber bekleyin. Ben düşersem, bütün öfkenizle içeri dalın."

"Peki, baba," dediler.

Rahat bir nefes alarak kendi adamlarıma döndüm. "Sevro nerede?"

Biz tartışırken Sevro bilmediğim bir niyetle uzaklaşmıştı. Arkamızda Victra'yla koridorlarda koşturduk. Holiday öne geçerek gözündeki optik protez aracılığıyla Ares'in Oğulları'ndan bilgi aldı. Adamları grubu ana hangarda görmüştü. Ares'in Oğulları'ndan birçoğunu ve elbette ki Ares'in kendisini öldürmek suçundan Cassius'u yargılıyorlardı. Kısrak'tan iz yoktu. Neredeydi? Gözden uzak kalması gerekiyordu. Mümkünse bizimle buluşacaktı. Onu yakalamışlar mıydı? Yoksa daha da kötüsü müydü? Hangara giden koridora ulaştığımızda o kadar büyük bir kalabalık vardı ki Kızılları ve Obsidiyenleri iterek kendime zorlukla yol açabildim.

Hepsi bağırıp çağırıyor, itişip kakışıyordu. Başlarının üzerinde, hangarın merkezine yakın bir yerde, onlarca Obsidiyen ve Kızıl, hangarın yirmi metre üzerindeki iskelelerde dolaşıyordu. Sefi ortalarındaydı. İskeleden plastik kabloyla asılmış yedi Altın cesedi, ayakları kalabalıktan beş metre yukarıda sallanıyordu. Kafa derileri yüzülmüştü. Altınların omurgaları sıradan insanlarınkinden daha güçlüydü. Bu adamların ve kadınların her biri, serebral anoreksi yüzünden ölmeden önce uzun dakikalar acı çekmiş, altlarındaki kalabalığın kendilerine küfredişini, tükürüşünü, somunlar, anahtarlar ve şişeler fırlatışını izlemişti. Çenelerinden göğüslerine kan pıhtıları uzanıyordu. Dilleri Sessiz Sefi tarafından kesilmişti. Cassius ve diğer esirler, hırpalanmış ve kanlar içinde kalmış halde kendilerini yakalayanların yanında, iskelenin üzerinde diz çökmüş, kendi idamlarını bekliyorlardı. Jüpiter'e şükürler olsun ki Kısrak yanlarında değildi. Cassius'un belden yukarısını soymuş, geniş göğsüne kanlı bir sapanOrak amblemi kazımışlardı.

"Sefi!" diye bağırdım ama beni duyamadı. Sevro'yu da hiçbir yerde göremiyordum. On bin kişilik alanda yirmi beş binden fazla insan vardı. Birçoğu silahlıydı. Bazıları önceki hafta yapılan savaşta yaralanmıştı. Hepsi idamları izlemek için hangara girmeye çalışıyordu. Obsidiyenler o kalabalığın arasında dev gibi duruyor, adiRenklerin

oluşturduğu bir denizin ortasındaki kayalıklar gibi görünüyorlardı. Yaralı ve kurtarılmış personelin bu keder yuvasına tıkılmasına asla izin vermemeliydim. Kalabalık benim varlığımı fark etmişti ve bana yol açarken, adaleti sağlamaya geldiğimi düşündüklerinden adımı haykırıyorlardı. Ortamın barbarlığı tüylerimi ürpertti. Cassius'u tutan adamlardan biri, Phobos'ta bana kahve vermiş olan bir Yeşil teknisyendi. Diğerlerinin çoğunu tanımıyordum.

Yanından geçtiğim Oğullar tek tek varlığımı fark ediyordu. Sessizlik dalga dalga etrafıma yayıldı.

"Sefi!" diye hırladım. "Sefi!" Sonunda beni duydu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Senin yapmayacağın şeyi," diye seslendi kendi dilinde. Öfkeli değildi; sevimsiz ama gerekli bir şeyi yaptığını kabullenmişçesine konuşmuştu. Cehennemden yükselmiş bir intikam ruhu gibi. Uzun beyaz saçları sırtından dökülüyordu. Bıçağında kestiği dillerin kanı vardı. Ve bir zamanlar ona kefil olduğumu düşününce... Bu geminin adını onun seçmesine izin verdiğimi. Oysa bir aslanın kendini sevdirmesi, ehlileştiği anlamına gelmezdi. Kavax manzaradan dehşete kapılmıştı. Neredeyse çocuklarını çağırmaya hazırdı ama Victra onun kolunu tutarak sakinleştirdi. Onun da gözlerinde korku vardı. Sadece üzerimizdeki manzaradan dolayı değil, burada kendisine olabileceklerden dolayı da. Altınları yanımda getirmemeliydim.

Hayatta öyle anlar vardır ki kendinizi hedefinize tamamen kaptırmış bir halde yürürken aşağı bakmayı unutur ve bunu yaptığınızda kendinizi dizlerinize kadar bataklığa gömülmüş halde bulursunuz. Şimdi tam o noktadaydım. Ne yapacağı kestirilemez bir güruh tarafından sarılmış halde, damarlarında Alia Karserçesi'nin kanı dolaşan bir kadına bakıyordum. Tek savunmam, etrafımı saran Ares'in Oğulları'nın ve Altınların oluşturduğu küçük çemberdi. Holiday yakıcısını çıkardı. Victra'nın jileti giysisinin kolunun içinde kıpırdıyordu. Buraya böyle dalmakla çok aceleci davranmıştım. Bütün süreç hızla çirkinleşebilirdi.

"Kısrak nerede?" diye seslendim Sefi'ye. "Onu öldürdün mü?"

"Onu öldürmek mi? Hayır. Aslan'ın kızı bizi Buz'dan buraya getirdi. Ama adaleti engelledi; bu yüzden zincire vuruldu." Demek güvendeydi.

"Bunun adı adalet mi?" diye ona tekrar seslendim. "Annen, Ragnar'ın arkadaşlarını zincirlerle Kuleler'den sarkıttığında olan şey bu muydu?"

"Bu, Buz'un kanunudur."

"Artık Buz'da değilsin, Sefi. *Benim* gemimdesin."

"Senin mi?" Bu sözlerim kalabalıktaki adiRenkler tarafından hoş karşılanmamıştı. "Bedelini biz kanımızla ödedik."

"Hepimiz gibi," dedim. "Buz'un nesi doğruydu ki? Orayı terk ettiniz çünkü yanlış olduğunu biliyordunuz. Geleneklerinizin efendileriniz tarafından yaratıldığını biliyordunuz. Beni izleyeceğinizi söylemiştin. Yalan mı söyledin?"

"Ya sen? Halkıma güvende olacaklarına söz vermiştin," diye bağırdı Sefi. Baltasıyla beni işaret ederken kaybın ağırlığıyla ezildiği belliydi. "Bu insanların neler yaptığını gördüm. Savaşlarını gördüm. Gemilerini gördüm. Sözler anlatmaya yetmez. Bu Altınlar sadece tek dilden anlıyor; o da kanın dili. Ve onlar yaşadığı sürece, onlar konuştuğu sürece, halkım güvende olamayacak. Sahip oldukları güç çok büyük."

"Sence Ragnar'ın istediği bu muydu?"

"Evet."

"Ragnar onlardan daha iyi olmanı istiyordu. Bundan daha iyi. Bir örnek oluşturmanı. Ama belki de Altınlar haklıdır. Belki de siz sadece katilsinizdir. Vahşi köpekler. Sizi gerçekten de buna dönüştürmüşlerdir."

"Onlar yok olana kadar asla daha fazlası olamayacağız," dedi. Sesi hangarda yankılandı. "Onları neden savunuyorsun?" Cassius'u kendine çekti. "Ağabeyimin öldürülmesine yardım eden biri için neden ağlıyorsun?"

"Ragnar'ın ölürken neden kılıç yerine senin elini tuttuğunu sanıyorsun? Hayatını intikama adamanı istemiyordu. Bunun sonu yok. O senin için daha fazlasını istiyordu. Bir gelecek istiyordu."

"Ben cennetleri de cehennemleri de gördüm ve geleceğimizin savaş olduğunu biliyorum," dedi Sefi. "Onlar gecenin karanlığında silinip gidene kadar savaşacağız." Cassius'u kendine çekti ve dilini kesmek için bıçağını kaldırdı. Ama bunu yapamadan bir akımYumruğu ateşlendi ve Sefi'nin silahı elinden uçtu. Bu ayaklanmanın lideri

olan Ares, çivili savaş miğferiyle iskeleye sertçe atladı. Omuzlarını silkeleyerek doğrulurken ve miğferini zırhına geri çekerken, Obsidiyenler ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Victra bana.

"Sizi budala boklar," diye hırladı Sevro. "Benim malıma el uzatıyorsunuz." Köprünün üzerinden Sefi'ye doğru yürüdü. "Kıştkıştkıştk

kıpkırmızı olmuştu. Kalabalık iştahla Ares'in adını haykırarak tezahürat yaptı.

Güruhlar, sadece korku, ivme ve önyargıyla beslenen ruhsuz şeylerdi. Cassius'un kişiliğini, ailesi için hayatını verebilecek ama hepsi ölürken kendisi yaşamak zorunda kalan bir adamın asaletini bilmiyorlardı. Sadece bir canavar görüyorlardı. Şimdi büyük ölçüde çıplak kalmış ve aşağılanmış, kendi kibrinde boğulan, iki metrelik eski bir tanrı.

Bense onu hiç umursamayan bir dünyada elinden geleni yapmaya çalışan bir adam görüyordum. Bu içimi sızlatıyordu.

Yine de yerimden kıpırdamadım çünkü bir dostun ölümüne tanık olurken aynı zamanda bir diğerinin doğumunu izlediğimi biliyordum. Yanımdakiler anlamıyordu. Kavax'ın yüzünde dehşet vardı. Victra'nın da; bunca zaman Cassius'a hiç acımamıştı ama Sevro'da gördüğü vahşilik yüzünden kedere boğulduğunu biliyordum. İzlemesi zor, çirkin bir şeydi. Holiday silahını çekti ve yakınlarda Kavax'ı işaret eden Kızıllara göz attı. Oysa hepsi gösteriyi kaçırıyorlardı.

Sevro tırabzana yaklaşıp kollarını iki yana açarak ordusunu kucaklarken hayranlıkla izledim. Cassius onun altında sallanarak ölüyordu ve aşağıdaki kalabalıkta insanlar ayaklarını çekme yarışıyla zıplamaya çalışıyordu. Hiçbiri başaramadı.

"Adım Sevro au Barca," diye bağırdı arkadaşım. "Ben Ares'im!" Göğsünü yumrukladı. "Kırk dört Altın öldürdüm. On beş Obsidiyen. Yüz on üç Gri. Jiletimle." Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, hatta Obsidiyenlerden bile. "Gemilerle, raylı toplarla ve akımYumruklarıyla daha kaçını öldürdüğümü Jüpiter bilir. Nükleer bombalarla, bıçaklarla, sivri sopalarla..." Teatral bir şekilde sustu.

İnsanlar ayaklarını yere vuruyordu.

Sevro yine göğsüne vurdu. "Ben Ares'im! Ben de bir katilim!" Ellerini beline koydu. "Ve biz katillere ne yaparız?"

Bu kez kimse cevap vermedi.

Vermelerini de beklemiyordu. Diz çökmüş Altınlardan birinin boynundaki kabloyu tuttu, kendi boynuna geçirdi ve hafif bir gülümsemeyle Sefi'ye bakarak göz kırpıp bir taklayla tırabzanın üzerinden aşağıya atladı.

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi fakat hiçbiri Victra'nın şaşkın çığlığı kadar yüksek değildi. İpi gerilip kalırken Sevro da Cassius'un yanında çırpınmaya başladı. Ayakları titriyordu. Sessizce ve korkunç bir şekilde. Yüzü kıpkırmızı oldu ve Cassius'unki gibi morarmaya başladı. Goblin ve Altın, iskeleye çıkan merdivene tırmanarak Sevro'yu indirmek için harekete geçen kalabalığın üzerinde yan yana sallanıyorlardı fakat insanlar o panikle merdivene fazla yüklendikleri için merdiven bükülerek duvardan ayrıldı. Victra onu kurtarmak için çekimBotlarıyla yerinden fırlamak üzereydi. Onu tuttum. "Dur."

"Ölüyor!" diye bağırdı Victra panikle.

"Amaç da bu."

O, kablonun ucunda sallanan bir çocuk değildi. Benim desteğime ihtiyaç duyan kırık kalpli bir öksüz değildi. Cehennemden sağ çıkmış, artık babasının ve benim karımın hayaline inanan bir adamdı. Bu ayaklanmanın ruhunu kurtarmak için ölürken bile korumak için canımı vereceğim bir adamdı.

Kavax kilitlenip kalmış, tuhaf manzaraya bakan Sefi'yi izliyordu. Obsidiyenler de afallamıştı. Sefi'ye bakarak bir emir bekliyorlardı. Ragnar kardeşine inanmıştı. Kendilerine verilen, merhamet ve bağışlama gibi şeylerin olmadığı dünyadan daha iyisine dönüşebileceğine inanmıştı. Sefi sessizce baltasını kaldırıp savurarak Sevro'nun kablosunu kesti ve ardından, isteksizce de olsa, Cassius'u da kurtardı. Her neredeyse, Ragnar gülümsüyordu.

İki adam aşağı uçtu ve kalabalıktan yükselen kollar onları yakaladı.

Sevro atladığından beri Kavax yerinden hiç kıpırdamamış, yüzünde belirgin bir şaşkınlıkla Sefi'yi izliyordu. Eli hâlâ çocuklarını çağırmak için telsizindeydi ama sonra onu kalabalıkta kaybettim. Ares'in Oğulları ve Uluyanlar, diğerlerini geri iterek liderlerinin etrafında sıkı bir çember oluşturdular. Sevro ellerinin ve dizlerinin üzerinde soluklanmaya çalışıyordu. Ben ona koşup yanına çömelirken, Holiday de solumda yerde hırıldayan Cassius'a yardım ediyordu. Çakıl, Uluyan pelerinini çıkararak onun bedenine sardı.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum Sevro'ya. Acıdan dudakları titremesine rağmen alev saçan gözlerle bakarak başıyla onayladı. Kolumu uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve yumruğumu havaya kaldırarak sessizlik istedim. Oğullar diğerlerine bağırarak

sustururken, sonunda yirmi beş bin nefes, küçük arkadaşımın kalp atışlarıyla denge sağladı. Sevro gördüğü sevgiye, saygıya ve yaşlarla dolu gözlere şaşırarak onlara baktı.

"Darrow'un karısı..." dedi Sevro boğuk bir sesle. "Karısı," dedi sesini yükselterek "ve benim babam hiç karşılaşmamıştı. Fakat bir hayali paylaşıyorlardı. Özgür bir dünya. Cesetler üzerine değil, umutlar üzerinde yükselen bir dünya. Bizi bölen nefret değil, bizi bağlayan sevgi üzerinde. Çok kayıp verdik ama yıkılmadık. Yenilmedik. Hâlâ savaşıyoruz. Ancak ölenlerin intikamı için savaşmıyoruz. Birbirimiz için savaşıyoruz. Yaşayanlar için savaşıyoruz. Henüz doğmamış olanlar için savaşıyoruz.

"Cassius au Bellona babamı öldürdü..." Adamın tepesinde dikildi ve bakışlarını tekrar kaldırmadan önce yutkundu. "Ama ben onu bağışlıyorum. Neden mi? Çünkü o sadece bildiği dünyayı koruyordu. Çünkü sadece korkuyordu."

Victra kendine yol açarak çemberin dibine geldi ve artık sadece ona hitap ediyormuş gibi konuşan Sevro'yu izledi. "Biz yeni çağız. Yeni dünyayız. Buraya yolu göstermeye geldiysek, o lanet yol iyi olmak zorunda. Adım Sevro au Barca! Ve artık korkmuyorum!"

55

SOYSUZ BARCA HANESİ

"Sen lanet olasıca bir manyaksın," dedim Sevro'ya, Virany'nin revirinde yalnız kaldığımızda. Sevro boynunu tutarak güldü. Başının üzerine bir öpücük kondurdum. "Lanet delinin tekisin, bunu biliyor musun?"

"Evet, bu yöntemi senden öğrendim; o halde senin için ne diyebiliriz?"

"O da delinin teki," dedi Mickey köşeden. Ot katılmış yakmacını tüttürüyor, burun deliklerinden mor dumanlar üflüyordu.

Sevro yüzünü buruşturdu. "Çok canım yanıyor. Başımı yana çeviremiyorum bile."

"Boynunu incitmişsin, kıkırdaklarına zarar vermişsin ve gırtlağında kesikler var," dedi Dr. Virany, biyometrik tarayıcının arkasındaki yerinden. İnce yapılı, bronz tenli, zorluğun iki tarafını da görmüş insanlara has o özel sessizliğe sahip bir kadındı.

"Buraya geldiğinde dediğim gibi; bu kadar alet kullanıyorken sanat bunun neresinde, Virany?"

Virany gözlerini devirdi. "On kilo daha ağır olsaydın boynunu kırabilirdin, Sevro. Kendini şanslı say."

"O zaman konuşmadan önce sıçtığıma sevindim," diye homurdandı Sevro.

"Darrow'un boynu fazladan elli kilo ağırlığa daha dayanırdı," diye böbürlendi Mickey. "Boynundaki gerilim oranı..."

"Ciddi misin?" dedi Virany bıkkınlıkla. "Daha sonra böbürlensen olmaz mı, Mickey?"

"Sadece kendi uzmanlığımı açıklıyorum," diye karşılık verdi Mickey, bana hafifçe göz kırparak. Zarif Virany'yi kızdırmayı seviyordu. Projesinde onu yanına aldığından beri uyanık zamanlarının çoğunu Mickey'nin laboratuvarında geçiriyorlardı, tabii Virany bu durumdan pek mutlu değildi.

"Ah!" diye bağırdı Sevro, Virany onun omurgasını yoklarken. "Dokunduğun şey vücudum olur!"

"Pardon."

"Peri," dedim.

"Neredeyse boynumu kırıyordum," dedi Sevro.

"Bunu ben de yaptım. En azından sen kırbaçlanmadın."

"Kırbaçlanmayı tercih ederdim," diye mırıldandı, başını çevirmeye çalışırken yüzünü buruşturarak. "Bundan daha iyidir."

"Pax tarafından kırbaçlanmak daha iyi değil," diye karşılık verdim.

"Görüntüleri izledim, o kadar sert vurmuyordu."

"Sen hiç kırbaçlandın mı? Sonrasında sırtımın halini gördün mü?"

"Sen Enstitü'de benim lanet olasıca gözümü gördün mü? Çakal bıçakla çıkarmıştı ama sızlandığımı duymadınız."

"Benim bütün vücudum açılıp oyuldu," dedim, kapılar açılıp Kısrak içeri girerken. "İki kez."

"Ah, konu hep şu boktan Oyma'ya geliyor," diye homurdandı Sevro, parmaklarını bana doğru sallayarak. "Ben lanet derecede özelim, kemiklerim soyuldu, DNA'm bile kesilip açıldı."

"Bunu hep yaparlar mı?" diye sordu Virany, Kısrak'a.

"Öyle görünüyor," dedi Kısrak. "Çok fazla küfretmemeyi öğrenene kadar dudaklarını dikmen için sana rüşvet vermem mümkün mü?"

Mickey araya girdi. "Aslına bakarsan, bunu yapmak gayet müm..."

Sevro onun sözünü kesti: "Altın'ın durumu nasıl?" diye sordu Kısrak'a. "Biliyor musun?"

"Hâlâ bir dili olduğu için mutlu," dedi Kısrak. "Revirde göğsünü tedavi ediyorlar. Travmadan dolayı iç kanaması var ama yaşayacak."

"Nihayet onu görmeye mi gittin?" diye sordum.

"Gittim." Dalgın bir tavırla kendi kendine başıyla onayladı. "O... duygusaldı. Sana teşekkür etmemi istedi, Sevro. Hak etmediğini bildiğini söyledi."

"Hak etmediği kesinlikle doğru," diye mırıldandı Sevro.

"Sefi, Obsidiyenlerin onu rahat bırakacağını söyledi," dedim.

"Obsidiyenler mi?" diye sordu Kısrak, açıklamamla düşüncelerinden sıyrılarak. "Hepsi mi?"

Aniden güldüm. "Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Neymiş o?" diye sordu Sevro.

"Artık sadece Valkyrie'ler değil, bütün Obsidiyenler adına konuşuyor. Dil sürçmesi değildi. Ayaklanmadan önce kabileler birleşik değildi," dedim. "Diğer savaş-şeflerini kendi yönetiminde toplamış olmalı."

"Eee... Darbe mi yaptı yani?" diye sordu Sevro.

Güldüm. "Öyle görünüyor."

"Kalıcı olup olmayacağını göreceğiz. Yine de... etkileyici," dedi Kısrak. "Bize her zaman iyi bir krizi boşa harcamamamızı öğütlerlerdi."

Mickey ürperdi. "Politikaya soyunan Obsidiyenler..."

"Orada olanlar... Strateji miydi yoksa gerçek miydi?" diye sordu Kısrak, Sevro'ya.

"Bilmem," dedi Sevro omuz silkerek. "Yani, döngüyü bir yerde kırmak gerekiyordu. Babamın artık olmaması çok berbat ama onu geri getirmek için her yeri yakıp yıkmanın da bir anlamı yok. Sonuçta Cassius babamı ondan nefret ettiği için öldürmedi. İkisi de yapılması gerekeni yapan askerlerdi. Anlıyor musunuz?"

Kısrak ne diyeceğini bilemeyerek başını iki yana salladı. Elini Sevro'nun omzuna koydu ve Sevro onun ne kadar etkilendiğini anladı. Kısrak'ın sessizliği çok değerli bir iltifattı ve Sevro alışılmadık şekilde alaycılıktan uzak bir gülümsemeyle ona baktı. Kapı açılıp Victra içeri girdiğinde ise gülümsemesi silindi. Victra'nın gözleri kızarmıştı ve tedirgindi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Sevro'ya.

"Dışarı," dedi Sevro, biz kıpırdamayınca. "Hepiniz."

Victra ve Sevro içeride konuşurken biz dışarıda bekledik. "Sence yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu Kısrak.

"Kırk dokuz gün," dedim, içeride konuşulanları duyma umuduyla kulağını kapıya dayamış olan Mickey'yi geri çekerken. "Burada önemli olan, Mavilerin sessizliğini sağlamak."

"Kırk dokuz gün kardeşimin plan yapması için uzun bir süre."

Gemimizin dışında hayat devam ediyor, çarklar hâlâ dönüyordu. Kızıllar öldürülüyordu. AdiRenklerin ruhunu uyandırmış ve bu ayaklanmaya bir zafer daha kazandırmış olsak da, Çekirdek'e doğru giderken geçirdiğimiz her gün, Çakal dostlarımızı avlıyor ve Hükümdar başına bela olan isyanları bastırmaya uğraşıyordu. Şimdiden amcamı kaybetmiştik. Ben dönene kadar daha kaçı ölecekti?

"Bu her şeyi düzeltmeyecek," dedi Kısrak. "Obsidiyenler yine de yedi tutsağı öldürdü. Halkım bu savaşa temkinli bakıyor. Olası sonuçlarına. Özellikle de Sefi kabileleri kendi liderliği altında birleştirmişse... Bu onu tehlikeli kılar."

"Ve daha yararlı," dedim.

"Seninle bir daha fikir ayrılığına düşene kadar. İşler her an ters gidebilir."

Mickey geri sekerken ve revirin kapısı açılırken Kısrak doğruldu. Sevro ve Victra gülümseyerek dışarı çıktılar. "Siz ikiniz niye sırıtıyorsunuz?" diye sordum.

"Sadece buna." Sevro, parmağına büyük gelen Jüpiter Hanesi Enstitü yüzüğünü gösterdi. Ne demek istediğini anlamayarak kısık gözlerle yüzüğe baktım. Kendi yüzüğü parmağında değildi ve sonra Victra'nın serçeparmağına sıkışmış olduğunu gördüm. "O teklif etti," dedi Sevro sevinçle.

"N-ne?" diye kekeledim.

Kısrak'ın kaşları kalktı. "Teklif... yani..."

"Evet, evlat!" diye bağırdı Sevro. "Nikâhı basıyoruz!"

Sevro ve Victra, yedi gece sonra *Sabah Yıldızı*'nın yedek hangarında düzenlenen küçük bir törenle evlendi. Bize haberi açıkladıktan hemen sonra Victra bana kendisini Sevro'ya benim teslim etmemi istediğini söyledi ve karşılık dahi veremedim. Şimdi koluna girip onu yıkanıp temizlenmiş Uluyanların ve dev yapılı Telemanusların

arasından geçirmeden önce sarıldığım gibi ona sarıldım. Sevro'yu hiç bu kadar temiz görmemiştim. Mickey'nin karşısında dururken dağınık mohikan saçları yana taranmıştı. Töreni bir Beyaz'ın yapması gelenekti fakat Victra gelenek fikrine gülmüş ve bunu Mickey'den istemişti.

Mor'un yüzü parıldıyordu. Çok fazla makyaj yapmıştı fakat yine de bir ışık huzmesi gibiydi. Oymacı'dan köleciye, köleciden köleye ve sonra da nikâh memurluğuna geçmek kolay iş değildi ama bu onu daha da sevimli kılıyordu. Palyaço ve Ekşisurat onu Sevro'nun bekârlığa veda partisine davet ettiklerinde çok sevindi ve Sevro'yu önceki gece odasından kaçırıp Uluyanların içmek için toplandığı yemekhaneye sürüklerken bizimle birlikte uludu.

Başkaldırıdan kaynaklanan düşmanlıklar tamamen yatışmamıştı ama düğün nostaljik bir normallik hissi yaratmıştı. Savaşın çılgınlığı arasında, hayatın devam edebileceğini hissettiren özel bir umut ışığı olmuştu. Oğullar'dan bazıları Kızılların liderinin bir Altın'la evlenmesine hoş bakmasa da, Victra Oğullar'ın liderlerinin saygısını kazanacak kadar çok şey yapmıştı; Sefi'yle birlikte *Sabah Yıldızı*'na ve benimle birlikte Ilium'a dalarken sergilediği cesaret Victra'yı onların gözünde yüceltmişti. Onlar için, onlarla birlikte kan dökmüştü, dolayısıyla donanmam sakin ve huzurluydu. En azından bir geceliğine.

Sevro'yu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Törenden bir saat önce benim banyomda saçlarını tararken olduğu kadar gergin de görmemiştim. Gerçi bir mohikanla yapılabilecek fazla bir şey yoktu. "Bu delilik mi? Dün iyi bir fikir gibi gelmişti," diye sormuştu, aynada kendine bakarak.

"Bugün de iyi bir fikir," demiştim.

"Öyle kesip atma. Bana gerçeği söyle, dostum. Midem bulanıyor."

"Ben Eo'yla evlenmeden önce kusmuştum."

"Saçmalama."

"Hem de amcamın botlarının üzerine." Onun yokluğunu hatırlayınca yine içim sızlamıştı. "Yanlış karar verdiğimden korktuğum için falan değil. Onun yanlış karar vermiş olmasından korkuyordum. Beklentilerini karşılayamamaktan korkuyordum... Ama amcam bana kadınların bizi kendimizden daha iyi gördüklerini söylemişti.

Victra'yı bu yüzden seviyorsun. Bu yüzden onunla kavga ediyorsun. Ve bu yüzden bunu hak ediyorsun."

Sevro aynadan kısık gözlerle bana bakmıştı. "Evet ama amcan delinin tekiydi. Bunu herkes biliyor."

"O zaman koşullar eşit. Hepimiz biraz çatlağız. Özellikle de Victra. Yani, seninle evlenmek için öyle olması lazım, değil mi?"

Sırıtmıştı. "Doğru, lanet olasıca." Mutluluklarının daim olmasını umarak saçlarını karıştırmıştım. Bu aslında hepimizin en büyük umuduydu. "Keşke babam da burada olsaydı."

"Bence gelini öpmen gerektiğinde parmak uçlarında yükselmek zorunda kalacağın için bir yerlerde katıla katıla gülüyordur," demiştim.

"Hep puştun teki olmuştur."

Şimdi Victra'yı ona teslim ederken Sevro ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu ve gelinin gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu. Beni görmüyordu bile. Aslında ikisi için de hiçbirimiz orada değildik. O öfkeli kadında şimdi gördüğüm nezaket, Sevro'yu gerçekten sevdiğini anlamam için gereken tek şeydi. Üzerinde konuşacağı bir şey değildi. Sonuçta tarzı değildi. Ancak her şeye ve herkese karşı sergilediği o sertliği bu gece körelmişti. Sevro'yu bir sığınak, güvende olabileceği bir yer gibi görüyor olmalıydı.

Mickey süslü konuşmasına başlarken ben Kısrak'ın yanına döndüm. Tahmin ettiğimin yarısı kadar bile abartılı değildi. O sözlerine devam ederken Kısrak'ın hafifçe başıyla onayladığını görünce, konuşmasının düzeltmelerine yardım ettiğini anladım. Aklımdan geçeni anlayarak bana doğru eğildi. "İlk taslağı duymalıydın. İnanılmazdı." Beni kokladı. "Sen sarhoş musun?" Yüzü kıpkırmızı olan Uluyanlara ve ayakta sallanan Telemanuslara baktı. "Hepsi mi sarhoş?"

"Şişşşt," dedim ve ona bir cep şişesi uzattım. "Sen fazla ayıksın."

Mickey töreni bitiriyordu: "...sadece ölümle bozulabilecek bir birleşme. Sizi Sevro ve Victra Barca ilan ediyorum."

"Julii," diye düzeltti Sevro hemen. "Onun Hanesi benimkinden köklü."

Victra ona bakarak başını iki yana salladı. "Doğru söyledi."

"Ama sen bir Julii'sin," diye karşılık verdi Sevro şaşırarak.

"Dün öyleydim. Bugün Barca olmayı tercih ediyorum. Tabii buna bir itirazın yoksa ve ben de senin gibi ufak tefek olmak zorunda kalmayacaksam."

"Çok güzel olurdu," dedi Sevro, Mickey devam ederken yanakları kızararak. Sevro ve Victra dostlarına döndüler. "O halde sizi dostlarınıza ve dünyalara Marslı Barca Hanesi'nden Sevro ve Victra olarak takdim ediyorum."

Tören küçüktü fakat kutlama hiç de öyle değildi. Hatta bütün filoya yayılmıştı. Halkımın iyi bildiği bir şey varsa, o da zorlukları kutlamalarla nasıl atlatacağıydı. Hayat sadece nefes almak değildi, var olmak demekti. Sevro'nun konuşmasının ve kendini asmasının haberi gemilere yayılınca, yaralar iyileşmeye, uçurumlar kapanmaya başlamıştı.

Ancak önemli olan bugündü. Bütün filomda hayatın mutluluğu ve güzelliği kutlanıyordu. En küçük korvetlerde, muhriplerde, şalomaGemilerinde ve *Sabah Yıldızı*'nda danslar düzenlenmişti. YırtıkKanatlar kutlama düzeninde köprülerin önünden geçiş yapıyordu. Kızıl ve Toplum içkileri nehir gibi akıyor, hangarları dolduran kalabalıklar savaş silahlarının etrafında şarkı söyleyip dans ediyordu. Kargaşa korkusu ve Obsidiyenlerle ilgili önyargısı konusunda çok inatçı olan Kavax bile Kısrak'la dans etti. Sevro ve Victra'ya sarhoş bir halde sallanarak sarılıyor, Altınların salon danslarını bir kenara atarak güler yüzlü, tırnaklarının altı motor yağı dolu, tombul bir Kızıl'dan halkımın dansını öğrenmeye çalışıyordu. Yanlarında bir buçuk yıl önce *Pax*'ın garajlarında beni çok etkilemiş olan utangaç Turuncu Cyther da vardı. Kısrak'ın özel projesini daha bu sabah bitirmişti ve şimdi sarhoş bir halde, Kavax'ın onaylayan kükremeleri arasında hantal vücuduyla dans pistinde oradan oraya dönüp duruyordu.

Daxo her zamanki gibi bir kenarda sessizce oturuyor, babasının tuhaflıkları karşısında başını iki yana sallıyordu. Ona bir içki verdim. "Şarap," dedim.

"Jüpiter'e şükür," diye karşılık verdi, kadehi zarifçe alırken. "Seninkiler bana sürekli motor yağı içirmeye çalışıyor." Temkinli gözlerle veri-tabletini karıştırıyordu.

"Holiday'i güvenliğe koydum," dedim. "Bu bir Altın partisi değil."

Güldü. "Onun için de Jüpiter'e şükür." Sonunda şarabından bir yudum aldı. "Venüs Mercanları," dedi. "Çok güzel."

"Roque'un zevki iyiydi. Baban tam havasında," dedim, iriyarı adamın iki Kızıl'la birlikte salındığı dans pistini işaret ederek.

"Bu konuda yalnız değil," diye karşılık verdi Daxo kurnazca, Sevro'nun olduğu yerde döndürdüğü Kısrak'ı işaret ederek. Kadının yüzü yaşam sevinciyle parıldıyordu; belki de nedeni alkoldü. Saçları terden ıslanıp kararmış ve alnına yapışmıştı. "Biliyorsun, seni seviyor," dedi Daxo. "Sadece seni kaybetmekten korktuğu için kendinden uzak tutuyor. Ne kadar tuhafız, değil mi?"

"Daxo, sen neden dans etmiyorsun?" diye sordu Victra, yanına gelerek. "Hep çok terbiyelisin. Haydi! Kalk! Kalk!" Daxo'yu kaldırıp dans pistine ittikten sonra onun yerine kendisi çöktü. "Ayaklarım! Antonia'nın gardırobunu yağmaladım. Ayaklarının güvercin ayağı gibi olduğunu unutmuşum."

Güldüm. O sırada Palyaço zilzurna bir halde sendeleyerek yanımıza geldi.

"Victra, Darrow. Bir soru. Sizce Çakıl şu adamla ilgileniyor mu?" diye sordu bana. Bir şarap kadehini daha boşaltırken masalardan birine yaslandı. Dişleri şimdiden morarmıştı.

"Şu uzun boylu olan mı?" diye sordu Victra. Çakıl, bir Gri kaptanla dans ediyordu. "İlgileniyor gibi görünüyor."

"Herif çok yakışıklı be," dedi Palyaço. "Dişleri de iyi."

"Bence aralarına girebilirsin," dedim.

"Eh, çaresiz görünmek istemem."

"Jüpiter korusun," dedi Victra.

"Sanırım aralarına gireceğim."

"Bence bu iyi bir fikir," dedi Victra. "Ama önce reverans yapmalısın. Kibar olmak için."

"Ah, tamam o zaman. Hemen gidiyorum." Kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. "Bir içki daha içtikten sonra."

Şarabı elinden alıp onu iterek gönderdim. Holiday kapıda belirdi ve Palyaço'nun sarsak müdahalesini izledi. Şimdi Çakıl'ın önünde reverans yapıyor ve abartılı bir tavırla elini sallıyordu. "Ah, şuna bak. Gerçekten yaptı." Victra'nın ağzındaki şampanya burnundan

geldi. "Sen de aynı şeyi Kısrak'la yapmalısın. Sanırım kocamı benden çalmaya çalışıyor. *Kocam*. Ne tuhaf bir kelime."

"Tuhaf bir dünya."

"Değil mi? *Gelin*. Kimin aklına gelirdi?"

Onu baştan aşağı süzdüm. "Bence sana çok yakışıyor." Kolumu omzuna attım. "Bence mükemmel uyuyor." Neşeyle gülümsedi.

"Efendim," dedi Holiday, yanımıza gelerek.

"Holiday, bir şeyler içmeye mi geldin?" Ona baktım ve yüz ifadesini görünce gülümsemem silindi. Bir şey olmuştu. "Ne var?"

Beni Victra'dan uzaklaştırdı.

"Çakal," dedi kısık sesle, ortamın neşesini kaçırmamak için. "Sizinle görüşmek istiyor. Doğrudan hat."

"Zaman farkı ne kadar?" diye sordum.

"Altı saniye."

Sevro dans pistinde sarsak bir şekilde Kısrak'ı çeviriyor, etraflarındaki Kızılların dansını ikisi de bilmediği için kahkahalarla gülüyorlardı. İkisi de aniden içimi saran korkuyu hissetmiyordu. Hissetmelerini istemiyordum. Bu gece olmazdı.

56

ZAMAN İÇİNDE

Yüksek yakasının iki yanında birer altın aslan sembolüyle beyaz bir ceket giymiş, yuvarlak eğitim salonumun ortasındaki basit bir koltukta oturuyordu. Parlak holografik görüntüsünün üzerinde, dayan-cam kubbesinden parıldayan yıldızlar, soğuk ışık lekelerini andırıyordu. Bu oda savaş eğitimi için yapılmıştı, dolayısıyla düşmanımı burada kabul edecektim. Başka bir yeri görmesine izin vererek Roque'un yaşadığı ve dostlarımın kutlama yaptığı gemiyi kirletmesine izin vermeyecektim.

Milyonlarca kilometre uzakta olmasına rağmen kurşuni sedir ağacı kokusunu neredeyse alabiliyordum. Dijital görüntüsünün karşısında dururken odaları dolduran derin sessizliği duyabiliyordum. O kadar gerçekçiydi ki parıldıyor olmasa, gerçekten orada olduğunu sanırdım. Arkasındaki fon bulanıktı. İçeri girişimi izledi. Gülümsemiyordu. Sahte bir nezaket yoktu. Yine de keyifli olduğunu hissedebiliyordum. Bir elinde gümüş kalemini döndürüyordu. Gerginliğini gösteren tek belirti.

"Selam, Azrail. Kutlamalar nasıl gidiyor?" Rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım. Elbette ki düğünden haberi olacaktı. Donanmamızda casusları vardı. Ne kadar yakınımda olduklarını bilmiyordum fakat bu düşüncenin benliğime yayılmasına izin vermeyecektim. Buraya kadar uzanıp bize zarar verebilecek olsa, bunu çoktan yapardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Geçen sefer sen beni aramıştın. Ben de karşılık vereyim dedim. Özellikle amcanla ilgili mesajı gönderdikten sonra. Aldın mı?" Bir şey söylemedim. "Sonuçta, Mars'a ulaştığında bizim yerimize silahlar konuşacak. Birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz. Tuhaf, değil mi? Ölmeden önce Roque'u gördün mü?"

"Gördüm."

"Ağlayarak af diledi mi?"

"Hayır."

Çakal kaşlarını çattı. "Bunu yapacağını sanmıştım. Bir romantiği kandırmak kolaydır. Ben hatununu öldürürken onun da orada olduğunu düşününce. Sen Tactus'a seslenerek koşup giderken o şaşkınlıkla başını kaldırmıştı. O anda neşterimle Quinn'in kafatasının bir parçasını beynine doğru biraz daha ittim. Beyin hasarıyla yaşamasına izin vermeyi düşündüm fakat salyalar akıtarak ortalıkta dolaşacağını düşününce midem bulandı. O salyalarına rağmen sence Roque onu yine de sever miydi?"

Kameranın görüş alanının dışında, kapıdan bir ses geldi. Kısrak düğünden ayrıldığını görünce peşimden gelmişti. Çakal'ı görünce sessizce izlemeye başladı. Hologramı kapamalıydım. Bu yaratığı kendi haline bırakmalıydım ama ondan bir türlü ayrılamıyordum. Beni buraya getiren merak, şimdi de olduğum yere mıhlıyordu.

"Roque mükemmel değildi ama Altınlara değer veriyordu. İnsanlığa değer veriyordu. Uğrunda ölecek bir şeyi vardı. Ve bu onu pek çok kişiden daha iyi biri yapıyor," dedim.

"Ölüleri bağışlamak kolaydır," dedi Çakal. "İyi bilirim." Dudaklarında belli belirsiz insani bir kasılma fark ettim. Asla itiraf etmeyebilirdi fakat ses tonu bana onun da pişmanlıkları olduğunu söylüyordu. Babasının takdirini istediğini biliyordum. Ancak adamı gerçekten özlüyor olabilir miydi? Ölümünden sonra babasını bağışlamış ve şimdi yasını tutuyor olabilir miydi?

Kucağından kısa, altından bir sopa kaldırdı. Bir düğmeye basınca sopa asaya dönüştü. Ucunda, Toplum'un piramidinin tepesinde bir çakal kafatası vardı. Onu bir yıldan uzun zaman önce Çakal için ben yaptırmıştım. "Hediyeni hâlâ saklıyorum," dedi. Parmağını çakal başının üzerinde dolaştırdı. "Bütün hayatım boyunca bana aslanlar verildi. Kendime ait hiçbir şeyim olmadı. En büyük düş-

manımın beni herhangi bir dostumdan daha iyi tanıyor olması, sence hakkımda ne anlatıyor?"

"Sen asa, ben kılıç," dedim, sorusuna aldırmadan. "Plan buydu." O asayı ona vermemin nedeni, sevildiğini hissetmesini istememdi. Dostu olduğumu hissetmesini istemiştim. Ve o zamanlar dostuydum da. Kısrak'ın değiştiği gibi onun da değişmesine yardım edebilirdim. Cassius'un değişebileceği gibi. "Beklediğin gibi mi?" diye sordum.

"Ne?"

"Babanın koltuğu."

Hangi yolu izlemesi gerektiğini düşünürken kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, beklediğim gibi değil."

"Senden nefret edilmesini istiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Hiç gerek yokken amcamı bu yüzden öldürdün. Bu sana bir amaç veriyor. Bu yüzden beni aradın. Kendini önemli hissetmek için. Ama ben senden nefret etmiyorum."

"Yalancı."

"Etmiyorum."

"Pax'ı öldürdüm, amcamı, Lorn'u..."

"Sana acıyorum."

Afalladı. "Acımak mı?"

"Koca Mars'ın BaşValisi, bütün dünyalardaki en güçlü adamlardan biri. İstediği her şeyi yapabilecek güce sahip. Ama yetmiyor. Senin için hiçbir şey yeterli olmadı ve asla da olmayacak. Adrius, sen kendini babana, bana, Virginia'ya ya da Hükümdar'a kanıtlamaya çalışmıyorsun. Kendin için önemli olmaya çalışıyorsun çünkü içten içe bozuksun. Olduğun şeyden nefret ediyorsun. Claudius gibi doğmuş olmayı diliyorsun. Virginia gibi. Benim gibi olmayı diliyorsun."

"Senin gibi mi?" diye sordu sırıtarak. "İğrenç bir Kızıl mı?"

"Ben Kızıl değilim." Ona Armasız ellerimi gösterdim. Tiksindi.

"Bir Rengin olacak kadar bile evrimleşemedin mi, Darrow? Sen sadece tanrıların âleminde oyun oynayan bir *Homo sapiens*'sin."

"Tanrılar mı?" Başımı iki yana salladım. "Sen tanrı falan değilsin. Sen Altın bile değilsin. Sen sadece bir unvanla yücelebileceğini sanan bir adamsın. Gerçekte olduğundan daha fazlası olmak isteyen bir adam. Ama gerçekte istediğin tek şey sevgi. Bu doğru değil mi?"

Alaycı bir tavırla güldü. "Sevgi zayıflar içindir. Seninle tek ortak noktamız açlığımız. Benim asla tatmin olmayacağımı düşünüyor-

sun. Daima daha fazlasını istediğimi. Fakat aynaya bir bakarsan karşında aynı adamı bulacaksın. Küçük Kızıl dostlarına istediğini söyleyebilirsin ama aramızda kendini kaybettiğini ben biliyorum. Bir Altın olmak istedin. Enstitü'deyken bunu gözlerinde gördüm. Luna'da bizim yönetmemizi önerdiğimde yüzünde gördüm. Zafer arabanla hisarın basamaklarını çıkarken bunu gördüm. Bizi sonsuza dek yalnız bırakan şey o açlığımız işte."

Ve işte o noktada özüme saldırmıştı. Gerçekliğimi karanlığın yarattığı yönündeki o derin korkum. Yalnız kalma korkum. Sevgiyi bir daha asla bulamama korkum. Ancak o anda Kısrak yanıma geldi. "Yanılıyorsun, kardeşim," dedi.

Çakal kardeşini görünce arkasına yaslandı.

"Darrow'un bir karısı vardı. Sevdiği bir ailesi. Azla yaşıyordu ama mutluydu. Senin her şeyin vardı ama acınacak haldeydin. Ve daima da öyle olacaksın çünkü kıskançsın." Çakal'ın sükûnetinin temelleri çökmeye başlamıştı. "Babamızı ve Quinn'i bu yüzden öldürdün. Pax'ı bu yüzden öldürdün. Oysa bu bir oyun değil, kardeşim. Senin bulmacalarından biri değil..."

"Bana kardeş deme, kaltak! Sen benim kardeşim değilsin. Bir meleze bacaklarını açıyorsun. Bir yük hayvanına. Sırada Obsidiyenler mi var? Hepsinin şimdiden sıraya girdiğinden eminim. Sen Rengin ve Hanemiz için bir utanç kaynağısın."

Öfkeyle holoya doğru bir adım attım ama Kısrak elini göğsümün ortasına bastırıp beni durdurarak tekrar kardeşine döndü. "Hiç sevilmediğini sanıyorsun, *kardeşim*. Ama annemiz seni sevmişti."

"Beni sevdiyse, neden kalmadı?" diye sordu Çakal sertçe. "Neden gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Kısrak. "Ama seni ben de sevdim ve sen bunu fırlatıp attın. Sen benim ikizimdin. Hayat boyu birbirimize bağlıydık." Kısrak'ın gözlerinde yaşlar vardı. "Seni yıllarca savundum. Sonra Claudius'u senin öldürdüğünü öğrendim." Gözyaşları arasında gözlerini kırpıştırdı ve kararlılığını toplarken başını iki yana salladı. "Bunu bağışlayamam. Yapamam. Sen seviliyordun ve onu kaybettin, kardeşim. Senin lanetin bu."

Kısrak'ın yanında durdum. "Adrius, senin için geliyoruz. Gemilerini paramparça edeceğiz. Mars'ı ele geçireceğiz. Sığınağının duvarlarını

deleceğiz. Seni bulacağız ve adalete teslim edeceğiz. Ve sen darağacında sallanırken, altındaki kapak açılırken, ayakların Şeytan'ın Dansı'na başlarken, o son anda, bütün bunların bir hiç uğruna olduğunu anlayacaksın çünkü ayaklarını çekecek kimse olmayacak."

Bağlantıyı kestik ve holonun solgun ışığı kaybolurken karşımızda cam tavan ile ötesindeki yıldızlar kaldı. "İyi misin?" diye sordum, Kısrak'a. Gözlerini silerek başıyla onayladı.

"Öyle ağlamaya başlayacağımı düşünmemiştim. Özür dilerim."

"Aslım istersen sanırım ben daha çok ağlıyorum ama özrünü kabul ediyorum."

Gülümsemeye çalıştı. "Bunu gerçekten başarabileceğimize inanıyor musun, Darrow?"

Gözleri kızarmış, düğün için sürdüğü rimel gözyaşlarıyla akmıştı. Pembeleşmiş burnu da akıyordu ama onun şimdiki güzelliği gibisini hiç görmemiştim. Hayatın bütün canlılığı içinde akıyordu. Onu kendisi yapan bütün çatlakları ve korkuları şimdi dışarı vuruyordu. Öylesine kusurlu ve fırtınalıydı ki ona sarılmak ve ömrüm boyunca sevmek istiyordum. Ve ilk kez bana izin veriyordu.

"Mecburuz. Seninle önümüzde koca bir hayat var," dedim onu kendime çekerek. Böyle bir kadının kollarımda olmak isteyebileceğini düşünmek imkânsız geliyordu ama ben ona sarılırken başını göğsüme koydu ve birbirimize tutunurken, yıldızlar ve dakikalar silinip giderken birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hatırladım.

"Partiye dönmeliyiz," dedi sonunda.

"Neden? Burada ihtiyacım olan her şey var." Altın sarısı başının tepesine baktım ve saç diplerinin koyuluğunu gördüm. Bütün kokusunu içime çektim. Yarın veya seksen yıl sonra bitse bile, hayatım boyunca onun kokusunu içime çekebilirdim. Ama daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Zarif çenesini tutarak yüzünü kendime kaldırıp bana bakmaya zorladım. Önemli bir şey söyleyecektim. Hatırlanacak bir şey. Ama gözlerine bakarken unuttum. Bizi ayıran o uçurum hâlâ oradaydı ve sorularla, suçlamalarla, suçluluk duygusuyla doluydu fakat bu sadece sevginin ve insan olmanın bir parçasıydı. Her şey çatlak, her şey lekeliydi; zamanda kristal parlaklığıyla asılı kalan ve hayatı yaşamaya değer kılan böyle özel anlar dışında.

57

LUNA

Rubicon Fenerleri, her biri iki Obsidiyen büyüklüğünde, Dünya'nın merkezinden bir milyon kilometre uzakta, boşlukta süzülen verici küreleriydi ve Hükümdar'ın en iç yönetim bölgesinin etrafını sarıyordu. Beş yüz yıl boyunca hiçbir yabancı filo o sınırların ötesine geçmemişti. Yenilmez Kılıç Donanması'nın yıkım haberinin Çekirdek'e ulaşmasından iki ay, üç hafta; Mars'a gittiğimizi açıklamamdan sekiz hafta ve Hükümdar'ın bütün Toplum şehirlerinde askeri yönetim ilanından on yedi gün sonra Kızıl Donanma bir kez bile ateş etmeden Rubicon Fenerleri'ni geçerek Luna'ya yaklaşıyordu.

Telemanus şalomaGemileri mayınları ve Toplum kuvvetleri tarafından bırakılmış diğer olası tuzakları temizlemek için önden gidiyordu. Orion'un buz ruhlarının her şeyi gören gözleriyle süslenmiş, Obsidiyen dolu ağır muhripleri onları izliyor, arkalarından Victra'nın ağlayan güneş Arma'sını taşıyan ağır dretnot *Pandora* yönetiminde Julii filosu ve Reformcuların kuvvetleri ilerliyordu. Lorn au Arcos'un gelinleri adalet için gelmişti. Augustus aslanını taşıyan altın sarısı-siyah gemilerin başında savaş yaralarıyla dolu *Dejah Thoris* vardı. En arkada benim gemilerim ve başlarında şimdiye dek yapılıp çalınmış en büyük gemi, beyaz renkli, yenilmez *Sabah Yıldızı*, sancak ve iskele taraflarına boyanmış yedi kilometre uzunluğundaki kırmızı orakla onları izliyordu. PençeMatkaplarımızla

içinde açtığımız delikler tamamen onarılmamıştı fakat dış gövdenin zırhı yenilenmişti. *Pax* onu bize kazandırmak için canını vermişti. Ve muhteşem bir ganimetti. Alttaki orağı boyarken boyamız bitmişti, dolayısıyla Lune Hanesi'nin sembolü olan hilal biçimli aya benzemişti. Adamlar bunun iyiye işaret olduğuna inanıyordu. Octavia au Lune'a onu listemize aldığımı gösteren tesadüfi bir yemin.

Savaş, Çekirdek'e ulaşmıştı.

Yolda olduğumu üç gündür biliyorlardı. Gelişimizi alıcılarından tamamen gizleyemezdik fakat gezegenin etrafındaki kargaşa, ne kadar hazırlıksız olduklarını gösteriyordu. Kaosa kapılmış bir medeniyet. Küller Lordu, Çekirdek'in gururu olan Saltanat Donanması'nı savunma düzeninde Luna'nın etrafına konuşlandırmıştı. Çeper'den gelen ticaret gemilerinin oluşturduğu konvoylar, Luna'nın kuzey yarımküresinin üzerindeki Via Appia'da toplanmıştı. Sivil gemilerse Via Flaminia'dan geri dönmeye çalışıyor, Dünya'nın atmosferine girmeden önce devasa Flaminius astroLimanında denetimden geçmeyi bekliyorlardı. Ancak biz Rubicon Fenerleri'ni geçerken ve Luna uzay sahasında ilerlerken gemiler çılgına döndü. Birçoğu Venüs'e kaçmak için düzenli sıralarından fırlıyor, diğerleri Limanları tamamen atlayarak Dünya'ya yönelmeye çalışıyordu. Gümüş ve beyaz Toplum saldırı mekikleri ile hızlı fırkateynler motorlarını ve gövdelerini parçalarken parıldıyorlardı. Düzeni korumak uğruna onlarca gemi vuruluyordu.

Sayıca ve silah gücü açısından büyük ölçüde zayıf durumdaydık ama başlangıç üstünlüğü bizdeydi; bütün uygarlıkların barbar istilacılara duyduğu korku da avantajımızdı.

Luna Savaşı'nın ilk dansı başlamıştı.

"*Dikkat dikkat, tanımlanamayan filo...*" Bir Bakır'ın gevrek sesi açık frekanslardan birinde yankılandı. "*Burası Luna Savunma Komutanlığı. Filonuzda çalıntı bir gemi var ve Toplumsal uzay sınırları kurallarını ihlal ediyorsunuz. Hemen kendinizi tanıtın ve amacınızı açıklayın.*"

"Hisar'a uzun menzilli bir füze gönderin," dedim.

"Mesafe bir milyon kilometre..." dedi silahMavi. "Vurulur."

"Bunu zaten biliyor, lanet olasıca," dedi Sevro. "Emre uy."

Buraya fark edilmeden gelebilmemiz için sadece Çekirdek'teki bütün Oğullar arasında değil, gemilerimiz ve kumandanlarımız arasında da ciddi bir karşı istihbarat çalışması gerekmişti. Çakal, Hükümdar'a yardım edecek pozisyonda değildi; Venüs'ün 4. Filosu *Classis Venetum* da öyle. Veya Hükümdar'ın Çakal'a yardımcı olmak için Mars'a gönderdiği iç Kuşak'ın 5. Filosu *Classis Libertas*. Son hızla gelseler bile, bütün gemiler şu anda üç haftalık mesafedeydi. Yalanımız işe yaramıştı. Gemimdeki casuslar, tam da umduğum gibi, yanlış istihbaratı iletmişlerdi.

Bir güneş imparatorluğunun tehlikesi buydu: Yanlış yerde oldukları takdirde bütün dünyaların bütün gücü bile anlamını kaybederdi.

Yirmi dakika sonra, füzem yörünge savunma platformları tarafından vuruldu.

"Yeni bir doğrudan bağlantı geliyor," dedi arkamdaki iletiMavi. "Pretoryen imzalı."

"Ana holo," dedim.

Aristokrat yüzlü ve şakaklarına aklar düşmüş Altın bir Pretoryen kısa, küt saçlarıyla karşımda belirdi. Görüntü donanmanın bütün köprülerinde ve holoEkranlarda izlenecekti. "Lykos'lu Darrow," dedi, kusursuz ve kültürlü bir Luna aksanıyla. "Bu savaş donanmasının *imperium*'u sende mi?"

"Sizin geleneklerinizden bana ne?" diye sordum.

"Pekâlâ," dedi Altın, şimdi bile edebini koruyarak. "Ben Pretoryen Muhafızları Birinci Müfreze'den BaşSefir Lucius au Sejanus." Sejanus'u biliyordum. Ne yaptığını bilen, ürkütücü bir adamdı. "Koordinatlarınıza bir diplomatik misyonla geldim," dedi duygusuzca. "Saldırınızı durdurmanızı ve mekiğimle sancak geminize ulaşmama izin vermenizi rica ediyorum; böylece Hükümdar ve Senato'nun niyetl..."

"Reddedildi," dedim.

"Anlayamadım?"

"Toplum gemilerinden filoma yaklaşan olursa hemen ateş açılacak. Hükümdar benimle konuşmak istiyorsa, o zaman bunu bizzat yapsın. Bir dalkavuğun ağzından değil. Kocakarıya buraya savaşmaya geldiğimizi söyle. Konuşmaya değil."

Gemimin her yanı hareketle kaynıyordu. Gerçek hedefimizi üç gün önce açıkladığımızda askerler çılgınca bir heyecana kapılmıştı. Luna'ya saldırmanın ölümsüz bir tarafı vardı. Kazanalım ya da kaybedelim, Altınların mirasını sonsuza dek lekelemiş olacaktık. Ve askerlerimin ortasında, Çekirdek gezegenlerinin ve uydularının iletişim kanallarındaki gevezeliklerin arasında, havada gerçekten korku vardı. Altınlar asırlardır ilk kez zaaf gösteriyordu. Kılıç Donanması'nı yok etmemiz, ayaklanmayı konuşmalarımın asla yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde yaymıştı.

Piyade taşıyıcılara ve sülükGemilere giderken koridorda yanımdan geçen askerler selam veriyorlardı. Bölükler büyük ölçüde Kızıllardan ve taraf değiştirmiş Grilerden oluşuyordu fakat her kapsülde Yeşil savaş teknisyenleri, Kızıl makinistler, Obsidiyen keşifçiler ve ağır piyadeler de görüyordum. *Sabah Yıldızı*'nın uçuş kontrolörüne yetki şifremle birlikte mekik uçuş izni emrini tekrar gönderdim. Kabul edildi ve izin verildi. Çoğu zaman düzenin kendi başına devam etmesine güvenirdim fakat bugün emin olmak istiyordum, dolayısıyla doğrulamak için köprüye şahsen gittim. Ben girerken köprünün güvenliğinden sorumlu Kızıl piyade komutanı askerlerine hazır ol emri verdi. Elliden fazla zırhlı asker beni selamladı. Çukurlarındaki Maviler operasyonlarına devam ediyordu. Orion bir zamanlar Roque'un durduğu ön gözlem istasyonundaydı ve etli ellerini arkasında birleştirmiş halde, ayakta duruyordu. Teni de neredeyse siyah üniforması kadar koyuydu. O iri, mat gözleriyle ve pis beyaz sırıtışıyla bana döndü.

"Azrail, filo neredeyse hazır."

Onu sıcak bir tavırla selamladım ve cam lombozlardan dışarı bakarken ona katıldım. "Nasıl görünüyor?"

"Küller Lordu savunma düzenini kurmuş. Onu uydudan sürmeden önce Demir Yağmur niyetinde olduğumuzu düşünüyor gibi görünüyor. Zekice bir tahmin. Onun bize gelmek için bir nedeni yok. Çekirdek'teki tüm gemiler buraya yönelecek. Buraya ulaştıklarında, çekiçle örsün arasında kalmış hamamböceği pozisyonuna düşeceğiz. Bir an önce saldıracağımızı varsaydı ama başka seçenek de yok."

"Küller Lordu savaşı iyi bilir," dedim.

"Bu doğru." Veri-tabletine baktı. "HB Delta'dan aldığım şu *sarpedon* sınıfı mekik uçuş izni ne?"

Fark edeceğini biliyordum ama şimdi ona açıklama yapmak istemiyordum. Kimse Cassius'a karşı benim kadar şefkatli değildi; Sevro hayatını bağışlamış olsa bile.

"Bir grup Senatör'le buluşması için elçi gönderiyorum," diye yalan söyledim.

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi. "Neler oluyor?"

Kimsenin bizi duymaması için ona doğru eğildim. "Savaşa girerken Cassius filoda kalırsa, biri muhafızları aşıp gırtlağını kesmeye kalkabilir. Bellonalardan, onun burada kalmasına izin veremeyeceğim kadar nefret ediyorlar."

"O halde onu başka bir hücreye gizle. Serbest bırakma," dedi. "Doğruca yanlarına döner ve savaşa katılır."

"Katılmaz."

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için arkama baktı. "Obsidiyenler bunu öğrenirse..."

"İşte bu yüzden kimseye söylemedim," dedim. "Onu serbest bırakıyorum. O mekiğin kalkmasına izin ver. Bırak gitsin. Bu konuda bana söz vermeni istiyorum." Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Söz ver bana." Başıyla onayladı ve bakışlarını tekrar Luna'ya çevirdi. Her zamanki gibi, gösterdiğinden fazlasını bildiğini hissediyordum.

"Söz veriyorum ama dikkatli ol, evlat. Bana hâlâ bir papağan borçlusun."

Sevro'yla yüksek güvenlikli hapishane bölümünün dışındaki koridorda buluştum. Turuncu bir kargo sandığının üzerinde oturmuş, sol elini bacağındaki kılıfta duran yakıcısının kabzasına dayamış, içki içiyordu. Koridor, olması gerekenden daha sessizdi fakat şimdi gemimin asıl hareketli yerleri ana hangarlar, silah istasyonları, makine daireleri ve cephaneliklerdi. Hapishane bölümünde pek kimse yoktu. "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu Sevro. Siyah kıyafetlerini giymişti ve yeni çatışma yeleğinin içinde rahatsız bir şekilde esniyordu. Bacakları aşağı sarkarken botları birbirine vuruyordu.

"Orion köprüde uçuş izniyle ilgili çok fazla soru sordu."

"Lanet olsun. Kuşun kafesinden uçmasına izin verdiğimizi anladı mı?"

"Sesini çıkarmayacağına söz verdi."

"Sözünü tutsa iyi olur. Çenesini de kapalı tutmalı. Sefi öğrenirse..."

"Biliyorum," dedim. "Orion da biliyor. Ona söylemez."

"Öyle diyorsan." Sevro yüzünü buruşturdu ve şişenin dibini bulduktan sonra koridora baktı. Kısrak geliyordu.

"Muhafızlar yenilendi," dedi. "Piyade devriyeleri 13-c koridorundan uzaklaştırıldı. Cassius'un hangara kadar yolu açık."

"Güzel. Bundan emin misin?" diye sordum, eline dokunarak. Başıyla onayladı.

"Tamamen değil ama hayat böyle bir şey."

"Sevro? Sen hâlâ var mısın?"

Sandığın üzerinden atladı. "Elbette. Buradayım, değil mi?"

Sevro sandığı taşıyan çekimPaletini hapishanenin kapılarından geçirmeme yardım etti. Muhafız istasyonu boştu. Esirlere gardiyanlık yapan Oğullardan geriye kalan tek şey yiyecek ambalajları ve yakmaç izmaritleriydi. Sevro girişten dayan-cam hücrelerin çevrelediği ongen salona kadar peşimden gelirken ıslığıyla Pliny için uydurduğu melodiyi çalıyordu.

"*Bacakların ıslaksa biraz...*" dizesini söylerken, Cassius'un hücresinin önünde durduk. Antonia'nınki onunkinin karşısındaydı. Dayaktan şişmiş yüzüyle, hücresinin yatağından kıpırdamadan, nefret dolu gözlerle bizi izliyordu. Sevro, bizi Cassius'tan ayıran dayan-cama vurdu.

"Uyan bakalım, Sör Bellona."

Cassius uykulu gözlerini ovaladı ve yatağında doğrularak bana ve Sevro'ya baktı ama Kısrak'la konuştu: "Neler oluyor?"

"Luna'ya geldik," dedim.

"Mars'a değil mi?" diye sordu Cassius şaşkınlıkla. Antonia arkamızdaki yatağında kıpırdandı; habere Cassius kadar o da şaşırmış gibiydi.

"Hayır."

"Gerçekten Luna'ya mı saldıracaksınız?" diye mırıldandı Cassius. "Siz delisiniz. Gemileriniz yok. Kalkanları nasıl aşmayı planlıyorsunuz ki?"

"Sen ona kafanı takma, canım benim," dedi Sevro. "Kendi yöntemlerimiz var elbette. Ama yakında bu gemide kan gövdeyi götürecek ve birinin buraya gelip kafanı uçurma olasılığı yüksek. Bu düşünce Darrow'u çok üzdü ve ben de onun üzülmesinden hoşlanmam." Cassius bize delirmişiz gibi bakıyordu. "Hâlâ anlamadı bu."

"Bu savaştan bıktığını söylediğinde ciddi miydin?" diye sordum.

"Anlamıyorum..."

"Gayet açık bir soru, Cassius," dedi Kısrak. "Evet mi, hayır mı?"

"Evet," dedi Cassius, yatağından. Antonia izlemek için yatağında doğrulup oturdu. "Bıktım. Nasıl bıkmayayım ki? Her şeyimi elimden aldı. Hepsi kendilerinden başka hiçbir şeyi umursamayan insanlar uğruna."

"Eee?" diye sordum Sevro'ya.

"Ah, lütfen." Sevro alaycı bir tavırla güldü. "Bunun beni tatmin edeceğini mi sanıyorsun?"

"Nasıl bir oyun oynuyorsunuz siz?" diye sordu Cassius.

"Oyun falan yok, evlat. Darrow seni salıvermemi istiyor." Cassius'un gözleri iri iri açıldı. "Ama sonra gelip de bizi öldürmeye kalkışmayacağından emin olmam gerek. Onur ve kan borçları konusunda atıp tutmaya çok meraklısın, bu yüzden rahat uyuyabilmek için yemin etmeni istiyorum."

"Ben senin babanı öldürdüm..."

"Bana bunu hatırlatıp durmaktan gerçekten vazgeçmelisin."

"Burada kalırsan seni koruyamayız," dedim. "Ben dünyaların hâlâ Cassius au Bellona'ya ihtiyacı olduğuna inanıyorum ama burada sana yer yok. Ve Hükümdar'ın yanında da yerin yok. Bana yemin edersen, bu savaşı geride bırakacağına onurun üzerine söz verirsen, seni özgür bırakacağım."

Antonia arkamızda kahkahalara boğuldu. "İşte bu muhteşem. Seninle oynuyorlar, Cassi. Harp teli gibi çekiştiriyorlar."

"Kes sesini, seni zehirli sürtük," diye çıkıştı Kısrak.

Cassius teklifimizi tartarak Kısrak'a baktı. "Sen de hemfikir misin?"

"Benim fikrimdi zaten," dedi Kısrak. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, Cassius. Sana zalimce davrandım ve bunun için üzgünüm. Darrow'dan intikam almak istediğini biliyorum. Benden..."

"Senden değil. Senden asla değil."

Kısrak yüzünü buruşturdu. "Ama intikamın neler getirdiğini anladığını biliyorum. Octavia'nın gerçekte ne olduğunu anladığını biliyorum. Kardeşimin gerçekte ne olduğunu. Senin tek suçun aileni korumaya çalışmaktı. Burada ölmeyi hak etmiyorsun."

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Yaşamanı istiyorum," dedi Kısrak. "Ve evet. Gitmeni ve bir daha geri dönmemeni istiyorum."

"Ama... nereye gideceğim?" diye sordu Cassius.

"Buradan başka her yere."

Cassius şaşkınlıkla yutkundu. Sadece nasıl bir onur veya görev borcu olduğunu anlamaya çalışmıyor, Kısrak'sız bir hayatı hayal etmeye çalışıyordu. Ona özgürlüğünü vermemize rağmen hissettiği korkunç yalnızlığı anlayabiliyordum. Sevgisiz hayat, en kötü hapishaneydi. Yine de dudaklarını yaladı ve bana değilse de Kısrak'a bakarak başıyla onayladı. "Babam üzerine, Julian üzerine, bir daha hiçbirinize karşı silah çekmeyeceğime yemin ediyorum. Gitmeme izin verirseniz gideceğim ve bir daha geri dönmeyeceğim."

"Seni korkak." Antonia hücresinin camını yumrukladı. "Seni korkunç lanet, sümüklü, küçük solucan..."

Sevro'yu dürttüm. "Karar hâlâ senin."

Küçük top sakalını çekiştirdi. "Ah, canı cehenneme, bu konuda haklı olmanızı umarım, sizi küçük pislikler." Elini cebine atarak bir manyetik kart çıkardı ve Cassius'un hücre kapısının kilidi ağır bir gürültüyle açıldı.

"Bu kattaki yedek hangarda seni bekleyen bir mekik var," dedi Kısrak duygusuzca. "Uçuş izni verildi. Ama hemen gitmelisin."

"Yani *hemen*, bokkafalı," dedi Sevro.

"Arkandan beynini patlatacaklar!" diyordu Antonia. "Seni hain!"

Cassius ittiğinde kilitli olacağını göreceğinden, ona güleceğimizden ve verdiğimiz bütün umutların yıkılacağından korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla hücre kapısına dokundu. Ama inançlıydı ve kendini toparlayarak kapıyı itti. Hücre kapısı dışarı doğru açıldı. Cassius çıkıp bize katıldı ve kelepçelenmeleri için bileklerini uzattı.

"Özgürsün, ahbap!" dedi Sevro, yumruk boğumlarını turuncu kutuya sertçe vururken. "Ama kimse görmeden seni çıkarabilmemiz için şu kutuya girmek zorundasın."

"Elbette." Duraksadı ve sonra bana dönerek elini uzattı. İçimde yükselen tuhaf bir yakınlıkla elini sıktım. "Hoşça kal, Darrow."

"İyi şanslar, Cassius."

Kısrak'a bakarken duraksadı. Uzanıp onu kollarına almak istiyordu fakat Kısrak şimdi bile soğuk bir tavırla sadece elini uzattı. Cassius onun eline baktı ve teklifini geri çevirerek başını iki yana salladı. "Luna her zaman bizim olacak," dedi.

"Hoşça kal, Cassius."

"Hoşça kal."

Cassius, Sevro'nun açtığı sandığa yaklaşarak içine baktı. Tereddütlü bir tavırla Sevro'ya bir şeyler söylemek istedi; belki de son bir kez teşekkür etmek istiyordu. "Babanın haklı olup olmadığını bilmiyorum. Ama cesurdu." Bana yaptığı gibi Sevro'ya da elini uzattı. "Burada olmadığı için üzgünüm."

Sevro gözlerini kırpıştırarak Cassius'un eline bakarken ondan nefret etmeye çalışıyordu. Bu onun için kesinlikle kolay değildi. Asla nazik biri olmamıştı fakat elinden geleni yaptı ve kendisine uzanan eli sıktı. Tokalaştılar. Ancak bir terslik vardı. Cassius bırakmıyordu. Yüzü soğuklaştı. Vücudu hızla döndü. O kadar hızlıydı ki onu durduramadım. Sevro'nun eline asılarak ufak tefek arkadaşımı kendine çekti ve kalçasını çevirip dans ediyorlarmış gibi Sevro'yu sağ koltukaltına sokup bacağındaki kılıftan tabancasını çekti. Sevro silahı kapmaya çalışarak sendeledi ama geç kalmıştı. Cassius onu itti ve yakıcıyı omurgasına dayayarak arkasında durdu. Sevro'nun gözleri iri iri açılmış, korkuyla bana bakıyordu. "Darrow..."

"Cassius, hayır!" diye bağırdım.

"Bu benim görevim."

"Cassius..." Kısrak ona doğru bir adım attı. Uzattığı eli titriyordu. "Senin hayatını kurtardı... Lütfen."

"Diz üstü çökün," dedi Cassius bize. "Korkunç lanet dizlerinizin üzerine çökün!" Kendimi önümde giderek büyüyen karanlık bir uçurumun kıyısında gibi hissediyordum. Beni kendine çekmek için fısıldıyordu. Jiletime uzanamazdım. Ben daha onu çekemeden

Cassius ateş ederdi. Kısrak dizlerinin üzerine çöktü ve bana da aynı şeyi yapmamı işaret etti. Uyuşmuş bir halde söyleneni yaptım.

"Öldür onu!" diye bağırdı Antonia. "Alçağı vur!"

"Cassius, dinle beni..." diye yalvardım.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tekrarladı Cassius, Sevro'ya.

"Dizlerim mi?" Sevro şeytani bir tavırla gülümsedi. Gözlerinde çılgınca pırıltılar belirdi. "Seni aptal Altın. Uluyanların bir numaralı kuralını unuttun. Asla eğilme." Sağ bileğinden jiletini kaparken dönmeye çalıştı ama fazla yavaştı. Cassius onu omzundan vurarak yanlamasına savurdu. Çatışma yeleği çatladı. Metal duvara kan saçıldı. Sevro iri iri açılmış gözlerle öne doğru sendeledi.

"Altınlar için," diye fısıldadı Cassius ve yakın mesafeden Sevro'nun göğsüne altı el ateş etti.

58

SÖNEN IŞIK

Sevro'nun göğsünden kanlar fışkırarak yüzüme saçıldı. Sendeledi. Jiletini düşürdü. Ağzı şaşkınlıkla açılırken dizlerinin üzerine çöktü. Cassius'un silahının duman tüten namlusunun altından ona atıldım. Sevro şaşkın bir halde göğsünü tutuyor, ağzından kan süzülüyor, yeleğinden köpükler halinde ellerime akıyordu. Üzerime öksürdü. Kalkmaya ve gülüp geçmeye çalıştı ama işe yaramadı. Kolları titriyordu. Nefesi hırıltılıydı. Gözleri kocaman açılmış; ilkel, derin bir korkuyla bana bakıyordu.

"Sakın ölme," dedim, panikle. "Ölme. Sevro." Kollarımda titriyordu. "Sevro. Lütfen. *Lütfen.* Yaşamalısın. Lütfen. Sevro..." Tek kelime daha etmeden, yalvarmadan veya herhangi bir tepki veremeden hareketsiz kaldı. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken nabzı zayıflıyordu. Antonia dalga geçercesine ulumaya başladı.

Dehşetle haykırdım.

Hayatta hissettiğim saf kötülüğe.

Kollarımda en iyi dostumla yerde ileri geri sallanıyordum.

Bu karanlık, nefret ve çaresizlik beni eziyordu.

Cassius acımasızca bana baktı.

"Ektiğini biçersin," dedi.

Korkunç bir hıçkırıkla ayağa kalktım. Yakıcıyla başımın yan tarafına vurdu. Düşmedim. Darbeye rağmen jiletimi çektim fakat

bana iki kez daha vurunca devrildim. Jiletimi elimden aldı ve ayağa kalkmaya çalışan Kısrak'ın boğazına uzattı. Ben başımı kaldırıp kendisine bakarken Cassius tabancayı alnıma doğrulttu. Tetiği çekmek üzereydi.

"Hükümdar onu canlı isteyecektir!" dedi Kısrak.

"Evet," dedi Cassius, sakince, öfkesine hâkim olarak. "Evet, haklısın. Böylece sen savaş planlarınızı anlatana kadar onu dilim dilim doğrayabilir."

"Cassius, beni bu lanet hücreden çıkar," diye tısladı Antonia.

Cassius Sevro'nun cesedini ayağıyla çevirdi ve Antonia'nın kapısını açmak için manyetik kartı aldı. Antonia hücresinden bir kraliçe edasıyla çıkarken mahkûm ayakkabıları Sevro'nun taze kanının üzerinde küçük izler bıraktı. Kısrak'ın suratına bir tekme attı ve Kısrak yere yuvarlandı. Kendi görüşüm bir bulanıp bir netleşiyordu. Beyin sarsıntısından midem bulanıyordu. Sevro'nun kanının sıcaklığı tişörtümden karnıma işliyordu. Antonia tepemde iç çekti. "Iyy. Goblin hâlâ her yere sızıyor."

"Onlara göz kulak ol ve veri-tabletlerini al," diye emretti Cassius. "Haritaya ihtiyacımız var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Prangaları almaya." Yakıcıyı Antonia'ya attı.

Cassius köşeyi dönüp gözden kaybolurken Antonia düşünceli bir tavırla üzerime eğildi ve tabancayı dudaklarıma dayadı. "Aç." Hayalarıma tekme attı. "Aç." Acıdan gözlerim kararırken ağzımı açtım. Yakıcının namlusunu ağzıma soktu ve yabancı metal boğazımın dibine dayandı. Dişlerim siyah çeliğin üzerinde kaydı. Kusacaktım. Midemden yukarı yükseldiğini hissediyordum. Antonia başımın üzerine eğilerek nefretle gözlerime bakarken namlu hâlâ boğazımdaydı; vücudum kasılıyordu ve ancak yere kusmama izin vermek için geri çekti. "Solucan."

Üzerime tükürüp veri-tabletlerimiz ile jiletlerimizi aldı ve Sevro'nunkini muhafız istasyonundan dönen Cassius'a fırlattı. Bana mahkûm koşumları giydirdiler; kolları çaprazlayarak hareketsiz hale getiren ve parmaklarım diğer omzuma dokunacak şekilde göğsüme bastıran metalik bir yelekti. Sonra dizlerimi bükülmeye zorlayarak

beni Cassius için getirdiğimiz sandığa tıktılar. Düşüşümü ellerimle engelleyemediğim için başımı dipteki plastiğe sertçe çarptım. Sonra Sevro ile Kısrak'ı çöp gibi üzerime yığdılar ve sandığı kapadılar. Sevro'nun kanı yüzüme akıyor, kendi kanım başımın yanındaki yarıktan süzülüyordu. Kıpırdayamayacak ya da sızlanamayacak kadar sersemlemiştim.

"*Darrow...*" diye mırıldandı Kısrak. "Sen iyi misin?"

Cevap vermedim.

Cassius'un, "Harita buldun mu?" diye sorduğunu duydum.

"Ve kameralar için bir bozucu," dedi Antonia. "Ben iterim. Sen yapabilirsen yolu göster."

"Yapabilirim. Gidelim."

Bozucu devreye girdi ve çekimPaleti hareket ederek bizi onlarla birlikte sürükledi. Sevro ve Kısrak üzerimde olmasa, dönebilir ve sırtımı kapağa dayayabilirdim fakat ağırlıkları beni küçük sandığın dibine bastırıyordu. Çok sıcaktı. Ter kokuyordu. Nefes almak zordu. Burada çaresizdim. Cassius için açtığımız yolu kullanırlarken onları durduramazdım. Boş hangarda bizi itip rampadan gemiye çıkarırlarken ve uçuş öncesi kontrollere başlarlarken onları durduramazdım. Uçuş subayı, uzaktaki köprüden telsizle, "*Mekik S-129, kalkışınıza izin verildi, akımKalkanının kapanmasını bekleyin,*" dedi. Motorlar ısınıyordu. "*Havalanabilirsiniz.*"

Savaş gemisinin karnından düşmanlarım beni dostlarımın rahatlığından, halkımın güvenliğinden ve savaşa hazırlanan ordumun gücünden koparark havalandı. Telsizden Orion'un sesini duymayı bekleyerek nefesimi tuttum. Gemiye inmesini emretmesini bekliyordum. YırtıkKanatların motorları vurmasını. Hiçbiri olmadı. Bir yerlerde annem çay yapıyor, nerede ve güvende olup olmadığımı merak ediyor olmalıydı. Uzayın derinliklerinde acımı, bütün gücüme ve aptalca böbürlenmelerime rağmen beni tüketen bu korkuyu hissetmemesini diliyordum. Bildiğim şeylere rağmen korkuyordum. Sadece kendim için değil, Kısrak için de.

Antonia ve Cassius'un sandığın dışındaki konuşmalarını duyuyordum. Cassius gemiden bir acil durum sinyali göndermişti. Bir süre sonra soğuk bir ses telsizde çıtırdadı.

"Sarpedon *mekiği, burası LDC saldırı gemisi* Kronos*; bir Olimpik acil durum sinyali gönderdiniz. Lütfen kendinizi tanıtın.*"

"*Kronos*, ben Sabah Şövalyesi. Yetki kodu 7-8-7-Eko-Alfa-9-1-2-2-7. Düşman sancak gemisindeki hapishanemden kaçtım. Eskort ve iniş izni istiyorum. Antonia au Severus-Julii yanımda. Değerli kargo taşıyoruz. Düşman peşimizde."

Bir duraksama oldu.

"*Anlaşıldı, kod kabul edildi. Telsizi kapamayın. Değişken Şövalye sizinle konuşacak.*" Biraz sonra Aja'nın sesi gemide yankılanarak benliğimi korkuya boğdu. Demek buzullardan kurtulmuş ve eve dönmeyi başarmıştı.

"*Cassius? Yaşıyorsun.*"

"Şimdilik."

"*Kargon ne?*"

"Azrail, Virginia ve Ares'in cesedi."

"*Ceset... Onları görmek istiyorum.*"

Botlar sandığa yaklaştı. Kapak açıldı ve Cassius, Kısrak'ı dışarı çekti. Sonra beni çıkardı ve hologramın önünde yere fırlattı. Holografik projektörde küçük ve karanlık görünen Aja, bizi doğaüstü bir sakinlikle izliyordu. Antonia, Sevro'nun silahını başıma doğru tutarken Cassius da Sevro'nun başını mohikanından tutup kaldırarak yüzünü gösterdi.

"*Korkunç lanet, Bellona,*" dedi Aja heyecanlanarak. "*Korkunç lanet. Başardın. Hükümdar seni Hisar'da görmek isteyecektir.*"

"Ama öncesinde Virginia'ya zarar verilmeyeceği konusunda garanti istiyorum."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Antonia, Cassius'un elinde jiletiyle kendisine o kadar yakın durmasından ürkerek. "O bir hain."

"Ve hapse atılacak," dedi Cassius. "İdam edilmeyecek. İşkence görmeyecek. Senden söz istiyorum, Aja. Yoksa bu gemiyi döndürürüm. Darrow kardeşini öldürdü. İntikam istiyor musun, istemiyor musun?"

"*Sana söz veriyorum,*" dedi Aja. "*Ona zarar verilmeyecek. Octavia'nın kabul edeceğinden eminim. Zaten Çeper'le işleri yoluna koymak için ona ihtiyacımız var. Sizi karşılamaları için birlikleri*

gönderiyoruz. Rotanızı 41'13'25'e çevirin, uydunun etrafından dönün ve iniş talimatları için Mars Aslanı*'ndan haber bekleyin. Geminizin uyduya inmesine izin veremeyiz ama BaşVali Augustus, bir saat içinde Hisar'da Hükümdar'a katılacak. Sizi de gemisine almayı reddedeceğini sanmıyorum."*

"BaşVali burada mı?" diye sordu Cassius. "Gemilerini görmüyorum."

"*Elbette burada,*" diye cevap verdi Aja. "*Darrow'un asla Mars'a gitmeyeceğini biliyordu. Bütün donanması Luna'nın diğer tarafında babamın donanmasına saldırmalarını bekliyor. Bu da onun tuzağı.*"

59

MARS ASLANI

Kısrak ve ben, siyah zırhlar kuşanmış, aslan amblemi taşıyan ve her biri Ragnar kadar iri olan Obsidiyenlerce mekiğin rampasından aşağı sürüklendik. Onları tekmelemeye çalıştım ama iki metre uzunluğundaki iyonMızraklarıyla karnıma vurarak elektrik verdiler. Kaslarım gerildi. Elektrik akımı bütün vücuduma yayıldı. Beni güverteye attılar ve saçımdan tutup kaldırdılar; şimdi dizlerimin üzerinde, Sevro'nun cesedine bakıyordum. Neyse ki gözleri kapalıydı. Dudakları ağzından süzülen kanla pembeleşmişti. Kısrak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir Obsidiyen karnına vururken boğuk bir ses çıktı. Onu yine dizlerinin üzerine kaldırdıklarında soluklanmaya çalışıyordu. Cassius da diz çökmeye zorlanmıştı.

Antonia, siyah zırhıyla karşımızda duran Lilath'a katıldı. İki omzunda ve göğüs zırhının ortasında çığlık atan, altın birer kafatası vardı. Zırhının yan taraflarına insan kaburga kemikleri işlenmişti. Bütün barbarca görüntüsüyle ilk Kemiksüren. Çakal'ın Sevro'su. Başı tıraşlıydı. Sakin gözleri, dünyada gördüğü şeylerden hoşlanmıyormuş gibi ekşimiş ifadeli, küçük suratında çukur görünüyordu. Arkasında başları onunki gibi savaş için tıraşlanmış on genç Eşsiz Yaralı dikiliyordu. "Üzerlerini tarayın," diye emretti.

"Neler oluyor?" diye sordu Cassius.

"Çakal'ın emirleri." Altınlar beni tararken Lilath dikkatle izliyordu. Cassius hoşnutsuzca taranmaya izin verirken Lilath devam etti: "Patron işini şansa bırakmak istemiyor."

"Ben Hükümdar'ın yetkisiyle hareket ediyorum," dedi Cassius. "Azrail ve Virginia'yı Hisar'a götüreceğiz."

"Anlaşıldı. Biz de aynı emirleri aldık. Yakında orada olacağız." Adamları geri çekilirken Cassius'a ayağa kalkmasını işaret etti. Üzerinde mikrofon, alet veya radyasyon belirtisi yoktu. Cassius dizlerini silkeledi. Ben dizlerimin üzerinde kalırken, Lilath, Obsidiyenlerden birinin rampadan aşağı sürüklediği Sevro'ya baktı ve nabzını yoklayarak gülümsedi. "İyi iş, Bellona."

İriyarı, alev bakışlı, çarpıcı ve bir heykelinki gibi elmacıkkemikleri olan bir Kemiksüren beğeni nidaları çıkardı. Tırnakları boyalı, üstleri dövmeli parmakları alt dudağına vurdu. "Barca'nın kemiklerine ne kadar istersin?" diye sordu.

"Satılık değil," diye karşılık verdi Cassius.

Adam kibirle gülümsedi. "Her şey satılıktır, beyefendi. Bir kaburgaya on milyon kredi veririm."

"Hayır."

"Yüz milyon. Haydi ama Bellona..."

"Benim unvanım Sabah Şövalyesi, *Sefir Valii-Rath*. Bana ya efendim diyeceksin ya da hiçbir şey demeyeceksin. Ares'in vücudu devlete ait. Benim satma yetkim yok. Fakat bana bir daha sorarsan, seninle konuşmaktan fazlasını yaparız."

"Tutkularına mı yenik düşersin yani?" diye sordu Tactus'un ağabeyi. "Demek istediğin bu mu?" Daha önce böylesine sinir bozucu ölçüde aristokratik bir yaratıkla karşılaşmamıştım ve buna sevindim. Tactus onların yanında iyi kalırdı.

"Seni korkunç lanet vahşi," dedi Kısrak, kanlı dişlerinin arasından.

"Vahşi mi?" diye sordu Tactus'un ağabeyi. "Ne güzel bir ağız. Öyle kullanmamalısın." Cassius adama doğru bir adım attı. Diğer Kemiksürenler kılıçlarına uzandılar.

"Tharsus. Kapa çeneni." Lilath başını yana yatırarak kulağındaki telsizi dinlerken, adam burun kıvırarak onun yanına döndü. "Evet, efendim," dedi Lilath telsize. "Barca ölmüş. Kontrol ettim."

Antonia öne çıktı. "O Adrius mu? Konuşmama izin ver."

Lilath elini ona doğru kaldırdı. "Antonia sizinle konuşmak istiyor." Duraksadı. "Bekleyebileceğini söylüyor. Tharsus, Novas, Azrail'in kelepçelerini çözün ve kollarını iki yana açın."

"Ya Virginia?" diye sordu Tharsus.

"Ona elini sürersen ölürsün," dedi Cassius. "Bu kadarını bilmen yeter." Göstermese bile Cassius'un gözlerinde korku vardı. Elinde olsa Kısrak'ı buraya asla getirmezdi. Hükümdar'ın adamlarının aksine, Çakal her an her şeyi yapabilirdi. Aja'nın güvenlik garantisi aniden çok zayıf görünmeye başlamıştı. Hükümdar bizi buraya neden göndermişti ki?

"Ganimetlerine kimse dokunmayacak," dedi Lilath, ürkütücü bir sesle. "Azrail dışında."

"Onu teslim etmem gere..."

"Biliyoruz. Ancak efendim geçmişteki sıkıntılarının tazmin edilmesini istiyor. Siz inerken Hükümdar ona izin verdi. Önlem olarak." Lilath veri-tabletini gösterdi. Cassius emri okudu ve yüzü solarak bana döndü. "Artık işimize bakabilir miyiz yoksa daha dırdır edecek misin?"

Cassius'un seçeneği yoktu. Uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Ellerimi göğsüme bastıran metal kelepçeler açıldı. Tharsus ve Novas kollarımı tutup iki yana çektiler ve kırbaç biçimindeki jiletlerini bileklerime sararak omuzlarım yuvalarında zorlanana kadar çektiler.

"Bunu yapmalarına izin mi vereceksin?" diye hırladı Kısrak, Cassius'a. "Onuruna ne oldu senin? O da her şeyin gibi sahte mi?" Cassius bir şey söyleyecek oldu fakat Kısrak onun ayaklarına tükürdü.

Antonia beni acı içinde görünce iğrenç bir ifadeyle gülümsedi. Lilath, Cassius'tan jiletimi alarak bize hangara kadar eşlik eden yırtıkKanada doğru yürüdü. Orada sapanOrağımı soğumakta olan motorlardan birinin içine doğru tuttu.

"Söylesene, Azrail, kardeşimle işi pişirdiniz mi? Bu yüzden mi sana o kadar tutkundu?" diye sordu Tharsus, biz beklerken. Parfümlü bukleleri gözlerinin önüne dökülüyordu. Başı tıraşlı olmayan sadece oydu. "Eh, o tarlayı süren ilk sen değilsin, ne demek istediğimi anlarsın ya."

Bakışlarımı doğrudan karşıya diktim.

"Silahı sağ elle mi kullanıyor, solla mı?" diye seslendi Lilath.

"Sağ," dedi Cassius.

"Pollox, turnike," diye emretti Lilath.

Niyetlerini anlayınca kanım dondu. Başka birinin başına geliyormuş gibiydi. Lastik sağ önkolumun etrafında gerilip parmaklarımın uçlarına karıncalanma hissi yayılırken bile.

O anda düşmanımı duydum.

Siyah botlarının topuk seslerini.

Herkesin tavırlarındaki hafif değişimi.

Korkuyu.

Kemiksürenler efendilerinin ana koridordan hangara girişini izlemek için geri çekildiler. İki yanında başları tıraşlı, daha uzun boylu bir düzine Altın koruma vardı. Her biri Victra kadar uzundu. Yakalarında ve jiletlerinin kabzalarındaki altın kafatasları gülüyordu. Omuzlarında düşmanlarından alınmış parmak kemikleri tıkırdıyordu; Lorn'dan, Fitchner'dan, Uluyanlarımdan alınmış kemikler. Bunlar benim çağımın katilleriydi. Tüm hücrelerinden kibir akıyordu. Ve bana yönelttikleri şiddet eğilimli bakışlarında gördüğüm şey nefret değil, esaslı bir kayıtsızlıktı.

Çakal'a ondan nefret etmediğimi söylemiştim. Bu bir yalandı. Amcamı öldürdüğü tabanca bacağındaki manyetik kılıftan sallanarak bana yaklaşmasını izlerken tek hissettiğim buydu. Zırhı altındı. Kükreyen altın aslanlarla süslüydü. Gövdesinin yan taraflarına insan kaburgaları işlenmiş, her birinin üzerine seçemediğim detaylar kazınmıştı. Saçları özenle ayrılıp yana taranmıştı. Gümüş kalemi elinde dönüp duruyordu. Antonia ona doğru bir adım attı fakat kendisine değil, Sevro'ya doğru yürüdüğünü görünce kendini tuttu.

"Güzel. Kemikleri sağlam." Sevro'nun kanlı cesedini inceledikten sonra kardeşinin tepesine dikildi. "Selam, Virginia. Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Söylenecek ne var ki?" dedi Kısrak, dişlerini sıkarak. "Bir canavara ne diyeyim?"

"Hımm." Kısrak'ın çenesini tutunca Cassius'un eli jiletine kaydı. Silahını çektiği anda Lilath ve Kemiksürenler onu paramparça ederdi. "Dünyaya karşı biz," dedi Çakal, kısık sesle. "Bana bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Küçüktük. Annemiz yeni ölmüştü. Ben sürekli ağlıyordum ve sen yanımdan hiç ayrılmayacağını söylemiştin. Ama sonraları Claudius seni bir yerlere davet ettikçe sen beni unuttun. Ben o kocaman eski evde kalıp o zaman bile yalnız olduğumu bildiğim için ağlardım." Kardeşinin burnuna parmağıyla hafifçe vurdu. "Önümüzdeki saatler senin kişiliğini sınayacak, kardeşim. Bütün o atıp tutmalarının altında gerçekte ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra bana yaklaştı, ağızlığımı gevşetti. Dizlerimin üzerindeyken bile cüssemin yanında ufacık kalıyordu. Elli kilo daha ağırdım. Ancak varlığı deniz gibiydi: tuhaf, engin, karanlık, gizli derinlikler ve güçle dolu. Sessizliği bir kükreyişti. Artık onda babasını görebiliyordum. Beni kandırmış, Luna planımı tahmin etmişti ve şimdi bütün çabalarımın boşa gitmesinden korkuyordum.

"İşte, yine buradayız," dedi. Karşılık vermedim. "Bunları tanıdın mı?"

Dijital kalemini zırhındaki kaburgaların üzerinde dolaştırdı ve detayları görebilmem için yaklaştı. "Sevgili babam bir insanı eylemlerinin yarattığını söylerdi. Bence düşmanları yaratır. Hoşuna gitti mi?" Daha da yaklaştı. Kaburgalardan birinin üzerinde ışınları sivri güneşli bir miğfer vardı. Bir diğerine kutu içinde bir kafa işlenmişti.

Çakal, Fitchner'ın göğüs kafesini giyiyordu.

Aniden içimde kabaran öfkeyle yaralı bir hayvan gibi böğürerek ve Kısrak'ı şaşırtarak yüzünü ısırmaya çalıştım. Çakal kıvranışımı izlerken beni tutan adamları titreten bir öfkeyle kendimi ittim. Cassius bakışlarını yere dikmiş, Kısrak'la göz göze gelmekten kaçınıyordu. Sesim kendime bile yabancı gelen bir tonla çıkıyordu; sadece Çakal'ın içimden çıkarabileceği o derinlerdeki iblisin sesiydi. "Derini yüzeceğim," dedim.

Benden sıkılarak gözlerini devirip parmaklarını şaklattı. "Şunun ağızlığını geri takın." Tharsus ağzımı tıkadı. Çakal uzun zamandır görmediği iki dostunu bir partide karşılıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Cassius! Antonia!" dedi. "Günün kahramanları. Vay canına... Ne oldu böyle?" diye sordu, Antonia'nın yüzünü görünce. Benim esaretim sırasında sevgiliydiler. Bazen kutuya konmamdan önce Çakal ziyaretime geldiğinde, ondan Antonia'nın kokusunu

alırdım. Ya da kadın yanından geçerken bir tırnağını Çakal'ın boynunda dolaştırırdı. Çakal ona yaklaşarak çenesini tuttu ve hasarı incelemek için başını yana yatırdı. "Bunu Darrow mu yaptı?"

"Ablam," diye düzeltti Antonia, incelenmekten rahatsız olarak. Annesinin ölümüne, yüzüne üzüldüğü kadar üzülmemişti. "Sürtük bunun bedelini ödeyecek. Ve düzelttireceğim, merak etme." Başını geri çekerek Çakal'ın elinden kurtardı.

"Dur," dedi Çakal sertçe. "Neden düzelttireceksin ki?"

"İğrenç."

"İğrenç mi? Sevgilim, yaraları insanın kimliğidir. Hikâyesini anlatırlar."

"Bu Victra'nın hikâyesi, benim değil."

"Hâlâ güzelsin." Çakal onu çenesinden tutarak aşağı doğru çekti ve dudaklarından nazikçe öptü. Antonia'ya değer verdiği falan yoktu. Kısrak'ın dediği gibi, onun için sadece et yığınlarıydık. Ancak Antonia tanıdığım en kötü yaratık olsa da, sevilmek ve değer görmek istiyordu. Çakal da bunu nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

"Bu Barca'nındı," dedi Antonia, Çakal'a Sevro'nun tabancasını vererek. Çakal kabzadaki uluyan kurt kabartmalarının üzerinde başparmağını dolaştırdı.

"Kaliteli işçilik," dedi. Kendi tabancasını manyetik kılıfından çıkarıp muhafızlardan birine attıktan sonra yerine Sevro'nunkini geçirdi. Elbette ki arkadaşımın tabancasını ganimet olarak saklayacaktı.

Veri-tableti yanıp sönünce elini kaldırıp sessizlik talep etti. "Evet, İmperator?"

Çakal'ın karşısındaki boşlukta iğrenç Küller Lordu'nun devasa başı belirdi. Koyu Altın gözleri kalın kaşlarının altından bakıyor, gıdısı üniformasının yüksek siyah yakasından taşıyordu. "*Augustus, düşman yolda. En önde şalomaGemileri var.*"

"Onun için geliyorlar," dedi Cassius.

"Kaç tane?" diye sordu Çakal.

"*Altmıştan fazla. Yarısı kızıl tilki amblemi taşıyor.*"

"Kapanı kapamamı mı istiyorsun?"

"*Henüz değil. Gemilerinizin komutasını alacağım.*"

"Planı biliyorsun."

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. "*Biliyorum. Planlandığı gibi Hükümdar'a katılmak için devam edeceksiniz. Sabah Şövalyesi'ni ve kargosunu Hisar'a götürün. Kızlarım orada onu teslim alacak. Gidin şimdi, Altınlar için.*"

"Altınlar için."

Baş gözden kayboldu.

Çakal, beni kargo rampasından aşağı sürükleyen Obsidiyenlere baktı. "Köleler, köprüde Pretor Licenus'a katılın. Artık size ihtiyaç kalmadı." Obsidiyenler tek kelime etmeden döndüler. Onlar gittikten sonra Çakal otuz Kemiksüren'ine baktı. "Sabah Şövalyesi bize bugünkü savaşı kazanma fırsatı sundu. Telemanuslar kardeşim için geliyor. Uluyanlar ve Ares'in Oğulları da Azrail için gelecek. Onları alamayacaklar. Onları Hükümdar'a ve Hisar'ın stratejistlerine teslim etmek bizim sorumluluğumuzda."

Antonia ve Cassius'a döndü. "Küçük anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakın. Bugün hepimiz Altın'ız. İsyan küle dönüştükten sonra didişmeye devam ederiz. Çoğunuz mağaraların karanlığını benimle birlikte yaşadınız. Bu... yaratık... bize ait olanı çalarken, benimle birlikte izlediniz. Her şeyimizi elimizden alacaklar. Evlerimizi. Kölelerimizi. Yönetme hakkımızı. Bugün bizim olanı korumak için savaşacağız. Bugün bizim çağımızın sonuyla savaşacağız."

Hepsi onun sözlerini dinlerken iştahla emirlerini bekliyorlardı. Etrafında yarattığı kültü görmek dehşet vericiydi. Benim parçalarımı, konuşma kalıplarımı almış ve kendi davranışlarına uyarlamıştı. Evrimi sürüyordu.

Lilath sapanOrağımı motorun alevinden ısınıp kıpkırmızı kesilmiş halde getirip kabzasını Çakal'a uzattı. "Lilath, sen filoyla kalacaksın."

"Emin misiniz?"

"Sen benim sigortamsın."

"Peki, sahip."

Antonia onların neden söz ettiğinden emin değildi ama durumdan hiç hoşlanmamıştı. Çakal jiletimi elinde evirip çevirdi, sonra Kısrak ile bana bakarken aklına bir fikir geldi. "Cassius, Darrow'un elinde ne kadar esir kaldın?"

"Dört ay."

"Dört ay. O halde bence bu onur senin olmalı." Kıpkırmızı jileti ona attı ve Cassius jileti rahatlıkla kabzasından yakaladı. "Darrow'un elini kes."

"Hükümdar onu..."

"Canlı istiyor, evet. Ve öyle de alacak. Ama onun kılıç tutan eli sağlam haldeyken sığınağına gelmesini istemiyor, değil mi? Bütün silahlarını almamız emredildi. Canavarı hadım et de yola koyulalım. Tabii... senin için bir sorun yoksa?"

"Sorun yok," dedi Cassius, bana yaklaşırken. Sıcaktan parıldayan jileti havaya kaldırdı.

"Dönüştüğün şey bu mu?" diye sordu Kısrak. Cassius yüzünde utançla bakışlarını kaçırdı. "Bana bak, Darrow," dedi Kısrak. "Bana bak."

Kendimi jileti unutmaya zorladım. Kısrak'ı izlemeye, ondan güç almaya odaklandım. Ancak aşırı ısınmış metal sağ bileğimin derisini, etini ve kemiğini biçerken onu unuttum. Acıyla haykırarak döndüm ve sağ elimin olduğu yerdeki dağlanmış kesikten yavaşça kan damladığını gördüm. Yanmış etimden tüten duman havaya yükseliyordu. Acımın arasında Çakal'ın yerden elimi alıp havaya kaldırışını izledim. En yeni ganimeti.

"*Hic sunt leones,*" dedi.

"*Hic sunt leones,*" diye tekrarladı askerleri.

60

EJDER AĞZI

Kesilip dağlanmış sağ bileğimi acıdan titreyerek göğsüme bastırırken amcamı düşünüyordum. Şimdi babamın yanında mıydı? Eo'yla birlikte bir odun ateşinin başında oturmuş, kuşları mı dinliyordu? Beni mi izliyorlardı? Bileğimdeki kararmış etten kan süzülüyordu. Acı göz karartıcıydı ve bütün vücudumu ele geçiriyordu. Bir askeri saldırı aracının arkasında paralel uzanan iki sıra koltuklardan birinde, otuz Kemiksüren'in arasında, Kısrak'ın yanına bağlanmış halde oturuyordum. Tavandaki ışıklar tuhaf bir yeşil renkte yanıp sönüyordu. Gemi türbülanstan sarsılıyordu. Luna'da fırtına vardı. Şehirlerin üzerinde gök gürlüyordu. Siyah kuleler bulanık bulutları deliyordu. Çatılardaki Turuncular ve yüksekKızıllar, askeri yönetim altında köle olan kardeşlerim, Marslı akrabalarını öldürecek silahları hazırlarken bütün çatılarda spot ışıkları dans ediyordu. Askeri sahneler daha parlak ışıklarla aydınlanıyordu. YırtıkKanat birlikleri gökyüzünde devriye gezerken ve çekimBotları giymiş Altınlar birbirlerinden kilometrelerce mesafedeki kulelerin arasında sıçrayıp savunmayı kontrol ederken, yukarıdaki fırtınaya hazırlanırken, dostlarına, okul arkadaşlarına, sevgililerine ve ailelerine son sözlerini söylerken kötücül kırmızı ışıklarla süslenmiş siyah siluetleri, kulelerin arasında gelip gidiyordu.

Elorian Opera Binası'nın yanından geçtiğimizde en yüksek mazgallarına sıralanmış, gökyüzüne bakar halde gördüğüm bir grup

Altın, boynuzlu ve çivili miğferleriyle, şimşek ışıklarında cehennemin yağmasını bekleyen canavar heykellerine benziyorlardı.

En yüksek gökdelenlerin altında etrafında süzülen bulutlara doğru devam ettik. Bulut tabakasının altında şehrin iç içe geçmiş kabuğu sakindi. Kayıp Şehir'deki eylemler nedeniyle ufukta yanan alev damarları dışında, yörüngeden gelecek bombardımanın beklentisiyle kapkaranlıktı. Işıkları yanıp sönen acil durum araçları alevlere doğru dalıyordu. Şehir saatlerdir, günlerdir nefesini tutuyordu ve bırakma anı yaklaşırken kirişleri gerilmiş, ciğerleri patlamaya hazırdı.

Hükümdar'ın kulesinin tepesindeki yuvarlak bir platforma indik. Orada Aja ve bir Pretoryen müfrezesi bizi karşıladı. Kemiksürenler biz daha inmeden çekimBotlarıyla inmişlerdi ve platforma konan aracın etrafını sardılar. Cassius, beni tek başına itekliyordu. Diğer eliyle Sevro'nun cesedini bir geyik leşi gibi sürüklüyordu. Antonia da Kısrak'ı itiyordu. Uydu-şehrin yorgun kış yağmuru Aja'nın koyu yüzünden süzülüyordu. Geceyi yaran bembeyaz bir gülümseme vardı ve yakasından buhar yükseliyordu.

"Sabah Şövalyesi, evine hoş geldin. Hükümdar sizi bekliyor."

Uydu yüzeyinin bir kilometre altında, askeri efsaneler arasında Ejder Ağzı adıyla bilinen büyük çekimKaldıracı durdu ve kapıları tıslayarak açılıp diğer ucunda Toplum'un piramidini taşıyan bir kapının göründüğü loş ışıklı beton bir koridoru önümüze serdi. Orada mavi bir ışık Aja'nın irislerini taradı. Dişliler ve devasa pistonlar uğuldarken piramit ortadan ikiye bölündü. Buradaki teknoloji yukarıdaki Hisar'da olduğundan daha eskiydi; Dünya'nın Luna'nın bildiği tek düşman olduğu, büyük Amerikan raylı toplarının bütün Luna-doğumluların kâbuslarına girdiği antik zamanlardan kalmaydı. Hükümdar'ın büyük sığınağının yedi yüz yıldan uzun süredir önemli bir değişim geçirmemiş olması, Pretoryenlerin mimari başarısının ve disiplininin bir kanıtıydı.

Acaba Fitchner burayı biliyor muydu? Şüpheliydim. Aja'nın gizleyeceği türden bir sırra benziyordu ama buranın bütün sırlarını onun bile bildiğinden emin değildim. Yürüdüğümüz dar koridorun solundaki ve sağındaki tüneller uzun zaman önce çökmüştü. Bir

zamanlar oralardan kimlerin geçtiğini, o tünelleri kimin ve neden çökerttiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Holo ışıklarla aydınlatılmış, yüksek koruma altındaki odalardan geçtik. Maviler ve Yeşiller teknisyen yataklarında, damar yollarına takılı serumlarla yatıyor, kafataslarına yerleştirilmiş bağlantı noktalarından beyinlerine veriler akıyor, gözleri uzakta bir yerlere bakıyordu. Bu, Toplum'un merkezi sinir sistemiydi. Uydu yıkılsa bile, Octavia buradan bir savaş yönetebilirdi.

Buradaki Obsidiyenler ejder kafası biçimli siyah miğferler ve koyu mor zırhlar kuşanmıştı. Bellerinden sarkan palyoşlarının üzerinde altın sarısı harflerle *cohors nihil* yazılıydı: Lejyon Sıfır. Adını hiç duymamıştım fakat neyi koruduklarını görüyordum: Süslemesiz, sağlam metalden, son bir kapı; Toplum'un en derin sığınağı. Kapı homurdanarak açıldı ve ancak o zaman, saldırı mekiğinin arkasından dışarı atladıktan bir buçuk yıl sonra, Hükümdar'ın siluetini görebildim.

Aristokrat sesi koridorda yankılandı. "...Janus, sivil zayiat kimin umurunda? Denizde tuz biter mi? Bir Demir Yağmur başarırlarsa ne pahasına olursa olsun onları vurun. Burada istediğimiz en son şey, Obsidiyen Sürüsü'nün buraya inip Kayıp Şehir'deki ayaklanmalarla birleşmesi..."

Başından beri savaştığım yönetici, onu saran Pretorların ve Küller Lordu'nun hologramlarından yayılan mavi ışıkla aydınlanmış grisiyah renklerde büyük bir odanın ortasındaki yuvarlak bir çukurda duruyordu. Yarım daire oluşturmuş en az kırk savaş gazisi. Acımasız yaratıklar, katedral heykellerinin karanlık rahatlığıyla içeri girişimi izlerken bunun olacağını başından beri biliyormuş gibi görünüyorlardı. Sanki benim için bu sonu hak etmişlerdi; sanki doğumları gibi, bu durum da şans eseri değildi.

Yakalanmamın ne anlama geldiğini biliyorlardı. Bu bilgiyi hiç durmadan donanmama yayınlıyorlardı. Haberi gemilerime yaymak için korsanlarını iletişim ağlarımıza saldırtıyorlardı. Dünya'daki başkaldırıları bastırmak için oraya yayın yapıyor, olabilecek diğer halk ayaklanmalarını engellemek için sürekli Çekirdek'e sinyal gönderiyorlardı. İdamımda da aynı şeyi yapacaklardı. Sevro'nun cesediyle de. Cassius'un elde ettiğini sandığı anlaşmaya rağmen,

belki Kısrak'ınkiyle de. *İşte, isyana cüret edenlerin sonu*, diyeceklerdi. *Bakın bu güçlü canavarlar bile Altınların önünde nasıl da düştü.* Başka kim onların karşısında durmaya cüret edebilirdi? Kimse.

Dizginlere daha da asılacaklardı.

Saltanatları daha da güçlenecekti.

Bugün yenilirsek, Dünya'nın düşüşünden beri görülmemiş bir güçle yeni bir Altın kuşağı yükselecekti. Kendi halklarına yönelen tehdidi görünce, Aja ve Çakal gibi binlercesini yetiştireceklerdi. Yeni enstitüler kuracak, ordularını büyütecek ve halkımı daha da boğazlayacaklardı. Olası gelecek buydu. Fitchner'ın en büyük korkusu. Çakal'ın yanımdan geçip odaya girişini izlerken yaklaştığından korktuğum gelecek.

"Obsidiyenleri gezegen dışı savaş için eğitilmedi," diyordu Pretorlardan biri.

"Bunu Fabii'ye söylemek ister misin?" diye sordu Hükümdar. "Belki de annesine? Şu anda onunla birlikte küçük sinekler gibi kaçıp gemilerini de beraberlerinde götürmemeleri için Meclis'te alıkoymak zorunda kaldığım diğer Senatörlere."

"Ödlek Politikolar..." diye mırıldandı biri.

Parıldayan hologramların dışında odada sadece küçük bir grup Altın asker vardı ancak beklediğimden fazlaydı. İki Olimpik Şövalye, on Pretoryen ve Lysander. Artık on yaşında olan çocuk, onu son gördüğümden beri on beş-yirmi santim boy atmıştı. Veri-tabletinde büyükannesinin konuşmasından notlar alıyordu ve biz içeri girerken Cassius'a gülümsemişti; şimdi dayan-cam ardındaki bir kaplanı izler gibi, beni temkinli bir merakla izliyordu. Berrak Altın gözleri bağlarımı, Aja'yı ve kesilmiş bileğimi inceledi. Zihninde, ne kadar kalın olduğunu anlamak için cama parmağıyla vuruyordu.

Biz içeri girerken, iki Olimpik Şövalye, Hükümdar'ın sözünü kesmemek için Cassius'u sessizce selamladılar ama Hükümdar benim varlığımı duygusuz bir bakışla fark etti. İki şövalye de ağır zırhlıydı ve Hükümdar'ı savunmaya hazırdı.

Hükümdar'ın üzerinde, odanın kubbeli tavanına bir küre holo hâkimdi ve mükemmel detaylarıyla uyduyu gösteriyordu. Küller Lordu'nun filosu, Luna'nın Hisar'ın bulunduğu karanlık tarafını savunmak için bir ağ gibi yayılmıştı. Savaş çoktan başlamıştı. Ancak

kuvvetlerimin Çakal'ın donanmasının onlara yandan saldırmak ve Küller Lordu'yla arasında ezmek için beklediğini bilmeleri mümkün değildi. Bir şekilde Orion'a ulaşabilsem, bu durumu kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi.

Çakal kenardaki koltuklardan birine oturarak Küller Lordu'nun küre halinde dizilmiş şalomaGemilerine talimat verişini sabırla izledi.

"Cassius, seni korkunç lanet av köpeği," dedi Hakikat Şövalyesi, derin bariton sesiyle. Asyalı gözleri kısık ve çekikti. Dünyalıydı ve biz Marslılardan daha tıknazdı. "Bu gerçekten o mu?"

"Eti ve kemiğiyle. Onu sancak gemisinden kaçırdım," dedi Cassius. Yüzümü daha iyi görebilmeleri için dizlerimi tekmeledikten sonra saçlarımı tutup başımı arkaya çekti. Sevro'nun bedenini de incelesinler diye yere fırlattı. Neşe Şövalyesi başını iki yana salladı. Cassius'tan daha zayıftı ve ondan iki kat daha aristokrattı; köklü bir Venüs ailesinden geliyordu. Bir defasında onunla Mars'ta bir düelloda karşılaşmıştım.

"Augustus da mı? Bütün şansı kendinde toplamışsın. Aja da Obsidiyen'i paketledi. Korku ve Sevgi, Victra'yla şu Beyaz Cadı'yı haklayacak..."

"Victra'nın benim elime düşmesi için cinayet işlerdim," dedi Hakikat, etrafımda yürürken. "Muhteşem bir dans olurdu. Hey, sen onu yatağa atmamış mıydın, Cassius?"

"Bu konularda boşboğazlık etmem." Cassius başıyla savaşı işaret etti. "Nasıl gidiyor?"

"Fabii'den daha iyi. Azimliler. Obsidiyenlerini kullanabilmek için yaklaşmaya çalışıp dururlarken onları mıhlamak zor fakat Küller Lordu onları uzak tutuyor. Bunu kazanan darbeyi, Çakal'ın donanması indirecek. Düşmanın yan tarafından dolaşmaya başladılar bile, bak!" Şövalye özlemle holoya baktı. Cassius fark etti.

"Onlara her zaman katılabilirsin," dedi Cassius. "Bir mekik istemen yeter."

"Saatler sürer," diye karşılık verdi Hakikat. "Cephede dört şövalyemiz var zaten. Birilerinin Octavia'yı koruması gerek. Ve gemilerim gündüz tarafını korumak için kenarda bekliyor. Şu anda pek olası görünmese de inmeyi başarırlarsa, yüzeyde askerlere ihtiyacımız olacak. Yüzünü yıkamamız gerekecek."

"Ne?"

"Barca'nın yüzü. Kan içinde kalmış. Yine sistemlerimizi çökertmezlerse yakında yayın yapacağız. Sabotajcılar operasyonları bozuyordu. Yine Cıva'nın çocukları. Büyüklük hayalleriyle yanıp kavrulan teknoloji manyağı demoKratik pislikler. Ama dün gece bir pusucu birliğiyle inlerinden birini vurduk."

"Bir bilgisayar korsanını durdurmanın en iyi yolu nedir? Sıcak metal," diye ekledi Neşe.

"*Düşman cesur, hakkını vermek gerek,*" diyordu Küller Lordu, odanın ortasındaki diğerlerinden iki kat büyük hologramından. "*Kaçış yollarını kapadığımız halde hâlâ canlarını dişlerine takıp savaşıyorlar.*" Filosunun arkasında bir korvetteydi ve sinyali diğer onlarca gemi üzerinden yönlendiriliyordu. Küller Lordu'nun filosu mükemmel bir düzenle ilerliyor, gemilerimin elli kilometreden fazla yaklaşmasına asla izin vermiyordu.

Roque kayıpları önemserdi. Ele geçirdiğim üç yüz yıllık güzel gemileri yok etmemeyi önemserdi. Küller Lordu'nun böyle bir derdi yoktu. Hiç umursamadan gemileri çatışmaya gönderiyordu. Mirasın, hayatların, masrafın canı cehenneme. O bir yok ediciydi. Sırtını duvara vermiş halde ne pahasına olursa olsun kazanacaktı. Filomu bu halde izlemek acı veriyordu.

"Yeni haberlerin olduğunda rapor ver," dedi Hükümdar. "Mümkünse Daxo au Telemanus'u canlı istiyorum. Diğer hepsi harcanabilir; babası ve Juliiler dahil."

"*Baş üstüne, sahip.*" Eski katil, selam vererek gözden kayboldu. Hükümdar yorgun bir iç çekişle dönüp Sabah Şövalyesi'ne baktı ve uzun zaman önce kaybettiği bir çocuğunu selamlıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Cassius." Cassius eğilerek selam verdikten sonra Hükümdar ona sarıldı ve bir zamanlar Kısrak'a duyduğu yakınlıkla alnından öptü. "Buzullarda olanları duyunca içim burkuldu. Öldüğünü sandım."

"Aja öldüğümü düşünmekte haklıydı fakat ölümden dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, sahip. Halletmem gereken yarım kalmış işlerim vardı."

"Görüyorum," dedi Hükümdar, benimle pek ilgilenmeden Kısrak'a odaklanarak. "Savaşı senin kazandığına inanıyorum, Cassius. İkini-

zin de." Gülümsemeden, başıyla Çakal'ı selamladı. "Gemilerin bu savaşın çok kısa sürmesini sağlayacak."

"Hizmet etmek bizim için bir zevktir," dedi Çakal, şeytani bir gülümsemeyle.

"Evet," dedi Hükümdar, tuhaf ve neredeyse nostaljik bir tavırla. Parmakları Cassius'un kalın boynundaki yaraların üzerinde dolaştı. "Seni astılar mı?"

"Ah, denediler. Pek işe yaramadı." Cassius sırıttı.

"Bana Lorn'un gençliğini hatırlatıyorsun." Bir zamanlar Virginia'ya da kendi gençliğini hatırlattığını söylediğini biliyordum. Şefkati, Çakal'ın kendi adamlarına gösterdiğinden daha samimiydi ama yine de Octavia da bir koleksiyoncuydu. Kendini korumak için hâlâ sevgiyi ve sadakati kalkan olarak kullanıyordu. Hükümdar beni işaret etti ve yüzümü örten metal ağızlığa bakarak yüzünü buruşturdu. "Ne planladığını biliyor musunuz? Son karşılaşmamızı tehlikeye düşürecek herhangi bir şey..."

"Anladığım kadarıyla Hisar'a saldırmayı planlıyor."

"Cassius, sus..." diye çıkıştı Kısrak. "Bu kadın seni umursamıyor bile."

"Peki, sen umursuyor musun?" diye sordu Hükümdar. "Senin neyi umursadığını gayet iyi biliyoruz, Virginia. Elde etmek için neler yapabileceğini de."

"Havada mı, yerde mi?" diye sordu Çakal. "Saldırı."

"Yerde. Sanırım."

"Neden uzaydayken bundan söz etmedin?"

"Darrow'un elini kesmekle meşguldün."

Çakal oltaya gelmedi. "Luna'da kaç pençeMatkap var?"

"Hiçbiri çalışmıyor, terk edilmiş madenlerdekiler bile," dedi Hükümdar. "Bunu garantiledik."

"Gelen bir ekibi varsa, başlarında Volarus ve Julii olur," dedi Çakal. "Onlar onun en iyi silahları ve uyduKırıcıyı ele geçirmesine yardım ettiler."

"Volarus... Obsidiyen mi?" diye sordu Hükümdar.

"Obsidiyenlerin Kraliçesi," dedi Kısrak. "Onunla tanışmalısın. Sefi'ye annesini hatırlatırdın."

"Obsidiyenlerin Kraliçesi... Birleştiler mi?" diye sordu Hükümdar, temkinli bir tavırla Cassius'a dönerek. "Bu doğru mu? Politikolar bütün kabilelerin birleşmesinin imkânsız olduğunu söylemişti."

"Yanılmışlar," dedi Cassius.

Antonia, Hükümdar'ın gözünde yükselmek için anı değerlendirdi. "Sadece Darrow'un tarafındaki Obsidiyenler, sahip. Güney kabileleri arasında bir ittifak."

Hükümdar ona aldırmadı. "Bundan hoşlanmadım. Sadece Hisar'da yüzlerce Obsidiyen var..."

"Hepsi sadık," dedi Aja.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Cassius. "Aralarında Marslılar var mı?"

Octavia, onay bekleyerek Aja'ya döndü. "Çoğu," diye itiraf etti Aja. "Lejyon Sıfır bile. Marslı Obsidiyenler, en iyileridir."

"Onların sığınaktan çıkarılmasını istiyorum," dedi Octavia. "Hemen!"

Pretoryenlerden biri emri yerine getirmek için harekete geçti.

"O da ağabeyi kadar becerikli mi?" diye sordu Aja, Cassius'a.

"Daha kötüsü," dedi Kısrak, dizlerinin üzerinde gülerek. "Çok daha kötü ve çok daha akıllı. Bir grup savaşçı kadınla birlikte savaşıyor. Seni bulmak için kan yemini etti, Aja. Kanını içip kafatasını Valhalla'da kadeh yapmak için. Sefi geliyor. Ve onu durduramazsın."

Aja ve Octavia tedirginlik içinde birbirlerine baktılar. "Hisar'a saldırmadan önce yüzeye inmek zorundalar," dedi Aja. "Bu imkânsız."

"Nasıl geliyorlar?" diye sordu Cassius, bana dönerek. Başımı iki yana salladım ve ağızlığımın ardından güldüm. Aja kesilmiş sağ bileğime bir tekme attı. Acıyla yaramın üzerine kapaklanırken neredeyse bayılacaktım. "Nasıl geliyorlar?" diye sordu Cassius. Cevap vermedim. Neşe Şövalyesi'ne işaret verdi. "Diğer kolunu tut." Neşe, sol kolumu yakalayıp çekti. "Nasıl geliyorlar?" diye sordu, bu kez Kısrak'a dönerek. "Söylemezsen diğer elini de keseceğim. Ardından ayakları, burnu ve gözleri gelecek. Volarus nasıl geliyor?"

"Onu zaten öldüreceksiniz," diye hırladı Kısrak. "Bu yüzden... siktir git!"

"Ne kadar yavaş öleceği sana bağlı," dedi Cassius.

"Çoktan inmediklerini kim söyledi ki?" diye sordu Kısrak.

"Ne?"

"Cıva'nın yardımlarıyla, Dünya'dan buğday gemilerinde geldiler. Saatler önce indiler. Ve şu anda Hisar'a doğru ilerliyorlar. On bin Obsidiyen. Bilmiyor muydun?"

"On bin mi?" diye mırıldandı Lysander, holo-çukurun yanındaki koltuğundan. Büyükannesinin Şafak Asası önündeki masada duruyordu. Altın ve demirden yapılmış bir metrelik asanın tepesinde Toplum'un üçgeni ve neredeyse beş yüz yıl önce Karanlık İsyan'ı yöneten Obsidiyen savaş-şefinin sönüp kurumuş kalbi vardı. "Bir işgali durdurmak için Lejyonlar harekete geçirildi. Onlar dönemeden Obsidiyenler savunmamızı aşar."

"Pretoryenleri hazırlayıp iki lejyonu geri çağıracağım," dedi Aja, kapıya doğru yürürken.

"Hayır." Octavia düşünceli bir tavırla kıpırdamadan duruyordu. "Hayır, Aja, sen yanımda kal." Pretoryenlerin komutanına döndü. "Sefir, gidip yüzeyi güçlendir. Müfrezeni yanına al. Onlara burada ihtiyaç yok. Kendi şövalyelerim var. Hisar'a yaklaşan bütün gemiler vurulacak. Bizzat Küller Lordu'nu taşısa bile umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz." Sefir ve diğer Pretoryenler koşarak çıkarken odada Cassius, üç Olimpik Şövalye, Antonia, Çakal, Hükümdar, üç Pretoryen ve biz kaldık. Aja avcunu kapının yakınındaki bir panele bastırdı. Sığınak kapısı, Pretoryenlerin arkasından kapandı. Duvarların içinden çıkan metal levhalar sarmal bir hareketle yavaşça birbirine geçip bizi içeri kilitledi.

"Üzgünüm, Aja," dedi Octavia, kadın savaşçı yanına geri dönerken. "Adamlarınla birlikte olmak istediğini biliyorum fakat zaten Moira'yı kaybetmişken seni de kaybetmeyi göze alamam."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Aja ama hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Pretoryenler Sürü'yü halleder. Biz diğer konuyla ilgilenelim mi?"

Octavia, Çakal'a baktı ve Çakal belli belirsiz bir hareketle başıyla onayladı. "Severus-Julii, öne çık," dedi Octavia.

Antonia kendisine seslenilmesine şaşırarak söyleneni yaptı. Dudaklarında umutlu bir gülümseme belirmişti. Bugünkü çabaları

için ödüllendirileceği şüphesizdi. Ellerini arkasında birleştirerek Hükümdar'ının karşısında dimdik durdu.

"Söylesene, Pretor Julii, bu yıl haziran ayında Uydu Lordlarını dize getirmek için Kılıç Donanması'na katılmıştın, değil mi?"

Antonia kaşlarını çattı. "Sahip, anlamıyorum..."

"Bu gayet basit bir soru. En iyi şekilde cevap ver."

"Bu doğru. Ailemin gemileriyle birlikte Beşinci ve Altıncı Lejyonlara kumandanlık yaptım."

"Roque au Fabii'nin geçici komutası altında, değil mi?"

"Evet, sahip."

"O zaman söyler misin, nasıl oluyor da sen yaşarken İmperator ölüyor?"

"Savaştan kaçmayı zar zor başardım," dedi Antonia, sorulardaki tehlikeyi sezerken. Sesi buna uygun olarak zayıflamıştı. "Dehşet... Dehşet verici bir felaketti, sahip. Thebe'ye gizlenmiş Uluyanlar yüzünden Roque... İmperator Fabii, kendi hatası olmamasına rağmen iki katmanlı bir tuzağa düştü. Herkes aynı şeyi yapardı. Komutasını kurtarmak, gemilerimizi toparlamak için çaba harcadım. Ancak Darrow köprüyü çoktan ele geçirmişti bile. Ve etrafımızdaki bütün şalomaGemileri yanıyordu. Dostla düşmanı birbirinden ayıramıyorduk. Gemilerine dolan Obsidiyen Sürüsü'nün gürültüsü, bütün olanlar... rüyalarıma giriyor..."

"Yalancı." Kısrak alaycı bir tavırla güldü.

"Ve bu yüzden mi geri çekildin?"

"Ağır bedeller ödeyerek, evet, sahip. Toplum için elimden geldiğince çok gemiyi kurtarmaya çalıştım. Yaklaşan savaşta ihtiyaç duyulacağını bilerek adamlarımı kurtardım. Elimden gelen buydu."

"Bu kadar çok adamı kurtarmak soylu bir davranış," dedi Hükümdar.

"Teşek..."

"En azından doğru olsaydı."

"Anlayamadım?"

"Kekelediğimi sanmıyorum, kızım. Ancak senin görevini ve İmperatorunu terk ederek kaçtığına inanıyorum."

"Bana yalancı mı diyorsunuz, sahip?"

"Oldukça açık," dedi Kısrak.

"Onuruma iftira atılmasına seyirci kalamam," diye çıkıştı Antonia, Kısrak'a dönerek göğsünü kabartırken. "Bu..."

"Ah, sakin ol, çocuğum," dedi Hükümdar. "Burada kendinden büyük balıklarla derin sularda yüzüyorsun. Savaştan kaçan başkaları da oldu ve neler olduğunu öğrenmemiz için savaş istatistiklerini gönderdiler. Felaketi değerlendirebilelim ve Antonia au Severus-Julii'nin adını nasıl lekelediğini, savaşı nasıl kaybettiğini, kendisini yardıma çağıran Pretorunu nasıl terk ettiğini, kendi postunu kurtarmak için kuşağa nasıl kaçtığını ve orada kendi gemilerini nasıl da kaybettiğini öğrenelim diye."

"Savaşı Fabii kaybetti," dedi Antonia öfkeyle. "Ben değil."

"Çünkü müttefikleri onu terk etti," diye mırladı Aja. "Onun donanma düzenini kargaşaya boğmasaydın, pozisyonunu hâlâ koruyor olabilirdi."

"Fabii hatalar yaptı," dedi Hükümdar. "Ancak soylu biriydi ve Renginin sadık bir hizmetkârıydı. Dahası, başarısızlığını kabul ederek bedelini ödemek ve sorguya çekilmemeyi garantilemek için kendi canına kıyacak kadar onurluydu. Son hamlede asi limanlarını yok etmesi de ancak bir kahramana yakışırdı. Bir Demir Altın'a. Oysa sen... aşağılık korkak, sen Beyazgün elbisesine işeyen küçük bir kız gibi kaçtın. Kendini kurtarmak için onu terk ettin. Ve şimdi herkesin önünde onun adını karalıyorsun. Onun dostunun önünde." Koruyucu bir tavırla Cassius'u işaret etti. "Adamların senin içindeki sürüngeni gördükleri için sana karşı geldiler. Bu yüzden gemilerini senden daha iyi olan ablana kaptırdın."

"Bu iddialarla gelen her kim olursa Kan Yeri'nde karşılaşırım," dedi Antonia, öfkeden titreyerek. "Yüzsüz, kıskanç yaratıklar onurumu lekeleyemez. Temiz adımı karalamak için kanıtlar yaratmaları üzücü. Gizli amaçları olduğu şüphesiz. Belki de şirketimi, servetimi veya bütün olarak Altınları hedef alıyorlar. Adrius, Hükümdar'a bütün bunların ne kadar saçma olduğunu söyler misin?"

Ama Adrius sessiz kaldı. "Adrius?"

"Bir korkak yerine bir köpeğin sadakatini tercih ederim," dedi Çakal. "Lilath haklıymış. Sen zayıfsın. Ve bu tehlikeli bir şey."

Antonia boğulmak üzere olan, suyun başına yükseldiğini, dibin kendisini çektiğini, tutunacak ve kendini kurtaracak hiçbir şey

olmadığını anlayan bir kadın gibi etrafına bakındı. Aja, arkasında karanlık bir dalga gibi yükselirken, Octavia onu resmen reddetti: "Antonia au Severus-Julii, Julii Hanesi'nin lideri, Beşinci ve Altıncı Lejyonların Birinci Sınıf Pretoru, Toplum Sözleşmesi'nin bana verdiği yetkiye dayanarak seni vatan haini ve bir savaş kaçağı ilan ediyor, idamla cezalandırıyorum."

"Seni sürtük," diye tısladı Antonia ve sonra Çakal'a döndü. "Beni öldürmeyi göze alamazsın. Adrius... lütfen." Ancak artık gemileri yoktu. Yüzü yoktu. Bir umut, bir çıkış yakalamaya çalışırken şişmiş gözlerinden yaşlar süzüldü. Çıkış yoktu. Benimle göz göze geldiğinde, aklımdan geçenleri biliyordu. *Ektiğini biçersin.* Bu Victra, Lea, Devedikeni ve hayatta kalmak için feda ettiği diğer herkes içindi. "Lütfen..." diye yalvardı.

Ama burada merhamet yoktu.

Aja, Antonia'nın boynunu arkadan yakaladı. Kadın dehşetle titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve dev şövalye ellerini yavaşça kapayarak onu boğmaya başlarken direnmeye bile çalışmadı. Kıvranarak ölmesi tam bir dakika sürdü. Öldüğünde Aja sert bir çevirmeyle onun boynunu kırarak idamı tamamladı ve cesedini Sevro'nunkinin üzerine attı.

"Ne iğrenç bir yaratık," dedi Hükümdar, Antonia'nın cesedine arkasını dönerek. "En azından annesi cesurdu. Cassius, ayakkabıların kirlenmiş." Cassius'un hapishane ayakkabılarının lastik tabanlarında ve yeşil tulumunun paçalarında pıhtılaşmış kan vardı. "Burada yatakhane, mutfak ve banyo var. Temizlen. Uşağım saatlerdir bana yemek hazırlamaya çalışıyor. Yemeği buraya sana getirmesini söyleyeceğim. Savaşı kaçırmayacaksın. Küller Lordu en azından birkaç saat daha süreceğine söz verdi. Lysander, ona yolu gösterir misin?"

"Yanınızdan ayrılmayacağım, sahip," dedi Cassius, soylu bir tavırla. "Bu iş bitene ve bu canavarlar öldürülene kadar." Hakikat Şövalyesi gözlerini devirdi.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Hükümdar, bana dönmeden önce. "Şimdi şu Kızıl'la ilgilenme zamanı geldi."

61

KIZIL

Aja beni odanın ortasında duran Hükümdar'ın ayaklarının dibine sürükledi. Tiranın mermer gibi yüzüne hâkimiyetin soğuk sırıtışı derinden işlemişti. Ama omuzları bir imparatorluğun ağırlığıyla ve yüz yıldır uykusuz geçen gecelerin yorgunluğuyla sarkmıştı. Sıkıca bağlanmış saçlarında derin aklar vardı. Üst üste geçirdiği hücre yenileme terapileri yüzünden gözlerinin kenarlarındaki mavi damarlar belirginleşmişti. Benden huzur bulamamıştı. Dizlerimin üzerinde ve kanlar içinde olsam da, geceleri uykularını kaçırdığımı bilmek iyi geldi.

Hükümdarına adalet sağlamak için arkamda bekleyen Aja'ya, "Ağızlığını çıkar," dedi. Hakikat Şövalyesi ve Neşe Şövalyesi, Octavia'nın iki yanındaydı. Cassius, yeşil hapishane tulumuyla Pretoryenlerin arasında kenardaki Kısrak'ın tepesinde dikilirken, Çakal da Lysander'ın yakınındaki koltuğundan izliyor ve uşağın getirdiği kahvesini yudumluyordu. Ağızlığı çıkardıklarında çene kaslarımı esnettim.

"Gençliğin küstahlığının olmadığı bir dünya hayal et," dedi Octavia, Furia'sına.

"Yaşlılığın açgözlülüğünün olmadığı bir dünya hayal et," diye karşılık verdim, boğuk bir sesle. Aja yumruğunu başımın yan tarafına indirdi. Dünyam kararırken neredeyse olduğum yere yığılacaktım.

"Sessiz olmasını istiyorsanız ağızlığını neden çıkardınız ki?" diye sordu Kısrak.

Çakal güldü. "Doğru söze ne denir, Octavia."

Octavia ona çatık kaşlarla baktı. "Çünkü geçen sefer bir kuklayı idam ettik ve bunu herkes biliyor. Buysa eti ve kemiğiyle o. Yükselip isyan çıkaran Kızıl. Düşenin de gerçekten o olduğunu bilmelerini istiyorum. En iyilerinin bile önemsiz olduğunu bilmelerini istiyorum."

"Ona konuşma fırsatı verirsen yine bir slogan haykırır," diye uyardı Çakal.

"Octavia, kardeşimin seni öldürmeyeceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Kısrak. "Sen ölene kadar huzur bulmayacak. Hepiniz ölene kadar. Asanı alıp tahtına kendisi oturana kadar."

"Elbette tahtımı istiyor, kim istemez ki?" dedi Hükümdar. "Benim sorumluluğum ne, Lysander?"

"Tahtını korumak. Tebaan için savaşmaktansa izlemesi daha güvenli bir birlik yaratmak. Hükümdar'ın rolü budur. Azınlık tarafından sevilmek, çoğunluk tarafından korkulmak ve daima kendini bilmek."

"Çok güzel, Lysander," dedi hüzünle.

"Hükümdar'ın amacı yönetmek değildir. Liderlik etmektir," dedim.

Söylediklerimi hiç duymadan, yayın için kontrollerin başında hazırlık yapan Neşe Şövalyesi'ne döndü. "Hazır mı?"

"Evet, sahip. Yeşiller bağlantıları yeniden kurdu. Çekirdek'e canlı yayın yapacağız."

"Kızıl'ına veda et... *Kısrak*," dedi Aja, Kısrak'ın başına vurarak.

"Bunu bile kendin yapamıyor musun?" diye sordum Çakal'a. "Ne Altın ama!"

"Ben yapmak istiyorum, Octavia," dedi Çakal aniden, oturduğu yerden kalkıp Hükümdar'ın yanına gelirken.

"İdamları Olimpik Şövalyeler infaz eder," dedi Aja. "Bu sana düşmez, BaşVali."

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum." Aja bu hakaret karşısında dişlerini gösterdi fakat Hükümdar'ın eli omzuna dokunarak onu susturdu.

"Bırakın yapsın," dedi Hükümdar. Hükümdar'ın Çakal'a gösterdiği hürmet tuhaftı. Beklenmedik bir şeydi ama bugün aralarında hissettiğim tuhaflıkla uyuşuyordu. Onun neden burada olduğunu

merak ediyordum. Luna'da olması tuhaf değildi, neden uyduda olduğu açıktı. Ama neden Hükümdar'ın onun üzerinde mutlak güce sahip olduğu bir yere gelmişti? Hükümdar onu her an öldürebilirdi. Çakal'ın elinde hayatta kalmasını sağlayan bir koz olmalıydı. Burada neler dönüyordu? Aja benden uzaklaşırken, Kısrak'ın da aynı cevabı aradığını hissettim. Neşe Şövalyesi, Çakal'a bir yakıcı uzattı fakat Adrius reddetti. Bunun yerine Sevro'nun tabancasını belinden çıkardı ve işaretparmağında döndürdü.

"O Altın değil," diye açıkladı Çakal. "Bir devlet idamını veya jileti hak etmiyor. Amcası gibi ölecek. Adaletin eli olarak değişimin başlamasını zaten istiyordum. Ayrıca, Darrow'u Sevro'nun tabancasıyla vurmak... daha şiirsel olur, sen ne dersin, Octavia?"

"Pekâlâ. İstediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Hükümdar bıkkınlıkla.

"Hayır. Beni çok iyi ağırlıyorsun." Çakal yanımda Aja'nın yerini alırken, Hükümdar gözlerimizin önünde dönüşmeye başladı. Yüzündeki yorgunluk silinirken, Lykos'taki holoKutulardan bana defalarca, "İtaat. Fedakârlık. Refah," diye tekrarlayan dinginliğine kavuştu. Octavia o zamanlar öyle tanrıça gibi görünüyordu ki benimle gurur duyması için, onu memnun etmek için canımı verebilirdim. Şimdiyse onu öldürmek için aynı şeyi yapardım.

Neşe Şövalyesi, Hükümdar'a dönerek başıyla onay verdi. Hükümdar'ın tepesinde beliren yumuşak bir ışık, kadını güneşin sıcaklığı ve öfkesiyle doldurdu. Sadece bir spot ışığıydı. Lambanın parıltısı arttı. Çakal titizlikle yana taranmış saçından çıkan bir tutamı düzelttikten sonra bana şefkatle gülümsedi.

Yayın başladı.

"Toplum'un Erkek ve Kadınları," dedi Octavia. "Hükümdarınız konuşuyor. İnsanlığın başlangıcından beri, türümüzün destanı hep kabile savaşlarıyla yazıldı. Doğanın sınırlarına meydan okumak her zaman zordu; cesaret ve fedakârlık gerektirdi. Sonra, toprakta debelenerek geçen çağlardan sonra yıldızlara yükseldik ve kendimizi göreve adadık. Kendi isteklerimizi, açlıklarımızı bir kenara atarak, Renklerin Hiyerarşisi'ni benimsedik; Ares ve bu... teröristin sizi inandırdığı gibi azınlığın görkemi uğruna çoğunluğu ezmek için değil, düzen ve refah ilkeleri üzerinde insan ırkının ölümsüzlüğünü

garantilemek için. Bu ölümsüzlük, bu adam elimizden almaya kalkışmadan önce güvence altındaydı."

Uzun, zarif parmağıyla beni işaret etti.

"Bu adam, bir zamanlar sizin ve ailelerinizin soylu bir hizmetkârıyken, Renginin en yetenekli oğluydu. Gençken yükseldi. Onur ödülleri aldı. Ne var ki kibri seçti. Kendi egosunu yıldızlara yaymak istedi. Bir fatih olmak istedi. Görevini unuttu. Düzenin amacını unutarak karanlığa düşerken dünyaları da beraberinde sürükledi.

"Oysa biz o karanlığa düşmeyeceğiz. Hayır. Şeytani güçlere boyun eğmeyeceğiz." Elini kalbinin üzerine koydu. "Biz... *Biz* Toplum'uz. Biz Altınlar, Gümüşler, Bakırlar, Maviler, Beyazlar, Turuncular, Yeşiller, Morlar, Sarılar, Griler, Kahverengiler, Pembeler, Obsidiyenler ve Kızıllarız. Bizi birbirimize bağlayan bağlar, bizi ayıran güçlerden daha sağlam. Yedi yüz yıl boyunca Altınlar insanlığa yol gösterdi ve karanlığa ışık, kıtlık olan yere bolluk getirdi. Bugün ise savaşın olduğu yere barış getiriyoruz. Ama barışın sağlanması için her birimizin yuvasına savaş getiren bu katili yok etmeliyiz."

Cassius'la düellomu izleyişini hatırlatan bir duygusuzlukla bana döndü. Orada ölmeme izin verdikten sonra hiçbir şey hissetmeden şarabına ve yemeğine dönecekti. Ben onun için sadece bir toz zerresiydim; şimdi bile. Aklı çoktan ilerilere gitmişti. Kanımın zeminde soğuduğu ve beni parçalanmak üzere sürükledikleri anın ötesine geçmişti.

"Lykos'lu Darrow, Sözleşme'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, seni terör eylemleri planlamaktan suçlu ilan ediyorum." O anda sayısız insanın beni izlediğini bilerek bakışlarımı holoKameranın objektifine diktim; ben gittikten uzun süre sonra bile sayısız gözün izlemeye devam edeceğini bilerek. "Seni Mars vatandaşlarına karşı işlenen kitlesel cinayetlerin suçlusu ilan ediyorum." Onu dinlemiyordum bile. Kalbim kulaklarımda atıyor, sol elimin parmaklarını titretiyordu. Boğazıma doğru yükseliyordu. İşte, geliyordu. Sonum hızla yaklaşıyordu. "Seni cinayet suçlusu ilan ediyorum." O an, zamanın bu bölümü hayatımın bir özetiydi. Bu, benim boşluğa haykırışımdı. "Ve seni Toplum'a karşı vatan haini ilan ediyorum..."

Ama ben haykırmak istemiyordum.

Haykırışlar Roque'un olabilirdi. Altınların olabilirdi. Ben daha fazlasını istiyordum. Onların anlayamayacağı bir şeyi. Kendi halkımın öfkesini istiyordum; esaret altında yaşayan bütün insanların öfkesini. Hükümdar son sözlerini söylerken, Çakal infazı gerçekleştirmek için beklerken, Kısrak yerde dizlerinin üzerinde dururken, Cassius beni Pretoryenlerin ve Şövalyelerin arasından izlerken, Aja benim uzun boylu, sarışın şövalyeye baktığımı görüp bir terslik olduğunu anlayarak tedirgin bir tavırla öne doğru adım atarken, başımı arkaya attım ve bütün gücümle uludum.

Karım için uludum; babam için. Ragnar, Quinn, Pax ve Narol için. Kaybettiğim bütün insanlar için. Kaybedeceklerim için.

Uludum çünkü ben Lykos'lu bir Cehennemdalgıcı'ydım. Ben Marslı Azrail'dim. Ve bu sığınağa ulaşmanın bedelini etimle ödemiştim; Octavia'nın karşısına çıkabileyim, ya dostlarımla ölebileyim ya da düşmanlarımızı adalete teslim edebileyim diye.

Hükümdar, infazı gerçekleştirmesi için Çakal'a dönerek başıyla onay verdi. Çakal namluyu başımın arkasına bastırarak tetiği çekti. Silah elinde patladı. Namlu kafa derimi kavuran ateşini kustu. Sağ kulağım onun sesiyle zonkladı. Ama düşmedim. Başıma giren bir mermi olmadı. Namludan duman tütüyordu ve Çakal silaha bakarken neler olduğunu anlamıştı.

"Hayır..." Silahı elinden bırakarak benden uzaklaşırken jiletini çekmeye çalışıyordu.

"Octavia..." diye bağırdı Aja, ileri atılarak.

Bir kalp atışı kadar süren o anda, Hükümdar kameranın arkasında bir şey duyarak döndü ve bir Pretoryen'in başının yana yattığını, akımTüfeğinin yere düştüğünü ve ağzından iğrenç kan kırmızısı dilinin çıktığını gördü. Oysa çıkan adamın dili değildi; Cassius'un adamın kafasının arkasından soktuğu ve dişlerinin arasından çıkardığı jiletinin kanlı ucuydu. Jilet yine adamın ağzında gözden kayboldu. Hükümdar daha tek kelime edemeden üç muhafız yere devrildi. Cassius öldürülen adamların arkasında başı eğik, jileti kıpkırmızı bir halde duruyor, sol elinde Kısrak'ın ve benim bağlarımızı kontrol eden uzaktan kumandayı tutuyordu.

Cassius düğmeye basmadan önce Hükümdar sadece, "Bellona?" diyebildi. Kısrak'ın çelik yeleği açılarak yere düştü. Benimki de. Kıs-

rak hemen ölen Pretoryenlerden birinin akımTüfeğine doğru atıldı. Bağlarımdan kurtulmuş halde ayağa fırladım, kollarımı kurtardım ve metal yeleğin içine gizlenmiş bıçağı çekerek Hükümdar'ın üzerine atıldım. Daha gözünü bile kırpamadan bıçağı siyah ceketinden geçirerek yumuşak alt karnına sapladım. Benimkilerden birkaç santim ötedeki gözleri iri iri açılırken şaşkınlıkla inledi. Nefesindeki kahve kokusunu aldım. Bıçağı karnına altı kez daha sokup çıkarırken ve sonuncuda metali yukarı, karnına doğru çekerken kirpiklerinin titreştiğini hissettim. Kadının karnı yarılırken sıcak kanı yumruğuma ve göğsüme saçıldı.

"Octavia!" diye bağırdı Aja, bana doğru atılırken. Yarı yoldayken Kısrak dizlerinin üzerinden ateşlediği akımTüfeğiyle onu zırhının yan tarafından vurdu. Darbenin etkisiyle Aja'nın ayakları yerden kesildi ve odanın karşı tarafına, Sevro ile Antonia'nın cesetlerinin yanındaki ahşap toplantı masasına savruldu. Hükümdar'ın yarılmış karnıyla arkaya sendelediğini gören Hakikat Şövalyesi ile Neşe Şövalyesi, aynı anda jiletlerini bellerinden çekerek ve kalkanlarını açarak Cassius'a döndüler. Üzerinde kan lekeli yeşil hapishane tulumundan başka bir şeyi olmayan Cassius, aniden ileri atılarak jiletini şaşkın Hakikat Şövalyesi'nin gözünden sokup kafatasının tepesinden çıkardı.

Çakal belinden benim jiletimi çekerek bana savurdu. Yana çekilerek ona doğru bir adım attım. Öfkeyle haykırarak yine jileti salladı fakat kolunu yakaladım ve yüzüne bir kafa attıktan sonra bacaklarını yerden keserek onu yere devirdim. Jiletimi elinden aldım ve sol kolunu yere mıhladım; artık kullanabileceği bir eli kalmamıştı. Çığlıklar atıyor, tükürükleri yüzüme saçılıyordu. Bacaklarıyla beni tekmelemeye çalışıyordu. Alnına bir diz darbesi indirdim ve onu sersemlemiş halde bıraktım.

"Darrow!" diye seslendi Cassius, Neşe Şövalyesi'yle dövüşürken. "Arkanda!"

Aja arkamda masanın parçalanmış kalıntılarının arasından doğruluyordu. Gözleri öfkeyle kocaman açılmıştı. Sağ elim yokken beni saniyeler içinde öldürebileceğini bilerek ondan uzaklaşıp Cassius'la Kısrak'ın yanına koştum. Cassius'un yeşil tulumu kanla kararmıştı. Sol bacağı, zırh kuşanmış olan Neşe Şövalyesi'nin jile-

tiyle kötü yaralanmıştı; şimdi şövalye ağırlığını ve sol kolundaki kalkanını Cassius'a yüklenmek için kullanıyordu. Kısrak ölmüş Pretoryenlerden birinden iki jilet kaparak birini bana attı. Koşarken sol elimle jileti yakaladım ve kabzasına bastım. Jilet hemen ölüm uzunluğuna sıçradı. Cassius bacağına bir kesik daha aldı, bir cesedin üzerinden sendeleyerek yere düştü ve ikinci hamleyi akımYumruğuyla engellerken silahı mahvetti. Neşe Şövalyesi'nin sırtı bana dönüktü. Geldiğimi hissetti ama çok geçti. Sessizce havaya sıçradım ve arkadan jiletimle devasa bir daire hamle indirdim; zırha santimetreler kala akımKalkanının direnciyle karşılaşan sol kolum yavaşladı ve gök mavisi zırhını, kaslarını ve kemiklerini biçerken sarsıldı. Sol omzundan sağ kalçasına doğru devam ederek vücudunu çaprazlama yardım. Şövalyenin vücudu yere kaydı.

Cesetler yere devrilirken odaya sessizlik çöktü.

Kısrak yanıma koştu. Yüzünde heyecanlı bir sırıtışla altın sarısı saçlarını arkaya attı. Cassius'un yerden kalkmasına yardım ettim.

"İyi rol yapabildim mi?" diye sordu Cassius, yüzünü buruşturarak.

"Kılıçta olduğun kadar iyi değildin," dedim, etrafındaki cesetlere bakarak. Her yerden çok, çatışma anında yaşadığını hisseden savaşçı sırıttı. Her zaman olması gerekenin bu olduğunu düşünürken içim sızladı. Dünyanın efendileriymiş gibi birlikte tepelerde at sürdüğümüz günleri özlüyordum. Yaralı halde, kanlar içinde ama çok uzun zamandır ilk kez kendimi bütün hissederek ona bakarken ben de sırıttım.

"Daha sonra flörtleşseniz olmaz mı?" dedi Kısrak.

Onun iki yanına geçerek, Güneş Sistemi'ndeki en ölümcül insanla karşılaşmak için döndük. Odanın ortasında yere serilmiş, iki eliyle karnını tutan ağır yaralı Octavia'nın başına çömelmişti. Octavia bembeyazdı ve titriyordu. Aja'nın ve büyükannesine yardım etmek için çukura koşmuş olan Lysander'ın yanaklarından yaşlar boşanıyordu.

"Aja!" diye bağırdı Çakal, yattığı yerden. "Öldür onları! Ya kapıyı aç ya da öldür onları!" Aklını kaybetmişti. Kesik sağ eliyle jiletin kırbaç düğmesine basmaya çalışarak yerde çırpınıyordu. Ancak düğme kendisinden bir metre yukarıdaydı ve uzanamıyordu. "Aç şunu!" diye bağırdı, dişlerini sıkarak.

Ama Aja'nın kapıyı açabilmesi için önce ulaşması gerekiyordu. Bunun için de, beni ve dostlarımı aşması, sonra da sırtını bize dönerek şifreyi girmesi gerekiyordu. Biz ya da kendisi ölene kadar burada kapana kısılmıştı.

"Aja, Hükümdar'ı bize ver. Adalet zamanı geldi," dedim. Aja'nın ne karşılık vereceğini elbette biliyordum ama holoKameranın hâlâ çalıştığını da biliyordum. Altın yerde kan dökerken hâlâ yayın yapılıyordu. Aja bize bakmak için dönmedi. Henüz. Devasa elleri Octavia'nın yüzünü okşuyordu. Çocuğunu tutan bir anne gibi, yaşlı kadını kollarına aldı. "Yaşamalısın," dedi Aja. "Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum. Sadece dayan, Octavia."

Octavia zayıf bir şekilde başıyla onayladı. Lysander, Aja'nın koluna dokundu. "Çabuk. Lütfen."

"Onu yorun," diye fısıldadı Kısrak. "Zamana karşı yarışan o."

"Sizi köşeye sıkıştırmasına sakın izin vermeyin," dedim. "Planladığımız gibi yatay hareket edin. Cassius, hâlâ öne geçebilir misin?"

"Sadece yetişmeye çalışın da görelim," dedi.

Aja çömeldiği yerden ayağa kalktığında ürkütücü bir kas ve zırh yığını gibi görünüyordu; Toplum'un şimdiye kadar tanıdığı en büyük jilet ustasının en yetenekli öğrencisiydi. Yüzü ifadesizdi. Koyu mavi Pretoryen zırhında deniz ejderleri yüzüyordu. Omuzları Ragnar'ınkiler kadar genişti. Keşke Sefi'yi de buraya getirebilseydik. Bir buçuk metrelik ölümcül gümüş Aja'nın önüne açıldı ve kadın Söğüt Yöntemi'ndeki kış duruşunu aldı; kılıcını bir meşale gibi yana eğik halde kaldırdı, sol ayağını öne attı ve dizlerini hafifçe kırarak kalçalarını çökertti. Kısrak ve ben sağı ve solu alarak iki yana kaydık. Şimdi aramızdaki en iyi kılıç ustası olan Cassius ortaya geçmişti. Aja'nın aç gözleri zayıflıklarımızı sindiriyordu. Cassius'un topallayan bacağı, benim kesik sağ elim, Kısrak'ın ufak tefekliği, yerdeki engellerin pozisyonları. Ve aniden saldırdı.

Çok sayıda rakiple dövüşürken iki strateji vardır. İlki onları birbirlerine karşı kullanmaktır. Ancak Cassius ve ben daima savaşta tek zihin olmayı başarmıştık ve Kısrak da uyum sağlayabiliyordu. Dolayısıyla Aja ikinci stratejiyi seçti: Cassius veya Kısrak yardımıma koşamadan, bütün gücüyle bana saldırmak. Beni en zayıf düşman olarak belirlemişti. Haklıydı. Kırbacı, kılıcımı kaldıramayacağım

kadar hızlı bir şekilde yüzüme doğru şakladı. Geri sıçrarken neredeyse gözümü kaybediyordum ve denge merkezimi kaybetmiştim. Jiletini katılaştırarak, kılıcımı vücudumu koruyabileceğim pozisyondan çıkarmak için dikkatle seçilmiş hareketlerle ve çılgınca bir hızla ileri hamleler yapmaya başladı; bunu başarabilirse, Lorn'un Kanat Yüzme dediği manevrasını gerçekleştirecek, kılıcını benimkinin üzerinden kılıç tutan omzuma saplayacak ve yol boyunca kasları ve bağları biçerek bileğime kadar indirecekti. Arkamdaki cesetlere dikkat ederek ve onu bu fırsattan mahrum ederek geri çekildim; bu arada Cassius ve Kısrak ona yaklaşıyordu. Cassius aceleciydi ve benim neredeyse yaptığım gibi aşırı uzanmıştı.

Ancak Aja jiletini kullanmadı. Bunun yerine çekimBotlarını hızla çalıştırarak geri savruldu ve iki yüz kiloluk zırhı ve Eşsiz Yaralı'yı taşıyan çekimBotlarının gücüyle et ve kemiğe çarptı. Cassius'un iskeletinin gıcırdadığını duyduğumu sandım. Vücudu Aja'nınkine sarılırken alnı zırhlı omza çarptı. Aja, üzerinden kayan Cassius'u yere çarptı. Kısrak, Cassius'u öldürmesini engellemek için yandan atıldı ama Aja onun hamlesini bekliyordu ve Cassius'u yem olarak kullanmıştı. Kısrak'ın karnını sığ bir şekilde yararken neredeyse bağırsağını dışarı döküyordu.

Jiletimi arkasından Aja'ya fırlattım. Gelişini ya duyarak ya da hissederek yana eğildi ve jilet üzerinden geçip holo-güverteyi yukarıdaki oturma odasından ayıran duvara saplandı. Aja'nın bacağı Kısrak'a uzandı ve dizkapağına vurarak geri itti. Dizinin çıkıp çıkmadığını bilmiyordum fakat jileti elinden fırlarken Kısrak arkaya sendeledi. Silahsız kaldığımı bilen Aja bana döndü.

"Sıçtık," diye tısladım ve jiletlerinden birini kapmak için Pretoryenlere doğru atıldım. Bir akımTüfeği kaparak arkama körlemesine ateş ettim. Aja'nın akımKalkanları darbeleri emerken kıpkırmızı parıldadı ve aynı anda hızla koşarak elimdeki silahı biçti. Arkaya doğru takla atarak yine sıyrılırken dizardı kirişlerime uzun bir bıçak darbesi aldım fakat daire şeklindeki holo-güverteden biraz yukarıdaki oturma sıralarına sıçrarken bir jileti elime geçirebildim. Aja bir akımYumruğu alıp bana ateş etti. Ben eğilince ıskaladı ve üzerimdeki çelik tavan eriyerek aşağı damladı. Yana yuvarlandım.

Aşağıda jiletler olanca hızıyla hareket ediyordu. Dövüşe geri dönmek için kenara yalpaladım. Aja bizi lime lime doğruyordu ve kaçmam sadece tekrar Cassius ile Kısrak'a odaklanmasına neden olmuştu. Cassius'un topallığını ve omzundaki yeni yarayı ona karşı kullanarak üzerine doğru ilerledi. Aja onu doğrayamadan Kısrak arkadan saldırdı fakat Kısrak kılıcını savururken Aja bu dövüşün hamlelerini önceden ezberlemiş gibi eğildi.

Onu öldüremeyeceğimizi anladım. Korkumuz buydu. Elimi kaybetmek de asla planın parçası olmamıştı. Bizi teker teker öldürecekti.

Cassius ve Kısrak nihayet Aja'yı aralarına aldığında bir an umutlanır gibi oldum. Saldırıya yardım etmek için aşağı atladım. Kadın olduğu yerde döndü ve üç kasırganın arasında kalmış bir söğüt gibi dönmeye devam etti. Zırhının bizim darbelerimizi karşılayacağını fakat bizim derimizin onunkilere dayanamayacağını biliyordu. Lorn'un ikimize de öğrettiği gibi sığ kesikler hedefliyor, sistematik bir şekilde kan kaybetmemizi sağlıyor, dizlerimizdeki ve kollarımızdaki bağlara saldırıyordu. Kökleri kazan bir bilge...

Kılıcı önkoluma derinlemesine gömüldü, yumruk boğumlarımı ve serçeparmağımın bir parçasını biçti. Öfkeyle kükredim ama öfke yeterli değildi. İçgüdülerim yeterli değildi. Canavarlığı bizi fazlasıyla ezip tüketmişti. Lorn onu çok iyi yetiştirmişti. Olduğu yerde dönerek göğüs kafesimin sağ tarafına iki eliyle birden kılıcını sapladı. Dünyam sarsıldı. Korkunç bir kükreyişle beni havaya kaldırdı. Ayaklarım yerden yarım metre yukarıda sallanıyordu. Cassius ona saldırdı ve Aja onun saldırısını savuşturmak için beni kılıcının ucundan savurdu. Yere çarparken sanki göğsüm içeri göçmüştü. Zorlukla nefes almaya çalıştım. Cassius ve Kısrak, Aja'yla arama girmişlerdi.

"Ona sakın dokunma," diye tıslad Kısrak.

Kılıç organlarımı ıskalamış, Mickey'nin bana verdiği güçlendirilmiş kaburga kemiklerinden ikisinin arasına saplanmıştı ama üstüm başım kan içindeydi. Ayağa kalkmaya çalışırken arkaya doğru sendeledim. Çakal kendini kurtarmaya çalışmaktan bitkin düşmüş halde yattığı yerden beni izliyordu. Etrafımızdaki bütün cesetlere rağmen, Aja'nın beni öldüreceğini bildiğinden sırıtıyordu. Hükümdar holo-güvertenin odanın geri kalanıyla birleştiği yere sırtını dayayarak doğrulmuş, solgun bir yüzle, dalgın gözlerle bizi

izliyordu ve Lysander ellerini onun karnına bastırıyordu. Aja korkuyla ona bakarken fazla zamanı kalmadığının farkındaydı.

"Onu bize nasıl tercih edersiniz?" diye bağırdı Aja öfkeyle, Kısrak ve Cassius'a.

"Kolayca," diye cevap verdi Kısrak.

Cassius bacağındaki kılıftan şırıngayı çıkararak bana fırlattı. "Bizi öldürmeden yap şunu, dostum." Aja öfkeyle bana ulaşmaya çalışırken ve Cassius ile Kısrak onu uzak tutarken zorlukla doğruldum. Şövalye öfkeyle kükredi. Dostlarım onunla canla başla boğuşurken üçü de yerdeki kanın üzerinde kayıyorlardı. Holo-güvertenin kenarına, Hükümdar'ın tam karşısına ulaştım ve Sevro'nun cesedinin üzerine tırmandım.

"Kaçamazsın!" diye bağırdı Aja. "Gözlerini oyacağım. Kaçacak yerin yok, seni paslı korkak!" Oysa ben kaçmıyordum. Sevro'nun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsünün ön tarafı laboratuvardan alınmış kan ve yırtılmış kumaş karmaşasıydı. Jiletimle tişörtünü keserek açtım. Cyther'ın onun için yaptığı savaş yeleğinin içinde, Oyulmuş ete kazınmış altı sahte delik, son derece gerçekçi bir görüntüyle gözlerimin önüne serildi. Yüzü sessiz ve huzurluydu fakat onun doğasında huzur yoktu ve huzuru henüz hak etmemiştik. Holiday'in yılan ısırığıyla dolu şırınganın başlığını çıkardım. Ölüleri uyandırmaya yeterdi. Narol'un hemantus özlü kokteyli yüzünden sonsuz uykuya yatmış gibi görünenleri bile.

"Uyan bakalım, Goblin," dedim, şırıngayı kaldırırken. Kalbinin dayanması için sessizce dua ederek şırıngayı doğruca en iyi arkadaşımın göğsüne sapladım. Gözleri aniden fal taşı gibi açıldı.

"Sik-tiiiirrrrr!"

62

OMNIS VIR LUPUS

Cassius'u kurtarmamızdan önce cep şişesinden içtiği hemantus yağıyla girdiği komadan patlayıcı bir şekilde fırlayarak ayağa kalktı ve vahşice açılmış gözlerle bir manyak gibi etrafına bakındı. Trigg ve Holiday beni hapishanemden kaçırdığında yaptığım gibi kalbini tutuyor, soluklanmaya çalışıyordu. Gemide gördüğü son şey benim yüzümdü; şimdi burada uyanmış, kanlar ve cesetler arasında, kendini bir savaşın ortasında bulmuştu. Çılgınca açılmış kan çanağı gözleriyle bana bakarak karnımı işaret etti. "Kanıyorsun! Darrow! Kanıyorsun!"

"Biliyorum."

"Elin nerede? Elin yok lan?!"

"Biliyorum!"

"Lanet olsun." Çabucak etrafa bakınıp Çakal'ın yere mıhlandığını, Octavia'nın ağır yaralı halde yattığını ve Aja'nın Cassius ile Kısrak'ı hırpaladığını gördü. "İşe yaramış! Siktir! İşe yaramış! Altınbaşlara yardım etmeliyiz, bokkafalı! Kalk! *Kalk!*" Beni ayağa kaldırdı, jiletimi tekrar ellerime tutuşturarak holo-güverteye koştu ve çocukluğumuzda donmuş çam ağaçlarının arasında yaptığımız gibi uluyarak savaş çığlığını attı. "Seni geberteceğim, Aja! Seni öldüreceğim!"

"Bu Barca!" diye bağırdı Çakal, yattığı yerden. "Barca yaşıyor!"

Sevro koşarken bir Pretoryen'in cesedinden akımYumruğunu kaptı ve Çakal'ın yüzüne basarak üzerinden atlarken genç BaşVali'yi yere mıhlayan jileti hiç duraksamadan çekip aldı. AkımYumruğunu ateşleyerek doğruca Aja'ya doğru uçtu. İlacın etkisiyle ve kokusunu aldığı zaferin coşkusuyla delirmişti.

Akım patlamaları Aja'nın kalkanından sekerken zırhı kıpkırmızı parıldadı ve görüşünün bulanmasından yararlanan Cassius nihayet jiletiyle onun savunmasını yarmayı başardı. Yine de Aja son anda döndü ve jilet sadece omzuna isabet etti fakat o anda Sevro üzerine atıldı ve belinin arkasına jiletini iki kez sokup çıkardı. Aja acıyla homurdanarak geriledi, sendeleyerek bizden uzaklaşırken ben de dostlarıma katıldım. Ancak arkasındaki zeminde çok az insanın gördüğü bir şey bırakıyordu: Kendi kanından ince bir şerit. Sevro'nun jileti kanla kaplanmıştı. Dostum kılıcın ucundaki kanı silerek parmaklarının arasına bulaştırdı.

"Hahaha. Şuna bak. Demek kanın *gerçekten de* akıyormuş. Bakalım daha ne kadar varmış." Sevro bir hayvan gibi öne eğilerek yaklaşırken Kısrak, Cassius ve ben düşmanımızı aramıza alarak yaşayan en büyük Olimpik Şövalye'nin etrafında bir çember oluşturduk; ormanda büyük bir pantere saldıran bir kurt sürüsü gibiydik. O saldırmadan önce geri çekiliyor, arka bacaklarına atılıyor, yan taraflarını ısırıyorduk. Kanını döküyorduk. Dört kişilik bir hapishaneydik. Sevro vahşice uluyarak jiletini havada sallıyordu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Aja, ona doğru atılarak. Ancak Sevro geri sıçradı ve aynı anda Cassius ile ben ileri atılarak jiletlerimizi ona sapladık. Cassius'un, boynunu hedef alan hamlesini ve ardından gelen peş peşe iki hamlesini daha karşıladı fakat beni zamanında engelleyemedi. Karnına vuracakmış gibi yaptım ve onun yerine metali biçerek kavalkemiğini kestim. Metal kıvılcımlar saçtı ve kılıcım kanla kaplandı. Kısrak jiletini onun baldırına sapladı. Aja bana dönerken geri çekildim ve Sevro'nun tekrar saldırabilmesi için fazlaca ileri uzanmasını sağladım. Sevro saldırdı ve sağ bacağının aşil tendonunu vahşice biçti. Aja homurdanarak sendeledi ve kılıcını ona savurdu. Sevro yine geri çekildi.

"Gebereceksin," dedi Sevro, vahşice tıslayarak. "Gebereceksin."

"Kapa çeneni!"

"Bu Quinn içindi," diye tısladı Sevro, Cassius kadının sol dizardı bağlarını biçerken. "Bu Ragnar içindi." Aşağıdan bir hamleyle jiletimi Aja'nın sağ uyluğuna sapladım. "Bu Mars içindi." Kısrak, Olimpik Şövalye'nin kolunu dirseğinden kopardı. Aja yerdeki uzva kendisine ait olup olmadığını merak eder gibi baktı.

Ama nefes alacak zamanı yoktu. Sevro akımYumruğunu bir kenara atarak Hakikat Şövalyesi'nin jiletini yerden kaptı, havaya sıçrayarak iki kılıcını birden devasa savaşçının göğsüne sapladı ve yerden yarım metre havada asılı kaldı. Yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta, burunları neredeyse birbirine değerken Aja dizlerinin üzerine çöktü ve Sevro'nun ayakları yine yere bastı.

"*Omnis vir lupus.*"

Sevro kadının burnuna bir öpücük kondurarak jiletleri göğsünden sertçe çekti ve kırbaç biçimine getirip önkollarına sardı. Kollarını iki yana açarak ölmekte olan şövalyeden uzaklaştı. Çağının en büyük Olimpik Şövalyesi, soğuk zemine kanının son damlalarını döküyordu. Dizlerinin üzerindeyken bile Aja'nın gözleri umutsuzca Hükümdar'a; kardeşlerine anne olmuş, onu büyütmüş, Güneş Sistemi'ni yöneten birinin sevebileceği kadar sevmiş olan ve şimdi onunla birlikte ölen kadına baktı.

"Üzgünüm... sahip," diye hırıldadı, ıslak nefeslerle.

"Olma," dedi Octavia zorlukla. "Bütün ışığınla parıldadın, Furia'm. Tarih... seni hatırlayacaktır."

"Ah, hiç de bile," dedi Sevro acımasızca. "İyi geceler, Grimmus."

Sevro son bir hamleyle Aja'nın kafasını uçurdu ve göğsünü tekmeledi. Aja'nın başsız vücudu yavaşça arkaya doğru eğildi, yere devrildi ve Sevro onun üzerine çıkıp ellerinin ve dizlerinin üzerinde uludu. Bu vahşi görüntü karşısında Hükümdar'ın dudaklarından boğuk bir inilti yayıldı. Biz ona yaklaşırken Octavia gözlerini kapadı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ben Cassius'la birlikte topallarken, Cassius arkasında sürüdüğü bacağına ağırlık yüklememek için kolunu omuzlarıma atmıştı. Kısrak peşimizdeydi. Sevro, göğsüne oturarak ve jiletini başının üzerinde sallayarak Çakal'ı etkisiz hale getirdi.

Büyükannesinin kanıyla sırılsıklam olmuş olan Lysander, Octavia'nın jiletini kaparak karşımıza dikildi. "Onu öldürmenize izin vermeyeceğim."

"Lysander... yapma," dedi Octavia. "Artık çok geç."

Çocuğun gözleri ağlamaktan şişmişti. Ellerindeki jilet titriyordu. Cassius ona doğru bir adım atarak elini uzattı. "Silahı indir, Lysander. Seni öldürmek istemiyorum." Kısrak ve ben birbirimize baktık. Octavia bunu fark ettiğinde ruhu titremiş olmalıydı. Lysander bizimle dövüşemeyeceğini biliyordu. Mantığı acısının önüne geçti ve jileti bırakarak izlemek için geri çekildi.

Octavia'nın bakışları uzaklara dikilmiş, asla hükümdar olamayacağı öbür dünyaya bakar gibiydi. Nefretini sonuna kadar sürdüreceğini veya Vixus ve Antonia gibi yalvaracağını sanmıştım fakat şimdi bile zaaf göstermiyordu. Sonunda ortaya çıkan şey hüzün ve kaybedilmiş sevgiydi. Hiyerarşiyi o yaratmamıştı ama kendi zamanında onun koruyucusuydu. Bu yüzden de sorumluydu.

Octavia, kederden titreyerek, "Neden?" diye sordu Cassius'a. "Neden?"

"Çünkü yalan söyledin," dedi Cassius.

Cassius fişekliğinden başparmak büyüklüğünde, üçgen prizma biçimli, küçük bir holoKüp çıkardı ve Octavia'nın kanlı ellerine bıraktı. Yüzeyinde dans eden görüntüler havaya süzülüp Hükümdar'ın ellerinin üzerinde akmaya başladı. Cassius'un ailesinin ölümü gözlerimizin önünde canlanırken Hükümdar'ı mavi bir ışıkla aydınlatıyordu. Bir koridordan geçen gölgeler, böcekKabuğu giymiş adamlara dönüşüyordu. Koridorda halasını öldürdükten sonra devam ediyor, bir an sonra çocukları sürükleyerek geri dönüyor, onları da jiletlerle ve çizmeli ayaklarıyla öldürüyorlardı. Başka vücutlar da sürüklenip üst üste yığılıyor, sonra ateşe veriliyordu, böylece kimse sağ kalmamıştı. Kırktan fazla çocuk ve yarasız aile üyesi o gece ölmüştü. Bunun suçunu düşmüş bir adamın omuzlarına yükleyebileceklerini sanmışlardı ama hepsi Çakal'ın eseriydi. Bellonalar ile Augustuslar arasındaki savaşı bitirmişti ve Zafer'imin karşılığında ödülü Hükümdar'ın işbirliği ve sessizliğiydi.

"Bana neden diye mi soruyorsun?" Cassius'un sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Çünkü senin onurun yok. Ben bir Olimpik Şövalye olarak

Sözleşme'yi onurlandırmak, İnsanlık Toplumu'na adalet getirmek için ant içtim. Sen de aynı yemini ettin, Octavia. Oysa anlamını unuttun. Herkes unuttu. Bu dünyalar işte bu yüzden bozuk. Belki bundan sonraki biraz daha iyi olur."

"Bu dünya, elimizden gelenin en iyisi," diye fısıldadı Octavia.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Kısrak.

"Bütün kalbimle."

"O halde sana acıyorum," dedi Kısrak.

Cassius da acıyordu. "Kardeşim benim kalbimdi. Ve onun yaşamayı hak etmeyecek kadar zayıf olduğunu söyleyen bir düzene inanmıyorum. O buna inanırdı; yeni bir şeyin umuduna." Cassius bana baktı. "Julian için ben de inanabilirim."

Cassius, kesesinden çıkardığı diğer iki holoKüpü bana verdi. İlki Zafer'imde dostlarımın öldürülüşünü gösteriyordu. İkincisi, Çeper içindi; bu kayıtları gördüklerinde, onlar için de bir darbe indirdiğimi anlayacaklardı. Politika asla dinlenmezdi. İki holoKüpü Hükümdar'ın ellerindeki ilkinin yanına bıraktım. Rhea karşısında belirdi. Kardeşleri Iapetus ve Titan'la birlikte dev Satürn'ün yörüngesinde dönen mavi-beyaz, güzel bir uydu. Sonra uydunun kuzey kutbunda, zorlukla fark edilecek minik şeritler birkaç kez parıldayıp söndü ve mavi-beyaz gezegenin yüzeyinden mantar bulutları yükseldi.

Nükleer alevler Hükümdar'ın gözlerinde yansırken, Kısrak kenara çekildi ve sonunda onu bulanın intikam değil, adalet olduğunu fısıldamak amacıyla ölmekte olan kadının yanına çömeldim.

"Halkımın efsanelerine göre öteki dünyaya giden yolun üzerinde bir varlık durur. İyiyi ve kötüyü birbirinden ayıran odur. Adı Azrail'dir. Ben o değilim. Ben sadece bir insanım. Ama yakında onunla karşılaşacaksın. Yakında bütün günahların için seni o yargılayacak."

"Günahlar mı?" Octavia başını iki yana sallayarak ellerindeki üç holoya baktı; bunlar günahlarının okyanusunda sadece küçük damlalardı. "Bunlar fedakârlıktı. Yönetmek için gereken şeyler," dedi, ellerini üzerlerine kaparken. "Zaferlerim gibi onları da sahipleniyorum. Göreceksin. Sen de benim gibi olacaksın, Fatih."

"Hayır, olmayacağım."

"Güneşin yokluğunda, sadece karanlık var olabilir." Üşüyerek titredi. Üzerine bir şey örtmemek için kendimi zor tuttum. Geride neler bıraktığını biliyordu. Öldüğünde, taht kavgaları başlayacaktı. Bu, Altınları paramparça edecekti. "Biri... Biri yönetmeli. Yoksa bundan bin yıl sonra çocuklar 'Dünyaları kim parçaladı? Işığı kim söndürdü?' diye soracak. Aileleri de bunu yapanın sen olduğunu söyleyecekler." Bunu zaten biliyordum. Sevro'ya bu işin nasıl biteceğini sorduğumda biliyordum. Tiranlığın yerine kargaşayı geçirmeyecektim. Bir taviz gerektirse de düzen olmalıydı. Fakat bunu ona söylemedim. Acıyla yutkundu; artık nefes almak bile onun için bir mücadeleydi. "Beni dinle. Onu durdurmalısın. Onu... Adrius'u... durdurmalısın."

Octavia au Lune'un son sözleri bunlar oldu. Ardından Rhea'nın ateşi gözlerinde sönerken, yaşam altın sarısıyla çevrili soğuk gözbebeğini sonsuz karanlığa bakar halde terk etti. Gözlerini ben kapadım. Onun ölümünden, sözlerinden ve korkusundan ürpermiştim.

Toplum'a altmış yıl boyunca hükmetmiş olan Hükümdar artık ölmüştü.

Ve ben sadece korkuyordum çünkü Çakal gülmeye başlamıştı.

63

SESSİZLİK

Kahkahaları odayı sarstı. Uydunun ve karanlıkta birbirlerini döven filoların holo görüntüsünün parıltısı altında yüzü solgundu. Kısrak, holo-güvertenin yayınını kapadı ve Hükümdar'ın veri-merkezini analiz etmeye başladı. Cassius, Lysander'a yaklaşırken ben Octavia'nın cesedinin başından doğruldum. Yaralarımın acısını hissetmeye başlıyordum.

"Onu durdurmak derken neyi kastetti?" diye sordu Cassius bana.

"Bilmiyorum."

"Lysander?"

Çocuk etrafındaki dehşet yüzünden konuşamayacak kadar şoktaydı.

"Görüntü gemilere ve gezegenlere gitti," dedi Kısrak. "İnsanlar Octavia'nın ölümünü izliyor. İletişim panoları akın altında. Kimin başa geçtiğini bilmiyorlar. Birinin arkasında toplanmalarına fırsat vermeden hamlemizi yapmalıyız."

Cassius ve ben, Çakal'a yaklaştık. "Ne yaptın sen?" diye soruyordu Sevro. Ufak tefek adamı sarstı. "Neden söz ediyordu?"

"Köpeğini üzerimden çek," dedi Çakal, Sevro'nun dizlerinin altından. Sevro'yu geri çektim. Hâlâ adrenalin yüklü bir halde Çakal'ın etrafında volta atmaya başladı.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Onunla konuşmanın bir anlamı yok," dedi Kısrak.

"Anlamı yok mu? Hükümdar'ın beni yanına neden kabul ettiğini sanıyorsunuz?" diye sordu Çakal, yerden. Yaralı elini tutarak bir dizinin üzerinde doğruldu. "Kendisini hizada tutan daha büyük bir tehdit yoksa neden belimdeki tabancadan korkmuyordu?"

Dağınık saçlarının altından bana baktı. Az önce gerçekleşen katliama rağmen bakışları sakindi.

"Yeraltında olma duygusunu hatırlıyorum, Darrow," dedi yavaşça. "Ellerimin altındaki soğuk taş. Plüton Hane üyelerimle karanlıkta çömeldiğimizi. Bana bakarken nefeslerinin buharını. Başarısız olmaktan ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Ne kadar uzun süre hazırlandığımı ve babamın beni ne kadar küçümsediğini. Bütün hayatım o ana bağlıydı. Hepsi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Kalemizden, Vulcan'dan kaçmıştık. Çok hızlı gelmişlerdi. Bizi köle yapacaklardı. Mayınları patlattığımda Hanemin son üyeleri hâlâ tünelde koşuyordu ama Vulcan da oradaydı. Babamın sesini duyabiliyordum. Bu kadar çabuk başarısızlığa uğramama şaşırmadığını söylüyordu. Bir hafta daha geçtikten sonra bir kızı öldürüp hayatta kalabilmek için bacaklarını yedik. Bunu yapmamamız için bize yalvarmıştı. Başka birini seçmemiz için. Oysa kimse fedakârlık yapmazsa, kimsenin hayatta kalamayacağını o an öğrenmiştim."

Karnımdan başlayan soğuk bir korku yukarı doğru yayılmaya başladı. "Kısrak..."

"Buradalar," dedi dehşetle.

"Neler oluyor? Buradaki ne?" diye sordu Sevro tıslayarak.

"Darrow..." diye fısıldadı Cassius.

"Nükleer bombalar Mars'ta değil," dedim. "Luna'dalar."

Çakal'ın gülümsemesi yayıldı. Yavaşça ayağa kalkarken hiçbirimiz ona dokunmaya cesaret edemiyorduk. Bütün parçalar yerine oturuyordu. Hükümdar'la arasındaki gerginlik. Üstü kapalı tehditler. Hükümdar'ın güç merkezine elini kolunu sallayarak gelişi. Hiçbir tepkiyle karşılaşmadan Aja'yla alay edebilmesi.

"Ah, lanet olsun. *Lanet, lanet, lanet.*" Sevro, mohikanını çekiştiriyordu. "Sıçtık."

"Mars'a karşı nükleer bomba kullanmak aklımın ucundan bile geçmedi," dedi Çakal. "Orası doğduğum yer. Mirasım. Oradan çıkan helyum, imparatorluğun kanı. Oysa bu uydu, bu iskelet küre,

tıpkı Octavia gibi, Toplum'un iliğini kemiren hain, gelecek yerine geçmişi anıp duran yaşlı bir kocakarı. Sonunda Octavia onu rehin almama izin verdi. Tıpkı sizin de yapacağınız gibi. Çünkü zayıfsınız ve Enstitü'de öğrenmeniz gerekenleri öğrenmediniz. Kazanmak için fedakârlık yapmalısınız."

"Kısrak, bombaları bulabilir misin?" diye sordum. "Kısrak!"

Afallamıştı. "Hayır. Radyasyon izlerini gizlemiştir. Bulabilsek bile, onları etkisiz hale getiremeyiz..." Filomuza ulaşmak için telsize uzandı.

"Onları ararsan, her dakika bir bombayı patlatırım," dedi Çakal, küçük bir telsizin yerleştirilmiş olduğu kulağına vurarak. Lilath dinliyor olmalıydı. Tetiğin yanında. Demek istediği buydu. Bu yüzden Lilath, Çakal'ın sigortasıydı. "Bu konuda bir şey yapabilecek olsanız size planımı hiç açıklar mıydım?" Saçlarını düzelterek zırhının üzerindeki kanı temizledi. "Bombalar haftalar önce yerleştirildi. Sendika benim için aletleri uyduya gizlice soktu. Nükleer kış yaratmaya yetecek kadar. İkinci bir Rhea gibi düşünün. Onlar yerine yerleştirilince, Octavia'ya ne yaptığımı söyledim ve şartlarımı açıkladım. Ayaklanma bastırılana kadar Hükümdar olarak kalacaktı ki... bu sayenizde beklenmedik şekilde sonuçlandı. Sonrasında, zafer gününde, Senato'yu toplayacak, Sabah Tahtı'nı boşaltacak ve yerini bana bırakacaktı. Buna karşılık ben de Luna'yı yok etmeyecektim."

"Octavia bu yüzden Senato'yu toplamıştı," dedi Kısrak tiksintiyle. "Sen Hükümdar olabilesin diye mi?"

"Evet."

Çatışmanın omuzlarımdaki ağırlığını; zorlanmadan, kan kaybından ve şimdi bu... bu kötülük yüzünden vücudumdaki zayıflığı hissederek geri çekildim ve ondan uzaklaştım.

"Sen lanet olasıca delinin tekisin," dedi Sevro.

"Değil," dedi Kısrak. "Deli olsa onu bağışlayabilirdim. Adrius, bu uyduda yaşayan üç milyar insan var. O adam olmak istemezsin."

"Ben umurlarında değilim. Dolayısıyla ben onları neden umursayayım?" diye sordu. "Bütün bunlar sadece bir oyun ve kazanan benim."

"Bombalar nerede?" diye sordu Kısrak, kardeşine doğru tehditkâr bir adım atarak.

"I-ıh," dedi Çakal, kaşlarını çatarak. "Saçımın teline dokunursanız, Lilath bombalardan birini ateşler." Kısrak öfkeden deliye dönmüştü.

"Bunlar insan," dedi. "Üç milyar insana yaşam şansı verme gücüne sahipsin, Adrius. Bu herhangi birinin hayal bile edebileceğinin ötesinde bir güç. Babamdan daha iyi olma şansın var. Octavia'dan..."

"Seni kibirli küçük sürtük," dedi Çakal, hayretle gülerek. "Beni hâlâ bir şeylere inandırabileceğini sanıyorsun. Bu senin suçun. Lilath, Mare Serenitatis'in güneyindeki bombayı patlat." Hepimiz uydunun başlarımızın üzerindeki holosuna bakarken blöf yapıyor olması için dua ediyorduk. Mesajın bir şekilde ulaşmamasını diliyorduk. Ama soğuk renkli holoda küçük kırmızı bir nokta parıldayarak dışarı doğru yayılırken, o önemsiz küçük animasyonun on kilometrelik bir şehri kapsadığını biliyorduk. Kısrak bilgisayara koştu. "Bir nükleer olay," diye fısıldadı. "O bölgede beş milyondan fazla insan var."

"Vardı," dedi Çakal.

"Seni ucube..." diye bağırdı Sevro, Çakal'a doğru koşarak. Cassius önüne geçerek onu geri itti. "Çekil yolumdan!"

"Sevro, sakin ol."

"Dikkat et, Goblin! Daha yüzlercesi var," dedi Çakal.

Sevro adrenalinle boğuşan kalbini sökercesine göğsünü çekiştirdi. "Darrow, ne yapacağız?"

"İtaat edeceksiniz," dedi Çakal.

Kendimi zorlayarak sordum. "İstediğin nedir?"

"İstediğim ne midir?" Bir bez parçasını koluna sararak dişleriyle sıktı. "Her zaman istediğin şey olmanı istiyorum, Darrow. Karın gibi olmanı istiyorum. Bir şehit. Öldür kendini. Burada. Kardeşimin önünde. Buna karşılık üç milyar ruh yaşasın. Her zaman istediğin şey bu değil miydi? Kahraman olmak? Sen ölürsün, ben Hükümdar olurum ve barış gelir."

"Hayır," dedi Kısrak.

"Lilath, bir bomba daha patlat. Mare Anguis'tekini."

Ekranda bir kırmızı tomurcuk daha büyüdü. "Dur!" dedi Kısrak. "Lütfen. Adrius."

"Az önce altı milyon insanı öldürdün," dedi Cassius inanamayarak.

"Bizim yaptığımızı sanacaklar," diye hırladı Sevro.

Çakal başıyla onayladı. "Her bomba bir işgalin parçası gibi görünüyor. Bu senin mirasın, Darrow. Şu anda yanan çocukları düşün. Çığlıklar atan annelerini düşün. Sadece bir tetiği çekerek kaçını kurtarabileceğini düşün."

Dostlarım bana baktı ama ben bambaşka bir yerde, Lykos'un tünellerindeki rüzgârın uğultusunu dinliyor, sabahın erken saatlerinde dişlilerin üzerindeki çiyi kokluyor, eve döndüğümde Eo'nun beni bekliyor olacağını düşünüyordum. Şimdi çakıl döşeli yolun sonunda beklediği gibi; Narol'un, Pax'ın, Ragnar'ın, Quinn'in ve umarım, Roque, Lorn, Tactus ve diğerlerinin beklediği gibi. Ölmek son demek değildi. Ancak benim ölümüm, Çakal'ı burada, bu dünyada bırakacaktı. Sevdiklerimin üzerinde, uğrunda savaştığım şeylerin üzerinde bir güçle. Sonunda öleceğimi başından beri düşünmüştüm. Hatta bundan güç alarak devam etmiştim. Fakat dostlarım içime sevgi üflemiş, inancımı geri getirmişlerdi. Beni tekrar yaşam isteğiyle doldurmuşlardı. İnşa etmeyi istememi sağlamışlardı. Kısrak camlaşmış gözlerle bana bakıyordu. Hayatı seçmemi istediğini biliyordum ama o benim adıma seçmeyecekti.

"Darrow, cevabın nedir?"

"Hayır." Boğazına bir yumruk attım. Nefesi kesilerek hırıltılı bir ses çıkardı. Onu yere devirerek üzerine çıktım ve kollarını dizlerimle yere sabitleyerek başını bacaklarımın arasına aldım. Elimi ağzına tıktım. Gözleri vahşice açılırken bacaklarını savurdu. Dişleri yumruk boğumlarımı keserek kanattı.

Onu son kez yere mıhladığımda yanlış silahını almıştım. Eller onun gibi bir yaratık için neydi ki? Bütün kötülüğü, bütün yalanları dilindeydi. Bu yüzden Cehennemdalgıcı elimle dilini yakalayarak küçük, etli bir çıngıraklı-yılan yavrusuymuş gibi işaretparmağımla başparmağımın arasında sıkıştırdım. "Hikâye hep böyle sona erer, Adrius," dedim, gözlerine bakarak. "Çığlıklarınla değil. Öfkenle değil. Sessizliğinle."

Ve güçlü bir çekişle Çakal'ın dilini koparıp aldım.

Altımda çığlıklar attı. Boğazının arkasındaki dil kökünden köpükler halinde kan fışkırıyor, dudaklarından saçılıyordu. Çırpınıyordu. Üzerinden öfkeyle kalktım ve yerde uluyan düşmanımın kanlı silahını elimde tutarak korkunç bir öfkeyle durdum. Bütün benliğimi saran

nefreti ve dostlarımın şaşkın bakışlarını hissediyordum. Lilath'ın onun ulumalarını duyabilmesi için telsizi kulağında bırakarak holokontrollere yaklaştım ve Victra'nın gemisine seslendim. Victra'nın yüzü belirdi ve beni görünce gözleri iri iri açıldı.

"*Darrow... yaşıyorsun...*" diyebildi. "*Sevro... nükleer bombalar...*"

"*Mars Aslanı*'nı yok etmelisiniz," dedim. "Lilath yüzeydeki bombaları ateşliyor. Şehirlerde gizlenmiş yüzlercesi daha var. O gemiyi yok edin!"

"*Düzenlerinin tam ortasında,*" diye itiraz etti. "*Ona ulaşmaya çalışırken donanmanızı kaybederiz. Başarsak bile saatler sürer.*"

"Sinyallerini kilitleyebilir miyiz?" diye sordu Kısrak.

"*Hayır.*"

"EMD'leri kullanalım?" diye önerdi Sevro, arkamdan gelerek. Onu görünce Victra'nın yüzü aydınlandı ama başını iki yana salladı.

"*Kalkanları var,*" dedi.

"Radyo vericilerine kısa devre yaptırmak için EMD'leri bombaların üzerinde kullanın," dedim. "Bir Demir Yağmur başlatın ve şehirlerin üzerine EMD'ler bırakın."

"Üç milyar insanı karanlık çağlara mı döndürelim yani?" diye sordu Cassius.

"*Bizi katlederler,*" dedi Victra. "*Yağmur indiremeyiz. Ordumuzu kaybederiz. Altınlar da uyduyu ellerinde tutmaya devam eder.*"

Bir bomba daha patladı. Bu seferki güney kutbuna daha yakındı. Sonra ekvatorda bir dördüncüsü. Her birinin sonuçlarını biliyorduk. "Lilath, Adrius'a ne olduğunu bilmiyor," dedi Cassius çabucak. "Ne kadar sadık? Hepsini patlatır mı?"

"Çakal hâlâ mızıldanırken yapmaz," dedim. En azından öyle olmasını umuyordum.

"Affedersiniz," dedi küçük bir ses. Dönüp bakınca Lysander'ı arkamızda bulduk. O kargaşada onu unutmuştuk. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Sevro ona ateş etmek için akımYumruğunu kaldırdı. Cassius hemen eline vurarak kenara itti.

"Vaftiz babamı arayın," dedi Lysander cesurca. "Küller Lordu'nu arayın. O mantığa gelecektir."

"Ah, haydi oradan..." dedi Sevro.

"Az önce Hükümdar'ı ve onun kızını öldürdük," dedim. "Küller Lordu..."

"Rhea'yı yok etmişti," diye sözümü kesti Lysander. "Evet. Ve bu onu hâlâ çok üzüyor. Onu ararsanız size yardım eder. Büyükannem de bunu isterdi. Luna bizim evimiz."

"Çocuk haklı," dedi Kısrak, beni konsoldan uzaklaştırırken. "Darrow, kıpırda." Bütün dikkatini vermişti. Filodaki Altın Pretorlarla doğrudan iletişim kanallarını açmaya başlarken aklından neler geçtiğini kestirmek mümkün değildi. İriyarı erkek ve kadın hologramları, gümüşi hayaletler gibi etrafımızda, odadaki cesetlerin arasında belirdi. Sonunda Küller Lordu göründü. Yüzü öfkeyle gerilmişti. Kızı ve efendisi ellerimizde can vermişti.

"Bellona, Augustus," diye hırladı, Lysander'ı aramızda görerek. "Yetmedi mi..."

"Büyükbaba, şimdi suçlamalara zaman yok," dedi Lysander.

"Lysander..."

"Lütfen onları dinle. Dünyamızın güvenliği buna bağlı."

Kısrak öne çıkarak sesini yükseltti: "Filo Pretorları, Küller Lordu. Hükümdar öldü. Evinizi yok eden nükleer patlamalar Kızıl silahları değil. Kardeşimin sizin cephaneliğinizden çaldığı silahlar. Pretoru Lilath, *Mars Aslanı*'nın köprüsünde dört yüzden fazla nükleer savaş başlığının kontrolünü elinde tutuyor. Lilath ölene kadar patlamalar devam edecek. Gösterişliler, ya değişimi ya da yok oluşu tercih edin. Seçim sizin."

"Sen bir hainsin..." diye tısladı Pretorlardan biri.

Lysander holo-güverteden uzaklaşarak daha önce oturduğu masaya döndü. Büyükannesinin asasını alarak geri dönerken, Pretorlar hâlâ Kısrak'a tehditler savuruyordu.

"O hain değil," dedi Lysander, asayı Kısrak'a vererek. Ellerinde hâlâ büyükannesinin kanı vardı. "Fatihimiz."

64

ÇOK YAŞA!

Mars Aslanı, sadıkların ve asilerin aynı anda her taraftan açtığı ateşle bir anda, onursuzca yok oldu. Luna'nın nükleer patlamalarla sarsılışını görmek, iki donanma arasındaki kan davasını herhangi bir barış veya ateşkes anlaşmasının yapabileceğinden daha etkili bir şekilde sona erdirmişti. Çok az insan güzelliğin yanışını izlemekten hoşlanırdı ama yine de yanmıştı. *Aslan* yok olmadan önce on ikiden fazla bomba patlayarak çelik ve betonların arasında alevlerden ve küllerden yeni şehirler oydu. Uydu tam anlamıyla kargaşa içindeydi.

Altın Donanma da öyleydi. Hükümdar'ın ölümünün haberi ve bombaların patlamasıyla, Toplum ayaklarımızın altında sarsılmıştı. Zengin Pretorlar kendi gemilerini alarak uzaklaşıyor, Venüs, Merkür veya Mars'taki evlerine dönüyorlardı. Kimin yanında duracaklarını bilmedikleri için bir arada duramıyorlardı.

Octavia altmış yıl boyunca Hükümdar olmuştu. Yaşayanların çoğu için bildikleri tek Hükümdar oydu. Uygarlığımız uçurumun eşiğinde sallanıyordu. Bütün uyduda elektrik sistemleri çökmüştü. Biz Hükümdar'ın sığınağından ayrılmak için hazırlanırken her yerde isyanlar ve panik yayılıyordu. Bir kaçış gemisi vardı ama yaptığımız şeyden kaçış yoktu. Toplum'un kalbini söküp çıkarmıştık. Gidersek onun yerini ne alacaktı?

Luna'yı asla silah gücüyle kazanamayacağımızı biliyorduk. Zaten hedefimiz asla bu olmamıştı. Tıpkı Ragnar'ın bütün Altınlar yok olana kadar savaşmak gibi bir düşüncesi olmadığı gibi. O, anahtarın Kısrak olduğunu biliyordu. Daima öyle olmuştu. Bu yüzden Kavax'ın gitmesine izin vererek hayatlarımızı tehlikeye atmıştı. Şimdi Kısrak yaralı uydunun holosunun altında duruyor, şehrin sessiz çığlıklarını benim kadar dikkatle dinliyordu. Ona yaklaştım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Neye?" Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama biz düzeltebiliriz."

"Nasıl? Tam bir kıyamet kopacak," dedi. "On milyonlarca insan öldü. Bu boyutta bir yıkımı..."

"Birlikte tekrar inşa edebiliriz."

Nerede olduğumuzu yeni hatırlamış gibi, bu sözler kalbini umutla doldurdu. Yaptığımız şeyi hatırlamışçasına. Birlikte olduğumuzu. Çabucak gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi. Sonra eskiden bir elimin olduğu sağ koluma baktı ve Aja'nın bıçakladığı karnıma nazikçe dokundu. "Sen nasıl hâlâ ayakta durabiliyorsun?"

"Çünkü henüz işimiz bitmedi."

Kanlar içinde ve perişan bir halde, Hükümdar'ın iç sığınağından dışarı açılan kapının önünde Cassius, Lysander ve Sevro'yla birlikte durduk. Cassius kapıları açmak için Olimpik şifreyi girdi ve havayı koklamak için duraksadı. "Bu koku da ne?"

"Lağım gibi kokuyor," dedim.

Sevro, Aja'dan aldığı jiletlere dikkatle baktı; eskiden Lorn'a ait olan da aralarındaydı. "Bana zafer kokusu gibi geldi."

"Altına mı sıçtın sen?" diye sordu Cassius, ona kısık gözlerle bakarak. "Evet, sıçmışsın."

"Sevro..." dedi Kısrak.

"Bol miktarda hemantus yağı içip sahte bir idamla ölünce kaslar istemsiz olarak hareket ediyor tabii," diye çıkıştı Sevro. "Bunu bilerek yapacağımı mı sandınız?"

Cassius'la birbirimize baktık.

Omuz silktim. "Şey, belki."

"Şey, aslında evet."

Bize hareket çekip yüzünü buruşturdu ve dudaklarını patlayacakmış gibi büktü. "Ne oluyor?" diye sordum. "Yoksa sen... hâlâ..."

"Hayır!" Su şişesini bana fırlattı. "Göğsüme bir şişe dolusu adrenalin pompaladın, göt herif! Kalp krizi geçiriyorum." Ona yardım etmeye çalışırken ellerimize vurdu. "İyiyim. Ben iyiyim." Bir an hırıltılı bir şekilde nefes alıp verdikten sonra yüzünü buruşturarak doğruldu.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Kısrak.

"Sol kolum uyuştu. Muhtemelen bir Sarı'ya ihtiyacım var."

Güldük. Hepimiz yürüyen cesetlere benziyorduk. Beni ayakta tutan tek şey, Pretoryenlerin üzerinde bulduğumuz uyarıcılardı. Cassius yaşlı bir adam gibi topallıyordu ama Lysander'ı hep yanında tutuyordu. Sevro'nun Luna soyunu hemen burada bitirme teklifini jiletini çekerek reddetmişti. "Çocuk benim korumam altında," demişti ve Lysander şimdi meşruiyetimizin bir kanıtı olarak yanımızda yürüyordu.

"Hepinizi seviyorum," dedim, kapı gıcırdayarak açılmaya başlarken. Bir ganimet olarak taşıdığım baygın haldeki Çakal'ı omzumda düzelttim. "Ne olursa olsun."

"Cassius'u bile mi?" diye sordu Sevro.

"Bugün özellikle de beni," dedi Cassius.

"Yanımdan ayrılmayın," dedi Kısrak, elindeki asayı sıkıca kavrayarak.

İlk büyük kapı açıldı. Kısrak elimi sıktı. Sevro korkudan titriyordu. İkincisi gürültüyle sarsıldı ve açıldığında silahlarını çekip sığınağın ağzına doğrultmuş Pretoryenlerle dolu koridor gözlerimizin önüne serildi. Kısrak ellerinde iktidarın iki sembolüyle öne çıktı.

"Pretoryenler, siz Hükümdar'a hizmet ediyorsunuz. Hükümdarınız öldü. Yeni bir yıldız yükseliyor."

Onlara doğru yürümeye devam etti ve metallere yaklaştığında bile adımlarını yavaşlatmadı. Öfkeli bakışlı genç Altınlardan birinin tetiği çekebileceğini düşündüm ama yaşlıca komutanı bir elini onun silahının üzerine koyarak indirmeye zorladı.

Ve Kısrak'a yol verdiler. Silahlar tek tek inerken ona yol açtılar. Geçmesine izin vermek için geri çekilirlerken miğferleri zırhlarına geri çekildi. Hayatımda hiç onun şimdi göründüğü kadar görkemli

ve güçlü bir kadın görmemiştim. Fırtınanın sakin gözüydü ve biz de onun rüzgârına kapılmış gidiyorduk. Sessizce Ejder Ağzı'na bindik. Elliden fazla Pretoryen de bize katılmıştı.

Hisar tam bir kargaşa içindeydi. Hizmetçiler odaları yağmalıyor, muhafızlar ikili üçlü gruplar halinde görev yerlerini terk ediyor, dostları veya aileleri için endişelenerek onların yanına koşuyorlardı. Geleceğini söylediğimiz Obsidiyenler hâlâ yörüngedeydi. Sefi gemideydi. Bu yalanı sadece adamları odadan uzaklaştırmak için uydurmuştuk ama haber yayılmış gibi görünüyordu. Hükümdar ölmüştü ve Obsidiyenler geliyordu.

Kargaşanın ortasında sadece tek bir lider vardı ve Hisar'ın siyah mermerli koridorlarında yürüyerek Altın heykellerinin ve bakanlık birimlerinin arasından geçerken, askerler arkamızda toplanıyor, Kısrak'ın ardından yürürken mermer salonlarda ayak sesleri yankılanıyordu. Binada kalmış tek amaç ve güç sembolü oydu. İki güç sembolünü de havaya kaldırmıştı ve bize silah kaldıranlar onları, beni, Cassius'u ve arkamızdaki giderek artan askerleri görünce, akıntının tersine kürek çektiklerini anladılar. Şimdi ya bize katılıyor ya da kaçıyorlardı. Bazıları bize ateş ediyor ya da ilerlememizi durdurmak için küçük gruplar halinde karşımıza dikiliyordu fakat Kısrak'ın on metre yakınına gelemeden devriliyorlardı.

Senatörlerin içeride Pretoryenler tarafından alıkonduğu Senato'nun geniş, fildişi rengi kapılarının önüne geldiğimizde, arkamızda yüzlerce kişilik bir ordu vardı. Senato'yla aramızda ise sadece ince bir Pretoryen sırası vardı. Tam olarak yirmi kişiydiler.

Senato'yu koruyan adamların lideri olan zarif bir Altın Şövalye öne çıktı. Arkamızdaki askerlere baktı, Kısrak'ın topladığı mor zırhlı yandaşları, Obsidiyenleri, Grileri ve beni gördü. O anda bir karar verdi ve Kısrak'ı sertçe, askeri bir tavırla selamladı.

"Hisar'da kardeşimin otuz adamı var," dedi Kısrak. "Kemiksürenler. Onları bulup tutuklayın, Komutan. Direnirlerse hepsini öldürün."

"Emredersiniz, Leydi Augustus." Parmaklarını şaklattı ve bir grup askerle uzaklaştı. Kapıları koruyan iki Obsidiyen onu bizim için açtı ve Kısrak, Senato'ya girdi.

Salon muazzamdı. Huni şeklinde, kat kat sıralanmış beyaz mermer. En dipte, ortada, Hükümdar'ın salonun on katına birden seslendiği bir kürsü vardı. Biz kuzey tarafından girerken bir hareketlenme oldu. Boncuk gözlü yüzlerce Politiko, dikkatini bize çevirdi. Yayını izlemişlerdi. Octavia'nm öldüğünü görmüşlerdi. Uyduyu sarsan bombaları görmüşlerdi. Odanın bir yerinde, Roque'un annesi mermer sıradaki yerinden kalkacak ve kanlar içindeki grubumuzun, iki yanımızdaki Senatörlerin arasından geçerek beyaz mermer basamaklardan inişini, bağırışlar veya itirazlar yerine beraberimizde sessizliği getirişimizi izleyecekti. Lysander, Cassius'un arkasından geliyordu.

Senato Çoğunluk Sözcüsü, Pembe hizmetçilerinin yardımıyla son derece önemli bir konuşma yaptığı kürsüden inerken panik dolu, hırıltılı nefesini duyabilirdiniz. İçeri girdiğimiz sırada bir oylama yapıyorlardı. Burada, tüm kargaşanın ortasında. Şimdiyse bisküvi kavanozuna uzanırken yakalanmış çocuklara benziyorlardı. Elbette ki kendilerini koruyan Pretoryenlerin asileri destekleyeceği akıllarının ucundan bile geçmemişti. Hükümdar'ın sığınağından engellenmeden çıkabileceğimiz de. Ancak onlar Toplum'u korkudan yaratmışlardı. İnsanların hayatta kalmak için yükselen bir yıldıza tutunmak zorunda oldukları bir yer. Olan da buydu. Bu darbenin işe yaramasını sağlayan, o basit insan yönelimiydi. Eski iktidar ölmüştü. Bakın, nasıl da yenisinin arkasına geçiveriyorlardı.

Kısrak kürsüye çıkarken biz de iki yanına dizildik. Çakal'a ne olduğunu Senato'nun görebilmesi için bedenini yere attım. Baygındı ve kan kaybından solgundu. Kısrak bana baktı. Bu asla istemediği bir andı. Ancak ben Azrail olarak kendiminkini kabul ettiğim gibi, o da kendi yükünü kabul ediyordu. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum. Benim ona ihtiyaç duyduğum gibi, onun da nasıl bana ihtiyacı olacağını. Ne var ki ben onun durduğu yerde asla duramaz, tuttuğu şeyleri asla tutamazdım. Bu salondaki herkesi yok etmeden bunu yapamazdım. Asla kabul etmezlerdi. Ben adiRenklere bir köprüysem, o da üstünRenklere bir köprüydü. Bu insanları ancak birlikte birbirine bağlayabilirdik. Barışı ancak birlikte getirebilirdik.

"Toplum'un Senatörleri," diye seslendi Kısrak. "Ben Virginia au Augustus, Mars'ın Aslan Hanesi'nden Nero au Augustus'un kızı olarak karşınızda duruyorum. Beni tanıyor olabilirsiniz. Octavia au Lune altmış yıl önce, tiran babasının başıyla karşınızda durdu ve bu Toplum'un Hükümdarlığını üzerine aldı."

Bakışları salonda dolaştı.

"Şimdi ben de bir tiranın başıyla karşınızda duruyorum." Elini kaldırıp Octavia'nın başını gösterdi. Bizi buraya getiren iki sembolden biriydi. Altınlar sadece tek şeye saygı duyardı. Ve değişmek için o şeyle hizaya getirilmeleri gerekiyordu. "Eski Çağ, Toplum'un kalbine nükleer felaketi getirdi. Octavia'nın açgözlülüğü yüzünden milyonlarca insan yandı. Şimdi milyonlarcası kardeşimin açgözlülüğü yüzünden yanıyor. İnsanlığın mirası küle dönüşmeden önce kendimizi kendimizden kurtarmalıyız. Bugün yeni bir çağın başlangıcını ilan ediyorum." Bana baktı. "Yeni müttefiklerle. Yeni yöntemlerle. Arkamda İsyan var. Obsidiyen Sürüsü'nü yörüngede tutan, köklü Altın Hanelerinden oluşan bir donanma." Başı taş platformun üzerine attı ve diğer elini kaldırdı. O elinde de Şafak Asası vardı; taşıyıcısına Toplum'u yönetme hakkını bahşeden nesne. "Eğilin. Ya da kırılın."

Salona bir sessizlik çöktü. O kadar derindi ki hepimizi yutabilir ve savaşı baştan başlatabilirdi. Hiçbir Altın ilk eğilen olmayacaktı. Bunu onlara zorla yaptırabilirdim ama onlar için eğilmem daha iyi olurdu. Kısrak'ın önünde bir dizimin üzerine çöktüm. Gözlerine bakarak kesik bileğimi kalbimin üzerine koydum ve anın imkânsız mutluluğuna kapıldım. "Çok yaşa, Hükümdar," dedim. Sonra Cassius diz çöktü. Ve Sevro. Sonra Lysander au Lune ve Pretoryenler. Ardından Senatörler tek tek çökmeye başladı. Sonunda elli kişi dizlerinin üzerinde, hep birlikte sessizliği bozarak tek bir ağızdan haykırdılar: "Çok yaşa, Hükümdar. Çok yaşa, Hükümdar!"

Kısrak'ın tahta çıkışından bir hafta sonra, kardeşinin asılışını izlemek için yanında duruyordum. Valii-Rath ve on adamı dışında, Çakal'ın bütün Kemiksürenleri bulunup idam edilmişti. Şimdi liderleri kalabalık Luna meydanında yanımdan geçiyordu. Saçları taranmıştı. Hapishane tulumu açık yeşildi. Etrafımızdaki adiRenkler sessizce

izliyordu. İnce gri bulutlardan hafifçe kar süzülüyordu. Kullandığım radyasyon ilaçları yüzünden midem bulanıyordu ama tıpkı Roque'un cenazesinde Kısrak'ın yanıma geldiği gibi, ben de onun için buradaydım. Yanımda sessiz ve dingin bir tavırla duruyordu. Yüzü, ayaklarımızın altındaki mermer kadar beyazdı. Telemanuslar yanında duruyor, başında Beyaz kadın cellatın beklediği metal darağacına uzanan merdiveni çıkan Çakal'ı ifadesizce izliyorlardı.

Kadın idam kararını okudu. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Çakal'ın ayağında bir şişe parçalandı. Bir taş alnını yardı. Fakat ne gözünü kırptı ne de kaçındı. İpi boynuna geçirirlerken mağrur bir şekilde dimdik duruyordu. Keşke bu, Pax'ı bize geri getirebilseydi. Quinn, Roque ve Eo yine yaşayabilseydi ama bu adam dünyalara damgasını vurmuştu. Marslı Çakal asla unutulmayacaktı.

Beyaz, manivelaya doğru hamle yaparken Adrius'un saçlarında kar birikiyordu. Kısrak yutkundu. Ve Çakal'ın ayaklarının altındaki kapak açıldı. Mars'ta yerçekimi güçlü değildir. Dolayısıyla boynun kırılması için ayakların çekilmesi gerekir. Bunu da kişinin sevdiklerine yaptırırlar. Luna'da yerçekimi daha da azdı. Ancak Beyaz, davet işaretini verirken kalabalıktan kimse öne çıkmadı. Çakal'ın bacakları sallanırken ve yüzü morarırken bir kişi bile parmağını oynatmadı. Manzarayı izlerken içimde bir huzur vardı. Buradan milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi. Ona acıyamıyordum. Artık yapamazdım. Yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Fakat Kısrak'ın acıdığını biliyordum. Bu manzaranın içini parçaladığını biliyordum. Bu yüzden elini hafifçe sıkarak onu öne yönelttim. Karın ortasında rüyadaymış gibi ilerleyerek ikizinin ayaklarını kavradı ve yüzüne baktı. Bir şeyler fısıldadı, başını eğdi ve en sonunda bile sevildiğini kardeşine göstererek onu aşağı çekti.

65

VADİ

Luna'nın bombalanmasını ve Kısrak'ın tahta çıkışını izleyen haftalarda dünyalar çok değişti. Milyonlarcası hayatını kaybetmişti fakat ilk kez umut vardı. Senato'ya yaptığı konuşmadan sonra onlarca Altın gemisi donanmadan ayrılarak Orion ve Victra'nın kuvvetlerine katılmıştı. Küller Lordu donanmasını bir arada tutmak için çok çabalamıştı fakat Luna yanarken, filosu parçalanırken ve Kısrak tahta çıkarken tek yapabildiği, kendi gemilerinin düşman eline geçmesini engellemek olmuştu. Ana kuvvetleriyle birlikte Merkür'e çekilmişti.

Onun yokluğunda Kısrak ordunun büyük bölümüyle, özellikle de Gri Lejyonlarla ve Obsidiyen köle-şövalyelerle işbirliği kurmuştu. Bu siyasi gücü kullanarak Renklerin Hiyerarşisi'ni bozmak ve askeri güç üzerindeki Altın hâkimiyetini kaldırmak için ilk adımları atmıştı. Kalite Kontrol Kurulu tasfiye edilmişti. Binlerce kişi insanlığa karşı suçlardan hüküm giymişti. Adalet, Çakal'ınki kadar hızlı veya temiz olmayacaktı ama elimizden geleni yapacaktık.

Octavia'nın ölümünden sonra dinlenebileceğimi sanmıştım fakat hâlâ düşmanlarımız vardı. Romulus ve Uydu Lordları, Çeper'de kalmışlardı. Küller Lordu, Merkür ve Venüs'ü kendi liderliğinde birleştirmeye çalışıyordu. Altın savaş lordları iddialarda bulunmaya başlamıştı. Ve Luna'nın kendisi tam bir felaketti. Ayaklanmalar, kıtlıklar ve yayılan radyasyonla kaynıyordu. Yaşayacaktı fakat her

ne kadar Cıva şehri eskisinden daha görkemli şekilde inşa edeceğine söz verse de, bir daha eskisi gibi görüneceğinden şüpheliydim.

Benim vücudum da iyileşiyordu. Mickey ve Virany, Çakal'ın Luna'ya inen mekiğinden aldığım elimi yerine takmışlardı. Yine de kılıç kullanmak bir yana, tekrar yazı yazabilmem için bile aylar geçmesi gerekecekti. Gerçi ilerleyen günlerde jiletime başvurmak için nedenim olmamasını umuyordum.

Gençliğimde Toplum'u yok edeceğimi düşünürdüm. Geleneklerini yıkacağımı. Zincirleri kıracağımı ve küllerinin arasından yeni, güzel bir şeyin kendiliğinden yükseleceğini. Oysa gerçek hayat öyle değildi. Bu tavizli barış, insanoğlunun umabileceği en iyi şeydi. Değişim, Dansçi'nın veya Oğullar'ın istediğinden daha yavaş gerçekleşecekti fakat bedeli anarşi olmayacaktı.

En azından öyle olmasını umuyorduk.

Sefi, Holiday'in gözetimi altında, halkının geri kalanını özgürleştirmeye başlamak için Mars'a doğru yola çıkmıştı. Silahlar yerine ilaçlarla kutupları ziyaret edecekti. Çakal'ın nükleer kraterlerini kendi gözleriyle gördüğünde gözlerine çöken karanlığı hatırlıyordum. Şimdilik ağabeyinin mirasını benimsemişti ve Mars'ta onun halkına ayrılmış daha sıcak bölgelere yerleşmeyi planlıyordu. Ne var ki kendi halkını yabancı şehirlerden uzak tutmak istese de sanırım, benliğinin derinliklerinde onları kontrol edemeyeceğini biliyordu. Obsidiyenler hapishanelerinden çıkarılacaktı. Meraklanacak, yayılacak ve asimile olacaklardı. Dünyaları bir daha asla aynı olmayacaktı. Benim halkımınki de. Yakında Kızılların yüzeye göçü için Dansçi'ya yardım etmek üzere Mars'a dönecektim. Birçokları geride kalacak ve bildikleri hayata devam edecekti. Ancak diğerleri için gökyüzünün altında yaşama şansı olacaktı.

Luna'dan ayrılmasından önceki gün Cassius'la da vedalaştım. Kısrak onun kalmasını ve yeni, daha adil bir sistem kurmamıza yardımcı olmasını istedi fakat Cassius siyasetten bıkmıştı. "Gitmene gerek yok," dedim, pistte yanında dururken.

"Burada benim için anılardan başka bir şey kalmadı," dedi. "Çok uzun süredir hayatımı başkaları için yaşıyorum. Artık başka neler olduğunu görmek istiyorum. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Ya çocuk ne olacak?" diye sordum, eşyalarını koyduğu bir heybeyle gemiye binmekte olan Lysander'ı işaret ederek. "Sevro onun yaşamasına izin vermenin hata olduğunu düşünüyor. Ne demişti? 'Koltuğunun altında bir çıngıraklı-yılan yumurtası bırakmak gibi. Er ya da geç yumurtadan çıkacak.'"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence artık düzen değişti. Biz de ona göre hareket etmeliyiz. Damarlarında Octavia'nınki kadar Lorn'un kanı da dolaşıyor. Gerçi kan da artık bir önem taşımıyor."

Uzun boylu dostum bana sevgiyle gülümsedi. "Bana Julian'ı hatırlatıyor. Her şeye rağmen iyi bir çocuk. Onu doğru yetiştireceğim." Bana elini uzattı ama amacı tokalaşmak değil, Lorn ve Fitchner'ın öldüğü gece benden aldığı yüzüğü geri vermekti. Yüzüğü avcunda bırakarak parmaklarını kapadım.

"Bu Julian'a ait," dedim.

"Teşekkür ederim... kardeşim." Ve orada, bir zamanlar Altın gücünün kalbi olan Hisar'ın kalkış pistinde, Cassius au Bellona ve ben tokalaşarak vedalaştık; tanıştığımız günden yaklaşık altı yıl sonra.

Haftalar sonra başımın üzerinde bir martı daireler çizerken kıyıda dalgaları izliyordum. Kuzey sahilindeki kayalara çarpan karanlık sular beyaz beyaz köpürüyordu. Kısrak'la birlikte, iki kişilik küçük uçağımızla Pasifik Kıyısı'nın doğu-kuzeydoğu tarafında, büyük bir yarımadadaki yağmur ormanının kıyısına gelmiştik. Kayaların ve ağaçların üzeri yosun tutmuştu. Hava serindi. Kendi nefesini görecek kadar soğuk. Dünya'ya ilk kez geliyordum fakat ruhum yuvasına dönmüş gibi hissediyordum. "Eo buraya bayılırdı, değil mi?" diye sordu Kısrak. Siyah bir ceket giymiş, yakasını boynuna kaldırmıştı. Yeni Pretoryen korumaları yarım kilometre ötede, kayaların üzerinde oturuyordu.

"Evet," dedim. "Bayılırdı." Böyle bir yer, şarkılarımızın atan kalbiydi. Sıcak bir kumsal ya da tropik bir cennet değil. Gizem dolu, vahşi bir diyar. Sırlarını sisinin ve çam iğnelerinden peçesinin arkasında gizliyordu. Sırları gibi zevkleri de hak edilmeliydi. Bana Vadi hayallerimi hatırlatıyordu. Çalı çırpıyla yaktığımız ateşten çıkan duman, ufka doğru yükseliyordu.

"Sence kalıcı olacak mı?" diye sordu Kısrak, kumların üzerindeki yerimizden suları izlerken. "Barış yani."

"Bir ilk olurdu," dedim.

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapayarak bana yaslandı. "En azından buna sahibiz."

Bir kartal, suyun yüzeyine doğru pike yaptıktan sonra sisin içinde yükseldi ve denizin içindeki kayalıklardan birinin tepesindeki ağaçların üzerinde gözden kaybolurken Cassius'u hatırlayarak gülümsedim. "Sınavı geçtim mi bari?"

"Sınav mı?" diye sordu.

"Gemimin Phobos'tan ayrılmasını engellediğinden beri beni sınıyorsun. Buzullardayken geçtiğimi sanıyordum ama orada kalmadı."

"Fark etmişsin," dedi, yaramazca sırıtarak. Sonra sırıtışı silindi ve gözlerine düşen saçlarını kenara itti. "Öylece peşinden gelemediğim için üzgünüm. İnşa edebileceğini de görmem gerekiyordu. Halkımın senin dünyanda yaşayıp yaşayamayacağını anlamalıydım."

"Hayır, bunu anlıyorum," dedim. "Yine de daha fazlası var. Annemle tanıştığında bir şey değişti. Ağabeyimle. İçinde bir şey açıldı."

Bakışlarını sudan ayırmadan başıyla onayladı. "Sana söylemem gereken bir şey var." Ona baktım. "Yaklaşık beş yıl boyunca bana yalan söyledin. Tanıştığımızdan beri. Lykos'taki tünelde sahip olduğumuz şeyi yok ettin. Güveni. Aramızdaki yakınlığı. Öyle bir şeyi tekrar yaratmak zaman alır. Kaybettiğimizi tekrar bulup bulamayacağımızı görmem gerekiyordu. Sana güvenip güvenemeyeceğimi anlamam gerekiyordu."

"Güvenebileceğini biliyorsun."

"Artık biliyorum," dedi. "Fakat..."

Kaşlarımı çattım. "Kısrak, titriyorsun."

"Bitirmeme izin ver. Sana yalan söylemek istemedim. Ancak nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ne yapacağını. Bir katilden daha fazlası olma kararını vermene sadece kendim için değil, başka biri için de ihtiyacım vardı." Arkamda, mavi gökyüzünde yavaşça alçalan bir gemiye baktı. Geminin gelişini izlemek için sonbahar güneşine karşı elimi gözlerime siper ettim.

"Birini mi bekliyoruz?" diye sordum, temkinli bir tavırla.

"Sayılır." Ayağa kalktı. Ona katıldım. Ve beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Bana ayaklarımızın altındaki kumu, çamların kokusunu ve rüzgârdaki tuzu unutturan nazik, uzun bir öpücüktü. Burnumda burnunun soğukluğunu hissettim. Yanakları kızarmıştı. Geçmişteki bütün kırgınlıklar, bütün hüzünler, bu anı daha da tatlı kılıyordu. Acı var olmanın ağırlığıysa, sevgi de amacıydı. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her şeyden çok." Geri çekilip beni de peşinden sürükledi. "Neredeyse."

Gemi çamların üzerinden süzülerek kumsala indi. Kanatları, konan bir güvercininki gibi arkaya kıvrıldı. Motorları kumları ve tuzlu suyu savurdu. Kumların üzerinde yürürken Kısrak parmaklarını benimkilere kenetledi. Rampa açıldı. Sofokles kumsala fırlayarak bir grup martıya doğru koştu. Arkasından Kavax'ın sesini ve bir çocuğun tatlı kahkahasını duydum. Adımlarım aksadı. Şaşkınlıkla Kısrak'a baktım. Yüzünde gergin bir gülümsemeyle beni sürüklemeye devam etti. Kavax, Dansçı'yla birlikte gemiden indi. Victra ve Sevro da inerek bana el salladıktan sonra beklentiyle rampaya baktılar.

Dostlarımın yaşamlarının etrafımda kavrulup söndüğünü çünkü benimkilerin fazla güçlü olduğunu sanırdım. Şimdiyse, bir arada olduğumuzda kırılmaz bir şey yarattığımızı anlıyordum. Hayat sona erdikten sonra bile devam eden bir şey. Dostlarım, karımın ölümüyle içimde açılan boşluğu doldurmuşlardı. Beni yine bir bütün yapmışlardı. Annem rampada onlara katıldı ve Kieran'la birlikte inerek Dünya'ya ilk kez ayak bastı. Tuzun kokusunu alınca benim yaptığım gibi gülümsedi. Rüzgâr beyaz saçlarını savuruyordu. Gözleri pırıl pırıldı ve babamın onun için daima istediği mutlulukla dolmuştu. Kollarındaysa altın sarısı saçları olan, kahkahalar atan bir çocuk taşıyordu.

"Kısrak?" diye sordum, sesim titreyerek. "Bu kim?"

"Darrow..." Kısrak bana bakarak gülümsedi. "Bu oğlumuz. Adı Pax."

SONSÖZ

Pax, Aslan'ın Yağmuru'ndan dokuz ay sonra, ben Çakal'ın taş masasının içinde yatarken doğmuştu. Düşmanlarımızın, varlığını bildikleri takdirde oğlumuzun peşine düşeceğinden korkan Kısrak, doğuma kadar *Dejah Thoris*'te kalarak hamileliğini gizlemişti. Sonra da çocuğu asteroit kuşağında Kavax'ın karısına emanet ederek savaşa dönmüştü.

Hükümdar'la sağlamaya çalıştığı barış sadece kendisi ve halkı için değil, aynı zamanda oğlumuz içindi. Onun için savaş olmayan bir dünya istiyordu. Bu yüzden ona kızamazdım; bunu benden gizlediği için de. Korkmuştu. Sadece bana güvenemeyeceğinden değil, oğlumun hak ettiği gibi bir baba olmaya hazır olmamamdan. Bütün bu süre boyunca beni sınamasının nedeni buydu. Tinos'ta bana neredeyse söyleyecekti fakat annemle konuştuktan sonra aksine karar vermişti. Annem, bir oğlum olduğunu öğrenirsem yapılması gerekeni yapamayacağımı biliyordu.

Halkımın bir babaya değil, bir kılıca ihtiyacı vardı.

Ama şimdi, hayatımda ilk kez, ikisi birden olabilirdim.

Bu savaş bitmemişti. Luna'yı almak için yaptığımız fedakârlıklar yeni dünyamızda kendini hissettirecekti. Bunu biliyordum. Ne var ki artık karanlıkta yalnız değildim. Enstitü'nün kapılarından girdiğim gün, dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyordum. Beni eziyordu. İçimi parçalıyordu. Ancak dostlarım beni tekrar onarmıştı. Şimdi

her biri Eo'nun hayalinden bir parçayı taşıyordu. Birlikte oğluma ve gelecek kuşaklara uygun bir dünya yaratabilirdik.

Sadece yok etmeyi değil, inşa etmeyi de becerebilirdim. Bunu ben göremezken, Eo ve Fitchner görmüşlerdi. Bana inanmışlardı. Bu yüzden, Vadi'de beni bekliyor olsunlar ya da olmasınlar, onları kalbimde hissediyor, yankılarını dünyalarda duyuyordum. Onları oğlumda görüyordum ve yeterince büyüdüğünde, onu kucağıma oturtacak, annesini de yanıma alarak ona Ares'in öfkesini, Ragnar'ın kudretini, Cassius'un onurunu, Sevro'nun sevgisini, Victra'nın sadakatini ve beni daha fazlası için yaşamaya teşvik eden kızın, Eo'nun hayalini anlatacaktım.

TEŞEKKÜRLER

Sabah Yıldızı'nı yazmaya korkuyordum.

Aylarca ilk cümleyi yazmayı erteledim. Yaklaşık beş yıl önce ailemin garajının üst katındaki odamda gemi planları çiziyor, Kızıllar ve Altınlar için şarkılar yazıyor, kendimi içinde bulduğum vahşi küçük dünyayı oluşturan aileler, gezegenler ve uydular için tarihçeler kurguluyordum.

Korkmamın nedeni nereye gittiğimi bilmemem değildi. Korkuyordum çünkü hikâyenin nasıl sona ereceğini çoktan biliyordum. Sadece sizi oraya götürecek kadar becerikli olduğumdan emin değildim.

Kulağa tanıdık geliyor mu?

Bu yüzden inzivaya çekildim. Çantamı topladım, yürüyüş botlarımı aldım ve Los Angeles'taki evimden ayrılarak ailemin Kuzeybatı Pasifik'in rüzgârlı sahilindeki kulübesine gittim.

İnzivaya çekilmemin sürece yardımcı olacağını, sisli ve sessiz sahilde ilham perimi bulacağımı düşünmüştüm. Şafaktan günbatımına kadar yazabilirdim. Çamların arasında yürüyebilirdim. Geçmişin efsane yaratıcılarının ruhlarıyla iletişim kurabilirdim. *Kızıl Yükseliş*'te işe yaramıştı. *Altın Oğul*'da da işe yaramıştı. Oysa *Sabah Yıldızı*'nda işe yaramıyordu.

O yalnızlığımda kendimi sarsılmış, Darrow tarafından hapsedilmiş, izleyebileceği binlerce yol ve kendi zihnimin tıkanıklığı arasında kapana kısılmış halde buldum. İlk bölümleri o zihinsel boşlukta yazdım. Sanırım Darrow'a tuhaf, hüzünlü bir manyaklık

kazandırarak biçimlenmelerine yardımcı oldu. Ne var ki Attika'dan kurtarılışından sonrasını göremiyordum.

Ancak kulübeden döndükten sonra hikâye sesini bulmaya başladı ve ben de artık odağın Darrow olmadığını anlamaya başladım. Artık odak noktası onun etrafındaki insanlardı. Ailesi, dostları, aşkları, etrafındaki sesler ve onunkiyle aynı tempoda atan yüreklerdi.

Öyle bir şeyi inzivadayken yazmayı nasıl bekleyebilirdim ki? Tamara Fernandez'in (beyaz saçları olmadığı halde tanıdığım en bilge insan) kahve sohbetleri, Josh Crook'la dünyayı ele geçirme planları yaptığımız şafak kahvaltıları, Madison Ainley'le Hollywood Bowl'daki konserler olmadan; Max Carver'la Roma savaş sanatlarını saatlerce tartışmadan, Jarrett Llewelyn'le dondurma seferlerine çıkmadan, Callie Young'la *Battlestar Galactica* nerd krizlerine girmeden ve "Yaramaz" Dennis Stratton'la deliler gibi komplo kurmadan bu mümkün olabilir miydi?

Dostlar hayatın nabzıdır. Benimkiler çok çılgın, muazzam, hayalperest ve absürt. Onlar olmadan karanlıkta kalırdım ve bu kitap iki kapağın arasındaki bir boşluktan ibaret olurdu. İsminizi sayabilsem de, sayamasam da, bu harika hayatı benimle paylaştığınız için her birinize teşekkür ederim.

Yeni başlayan herkesin kendisine yol gösterecek ve kelimelerin arasında nasıl hareket edeceğini öğretecek bilge bir sihirbaza ihtiyacı vardır. Çocukluğumun devi, yirmilerimde üstadım haline geldiği için kendimi şanslı görüyorum. Terry Brooks, bütün teşviklerin ve tavsiyelerin için çok teşekkürler. Büyük adamsın.

Bana yüksek sesle hayal kurabileceğim ikinci bir yuva kazandıran Phillips klanına da teşekkürler. Ve beş yıl önce benimle o kanepede oturup henüz yazılmamış bir kitap için çılgınca haritalar planlayan Joel'a da. Sen harika bir adamsın ve kardeşimsin. Her an yardıma hazır diğer biraderlerime de teşekkürler: Beni yazmaya zorlayan Aaron'a ve aksini yapması gerekirken bile yazdıklarımı daima beğenen Nathan'a.

Kızıl Yükseliş'i çamurun içinden çekip çıkaran yayın hakları temsilcim Hannah Bowman'a da müteşekkirim. Romanları yirmi sekizden fazla dile yönlendiren Havis Dawson'a. Kitap seslendirmesiyle tüylerimi ürperten Tim Gerard Reynolds'a. Korkunç lanet,

yırtıkKanat gibi terimleri veya Sevro'nun söylediği herhangi bir şeyi Koreceye, İtalyancaya veya diğer yerel dillere çevirmek için büyük çabalar harcayan yabancı yayıncılarıma.

Kızıl Yükseliş masanıza ulaştığı andan itibaren projeye inanan Del Rey'deki eşsiz ekibe teşekkürler. Bundan daha iyi bir yayınevi bulamazdım. Scott Shannon, Tricia Narwani, Keith Clayton, Joe Scalora, David Moench, benim gözümde Hufflepuff'ların kalplerine ve Gryffindor'ların cesaretine sahipsiniz.

Tuhaflığımın bir sorun değil, bir nitelik olduğuna daima inanan aileme teşekkür ederim; beni televizyon izlemek yerine ormanları ve çayırları dolaşmaya zorladığınız için. Babama, kullanılmayan gücün zarafetini ve anneme, iyi kullanılan gücün getirdiği mutluluğu öğrettikleri için. Ablama Sons of Ares hayran sayfasındaki yorulmak bilmeyen çabaları ve beni herkesten daha iyi anladığı için.

Editörüm Mike "au Telemanus" Braff'e en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Nevrozumun boyutlarını bu kitaptan önce anlamadıysa bile, artık kesinlikle anladığından eminim. Mike gibi bir editör bulacak kadar şanslı olan çok az yazar vardır. Mütevazı, sabırlı ve çalışkandır; ben öyle olmadığımda bile. Bu kitabın *Altın Oğul*'dan sadece bir yıl sonra size ulaştırılmış olması onun sayesinde gerçekleşen bir mucize. Sana şapka çıkarıyorum, beyefendi.

Ve okurlarımın her birine de tek tek teşekkür ederim. Sizin tutkunuz ve heyecanınız, hayatımı kendi şartlarımla yaşamamı mümkün kıldı ve bunun için size sonsuza dek minnettarım. Sizin yaratıcılığınız, mizah anlayışınız ve desteğiniz, her mesajınız, tweet'iniz ve yorumunuzda parıldıyor. Fuarlarda ve imza günlerinde sizinle bir araya gelmek ve hikâyelerinizi dinlemek, yazarlığın güzelliklerinden biri. Yaptığınız her şey için hepinize teşekkürler, Uluyanlar. Umarım yakında yine birlikte uluma fırsatımız olacak.

Bir zamanlar bu kitabı yazmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Devasa, büsbütün ve dayanılmaz ölçüde yüksek bir gökdelendi. Ufuk çizgisinden benimle alay ediyordu. Oysa böyle binalara baktığımızda bir gecede oldukları yerde bitiverdiklerini mi sanıyoruz? Hayır. Onlara eşlik eden trafik sıkışıklıklarını hepimiz biliyoruz. Kirişlerden ve demirden oluşan iskeleti. İnşaat işçilerinin ve vinçlerin gürültüsünü...

Büyük olan her şey bir dizi küçük ve çirkin andan oluşur. Saatler süren içsel şüpheler ve günler süren angaryalarla değerlenir. Sizin ve benim hayranlık duyduğumuz eserlerin hepsi, başarısızlıklardan oluşan bir temelin üzerinde oturuyor.

Dolayısıyla projeniz, mücadeleniz, hayaliniz her neyse, uğrunda çabalamaya devam edin çünkü dünyanın sizin gökdeleninize ihtiyacı var.

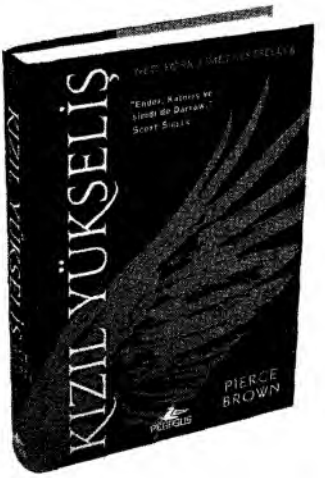
Per aspera, ad astra!

—Pierce Brown

YAZI FONTU HAKKINDA

Bu kitap, ünlü Alman tipograf Jan Tschichold (1902-74) tarafından geliştirilmiş bir yazı karakteri olan Sabon'da dizilmiştir. Sabon, Claude Garamond'un orijinal harf biçimlerine dayanılarak ve özellikle üç kaynakta kullanılmak üzere tasarlanmıştır: el kompozisyonu için döküm tarzı, linotip makineleri ve monotip baskı. Tschichold, yazı karakterine 1580 yılında ölen Frankfurtlu ünlü harf dökümcü Jacques Sabon'un adını vermiştir.

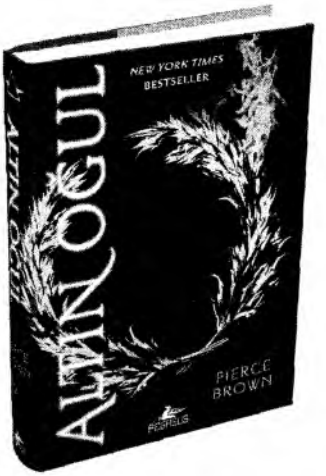
BEN DÜNYALARI ATEŞE VERECEK KIVILCIMIM.
BEN ZİNCİRLERİ KIRACAK ÇEKİCİM.
BEN HALKIMIN VE ESARET İÇİNDE YAŞAYAN HERKESİN UMUDUYUM.
ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ İNSAN KENDİNİ KÖLELEŞTİREN ADALETSİZLİKLE ÖZGÜRLEŞEMEZ.

"Olağanüstü bir macera, nabzınızı hızlandıracak bir serüven... Pierce Brown'ın çarpıcı ilk romanı *Açlık Oyunları*, *Sineklerin Tanrısı* ve *Ender'in Oyunu*'nu anımsatıyor. Başınızı döndürmek için gereken her şeye sahip."
Entertainment Weekly

"Klasik bilimkurgu hayranları ve yeni distopik destanların coşkulu takipçileri bu müthiş kitabı mutlaka okumalı."
Examiner.com

ALTIN YÜZLERDEN OLUŞAN BİR DENİZDE SÜRÜKLENİYORUM.
BURADA SADECE GÜÇLÜ OLAN HAYATTA KALABİLİR.
SADECE AKILLI OLAN YÖNETEBİLİR.
HÂLÂ OYUN OYNUYORUM AMA BU, OYUNLARIN EN ÖLÜMCÜLÜ.

"*Kızıl Yükseliş*'ten daha tehlikeli; aldatmacaları ve sürprizleri ise onunkiler kadar heyecan dolu. Sonunda ağzınız açık kalacak ve Brown'ın tam anlamıyla özgün, fazlasıyla nefes kesici serisinin sonunu dört gözle bekleyeceksiniz."
Booklist

"Pierce Brown'ın evreninde ilkellik ile yüksek teknoloji yan yana geliyor; aldatmaca ve kahramanlıkların dozu artıyor, macera da asla hız kesmiyor. Darrow ise daha ağır fiziksel ve duygusal çatışmalara giriyor."
Amazon.com, Seira Wilson

© JOAN ALLEN

PIERCE BROWN *New York Times* çoksatanı *Kızıl İsyan* serisinin yazarıdır. 2010 yılında mezun olduğunda, eğitimini Hogwarts'ta sürdürmeyi hayal ediyordu. Ne yazık ki bedeninde sihirli tek bir hücre olmadığını fark etti. Bu yüzden, bir yandan yazar olmak için çabalarken, bir yandan da yeni kurulmuş bir şirkette sosyal medya yöneticisi olarak çalıştı, Disney'in ABC Stüdyoları'nda gündelik işler yaparak süründü, NBC'de ayak işlerine koştu ve bir Birleşik Devletler senatörlük kampanyasında asistanlık yaparak uykusuzluk kavramına yeni bir anlam kazandırdı. Şimdilerde Los Angeles'ta yaşıyor ve bir sonraki kitabı üzerinde çalışıyor.

pierce-brown.com

@Pierce_Brown

Instagram: PierceBrownOfficial

Kapak tasarımı: David G. Stevenson ve Faceout Studio
Kapak görseli: David G. Stevenson

HER ŞEY KAYBEDİLDİĞİNDE ONUR ÖLÜMÜ EMREDER AMA YAŞAYANLAR İÇİN HÂLÂ UMUT VAR.

ALTINLAR TÜM EVRENE HÜKMEDEBİLSİN DİYE ZİNCİRE VURULMUŞ TÜM RENKLER İÇİN.

YALNIZ DEĞİLİM. KURBAN DEĞİLİM.

BEN AZRAİL'İM.

ACI ÇEKMEYİ BİLİRİM.

KARANLIĞI BİLİRİM.

HİKÂYE BÖYLE BİTMEYECEK.

"Pierce Brown, bilimkurgunun en gizli kalmış sırrı. Üçlemenin çarpıcı ve ilham verici son kitabı öyle bir gerilimle dolu ki satırlar arasında yere iğne düşse duyuyorsunuz."
Entertainment Weekly

"Yepyeni bir bilimkurgu nesli yetiştiren bu seri, beklentileri fazlasıyla karşılayan, kor gibi kızıl bir sona ulaşıyor."
Amazon.com, Adrian Liang

"Brown, Frank Herbert'ın *Dune*'undaki gibi, tarih ile mitoloji arasındaki gölgelerde var olan karakterle dolu, çok katmanlı, alternatif bir evren yaratıyor. Muazzam serinin sonu iddialı ve tatmin edici."
Kirkus Reviews

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-916-5

